

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ENDLESS WAR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DANIELLE L. JENSEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

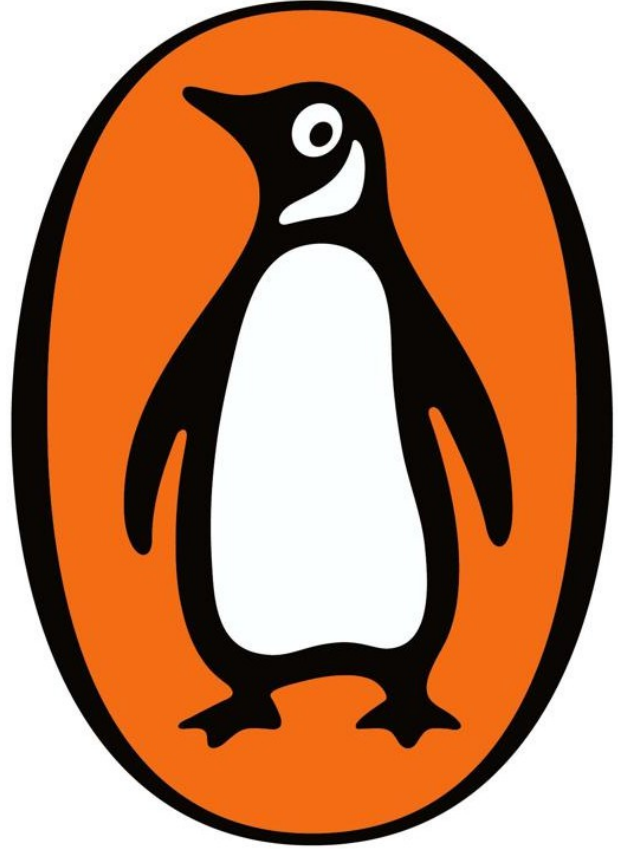

THE ENDLESS WAR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DANIELLE L. JENSEN

Yazar Hakkında

Danielle L. Jensen, Bridge Kingdom, Dark Shores ve Malediction serilerinin yanı sıra Saga of the Unfated'ın *USA Today* çoksatan yazarıdır. Romanları uluslararası alanda on beş dilde yayımlanmaktadır. Calgary, Alberta'da ailesi ve kobyalarıyla birlikte yaşamaktadır.

Onu web'de takip edin:

danielleljensen.com

TikTok: [tiktok.com/@daniellelynnjensen](https://www.tiktok.com/@daniellelynnjensen)

Facebook: [facebook.com/authordanielleljensen](https://www.facebook.com/authordanielleljensen)

Instagram: [instagram.com/danielleljensen](https://www.instagram.com/danielleljensen)

Ayrıca

USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

DANIELLE L. JENSEN

MALEDICTION ÜÇLEMESİ

Çalınmış Ötücü
Kuş Gizli Dişi
Avcı Savaşçı Cadı
Kırık Olanlar (Prequel)

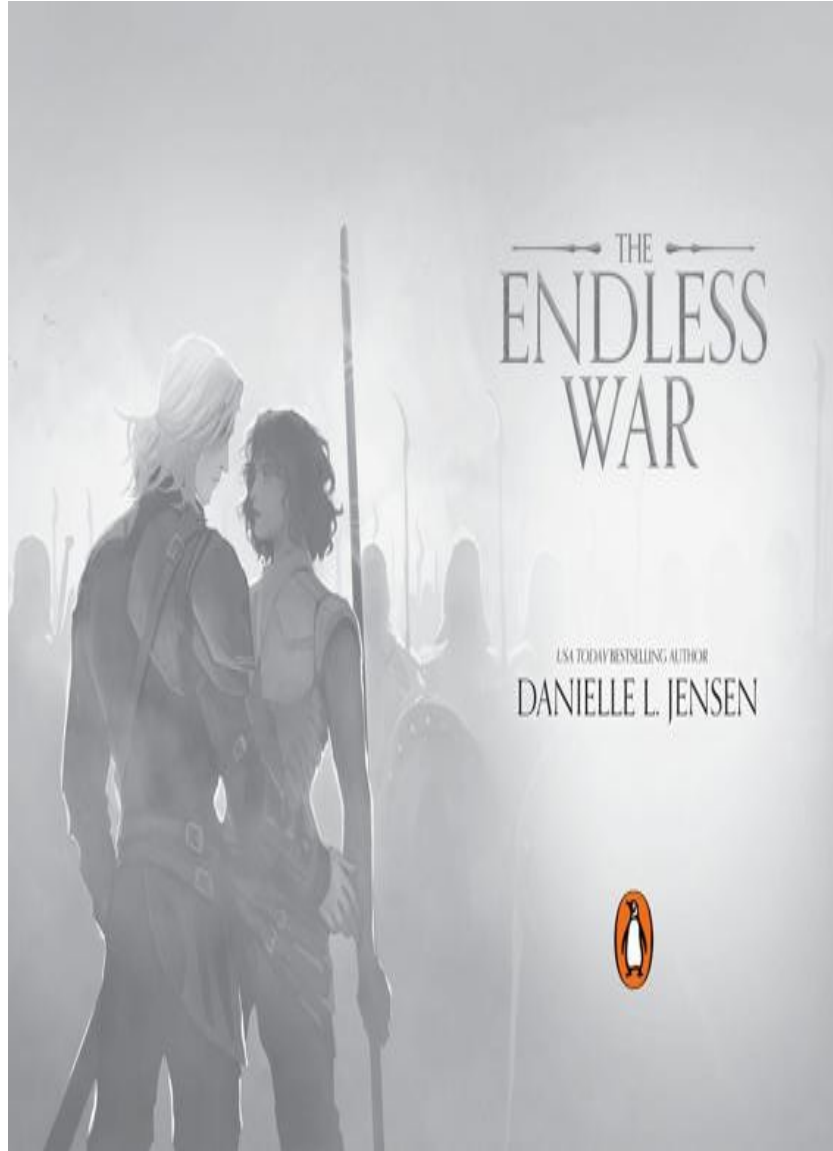
KARANLIK KİYILAR SERİSİ

Karanlık
Sahiller
Karanlık
Gökyüzü
Yıldızlı Yılan Lekeli
İmparatorluk (Önsöz)

KÖPRÜ KRALLIĞI SERİSİ

Köprü Krallığı Hain
Kraliçe
Yetersiz Varis Bitmeyen
Savaş

danielleljensen.com

İçindekiler

7. [1: ZARRAH](#)
8. [2: KERIS](#)
9. [3: ZARRAH](#)
10. [4: KERIS](#)
11. [5: ZARRAH](#)
12. [6: KERIS](#)
13. [7: ZARRAH](#)
14. [8: KERIS](#)
15. [9: ZARRAH](#)
16. [10: KERIS](#)
17. [11: ZARRAH](#)
18. [12: KERIS](#)
19. [13: ZARRAH](#)
20. [14: KERIS](#)
21. [15: ZARRAH](#)
22. [16: KERIS](#)
23. [17: ZARRAH](#)
24. [18: KERIS](#)
25. [19: ZARRAH](#)
26. [20: KERIS](#)
27. [21: ZARRAH](#)
28. [22: KERIS](#)
29. [23: ZARRAH](#)
30. [24: KERIS](#)
31. [25: ZARRAH](#)
32. [26: KERIS](#)
33. [27: ZARRAH](#)
34. [28: KERIS](#)
35. [29: ZARRAH](#)
36. [30: KERIS](#)

37. [31: ZARRAH](#)
38. [32: KERIS](#)
39. [33: ZARRAH](#)
40. [34: KERIS](#)
41. [35: ZARRAH](#)
42. [36: KERIS](#)
43. [37: ZARRAH](#)
44. [38: KERIS](#)
45. [39: ZARRAH](#)
46. [40: KERIS](#)
47. [41: ZARRAH](#)
48. [42: KERIS](#)
49. [43: ZARRAH](#)
50. [44: KERIS](#)
51. [45: ZARRAH](#)
52. [46: KERIS](#)
53. [47: ZARRAH](#)
54. [48: KERIS](#)
55. [49: ZARRAH](#)
56. [50: KERIS](#)
57. [51: ZARRAH](#)
58. [52: KERIS](#)
59. [53: ZARRAH](#)
60. [54: KERIS](#)
61. [55: ZARRAH](#)
62. [56: KERIS](#)
63. [57: ZARRAH](#)
64. [58: ZARRAH](#)
65. [59: KERIS](#)
66. [60: ZARRAH](#)
67. [61: KERIS](#)
68. [62: ZARRAH](#)
69. [63: KERIS](#)
70. [64: ZARRAH](#)
71. [65: KERIS](#)
72. [66: ZARRAH](#)
73. [67: KERIS](#)
74. [68: ZARRAH](#)

75. [69: ZARRAH](#)
76. [70: KERIS](#)
77. [71: ZARRAH](#)
78. [72: KERIS](#)
79. [TEŞEKKÜRLER](#)

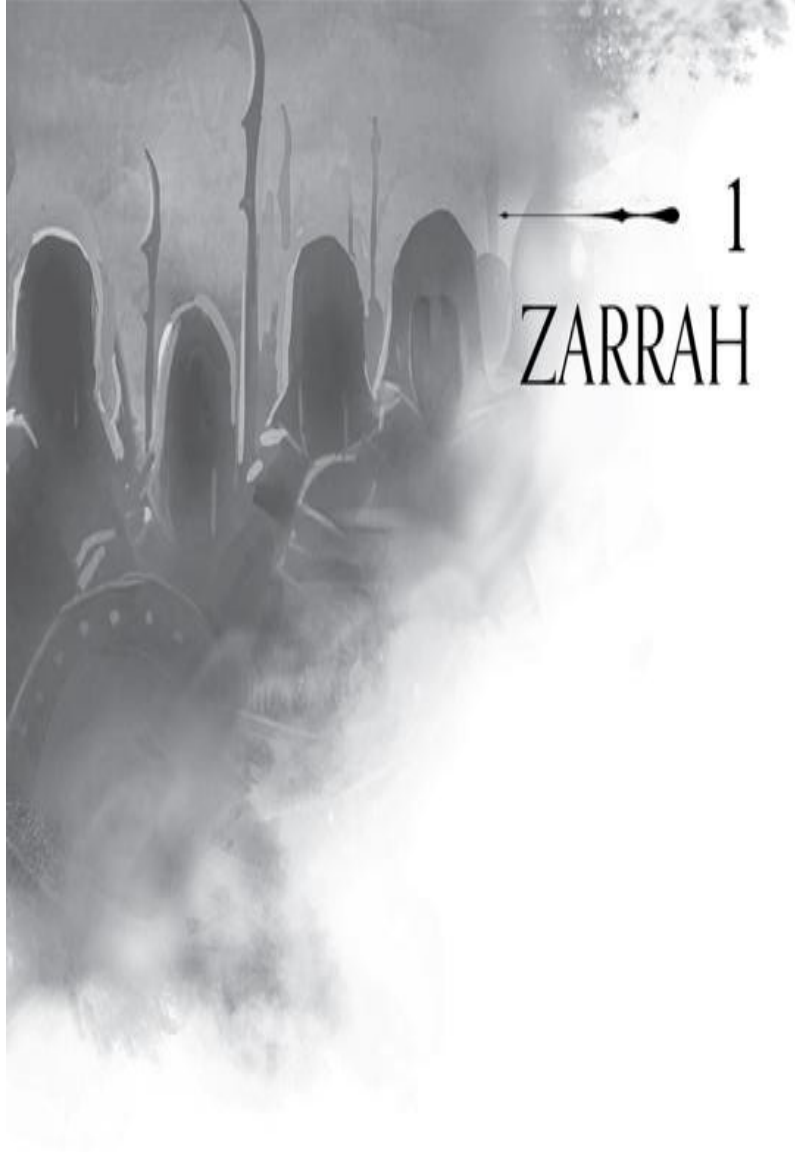

Yıldızlarını değiştirmek için savaşan herkes için ...

GÜVERTE YÜKSELDİ ve alçaldı, dalgalara çarpan geminin gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Zarrah'ın deneyimlerinden bildiği dalgalı su, Fırtına Denizleri'nde şiddetli fırtınalar anlamına geliyordu; krallık gücünü toplarken elementler Ithicana'yı koruyordu. Maridrina ve Valcotta'nın gözlerinin birbirlerine sıkıca sabitlenmiş olduğu düşünülürse, korkacak pek bir şey yoktu.

Ve Zarrah, Sonsuz Savaş'ın korlarını bir cehenneme dönüştüren yakıttı.

Teyzesi Valcotta İmparatoriçesi Petra Anaphora'nın onu Şeytan Adası'nda hapse mahkûm etmesinden bu yana geçen saatler ve günler içinde Zarrah, neden bir hainin ölümüne izin verilmediğini çabucak anlamıştı.

İmparatoriçe, Maridrina ile savaş *istiyordu*.

Bundan da öte, Vencia'yı yakma planlarını mahvettiğine inandığı adamı yok etmek istiyordu. Onun saplantısı haline gelen kralı.

Keris.

Zarrah tıkcını ısırdı, adamın yüzü zihninin gözünü doldururken göğsü çukurlaştı. Hep aynı an: Southwatch Adası'nın en yüksek tepesinde durdukları an. Keris'in ona Ithicana'yı kurtarma planı hakkında verdiği bilgiyi alıp *kendisini* kurtarmak için kullandığını fark ettiği an.

İnsanlar her zaman ölecekti Zarrah, dedi Keris'in sesinin hayaleti hücresinin karanlığında ona. Her zaman bir savaş olacaktı. Ben sadece savaşın zeminini değiştirdim.

Eranahl.

Keris savaş alanını köprüden Ithicana'nın savunmak için can attığı şehre çevirmişti ve bunun cephaneliğindeki tüm askerleri cezbedeceğini biliyordu. Hızlı ve kararlı bir savaş olmasını sağlamıştı, böylece Zarrah'ın savaşa katılmak için şehre zamanında ulaşma şansı olmayacaktı.

Gemilerini yükle ve evine dön Zarrah, çünkü kimse seni yanlış yapmakla suçlayamaz. İmparatoriçe'nin casusları Vencia'nın saldıramayacağını kadar güçlü bir şekilde savunulduğunu görecektir. Southwatch'a gelmene gelince, babam köprüünün kontrolünü tartışmasız ele geçirmek üzereyken, İmparatoriçe onu durdurmak için daha fazlasını yapmadığı için aptal gibi görünecek. En azından denedin.

Denemişti. Ama aynı zamanda stratejilerini düşmana teslim eden aptalın tekiydi.

Onun iyiliğini yeniden kazanın ve varis olarak konumunuzu güvence altına alın. İmparatoriçe ol. Yapmayı hayal ettiğin tüm iyilikleri yap. Ben de aynısını yapacağım... Dünyamızı değiştirebiliriz Zarrah. Nesillerdir savaş halinde olan iki ulus arasında bir barış yaratabiliriz. Binlerce insanımızın hayatını kurtarabiliriz. Ama bu fedakarlık olmadan olmaz ve bu fedakarlık da Ithicana.

Sonunda Ithicana galip gelmişti. Ama o an Keris'in Aren ve krallığını kendi sonlarına gönderdiğine inanmıştı ve suçlamaları zihninde tekrarlanmıştı. *Bunu krallıklarımız için yaptığını söylüyorsun ama değil, değil mi? Tanrı yardımcısı olsun ama mezarında toz olana kadar bu acıyı hatırlayacaktı. Bunu benim için yaptın. Beni kurtarmak için. İtiraf et!*

Zarrah-

İtiraf et!

Yapamazdım... Ölmene izin veremezdim.

Keris onun planını, stratejisini, seçimini beğenmemişti, bu yüzden de elinden almıştı. Ithicana'nın galip gelmesi ve Maridrina'yı yenmesi önemli değildi çünkü bu şanstı. Bu Keris'in tasarımı değil, bir fırtınanın -ve Ithicana'nın kraliçesinin- gelişiydi. *Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Sesini asla duymak istemiyorum. Ve eğer yollarımız kesişirse, seni öldürürüm.*

Zarrah, Keris'in ona söylediği son sözlerin solmasıyla ürperdi. Keris'in silahına yenik düşme ihtimali yoktu, çünkü Keris'le olan ilişkisinin gerçeğini İmparatoriçe'ye ileten Saksığan sayesinde bir daha asla özgür olamayacaktı. İçinde bulunduğu gemi Şeytan Adası'na doğru yol alıyordu ve bu kötü şöhretli hapishanenin var olduğu tarih boyunca hiç kimse kaçamamıştı.

Şeytan Adası.

Zarrah geminin gideceği yeri her düşündüğünde bulanıyordu. Burası imparatorluktaki en kötü suçluların tutulduğu hapishaneydi. En aşağılık ve en tehlikeli olanlar. Ölümün çok nazik bir ceza olduğu erkekler ve kadınlar.

Onun gibi insanlar için değil.

Teyzesinin sözüne sadık kalarak, Zarrah yargılanmamıştı. Yine de halkın önünde kınanmamış, sokaklarda utanç geçidi yapılmamıştı.

Hiçbir şey.

Sanki teyzesi Zarrah'ın yaptıklarını Valcotta'daki herkesten saklamak istiyormuş gibiydi. Ya da belki de onun varlığını tamamen silmek istiyordu.

Güvertede ayak sesleri duyuldu ve Zarrah düşüncelerinden sıyrıldı. Hücresinin önünde elinde bir fener taşıyan kukuletalı bir figür belirdi, ancak fener kukuletanın gölgeleri altındaki kişinin yüzünü ortaya çıkaracak kadar parlak değildi.

Fark etmezdi. Zarrah teyzesinin adımlarını nerede olsa tanırdı.

Parmaklıkların arasından uzandı ve Zarrah'ın ağzındaki tıkaçı çıkardı. "Merhaba canım."

Özellikle de Zarrah'ın kaburgalarında teyzesinin öfkesinin izleri hâlâ duruyorken, bu iltifat karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu. "İmparatoriçe."

Teyzesi içini çekti ve kapüşonunu geri çekerek gümüş telleri ışıktan parlayan buklelerini ortaya çıkardı. Son zamanlarda yaşadığı olaylardan zarar gördüyse bile bu belli olmuyordu, çünkü kahverengi teni her zamanki parlaklığını koruyordu, yaşının tek belirtisi kömür çerçevesi gözlerinin etrafındaki kırışıklıktı. Kulaklarında ve boğazında altın mücevherler parlıyordu ve çiçek parfümünün hafif kokusu Zarrah'ın hücresinde süzülüyordu. Feneri güverteye bırakan İmparatoriçe daha sonra sırtını Zarrah'ın hücresinin karşısındaki duvara dayayıp dizlerini yukarı kaldırarak oturdu, askeri botlarının bağcıkları sallanıyordu.

Sessizlik uzadı ve Zarrah'ın kalbi her geçen saniye daha hızlı atmaya başladı. Teyzesi neden gemideydi? Zarrah'ın hapsedildiği süre boyunca orada olmasını gerektirecek niyeti neydi? Ne söylemeyi planlıyordu? Neden buradaydı? Ne istiyordu?

Teyzesinin bundan sonra söyledikleri hiç de Zarrah'ın beklediği gibi değildi.

"Bundan nefret ediyorum," dedi İmparatoriçe yumuşak bir sesle. "Aramıza girdiği için ondan nefret ediyorum. Aşkıma o kadar zarar verdi ki, artık onarılamayacağından korkuyorum."

Zehrâ öylece bakakaldı, teyzesinin sözlerini hangi çılgınlığın motive ettiğini anlamaya çalışsa da korkak bir yanı bu sözlerle tutunmak istedi. Teyzesinden merhamet dilemek istiyordu.

Ama o korkak değildi.

"Tamir edilemeyecek durumda, Majesteleri. Ama Keris'in eylemleri yüzünden değil."

Teyzesi sanki Zarrah ona tokat atmış gibi nefesini içine çekti. "Onun adını dudaklarından duymak kalbime bir bıçak gibi saplanıyor canım, çünkü ona karşı hâlâ beslediğin sevgiyi duyabiliyorum."

Zarrah Keris'e karşı hislerinin hâlâ orada olduğunu biliyordu. Hâlâ orada olmalarından nefret ediyordu. Yine de "Yanıyorsun." dedi.

Teyzesi uzun bir süre ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı, yüzü kederden çökmüştü. "Tanrı bizi bağışlasın, ama farenin pençeleri kalbinin derinliklerine battı ve bu benim hatam." Teyzesinin yanağından bir damla yaş süzüldü ve o da öfkeyle sildi. "Seni hayata pek çok yönden hazırladım ama insanların şeytanlıklarını öğretmeyi ihmal ettim."

Zehrâ tiksintiyle homurdandı. "Ben yetişkin bir kadını, daha önce hiç öpüşmemiş on beş yaşında bir hizmetçi değil. O benim ilk sevgilim sayılmaz."

"Askerlerin beceriksizliği. Oysa onun gibi bir adam baştan çıkarmayı bir fahişenin ustalığıyla kullanır. Senin hiç şansın olmadı ve bu benim hatam, sevgilim." Sesinden acıma damlıyordu. "Onun cazibesine karşı koyabilecek deneyime sahip olman için düzenlemeler yapmalıydım."

Zarrah'ın yanakları yandı ve teyzesinin kendisini etkilemesine izin verdiği için kendine lanet etti. "Tanıştığımızda kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ve kimliğimi ... sonrasına kadar öğrenemedi."

"Onunla *seks* yaptıktan sonra mı?" İmparatoriçe iç çekti. "Bir kadının erkeklerle olan deneyimini iddia ediyorsunuz ama bir kız gibi samimiyetten bahsediyorsunuz."

Zarrah yumruklarını sıktı, yemi yuttuğunun farkındaydı ama kendini durduramıyordu. "Yapabilirim."

Teyzesi bir elini kaldırarak onu susturdu. "Fare senin Valcottan olduğunu biliyordu. Bir asker olduğunu. Konuşmaktan belli bir sınıftan ve dolayısıyla belli bir rütbeden olduğun anlaşıyordu. Tüm bunlar seni onun dikkatini çekmeye değer bir meydan okuma haline getirdi. Sahiplenilmesi gereken bir ödül ve gerçekten ne kadar değerli olduğunuzu öğrendiğinde *kullanacağı* bir ödül."

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda bilgi sahibiymiş gibi davranıyorsun." Teyzesi neden bu açının peşindeydi? Amacı neydi? Zarrah onu çoktan terk etmişken Keris'in niyetini araştırmanın ne anlamı vardı?

"Madem sadece bir sevgiliydin ve saklamaya değer bir ödül değildin, neden seni Vencia'ya götürdü? Neden kaçmanı ayarlamadı?"

"Denedi," diye karşılık verdi Zarrah, savaşmanın mı yoksa sessiz kalmanın mı daha iyi olduğunu ya da bunun bir önemi olup olmadığını tartışırken. "Terk edilmemi sen emrettin; Yrina yakalandığında ona bunu söylemiş."

Sessizlik.

"Bana karşı tuttuğun her şeyin kaynağının o sıçan olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu teyzesi. "Seni manipüle etti, Zarrah. Becerikli parmaklarını bacaklarının arasına soktu ve seni gerçekten kimin sevdiğini unutana kadar seninle oynadı. Senin için gerçekten neyin önemli olduğunu unutana kadar."

"Bu doğru *değil*." Zehrâ Keris'i mi yoksa kendisini mi savunduğundan emin değildi, sadece teyzesinin sözlerinin hayatının son bir yılını karanlık ve çirkin bir şeye dönüştürdüğünü düşünüyordu. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşuyorsun."

"Sana şarkı söyletmek için yaptığı her şeyin onu Maridrina Kralı, seni de halkının haini yaptığını biliyorum," diye yanıtladı teyzesi. "Siz Şeytan Adası'na doğru yelken açarken onun Vencia'da lüks içinde oturduğunu biliyorum. Sen onu savunurken, o alemlerle kendini eğlendiriyor, özellikle de ... adlı bir kadını kayırıyor." Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve ona bir göz attı. "Lestara. Bir Cardiff prensesi, Silas'ın eşlerinin en genciydi. Bana çok güzel olduğu ve yatak odası sanatlarında iyi eğitildiği söylendi. Onu evinin reisi yaptı ve onu kraliçe yapabileceğine dair spekülasyonlar var ama bençe bu hüsnükuruntu. Maridrina kadınlara asla bu kadar güç vermez." Kâğıdı bir kenara bırakıp ekledi: "O sevişip ziyafet çekerken sen açlık ve acı çekeceksin."

Zarrah dişlerini sıktı, Lestara'nın yüzü zihninde canlandı. Haremdeki kadının gözünü uzun zamandır Keris'e dikmiş olduğu onun için bir sır değildi. Sonunda istediğini elde etmiş gibi görünüyordu, çünkü teyzesinin casusları ona doğrulanmamış dedikodular vermiyordu. Midesi çukurlaştı, acı göğsünü bir mengene gibi sıktı ve teyzesi başını salladı. "Bunun seni üzdüğünü biliyorum canım, çünkü şüphesiz sonsuza dek sürecek sözler verdi. Ama bunlar vaat değildi; yalandı. Bunu şimdi anladığına emin misin?"

Zarrah'ın midesi bulanıyordu, çünkü onu öldürmekle tehdit ettikten sonra Keris'in herhangi bir sadakati sürdürmesini beklemeye hakkı olmamasına rağmen, kalbi onun bunu yapacağına inanmış görünüyordu. Kalbi aptalın tekiydi.

"Sen Keris Veliant'ın kurbanısın." Teyzesinin elleri yumruk oldu ve dizlerinin üzerine çöktü, gözleri Zarrah'ınkilere kilitlendi, gözlerindeki yoğunluk sesindeki şiddetle eşleşiyordu, "Sana yaptıklarını ona ödetmek niyetindeyim. Bize yaptıklarını."

Zehrâ'nın gözleri doldu, öfke, suçluluk ve utanç onu boğmakla tehdit ediyordu, ama dışarı çıkmayı başardı: "Eğer ben onun kurbanıysam, o zaman neden beni buraya gönderiyorsun? Eğer bu kadar kızgın olduğun kişi Keris ise, neden cezalandırdığın kişi benim?"

"Çünkü öğrenmenin tek yolu bu." Teyzesi parmaklıkların arasından uzanıp Zarrah'ın yüzündeki gözyaşlarını sildi, sonra da yanağını okşadı. "Eğer hiçbir sonuç yoksa, aynı hatayı tekrar yapmanı ne engelleyecek? Tatlı sözler ve zevk vaatleriyle seni tekrar onun yatağına çekmesine ne engel olacak?"

Hiçbir şey. Ve her şey.

"Beni katillerin ve tecavüzcülerin kaldığı bir hapishaneye, erkeklerin davranışları hakkında ders almam için mi gönderiyorsun?" Zarrah teyzesinin yüzüne tükürdü. "Siktir git."

Bir engerek yılanı kadar hızlı olan İmparatoriçe, Zarrah'ın gömleğini tuttu ve onu parmaklıklara doğru çekti. Bağırırken nefesi Zarrah'ın yanağını yakıyordu: "Valcotta'ya ihanet ettiğin için adaya gidiyorsun. Çünkü bir Veliant tarafından kandırılmana izin verdin. Çünkü anneni - benim sevgili küçük kız kardeşimi - katleden kişinin kanının seni onun tohumuyla doldurmasına izin verdin."

Zehrâ ırkıldı, çekilmeye çalıştı ama bilekleri birbirine bağlı olduğu için kaldıraç kullanamadı. Sanki biri yaklaşıyormuş gibi tahta gıcırdadı. Acele etmelerini diledi ama geçit boş kaldı.

"Ama tüm yaptıklarına rağmen seni hâlâ seviyorum." Teyzesinin sesi duygusallıkla titriyordu. "Sen benim her şeyim oldun, hiç sahip olamadığım kızım oldun Zarrah, bu yüzden diğerleri bana seni bırakmamı tavsiye ederken, ben sana yanımdaki yerini geri kazanman için bir şans veriyorum. Bir kez daha Valcotta'nın varisi olmaya layık olduğunu kanıtlaman için. Katlandığın her zorluğun, *onun* yüzünden olduğunu bil. Ve hayatta kaldığın her an, bil ki *benim sevgim* sayesinde yaşıyorsun."

Demir zinciri takırdayarak derinliklere doğru alçaldı ve Zarrah'ın nabızı yeni bir korkuyla zonkladı. "Seni affetmek için savaşmaya niyetli olduğumu düşünüyorsan delirmişsin demektir."

"Aşkın bir tür delilik olduğunu söylerler," diye mırıldandı teyzesi. "Ve kalbimdeki tüm acıya rağmen, senden daha çok sevdiğim kimse yok, sevgilim. Seninle yeniden bir araya gelmekten daha çok beklediğim bir şey yok."

Zarrah'ın kalbindeki hafif sızıyı, teyzesinin her acıya karşı bir kale olduğu, onu düşmandan kurtaran ve dünyalarını parçalayanlara karşı intikam sözü veren savaşçı olduğu zamanlara duyduğu özlemi inkâr etmek mümkün değildi. Teyzesi kendi amaçlarına hizmet etmek için kelimeleri çarpıtsa da, en büyük güç onların içindeki gerçeklerdi.

Ağır ayak sesleri koridorda yankılandı ve sonra Bermin görüldü. Kuzeni başını annesine doğru eğdi. "Vakit geldi, Majesteleri."

Teyzesi ayağa kalktı. "Bugün ayrılıyorz, Zarrah. Umarım bu fırsatı verdiğin kararları ve daha da önemlisi buradan özgürlüğünü kazandığında vereceğin kararları düşünmek için kullanırsın." Zarrah'a cevap verme şansı tanımayan İmparatoriçe topuklarının üzerinde döndü ve oğluna, "Hazırlıklar tamamlandı mı?" diyerek uzaklaştı.

Bermin başını salladı, kaslı cüssesini duvara yasladı, sanki yanından bir kadın değil de bir kobra geçiyormuş gibi. "Güzel." İmparatoriçe tekrar Zarrah'a baktı. "Hapishaneye canlı ulaştığından emin olun. Bu bir infaz değil-

Bu bir test."

Kuzeni annesinin adımları ana güverteye ulaşana kadar bekledi, sonra cebinden bir anahtar çıkardı ve hücreye yaklaştı. "Ne yaptın küçük Zarrah? Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Welran bile onu sakinleştiremedi."

Kuzenin annesinin korumasından bahsetmesi o kadar ender rastlanan bir durumdu ki Zarrah yeniden odaklanmadan önce iki kez gözlerini kırptırdı. "Sana ne söyledi? Beni buraya hapsedmek için ne gibi sebepler gösterdi?"

"Bir şey yok." Parmaklıkların kilidini açtı. "Cezalandırılman gerektiğinden başka bir neden de yok." Kuzenin iri elleri parmaklıkların üzerine kapandı, ona yaslandığında tüm yapı inledi. "Muhafızları arasında seni Valcotta'ya ihanet etmekle suçladığına dair fısıldanan bir söylenti vardı ama o zamandan beri bu söylenti susturuldu. Gerçekte, İmparatoriçe olarak sizi buraya göndermek için bir nedene ihtiyacı yok. Onun kaprisi yeterli."

Bu Zarrah'ın gerçeği paylaşmak için son şansıydı. Valcotta'nın savaşın bitmemesinin tek nedeninin imparatoriçelerinin bunu istememesi olduğunu öğrenmesi için son şans. "Savaşı bitirmeye çalışıyordum, Bermin. Aynı şeyi isteyen benzer düşünen Maridrinialılar var. Onları Vencia'yı yerle bir etme niyetinde olduğu konusunda uyardım ve saldırıyı engellemeyi başardılar."

Başını eğdi. "Tıpkı Nerastis'te planlanan saldırıyı engelledikleri gibi."

Bu, Bermin'in liderlik etmeyi planladığı saldırıydı ve kuzenin tartışmalı şehri tekrar Valcottan egemenliği altına almanın zaferini ne kadar umutsuzca istediğini biliyordu. Onun fırsatını çaldığını inkâr etmek apaçık bir yalan olurdu ve onu affetmese bile, Bermin'in doğruyu söylediğine inanmasına ihtiyacı vardı. "Evet. Masumlar binlerce kişi ölecekti, peki ne için?"

"Onur ve intikam," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

"Hayır." Zarrah zamanının tükenmekte olduğunu bilerek başını çılgınca salladı. "Kibir ve açgözlülük. Valcotta'nın iyiliği için değil, İmparatoriçe'nin egosunu yatıştırmak için savaşmaya devam ediyoruz. Savaşın devam etmesine gerek yok, Bermin. Buna bir son verebiliriz."

Kahverengi gözleri dikilmişti. "Bu benzer düşünen Maridrinliler... onlardan biri Keris Veliant mı?"

Gerçek mi yalan mı? Gerçek mi yalan mı? "Evet. Eğer ona bir şans verirse barışı kabul edecektir. Ama İmparatoriçe asla silah bırakmaz. Maridrina'yı yok etmeyi saplantı haline getirmiş ve bunun kan ve can olarak neye mal olacağını umursamıyor. Onda bir sorun var, Bermin. Kalbinde ve zihninde eksik olan bir şey onu-"

"Canavarca mı?" Bermin soğuk bir kahkaha attı. "Bu senin için bir keşif olabilir, küçük Zarrah, ama ben hayatım boyunca o canavarla yüzleştım. Onun kesici sözlerine ve alaylarına maruz kaldım. Ne yaparsam yapayım asla yeterince iyi olamadım. Seni kendine ait kıldığı gün her şey daha da kötüleşti, kendi kanlı canlı oğlunu bir kenara bırakıp mükemmel bir varis olarak yonttuğu kızı. Beni bir çöp gibi bir kenara attı, ama o zehrini *sana akıtana* kadar sen onun doğasını göremedin."

Haksız da sayılmazdı. Zarrah defalarca teyzesinin ona nasıl davrandığını görmüş ve hiçbir şey söylememiştir. Hiçbir şey yapmamıştır. Ama geriye dönüp baktığında en , kuzeninin annesinin ona karşı beslediği aşağılamayı hak ettiğine inanmış olmasındı. "Özür dilerim."

"Eminim öylesindir." Parmaklıklara tutunmayı bırakan Bermin uzandı ve ağzındaki tıkaçı geri itti. "Belki de beni önemsemiş olsaydın, şimdi sana yardım ediyor olabilirdim."

Parmaklıkları açarak kadının bağlı bileklerinden tuttu ve onu önce geçitten aşağıya, sonra da merdivenden yukarıya, açık havaya sürükledi.

Geceydi, soğuk rüzgâr çam ve buz kokusu taşıyordu.

Zarrah gemiyi aydınlatan çok sayıdaki fenerin parlaklığına karşı gözlerini kıstı. Güverte boştu, mürettebatın hepsi aşağıdaydı, o ise geminin küpeştesinde bekleyen hapishane muhafızlarına teslim edilmişti.

Ama onun bakışlarını çeken muhafızlar değildi.

Ötede bir uçurum yükseliyor, dik yüzü belki de üzerinde durduğu geminin yarısı genişliğinde bir boşlukla yarılıyordu. Kıvrımlı bir taş iskele uçurum açıklığının her iki tarafını birleştiriyor, kayayla buluştuğu yerde müstahkem nöbetçi kuleleri inşa ediliyordu. Kavisli iskelenin en dış noktasında, meşalelerle aydınlatılmış tekil bir rıhtım yanan bir dil gibi denize doğru uzanıyordu.

Şeytan Adası.

Hapishane kötü şöhretliydi, adanın kendisi hakkında anlatılan hikâyeler de en az mahkûmlar hakkında fısıldananlar kadar çoktu. Tüm yüksek rütbesine rağmen Zarrah'ın hapishaneyle hiçbir ilgisi olmamıştı çünkü yakalanmasını sağladığı her suçlu hüküm giymesi için Pýrinat'a gönderiliyordu. Ama bu, hapishanenin etrafını sarmak için içe doğru spiral çizen, denizi durmaksızın çekirdeğine çeken ama bir daha asla dışarı akmasına izin vermeyen, sert kayaya oyulmuş su yolu hakkındaki söylentileri duymadığı anlamına gelmiyordu.

Sanki su bir daire çizip sonra da cehennemin içine gibi.

Bermin onu yaklaştırırken muhafızlardan biri "Mahkûm bu mu?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi. "İşlediği suçların cezası olarak adaya verilmesi İmparatoriçe'nin isteğidir." "O zaman İmparatoriçe'nin adına, onu alacağız."

Kadın Zarrah'ın koluna uzandı ama Bermin tutuşunu bırakmadı. "Onu kendim teslim edeceğim."

"Adaya ayak basan hiç kimse buradan ayrılmaz," dedi kadın. "Kıyılarını koruyanlar bile. Eğer o rıhtıma adım atarsan, ada öyle ya da böyle sana sahip çıkacaktır."

Gardiyanın sözleri Zarrah'ın kanını dondurdurdu, çünkü eğer bu doğruysa, İmparatoriçe bile onu hapishaneden çıkaramazdı.

Ancak Bermin hiç etkilenmemişti. "Benim kim olduğumu

biliyor musun?" Kadının başı öne eğildi. "Evet, ."

"O zaman yasaların üstünde olduğumu biliyorsun."

Zerre kadar doğru değildi ve Zarrah muhafızın gözlerinin kısılmasından bunu anladığını anlayabiliyordu ama kadın sadece, "Bu İmparatoriçe'nin kanunu değil, Majesteleri. Bu adanın kanunu."

Bu da ne demek oluyor? Zarrah merak etti.

Bermin güverteye tükürdü. "Mırıldanmalarınızı bana bırakın. Tutsağı kendim teslim edeceğim. Yoluma çıkan bunun acısını çekecek."

Muhafız bir omzunu kaldırdı. "olsun."

Onu bekleyen kayığa zorla bindirdiler, Bermin'in bileklerindeki sıkıca tutuşu, küçük tekneyi yerinde tutan palamarları serbest bıraktıklarında çürükler bırakacak kadar sıkıydı. Kimse kürekleri eline almadı ama tekne hızla şeytanın diline doğru ilerledi, akıntıya kapılıp onun ağzının içine çekildi. Ancak yaklaştıklarında kürekleri bıraktılar ve tekneyi kavisli iskelenin sol tarafından aşağıya, muhafızların halatlı bir merdivenin yanında beklediği yere doğru yönlendirdiler.

Bermin onu sanki bir çocukmuş gibi teknedeki çıkardı. Diğerleri karaya çıkarken bekleyen muhafızlar Zarrah'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ve Zarrah etrafını değerlendirme fırsatı buldu. Daha fazla erkek ve kadın onu izliyordu.

Yarım ay iskelesinin adayla buluştuğu noktalardaki müstahkem nöbetçi kulübelerinden, ellerinde gevşekçe tuttıkları yaylarıyla tetikte bekliyorlardı. Nöbetçi kulübelerinin yukarısında, kayaya oyulmuş basamaklar, tepeye doğru geri dönüşlü bir rota oluşturuyordu. Bu, adanın ağzından başka tek çıkış yoluyla.

"Ayağa kalk!" Bermin onu yukarı sürükledi, yarım ayın ortasına, sonra da küçük bir teknenin demirlediği yere doğru ilerlerken botlarının uçları taş iskeleye sürtünüyordu.

"İki seçeneğiniz var," dedi kadın muhafız. "Fenerleri şeytanın kalbine kadar takip edin ve sizi kabul ettiği sürece oyalanın ya da dışlerine kadar kürek çekin ve ziyafet çekmesine izin verin. Her iki durumda da ruhunuzu ele geçirecek."

Zarrah cevap verme zahmetine girmede, sadece uçurumun yüzündeki uğursuz boşluğa baktı. Dalgaların sürüklediği odunlar endişe verici bir hızla akıyor, akıntının gücü ona karşı kürek çekmekle ilgili tüm düşüncelerini yok ediyordu. Hapishaneye girdikten sonra tek çıkış yolu teyzesine sadakat yemini etmek olacaktı. Tabii bir çıkış yolu varsa...

Bu da savaşma zamanının şimdi olduğu anlamına geliyordu.

Zarrah topuğunu Bermin'in ayağına vurdu ve acı dolu bir hırıltı ve Bermin'in elinin gevşemesiyle ödüllendirildi. Sarsılarak kurtuldu, kadın muhafızı omuzlayarak geçti ve Bermin'in yaptığı *düzenlemelerin* onu vurmalarını engellemesi için dua ederek iskeleye doğru koştu.

Ağrılık sırtına çarpıp onu iskeleye yapıştırmadan önce ancak bir düzine adım atabilmişti. Zarrah topuklarını tekmeledi. Bir kez. İki kez. Küfürler gece havasını doldurdu, ama sonra eller bacıklarını kavradı. Kollarını. Boğazını.

Nefes almaya çalıştı ama eller daha da sıkılaştı. Panik damarlarına doldu ve Zarrah elleri pençeledi ama diğerleri onu tuttu. Nefes alması gerekiyordu -Tanrım, lütfen ona yardım et- havaya ihtiyacı vardı.

İmparatoriçe yalan söylüyordu. Ya da Bermin, annesinin emirlerine karşı gelmenin sonuçlarını umursamayacak kadar Zarrah'tan nefret ediyordu. Dünya solup gitti ama karanlığın onu tüketmesinden hemen önce Bermin, "Merhametimi hak etmiyorsun hain," dedi.

Zarrah kuzeni onu kaldırıp iskelenin ucuna taşımadan önce sadece bir nefes alabildi. Sonra uçuyordu. Düşüyordu.

Sırtını teknenin dibine çarptı ve acı omurgasından aşağıya doğru inerken ciğerlerindeki havayı dışarı attı.

"Hayır!" diye bağırmağa çalıştı ama sesi tıkacının etrafından hırıltı olarak çıktı. "Lütfen!" Zarrah karnının üzerine yuvarlandı ve bağlı bileklerini kendisine acımasız gözlerle bakan gardiyanlara doğru uzattı. Bu adaya gelen herkes cezayı hak eden bir iblisti ve onun gibi isimsiz birinin farklı olduğuna inanmaları için hiçbir neden yoktu.

Eğer bu yere girerse, ya ruhunu tüketecek ya da İmparatoriçe .

Bermin palamar halatını çözdü ve halatın sadece ucunu tutana kadar akıntının tekneyi iskeleden uzaklaştırmasına izin verdi. Ağzının içinde çığlıklar atan Zarrah, bağlı elleriyle küreklerden birine uzanarak geri kürek çekmeye çalıştı ama sadece tekneyi yana doğru savurmayı başarabildi. İki küreğe de ihtiyacı vardı. İki eline de ihtiyacı vardı.

Uzanarak ağzındaki tıkacı çıkardı, sonra bileklerini bağlayan düğümü ısırdı ama çok sıkı bağlanmıştı.

Bermin ipi bıraktı.

Zarrah dizlerini bükerek sıçradı, parmakları iskelenin kenarına takıldı, akıntı ayaklarını sürüklüyor ve onu çekip kurtarmaya çalışıyordu.

Zarrah ıslak kayaya tutunmak için mücadele etti. *Tırman*, diye emretti kendine. *Bacağımı yukarı kaldır*. Ama sonra çıplak ellerinde sıcak bir nefes hissetti. "Bermin," diye nefes nefese kaldı. "Benden nefret ettiğini biliyorum ama Valcotta'yı düşün. O iktidardan uzaklaştırılırsa kurtarılabilecek hayatları düşün."

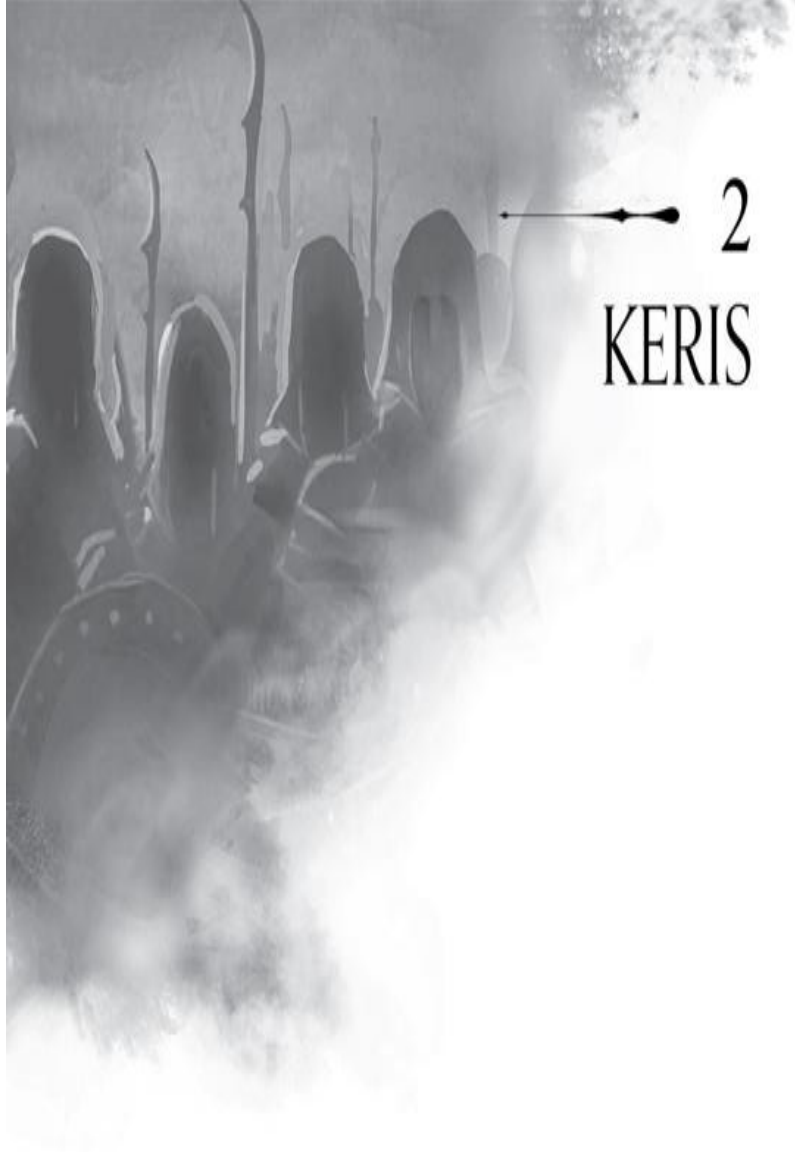
Kuzenin kara gözleri uzun bir süre onu süzdükten sonra fısıldadı: "Katılıyorum, küçük Zarrah. Valcotta'nın güçlü kalması için tahtta taze kana ihtiyacı var." Elinde bir bıçak belirdi ve ayağa kalkmadan önce bileğindeki bağları kesti. Zarrah rahat bir nefes aldı ve kendini yukarı çekmek üzere kenardaki tutuşunu sabitledi.

"Ama bu sen olmayacaksın." Bermin'in botu havalandı, sonra da parmaklarının üzerine ezici bir güçle indi.

Zarrah tutuşunu kaybettiğinde çığlık attı ve buz gibi su başının üzerine kapandı, akıntı onu hemen geriye doğru sürükledi.

Yüz.

Bacakları çalkalanarak onu yüzeye çıkardı, ancak akıntı onu kayalıklardaki açıklığa doğru götürürken panik damarlarına . Gözleri, o şeytanın ağzının içine çekilirken kollarını kavuşturmuş duran kuzenine sabitlendi.

"Ne demek istiyorsun yelken açamayız?"

"Bir tayfun var." Dax ofisin pencerelerini işaret etti. "İyi bakarsan görebilirsin"

Keris limanın üzerindeki kara gökyüzünün, Vencia sokaklarının Fırtına Denizleri'ne doğru akan sularla dolu oluklarının tamamen farkındaydı. "Bu sadece bir fırtına."

Nöbetçi yüzbaşı balkona açılan kapıya doğru yürüdü ve kapının kilidini açarak kolu çevirdi. Kapı hemen elinden fırladı ve Keris'in kalın camın kırılmamasına şaşırmasına neden olacak kadar büyük bir güçle duvara çarptı. Rüzgâr odanın içine doğru kükreyerek masadaki kâğıtları havaya uçururken, gök gürültüsünden kaynaklanan bir patlama tüm kulenin titremesine neden oldu.

"Haklısınız Majesteleri," diye bağırdı Dax. "Sadece bir fırtına. Kaptana biraz cesaretlenmesini ve gemisini hazırlamasını söyleyeceğim."

Keris küfrederek kapıyı tuttu kapatmak için ağırlığını çerçeveye vermek zorunda kaldı. Kağıtlardan oluşan kasırga yavaşça yere çöktü. Pencereden dışarı, çıtırdayan şimşeklere, limanı dalgalanmanın en kötüsünden koruyan devasa deniz duvarından daha yükseğe çıkan spreylere baktı. Bir gemi katiliydi ama yine de bir yolu olsaydı, yelken açıp içine girerdi.

Tekrar küfrederek arkasını döndü ve büfeye gitti, şarabı atlayıp doğrudan viskiye yöneldi. Zarrah'ın öğreneli çok olmamıştı ama casusun Pyrinat'tan Vencia'ya gelmesinin ne kadar sürdüğü düşünülürse, çoktan Şeytan Adası'na teslim edilmiş olabildi. Valcotta'nın en kötü suçlarıyla dolu olan ve kimsenin kaçamadığı o cehennem çukurunda olabildi. Tüm bunlar olurken Keris sarayının konforunda babasının viskisini içiyordu.

Damarlarında yeni bir öfke seli kabardı ve şiddetli bir hareketle bardağı duvara fırlattı. Cam patladı, kehribar rengi sıvı altın rengi boyadan aşağı damladı.

Dax, "Statünüzdeki yükselişi gerçekten benimsiyorsunuz, Majesteleri," diye yorum yaptı. "Tacı sadece takmakla kalmıyor, onu gerçekten hissediyorsunuz."

"Siktir ," diye hırladı Keris. "Ben seni kovmadım mı?"

"Muhtemelen." Dax sürahiyi ve iki bardağı alıp masaya taşıdı. "Çok konuşuyorsun ve doğruyu söylemek gerekirse söylediklerinin yarısını dinlemiyorum."

Keris'in dilinden binlerce cevap döküldü ama Dax'ın yanında nispeten özgürce konuşabildiği tek kişi olduğu düşünülürse, onu yabancılaştırmak kendi yararına değildi. Özellikle de adamı gerçekten sevdiği düşünülürse.

Keris babasının koltuğuna oturdu, doldurulmuş derinin sanki o koltuk için yaratılmış gibi kendisine şekil vermesinden nefret ediyordu. Dax'tan kadehi alarak dalgın dalgın içindekilere baktı, zihni dibe battıkça . Bu büyüklükte bir tayfun günlerce sürebilirdi ve fırtına mevsimi tüm hızıyla devam ederken, hemen ardından bir başkası gelebilir ve tüm gemileri kıyıya yakın durmaya zorlayabilirdi. Bu da Lara ve Aren'in yardımını almayı umması için bile haftalar geçmesi anlamına geliyordu, tabii kabul ederlerse.

Bir donanma var; git Zehrayı kendin al, diye fısıldadı kafasının içinden bir ses. Geciktiğin her gün, onun tutsak kaldığı bir gün demek.

Keris kadehini boşalttı, sesi bastırmaya çalışıyordu çünkü ses mantık ve akıldan daha yüksek çıkmaya başlamıştı. Birincisi, nereye ve neden gittiklerini öğrendiklerinde adamlarının isyan etme ihtimali vardı. İkincisi, onları kendi iradesine boyun eğmeye zorlamayı başarsa bile, Petra'nın ekmeğine yağ sürmüş olacaktı.

İmparatoriçe savaş istiyordu. Maridrina İthicana'yla olan çatışmadan dolayı zayıflamışken savaşı şimdi istiyordu. Halkı arasındaki desteğin azalması dışında, bu da ilk hamleyi Keris'in yapmasını istediği anlamına geliyordu.

O zaman akıllı ol. Seni götürmesi için paralı askerlere para ver.

Bu daha cazipti, çünkü krallığı için daha az sonuç doğuracaktı. Ancak bu plan da başarısız olmaya mahkûm görünüyordu. Sadakati paraya bağlı, denenmemiş bir mürettebatı arkasına almak istemezdi, özellikle de Petra'nın onun geleceğini tahmin ettiği düşünülürse. Şansı yaver giderse, onun tuzağına düşecekti.

Keris şakaklarını ovuşturdu. Zarrah'ı kurtarmak için tek bir şansı vardı, bunu doğru yapmak için tek bir şansı vardı ve bu da mantığının duygularının önüne geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Korku ve suçluluk duygusunun göğsünü bir mengine gibi sardığı ve nefes almasını engellediği anlar olduğu düşünülürse, bu hiç de kolay değildi. Kalbinin o kadar hızlı atmasına neden olan anlarda dünya dönüyordu ve düşünmek bir yana, ayakta bile zor duruyordu. Tıpkı gözlerini kırpamadığı, hatta uyuyamadığı gibi, çünkü göz kapakları her kapandığında Zarrah'ın yüzünü görüyordu. Sesini duyuyordu. *Bir daha asla yüzünü görmek istemiyorum. Sesini asla duymak istemiyorum. Ve eğer yollarımız kesişirse, seni öldürecekim.*

"İthicana'ya gitmek için neden bu kadar heveslisin?" Dax'ın sesi düşüncelerini işgal etti ve Keris adamın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı.

"Pardon?"

"Bu acele niye? Köprünün bir yere gittiği yok ve siz taleplerde bulunmadan önce İthanyalıları öfkelerini yatıştırmaları için biraz zaman tanımak fena bir şey olmayabilir." Dax kadehinin içindekileri yuttu ve başını sallayarak takdir etti. "Bu iyi bir şey."

"Görev başındayken içki içmek yasak değil mi?" Keris sordu, sesi düzdü çünkü İthicana'ya gitme planı için gerçeğin ötesinde geçerli bir açıklaması yoktu. Gerçeği de açıklamak gibi bir niyeti yoktu.

"Olabilir." Dax tıraşsız çenesini kaşıdı. "Ama görevdeyken içtiğin için, bunun daha çok bir kılavuz olduğunu düşündüm."

Keris'in dile getirebileceği pek çok argüman vardı, bunlardan en önemlisi de kral olduğu ve canı ne isterse onu yapabileceği idi. Bunun yerine masaya uzandı ve Dax'ın bardağını yeniden doldurdu. Adam Keris'in babasına karşı isyanı neredeyse tek başına organize etmiş, Keris'in Aren'e yapılan muamele hakkındaki söylentilerini yayarak halkı şiddetli protestolara ve İthikanyalının hala yaşadığına dair kanıt taleplerine sürüklemiş, Aren'in özgürlüğüne kavuşmasını sağlayan planın kritik bir parçası olmuştu. Dax hem politikacıardan hem de aristokratlardan hiç , Keris'in her ikisi de olmasını bir kenara bırakırsak, Keris'le iyi geçinmelerinin nedeni de buydu. "İthicana ile aramı düzeltmem ve Southwatch'ta ticareti yeniden kurmam gerekiyor. Filomuzun yarısını, binlerce adamımızı kaybettik ve kıtlık bir kez daha kanatlarımızı ısıyor. Maridrina zayıf, özellikle de güney sınırlarımız boyunca."

"Ama Nerastis bir çıkmazda." Dax Keris'in masasını karıştırıp son raporu aradı ama evrakların yarısı yerdeydi. Vazgeçerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Valcottalıların bize karşı harekete geçmeye niyetli olduklarına dair hiçbir işaret yok."

Çünkü Petra ilk hamleyi Keris'in yapmasını bekliyordu. Savaş kışkırtıcısı olduğuna dair dedikoduların alevlenmemesi için onun kışkırtıcı olmasını bekliyordu. Birinci bir politikacı, çünkü canavarı çok ama *çok* iyi saklıyordu. O kadar iyi saklamıştı ki, sadece diğer canavarlar onun gerçekte ne olduğunu görebilmişti.

Senin gibi canavarlar.

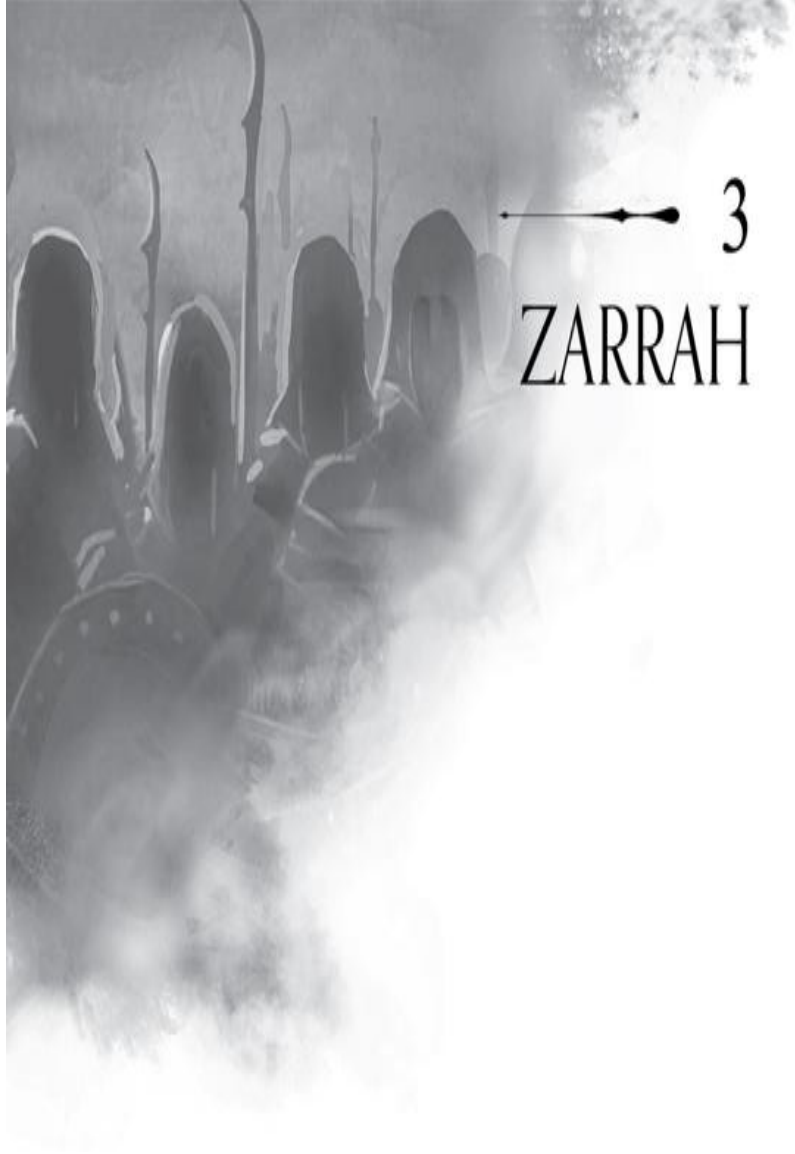
Fısıltılı sesi duymazdan gelerek zihnini Petra'nın stratejisine çevirdi. Zarrah yargılanmamıştı ve Şeytan Adası'na gönderildiği söylentileri Pyrinat'ta dolaşırken, kamuoyuna hiçbir açıklama yapılmamıştı. Zarrah'ın onunla olan ilişkisinden kesinlikle bahsedilmemişti ve bunun nedenine dair bir teorisi vardı. Serin'in bunu kamuoyuna açıklamamış olmasıyla aynı sebepten: Maridrina, Zarrah'tan haberdar olursa Keris'e sırtını döner, onu yargılamayı bile düşünmeden idam ederdi ki bu da Serin'in gözünde çok hızlı bir ölüm olurdu. Magpie onun acı çekmesini istemişti. Petra da muhtemelen bunu istiyordu ama onun daha çok istediği bir şey vardı.

Savaş.

Kapı çalındı ve Dax yalnız olduklarında rahat davranarak ayağa kalktı ve üniformasını düzeltti. Kapiya doğru ilerledi, açtı ve dışarıdaki muhafızlarla konuştu, dudaklarından yüksek sesli bir küfür çıktı. Kapiyı arkasından çarparak Keris'e döndü. "Greenbriar'da bir olay olmuş."

Kilisenin yardımcılarını eğittiği malikânenin adı buydu. Keris bir ayağa kalktı; kanı buza dönüştü. "Sara?"

Dax'in yüzü . "Biri onu kaçırmaya çalıştı."

3 ZARRAH

Yüzün!

Ya bu olacaktı ya da boğulacaktı ve geri çekilmek mümkün olmadığına göre *yaşam* için tek yol ileriye gitmekti.

Zarrah tüm gücünü bu işe verdi, kolları suyu kesiyor ve bacakları çalkalanıyordu, gözleri önünde sallanan tekneye sabitlenmişti.

Su buz gibiydi ve dalgaların sürüklediği odunlarla doluydu, iki yanında yükselen uçurum duvarları her geçen saniye daha da yaklaşıyordu. Eğer su onu onlara çarparsa, işi bitmişti. Boğulacak, parçalanacak ve kan kaybedecek, vücudu balıklara yem olacaktı.

Ya da bu lanetli yerde her ne yaşıyorsa. O tekneyi yakalaması gerekiyordu.

Ama her saniye ondan biraz daha uzaklaşıyordu.

Zehrâ yüzünü suya dayadı ve yüzdü; akıntının ona ivme kazandırdığı hızlı bir nehirde savruluyormuş gibi hissediyordu.

Bir şey bacaklarına sürtündü.

Zarrah dizlerini yukarı doğru çekerek suyun içinde onunla birlikte bir şey olduğundan emin oldu. Dişleri olan bir şey. Sonra kollarına sürtündü, ince ve kaba.

Halat.

Uçup giderken ucunu yakalamayı başardı, ileri doğru sürüklenirken kolları neredeyse yuvalarından çıkacaktı. Öksüren ve sıçrayan Zarrah bir ağız dolusu hava emdi, sonra kendini tekneye doğru çekti.

Vücudu çabıyla titredi, yanan göğsü ciğerlerinde daha fazla hava istedi ve yüzeye doğru tekmeledi. Ancak teknenin kayalıklardaki bir kıvrıma çarparak kendisine doğru geri tepmesini izlerken içini dolduran nefes değil, dehşet oldu.

İçgüdüleri onu yüzeyin altına itti.

Tekne başının üzerinden geçti, topukları uçuşuma çarptığı anda omuzları halat tarafından geriye doğru sarsıldı. Çarpmanın etkisiyle omurgası sarsıldı, dizleri büküldü.

Acı, çaresizce nefes alma ihtiyacıyla birlikte Zarrah'ın vücudunda çığlık attı.

Bunu yapabilirsin, vasiyet etti. Dövüş.

Elini kolunu sallayarak kendini halat boyunca sürükledi ve teknenin yanındaki yüzeyi kırdı. Kenara tutundu, sonra kendini yukarı çekti.

Teknenin uçuşuma doğru dönmesi için tam zamanında.

Tahtalar , tekne dönerken çarpmanın etkisiyle neredeyse suya geri düşüyordu. Dişlerini sıkın Zarrah bir bileğini kenarın üzerinden geçirmeyi başardı ve sonra içeri devrildi.

Soluklanması bir kalp atışından daha kısa sürdü, tekne akan suyun üzerinde dönerken dünya onun etrafında dönüyordu. Bunu kontrol altına alması gerekiyordu.

Kayığın dibindeki küreği kapın Zarrah ayaklarını yanlara dayadı, gözleri su oluşuna sabitlendi. Gece olmasına rağmen görüşün *neden* mümkün olduğunu ancak şimdi fark etti. Tepede, ulaşamayacak kadar , uçuşumun duvarlarına cıvatalanmış büyük desteklerle desteklenen zincirlerden mangallar sarkıyordu.

Ve uçuşumun tepesinde okçular izliyordu.

asıl tehdit onlar değildi. İmparatoriçe onun ölmesini istemiyordu, sadece yumuşatılabilecek kadar kırılmış olmasını istiyordu. Her iki kaderi de kabul etmeye niyeti yoktu.

Zarrah sertçe kürek çekiyor, su adanın kalbine daha da yaklaşırken teknenin kayalıklara çarpmasını engellemek için elinden geleni yapıyordu. Yine de teknedeki hasar çoktan oluşmuştu, küçük tekne suyun içinde gittikçe alçalıyordu.

Ve adanın merkezine doğru spiral çizen kanalın sonu yokmuş gibi görünüyordu.

Belki de merkez yoktu. Belki de ceza buydu, bir tekne dönüp durmak, gücün tükenene, teknen pes edene ve su seni alana kadar canını kurtarmak için kürek çekmeye zorlanmak.

Ya da teyzesinden af dileyene kadar.

"Teslim olmayacağım," diye hırladı, sonra izleyen okçulara baktı ve "Teslim olmayacağım!" diye bağırdı.

Suyun gürültüsünden onu duyup duymadıklarını anlayamadı, çünkü yüzleri donuktu. İlgisizlerdi, çünkü tanık şey daha önce yüzlerce kez gördükleri bir şeydi.

Sağ tarafındaki uçuşum duvarı aniden sona erdi.

Bir su dalgası teknesine sağdan çarptı ve neredeyse onu deviriyordu. Zarrah yanlara tutundu, çığlıklar boğazını yırttı. Korkudan değil, öfkeden.

Tekne döndü, yukarıdaki mangalların ışığı bir alev bulanıklığına dönüştü ve sonra bir kumsal belirdi. Söylentiler doğruydı.

Su onu adanın kalbine götürmüştü. Ada içinde bir ada, etrafı suyla çevrili bir kara kütle. Ne yapacağını düşünürken tırnakları teknenin tahtasına batıyordu. Şimdi sahile mi yüzecekti yoksa suyun onu adanın etrafında gezdirmesine izin mi verecekti?

Ama ...

Göğsünü yeni bir korku dalgası doldurdu ve Zarrah omzunun üzerinden teknesinin döndüğü yere baktı. Gelgitte değil akıntıyla sürüklenmişti, bu da suyun bir yere gittiği anlamına geliyordu. Ve bu *yere aşağıya* doğru olmalıydı.

"Tanrım beni koru," diye fısıldadı, adanın gerçekten de altında bir girdap olduğunu fark etti. Eğer şimdi o sahile çıkmazsa, denizin dibine doğru çekilecekti. Ya da cehennemin ta kendisine.

"Ya şimdi öl ya da sonra öl," diye bağırdı yukarıdan bir ses ve Zarrah sırtın bir muhafız görmek için başını kaldırdı. "Şu kumsalın kenarından geçersen karar senin için verilmiş olur."

Zarrah kadına orta parmağını çevirmek için zaman ayırdı, sonra kayalık sahile doğru sertçe kürek çekti, su onu geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklemekle tehdit ederken bile teknesi batıyor, yavaşlıyordu.

Dışarı çık, diye fısıldadı korku. Yüzün.

Ama bu tekne kaçmak için tek şansı olabiliyordu. Onu kaybedemezdi.

"!" Sertçe kürek çekerken kolları titriyordu ama akıntıyla mücadele ederken panik gücünü artırıyor.

Bu kaybedilmiş bir savaştı, batan tekne çok hantaldı. Zarrah küfrederek hâlâ ön tarafa bağlı olan halatı yakaladı ve atladı.

Su başının üzerine kapandı, soğuk göğsüne bıçak gibi saplandı ama Zarrah aldırmadı ve yüzmeye devam etti. Botları kayalık dibe çarptı ama kumsalda yukarı doğru açıyla ilerlerken bile akıntıyla birlikte yüzmeye devam etti.

Bel
derinliğinde.

Uyluk
derinliğinde.

Ama sahili tükeniyordu.

"Acele etsen iyi olur," diye seslendi biri yukarıdan, bu sefer farklı bir sestir ama eğlence aynıydı. Bu onlar için bir sakaydı. Can sıkıntısını giderecek bir eğlence.

Halatı ellerine dolayan Zarrah, batık tekne yüzerek yanından geçerken büküldü ve destek aldı. Halat gerildi. İpi kumsala çekmeye çalışarak kasıldı ama akıntı çok güçlüydü.

Zarrah bir çığlık attı, bir adım geri çekilirken tüm gücünü topladı. Sonra iki, tekneyi de beraberinde çekerek. Artık tamamen sudan çıkmıştı, küçük tekneyi kısmen sahile sürüklerken topukları kayalık kuma gömülüyordu.

Nefes nefese teknedeki deliklerden akan suyu izledi, büyük ölçüde boşalmasını bekledikten sonra güvenli olduğunu düşündüğü ölümcül akıntıdan yeterince uzağa çekti. Sonra da kıcının üzerine düştü.

Ve onunla alay edenlere baktı.

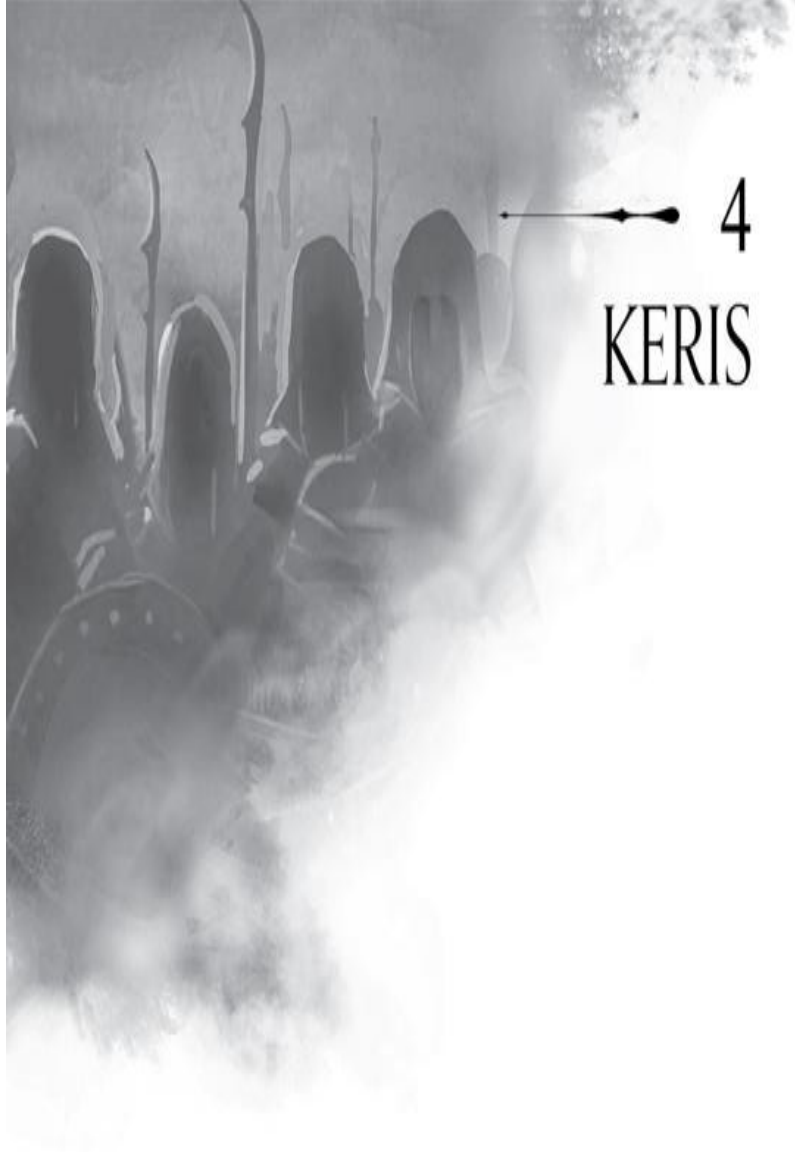
Önünde uzanan suyun karşısında bir uçurum yükseliyor, kayaya tutturulmuş L şeklindeki dirseklerden sarkan mangallar suyu ve sahili sanki bir sahne ve muhafızlar da seyircilermiş gibi aydınlatıyordu. "Siktirin gidin," diye bağırırdı onlara, halkının bu şekilde davranmasından nefret ediyordu. Sanki onlar için bir tiyatroydu. Tıpkı adaya getirilen diğer herkes gibi.

Diğer herkes...

Zarrah'ın kanı . *Seni aptal. Seni lanetli, gürültücü aptal.*

Elini bir kayaya dayayarak yavaşça arkasındaki adaya baktı. Valcottan İmparatorluğu'ndaki en kötü suçlularla dolu bir ada.

Ve ona bakan gözler buldu.

4 KERIS

Atının boynuna eğildi, bir yumruğu eyerden savrulmamak için yelesine sıkıca kenetlenmişti, çünkü bineği tepeye tırmanmak için mücadele ediyordu. muhafızlar da aynı şeyi yapıyordu, rüzgâr hiç görmediği kadar şiddetliydi. Sadece çaresiz ya da deli olanlar fırtınada dışarıdaydı. Keris her ikisiydi de.

Lütfen iyi ol.

Mesajı getiren muhafız ayrıntıları bilmiyordu, sadece bir şeyler biliyordu. Birisi onun sekiz yaşındaki kız kardeşini çalmaya çalışmıştı.

Onu Greenbriar'da tutmuştu çünkü orası daha güvenliydi. Hareme özgürlüklerini vermek, istedikleri gibi girip çıkmalarına izin vermek anlamına geliyordu ki bu da kutsal alanın güvenliğini tehlikeye atıyordu. Sara'nın içeri giren herkes için kolay bir hedef olmasından korkuyordu. Etrafındaki herkes sinekler gibi düşerken, en çok sevdiği kız kardeşini uzakta tutmak en akıllıca seçim gibi görünmüştü.

Mesafenin onu korumak için yeterli olacağına inanmakla aptallık etmişti.

Keris topuklarını sıkarak atını sade binaya giden yola doğru itti. önünde atından indi, kapılara doğru koşarken kılıcını çekti ve onları içeriden parmaklıkları buldu.

Midesi sıkıştı ve tahtaya vurdu, ötelerden gelen dehşet çığlıklarını duydu.

"Kral adına kapıyı açın," diye kükredi Dax, onun yanına gelerek. "Bizden dolayı tehlikede değilsiniz! Bizi içeri alın!"

"Bunun bir numara olmadığını nereden bileceğiz?" diye seslendi bir kadın kapının üst kısmındaki kafeslerin arasından, sadece gölgesi görünüyordu.

Keris'in sabrı taşıtı. Pelerininin kapüşonunu yırtarak hırladı: "Kapıyı aç ve beni kız kardeşime götür, yoksa kırıp içeri gireceğiz."

Gözleri ona sabitlendi, sonra genişledi. "Bu Kral'ın ta kendisi!"

Şaşkınlığı çünkü babası gelmeyecekti. Kızlarından birinin tehlikede olduğunu öğrenseydi başını masasından kaldırıp bakmazdı bile.

Bir hareketlilik oldu ve sonra kapı içeri doğru hafifledi. Dax'ın geri çekilmesi yönündeki ısrarına aldırmayan Keris içeri girdi. "Sara nerede? Zarar gördü mü?"

Kadın arka arkaya üç reverans yaptı ve adam tam ona dik durması için bağıracaktı ki kadın, "Prenses zarar görmedi, Majesteleri. Sizi ona götüreceğim. Faili yakaladık. Yaralı ama hayatta."

Uzun sürmez.

Kılıç hâlâ elindeydi, Keris kadını takip etti, Dax'ın adamlarından ikisi önden gidiyordu, gözleri tetikteydi. Sonra durdular.

Koşmaya başlayan Keris köşeyi döndüğünde bir grup kadınla karşılaştı. Silahlı adamları görünce kaskatı kesildiler, sonra geri çekildiklerinde Sara'nın yerde, etrafında kan gölü olan hareketsiz bir kadının yanında oturduğunu gördüler. "Sara?"

Küçük kız kardeşi başını kaldırdı, yüzü gözyaşlarıyla doluydu. "Keris?"

Dizlerinin üzerine çöktü, onu kendine doğru çekerken pantolonunu kan ıslatıyordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır," diye çıkırdı. "Beni odamdan dışarı sürükledi. Başrahibe onu durdurmaya çalıştığında, onu bıçakladı." Sara boğuk bir nefesle sözünü kesti. "Başrahibe de ona bir örgü şışı sapladı ve o da beni bıraktı."

Keris ölü kadına baktı ve onu kız kardeşine bir şey olması durumunda tehdit ettiği kişi olarak tanıdı. Midesi bulandı, çünkü Sara'yı örgü şışıyle korumaya iten şeyin ondan gelen tehditler olduğunu düşünmüyordu.

," diye mırıldandı Dax ve koridorun sonundaki kan sıçramalarını işaret etti.

Keris kız kardeşine "Burada kal," diye mırıldandı, onu kadınlardan birine teslim etti ve Dax dirseğinde, kan izlerini takip etti. Kalbi öfkeyle çarpıyordu ama virajı döndüğünde yüzükoyun yatan bir adamın başında duran, ellerinde ağır şamdanlar olan iki kadınla karşılaşınca Keris silahını kınına soktu ve "Merhaba küçük kardeşim," dedi.

"Keris," dedi Royce dişlerini sıkarak. "Bir asır oldu."

"Dax hırladı ama Keris şamdan kullanan kadınları dönmeden önce ona sakinleştirici bir el salladı. "Hizmetleriniz için size minnettarım, kardeşlerim. Teşekkür ederim."

Kadınlara isteksizce silahlarını indirdiler ve koridorda geri çekilmeden önce reverans yaptılar. Keris yavaşça yürüyüp Royce'un yanına çömeldi ve çatık kaşlı üvey kardeşine baktı. Royce Keris'ten yaşça küçüktü ve son duyduğuna göre güney Kestark dağlarındaki garnizonlardan birinde görev yapıyordu. Ayrıca Keris'ten bir varis çıkmazsa taht için sırada o vardı. Royce'un başının yan tarafındaki bir yaradan kan geliyordu, muhtemelen şamdanlardan birinden kaynaklanmıştı ama yan tarafından çıkan örgü şışı daha acil bir sorundu. "Seni Vencia'ya getiren nedir? Tanrı'ya ant içip kiliseye katılmayı mı düşünüyorsun?"

"Siktir , Keris."

"Ensest bir yana, korkarım tipim değilsin."

Royce'un öfkesi derinleşti. "Sen her zaman ukala, küçük bir . Aptal ideallerin hakkında köpek gibi havlar, sonra da biri sana meydan okuduğunda Otis'in arkasına kaçardın. Kimsenin seni öldürmemesinin tek nedeni çabalamaya değmemendi."

Thud.

Tanrı yardımcısı olsun ama Keris o sesi hafızasından silebilmeyi diledi. "Otis'in arkasına saklanmak artık bir seçenek değil. O yüzden ne istersen söyle ve yap kardeşim."

Royce kıpırdamadan durdu, görünüşe göre üvey kardeşlerinin başına gelenlerin farkındaydı. Öfkesinin altında, Keris'in bir parçası Otis'in ölümünü bir tehdit olarak kullandığı için geri tepti. Yine de çok daha pragmatik olan bir başka parçası, "Otis'in hayatta kalmasına izin verecekmişsin davranma," diye fısıldadı. Onun hayatını tehdit ettiği andan itibaren ölü bir adamdı.

"Eee?" Keris adamlarının arkasında yer değiştirdiğini hissederek sordu. Omzunun üzerinden onlara baktı, sonra tekrar Royce'a döndü. "Özel olarak konuşmayı mı tercih edersin?" Royce'un cevap vermesini beklemeden, "Dax, adamları al ve gidip kız kardeşime göz kulak ol. Ben arkamı dönmüşken ona bir şey olmasını istemem."

"Emredersiniz Majesteleri," diye yanıtladı Dax ve geri çekilirken botları taşa çarptı.

Onlar gittikten sonra Keris, "İşte Royce. Yalnız kaldık. Bana ne söylemek istersin?" Kardeşi tereddüt edince, "Kız kardeşimize tam olarak ne yapmak istediğinle başlayalım," diye ekledi.

Royce yutkunurken boğazı kıpırdadı, vücudu sanki içgüdüleri savaştığını istiyormuş gibi kasıldı. Ya da kaçmasını. "Yok bir şey. Sadece onu ziyarete geldim ve yaşlı sürtük bunu sorun etti."

"Açık olmak gerekirse, Vencia'nın yıllardır gördüğü en kötü fırtınalardan birinin ortasında, dini eğitime adanmış bir mülke gizlice girmeye ve bir kez bile konuşmadığın üvey kız kardeşini ziyaret etmeye karar verdin. Bir konuşma"-Keris kardeşinin yanından çıkan örgü şişine bir fiske vurdu-"görünüşe göre yaşlı bir kadını öldürmeye değer."

Royce haykırmadı, sadece dişlerini sıktı. Aptal yalanında ısrar etmeseydi Keris ona hak verebilirdi. "Bir prenses kiliseye hizmet etmeye mahkûm edilmemeli. O daha iyisini hak ediyor. Ona rütbesine yakışır bir hayat vermek için onu alıp götürecektim."

Keris kendisine rağmen irkildi. Sara daha iyisini hak ediyordu. Ama Royce'un damarlarında dolaşan kanın küçük kızların iyiliğini hiç umursamadığını biliyordu. "Saçmalamayı kes. Onun benim tarafımdan kayırıldığını öğrendin ve bundan faydalanmayı düşündün. Ya altın için fidye isteyecektin ya da beni sırtımdan bıçaklayabileceğin bir duruma çekmek için onu kullanacaktın."

Dışarıda fırtına şiddetlenmişti, koridorun sonundaki kadınlar hâlâ yüksek sesle ağlıyorlardı ama aralarındaki sessizlik bunu bastırıyordu, gerginlik boğucuydu.

Royce önce kırıldı, boğuk bir kahkaha attı. "Dramatik davranıyorsun Keris. Veliant kardeşlerin arasında hep böyle olur, değil mi? Her şey demek. Hiçbir anlamı yok. Bir sonraki kavgaya kadar yolumuza devam ederiz."

Keris de onunla birlikte güldü, içindeki soğukluktan ürperen yanını görmezden geldi. "İşlerin böyle yürüdüğü konusunda haklısın. Ya da hâlâ sadece kardeşin olsaydım ve kralın değil de bir prens olsaydım öyle olurdu."

Royce'un kahkahası soldu.

"Artık kurallar farklı," diye devam etti Keris. "Bana karşı yapılan hamleler artık oyun ya da kardeşçe... saçmalık değil, ihanet. Ve Maridrina'da tüm hainler aynı kaderi paylaşıyor."

Royce'un yanaklarında kalan renk de uçup gitmişti. "Ker-Efendimiz, lütfen. Ona zarar vermeyecektim. I
.."

"Ona zaten zarar verdin." Ona hiçbir yerin güvenli olmadığını hatırlatmıştı. Nereye giderse gitsin, adından başka hiçbir neden olmadan acının onu takip edeceğini. "Sana neden merhamet göstereyim ki?"

Royce omuzlarını dikleştirdi. "Siktir git, Keris. Dalkavuklarından birine kafamı kestirip kapıya ama bil ki ben sadece birinciyim. Kanın senin için geliyor. Tacı o zavallı kafandan söküp almaya geliyorum çünkü Maridrina tahtında bir savaşçıyı hak ediyor, kütüphanede saklanan bir zayıfı değil!"

Maridrina ondan daha iyisini hak ediyordu. Ama cevap Royce değildi, kardeşlerinden hiçbiri değildi. "Bırakın gelsinler."

Keris başını çevirdiğinde Dax'ın onu izlediğini gördü, adamın kaşları çatılmıştı. "Bir şifacı ona baksın; sonra da onu güvenli bir yere götürün." Sonra kardeşiyle göz göze geldi. "Ben baba değilim. Ama bu sabrımın sınırsız olduğu anlamına gelmez. Beni bir daha sınarsan Kızıl Çöl'e sürükler ve diri diri gömerim."

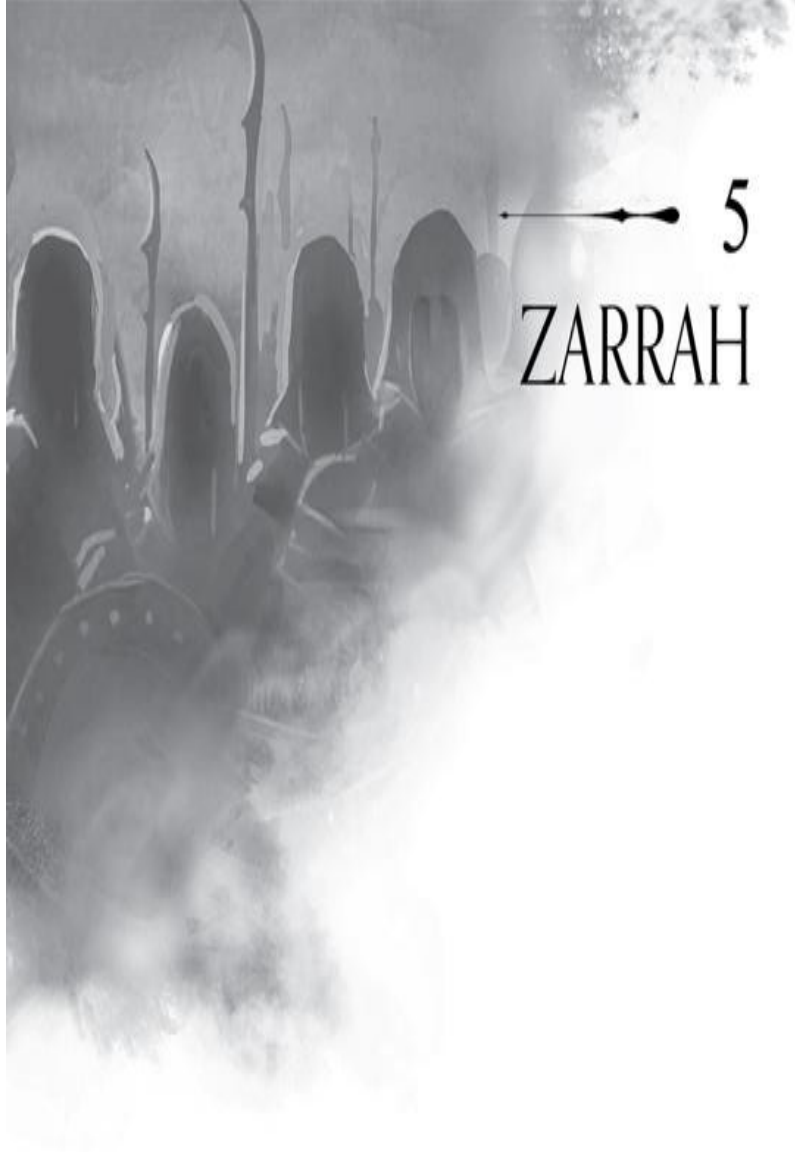
Royce başıyla onayladı.

Adamlarından ikisi inleyen Royce'u sürükleyerek götürdükten sonra Keris Dax'a, "O haklı," dedi. "Üvey kardeşlerimden daha fazlası gelecek ve hepsi Royce kadar aptal değil. Tüm kapılarda ve limanda onların yüzlerini tanıyan gözler istiyorum."

"Ortaya çıktıklarında onlarla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Babasının sesi kafasının içinde yankılandı. *Varis olduğunuzda, herkesin hedefi siz olursunuz. Kardeşlerinden sadakat bekleyemezsin ve korkaklar hariç hepsi bir noktada senin için gelecektir. Eğer miras bırakacak kadar yaşarsanız, oğullarınız için geleceklerdir. Bu işin raconu böyle ve hala yaşayan amcanızın olmamasının nedeni de bu.*

"Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Üçü kadın, dördü erkek olmak üzere YEDİ KİŞİYDİLER, hepsinin üzerinde paçavralardan yamanmış gibi görünen yıpranmış ve kirli giysiler vardı. Hepsinin uzun, yıkanmamış saçları vardı ve erkeklerin gür sakalları vardı, vücutları ince ama sertti. Yedi kişiden dördünün teni kahverenginin bir tonundaydı, üçü daha solgundu, hepsi de kirliydi.

Ve hepsi silah taşıyordu.

Sopalar, asalar ve hurda metal parçalarından yapılmış gibi görünen bıçaklar. Hepsi de can almaya fazlasıyla muktedirdi.

"Şeytan Adası'na hoş geldiniz," dedi içlerinden biri, Bermin kadar iri yarı bir adamdı, saçlarıyla uyumlu kıvrık siyah sakalı vardı. Bir ağız dolusu altın dişini göstererek sırttı ve bir adım daha yaklaştı. "Taze et bulmalı bir asır oldu."

Et.

Yamyamlar

Zarrah tereddüt etmedi. Taşı adama fırlatarak ayağa fırladı ve koşmaya başladı, adamın acı çığlığı onu tepeye kadar kovaladı. İlerideki ağaçların ve büyük kayaların gölgeli hatlarını görebiliyordu ama gerisi gölgeler arasında kaybolmuştu.

Tökezledi, ayak bileği kayalara çarptı ama ayağını tutmayı başardı. Yamyamlar takibe başladığında taş taş çarptı, hızlı ayak sesleri kolayca geçilemeyeceklerini gösteriyordu. "Durun," diye bağırdı içlerinden biri. "Sana zarar vermeyeceğiz!"

Sadece beni ye, diye düşündü, sonra hızlandı.

Küçük kayalar yerlerini daha büyük kayalara bıraktı. Zarrah kayalıklardan sarkan mangalların ışığı kaybolurken aralarından atlayıp ağaçların arasına doğru koşmaya başladı. Mahkûmlar adadaki hapishanelerinin her santimini biliyor olmalıydı. Tuzak kurmuş ya da onu yakalamak için pusuda bekleyen başka arkadaşları da olabilirdi ama peşindekilerin ağır nefes alışları kulaklarında . Tedbirli olmak için zaman yoktu.

Saklanacak bir yer bulması gerekiyordu.

Zarrah ağaçlara ulaştı, çamurlu botları dökülmüş iğnelerden oluşan halıyı ezerken yoğun çam kokusu geliyor, soğuk hava ciğerlerini yakıyordu. İyi yürünen patikalar vardı ama Zarrah onlardan kaçındı. Ağaçların arasındaki karanlığın içinden geçerek daha yüksek bir yere yöneldi, iyi beslenmiş ve güçlü olmasının ona avantaj sağlayacağına inanıyordu.

"Dur!" diye kükredi iri adam ve Zarrah geriye doğru bir bakış attı.

Dişlerinden yansıyan ay ışığının parıltısını görebileceği kadar yakındaydı, diğerleri de peşindeydi. "Sana yardım etmek istiyoruz!"

Saçmalık.

Daha ileriye gitmesi gerekiyordu. Karanlığın içinde saklanmak için birkaç kalp atışına ihtiyacı vardı ama lanetli piç hızını kesmedi. Gittikçe daha yükseğe tırmanıyordu ve Zarrah'ın aklına ada hapishanesinin büyüklüğü hakkında hiçbir fikri olmadığı . Etrafını çevreleyen su hendeğine ulaşmasına birkaç adım mı kalmıştı yoksa hendek bir mil daha mı uzanıyordu, hiçbir fikri yoktu.

Zirveye tırmanırken buz gibi rüzgâr saçlarını ve giysilerini parçaladı, manzarayı seyrederken kalbi küt küt atmaya başladı. Uçsuz bucaksız mangallarla aydınlatılmış, denizin karanlığına doğru uzanan bir su sarmalı vardı ve hepsi onun görüş açısından görülebiliyordu.

Yine de bunu zaman yoktu. Kaçması gerekenler içindeki mahkûmlarken adadan kaçmayı düşünecek zamanı yoktu.

Nefes nefese ve yanları yanarak zirvenin tepesine doğru koştu. Ancak ayakları karanlığın içinde gizlenmiş bir şeye takıldı.

Zarrah'ın ayağı takıldı ve yuvarlandı, vücudu taşlara ve köklere çarparak durdu.

Ayağa kalk! Koşun!

Kendini ayağa kaldırırken dudaklarından bir inilti koptu, başı ağrıyordu ve yanağından kan damlıyordu. Yerden bir taş kaparak döndü-

Ancak takipçilerinin bir düzine adım ötede durduğunu, ayağının takıldığı kayalardan oluşan alçak bariyeri geçmeyi reddettiklerini gördü.

"Hayatınıza değer veriyorsanız, bizim bölgemize geri dönersiniz," diye adam. "Gittiğiniz yerde sadece ölüm var."

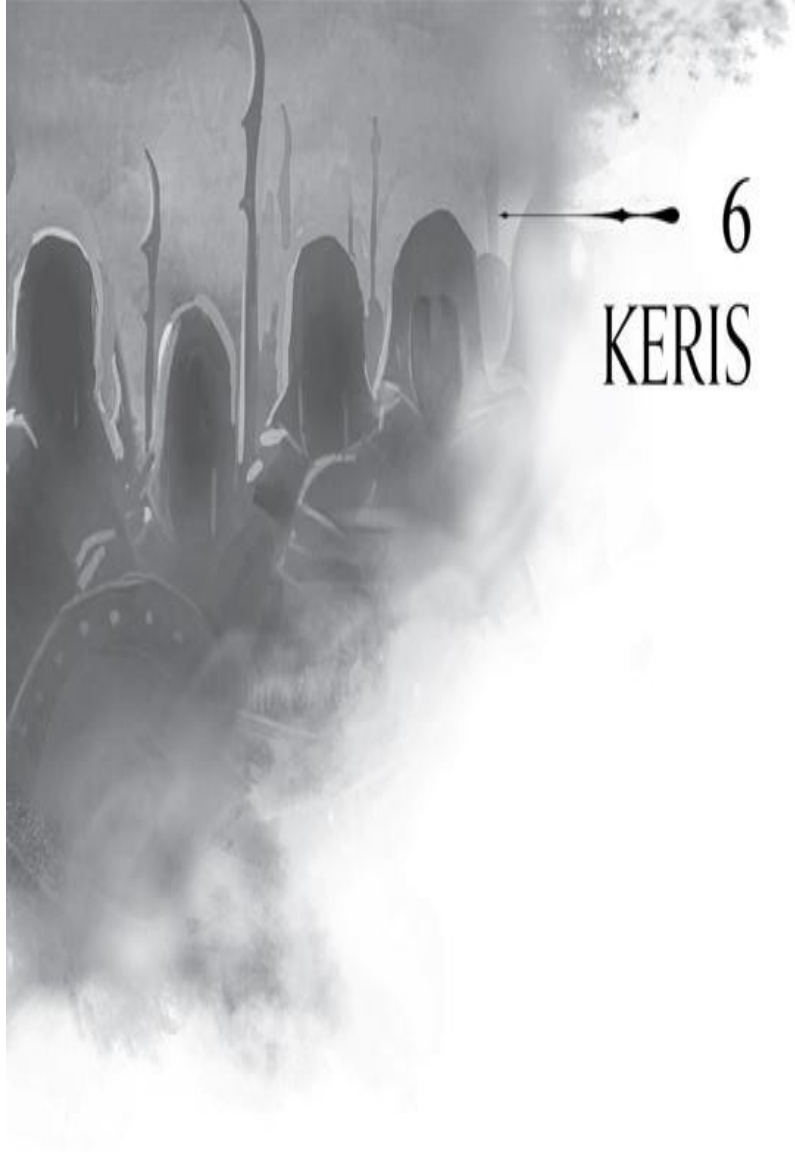
"Seninle beni bekleyen uzun hayatın aksine mi?" Zarrah acı acı güldü, ardından acısı dışarıya doğru fışkırırken bir elini böğrüne bastırdı. "Teklifin için minnettarım ama reddetmek zorundayım."

"Seni öldürecekler, kadın! Seni öldürürler ve-" Sözüünü keserek temkinli bir adım attı ve sopasını kaldırdı.

Zarrah'ın derisi karıncalandı, ölümcül bir hata yapmış olabileceğinin farkına varması, bir elin ağzını kapatmasından bir kalp atışı önce ruhuna battı.

Zarrah dirseklerini geriye savurdu ama daha fazla el kollarını yakaladı. Bacaklarını. Başına bir çuval geçirilmeden hemen önce Zarrah barikata yaklaşan gölgeli figürler gördü, silahlarını kaldırmışlardı.

Ve ötesinde, kurtarıcıları gözden kayboldu.

6 KERIS

Sara'yı o yerde bırakma ihtimali OLMAMIŞTI.

Keris, Dax'ın yetersiz eşyalarını taşımasıyla saraya geri dönerken, küçük kız kardeşi eyerin üzerinde, yumrukları rüzgârdan korunmak için pelerinin kenarlarını sıkıyordu. Fırtınanın gürültüsünden konuşmak imkânsızdı, tüm endişesi binicisine yol göstermek ve bu sırada uçup gitmemekti.

Sarayın kapısından içeri girerken atın toynakları kaldırım taşlarına keskin takırtılar çıkarıyor, önce attan iniyor, sonra Sara'yı eyerden kaldırıyordu. Bir kolunu sırtına, diğerini dizlerinin altına dolayan adam onu içeri taşımak için hamle yaptı ama Sara bir işaret parmağını göğsüne sapladı. "Beni yere bırak."

Onu itaatkâr bir şekilde yere bıraktı. Sara elini uzattı ve Dax bastonuyla öne doğru koştu. "Buyurun, Majesteleri."

"Teşekkür ," dedi ona, sonra da her rüzgârda devrilmekle tehdit ederek iç mabede doğru . Keris onu yakalamak için yakınında durdu ama fırtına elbiselerini ve saçlarını savururken kız kardeşi sadece dişlerini sıkı.

Harem binasına doğru sola sapmak yerine, kulenin sığınağına ulaşana kadar bahçelerden, çiçeklerden ve parçalanmış bitkilerin yapraklarından geçerek gruba doğru ilerledi.

Hizmetkârlar hemen üzerlerine çullandı, sırlısıklam olmuş pelerinleri çırparak uzaklaştırdı ve havlu dağıttı. Keris sadece yüzünü sildi ve Sara'ya dönmeden önce sırlısıklam olmuş saçlarının tellerini kulaklarının arkasına itti. "Haremdeki eski odana geri dönebilirsin. Eminim elbiselerin ve eşyaların hâlâ oradadır." En azından öyle olmasını umuyordu. Babasının eşlerine, gelenek olduğu üzere, onlarla evlenmek gibi bir niyeti olmadığını söylediğinde, onlara dul olarak kalma ya da başka bir yerde yaşamlarını sürdürme özgürlükleri olduğunu da söylemişti. Sara'nın annesi ilk gidenlerden biriydi. Kızını yanına almak istememişti, sadece mücevherlerini ve elbiselerini almıştı ve nereye gittiğini Keris bilmiyordu. "Sara, annen-"

"Vencia'yı terk etti." Çenesi hafifçe titredi. "Lestara bana bir mektup gönderdi."

Lestara.

Babasının eşlerinin en küçüğü Coraly'nin ölümünden sonra haremın kontrolünü ele geçirmişti ve hiçbir yere gitmeye niyeti olmadığını açıkça belirtmişti. Keris'i dehşete düşürmüştü.

"Bunun bir önemi yok zaten. Kral olduğunuzda gelip sizinle yaşayacağımı söylemişsiniz." Yüzü suçlama doluydu. "Beni bir kez bile ziyaret etmedin."

Lanet olsun. "Çünkü uzak durmam senin için daha güvenliydi. İnsanlar için daha güvenli-" Herkesin onun varlığını unutmamasının daha iyi olacağını söylemek üzereyken sözünü kesti. Onun dışında, muhtemelen herkes unutmuş gibi hissediyordu. Kendisi de dahil. "Özür dilerim. Seni hemen buraya getirmeliydim. Hizmetçiler şimdi eski odanı hazırlayacaklar."

"Kulede uyumak istiyorum."

Keris dişlerinin arasından bir nefes verdi. "Kule iyi bir seçim değil. Haremın evinde kalmak daha iyi." Sıksa kollarını kavuşturdu. "Kız olduğum için mi?"

Kule geleneksel olarak kral ve oğullarına ayrılmıştı ama Keris bunu pek umursamıyordu ve zaten aile geleneklerinin üzerinde tepiniyordu. Onu endişelendiren tırmanıştı. "Merdivenler..."

Kız kardeşinin ona attığı bakış saf bir meydan okumaydı ve Keris başını sallayarak durdu. "Peki. Ama bilmelisin ki bu fırtına diner dinmez Aren ve Lara ile buluşmak için Ithicana'ya yelken açmak niyetindeyim."

Meydan okuması düştü ve kahverengi gözlerinden yaşlar . "musun?"

Lanet olsun.

Dax'a yer istediğini belirten bir bakış atan Keris, kız kardeşini babasının tepeye tırmanamayanlarla buluşmak için kullandığı odalardan birine götürdü. Kapıyı kapattıktan sonra Sara'yı sandalyelerden birine oturttu ve büfeye giderek iki içki doldurdu. Uzun bir süre onlara baktı, sonra başını sertçe salladı ve birinin içindekileri diğerine boşalttı. Tanrım, uyuması gerekiyordu. Bir çocuğa neredeyse viski ikram etmek için başka nasıl bir bahanesi olabilirdi ki?

Kapıya gitti, dışarı eğildi. "Sıcak bir süt." "Ballı," diye seslendi Sara.

Hizmetçilerden biri başıyla onayladı ve Keris kapıyı tekrar kapattı. Sara'nın karşısındaki koltuğa oturarak içkisinden büyük bir yudum aldı ve bardağı masaya bıraktı. "Derhal Ithicana'ya gitmem gerekiyor. Çoktan yola çıkmak istiyordum ama fırtına çok şiddetliydi." Kadın ona sessizce baktı, o da devam etti. "Aren ile konuşmam gerek. Pazarlık yapmak için."

"Babam hiçbir zaman müzakerelere kendisi gitmedi," dedi. "Her zaman başkalarını gönderirdi. Sen neden başkasını gönderemiyorsun?"

"Çünkü ben babam değilim."

Değil mi? Vicdanı fısıldadı.

Kapı çalındı ve Keris seğirdi, içkisine uzanarak bu hareketi örtbas etti. "İçeri gel."

Kapı açıldı ama içeri bir hizmetçi yerine Lestara girdi. Babasının karısı, içinde dumanı tüten bir bardak süt ve bir tabak kurabiye bulunan bir tepsi taşıyor, çıplak kollarından birinin üzerine bir örtü örtüyordu. "Majesteleri." Kadın derin bir yaptı, tüllü elbisesinin önü bu açıdan göbeğine görülebilecek kadar açıktı. Adamın içinde kızgınlık titreşti ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

"Sara, iyi olduğunu duyunca çok rahatladık." Lestara odayı geçip tepsiyi masaya bırakırken sandaletleri yere yumuşak vuruşlar yapıyordu. "Ve Majesteleri'nin seni bizimle yaşamak için geri getirdiğini duyduğumuza çok sevindik."

"Keris'le birlikte kulede yaşayacağım."

Lestara bu fikir son derece gülünçmüş gibi güldü ve sarı saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ekselanslarına artık unvanlarından biriyle hitap etmelisin, sevgilim. Koşullar değişti."

Keris, Sara'nın parmaklarının üzerinde gezindiği kurabiyeyi kaptı ve ona uyarıcı bir bakış attı. Ellerini ıslak elbisesinin kıvrımlarına soktu, gözlerindeki çocuksu açgözlülük, bu sarayda yemek yemenin her zaman zehir riski anlamına geldiğini hatırlayınca yerini endişeye bıraktı. "Sorun değil Keris," dedi. "Gerçekten aç değilim."

Midesinden gelen hafif hırıltı bu ifadeyi yalanlıyordu.

"Sara bana ne isterse diyebilir, çünkü dediğin gibi" -kurabiyei ısırdı, badem ezmesi gülleri dişlerinin altında çıtırdadı- "koşullar değişti." Süt bardağını eline alıp uzun bir yudum aldı, tatlılıktan neredeyse öğürüyordu. Zehirin tadına bakacak kadar eğitilmiş değildi ama bu, kız kardeşinin onun önemini Lestara'ya açıkça gösteriyordu. "Sara kulede bir oda tutacak."

Bir kralın kızı olan Lestara da en az kendisi kadar siyasetle iç içe büyümüştü ve gözünü kırpmadan taktik değiştirdi. "Elbette! Aksini düşünmekle küstahlık etmişim. En çok tercih edilen kız kardeş olarak Sara her türlü ayrıcalığı hak ediyor." Kolundaki battaniyeyi kaydırarak kızın ıslak omuzlarına örttü. "Terzilere gelmelerini söyleyeceğim, çünkü eski elbiselerinizin hiçbirinin size uymayacağından eminim."

Doğrulurken Keris'in bakışlarıyla karşılaştı. "Royce'un bakımı ve nihai olarak hapsedilmesi için gerekli düzenlemeleri yaptım, ayrıca annesinin kaderini kendi elleriyle belirlediğini anlamasını sağladım ve o da bunu nezaketle kabul etti. Ayrıca Greenbriar'a kız kardeşinin hizmet bedelinin ödenmesi ve olay sırasında mülke verilen zararın onarılması için tazminat gönderdim."

Babasının Eranahl savaşında öldüğü haberi Vencia'ya ulaştığından beri işler bu şekilde yürüyordu. Lestara, Coralyn'in bir zamanlar yaptığı gibi ev halkını yönetiyordu. Bu kadar çok kişinin ihtiyaçlarını karşılamak muazzam bir görevdi ve Keris'in yapabileceği bir şey değildi, bu yüzden minnettar olmalıydı. Minnettardı. Ama aynı zamanda Lestara'nın bir ajandası olduğunu da biliyordu, yani ne zaman böyle bir şey yapsa sinirleri geriliyordu. "Teşekkür ederim teyze."

Kehribar rengi gözlerinden kızgınlık geçti ama Lestara başını eğdi. "Akşam yemeği için hareme katılacak mısınız?"

Sütünü yudumlayan Sara'ya baktı, yüz ifadesi okunamıyordu. "Aile bu gece benim varlığımdan vazgeçmek zorunda kalacak, ama teşekkür ederim."

"Sizi özleyeceğiz." Lestara reverans sonra kapı arkasından tıkırdayarak odadan çıktı.

Keris sandalyede arkasına yaslandı ve içkisini dizine koydu. Nedenini tam olarak bilmeden, "Sence benden ne istiyor?" diye sordu.

Sara bir ağız dolusu kurabiye yerken, "Yatağına girmek için" diye cevap verdi.

Sarsıldı ve neredeyse içkisini yere düşürüyordu. "Az önce ne dedin sen?"

Sütten büyük bir yudum alan Sara, "Nedenini tam olarak bilmiyorum ama tüm teyzeler Lestara'nın yatağına girmek istediğini söylerdi. Çok rahat bir yatağınız olduğunu sanıyordum."

Keris, bu sarayda büyümenin, çocukların kulaklarına uygun olmayan şeyler duymak anlamına geldiğini herkes kadar iyi biliyordu ama bu, durumu daha katlanılır kılmıyordu. "Böyle şeyler sizin kulaklarınıza uygun değil, genç bayan." Sonra aklına gelen bir düşünceyle kaşlarını çattı. "Onun hakkında başka ne söylediler?"

"Coralyn Teyze onu tımar ediyordu." Sara bir kurabiye daha aldı, kaşlarını çattı ve daha badem ezmeli bir kurabiye almak için geri koydu. "Bunu hiç anlamamıştım, çünkü teyzelerin saçlarını yapan hizmetçileri vardır, belki de yanlış duymuşumdur."

"Hayır." Keris tırnağını ısırdı, geçmiş olayları hatırladıkça birden fazla parça yerine oturuyordu. "Yanlış duymadın."

Coralyn'in aileye ve özellikle de kendisine yönelik stratejileri muhtemelen sandığından çok daha geniş kapsamlıydı. Bir yanı, sanki hâlâ buradaymış gibi, hayatının geri kalanında Coralyn'in çektiği tüm küçük iplerin sonuçlarını görüp görmeyeceğini merak ediyordu.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, hayatının geri kalanı uzun olmayabilir.

"Kral olmayı seviyor musun?" diye sordu kız kardeşi ve kurabiye tabağının artık boş olduğunu fark ederek ona odaklandı. "Pek değil ama alternatifinden daha iyi."

Çocuklar gibi, cevabını kabul etmedi, sadece daha yumuşak bir şekilde başka bir soru sordu. "Zarrah'a ne oldu?"

Hizmetçiler dinliyor olabilirdi. Tanrı yardımcısı olsun, *Lestara* kapıda onu dinliyor olabilirdi, bu da omuz silkmenin en ihtiyatlı yol olacağı anlamına geliyordu. Ancak Sara'nın gözlerindeki ilgiyi görebiliyordu, kız kardeşine nezaket ve saygı gösteren Zarrah'tan oldukça etkilendiğini biliyordu. Ayağa kalkarak kadehini doldurdu ve Sara'nın yanına oturdu. "İmparatoriçe onu bir Valcottan hapisanesine gönderdi."

Sara'nın gözleri büyüdü. "Ne için? Zarrah onun ailesi."

Burası tehlikeli bir yerdi. Sara bir çocuktı ve ona değerli bilgiler vermek onu riske atıyordu. Tabii düşmanları ele geçirirse, cehalet onu kurtaramazdı. "Serin İmparatoriçe'ye Zarrah hakkında hoşuna gitmeyen bazı şeyler söyledi. Zarrah'ın Valcotta'ya ihanet ettiğini düşündüğü şeyler."

Kız kardeşinin yüzü tiksintiyle doldu. "Yalanlar. Zarrah bana onurun öneminden bahsetti. Valcotta'ya zarar verecek hiçbir şey yapmazdı."

"Valcotta'ya ihanet etmedi," dedi sessizce, bir casus deliğinden bakan herhangi birinden dudaklarını gizlemek için kadehini kaldırarak. "Ama dünyayı İmparatoriçe ile aynı şekilde görmeyi bırakmayı seçti, ki İmparatoriçe bunu en kötü tür olarak görüyordu."

ihanetin."

"Herkesin tam olarak kendi istediği gibi düşünmesini beklemek onun için makul değil." Sara onun yöntemini taklit ederek süt bardağını kaldırdı. "O bir imparatoriçe, tanrı değil."

"Aynı fikirde olduğundan tam olarak emin değilim ve Zarrah bunun bedelini ödemek zorunda kaldı." Kadehini yere bırakarak ayağa kalktı ve ona yardım etti. "Lestara sizin için bir oda hazırlatacak ve akşam yemeğinden önce bu ıslak şeyleri değiştirebilmeniz için uygun kıyafetler getirecek."

Sara'nın çenesi ileri geri hareket . "Sizinle Ithicana'ya gelebilir miyim?"

Niyeti Aren'in krallığında kalmak olsa bile, yine de onu getirmeyi düşünmezdi. Fırtına Denizleri çok vahşi, çok tehlikeliydi ve bir de Ithikanyalılar vardı... "Bu sefer olmaz. Belki sakın sezonda Lara ile onu ziyaret etmek için ayarlamalar yapılabilir."

Sara çenesi titreyerek başka tarafa baktı.

Onu terk ettiğini düşündü. Ki bu haklıydı, çünkü bir bakıma öyleydi. "Sonsuza kadar değil. Geri döneceğim." Umut ediyordu. Bir daha asla Vencia'ya adım atmama ihtimali vardı.

Suçluluk duygusu, Sara'nın neden gitmek zorunda olduğunu anlamasını sağlama ihtiyacıyla birlikte midesinde düğümlendi. Neden o olmak zorunda olduğunu. Sesini alçak tutarak, "Eğer planlarımı açıklarsam, onları benim için gizli tutar mısın?" dedi.

"Elbette," dedi hiç tereddüt etmeden. Geçmişte onun pek çok sırrını saklamış olmasına rağmen, Keris'in boğazı hâlâ daralıyordu. Zorla yutkunarak kendini konuşmaya zorladı, sesi hala kısıktı. "Ithicana'ya Aren ve Lara'dan Zarrah'ı hapisten kurtarmak için yardım istemeye gidiyorum."

Kız kardeşinin gözleri sevinçle parladı. "Onunla evlenecek misin?"

Keşke kartlarda böyle bir şey olsaydı. "Onu kurtarmak için orduları yürüteceğim ve bilmeniz gereken tek şey bu. Şimdi neden burada kalmanı istediğimi anlıyor musun?"

Kadın başını salladı ve adam ona kapıya kadar yardım etti. "Gidip Lestara'yı bulalım."

"BANA BİR ŞEY OKU," diye mırıldandı Zarrah, nefesi göğsünü ısıtıyordu. "Başka bir yer hakkında bir şeyler."

Keris kamaranın penceresinde parlayan güneşin ısıltısına karşı gözlerini kırıştırdı ve durmadan yuvarlanan dalgaları izledi. "Başka bir yerde mi olmak istiyorsun?"

Vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı ve başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştu, koyu kirpikli gözleri ruhunu ele geçirdi. "Hayır, ama en son senin seçmene izin verdiğimde, bozuk para yapımının tarihi üzerine bir saate maruz kaldım. Sesinin her şeyi ilginç kılabileceğini düşünmüştüm ama yanıldığımı kanıtladın."

"Sesim mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar ilgi çekici olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerini devirdi. "Lütfen. Nasıl bir etkisi olduğunu çok iyi biliyorsun." Derin bir nefes alarak onu taklit edercesine sesini alçalttı ve "Bilinen ilk sikkeler gümüş ve altının birleşimi olan elektrumdan ve eser miktarda diğer metallerden yapılmıştı." dedi.

"Hmm." Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bu şekilde söylediğinizde çok daha etkileyici oluyor."

Zarrah yumuşak bir homurtu çıkardı. "Ben seçeceğim." Adamın üzerinden yuvarlanarak çıplak bir şekilde kalktı ve kamara kapısının önünde duran kitap sandığına doğru yürüdü. Güneş ışığı çıplak vücudunun gergin kaslarını ve kadınsı kıvrımlarını aydınlattı ve Keris onu seyretmek için dirseğinin üzerine yuvarlandı. Dünyanın en güzel kadını parmaklarını kitaplarının sırtlarında gezdiriyor, mükemmel cildi arıyordu.

Neden bu sonsuza kadar sürmesin?

Odanın üzerine bir gölge düştü ve Zarrah'tan pencereye bakınca pastoral denizlerin dalgalı, gökyüzünün ise uğursuz bulutlarla karanlık olduğunu gördü. "Sanırım bir fırtına geliyor. Gökyüzü-"

Sözünü kesti, çünkü Zarrah dönmüştü, elindeki kitaplar kayarak ağır gümbürtülerle yere düşüyordu, karnına bir düzine örgü iğnesi saplanmıştı. Ağzını açtı ve "Neden gitmeme izin vermedin?" diye fısıldarken çenesinden aşağı kan damladı.

Keris sarsılarak uyandı, kalbi küt küt atıyordu ve ter derisini kayganlaştırıyordu, etrafındaki oda karanlıktı.

Sadece bir kabus.

Böyle olduğunu bilmek onu daha az hasta hissettirmiyordu, Zarrah'ın sesi hala zihninde yankılanıyordu, suçlama hep aynıydı.

Bir cereyan yanağına değdi.

Pencereyi açmış mıydı? Lanet olsun, içkiyi biraz azaltması gerekiyordu, çünkü kız kardeşiyle yediğı yemekten sonra yatağı gittiğini hatırlamıyordu bile. Keris dik oturarak odanın karşısındaki gölgeli perdeye ama perde kıpırdamadı.

Yine de havada denizin tuzunu ve şehrin pis kokusunu duyduğuna yemin edebilirdi. Keris'in tüyleri diken diken oldu ve odayı tarayarak bir hareket belirtisi aradı. Kardeşlerinden birinin daha boğazını kesmeye geldiğine dair işaretler. İçgüdüsel olarak yastığına doğru uzandı, parmakları bir bıçak arıyordu.

Kapı çalındı.

Her kimse söylemek için ağzını açtı ama sonra kapı açıldı. unutmıştu. Onun nesi vardı ki?

Kukuletalı bir figür içeri adım attı ve Keris'in parmakları bıçağının sapına kapandı, vücudu gerildi. Ancak figür kapüşonu geri çekince Lestara'nın yüzü odanın dışındaki lamba tarafından aydınlatıldı.

"Gecenin bir yarısı," dedi silahı bırakarak.

"Bana bu saatlerin senin en sevdiğin saatler olduğu söylendi." Lestara'nın sesi mırıltılıydı, aptal muhafızlarından hangisi geçmesine izin veriyse ona başını salladı ve kapıyı kapattı. Bir masanın yanına gidip lambayı yaktı, ardından yatağın ayak ucuna yürüyüp pelerininin bağlarını çözdü.

"Lestara," diye itiraz etti ama Lestara onu duymazdan gelerek pelerinini indirdi. Ve altındaki çıplak vücudunu ortaya çıkardı.

Kahretsin.

Gözlerini kızın alnında sabit tutarak, "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, Lestara. Haremle evlenmek gibi bir niyetim yok, ne olursa olsun."

"Geleneklerden mi?" Tahta çıktığından beri defalarca söylediğı cümleyi tamamlayarak gülümsedi. "Seni suçlamıyorum. Yarısı senin annen olacak yaşta, geri kalanı da kardeşlerinin anneleri. Ama ben değilim."

Yatağı uzandı, bir kedi gibi ona doğru süründü, göğüsleri hareketle birlikte sallanıyordu. Keris geriye doğru kaydı, yere atılmış pantolonunu ararken omuzları yatak başlığına çarptı ve onları odanın ortasında gördü. *Hay sikeyim.*

"Ben bir kralın kızıyım," diye mırıldandı. "Yönetmek için ve bu konuda *çok* iyiyim. Diğer şeylerin yanı sıra."

Parmakları battaniyeye yapışmış, onu aşağı çekmeye çalışıyordu ama Keris kumaşı tuttu. Panikleminin eşliğinde olmasaydı komik olabilecek bir savaş başladı. "Lestara, gitmen gerekiyor."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, dolgun dudakları somurttu. "Söylemeliyim ki, şöhretinize bakılırsa, beklediğim tepki bu değildi." Ona cevap verme şansı tanımadan ekledi: "Fahişe olmadığım için mi daha sonra gümüşle ödeme yapıyorsun?" Yavaş gülümsemesi geri döndü ve parmağını göğsünde ve karnında gezdirmek için öne doğru uzandı. "Fahişeyi oynayabilirim; sadece bana altın ve mücevherlerle ödeme yapman gerekecek. Ve beni kraliçen yap."

Öfke paniğini bastırdı ve Lestara battaniyenin altına uzanamadan elini uzaklaştırdı. "Yatağımdan , Lestara. ilgilenmiyorum."

Baştan çıkarıcı kadın ortadan kayboldu, yüz hatlarını hayal kırıklığı kaplamıştı. "Neden olmasın?"

Çünkü sen o değilsin. "Sen babamın karısısın."

"Silas öldü," diye tısladı, "ve senin eğilimlerine bakılırsa, benim bir hizmetçi olmamamı umursadığına inanmakta güçlük çekiyorum." Gözleri kinle karardı. "Boyunun ölçüsünü alamayacağından mı endişeleniyorsun? Baban gibi bir adam olamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Dudaklarından dökülen kahkaha acıydı. "İyi denemeydi. Şimdi muhafızlar seni sürükleyip Cardiff'e giden bir gemiye bindirmeden önce odamdan defol git."

Kehribar rengi gözleri büyüdü. "Yapamazsın... Eğer beni geri gönderirsen babam başarısızlıklarım yüzünden beni öldürtür." Bu açıklama Cardiff Kralı'nın Lestara'dan ne elde etmesini beklediğini sorgulamasına neden oldu ama Keris bu düşünceyi bir kenara itti. "O zaman seçim belli gibi görünüyor. Benim odamdan çık ve kendi odana geri dön. Oraya

vardığında, mücevherlerini alıp kendi amaçlarının peşinden gitmek için bu saraydan ayrılmak ya da bu evde gözde bir teyze olarak kalmak isteyip istemediğine karar verebilirsin. Ama açık konuşmama izin ver, Lestara.

Asla Maridrina'nın kraliçesi olamayacaksın."

Artık çıplak olmasını umursamayan Keris, bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve pantolonunun yerde bir yığın halinde durduğu yere doğru yürüdü. Pantolonunu çekerken, "Beni bir kenara atmakla aptallık ediyorsun. Bana ihtiyacın var."

"Peki neden?" Kemerini bağladı ve kapıya doğru yürüdü, çünkü belli ki kelimeler onun gitmesini sağlamayacaktı. Ama bir sonraki ifadesi onu olduğu yerde dondurdu.

"Müttefikin ben olmazsam, Ithicana'dan döndüğünde artık bir tacın olmadığını göreceksin." "Bu bir tehdit mi?" diye sordu yavaşça dönerek.

"Hayır." Lestara çenesini kaldırdı, gözleri meydan okumayla doluydu. "Bu bir kehanet. Üniforma ayaktakımından başka kimse seni desteklemiyor Keris. Ne ordu. Soylular değil. Halk bile.

baban gibi bir canavar olduğuna inanıyorum. Eğer Ithicana'ya gitmek için arkanı dönersen, sözüme kulak ver, kardeşlerinden biri darbe yapacak ve tahtı ele geçirecek."

Bilmediği bir şey değildi ama nedense bunu Lestara'dan duymak midesinin neden oldu.

"Ama benim aracılığımı hareme sahip olacaksın," dedi. "Kralıktaki ve ötesindeki en güçlü adamların kızları, kız kardeşleri ve yeğenleri. Bizim etkimiz onları seni desteklemeye, kardeşlerini kontrol altında tutmaya ve döndüğünde tacın başında kalmasını sağlamaya yönlendirecektir."

Babası onları bunun için kullanmıştı. Yıllar boyunca neden bu kadar çok kadınla evlenmişti. Çünkü evlilik ittifakları ve gücü güvence altına alıyordu. "Neden? Neden ben arkamı dönene kadar bekleyip kardeşlerimden birini seçmiyor ve bu teklifi onlara yapmıyorsun? Neden benimle uğraşıyorsun?"

Lestara yataktan kayarak pelerinini almak için eğildi ve ona yaklaşmadan önce pelerinini giydi. "Çünkü sen onun oğulları arasında en iyisisin Keris. Maridrina'yı iyileştirip yeniden güçlü kılacağına güvendiğimiz yaştaki tek kişi."

Haremin onun eylemlerini desteklediğine onu inandırmaya çalışıyordu ama Keris bundan şüphe duyuyordu. "Bu teklifin bedelinin seninle evlenmek olduğunu mu varsaymalıyım?"

Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Cardiff'te bir çocuğun yedinci yaş gününde bir cadı yıldızlara bakar ve çocuğun kaderini görür. Yıldızlar benim güçlü bir kadın, bir kraliçe olacağımı ve yaptıklarımın asla unutulmayacağını söyledi. Günlerimi *sevilen bir teyze* olarak bilinmezlik içinde geçireceğime dair hiçbir şey söylemediler."

Yıldızlarda haritalanmış bir hikaye.

Keris uzun bir nefes verdi. Krallığı için, onunla ya da onun gibi biriyle evlenmeyi kabul etmek yapılacak en doğru şey olacaktı. Her iyi kralın yapacağı stratejik bir seçim.

Ama iyi bir kral değildi ve asla da olamayacaktı.

"Maridrina'nın kraliçesi değil." Kapının kolunu çevirerek kapıyı açtı. "Lütfen gidin."

Lestara çenesi gergin bir şekilde ona baktı ama itaat etmek yerine, "Nerastis'e gitmeden önce sana verdiğim kitap. Onu geri istiyorum. Artık sana karşı beslemediğimi düşündüğüm bir duygunun simgesiydi."

Kitap mı? Gözlerini kırıştırdı, sonra yıldızlar ve anlattıkları hikâyelerle ilgili o lanetli kitabı hatırladı. Zarrah onu birlikte oldukları ilk gece baraja getirmişti. Onu dolusavağa mı atmıştı? Zihni onun ceketini suya attığı anıyı canlandırdı ama kitap... Onu göğsüne bastırmıştı. O andan sonra ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözleri sadece Zarrah'ı görüyordu. "Nerastis'te."

"Tüm eşyalarınız Nerastis'ten geri getirildi."

"Yarın bakarım," diye geçiştirdi. "Gecenin bir yarısı; şu anda kütüphanemi karıştıracak değilim." Umarım Ithicana'ya giden bir gemiye binerek bunun hesabını vermek zorunda kalmazdı.

"Eğer sendeyse, geri istiyorum. Şimdi."

Uykusuzluk ve istediği olmadığı için bir kitap yüzünden öfke nöbeti geçirmesine duyduğu kızgınlıkla öfkesi yükseldi. "Nerede olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Muhtemelen kaybolmuştur."

Lestara göz kapaklarını sıkarak kapattı, ikiz gözyaşları göz kapaklarının etrafından akmaya başladı ve suçluluk duygusu anında öfkesinin yerini aldı.

"Özür dilerim. Senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim." Sessizlik.

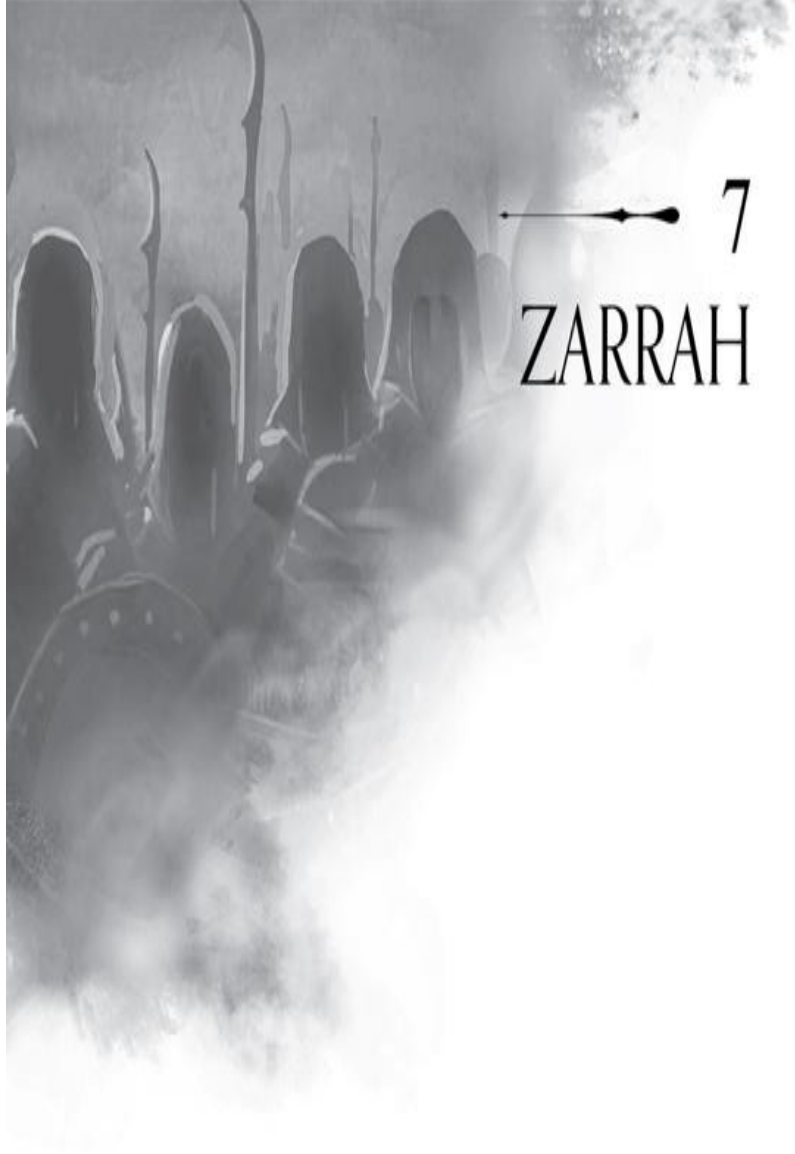
"yok." Göz kapakları açıldı ve içinde artık gözyaşı parıldamıyordu. "Gerçeği bilmem daha iyi." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Şakaklarını ovuşturarak Keris, kendisinden başka her yere bakan muhafızlarına, "Artık ziyaretçi yok. Biraz uyumam gerek."

"Evet, ," diye mırıldandı içlerinden biri. "O... onu beklediğinizi söyledi." "Kimseyi beklemiyorum," diye cevap verdi Keris, kapıyı kapatırken. "İyi geceler."

Uzun bir süre kapıya baktı, sonra kirişi köşebentlere yerleştirerek bu gece daha fazla istenmeyen ziyaretçi gelemin oldu.

Lambanın ateşini kısarak yatağına doğru yürüdü ve kemerini çözdü. Ancak pantolonunu indirmek üzereyken soğuk çelik boğazına dayandı ve bir kadın sesi, "*Bu* ilginç bir konuşmaydı," dedi.

AHŞAP KOKUSU BURNUNU DOLDURDU ve bir an sonra onu esir alanlar onu dizlerinin üzerine çöktürerek durdurdular.

"Hoş geldiniz." Çuval başından çekildi ve şafak ışığının aydınlattığı bir kadın yüzü ortaya çıktı. Zarrah ayağa kalkmaya çalıştı ama geri itildi.

"Sakin ol," dedi kadın. "Sadece biraz sohbet edeceğiz."

Zorla bir grup suçlunun kampına sürüklendiği düşünülüyordu, *rahatlamak* Zarrah'ın aklından geçen en uzak şeydi. Yine de kadının tavrında bir tehdit yoktu, bu yüzden Zarrah gözlerini ondan ayırma riskini göze aldı ve etraflarını taradı. Kaba yontulmuş kütüklerden yapılmış altı küçük binadan oluşan bir kamptaydı, yelken parçalarına benzeyen muşambalar bir avuç küçük pişirme ateşinin üzerine gerilmişti. Erkekler ve kadınlar etrafta dolaşıyordu, hepsi de silahlıydı ama gözüne çarpan, taşlar ve dallarla oyun oynayan iki çocuk oldu. Çocuklar buraya mahkum değildi, bu da demek oluyordu ki...

"Adada doğdular," dedi kadın, Zarrah'ın görüş alanını takip ederek. "Çok azı hayatta kalsa da yeterince yaygın. Anneler için de aynı şey geçerli."

Teyzesi bunu biliyor muydu? Umursuyor muydu?

Zarrah'ın, büyük çoğunluğu muhtemelen katil olan suçlularla dolu bir kampta bağlı kaldığı düşünülürse, daha sonrası için bir düşünce. "Diğerleri beni öldüreceğini söyledi."

Kadın kıkırdadı. "Eğer sorun çıkarırsan çıkarırız, bu yeterince doğru. Ama senin gibi bir yüzle, Kian'ın uyarısı kendine hizmet eden bir uyarıydı. Eminim sana bir kez baktı ve seni haremindeki kadınlar arasında görmek istediğine karar verdi. Piç, Kral Silas Veliant gibi davranıyor, güzel olanları topluyor. Onlara küçük kraliçeler gibi davranıyor, bu doğru. Ne yazık ki çükü hastalıkla dolu, yani bunun bir bedeli var, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Zarrah ağzını tıkadı, sonra da "Silas Veliant öldü" dedi.

Kadın omuz silkti. "Büyük bir kayıp değil ve eminim ki yerini hemen soyundan biri almıştır."

Keris tarafından.

"Anakaradan getirdiğiniz taze dedikodular ne kadar büyüleyici olursa olsun, Şeytan Adası'nda bunların pek bir önemi olmadığını göreceksiniz," dedi kadın. "Bu arada adım Daria."

Zarrah kendisinden belki de birkaç yaş büyük olan kadına odaklandı. Ortalama bir görünüme sahip olan kadının koyu kahverengi saçları uzun bir örgü halinde sırtında toplanmıştı, teni Zarrah'inkine benzer bir kahverengi tonundaydı ve gözleri elaydı. Çıplak kollarında eski yara izleri vardı, vücudunun geri kalanı temizlenmesi gereken yamalı giysilerle kaplıydı. "Bu grubun lideri sen misin?"

"Onlardan biri." Daria öne doğru uzanarak Zarrah'ın bağlarını çözdü. "Peki İmparatorluk'un kışında bir yer kazanmak için ne yaptın?"

Boş bir soru değildi.

Burada kendine yer edinmek için ne yaptığı kadın için *önemliydi* ama işlediği suçun onu bu kampın içinde mi yoksa dışında mı tutacağından Zarrah tam olarak emin değildi. Bildiği tek şey, bu insanlara kimliğiyle ilgili gerçeği, işlediği suçun gerçeğini söylemesinin onu bir kalp atışında katledecek olmasıydı. "Cinayet."

"Kimi öldürdün?"

Bu daha çok kimi öldürmediği meselesiydi ama Zarrah omuz silkti ve "Elleri dolaşan üstün subay" dedi.

"Sen asker miydin? Dövüşebiliyor musun? Genelev kavgasındaki bir fahişe gibi değil, bir savaşçı gibi." Zarrah onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet."

Daria gülümsedi. "Güzel. Daha önce de gördüğünüz gibi, bu adada hepimiz iyi geçinemiyoruz ve iyi savaşçılara ihtiyacımız var." Başını yana eğdi. "İsim?"

Buradaki herkes İmparatoriçe adına bu hapishaneye mahkûm edilmekle kalmamış, Zarrah yıllar boyunca buraya hapsedilen birçok suçluyu bizzat yakalamıştı, bu yüzden gerçek kimliğini itiraf etmek aptalca bir hareket olurdu. Ama adı Valcotta'da yaygındı -aslında yıllar boyunca binlerce kız bebeğe onun adı verilmişti- bu yüzden yeterince güvenli görünüyordu. "Zarrah."

Daria'nın ağzı köşeden yukarı kıvrıldı. "Tamam o zaman, Zarrah. Seni gezdireceğiz."

Diğer kadın ayağa kalktı, sonra bir elini Zarrah'a doğru uzatarak onu kaldırdı. Keskin bir ısıklık sesi hepsi mızraklı altı kişinin daha yaklaşmasına neden oldu. Daria grubu kampın dışına çıkarırken, "Güvenilir olduğunı kanıtladığında sana bir silah vereceğiz," dedi. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu bok çukuruna düşenlerin çok azı o kelimeyi hak ediyor."

"Adil." O konuşurken Zarrah bir deja vu dalgası hissetti. Yine bir mahkûmdu ve yine silahsızdı, yine hapishaneyi kontrol edenlerin merhametine kalmıştı, yine bilmediği politikalara ve tam olarak anlamadığı entrikalara bulaşmıştı. Ama Zarrah Vencia'da çaresiz değildi ve şimdi de çaresiz değildi. "Hiç kaçan oldu mu?"

Gruptaki herkes güldü ve kızın yanakları ısındı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." "Merak etme, herkes aynı şeyi soruyor," diye yanıtladı Daria, hâlâ kıkırdayarak.

"Sadece zaman meselesi," diye ekledi adamlardan biri, koyu kahverengi tenine karşı dişleri bembeyazdı. "Adım Saam."

"Ona bakıp durma, seni ahmak." Daria adamı böğründen dürttü. "Kian güzel Zarrah'ı burada kaybetmekten pek memnun olmayacaktır ve onu geri almayı hedefleyebilir. Onun geldiğini asla göremeyeceğin için bunu kolaylaştırıcaksın." Yan gözle Zarrah'a baktı. "Kian'a katılmayı düşünmüyorsan, tek başına dolaşma, ne demek istediğimi anladın mı?"

Zarrah başını salladı ama hafızasını yokladığında Kian'ın bu mahkûmlara karşı onlardan daha temkinli davrandığını fark etti.

Güneybatıya yöneldiler ve hapishanede yaşamış ve ölmüş olanlara ait düzinelerce taş işaretin bulunduğu bir mezarlığın yanından geçtiler. Onlara eşlik eden savaşçılar çamların arasından yürürken yayıldılar, ayakları yastıklanmış toprakta sessizdi ve gözleri sürekli geziniyordu. Tehdit arıyorlardı.

Suçları neydi? Zarrah merak etti, çünkü hiç kimse korkunç bir şey yapmadan bu yere gelemezdi.

Buradasın, diye fısıldadı kafasının içinden bir ses. Tarıfsız bir cinayet işlediğin için değil, sana erkekler hakkında bir ders vermek için.

Ben İmparatoriçe'nin yeğeniyim, diye hatırlattı sese. Benim kişiseldir; onlarınki değil. Emin misiniz?

Zarrah, Daria'nın "İnsanlar adadan kayboluyor, yani *birileri* kaçmış olabilir ama biz bilmiyoruz. Gardiyanlar mahkûmları güncel olaylardan haberdar etmiyorlar, anlıyor musunuz?"

"Muhafızlar seninle sohbet ediyor mu?" Burada bir fırsat vardı, çünkü Zarrah'ın onlardan birini tanıyor olması mümkündü. Ona yardım etmeye istekli olabilirdi.

"Konuşmak biraz zorlama olacak ama belli bir diyalog alışverişi oluyor," diye yanıtladı Daria, suyun gürültüsü arttıkça daha yüksek sesle konuşarak. "Bugün ne kadar konuşkan olduklarını görmemiz gerekecek."

Ağaçların arasından çıktılar ve Zarrah bir uçurumun kenarında durduğunda midesi altüst oldu. Aşağıda deniz suyu adanın etrafında duruyordu ama Zarrah'gözleri ölümcül kanalın uzak tarafına kaydı. Yaklaşık her yüz metrede bir taştan bir nöbetçi vardı ve her birinin başında ellerinde yaylarıyla bir çift keskin gözlü asker nöbet tutuyordu.

"Günaydın, amcıklar!" Daria boşluğa doğru bağırdı ve ellerini kaldırarak orta parmaklarını en yakındaki nöbetçi kulübelerine doğru çevirdi. "En iyi atışınızı yapmak ister misiniz?"

Zarrah tedirgin bir şekilde kıpırdandı çünkü iki muhafızın da onlara ateş etmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu, siper alacakları bir yer de yoktu. Ve uçurumun tepeleri arasındaki boşluğun sadece otuz metre olduğu düşünülürse, bu kolay bir atıştı. Ama adamlar sanki bu eski ve yorgun bir alışverişmiş gibi Daria'ya sadece suratlarını ekşiterek baktılar. "Hiç ateş etmiyorlar mı?"

"Oh, öyle." Daria sola saptı ve sağındaki ölümcül düşüşü umursamadan kayalık uçurumun kenarı boyunca yürüdü. Zarrah'a haince sırtarak ekledi, "Ama bu bize karşılık verecek bir şey veriyor ve burada daha iyi nişan alan okçularımız var. Bu yüzden sadece aptalın biri karşıya geçmeye çalıştığında ateş ediyorlar."

"Bu sık sık olur mu?" Zarrah diğer kadının da benzer bir etkisizlikle parmaklarını bir sonraki mevzideki muhafızlara doğru çevirmesini izledi.

"Ne zaman bir ağaç yeterince uzasa," diye yanıtladı Daria. "Burası insanın zihnine tuhaf şeyler yapıyor ve bazıları günlerini ağaçları besleyerek, yeterince uzamalarını bekleyerek geçiriyor, sadece ağaç büyürse bu dehşetten kurtulacaklarına inanıyorlar. Daha da fazlası, söz konusu ağaçları o değerli uzunluğa ulaşmadan *hemen* önce kesmekten büyük keyif alıyor."

Zarrah ürperdi, çünkü her iki davranışta da belli bir delilik vardı.

Daria sözlerine şöyle devam etti: "Aslında bunu deneyenler sonlarını hızlandırmaktan başka bir şey yapmıyor, çünkü uçurumun tepesinde muhafızların gözetlemediği tek bir santim bile yok." "Gece gündüz. Gece ve gündüz. Yağmur, kar ya da güneş, izliyorlar." Ellerini kaldırarak bir sonraki nöbetçi kulübesine "Domuz herifler" diye bağırdı.

Bu muhafızlar sadece gülüyordu ve Zarrah mantıken buradaki her suçlunun burada olmayı hak ettiğini bilse de, elleri yine de yumruk şeklinde kıvrıldı çünkü sanki ona da gülüyorlarmış gibi hissediyordu.

Dikkatini bir sonraki nöbetçi kulübesine verdi. Adadaki turlarına devam için, diğer mahkûm grubundan kaçarken takılıp düştüğü alçak taş duvarı geçmeleri gerekiyordu.

Bölgeler arasındaki bariyer.

Daria duvarı geçmek yerine iç kısımlara doğru ilerledi, duvar artık denize doğru dalmak yerine sağındaydı ama Zarrah kadının gerginliğinin nasıl arttığını fark etmedi. Sanki o duvarın ardında yatan şey, cehenneme doğru bir girdaba düşmekten çok daha tehlikeliydi. Diğer savaşılar da aynı şekilde temkinli davranıyor, silahlarını hazır tutuyor, gözlerini kesik çizginin uzak tarafındaki ağaçlara dikiyorlardı.

"Kaç tane ..." Zarrah uygun bir terim ararken duraksadı ve sonra "adada organize gruplar var mı?" sorusunda karar kıldı.

Daria eğlenerek homurdandı. "Çeteleri mi kastediyorsun? İki. Gerçi biz onlara kabile diyoruz. Bir de yalnız kurtlar var, bu adadaki gerçek ölüm tacirleri onlar. Şeytanın bile nefesini kesecek şeyler yapan canavarlar. Flay, Kasap ya da Ladyfingers tarafından yakalanırsanız, işleri kendiniz bitirmenin bir yolunu bulun, hem de çabucak."

Zarrah zorlukla yutkundu çünkü bu isimler ona tanıdık geliyordu, tıpkı işledikleri suçların doğası gibi. *Canavar* zayıf bir kelimeydi ve şimdi onlarla aynı adada hapsedilmişti.

Neredeyse adanın zirvesine ulaşmışlardı, çorak araziye yaklaştıkça ağaçlar tamamen yok oluyor ve Zarrah'a hapishaneyi gerçekten görebilmesi için zaman tanıyordu. Gözleri, denize ulaşmadan önce üç halka halinde dışa doğru kıvrılan okyanus kanalının boşluğunu takip etti. Her bir kaya halkasını birbirine bağlayan halat köprüler, muhafızların iskeledeki garnizondan en içteki geçmesini sağlıyordu; arazide ağaç, çalı ya da birkaç kayalık çıkıntının ötesinde yapı yoktu. "Bu gerçekten bir girdap mı?"

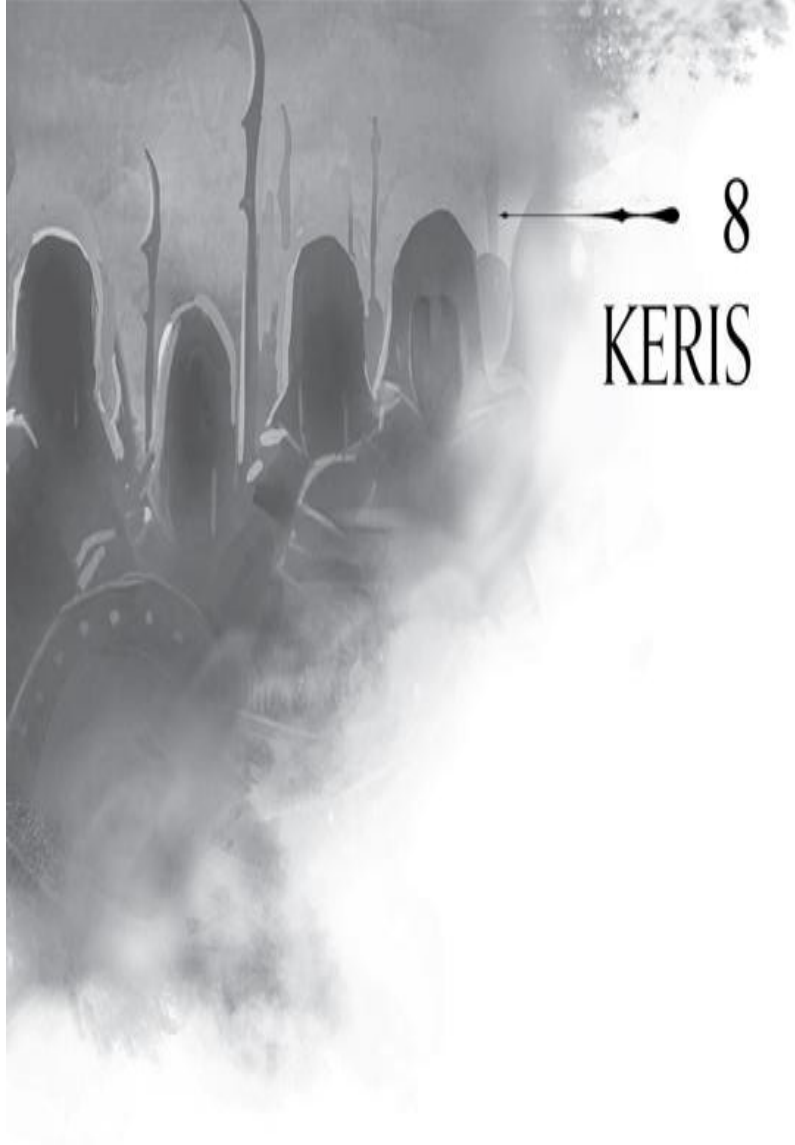
"Evet," diye yanıtladı Daria. "Gerçi bu daha çok cezalarına daha katlanmak istemeyenler için bir tahliye. Size suyun nereden geçtiğini gösterirdim ama orası Kian'ın bölgesi. Dünyada başka bir yer değil

sevdim."

Çünkü Şeytan Adası doğanın bir eseri değildi.

Hayır, tıpkı Ithicana'nın köprüsü gibi, bu ada da bir tanrının dev elleri tarafından sadece ve sadece tek bir için oluşturuldu.

Kıyılarına mahkûm edilenlerin asla ve *asla* dışarı çıkmamalarını sağlamak için.

KERIS DONDU Bıçağı açılı tuttu, boğazından kan damlayacak kadar sert bastırdı ama öldürecek kadar sert değil. "Odama bu kadar çok kadın gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Umarım bu karşılaşma bir öncekinden daha verimli olur."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Aptalca bir umut, . Ensest ilişkiden hiç hoşlanmam."

Keris'in gözleri kısıldı. O halde üvey kız kardeşlerinden biriydi. Kuşkusuz Lara'yla birlikte Kızıl Çöl'de eğitim görenlerden biriydi, bu da onun aptal kardeşlerinden çok daha tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. Gözleri aynaya kaydı, yansımada orta boylu, açık tenli, saçları gece kadar koyu bir kadın görünüyordu. Kurtarma gecesi Lara'yla birlikte biri değildi ama rengine bakılırsa... "Uzun zaman oldu, Sarhina."

Adamın kimliğini tahmin etmesi onu etkilediyse de Sarhina bunu belli etmedi. "Evet, Bronwyn bana Coralyn'in seni planlarımıza dahil ettiğini söyledi."

Planına dahil olan kişinin *kendisi* olduğunu için ağzını açtı ama bunun yerine, "Konuşmak istiyorsan randevu alabilirdin. Sen ve diğer kız kardeşlerimiz benim için tehlikede değilsiniz."

"Konuşmak istediğimi sana düşündüren nedir Keris?"

"Şey," diye yanıtladı, "bir kişinin gecenin bir yarısı yatak odama gizlice girmesi için sınırlı sayıda neden var. Bir atamayı ve hâlâ nefes aldığımı göz önüne alırsak suikastı açıkça eledik,

geriye sadece konuşma kalıyor."

Kadın . "Senden zaten hoşlanmıyorum."

Keris bir omzunu silktilti, sonra bıçağı daha derine saplanınca yüzünü buruşturdu. "Neden buradasın, Sarhina? Tahtı kendine mi almak ? Eğer öyleyse, sıraya girmen gerekiyor gibi görünüyor."

"İstedığım son şey Maridrina'nın kraliçesi olmak," diye cevap verdi. "Neden burada olduğuma gelince, tacı hak edip *etmediğimize* karar vermek için buradayım."

"Primogeniture kuralında, hak edilmişlik bir faktör değildir, bu da halefimin liyakate dayalı olarak seçilmeyeceği anlamına gelir. Bu yüzden boğazımı kesmeden önce biraz düşünün."

"Monarşiyi yıkmak için bir neden daha."

Keris'in kaşları kalktı, kısmen sözlerinden kısmen de sesindeki sertlikten dolayı. "Peki yerine ne koyacağız? Anarşi mi?"

Sarhina tereddüt etti ve ardından, "Maridrinian vatandaşları tarafından seçilen ve halkın çıkarları doğrultusunda belirli bir süre için ülkeyi yönetecek olan temsilcilerden oluşan bir konsey" dedi.

Keris'in damarlarına sevinç doldu. "Bir keresinde şarabı fazla kaçırıp böyle bir şey ve babam iki gözümü de morarttıktan sonra alıntı yaptığım kitabı tüm haremın önünde yakmıştı. Ama birkaç yıl önce başka bir kopyasını ele geçirmeyi başardım. İşte burada. Bıçağı bırak da sana göstereyim."

"İyi deneme," diye tersledi. "Benim ne tür bir aptal olduğumu düşünüyorsun?" "Eğer aptal olsaydın, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Uzun bir süre gergin bir sessizlik içinde durdular; sonra Sarhina, "Yürü. Yavaşça."

Keris ayaklarını sürüyerek ilerledi, kolunu arkadan büktüğü için omzunda bir ağrı oluşmuştu. Kitaplarla dolu masaya ulaştığında üzerindeki lambayı yaktı ve başparmağını kitap sırtlarında gezdirerek bir başlık aradı. "Bu kitap."

Şok edici bir hızla bıçağı boğazından çekip kemerini gevşetti. Keris pantolonu neredeyse düşecekken irkildi ama boştaki eliyle pantolonu tutmaya uzandığında, kadın kemerinin derisini bileğine doladı. Hâlâ tuttuğu bileğinin etrafına etkili bir şekilde doladı ve sıkıca bağladı. "Otur."

Keris oturdu.

Kitabı çıkaran Sarhina onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve kitabı açmadan önce bıçağını masanın üzerine koydu. "Kitapsever olduğumu duymuştum."

"Eskiden öyleydi," diye cevap verdi. "Son olaylar bana rapor olmayan herhangi bir şeyi okumak için çok az zaman bıraktı."

Sayfaları çevirirken kaşları çatıldı, kırışıklıklar derinleşti. Keris okurken üvey kardeşini izledi. Sarhina, Lara ve diğerleri kaçırılmadan öncesine dair çok az şey hatırlıyordu. Coralyn sık sık ağzı bozuk bir yaratık olduğundan yakınırdı ama Lara'nın kraliçe olmasına rağmen Sarhina'nın kız kardeşler arasında ilan edilmemiş bir lider olduğunu da söylerdi. Ayrıca Sarhina'nın hamile olduğundan da bahsetmişti. Artık durum böyle değildi ve zaman geçtikçe Lara'nın siyah tuniğinin bedeninde bir kararım fark etti. Ama hiçbir şey söylemedi, çünkü son yeğenine göstereceği herhangi bir ilginin tehdit olarak algılanacağını biliyordu.

Bıçağı da kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi.

Sarhina başını kitaptan kaldırıncaya kadar bir saate yakın zaman geçti. "Bu fikirleri destekliyor musunuz? Böyle bir değişiklik gerçekleşirse, anlamlı bir güce sahip olamayacağın gerçeğine rağmen mi? Artık hiçbir öneminiz kalmayacak olmasına rağmen mi?"

"Alaka düzeyimin sadece damarlarımdaki kanın bir fonksiyonu olmadığını düşünmek hoşuma gidiyor," diye cevap verdi. "Güce gelince

... eğer bunu yapmamın muhtemelen ölümümü gerektireceği gerçeği olmasaydı, memnuniyetle kaçınacağım bir yük."

"Neyin var senin?" diye sordu. "Maridrina'yı iyileştirecek kapasiteye sahipsin. Onu daha iyi ve daha parlak bir şekilde yeniden biçimlendirmek, sonra da daha iyi bir yönetim biçimi altında gelişmesi için serbest bırakmak için. Neden bu fırsattan kaçırıyorsun?"

Hiçbir şeyden kaçmıyordu. Sadece, her şeyin ötesinde, başka her şeyi terk etmesini gerektiren bir kadına ve bir hayata doğru koşmak istiyordu. "Korkarım biraz tembelim. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, fikirler uygulamadan daha önemli."

Sarhina homurdandı. "Bence ." Gözleri kısıldı. "Neden Ithicana'ya gitmeyi planlıyorsun?" "Lara'yı ziyaret etmek için."

"Sence bu akıllıca mı, her şey düşünüldüğünde?"

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra . Ithicana'nın onun gelişine nasıl tepki vereceği anlamında *bilge* demek istememişti. Maridrina'nın onsuz nasıl idare edeceği anlamında *bilgeliği* kastetmişti. Bu da ona bir fikir verdi, *doğruluğu* ruhuna işledi. "Lestara benim yokluğumda her şeyin boka saracağı konusunda haklıydı. Haremi kendi amaçları peşinde koşmaktan alıkoyacak kimse yok, üvey kardeşlerimizi tacı çalmaktan alıkoyacak kimse yok ve babamızı uzun süredir destekleyen soyluların daha fazla güç elde etmek için açgözlü parmaklarını uzatmalarını engelleyecek kimse yok. Bu *da birisine* ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

Sarhina gözlerini kırptırdı; sonra alay ederken bile gözleri büyüdü. "Sen aklını kaçırmışsın. Kesinlikle hayır."

Coralyn kaçışı planladıkları sırada ona aralarındaki *en zeki kişinin o olduğunu* söylemişti. *Ithicana'ya gitmek için onun seçilmemiş olması kuşkusuz bir tasarımı. Çelik gibi bir omurgası var, hiçbir şeye boyun eğmiyor ve Veliant kişiliklere sahip olmalarına rağmen tüm üvey kardeşlerini hizada tutuyor. Birahanedeki bar fahişesi gibi bir dili var ama sanırım bu yönünü seviyorsunuz.*

O zamanlar, Sarhina ve diğerleri üzerlerine düşeni yaptıkları sürece onun nitelikleri umurunda değildi. Ama şimdi...

"Naip olarak Maridrina'yı iyileştirme sürecini başlatma gücüne sahip olacaksın." Dirseklerini masaya dayadı. "Onu daha iyi ve daha parlak bir şekilde yeniden biçimlendirmek, sonra da daha iyi bir yönetim biçimi altında gelişmesi için serbest bırakmak. Bu fırsattan neden kaçırıyorsun?"

Sarhina'nın çenesi ileri geri hareket ediyordu ve Keris onun *evet* demek istediğini anlayabiliyordu. Yapacağı şeylerin, yapacağı değişikliklerin hayalini kurduğunu, yeter ki Maridrina bir kadının tahta geçmesini kabul etsin. Sonra şöyle dedi: "Beni tanımıyorsun bile. Ben senin tacını kolayca alabileceksen neden suikastçı üvey kardeşine böyle bir güçle güveniyorsun?"

"Herkes tacımı almak istiyor, Sarhina," diye yanıtladı Keris. "Aradaki fark şu ki, hepsi benim yerime tahta geçmek isterken, *sen* tahtın kendisini değiştirmek *istiyorsun*."

Sessizlik uzadı ve nefesini tutmamak için mücadele etti.

Üvey kız kardeşi sonunda yavaşça başını salladı. "Tamam. Tacını senin için taşıyacağım ama bunun üç şartı var; ilki kız kardeşlerimin de bana katılması. Bu rol sırtıma bir hedef tahtası çizecek ve ara sıra uyumam gerekiyor."

Keris omuz silkti. "Senin gibi görünüyor, benim değil."

Sarhina bir elini kaldırarak parmaklarını şıklattı. Keris, odasının köşelerindeki gölgeler hareket edip siyah giyimli bir kadın belirince gerildi. Peçesini indirdi, neredeyse beyaza çalan sarı saçları ve kaçış gecesinden tanıdığı yüzü ortaya çıktı. Kız kardeşlerinin tariflerinin yer aldığı listeyi gözden geçirdi ve bir isimde karar kıldı.

"İyi akşamlar Athena," dedi, Athena'nın yüzündeki karanlık gülümseme biraz sinir bozucuydu. "Peki ya ikincisi?"

Eller omuzlarına kapandı ve Keris sarsıldı, başını çevirdiğinde uzun boylu esmer bir kadının arkasında durduğu yerde sırtıttığını gördü. Bronwyn. "İkincisi, Eranahl'da ona katılmam için Lara'dan izin alman," dedi Bronwyn. "Veliant kardeşler kendi başlarının çaresine bakarlar ve Aren Kertell geçmişte bizi etkilemedi. Ona hak ettiği gibi davrandığından emin olmak istiyorum."

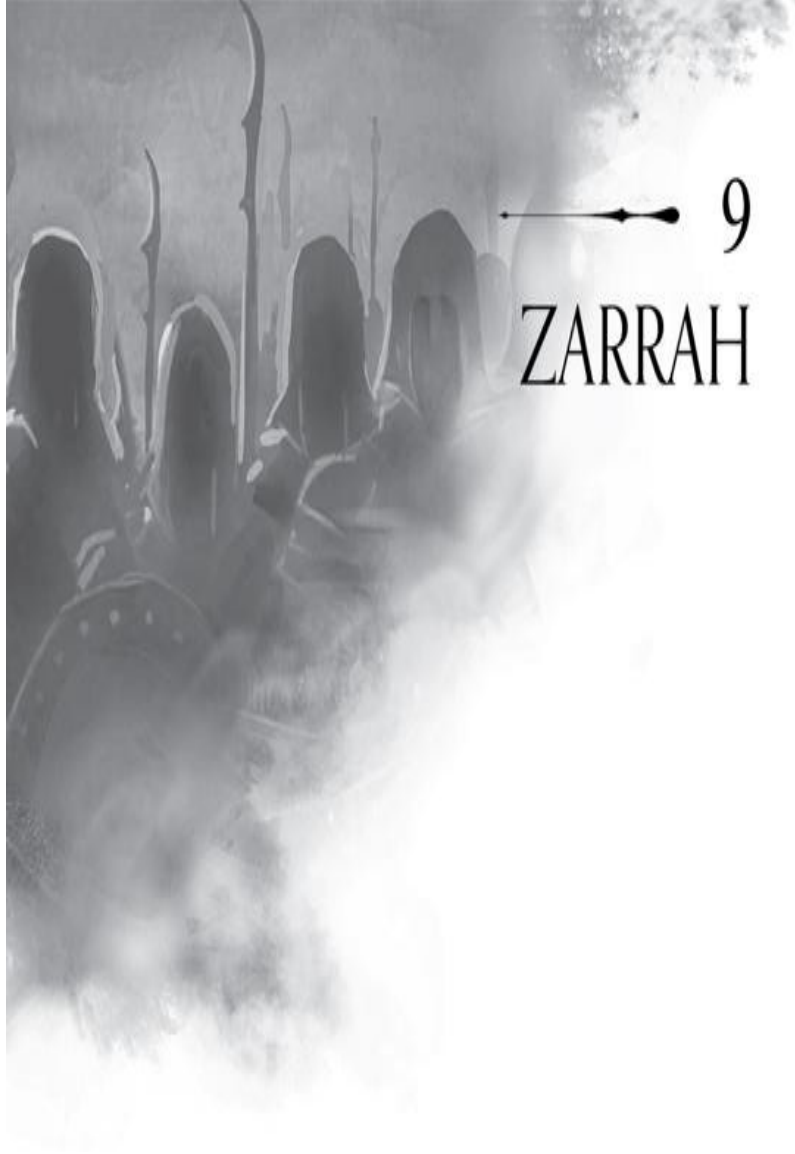
Keris, Sarhina'ya dönmeden önce Bronwyn'in isteğini bir kalp atışından fazla düşünmedi. "Peki. Peki ya üçüncüsü?"

"Bize uğruna her şeyi riske attığınız kadının adını söyleyin."

Keris'in midesi bulandı. Sadece sorunun doğruluğu yüzünden değil, Zarrah'la olan ilişkisini her öğrenen kişi öldüğü için de. Otis. Coralyn. Tanrı yardımcısı olsun, lanet Magpie bile.

Nasıl cevap vereceğini düşünürken yanaklarının içini çiğnedi. Yalan söylemek kolaydı. Bir kadınla ilgisi olmadığını söylemek ya da uydurma bir isim vermek... Ama Sarhina'nın suratından yayılan gerginlikte, eli bıçağın yanındayken, her aldatmacayı göreceğini söyleyen bir şey vardı. "Zarrah Anaphora. Şeytan Adası'nda hapsedilmiş durumda ve onu serbest bırakmam gerekiyor."

Sarhina gülümsedi ve sonra başını eğdi. "Bir anlaşmamız var."

ADADAKİ tüm tehlikeli erkek ve kadınlara rağmen, Zarrah gerçek orakçıların onlar olmadığını çabucak öğrendi. Sorun açlıktı.

Daria, "Sadece tuzak kurabildiğin, öldürebildiğin ya da toplayabildiğin şeyleri yiyeceksin," diye talimat verdi. "Seni başkasından bir şey alırken yakalarsam elini keserim. Bunu bir daha yaparsan boğazını keserim, anlaşıldı mı?"

Başını sallamaktan başka yapacak bir şey yoktu. "Avlanacak ne var?"

"Kuşlar, eğer mızrak kullanmakta iyiyseniz. Balıklar, helezona indirmek için kendinize bir ağ yaptıktan sonra. Topraktan çıkarabileceğin kurtçuklar, böcekler ve solucanlar, gerçi bunların mevsimi bitiyor."

Bu kadar insan için bu yeterli olamaz.

"Muhafızlar bize ne sıklıkla erzak sağlıyor?" Zarrah, küçük çocukları olan kadınlar ve çevrede nöbet tutanlar dışında boş olan kampa yeniden girdiklerinde sordu.

Tura katılan mahkûmlar dağıldı ama Daria Zarrah'a onu takip etmesini işaret etti. Diğer kadın az yanan bir ateşin yanına çöktü ve ellerini közlerin üzerinde tuttu. "Fıçıları spiralden aşağı gönderiyorlar. Asla aynı zamanlarda ya da aralıklarla değil ve canları isterse malzemeleri haftalarca alıkoydukları biliniyor. Herkes doyarsa adada spor olmaz."

Ve hepsinin sahile varması gerekiyordu. O dehşet amfi tiyatrosunu hatırlayınca Zarrah'ın teni karıncalandı ve ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu, gömleğinin ince kumaşı üşümesini engellemek için pek bir şey yapmıyordu. "Kian'ın kabilesinin sahili elinde tuttuğunu düşünürsek, tüm erzağı onun aldığını anlıyorum, bu yüzden mi savaşçıları istiyorsun? İhtiyacınız olanı onlardan çalmak için mi?"

"Sadece güzel bir yüz değilsin, değil mi Zarrah?" Daria çenesini dizlerine dayadı. "Kuzey yarısına gözcüler ve keşifçiler gönderiyoruz, erzak damlalarına dikkat etsinler diye, ama bu tehlikeli bir iş. Kian'ın kabilesi devriye geziyor ve Flay, Butcher ve Ladyfingers tarafından kurulmuş tuzaklar var. Fırsat buldukça baskın yapmayı ve alabildiğimizi almayı tercih ediyoruz. Eskiden bize de aynısını yapıyorlardı ama tahttaki kaltak bize yeni bir asi mahsulü verdi ve şimdi Kian'a karşı sayıca üstün durumdayız, bu yüzden daha iyi silahlanmış olmasına rağmen dün gece sınırı geçmedi."

"Asiler mi?"

"Bu kamptaki neredeyse herkes, sen hariç, Petra'nın kurallarına karşı çıkıyor." Daria'nın ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Çoğumuz casusluk yaparken ya da güneydeki çatışmalarda ve baskınlarda yakalandık. Eskiden askerleri yakaladıkları herkesi öldürdüler ama kaltak bunun başkaldırıyı kontrol etmek için yeterli olmadığını çabuk anladı ve bizi buraya göndermeye başladı." Kampın etrafında bir el salladı. "Spirale attıklarının yarısı, *En Nazik ve Yardımsever İmparatorluk Majesteleri* hakkında yanlış bir şey söyleme hatasına düşen siviller." Daria alevlerin içine tükürdü. "Petra bir timsah kadar soğukkanlı ama merhameti yok."

Zarrah kıpırdamadan durdu, zihni allak bullak olmuştu. Buraya sadece en kötü suçluların gönderilmesi gerekiyordu ve onların bile bir duruşması vardı. Teyzesinin kendisine karşı konuşan sivilleri bu tür bir işkenceye maruz bırakması fikri... vicdansızlıktı.

Daria onun düşüncelerini sezmiş gibi, "Bu küçük bilgiyi bilmiyordun ? Valcotta, hayranlık dışında bir şey duymaya dayanamayan bir kadın tarafından yönetiliyor, bu yüzden onu eleştiren herkesi kalıcı olarak susturuyor. Kalanlar da dillerini tutmayı öğreniyor ve sonuçta herkes yalana inanmaya başlıyor." Eğlenceli bir nefes verdi. "Ama isyan öyle değil. Onun kötülüğünü görüyoruz ve istediği kadar çoğumuzu cehennem çukuruna göndersin, savaşmaktan vazgeçmeyeceğiz. *Hayatta kalmayı* bırakmayacağız. Ta ki o lanet olası mezara girene kadar."

Sanki Daria'nın ağzındaki kapılar açılmıştı ve ayağa fırlayıp ileri geri volta atmaya başladı. "Yüzlerce insan buraya fikirlerini söyledikleri için gönderildi, Zarrah. Petra'nın askerlerinin yere öldürdüğü binlercesi de cabası."

Bu imkânsızdı. Bu noktada teyzesinin bunu yapabileceğine inanmadığı için değil, ama Zarrah'ın burnunun dibinde bu kadar çok kişi nasıl hapsedilmiş olabilirdi? O bir komutandı, bir generaldi, imparatorluğun tüm sırlarına ve daha önce bunların tek kelimesini bile duymamıştı.

Yoksa mıydı?

Daria'nın sözleri, Zarrah'ın Silas'ı kulesinde öldürmeyi planladığı gece Silas ve Serin arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olduğunu ortaya çıkardı, erkeklerin sesleri kafasını dolduruyordu.

Petra'nın karşı çıkan isyancılar hakkında bilgi vereceğine söz vermiştin.

Serin'in genizden gelen sesi cevap vermişti: *Güneydeki kalelerinden kuzeye doğru ilerliyorlar, ancak birincil silahları Petra'nın kendisinin de ustalıkla kullandığı bir silah.*

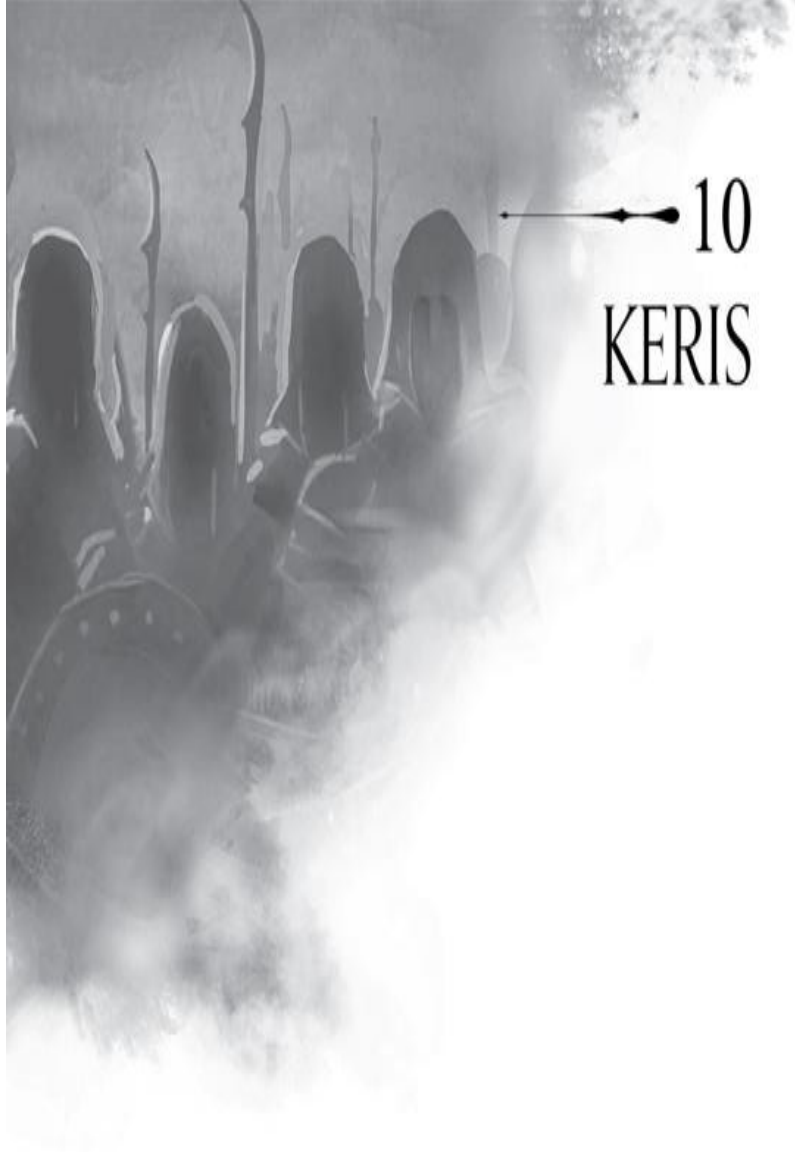
Propaganda. Yoksa cinayet mi?

Daria'nın "Nerede görevliydin?" diye sorduğunu duyana kadar kafasını sallayarak hafızasını temizledi. "Nerastis."

"Demek her gün Maridrinians'la savaşıyorsun, mi? Bu da onun zehirli kadehinden en derinden içtiğin anlamına geliyor. Veliantların tüm Valcotta'nın birleşmesi gereken şeytanlar ve İmparatoriçe'nin de onlara karşı kale olduğuna inanıyorsun. Kendisinin kurtarıcı olabilmesi için onların kötü adam olmasına ihtiyacı var ve bunun asla değişmemesini sağlamak için yüzlerce, binlerce askeri Sonsuz Savaş'a kurban edecek."

Zarrah kesik kesik bir nefes aldı ve bakışlarını alevin korlarına çevirdi çünkü Daria'nın öfkesi bulaşıcıydı. Zarrah'ın kendi öfkesinin ateşine dökülen yağ gibiydi. Teyzesine duyduğu öfkenin yanı sıra, bu kadar uzun süre teyzesinin terör saltanatında bir piyon olduğu için kendisine de öfke duyuyordu.

"Yani evet Zarrah," diye düşüncelerini böldü Daria'nın sesi, "hayatta kalmak için Kian ve kabilesine karşı savaşacak savaşçılara ihtiyacımız var. Ama bundan daha fazlası var. İsyan bir gün bizi özgürleştirecek ve o gün geldiğinde Petra Anaphora'yı mezara koymak için toplayabileceğimiz her kılıca, her bıçağa, her mızrağa ihtiyacımız olacak."

ADA Ithicana'daki yolculukları boyunca yanlarından geçip gittiklerinden çok daha büyüktü.

Yine de bir şekilde Keris'in hayal ettiğinden çok daha küçüktü.

"Eranahl Adası, Majesteleri," dedi kaptan. "İthikanyalılar temas kurana kadar yaklaşmamanızı tavsiye ederim. Orası onların bölgesi."

Keris, Maridrin bayrağının altında dalgalanan beyaz bayrağa baktı; rüzgâr kumaşı öyle bir şiddetle parçalamıştı ki, mucizeydi. Her ikisinin de üzerinde, gemide yelken açtığını gösteren dar bir mor şerit dalgalanıyordu. Bunun geminin geçiş hakkına göre bir işaret olması gerekiyordu ama yine de sırtına bir hedef tahtası çizmek gibi bir şey hissettiriyordu.

Tıpkı Sarhina'ninkine çizdiği gibi.

Gemiye adım atmadan önce üvey kız kardeşine, "Kardeşlerimiz seni kolay bir olarak görecektir," hatırlatmıştı. "Arkanı kolla. Sara'yı da... Eğer kardeşlerimizden birinin onu kaçırdığını öğrenirsem, bunun bedelini cehennemde öderim."

Sarhina gözlerini bile kırpmamıştı. "Beni ilgilendiren kardeşlerimiz değil." Başını eğdi ve gözleri haremın çoğunluğunun bir araya toplandığı ve onu uğurladığı yere kaydı. Lestara başlarında duruyordu, yüzü politikacıların sadece aşırı duygularını gizlerken taktıkları pürüzsüz bir maskeydi. "O bir sorun olacak."

Lestara'nın kitap konusunu kapattığına sevinerek, "Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye cevap verdi. "Ne diyecek ki? Onu diğerlerinden üstün bir kraliçe yapmayı reddettiğimi mi? Her iki da, şu an için o senin sorunun."

"Kucağıma bıraktığın diğerleriyle birlikte," diye mırıldandı Sarhina. "Bana borçlusun Keris."

Gülümsememek için kendini zor tuttu. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Benim gitmemi bekleyemezsin, böylece krallık için kendi kişisel gündemini uygulamaya koyabilirsin."

"Doğru." Sırıttı. "O yüzden etrafta dolaşmayı bırak ve git."

Damarlarında dolaşan beklenti karşısında Keris cevap verme zahmetine girmedi, sadece topuklarının üzerinde döndü ve iskeleyle doğru ilerledi.

"Keris!"

Sarhina'nın sesi havayı kesti ve omzunun üzerinden bakmak için durakladı.

"Lara'nın duygularının mantığının önüne geçmesine izin verme gibi bir eğilimi var. Kendi boynunuzu riske atmadan önce onun tüylerini yumuşatmak için siz olmayan birini göndermenizi öneririm."

"Lara'yı halledebilirim," diye cevap verdi ve gemisine bindi.

O anda hissettiği kabadayılık çoktan yok olmuştu ama artık geri dönüşü yoktu. "Bir sandal hazırlayın."

"Majesteleri," diye itiraz etti kaptan. "Buna cesaret . Gemi kırıncıları ve onları kullananları buradan görebilirsiniz."

Denizden yükselen kayalıkların tepelerini işaret etti. "İthanyalılar çok iyi nişan alırlar."

"Aren bana taş atmayacak," diye cevapladı Keris, yanardağın yamaçlarındaki yeni büyüme alanlarına bakarken, orman kuşatma sırasında verilen hasarı yavaş yavaş siliyordu.

"Sadece seni çıplak elleriyle boğmayı tercih ettiği için mi?" Dax gülerek sordu.

Keris ona ters ters baktıktan sonra "O bir kral, vahşi bir hayvan değil." dedi. Gerçi dürüst olmak gerekirse çıplak elleriyle adam öldürmek Aren'in düzenli olarak yaptığı bir şeydi muhtemelen.

"Senden hoşlanmıyor, değil mi?"

"Pek değil."

"Ona ne yaptın?"

Kötü şeyler. Affedilemez şeyler. "Ona aptal olduğunu söyledim."

Dax bir kahkaha attı. "Hakaretin cezası olarak sana karşılık vermeye çalışacak mı?"

"Pek olası değil. Babam İthicana'yı işgal etti ve köprüye sahip için onları yok etmeye çalıştı. On Beş Yıllık Antlaşma'ya ihanet etti ve Aren'i, İthicana'yı yok etmek için eğitilmiş Lara ile evlendirerek sırtından bıçakladı, bunların hiçbirisi halkımızın hoşuna gitmedi."

Dax başını salladı. "Ölümü hak etti."

"Anlaştık," dedi Keris. "Ancak ben tüm kuvvetlerimizi geri çektim ve İthicana ile kalıcı bir barış tesis etmek için ilk adımları atmaya başladım. Halkımız buraya telafi etmek için geldiğimi biliyor. Eğer Aren bana suikast düzenlerse Maridrina ile arasındaki tüm iyi niyet ve barış şansı yok olur. Aren benden kişisel olarak ne kadar hoşlanmasa da bu fedakarlığı yapmayacaktır."

"Ya da öyle umuyorsun."

Mürettebat bir sandalı geminin bordasına yanaştırdı ve halatlarının üzerinde sallanırken küfürler savurdu. "Hazırız, Majesteleri."

Keris kaptana başıyla kısa bir selam verdi. "Gidip İthicana'nın bunca yıldır saklı tuttuğu bu efsanevi şehri görelim."

Dax, altına işlemek üzere olan bir adam gibi adaya bakan bir denizciyle birlikte uzun tekneye tırmandı.

Dax, "Daha fazla adam getirmeliyiz," diye öneride bulundu ama Keris gemiye tırmanırken sadece başını salladı. "Seni getirmemin tek nedeni kürek çekemeyecek kadar tembel olmam. O yüzden işe koyulun."

Tekne dalgalara doğru alçalırken Dax gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. "Prensen çekilmez biriydin. Kral olmak seni daha da kötüleştirdi."

"Kürek çek." Keris'in şakalaşacak hali yoktu, kayık suya indiğinde sinirleri boğazında safra gibi yükseliyordu. Her şey aniden daha uğursuz hissettirdi, volkan beyaz dalgaların arasında belirdi, tepe noktası dönen yağmur bulutlarının arasında kayboldu. Şakaklarını ovuşturan Keris dikkatini adaya verdi. Denizden dik kayalıklar yükseliyor, dalgalar her dalgalanmada onlara çarpıyor, şiddet nefes kesiyordu. Tepelerinde neredeyse bitki örtüsünün içinde kaybolan taştan karakollar vardı ve her karakolda devasa bir bulunuyordu. Keris izlerken, mancinıklardan biri döndü ve uzun tekneye nişan aldıklarını fark edince tüyleri diken diken oldu.

"Suya bak," diye mırıldandı Dax ve dikkati gemi kırıandan dalgalara sıçradı. Yanından geçip giden, daireler çizen devasa gri sırtlıya.

Yalnız değildi.

Farklı boyutlarda en az bir düzine yüzgeç uzun teknenin etrafında hareket etti ve Keris'in omurgasında soğuk bir ter oluştu, elleri bunaltıcı sığağa rağmen buz tuttu.

Çatlak!

Havada süzölen bir kaya parçası, kayıktan yaklaşık otuz adım ötede suya düştü. Püsküren sprey onları ıslattı, dalgalar tekneyi salladı ve devirmekle tehdit etti.

"Geri dönmeliyiz!" diye haykırdı denizci. "Biz ölü adamlarız! Geri dönmeliyiz, Majesteleri!" "Geri dönmeyeceğiz."

"Bu bir uyarıydı," diye feryat etti denizci, Dax'ın tersine kürek çekerek teknenin bir daire çizmesini sağladı. "Bir sonraki bizi ezecek! Köpekbalıkları için et olacağız! Gemiye geri dönmeliyiz!"

Gemiye geri koş. Maridrina'ya geri dön. Zarrah'ın onu sevme hatasına düştüğü için suçlularla dolu bir adada hapsedildiği gerçeğinden kaç.

Keris'in sinirleri bozuldu ve yarı ayağa kalkarak denizcinin üzerine yürüdü. "Kürek çekeceksin lan!" diye bağırdı, "Yoksa boğazını keser, seni köpekbalıklarına yem eder, sonra da kendim kürek çekerim! Anladın mı?"

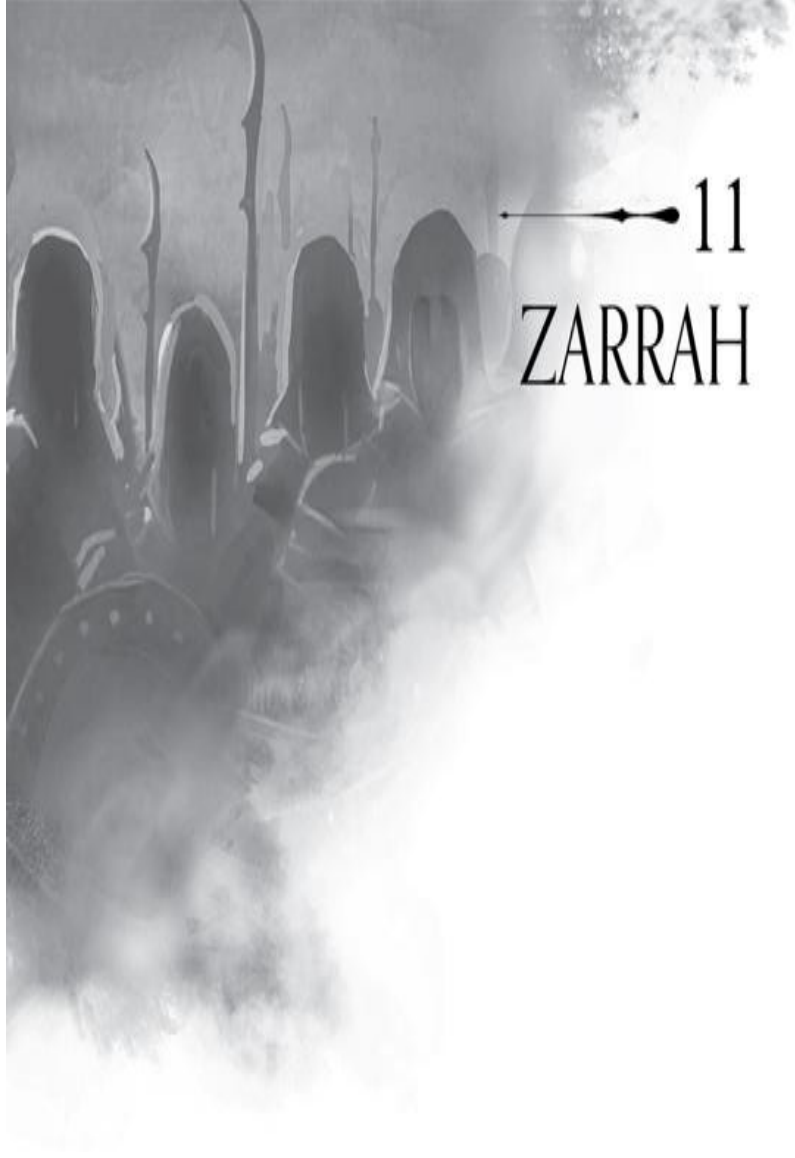
Adam başını sallarken yüzü solgun bir şekilde aşağı doğru çekildi. Uzun kayak kayalıklardaki siyah açıklığa doğru yoluna devam etti.

Sen babanın oğlusun. Özüne kadar Veliant.

"Gemi kırıcılar bir uyarı değil." Pelerinini düzeltti. "Onlar bir hatırlatma."

"Peki Aren of Ithicana size neyi hatırlatıyor, Majesteleri?" Dax kayalıklara çarpan dalgaların giderek artan gürültüsü arasından seslendi. "Çünkü kulaklarınızın arkasını yıkamak için değil."

Keris uçuşumdaki açıklığa baktı, Eranah'ın girişi küreklerin her vuruşunda daha da yaklaşıyordu, manzara tamamen vahşi ve yabancıydı. "Bana buranın Ithicana olduğunu hatırlatıyor." Dalgalar tekneyi kaldırıp yanardağa doğru fırlattı. Artık geri dönüş yoktu. "Ve Ithicana'da onun kurallarına göre oynarız."

GÖZLERİ kayaların arasında gagalayan gri martılara sabitlenmiş olan Zarrah, bir kayaya sürterek sivrilttiği uzun bir sopadan başka bir şey olmayan mızrağı kaldırırken kolu titriyordu. *Tek bir şansın var, dedi kendi kendine. Doğru yap.*

Çok acıkmıştı. Hiç bilmediği bir şekilde açtı, midesindeki bitmek bilmeyen kemirme gece gündüz onu rahatsız ediyordu, bazen acıdan iki büklüm olacak kadar kötüydü. Midesi bulanıyor ve dönüyordu, kayaların altından çıkardığı ve sonra öğürerek yuttuğu birkaç kurtçuk ve solucan onu doyumak için çok az şey yapmıştı.

Daria'nın onu uyardığı gibi, kabile ona yiyecek *hiçbir şey* vermedi.

Her gün onların yakaladıklarını yiyip bitirmelerini izledi, sadece çocuklar ve aile birimleri paylaşma kuralından muaftı. Yakaladıkları ya da Kian'ın kabilesinden çaldıkları etlerin kokusu ağzının sulanmasına ve gözlerinin ihtiyaçtan yanmasına neden olsa da, bu kuralı onlara çok görmüyordu. Hele ki hikâyelerini dinledikten sonra. Teyzesi savaşı finanse etmek için ağır vergiler alıyordu ve itiraz eden herkes susturuluyordu. Yasada yaptığı değişiklikleri sorgulayan herkes susturulmuştu. Ticareti engelleme girişimlerini sorgulayan herkes susturulmuştu. Bireylerin protesto ettikleri için tutuklandıkları şeylerin listesi insanların kendileri kadar çeşitliydi, ancak özünde aynı suç vardı: İmparatoriçe'ye karşı konuşmak. Sadece hayatta kalmak için savaşıyorlardı; daha yüksek bir amaç için savaşıyorlardı ve o gün geldiğinde en güçlüleri hazır olacaktı.

Martı yana döndü.

Şimdi.

Mızrağını fırlattı, havada süzülürken kalbi boğazında düğümlendi, çünkü en güçlü olmak istiyordu. Valcotta'yı teyzesinin zulmünden kurtaracak olanların öncüsü olabilmek için en güçlü olması gerekiyordu.

Crunch.

Mızrağı martıyı delip geçti, hem silah hem de kuş kayaların yamacında kayboldu. Zarrah çoktan harekete geçmişti.

Koşarken ayağından taş parçaları fırladı, iskaladığı, kuşun gittiği, bu lanetli yerde *yaşamak* için rakiplerinden birinin avını kaptığı ve şimdi bile tükettiği için mantıksız bir şekilde dehşete kapıldı.

Kayaların etrafından dolanarak durdu, gözleri mızrağı hâlâ yan tarafına saplanmış olan ölü kuşa takıldı.

Zarrah dizlerinin üzerine çöktü, yarattığı çekip elleri titriyordu, yarattığın hareketsiz gözleri onu izliyor gibiydi. Gri tüylerine kan bulaşmıştı ve tüm vücudu onu parçalamak, karnındaki acıyı dindirmek için çığ çığ arzusuyla titriyordu. Parmakları-

Sadece yavaş bir alkış dikkatini çekti.

Zarrah mızrağını kaptığı gibi döndü, kuş hâlâ elindeydi ve gözleri bir düzine adım ötede sırtarak el çırpın Daria'ya takıldı.

" "

Diğer kadın yaklaştı ve Zarrah ödülünü göğsüne bastırıp mızrağını kaldırdı, içgüdüğü onu ne pahasına olursa olsun korumasını gerektiriyordu. Ama Daria sadece ellerini sakinleştirici bir hareketle kaldırdı. "Barış, Zarrah. Senin için geçerli olan kurallar benim için de geçerli, çalarsam bir elimi kaybederim. Ödül senin, ama açlığının seni avını çığ çığ yiyen bir canavara dönüştürmesine izin verme."

Niyetinin bu kadar açık olmasından dolayı Zarrah'ın göğsünde bir utanç ateşi yandı ve kuşu göğsünde tuttuğu yerden indirdi. "Özür dilerim."

Daria homurdandı. "Özür dilemene gerek yok, bu adada aynı şeyi yapmayı düşünmeyen tek bir kişi bile yoktur." Zarrah'ın dirseğinden tutarak onu kampın bulunduğu yöne doğru çekti. "Ama teslim olmak, tahttaki kaltağın bizim üzerimizde zafer kazanmasına izin vermek demektir. Kendi açlığımızı gidermekten başka bir şey düşünmeyen canavarlara dönüşmemizi istiyor çünkü bu onun için bir tehdit olmadığımız anlamına geliyor. Kendisi ziyafet çekerken düşmanlarının birbirlerinin artıklarını kapışmasını izlemek istiyor."

O ziyafet çekerken sen açlıktan ölecek ve acı çekeceksin. Teyzesinin sözleri kafasını doldurdu ve Zarrah kafasını sertçe sallayarak temizledi

O.

"Bizi buraya yok etmek için gönderdi," dedi Daria. "Farkında olmadığı şey, bizim onun cezasını çektiğimiz ve en güçlümüz olmak için bir eğitim alanına dönüştürdü. Özgür kaldığımızda, onun laneti olacağız. Ama sadece odağımızı korursak, sadece insan amacına bağlı kalırsak ve bu da"-Zarrah'ın sırtını sıvazladı-"o kuşu yemeden *önce* tüylerini yolup pişirmek anlamına gelir."

Zarrah başını salladı, diğer kadının sözleri yüreğindeki acıya oldu ve açlık hâlâ gizlense de kampa yaklaştıklarında adımlarını sakın ve sabit buldu. Mahkûmlardan bazıları hentbol oynuyordu, bir zamanlar Valcotta'da o kadar popüler olan bir oyundu ki devasa stadyumlar inşa edilmişti ve büyük kalabalıklar oyun ustalarının fısıltılı sahalarda oyuncularını yönlendirmesine izlemeye geliyordu. Zarrah çocukken maçlara gitmişti ama teyzesi bu oyundan nefret etmiş ve kız kardeşi, Zarrah'ın annesi, Silas tarafından öldürüldükten kısa bir süre sonra yasaklamıştı. Yine de insanlar sinsice oynamaya ve bahse girmeye devam ediyordu ve isyancıların hapisanede bu oyunu oynayarak onun yasalarına meydan okuduğunu görünce gülümsedi. "İsyancılar seni kurtarmaya ne zaman gelecekler?" diye sordu. "Onlardan haber aldınız mı?" "Ona karşı harekete geçmeye hazır olduklarında gelecekler," diye yanıtladı Daria. "hazır olmadan bizi serbest bırakmak, onu yenecek güce sahip olmadan önce onun gazabını üzerlerine çekmek ve uğruna çalıştığımız her şeyi yok etmek anlamına gelir. Sabırlı olmalıyız. Niyetlerini nasıl bildiğime, Petra her içlerinden birini hapsediyor. yoldaşlarım, unutulmadığımıza dair bir kesinlik getiriyorlar."

Sabır hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı ama Zarrah daha önce de zamanını beklemişti ve bunu yine yapacaktı, bu yüzden başını salladı.

"Al." Daria ona bir bıçak uzattı. "Kuş için. Hiçbir şeyi ziyan etme, çünkü bir başkası hemen gelmeyecektir."

Kampın dışında duran Zarrah martıyı temizleyip giydirdikten sonra ateşin üzerine tükürdü, kabilenin diğer üyeleri onun başarısını alkışladı ama saygılı bir mesafeyi korudular. Kuş pişerken ateşin dizlerinin üzerinde kaldı, gözleri ve zihni tamamen gelecek yemeğe odaklanmıştı, ancak tamamen kadar bekledi. İlk lokmayı gevşetirken yağ parmaklarını yaktı ama dişleri gemiden indirildiğinden beri yediği ilk gerçek yemeğe batarken ısıyı hissetmedi.

Tadını alınca dudaklarından bir inilti kaçtı ve kontrolü bozuldu.

Zar zor çiğneyerek, ağız dolusu yuttu, en küçük kırıntıları almak için kemikleri kemirdi, karnı saldırıdan ağrıyordu, ama umursamadı. Martı önünde bir yığın kırık kemikten başka bir şey olmayana kadar hiçbir şey umurunda değildi.

Zarrah dağınıklığa baktı ve kuşu üç ya da daha fazla öğüne yayabilecekken oburluğu için kendine lanet etti. "Aptal," diye mırıldandı ve kampın dışına atmak üzere kemikleri topladı.

"Kendine bu kadar yüklenme Zarrah," dedi Saam, bir kolunun altında kabaca yapılmış bir hentbol topuyla kampta yürürken. "Yakında yemekten başka şeyler düşünmeyi hatırlayacaksın."

Bu bir rüya gibi görünüyordu ama Zarrah kemikleri gömmek için kamptan uzaklaşırken, karnı o kadar doluydu ki, değerli besinleri yutmamak için dişlerini sıkarak zorunda kalıyordu, aklına bir *düşünce* geldi.

Ona ulaştırdığı şey sorulardı.

Adanın kendisi için en kötüsünü düşünen asilerle dolu olduğunu bilen teyzesi, Zarrah'ı neden buraya hapsedmişti? Zarrah'ın sadakatini yeniden keşfetmesine neden olmak yerine, bu insanların etrafında olmanın kendisinden daha fazla nefret etmesine neden olacağını anlamış olmalıydı. Hepsinin hayatta olduğunu ve bile en azından hayatta kaldıklarını bilmiyor muydu?

Hiç mantıklı gelmedi.

Omzunun üzerinden, Saam'ın kendisine söylediği bir şeye gülmekte olan Daria'ya baktı. Belki de mantıklı gelmeyen şey, bu insanlara güvenmeyi, sözlerine inanmayı, davranışlarını bir manipülasyondan ziyade nezaket olarak görmeyi ne kadar çabuk öğrendiğiydi.

Zarrah birine değer verdiğinde onun kusurlarını görmezden gelirdi. Bunu inkâr etmek, teyzesinin gerçekte ne kadar acımasız olduğunu görmezden gelmek olurdu. Ya da Keris'in babasına ne kadar benzediğini, istediğini elde etmek için her şeyi feda etmeye ne kadar istekli olduğunu. *Seni hayata pek çok yönden hazırladım ama erkeklerin şeytanlığını öğretmeyi ihmal ettim.* Zarrah, teyzesinin sesi düşüncelerini doldurduğunda irkildi.

Yine aynı hataları mı yapıyordu? Daria'nın bu *kurtarma vaadini* kabilesini kontrol etmenin bir yolu olarak kullanmadığını kim söyleyebilirdi? Onları birbirine bağlayan ve güçlü kılan bir mitoloji olarak? Bunu yapmak Daria'yı tam anlamıyla kötü biri yapmıyordu ama eğer hepsi bir yalansa, Zarrah'ın kaçmak için başka bir yol araması gerekiyordu.

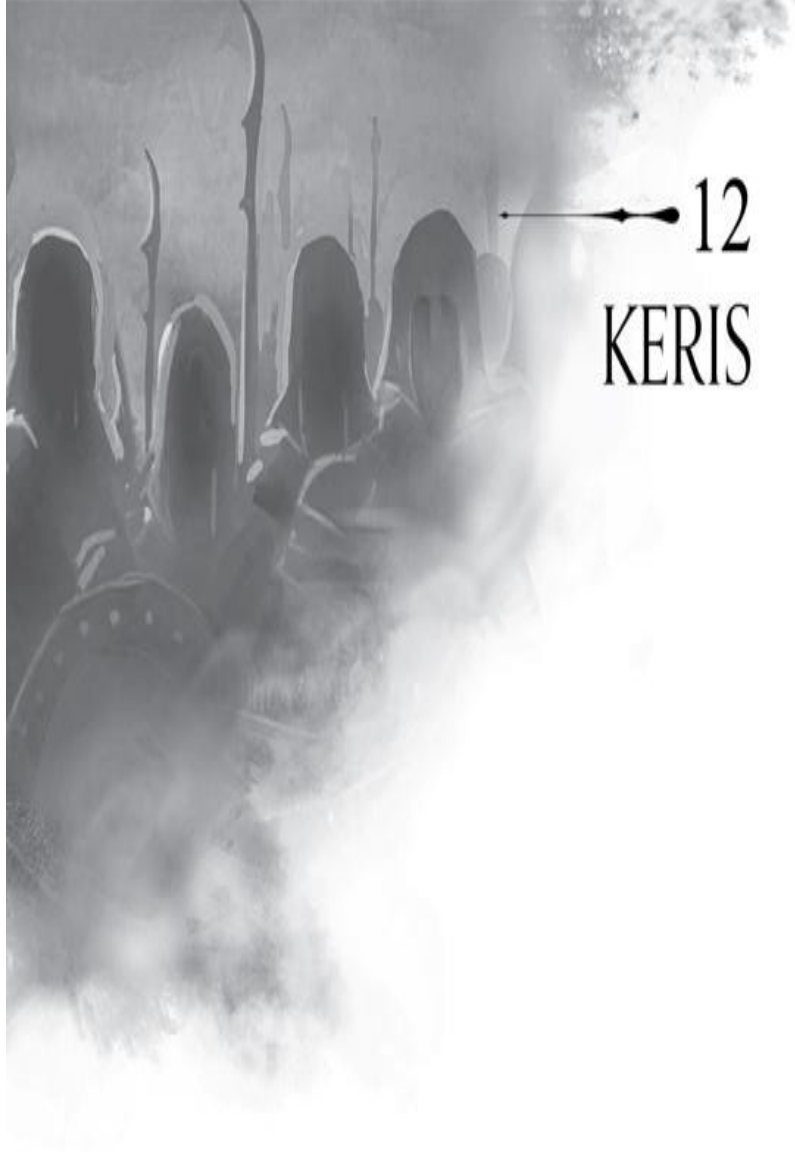
Yine de dikkatli olmak zorundaydı. Daria tehlikeliydi ve Zarrah mitolojisini sorgulayarak onun gazabına uğrarsa, dünyada fazla kalmayabilirdi. Daria'nın söylediği her şeye inanıyormuş gibi yaparak başkalarından bilgi toplamak, o kendi planlarını yaparken onun gözüne girmek daha iyiydi. Daha iyi-

Islak bir çıtırtı kulaklarını doldurdu ve ardından bir acı nefesi geldi. Zarrah başını kaldırdığında isyancılardan birinin göğsüne saplanan bir mızrakla geriye doğru düştüğünü gördü.

Zarrah içgüdüsel olarak kendi mızrağına uzandı.

Sadece üzerinde duran yıpranmış bir çizme bulmak için. Gözleri Kian'ın yanında durduğunu ve altın dişlerinin parladığını gördü.

"Merhaba güzelim," dedi. "Seni kurtarmak için buradayız."

12 KERIS

Tekne mağaraya girerken üzerlerine KARANLIK çöktü, duvarlardan yansıyan dalgaların yankıları kulakları sağır ediyordu.

Yine de burası tamamen ışıksız değildi.

Kayanın içindeki raflarda bir çeşit parlayan maddenin bulunduğu kavanozlar vardı ve Keris, içinde ne olduğunu keşfedebilmek için uzanıp bir tanesini alma isteğini dizginledi.

"var," diye mırıldandı Dax.

Tünelin ilerisinde, çıkıntıların üzerine tünemiş iki figür vardı ve her biri elindeki yayı uzun tekneye doğru tutuyordu. Güneşin bronzlaştırdığı yüzleri, bir Maridrinian pazarındaki kalabalığın arasına karışabilirdi ve onu tedirgin eden bir şey vardı. Onların ötesinde, kalın bir çelik kapı yollarını kesiyordu, metal parlak ve yeni dövülmüştü.

Çek şu lanet kapıyı! Aren'in çığılı zihninde yankılandı, Keris başını kaldırıp baktığında babasının tam da bunu yaptığı kayadaki derin oyukları görünce ürperdi.

Çünkü sen söyledin.

Dax ve denizci kürek çekmeyi bırakırken lthikal okçular sessiz kaldılar ama bir kalp atışı sonra, bir çığırak havayı kesti, tente yükseldi. Suya batmış parmaklıklardan yosunlar sarkıyor, sular sağanak halinde damlıyordu ve Keris'e sanki büyük bir canavar ağzını açmış gibi göründü.

Aren'in onu öldürme riskine girmeyeceğinden o kadar emindi ki. Ama şimdi... şimdi intikamın diğer adam için buna değip değmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Çünkü Keris'in *karısı* için buna değeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Eğer ölürsen, Zarrah'a yardım edemezsin, diye fısıldadı ses. Arkamı dön. Maridrina'ya geri dön ve başka bir yol bul. "Kürek çek," diye homurdandı ve kayık, kapının sivri uçlarının altından geçerek hareket etti, kaputunun üzerine ağır sıçramalarla su yağdı.

Onlar geçerken daha fazla silahlı İthikanyalı sessizce izledi ve Keris o anda yüzlerinden neden rahatsız olduğunu anladı. İthikanyalıları ilk kez maskesiz görüyordu. Neredeyse hâlâ maske takmalarını dileyecekti, çünkü bu öfkelerini gizleyebilirdi. Nefreti.

Bunu hak ediyorsun.

Siktir git, diye sessizce bağırды sese. Savaş öyle ya da böyle gerçekleşmek zorundaydı. Ben sadece savaşın yapılacağı zemini değiştirdim.

Babanı Ithicana'nın masumları koruduğu yere yerleştirdin.

"Ve Ithicana kazandı," diye ve Dax ona bir bakış attığında başını sertçe salladı.

Kendi kendisiyle tartıştığı gözünden kaçmamıştı ve Keris'in bir yanı delirip delirmediğini merak ediyordu. Uykusuzluk, endişe ve bitmek *bilmeyen* suçluluk duygusu zihninin kritik bir bölümünü bozmuş olabilir miydi?

Tam olarak anlayamadığı bir suçluluk duygusu, çünkü Ithicana daha iyi bir sonuç isteyemezdi. Kazandıkları kesin bir savaş. Lara'nın babalarını öldürdüğü ve Ithicana'nın iyiliğini yeniden kazandığı kesin bir savaş. Maridrina'nın Ithicana'dan tamamen uzaklaştırıldığı kesin bir savaş. Onun eylemleri olmasaydı bu sonuçların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti. Uzun ve kanlı olacaktı ve sonunda babası hâlâ kral olacaktı ve barış her iki ulus için de bir hayal olarak kalacaktı. Bu mümkün olan en iyi sonuçtu.

Ama beklediğiniz gibi değil.

Keris gerçeklerden nefret ederek dişlerini sıktı.

Kazanmalarını beklemiyordun, diye fısıldadı suçluluk duygusu. Tek önemsedığın onun ihanetini önlemek, onu kurtarmak, Sonsuz Savaş'ı sona erdirmeye hayalini korumaktır ve Ithicana bunu başarmak için yanmışsa, umurunda değildi. Yine de tüm entrikalarınıza ve planlarınıza rağmen Zarrah hâlâ mahkûmdur.

Dax, Keris'i içinde bulunduğu sefaletten kopararak, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Muhafızı kürek çekmeye ara vermişti, önündeki manzaraya bakarken tekne sürükleniyordu.

Keris sessizce adamın sözlerini yankıladı, çünkü bu sözler çok yerindeydi. Tünel, İthikanyalıların tercih ettiği gemilerle dolu devasa bir mağara limanına açılıyordu. Fırtına Denizleri'nin efsanevi tayfunlarından tamamen korunan ve yabancıların gözlerinden saklanan gemilerden bazıları o kadar büyüktü ki, onları mağaradan nasıl çıkardıklarından bile emin değildi.

Bir hareket dikkatini çekti ve onu limanın uzak tarafına, düz bir kaya parçasının suya doğru çıkıntı yaptığı yere çekti. Ötesinde bir merdiven yükseliyordu. Silahlı adamlar platformun üzerinde halatlarla tekneyi emniyete almak için bekliyordu, bu da onu geldiği yoldan geri göndermeye niyetli olmadıkları konusunda biraz olsun rahatlatıyordu.

Uzun kayık taş rıhtıma çarparken Keris pelerininin kapüşonunu geri çekti ve bekleyen adamlardan birinin gözleriyle karşılaştı - dünyanın ona atması gereken her şeyle yüzleşmiş ve her bir parçasını geri tükürmüş gibi görünen yaşlı bir asker.

"Keris Veliant olup olmadığınızı sorardım," dedi adam, "ama Lara'ya bir horoz takılmış gibi görüldüğünüzü göz önüne alırsak, bu gereksiz bir kelime kullanımı gibi görünüyor."

Keris eğlenerek nefesini dışarı verdi. "Taşakları unutma."

"Hayır." Adam suya tükürdü. "Lass şimdiye kadar gördüğüm en büyük taşaklara sahip, oysa sen..."

"Kendine dikkat et," diye hırladı Dax. "Konuştuğun kişi Maridrina Kralı ve sen-"

"Boş ver gitsin." Keris sakinleştirici bir el salladı, merdivenlerden yukarı bakarken merakı endişesini bastırdı. Tek görebildiği bulutlu gökyüzünün girdaplı grisiydi. "Karaya çıkabilir miyiz?"

"Elbette, *Majesteleri*." Adam alaycı bir selam verdi ve diğer İthikanyalılardan birkaçı kıkırdadı, gözleri soğuktu.

Ayağa kalkan Keris platforma adım attı, altında sert bir kaya olması onu pek rahatlatmamıştı. Dax onun ardından teknedeki çıkmaya çalıştı ama İthikanyalı onu sertçe itti ve Keris'in koruması uzun tekneye sırt üstü düştü.

Keris'in öfkesi patladı.

Bıçağına uzandığını zar zor hatırlıyordu, bu da bıçağı adamın göğsüne bastırılmış halde bulunduğu en az yaşlı asker kadar şaşırdığı anlamına geliyordu. "Halkıma zarar vermeyin."

"Peki, şimdi." İthikanyalı'nın gözleri ilgiyle parladı. "Kurt sonunda dişlerini gösterdi. Aren senin görüldüğün gibi bir koyun olmadığını söylemişti ama itiraf ki ona inanmamıştım. Çok güzelsin." Bir kilidi çevirdi

Keris'in saçlarını bir parmağının hareketiyle geriye attı, Keris'in bıçağı etine saplanırken umursamaz görünüyordu. "Kız kardeşinden dersimi almalıydım."

Keris ona dik bakarak özündeki karanlığın dışarı çıkmasına izin verdi.

Sessizlik uzadı ama gözlerini ilk kaçıran İthikanyalı oldu.

"Pekâlâ. Demek istediğini anladım. Kimse mürettebatınıza dokunmayacak." Adam yavaşça uzanarak Keris'in elindeki bıçağı çekti. "Yine de bunu ben alacağım."

"Adın ne senin?" Keris sordu. "Böylece onu geri istediğimde kimi biliyorum."

İthikanyalı başını geriye atıp güldü, dişleri esmer tenine karşı bembeyazdı. "Bu Jor. Aren söylediğinde onu geri alacaksın. Şimdi şu merdivenlerden yukarı çıkarsan aradığın kişiyi bulacaksın."

Keris kaygan basamakları tırmandı ve mağaradan açık havaya çıktı. Güneş ışığı yağmur bulutları tarafından azaltılmış olsa da, gözleri ani parlaklıktan dolayı hala acıyordu ve manzarayı incelerken onları temizlemek için hızla gözlerini kırıştırdı.

Bir kitabın sayfalarına adım atmak gibiydi, çünkü böyle bir yerin var olması mümkün görünmüyordu.

Yanardağ kraterinin dik yamaçlarını kaplayan şehrin sokakları, evleri ve bahçeleri doğal bitki örtüsüyle iç içe geçmiş, hepsi de havadaki göle yansımıştı. Ağaçlar ve sarmaşıklar binaların etrafını sarmış, kökleri toprağın derinliklerine inmiş, her şey kahverengi, yeşil ve grinin tonlarında.

Başka bir hayatta olsa, görevini bırakıp yamaçlara tırmanır, şehrin her santimini keşfeder, sonra da zirveye çıkıp dünyayı seyrederdi. Ama buraya gelmesinin bir nedeni vardı ve oyalandığı her dakika, o cehennem çukurunda sıkışık kalan bir Zarrah daha demekti.

Ya yardım etmeyi reddederlerse?

Ya buraya gelmek bir hataysa?

Keris düşüncelerini bir kenara itip taş döşeli patikanın ortasında duran küçük gruba odaklandı, Aren Kertell onların ortasındaydı. Aren askerleriyle aynı sıkıcı tunik ve pantolonu giyiordu, kalın deri çizmeleri yıpranmış ve aşınmıştı, sırtında da palaya benzeyen bir şey vardı. Yine de onu buranın kralından başka bir şey sanmak mümkün değildi. Vencia'da sudan çıkmış balığa dönmüşken Aren burada İthicana'ya hükmederken bile vahşi doğasına karışmıştı ve Keris istemeyerek de olsa diğer adamı hafife almış olabileceğini kabul etti.

"Keris." Aren'in gözleri okunmaz haldeydi. "Eranah'a hoş geldin."

Hoş geldin biraz zorlamaydı ama Aren'in onu hemen göğsünden bıçaklamadığını düşünürsek bu da bir başlangıçtı. "Onu dünyadan korumak için neden bu kadar çok savaştığını şimdi anlıyorum."

Aren başını eğdi ama bir şey söylemedi. Sağında uzun boylu, yaralı ama güzel yüzlü bir kadın ela gözlerini kısmış, güvensizlik dolu bir ifade takınmıştı. Prenses Ahnna Kertell Keris'in tahminiydi ve Harendell'li William'a sessizce başsağlığı diledi çünkü Prens onun boyunu aşırıyordu.

Derisi aniden diken diken oldu ve keskin çelik omurgasına saplanmadan önce Keris'e bir kalp atışı kadar uyarı verdi. Doğasında olduğu için Keris saldıracıya geçti.

"Sırtına bir bıçak saplanması ne kadar da uygun Lara," dedi. "Görünüşe göre eski alışkanlıklar zor ölüyor."

"Kanın içinde olmalı," diye cevap verdi usulca. "Çünkü bıçağın İthicana'nın omurgasını şaşmaz bir isabetle buldu."

"Ve yine de İthicana hala ayakta."

"Bunun seni kurtaracağını mı sanıyorsun Keris?" diye sordu kız kardeşi. "Zaferimizin ihanetini affettireceğini mi sanıyorsun?"

Bağışlanma hiçbir zaman ulaşamayacağı bir şey olmayacaktı ama bu, işlemediği suçlarla itham edilirken sessizce duracağı anlamına gelmiyordu. "Bu hangi ihanet olabilir? İthicana'ya hiçbir söz vermedim, hiçbir ittifak kurmadım, hiçbir sadakat borcum yoktu. Dahası, savaşı başlatmaktan suçlu olan ben değilim."

Onunla yüzleşmek için döndüğünde bıçak sırtını çizdi. Ancak bıçağın ucunun boğazına dayandığını gördü. "Sadece bitirmek için."

Lara gözünü kırpmadı, bıçağı tutan eli sabitti ve onu yere indirebilecek güçteydi. Yine de Keris'in damarlarında korku değil, sadece beklenti dolaşıyordu.

"Zarrah'a yardım etmemizi istemeye geldiğinizi tahmin ediyorduk," dedi. "Ama buraya daha çok kendi ölümünüzü aramaya gelmişsiniz gibi geliyor."

Yani Zarrah'ı biliyorlardı. İthicana'nın casus ağı düşünüldüğünde bu sürpriz değildi ama bildikleri halde *hiçbir şey* yapmamış olmaları yüreğindeki öfke korunu alevlendirmişti. Zarrah onlarla müttefik olmak için hayatını tehlikeye atmıştı ve onlar da ona yardım etmek yerine gizli krallıklarında kışkırlarının üstüne oturmuşlardı. "Zarrah'ın size yardım ettiğini hatırlatmak için buradayım. Ona *borçlusunuz*."

Başını eğdi. "Öyle mi? Senin sayende Zarrah'ın savaşmayı kabul ettiği savaş hiç gerçekleşmedi. İthicana kimseden yardım almadan kendi başına savaştı."

"Ahh." Boğazında yükselen hırçın sözcükleri dizginledi. "Ithicana'nın prensesi bu yüzden mi kaldı? Harendell'in savaşmayı kabul ettiği savaş hiç gerçekleşmediği için, verilen tüm yeminler unutulduğu için mi?"

bir kadının nefes alışını duydu ve Itthicana Prensesi'nin tepkisini daha sonra düşünmek üzere dosyaladı. Eğer o kadar uzun yaşarsa.

Lara'nın bakışları onun yanından geçip gitmişti ama bıçağın ucu daha derine inip kan yakasını ısıtırken bakışları hızla geri döndü. "Harendell ile yaptığımız anlaşmalar seni ilgilendirmez."

Keris eğlenerek bir nefes verdi. "Ülkeler arasındaki ittifakların özel meseleler olduğunu mu sanıyorsunuz? Hepsisi tek bir oyun,

Majesteleri, bu da onların *herkesi* anlamına geliyor."

"Kralın kişisel bir iş için burada olduğunu söylüyor," diye cevap verdi. "İkisini birden yapamazsın. Eğer bu sözlerinde gerçekten samimi olsaydın, Zarrah Anaphora'yla olan ilişkini tüm Maridrina'ya anlatır ve onun özgürlüğünü kazanmak için krallığını savaşa götürürdün. Bunun yerine sırlarınızı saklıyor ve buraya gelip suçluluk ve yükümlülük duygusunu kullanarak bizi kirli işlerinizi yapmaya motive etmeye çalışıyorsunuz; yaptıklarınızın neredeyse Itthicana'yı mahvetmesine aldırmadan. Valcottan meselelerine karışmamızın, biz onları savunamayacak kadar güçsüzken İmparatoriçe'nin donanmasının gücünü kıyılarımıza yöneltmesine yol açabileceğini aklınızdan bile geçirmeyin. Zarrah'ın başına gelenler için üzgünüm ama sizinle ilişki kurmayı kendisi seçti ve sonuçlarına da katlanmak zorunda. Onun lanetlenmiş olması *senin* suçun Keris. Bunu kabullen."

Her günün her saatinin her dakikası ona aitti. "Yani bana inat onu çürümeye mi terk edeceksin?" "Ben öyle demedim."

"Bu gerçek olmadığı anlamına gelmez," diye hırladı. "Bana kızgınsın ve aşağılık bir sürtük gibi, sırf intikamını almak için tüm kıtada sana yardım eden tek kişiyi ölüme terk edeceksin."

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

Lara öfkeyle titriyordu ve Keris onun ateşle oynadığını biliyordu. Ama umurunda değildi. "Eğer istediğin intikamsa, o zaman etrafta dolanmayı bırak ve o bıçağı boğazıma sapla. Ama işin bittikten sonra ona yardım et. *Lütfen*."

Bıçağın ucu daha derine saplandı, nefes borusunu delmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve Keris Lara'nın gözlerinde bunu yapmak istediğini görebiliyordu. Sonuçlarını hiç umursamayan ve her şeyi onun ayaklarının dibinde soluk soluğa ölmesini izlemenin tatminine sahip olmak için yapan kabarcıklı öfkeyi görebiliyordu.

"Tüm askerler Eranahl'a gitmek üzere gemilere bindikten sonra Southwatch'ta kaldım," dedi. "Valcottalılar saldırmaya geldiğinde oradaydım, bu yüzden Zarrah'ın ne olduğunu anladığı anı gördüm. Ne yaptığımı." Yutkunurken boğazı kasıldı. "Çok öfkeliydi. Beni ona ihanet etmekle suçladı. Benden nefret ettiğini söyledi. Bir daha asla yüzümü görmek ya da sesimi duymak istemediğini ve eğer yollarımız kesişirse beni öldüreceğini söyledi."

Lara'nın yüzündeki renk soldu ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve sonra yardımınıza koşmak için filosunu bir tayfunun içine doğru yelken açtı." Sesi çatallaştı. "Eğer ona şans verilseydi, senin için sonuna kadar savaşırdı."

"Ama sen onun istediğini bilmene rağmen bu şansı elinden aldın."

Keris'in ağzı kum gibi kurudu, göğsü boştu çünkü cevap vermek istemiyordu. Lara'nın gerçeği bilmesini istemiyordu, çünkü bu sadece onun hakkında daha kötü düşünmesine neden olacaktı ve bu da Zarrah'ın davasına yardımcı olmayacaktı. Yine de dudaklarından bir itiraf yükseldi. "Değer verdiğim her insan acımasız bir ölümle öldü. Vahşi bir ölümle."

Annesi. Raina. Coralyn. Otis. Babası.

"I ..." Gerçek onu boğuyordu ama kelimeleri zorla çıkardı. "Bunun olmasına izin veremezdim. Ona değil."

Rüzgâr yükselmiş ve yağmur damlacıklarını yüzüne doğru sürüklemişti. İyi de olmuştu, çünkü gözlerinde yanan yaşları gizliyordu.

"Yine de bunun *benim* başıma gelmesine izin verebilirsin," diye fısıldadı kız kardeşi, rüzgâr daha söylendiği anda kelimeleri çalmıştı.

Ama duymadan önce değil. Suçlama gözlerindeki perdeyi yırttı ve onu savaşçının kadını *görmeye* zorladı.

Keder. Yorgunluk. Acı. Onu Nerastis'in dışındaki sahilde görmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemiş olmasına rağmen Lara acı verecek kadar zayıflamıştı, çıplak kolları incelikti ve yüzü çukurlaşmıştı.

Bakma, diye feryat etti içindeki korkunç bir parça. *O bir yalancı ve bir hain. Kimsenin merhametini hak etmeyen bir katil!*

Onun kız kardeşiydi.

Onu tanı mıyorsun! O bir yabancı! Senin için bir hiç!

Ancak gözlerini her kırışığında onu harem bahçelerinde koşturan bir çocuk olarak görüyordu. Kelebekleri kovalayan ve annelerinin bakmadığını düşündüğü zamanlarda çiçek toplayan. O kitap okurken dirseğinin dibinde oturan ve geceleri gölgelerden korktuğunda gizlice odasına giren küçük sarışın . Askerler annelerini götürdüğünde çığlık atarak onu çağıran kız kardeşi.

Onun için çığlık atan.

"I-" Dilini ısırdı, açıklamaları susturdu. Gerekçeleri. "Özür dilerim."

Yaptıklarından sonra bu yeterli değildi, bu yüzden ekledi, "Benden daha iyisini hak ettin." Kimse konuşmadı, tek ses rüzgâr, yağmur ve kendi nabzının uğultusuydu.

Gözleri onunkileri aradı, sonra Lara yavaşça bıçağını indirdi. "Zaten bir savaşa neden oldum," dedi. "Başka bir savaş başlatmayacağım."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı, adımlarında daha önce olmayan bir gevşeklik vardı. Ahnna kardeşine baktı, sonra Lara'yı şehre kadar takip etti.

Aren duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Tüm konuşmaları duyabilecek kadar yakındı. Müdahale edebilecek kadar. Yine başından beri sessizliğini korumuştı. Keris ne bekleyeceğinden emin olamadan onun bakışlarıyla karşılaştı.

Ithicana Kralı hiçbir şey söylemedi.

Yağmur şiddetini artırarak büyük tabakalar halinde yağmaya başladı ve Keris, eğer henüz , gemisinin yakında daha sakın sulara çekilmek zorunda kalacağını tahmin ediyordu. Bunun bir önemi yoktu. Vencia'ya dönmeyecekti.

Sonunda Aren boğazını temizledi. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bütün bir şişeye ihtiyacı vardı. "Bir cevaba ihtiyacım var, Aren. Çünkü eğer bu bir hayırsa-"

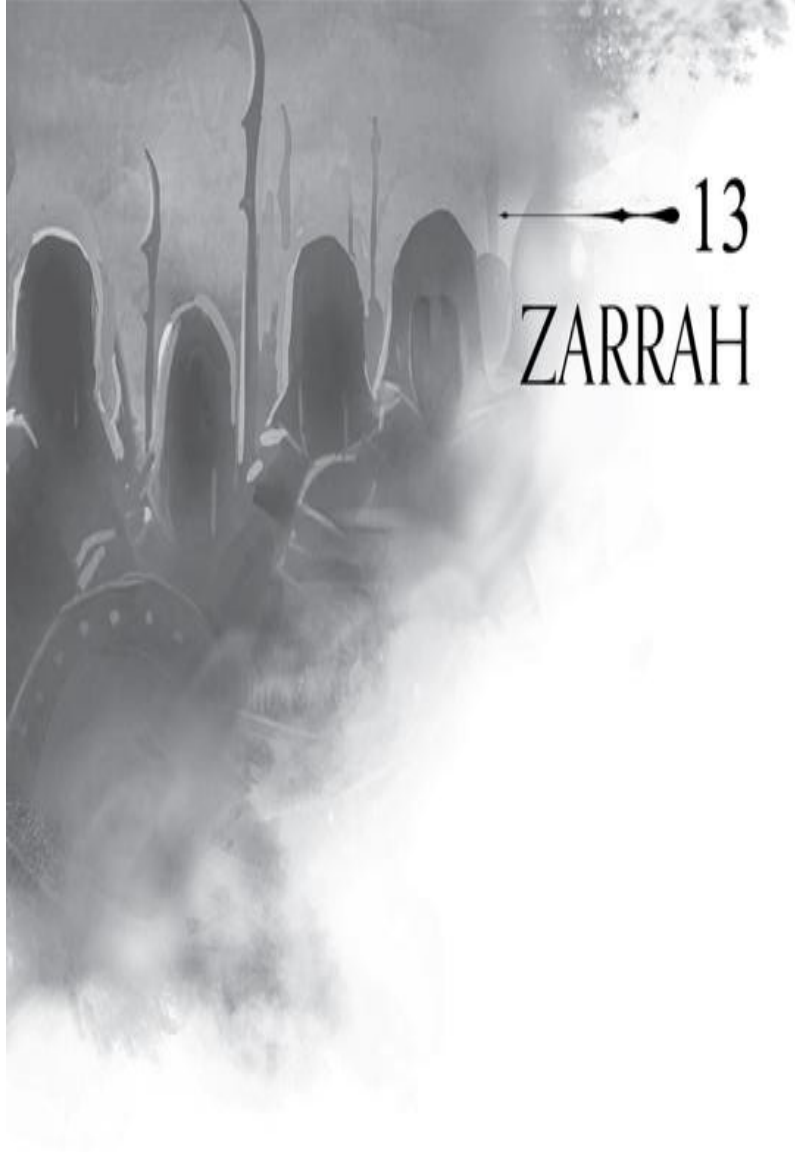
"Eğer hayırsa sıçtın demektir," diye araya girdi Aren. "Valcotta hainleri idam ediyor ama Petra Zarrah'ın kellesini almak yerine onu tuzak için yem olarak bir adaya koydu. Maridrina ile savaşmak istiyor. Seni yenmek istiyor. Donanmanızın çoğu Fırtına Denizleri'nin dibinde harabeye dönmüşken ve ordunuzun üçte biri Ithicana'nın köpekbalıklarının karnındayken, onunla kafa kafaya giderseniz Maridrina kaybedecektir. Bunu bildiğini biliyorum. Ama yine de bunu yapacağını da biliyorum." Aren bıkkın bir şekilde başını salladı. "Maridrina'yı yenmek Petra'nın hırsının sonu olmayacak, bu yüzden Zarrah'ın denizcilerine nasıl içeri girecekleri hakkında verdiğim tüm bilgilerle Southwatch'ta ortaya çıkması uzun sürmeyecek."

Keris'in elleri yumruk olmuş, nabızı beklentiyle atmaya başlamıştı. *Evet ya da hayır, çığlık atmak istiyordu. Bana bir cevap ver.*

"Size yardım etmenin hem lehinize hem de aleyhinize sebepleri var. İyi bir kralın uzun uzun nedenler." Aren uzun bir nefes verdi. "Ama konu şu ki Petra Anaphora bir zamanlar karımı öldürmem için bana şantaj yapmaya çalıştı ve bence bu suçun bedelini ödemesinin zamanı çoktan geldi de geçiyor."

Keris'in damarlarına dolan rahatlama onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. "Seni boktan bir kral yapan şey aynı zamanda iyi bir adam yapıyor."

Ithicana Kralı bir omzunu silkerek ve Keris'e kendisini takip etmesini işaret etti. "Ben iyi bir adam değilim, Keris. Ve eğer Lara'ya bir hakaret , ne kadar kötü olabileceğimi göreceksin."

13 ZARRAH

KIAN KOLUNDAN TUTTU. "Acele et! Fazla zamanımız yok!"

İçgüdüler devreye ve Zarrah "Saldırın!" diye bağırarak onun elinden kurtuldu. Gözleri irileşti. "Deli aptal!" Sonra ona doğru hamle yaptı.

Zarrah geriye doğru tırmandı. Topuklarıyla saldırarak onu göğsünden yakaladı. Kian yana doğru tökezledi ve Zarrah yuvarlanıp yumruklarını kaldırarak bir anda ayağa kalktı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Kimliğini öğrendiklerinde bu senin ölümün olacak," diye hırladı. "Onların ne bilmiyor musun?" Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun kimliğini nereden biliyordu? Muhafızlardan biri mi söylemişti?

"Öldürün onu!" Daria bağırdı ve Zarrah omzunun üzerinden bakarak onu ve Saam'ı neredeyse üzerlerinde, peşlerinde daha fazla asi olduğunu gördü.

Mızraklar havada uçuşarak Kian'ı saplanmaktan kurtulmak için yere dalmaya zorladı. Gözleri Zarrah'a kilitlenirken "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Çıkabiliyorken çıkın! Seni koruyacağız!"

Kız cevap veremeden topuklarının üzerinde döndü ve yamaçtan yukarı koşan adamlarına katıldı. Saniyeler sonra, kamptan uzaklaşmış olan isyancılar alarm sesleriyle ortaya çıktılar.

"Takip etmek mi?" Saam sordu ama Daria sadece başını salladı. "Hayır. Kian'ın tuzaklarından birine düşmeyeceğim." Gözlerini yoldaşının cesedine dikti, mızrağı hâlâ kadının göğsüne saplıydı. "Kaç kişi kaybettiğimizi gör;

sonra herkesi çağır ve korumayı iki katına çıkar."

Saam gelen savaşçıları karşılamak için harekete geçti ve Daria Zarrah'ın üzerine yürüdü. "Seni savaşmadan bırakmayacağımı söylemiştim, bu yüzden tek başına gitmemelisin."

"İ ..." Ne söylemesi gerekiyordu ki? Çünkü Kian'ın onu, kimliğini öğrenirlerse öldürecek olan isyancılardan kurtardığına inandığını itiraf etmek bu değildi. "Özür dilerim."

Daria ölü kadının parlayan gözlerini kapatmak için diz çöktü ve başını salladı. "Bir kadına elini sürebilmek için bu kadar cüretkâr olabileceğine inanmazdım. Sana ne söyledi?"

Kian'ın sözleri kafasında tekrarlanıyor, söylediklerinin hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Bir asi olmasa da Zarrah, Kian'ın kraliyet ailesinin bir üyesini korumak için hayatını ve uzuvlarını riske atacak kadar vatansever olduğundan şüpheliydi. Bu da kızın onun için başka bir değeri olduğu anlamına geliyordu; başka bir kadınla birlikte olmak istemesinden başka bir şey. Ama ne?

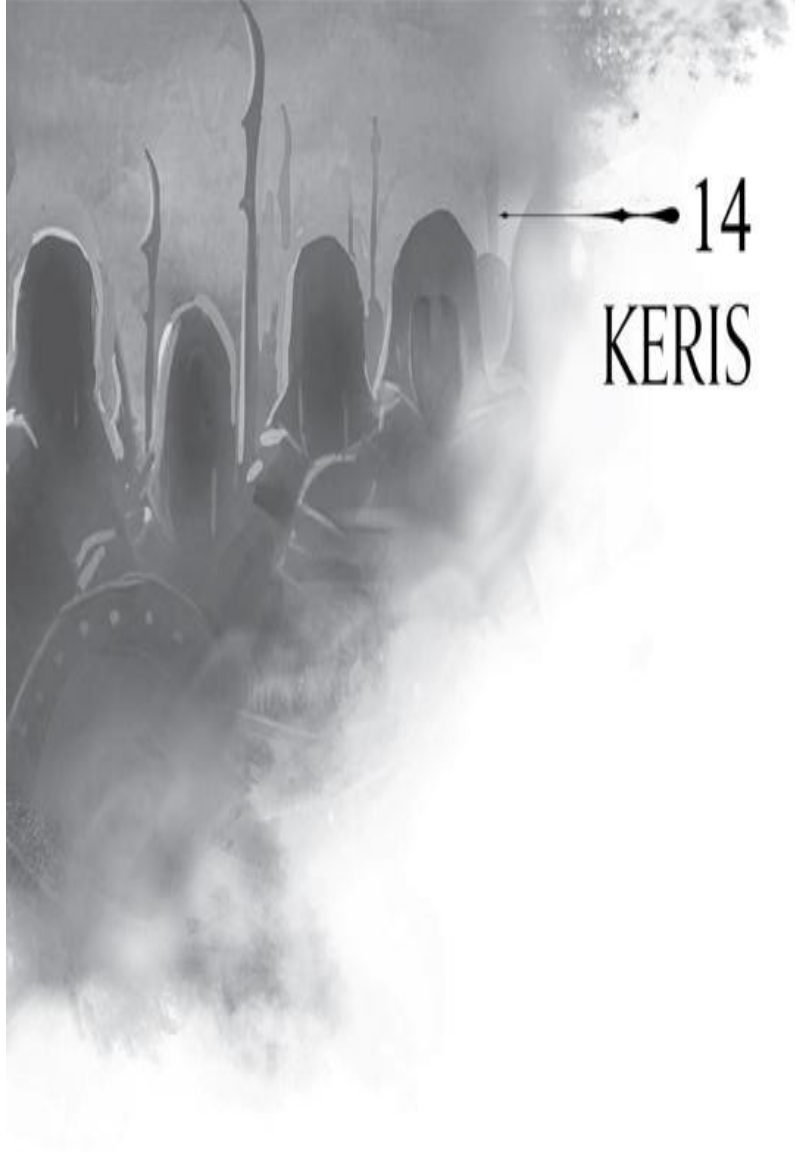
Daria ona bakıyordu ve Zarrah soruyu yanıtlamadığını fark etti. "Bana onunla gelmemi söyledi. Seninle kalırsam hayatımın tehlikede olacağını söyledi."

Daria yavaşça göz kırptı. "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır." Daria hâlâ şüpheli görüldüğü için Zarrah ekledi: "Belki de değerimden daha fazla bela olduğumu düşüneceğin içindir."

Daria'nın bakışlarındaki şüphe kayboldu ve üzgün bir şekilde omuz silkti. "Ölüm sen gelmeden önce de vardı, sonra da olacak. Sadece... sadece dolaşma, tamam mı?"

Zarrah başını salladı ama şüpheleri artmıştı. Ada siyasetinde kabul edilenden daha fazlası vardı ve bir şekilde kendisi de bunun ortasında kalmayı başarmıştı. Tek umabildiği, bu yerden kaçma şansı bulamadan öldürülmemiş olmaktı.

"YA KAYA BÜYÜKLÜĞÜNDE BİR ÇİFT TAŞA SAHİPSİN YA DA Ithicana'ya bu şekilde gelerek kafana dokunmuşlar, evlat."

Keris, sarayın girişinde duran iri yarı yaşlı kadına sarayın sahibiymiş gibi bakarken Aren'in uzun bir iç çekişini duydu. "Keris, bu benim büyükannem Amelie."

Başını İthikanyalı aile reisine doğru eğdi. Kadın kötü bir koku almış gibi burnunu kırıstırdı ve gömleğinin kanlı yakasını çekiştirmek için uzandı, gözleri torununa kaydı. "Kerinin işi, kadarıyla? Her zamanki gibi önce bıçakları, sonra beyni."

Aren gözle görülür bir kızgınlıkla gerildi ama tek söylediği "Onu dikin lütfen. Konuşmamız gereken bir iş var."

Kadın homurdandı. "İş diyorsun. Ben de başka bir kralın bir kadın yüzünden işleri karıştırdığını söylüyorum."

Elinde tepsi olan bir hizmetçi yaklaştı ve Aren iki bardağı da tepside kapıp birini Keris'in eline tutuşturdu. "Onun asitli dilini dinlemektense kan kaybından ölmeyi tercih edebilirsin. Seçim senin." Aren kendi bardağının içindekileri de yutarak tepsinin üzerine koydu. "İzin verirsiniz."

Keris cevap vermedi, sadece diğer kralın merdivenleri ikiye çıkmasını, en üst kata yükselmesini ve sonra bir koridorda kaybolmasını izledi.

"Aptal çocuk," diye mırıldandı yaşlı kadın, sonra da kaşlarını çatarak Keris'e baktı. "Gel bakalım. Temiz zemine kan damlatıyorsun."

Onu sarayın ikinci katına kadar takip etti ve arka taraftaki pencereleri fırtınaya karşı kapatılmış küçük bir odaya girdi. Keris ceketini çıkardı, sonra gömleğini başına geçirdi ve ikisini de bir sandalyenin üzerine attı.

"Casusların iddia ettiği kadar hareketsiz değilsin," dedi yaşlı kadın, yanaklarını ısıtacak şekilde onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Hayatını yığınların arasında saklanarak geçirdiği söylenen biri için oldukça formda görünüyorsun."

"Kitaplar ağırdır."

Bir kahkaha attı. "Sen kesinlikle Coralyn'in çırağısın; sır her zaman sevmiştir." Ayak parmaklarının üzerinde yükselen Amelie kaşlarını çatarak adamın boğazına baktı. "Zaten kendi kendine kapandı, bu yüzden onu yalnız bırakacağız. Arkanı dön."

Sırtını göstermek nadiren iyi sonuç verirdi ama yapacak bir şey yoktu, bu yüzden Keris döndü.

"Coralyn'in başına ne geldi?" Amelie sordu, yarayı değerlendirirken elleri sırtında serindi. "Casuslarımız başka şeylere odaklanmış durumdalar ama onu izlemelerini istedim."

Keris'in çenesi gerildi ve bunun yarasının acısıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ne söyleyeceğini tartıştı, Zarrah'a yaptıkları için teyzesini asla affetmeyecek olan yanı sesini duyurmak istiyordu ama onu . "Babamın Aren'in kurtarılması sırasında ölmesi gerekiyordu. Bu gerçekleşmeyince birinin üstlenmesi gerekti. Ben olmalıydım ama Coralyn benden önce davrandı ve tüm olayı planladığını itiraf etti. Babam daha fazla ayrıntı için Serin'in onun üzerinde ticaret yapmasına izin vermek niyetindeydi ama Coralyn asla onun istediğini yapmasına izin verecek biri değildi. En iyisinden iki şişe içti ve sonra kendini susturdu."

"Ve Maridrina'nın kraliçesi olmadığını söylüyorlar." Amelie hemen söze girdi: "Bunun dikilmesi gerekiyor. Isırmak için bir şey ister misin?"

Keris başını salladı ve kadının işaret ettiği banka oturdu. Zihninin kendi içine doğru sürüklenmesine izin verdi, konuşmanın yüzeye çıkardığı anıları yeniden yaşarken iğne ve ipliğin ısırığını zar zor hissediyordu. Coralyn'in sarayın altındaki çukurda, yüzü yara bere içinde ve elbisesi kir içindeyken söylediği şu sözleri: *Zarrah'ı öldürmeye karar verdim. Annesinin ölümü için intikam arayışına yardım ettim.*

Tanrı yardımcısı olsun ama o anda Coralyn'den nefret etmişti. Kötü niyetini onu koruma arzusuyla meşrulaştırmasından nefret etmişti. Ailelerini korumak için. Öfkesinin ikiyüzlülüğü Keris'in gözünden kaçmamıştı çünkü kendisi de Zarrah'ı korumak için aynı şeyi yapmış ama onun nefretini kazanmıştı. Sonucun her zaman aracı haklı çıkardığı bir davranış kısır döngüsü, ama yine de bundan kurtulamıyordu. Kötü adamdan başka bir şey olmanın getireceği sonuçları kabullenemiyordu.

Sen babanın oğlusun. Özünde bir Veliant.

Tüm hayatını kaçamayacağı bir şeyden kaçarak geçirmiş olmaktan nefret ederek gerildi. "Neredeyse bitti," diye mırıldandı Amelie. "Bu kadın kendi iyiliği için çok çabuk şiddete başvuruyor."

Kaşlarından biri kalktı. "Kadarıyla Kraliçe Lara'nın hükümdarlığının destekçisi değilsiniz?"

Tükürdü, bir damla tükürük zeminin pürüzsüz fayanslarına çarptı, ancak hemen küfretti ve yaptığı pisliğin üzerine bir bez attı. "Bu lanet olası yer sinirlerimi bozuyor. Bana güzel bir toprak zemin verin derim."

Pislikten hiç hoşlanmayan Keris aynı fikirde değildi ama sorusuna yanıt beklerken hiçbir şey söylemedi.

"Bağışlayıcı bir adam mısın, evlat?" Başını salladı.

"Aynı şekilde," diye mırıldandı. "Vücudumda affedici bir kemik yok, özellikle de beni ve benimkileri incitenler için." "Benim yaptığım gibi."

Yüzünü göremiyordu ama elleri hareketlerine ara verdiğinde kaşlarının çatıldığını hissetti. "Bu farklı," dedi sonunda.

"Sen dışarıdan saldırdın, oysa o içeriden vurdu. Bu daha derin bir yara açıyor ve Lara'yı kabul edip kefareтини ödemek için yaptıklarına saygı duysam da onu asla affetmeyeceğim."

"Ithicana'nın geri kalanı da aynı fikirde mi?"

"Bazıları," diye cevap verdi. "Bazıları da onu tek gerçek kraliçe olarak görüyor ve Ithicana'nın koruyucuları tarafından seçildiğine inanarak huzurunda diz çöküyor. Hatta belki de Tanrı'nın kendisi tarafından."

Keris yüzünü buruşturdu, fanatizme pek tahammülü yoktu.

"Ancak çoğu kişi hayatlarını yeniden inşa etmekle, hayatta kalmakla o kadar meşgul ki onu hiç düşünmüyorlar."

Aşağılanmış. Tapılan. Ya da unutulmuş. Yaptığı onca şeyden sonra Lara'nın ömür boyu böyle bir muameleyle karşılaşacak olması için bir acıma duygusuyla doldurdu ve hemen ardından öfke geldi. "Onu hak etmiyorsun."

Bu konuşmanın daha fazla parçası olmak istemediği için ayağa kalkmaya başladı, dikişler lanetliydi, ama bir engerek yılanı kadar hızlıydı, lanetli yaşlı kadın onu saçlarından yakaladı ve sarsıldı. Kıcı tekrar sıraya çarparken, "Aren senin görüşlerini paylaşıyor. Tahttan çekilip onu götürmek istedi ama Lara bunu reddetti. İyi ya da kötü, o bunu seçti

O yüzden ukalalığını kendine sakla ve bırak da bitireyim. Ithicana Maridrina'nın gazabına uğrayacak, ister iltihaplı bir yaradan öl, ister Aren seni köpekbalklarına atsin."

Kadın iğneyi etine batırırken dişlerinin arasından, "Demek istediğim hâlâ geçerli," dedi. "Ve..." Diline yükselen tehdidi susturdu çünkü bu boş bir tehditti. "Ve bazı durumlarda saç çekmekten hoşlansam da, o koşulların gelmeyeceğine dair size güvence veriyorum."

Amelie kıkırdadı ve elini kalçasına vurdu. "Kanında olmalı. Büyükbaban saçının çekilmesine bayılırdı."

"Bilmem gerekemeyen bazı şeyler var." Bu kadının bir zamanlar büyükbabasının eşlerinden biri olarak hareme sızdığının farkında olmasına rağmen, Keris yine de böylesine içgüdüsel bir hatırlatmaya hazır değildi.

"Eğer yardımı olacaksa, ben senin yaşındayken Ahnna'ya tıpatıp benziyordum ama daha büyük memelerim vardı." Kıkırdadı, etrafına bir bandaj bağladı. "Kokuşmuş yaşlı piç elimde oyuncak olmuştu."

İşe .

"Bu keyifli notun üzerine, yardımınız için teşekkür ederim." Ayağa kalkan Keris gömleğini ve ceketini çekti, bunalıcı sıcağa rağmen derinin güvenliğini istiyordu. "Onu nerede bulabilirim?"

Amelie elindeki malzemeleri bir yerleştirmeye odaklanmıştı. "Sesi takip et. Jor güldüğünde anıran bir eşek gibi ses çıkarıyor. Ona böyle dediğimi söylemekte özgürsün."

Dudaklarından gerçek bir kahkaha kaçtı ama Keris hemen onu ısırdı. *Gülmeye hakkın yok*, diye hırladı kendi kendine. *Zarrah senin günahların yüzünden o cehennem çukurunda acı çekerken senin mutluluktan bir kalp atışı bile yaşamaya hakkın yok.*

Amelie'nin gözleri kısıldı ve yüzünde gördüğü şeyle ilgili herhangi bir soruya cevap vermek istemeyen Keris odadan çıkıp koridora doğru adım attı. Binanın da tıpkı köprü gibi yankılanan bir havası vardı ve kahkaha seslerini hemen algıladı ama dikkatini çeken Dax'ın belirgin feryadı oldu. "Lanet herif çoktan sarhoş olmuş," diye mırıldanarak koridordan ana merdivene doğru gürültüyü takip etti.

Bir elinde uzun, şeritli bir yılanın kuyruğu, diğer elinde tıslayan yaratığın kafasını uzun bir sopaya takılı kancayla tutan bir çocuk aşağı inerken durdu.

"Kendine dikkat et," diye açıkladı çocuk. "Çok zehirlidir."

Keris içgüdüsel olarak "Zehirli," diye düzeltti. "Zehir yuttuğunuz bir şeydir."

Çocuk ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Eğer öldüysen, içine nasıl girdiğinin bir önemi yok, değil mi?"

Yılanın bakışları Keris'e sabitlendi, saldırırken ağzı genişçe açıldı ve Keris geri çekildi. "Haklısın. edin."

Çocuk ve yılan merdivenlerden inip ana kapıdan çıkana kadar bekleyen Keris, ana kata doğru ilerledi ve kapıları kapalı geniş bir koridorda yürüdü. Bir çift hizmetçi geçti, bir kız reverans yaparken diğeri kollarını kavuşturdu, ancak her ikisinin de gözleri merakla doluydu. Onlara başıyla selam verip yürümeye devam etti, Dax'ın "O piçi kaldırımdan kazımak neredeyse bir saat sürdü. O kadar sıkı bir herife göre, bir torba ıslak harç gibi sızdı."

Birisi cevap olarak Keris'in anlayamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ama Dax'ın sesi rahatsız edici derecede yüksekti: "Yalnızdılar, yani kimse kesin olarak bilmiyor. Ama Prens Otis kuğu dalışı yaptığında da kardeşiyle yalnız olduğunu düşünürsek, yüksek bir yerdeyken Majestelerini kızdırmanın akıllıca olmadığını söylemek yanlış olmaz."

Thud.

Keris irkildi, elini kapı kolundan çekti ve sonra sırtını koridorun serin duvarına yaslamak için döndü, kırılan aradı. Gözlerini kapatarak birkaç ölçülü nefes aldı ve burnunu hafif bir parfümle doldurdu.

"Onu , değil mi?" Lara sordu.

Keris gözlerini açmadı, sadece başını salladı. "Serin onu idam edeceğimi biliyordu, bu yüzden ölümü üzerine Valcotta İmparatoriçesi'ne bir mesaj gönderilmesini ayarladı. Bana Zarrah hakkında her şeyi bildiğini söyleme fırsatını kullandı, sonra da atladı. Otis'in başına gelenlerden sonra kimse onu benim itmediğime inanmadı."

"Otis'i sen mi öldürdün?"

Kardeşinin düşmesini istememişti. Ama bu Otis'i daha az ölü yapmıyordu. "Zarrah'la aramızda neler olduğunu öğrendi. Ya benim onu öldüreceğimi ya da kendisinin öldüreceğini söyledi."

Lara yavaşça nefes verdi. "Onun için kaç kişiyi öldürdün?"

"Saksağan senin için çok şey ifade ediyor muydu?" derken gözlerini açmış, bakışlarını onunkilere sabitlemişti.

"Hayır. Ama Aren biliyor." Yutkunurken boğazı kırırdadı. "Ve bu işe bulaştırarak ölümüne neden olacaksın."

sessizlik o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyordu, çünkü ne söyleyebilirdi ki? Kitadaki en güçlü kadın tarafından kurulmuş bir tuzağa doğru yelken açacaklardı. İnsanlığın en kötülerinin yaşadığı bir adaya sızacaklardı. Hayatta kalma ihtimalleri zayıftı. Başarı ihtimali daha da kötüydü. Zaten bu yüzden

Lara'nın yardımını en başta istemişti - hayatını herkesin güçlü gördüğü yerlerde zayıflıkları bulmak için eğitim olarak geçirmişti. "İhtiyacım olan kişi o değil. İhtiyacım olan sensin."

Lara'nın çenesindeki kaslar gerildi ama cevap veremeden derinden gelen bir ses, "Bir söz verdin Lara," dedi.

Keris küfrederek döndüğünde Aren'in kapıya yaslanmış olduğunu gördü, iri adam açık ara fazla gizliydi. "Ayrıca," diye devam etti Aren, "bana ihtiyacınız var çünkü bir gemiye ve mürettebata ihtiyacınız olacak."

"Bunları sağlayabilir ve Ithicana'da kalabilirsiniz," diye yanıtladı Lara. "Ayrılmak için iyi bir zaman değil. Her şey çok ... kırılın."

"Ya birlikte ya da hiç." Aren kollarını kavuşturdu. "Söz vermiştin."

"Romantik açıklamalardan ne kadar hoşlansam da, haklı olduğu bir nokta var," dedi Keris. "Ithicana'da kalmanız ve siyasi istikrarı güvence altına almanız için söylenecek çok şey var."

"Hayır." Aren koridora adım atmış, sırtı Keris'e dönük bir şekilde Lara'ya bakıyordu. "Anlaşmayı yapmamış olsaydın bile herkesin ölüm döşğinde olduğunu düşündüğü bir yerden sürünerek çıktın. Yerinde kalması gereken biri varsa o da sensin ama senden bunu istemeyeceğim."

Ölüm döşğinde mi? Ne kadar kötü yaralanmıştı?

"O zaman ikimiz de kalalım," diye tersledi. "Bırakalım Keris kendi bokunu küreklesin, çünkü bu bizim sorunumuz değil." "Zarrah kendisine yapılanları hak etmiyor," dedi Aren. "Ona borçluyum. Ithicana ona borçlu."

Lara'nın mavi gözleri parladı. "Sanki gitmek istiyormuşsun gibi."

"Öyle bir şey yok Lara," diye seslendi odanın içinden bir kadın sesi. "Gitmek istiyor. Ve tüm bu konuşmayı duyabiliyoruz, bu yüzden casuslar gibi koridorda gizlenmek yerine onu içeri getirseniz iyi olur."

Lara üstü kapalı iğnelemeyi duyduysa bile belli etmedi, sadece Keris'i takip etmesi için bırakarak topallayarak odaya girdi. Hemen parmağını Dax'a doğru kaldırdı. "Seni buraya bir bardak viskiden sonra tüm sırlarımı dökesin diye getirmedim."

"Dört." Dax geçirdi. "Ve size hiçbir sırrınızı söylemedim majesteleri. Vencia'daki herkes sizin tercih ettiğiniz yöntemin defenstrasyon olduğunu biliyor."

Keris dişlerini sıkı. "Bu senin için büyük bir kelime."

Dax güldü. "Senin o bilgili halinle geçirdiğim onca saat beni yormuş olmalı. Bir Veliant prensi gibi mavi kanamaya ve altın işlemeye başlamam uzun sürmez."

Odadaki herkes güldü ve Keris şakaklarını ovuşturdu. "Git odamı bul ve yılan var mı diye kontrol et. Her yerdeler."

Dax'ın gözleri büyüdü, tüm esprisi kayboldu. "Yılanlar mı?"

"Kediyi al." Aren yumuşak bir klik sesi çıkardı ve Keris çoğu köpekten daha büyük bir kedinin masanın altından çıkmasıyla iri köpek dişlerini ortaya çıkararak esnerken sırtını germesiyle irkildi. Aren içinde ürkütücü derecede ızgara yılanı benzeyen bir şey olan tabağı alıp Dax'a uzattı. "Onu besle, Vitex yanında kalıp yılanları odasından uzak tutacak."

"Doğru." Büyük kedinin gözleri tabaktaki kalın et sarmallarını takip ederken, Dax'ın alnından bir ter damlası süzüldü. "Odayı nerede bulabilirim?"

"En üst kat." Lara bir sandalyeye yerleşti.

Dax sertçe başını salladıktan sonra odadan çıkarken kedi de peşinden geliyordu. Aren kapıyı kapatıp içeridekileri sessizliğe boğana kadar adamın botları koşuyor olmalıydı, küfürleri yüksek sesle çıkıyordu.

Masada bir düzine insan oturuyordu ve Aren, Lara ve Ahnna dışında tanıdığı tek kişi Jor'du. Çoğu ona merakla bakıyordu ama yaşlı bir adamın kaşları hoşnutsuzlukla çatılmıştı. Keris bir süre onun bakışlarıyla karşılaştıktan sonra Ahnna'nın solundaki koltuğa oturdu ve Ahnna'nın uzattığı kadar dolu şarap bardağını kabul etti. "Teşekkür ederim."

"En son bir Veliant'la içtiğimde uyuşturulmuştum," dedi. "O yüzden bardağımdan uzak dur."

Lara'ya yöneltilen bir başka iğneleme daha... Kız kardeşinin yüzü hiç etkilenmemiş olsa da Keris iğnenin derinlere indiğini anlayabiliyordu. Bu tür yorumların sonsuz ve acımasız olduğunu söyleyebilirdi ve Prenses'e dönerek onu tamamen dişlerden oluşan bir gülümsemeye sabitledi. "Bana neden burada olduğunuzu tekrar hatırlatır mısınız, Ekselansları? Harendell'de William'ın gömleklerinin manşetlerini işliyor olmanız gerekmiyor muydu?"

Ahnna'nın dudakları inceldi ve beyazlaştı ama sonra başını eğdi. "Öyleyim, Majesteleri. Ne yazık ki kardeşimi başka bir maceraya atılmaya ikna ettiniz, bu da benim Ithicana'da kalmam anlamına geliyor çünkü birinin *lanet* olası *krallığı* yönetmesi gerekiyor." Bakışları Lara'nın yanındaki koltuğa oturmuş ve kendine bir içki doldurmakta olan Aren'e kaydı. "Plan *bu*, değil mi?"

"Bu bir sorun mu?"

"Harendell-"

"Hiçbir şey söylemedi," diye araya girdi Aren. "Mektup yok, elçi yok, hiçbir şey yok, bu da bana Edward'ın biz seni kuzeye göndermeye hazır olana kadar beklemekten memnun olduğunu gösteriyor."

"Ne kadar çok edici." Keris şarabından bir yudum aldı, onun hıyarlık ettiğini biliyordu ama umursamıyordu. "William'ın o çok çekici gelinine kavuşmak için yanıp tutuşacağını düşünmüştüm."

Ahnna irkildi ve gözlerini kaçırdı.

Lara, "Onu rahat bırakın," diye tersleyince Ithicana'nın prensesi ona doğru döndü.

"Benim için savaşmana ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum Lara."

Kız kardeşinin gözlerinden bir acı titreşimi geçti. Keris gözlerini Ahnna'ya kilitlediğinde Lara'nın bu kötü muameleye katlanmaya devam etme isteği öfkесinin ateşine benzin dökmek gibiydi. "O zaman neden karşılık vermeyen birine yumruk atmak yerine bana sözleriyle saldırmıyorsun?"

"O kraliçe." Ahnna ayağa kalktı. "Bu nasıl aşağı?"

"Tek başına duran bir kraliçe," diye karşılık verdi. "Çünkü siz lanet olası insanlar, o olmasaydı babamın bu küçük sevimli sarayınızı kırmızıya boyayacağını unutmuş görünüyorsunuz!"

"O olmasaydı Eranahl'a saldırma fırsatını asla !"

"Ben olmasam bunun bir fırsat olduğunu asla fark edemezdi!" Keris dönerek Aren'i işaret etti. "Ve eğer kralın bunu herkesin önünde ağzından kaçırmasaydı bu şehrin kapısını çekmenin giriş yolu olduğunu asla bilemezdim!"

Aren'e cevap verme şansı tanımayan Keris tekrar Ahnna'ya döndü. "Suçlanacak sonsuz şey var Prenses, ama bunu en kolay hedefe değil, hak ettiği yere yöneltin. Ve unutmayın ki tüm bunları kışkırtan adam, sizin sefil köprünüzü ve yılanlarla dolu, boktan havalı krallığınızı isteyen adam öldü. Bu yüzden geçmiş için sızlanmayı bırakın ve gözünüzü geleceğe dikin."

Ithicana Prensesi'nin elleri yumruk haline geldi ve Keris darbeye hazırlandı- Ancak

kadın odadan çıkarken kendini boşluğa bakarken buldu.

Sessizlik uzadı, sadece Aren sandalyesinde arkasına yaslanıp aşınmış çizmelerinden birini kaldırıp diğer dizine dayadığında bozuldu. "Sanırım biraz daha uyumaya ihtiyacın var Keris. Her zamankinden biraz daha sinirli görünüyorsun."

"Canın cehenneme Aren," diye tersledi Keris ama öfkesi çoktan azalmıştı, tüm bunların çok uzun sürdüğü, çok geç kalacağına dair bitmek bilmeyen panik onun yerini almak için yükseliyordu. Bardağını boşalttı, sonra ağzına kadar yeniden doldurdu ve onu da içti. "Ne zaman gidiyoruz?"

Aren bir nefes çekti. "Bu çenen bir gün seni öldürtecek. Jor, çalıntı gemiler için elimizde ne var?"

Yaşlı İthikanyalı adam "Denize açılacak pek bir şey yok," diye cevap verdi. "Bir çift Amarid donanma gemimiz var ama her ikisinin de onarıma ve kandan kurtulmak için iyi bir temizliğe ihtiyacı var."

"Bunun için zamanımız yok," dedi Keris ama iki adam da onu duymazdan geldi, Aren çenesini ovuşturarak, "Valcottalılar sularında buldukları her ulusun donanma gemilerine saldıracaklardır. Ticaret gemileri daha az dikkat çekecektir."

"Yine de kargoyu kontrol etmek için gemiye çıkmaları riskini alacağız ve henüz"-Lara Keris'e baktı-"Southwatch'ta uygun bir tane bulacak vaktimiz yok." Başını eğdi, gözleri düşünceli. "Petra aptal değil. Keris'in Ithicana'ya geldiğini öğrenecek ve ona yardım edeceğimizi tahmin edecektir ve Ithicana gizliliğiyle tanınır. Bu yüzden büyük, bariz ve tamamen alışılmadık bir şey seçeceğiz. Bir yolcu gemisi, böylece Valcottan donanması önce bizi batırıp sonra soru sormayacak."

"Yolcu gemilerine el koymak gibi bir alışkanlığımız yok," dedi Jor, "çünkü sivileri öldürmek gibi bir alışkanlığımız yok. Hal böyleyken, Kraliyet Güzelliği ile seviştiği için vatana ihanetten hüküm giymiş bir kadın uğruna Valcotta ile ilişkilerimizi riske atmayı düşünmüyorum."

"O kadar basit değil."

"Senin beyni boklu kocanın aksine, ben kişisel kan davaları için yarışamayacak kadar yaşlıyım kızım," dedi Jor. "Petra bizi Maridrinyalılarla zor durumda bırakmış olabilir ama hükümdarlığı boyunca taraf seçmeye başladığımız zamanlar dışında Ithicana'nın başına bela açmadı. Aren'in annesiyle yakındı. Onun lapasına işemeyi kabul etmeden önce bunun haklı olduğuna dair daha fazla gerekçeye ihtiyacım olacak."

Keris yaşlı piç kurusuna kararın kendisine ait olmadığını söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçip taktik değiştirdi. "Bu nasıl bir gerekçe? Aryana Anaphora'nın öldürülmesini Petra ayarladı." Tüm gözler ona çevriline ekledi: "En azından Serin'e göre. Atlamadan önce bana Petra'nın Aryana'nın nerede olduğuna dair bilgileri ona sızdırdığını, onun da babama verdiğini söyledi. Babam sınırı geçip Aryana'yı öldürdü ve Serin ile Petra arasında çarpık bir güvenin temelini sağlamlaştırdı. İşte bu yüzden Petra, Serin'in mektubundaki bazı" -Jor'a uzun uzun baktı- "pelvik birleşmeler" ifadesine inandı.

Jor sırtıttı ama Lara, "Serin bir yalancı. Onun çıkan hiçbir şeye inanmamız için bir neden yok."

Serin yalan söylemiyordu. Keris son günlerine kadar, gerçeği söylerken o yaratığın gözlerindeki zevki hatırlayacak, yere düşüp kaldırım taşlarına çarparken Keris'in yaşadığı dehşetin tadını çıkaracaktı. "Babam... Petra'dan, Valcotta'ya kendini sunuş biçimiyle oldukça çelişen bir şekilde bahsetti." *Petra sert bir kadındır*, diye yankılandı babasının sesi hafızasında. *Eğer onun duygusallıkla hareket ettiğini düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz*. Keris kafasını sallayarak temizledi ve ekledi: "Serin ilginç bir şey daha söyledi. Aryana'nın *gerçek ve haklı varis* olduğunu söyledi. Eğer bu doğruysa, Valcotta'nın gerçek İmparatoriçesi Petra değil Zarrah demektir."

Masanın en ucunda oturan ve şimdiye kadar tamamen sessiz kalan yaşlı adam konuştu. "Bir zamanlar Aryana'nın İmparator'un tercihi olduğuna dair bir söylenti vardı." Dirseklerini masaya dayayarak ekledi, "Ölmeden önce uzun yıllar hastaydı ve Petra onun yerine ordularının komutanı olarak imparatorluğu yönetti. Onun generali. Onun seçilmiş varisi ve Sonsuz Savaş'taki şampiyonu olacağına dair kimsenin aklında bir şüphe yoktu. Yine de ölümünden sonra, son arzusunun çatışmaların durması olduğuna dair fısıltılar vardı. Fısıltılar, Aryana'nın imparatoriçe olarak yükselmesi için emir yazdığı yönündeydi."

"Bu konuda hiçbir şey duymadım," dedi Aren, sonra Jor'a baktı.

Jor başını salladı ve "Sen aptal bir çocuktun evlat. O dönemde uyanıkken aldığım her nefes seni hayatta tutmaya adanmıştı. Ben farkına varmadan güneş batıdan doğup doğudan batabilirdi."

"Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı Aster?" Aren sordu ve Keris'in kulakları bu isimle diken diken oldu. Bu ismi daha önce nerede duymuştu?

Raina'nın babası. Onun ölümünden sorumlu olduğu düşünülürse, Keris'e ters ters bakmasına şaşmamak gerekirdi.

"Fısıltılar kayboldu," diye cevap verdi adam -Aster-. "Yıllar sonra Silas kafasını kesip onu Sonsuz Savaş'ta bir şehide dönüştürene kadar Aryana hakkında pek bir şey duyduğumdan emin değilim. Zarrah reşit olduğunda bile Petra'nın öz kızı olmadığını neredeyse unutulmuştu."

Zarrah onu bir anne gibi sevmişti; Keris bunu biliyordu. Petra'nın siyaset uğruna onu terk ettiğini anladığında geride kalan boşluğu görmüştü. Babası bir pislikti ama en azından hiç aksini iddia etmemişti. Hiçbir çocuğunu önemseyemediğini düşünerek kandırmamıştı ve Keris'e göre bu onu daha az kötü yapıyordu.

Jor kollarını kavuşturarak, "Valcotta'nın kirli çamaşırlarını karıştırmayı ne kadar büyüleyici bulsam da, belki bana neden açıklayabilirsiniz," dedi. "Ve cevabın, burnumuzu sokmaya niyetli olduğumuz şeklinde olmasa iyi olur."

"Anlaştık," dedi Lara. "Zarrah'ın oradan çıkarılmasına yardım edeceğim ama daha fazla değil."

Aren kaşlarını çatmış, bardağındaki sıvıya bakıyordu. Sonra gözleri Keris'inkilere kaydı. "Ne planlıyorsun?"

Onu yerden kurtarmanın ötesinde bir planı yoktu, sonrasındaki her şey asla dile getirmediği bir hayaldi. "Zarrah'ın geleceğini planlamaya hakkım yok. Sadece ona bir şans verme niyetim var."

Ya da denerken öl.

"O zaman neden onun taç üzerindeki hakkını gündeme getirdin?"

"Çünkü uzun bir oyun oynuyor." Lara bir kadeh şarap doldurdu, içindekileri kokladı ve sonra burnunu kırıstırarak bir kenara koydu. "Onun Valcotta tahtına oturmasını istiyor. Birincisi, bunu hak ettiğini düşündüğü için, ikincisi de bu savaşın bizim yaşamımız boyunca sona ermesi için tek şans olduğu için. Valcotalıların Zarrah'ın iddiasını desteklemelerinin tek yolu Aryana hakkındaki bilgileri açıklamamız. Ama bu *Zarrah*. Onuru intikam isteyecektir ve ilk düşüncesi Petra'nın kalbine bir bıçak saplamak olacaktır, siyaset değil. Son düşüncesi ise güvenine ihanet eden ve lthicana ile onurunu kurtarma şansını yok eden adamın mantığını dinlemek olacaktır."

Lara Keris'en yakın şişeyi aldı ve kaşlarını çatarak kokladı. "Bu şarabın hepsi bozuk. Nasıl içiyorsun?" Keris'in cevap vermesine fırsat vermeden ona bir el salladı. "Boş. Aren, Keris senden Zarrah'ın halasını öldürmek için Pyrinat'a koşma içgüdüsunü yatıştırmanı ve sonra da onun taç teklifini siyasi ve askeri olarak desteklemeni istiyor. Kaçırdığım bir şey var mı Keris?"

"Şarap iyi," diye cevap verdi, sıkıntısını gizleme zahmetine girmeden. "Burnunuzda bir sorun var."

"İslak köpek gibi kokuyor ama sen bilirsin." Uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kocasına ölçülü bir bakış fırlattı. "İşin en kötü yanı seni manipüle etmeye çalışması değil, senin tam da onun istediğini yapmayı düşünmen."

"Ben hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey taahhüt etmedim," diye itiraz etti Aren. "Ve bu şarap Amarid'in en iyi şarap imalathanelerinden birinden. Bir servete mal oldu."

"Ve bunu mahzenden sadece *benim* için mi çıkardın?" Keris şişeyi inceledi, gerçekten de mükemmel bir şaraptı. "Çok duygulandım."

"*Kendim* için getirdim."

"Elbette öyle, Majesteleri. Sizinkinden daha büyük bir saraya sahip bir kralı ağırlamaktan dolayı sinirlerinizi yatıştırmak için biraz şarap gibisi yoktur."

Aren'in gözleri büyüdü. "Umursadığımı mı sanıyorsun... Neden düşünesin ki... Defol Keris."

Keris'in göğsünde eğlence yükseldi ama kahkahasını kaçamadan yakaladı. *Zarrah çorak, donmuş bir kayanın üzerinde açıklıktan ölürken sen bir sarayda yiyebileceğin kadar yemekle güzel şarap içiyorsun. Odaklan.*

Lara cılalı tırnaklarını masaya vurdu. "Bir yolcu gemisi, Jor." "Gemim yok."

"Bu tam olarak doğru değil." Aren oturduğu yerde kıpırdandı. "Peki ya Cardiff hayalet gemisi?"

Cardiff'ten bahsedilince Keris'in midesini bir huzursuzluk kapladı, çünkü Lestara'nın ne planladığını merak ediyordu. Tek yapabildiği Sarhina'nın onu kontrol altında tutmasını ummaktı.

"Hayır." Jor kaşlarını çattı. "O geminin bir büyü var. Hayaletlerle dolu."

"Değil," diye cevapladı Aren, sonra Keris'e baktı. "Onu sularımızda yüzerken bulduk, gemideki tüm yolcular yataklarında ölü, mürettebat kayıp. Nana hepsinin zehirli şarap içtiğini söyledi ama Jor gemiyi Cardiffli bir cadının büyülediğine inanıyor. Bu saçmalık."

Cadılardan bahsedilince Keris'in tedirginliği üç katına çıktı. Bu ona Lestara'nın kehanetini hatırlattı. Ama başka seçenekleri yokmuş gibi görünüyordu. "Fırtınadan ne kadar sonra onu geri alabilirsin?"

Kıkırdayan Aren dışında her İthikanyalı şaşkınlıkla ona baktı. "Bu bir fırtına değil Keris. Sadece biraz yağmur. Ama yaklaşmakta olan bir tayfun var ve ondan önce çıkmak isteyeceğiz." Jor'a başıyla işaret etti. "Sabaha kadar hazır olmasını istiyorum. Mürettebatı sen seç ve Cardiffli gibi görünmemiz gerektiğini unutma, bu yüzden biraz güneşten mahrum kalmış bir ten hiç de fena olmaz."

Yaşlı İthikanyalı ayağa kalktı. "Ekselansları burada güvertede devriye gezsın yeter. Bembeyaz kıcı işimizi görür."

Keris'in bir kulağından girip diğerinden çıkan bu iğnenin ardından gözleri bardağının içindekilere takıldı. *Yarın.* Ada hapishanesine ulaşması için geçmesi gereken günleri zihninde hesapladı; sayılar göğsünü bir mengene gibi sarmış, nefes almasını engelliyordu. *Çok uzun.*

Etrafındaki oda yok olurken, zihni Zarrah'ın tam da şu anda yaşadıklarına dair hayallere daldı. Soğuk. Açlık. Hayatı için bir savaş.

"Keris?"

Herkes ayaktaydı, Lara bir kolunun altında rulo haline getirilmiş haritalar tutuyordu, gözleri yorgunluktan gölgelenmişti. "Şafakta yola çıkacağız." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Bunu bizim elimize bırakmanız için sizi ikna etme şansımız olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa size bir şey olursa Ithicana suçlanacaktır."

"Onu kurtarmak için kendi hayatını feda etmek de dahil olmak üzere ne gerekiyorsa yapacak

mısınız?" diye sordu. "Hayır."

"O zaman cevabınızı aldınız."

Lara başını sallayarak odadan çıktı, diğer İthikanyalılar da onu takip etti ve geriye sadece Aren kaldı. "İstedığınızı alın," dedi diğer kral yemek tabaklarını işaret ederek. "Hazır olduğunuzda size odalarınızı göstermesi için dışarıda birini bekleteceğim." Aren tereddüt etti, sonra ekledi, "Biraz uyu Keris. Eğer ruh halin bu kadar kötü olmaya devam ederse, Lara yelken açtıktan sonraki bir gün içinde seni öldürebilir."

Keris usulca homurdandı. "İlk deneyen o olmazdı."

Aralarındaki sessizlik uzadı ve Aren "O öldü Keris. Savaşın hemen ardından, onu babanın yarı yarıya çıkardığı geçitten geçirmeye çalışırken boğuldu. Onu tekrar geri getirdik ama kollarımda cansız yattığı o dakikalar hayatımın en uzun dakikalarıydı."

Keris derin bir nefes aldı, bu konuda hiçbir söylenti duymamıştı.

"O zaman bile, yaralarından dolayı o kadar çok kan kaybetmişti ki, yaşaması mucizeden başka bir şey değildi. Birkaç gün sonra onu kraliçe ilan etmeme yetecek kadar uyandı, ancak bir enfeksiyonun kurbanı oldu. Günlerce süren ateş onun gücünü çaldı. Bu onu nefes nefese bıraktı ve herkes bana öleceğini söyledi."

"Ve yine de..."

"Ve yine de yaşadı." Aren'in elleri önce yumruk oldu sonra yaslandı. "Lara sana Zarrah için hayatını riske atmayacağını söyledi ama o an fikrini değiştirecektir. Ölümünden sonsuza dek kaçamaz. O yüzden lütfen bu güney yolculuğunu kendine gerçekten ne kadar kaybetmek istediğini sormak için kullan."

Her şeyi. Bunun için cehennemde yanacaksa . Yine de Aren'e sadece başını salladı. "Anlıyorum."

Ithicana Kralı sessiz adımlarla ayrıldı, kapıyı arkasından kapattı ve Keris'i yiyecek, harita ve şarapla baş başa bıraktı. Son ikisine yöneldi ama kendini yemeye zorladı. Maridrina'da masasını süsleyenlerden daha kaliteli olmalarına rağmen hiçbir şey tatmadı, tüm dikkati haritalardaydı. Haritalarda bilmediği bir şey olduğundan değil. Kendi haritacıları ve casusları tarafından sağlananlarda görmediği hiçbir şey yoktu; Zarrah'ın tutulduğu hapishane, üzerinde etiket olan küçük bir noktadan biraz daha fazlasıydı.

Keris iç geçirerek şarap şişelerinden birini aldı ve kapıyı açtı.

Daha önce karşılaştığı çocuğu bulmak için, yılanı değil. "Anladığımı kadarıyla sürüngen arkadaşının işini çabuk bitirmiştin?"

Çocuk başını eğdi. "Bir yılanı ormana atmak uzun sürmez." "Onu öldürmedin mi?"

"Tabii ki ," dedi çocuk ona karanlık bir gülümsemeyle. "Fare sorunuyla onlar ilgileniyor."

"Bu, içeri girdiğinde onu yatağımda bulacağım anlamına mı geliyor?"

Çocuk omuz silkti. "Çarşaflarınızı kontrol etmek her zaman iyi bir fikirdir, Majesteleri. Aralarında ne bulabileceğinizi asla bilemezsiniz."

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi." Keris, çocuğu koridorda takip ederken şişenin ağzından bir yudum aldı, merdivenlerden en üst kata çıktı ve sonra başka bir koridordan aşağı indi. Sarayda çok sayıda pencere olmasına rağmen hepsi kepenkliydi ve yapı aynı malzemeden yapıldığından Keris köprü'nün içindeymiş gibi tekinsiz bir hisse kapıldı.

Bu da sinirlerine iyi gelmedi.

Dax'ın koridorları çevreleyen kapılardan birinin dışında durduğunu gören Keris muhafızının yanına yanaştı. "Bir şey bulabildin mi?"

Dax yüzünü buruşturdu. "Hayır. Kedi ."

"Vitex yılanları uzak tutacaktır," dedi çocuk. "Onun türü sadece yılan yemekle kalmaz, aynı zamanda yılanların çoğuna karşı dirençlidir" -Keris'e baktı- "zehir." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

"Kaba küçük pislik," diye mırıldandı Dax. "Oğullarımdan biri bunu yapsaydı, kafasına kelepçe vurur ve keçilerle birlikte uyumasını sağlardım."

Keris'in Dax'ın oğullarını arabalara köpek boku atarken gördüğü düşünülürse, bu değerlendirmeden oldukça şüpheliydi ama yine de görmezden geldi. "Git biraz dinlen."

Muhafızı kaşlarını çatı. "Saygısızlık etmek istemem ama Keris, uykuya ihtiyacı olan sensin."

Bu doğrudu ama sabaha kadar yapması gereken çok iş vardı. "Sorun değil. Sadece içeri girmeden önce çarşaflarınızda yılan olup olmadığını kontrol edin."

Dax bembeyaz kesildi. "Eğer bir tane bulursam ne yaparım?"

"Çılgılık atmak mı?" Keris önerdi. "Eminim çocuk sana yardıma gelecektir. Eninde sonunda."

"Berbat bir krallık," diye mırıldandı Dax. "Yağmur, insanlar ve yılanlar arasında, burada yaşamayı seçmek için deli olmak gerekir."

Keris cevap vermedi, sadece arkadaşının sondaki odaya doğru yürümesini izledi ve adamın burada irtibat görevlisi olarak kalması emrini nasıl karşılayacağını merak etti.

Muhtemelen iyi değildir.

Kolu çeviren Keris kapıyı yavaşça açtı ve içeri adım attı. Oda genişti, güzel mobilyalar, deniz kapısından geçerken gördüğü aynı parlayan maddeyi içeren Valcottan camından yapılmış pahalı vazolarla hafifçe aydınlatılmıştı. Tek alev, masanın üzerinde duran ve kısıp bir şekilde yanan lambadaydı. Ona doğru ilerledi, sonra yerdeki bir şeye takıldı, gürültülü bir takırtı sessizliği bozdu. Bu, Dax'ın getirdiği yılan eti , şimdi boştu ve atılmıştı.

Küfürlerini bastırarak gölgelerde kedi şeklinde bir şekil aradı. İçini bir tedirginlik kapladı ve yatağa yaklaştı, ancak battaniyenin bir kıvrımında bir çift parlayan göz belirince donakaldı. Büyük kedi alçak bir hırıltı çıkardı.

Kediyi bakışlarıyla sabitleyerek, "Dinlenmenizi böldüğüm için özür dilerim," dedi. Hayvan başını battaniyenin içine sokmadan önce ona baktı. Tabağı almak için eğilen Keris, onu masanın üzerine koydu ve ardından masaya oturdu. Kâğıt, kalem ve mürekkep gibi ihtiyacı olan her şey masadaydı ve hemen yazmaya koyuldu. Önce Lara'ya Bronwyn'in kendisine katılma isteğini bildiren bir not yazdı ve bunu koridordaki hizmetçiye verdi. Ardından Sarhina'ya belirsiz bir süre İthicana'da kalacağını ve ticaret koşullarını görüşeceğini bildiren bir mektup, ardından Maridrina'nın hükümetini ayakta tutan çeşitli bakanlara ve yöneticilere benzer mektuplar kaleme aldı. Bunları bir kenara bırakıp bir başladı, tarihi gelecekte işaretliyor ve Aren ile çeşitli şartları uyduruyordu. Sonra daha sonraki bir tarihte, güneye koşarken hükümetinin çiğnemesi için daha fazla şart ve koşul içeren bir tane daha.

Bitirdiğinde, zayıf ışıpta yazmaktan gözleri yanıyor ve masanın üzerine eğilmekten sırtı ağrıyordu. *Uyu*, dedi kendi kendine. *Düşünemeyecek kadar yorgunsan ona yardım edemezsin.*

Bunun yerine paltosunu kanepenin üzerine attı ve odanın arka tarafındaki kapılara doğru yürüdü, ağır mandalları açtı ve küçük balkona çıkabileceği kadar dar bir alan açtı. Yağmur tenini buğulandırıyordu ama rüzgâr ve bulutların arasında gümüş yıldızlar parlıyordu. Karanlıkta pek bir manzara yoktu, yanardağın yamaçlarını kaplayan evler çoğunlukla ışıksızdı. Hava yağmur, ıslak toprak ve orman kokusunun yanı sıra binaların çoğunun inşa edildiği taşın her zaman var kokusunu da taşıyordu. Hayatlarının her alanına köprü'nün hâkim olduğunu bilmek yetmezmiş gibi, İthanyalıların aldıkları her nefeste köprü'nün kokusunu duymaları gerekiyordu. Bu ona, her ne kadar buradan ayrılmak istese de son nefesine kadar burayı savunan Raina'yı hatırlattı.

Parmaklıklara doğru yürüyen Keris karanlığa baktı. Evlerin arasında yürümek istiyordu. Bu gizemli insan topluluğunun nasıl yaşadığını, ne yediğini ve ne hakkında konuştuğunu görmek istiyordu çünkü muhtemelen bir daha asla böyle bir şansı . Bacaklarını korkuluğun üzerinden sallayan Keris, yer seviyesine iniş rotasını planlamak için aşağıdaki balkona baktı.

Thud.

Dünya yüzüyor, yer onu karşılamak için hızla yükseliyor gibi görünüyor ve midesi gurulduyordu. *Bu senin için hiçbir şey,*

sessizce hırladı. *Bir çocuğun yapabileceği bir tırmanış.*

Yine de hareket edemiyordu. Uzuvarlarını çözemiyordu, vücudundaki her içgüdü düşeceğini haykırıyordu. Aşağıdaki toprağa çarpacak, kanı nemli toprakta birikirken son nefesini verecekti.

Nefes nefese kalarak kendini parmaklıklara tırmanmaya zorladı ve hemen içeri girerek şarabı masanın üzerinde bıraktığı yerden aldı. Balkona dönen Keris tahta sandalyeye yığıldı, su hemen pantolonunu ıslattı. *Lanetli ıslak ülke.*

Doğrudan şişeden içerek bulutların arasından görünen gökyüzüne baktı ve Zarrah'ın aynı yıldızlara mı baktığını yoksa onun görüşünün tamamen farklı olup olmadığını merak etti. Bir daha aynı yıldızlara bakıp bakamayacaklarını.

Keris gözlerini sıkarak birkaç uzun yudum içti ve alkolün damarlarına doğru ilerlediğini hissetti. Onu aşağı ve aşağı sürükledi.

Coraly'nin sesi kafasının içinde fısıldadı ama onu duymazdan geldi ve şişeyi bitirip ayaklarının yanına koydu. Uyuması gerekiyordu ve bu vahşi ve ölümcül ulus muhtemelen gardını indirmesi gereken son yer olsa da, Keris'in tehlike içgüdüleri hatırlayabildiği kadar uzun süredir ilk kez sessizdi.

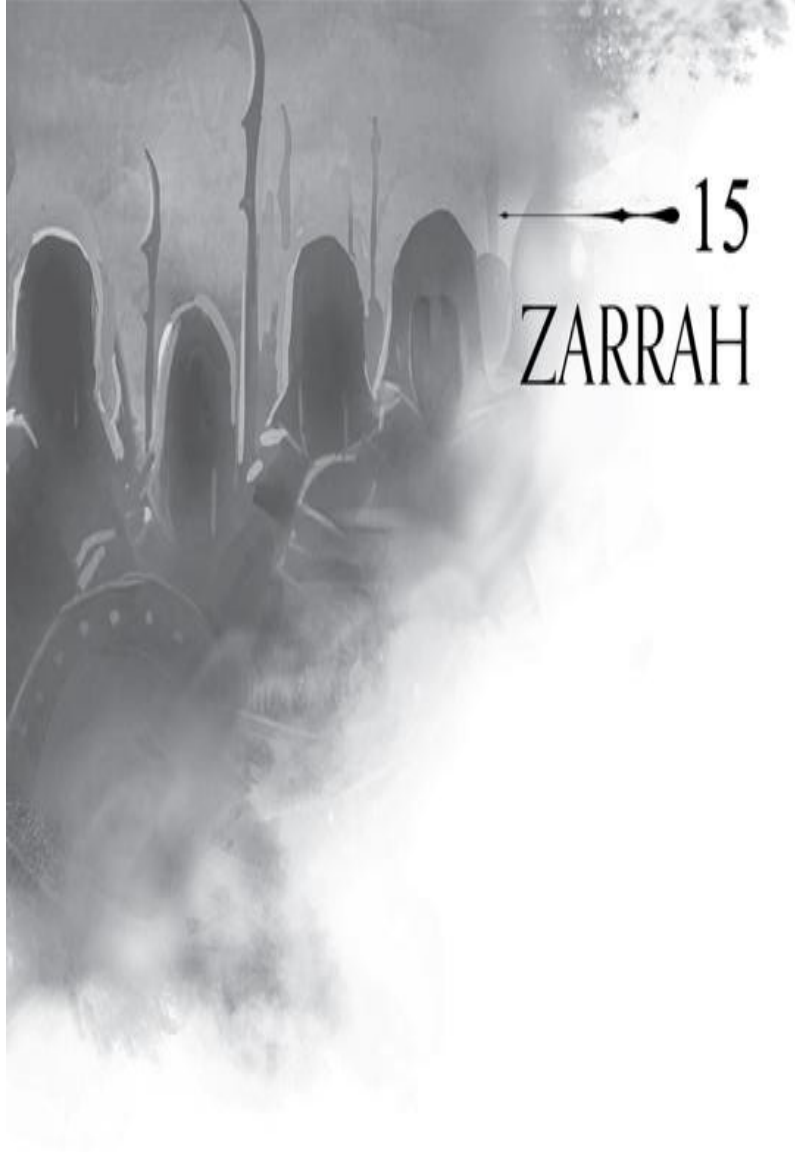
Başını sarayın yan tarafına yaslayacak şekilde arkasına yaslandı ve gözlerini açarak gümüşün parıltıdan ışıltılarına tekrar baktı. "Ithicana'yla aramı düzeltiyorum," dedi Zarrah'a yumuşak bir sesle, güneye taşınmasını umduğu sözcükleri rüzgâra bırakarak. "Barış olacak."

Kanla ödendi, diye cevap verdi Zarrah'ın sesi. *Ve çabalarınız kendinize hizmet ediyor.*

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tam olarak değil." Tereddüt ederek ekledi, "Senin için gelmek ve başarılı olmak için ihtiyacım olan şeye sahibim. Lütfen biraz daha dayan Valcotta."

Sessizlik.

"Zarrah?" Keris'in sesi onun adıyla çatallaştı, sesini duyabilmek için hayal gücünün bir yanıt yaratmasını beklerken göğsü sıkıştı. Ama şaraptan mı, yorgunluktan mı yoksa onu cezalandırmaya kararlı kendi zihninden mi bilinmez, sessiz kaldı ve sonunda uyku onu ele geçirene kadar onu yalnız bıraktı.

— 15 — ZARRAH

ZARRAH sırt üstü uzanmış, yıldızlara bakıyor, takımyıldızların daha az anlam taşımasını diliyordu. Keşke onlara bakarken Keris'in sesiyle kendisine anlatılan hikâyeler yerine parlayan ılık zerrecikleri görebilseydi.

Ama onu zihninden ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, Keris'in düşünceleri içeri sızıyordu. Kadife sesi zihnini dolduruyor, gözlerini her kırpışında onun kitap okurkenki görüntüsü beliriyor, her nefes alışında hayatının geri kalanında ve gelecek her hayatta tanıyacağı o hayali baharat kokusu geliyordu.

Teyzesinin sesi karşılık olarak yükseldi ve tısladı: *"Fare senin Valcottan olduğunu biliyordu. Bir asker olduğunu. Konuşmandan belli bir sınıftan ve dolayısıyla belli bir rütbeden olduğunu anlaşıyordu. Tüm bunlar seni onun dikkatini çekmeye değer bir meydan okuma haline getirdi. Sahiplenilmesi gereken bir ödül ve gerçekten ne kadar değerli öğrendiğinde kullanacağı bir ödül.* Kelimeler anılarını lekeleyerek onlara yeni ve daha karanlık anlamlar yükledi ve Zarrah dudaklarını ısırdı. Keris'in onunla görüşmeye devam etmesinin nedeni kimliğiyle ilgili bu ipuçları mıydı? Ona hiç de meydan okumayan kadınlar denizinde bir meydan okuma mıydı? Onu ona çeken şey bu muydu?

Hayır. Başını sertçe salladı. *Çünkü aynı fikirdeydik. Çünkü ikimiz de dünyada aynı kusurları görüyor ve bunları düzeltmek için yanıp tutuşuyorduk.*

Sen Keris Veliant'ın kurbanısın. Zarrah neredeyse teyzesinin alnını okşadığını hissedebiliyordu. Onu teselli ediyordu.

Midesi bulandı.

Gözlerini ovuşturan Zarrah yan dönerek alevlere baktı. Daria ve Saam uzakta oturmuş, taşlarla bir tür oyun oynuyorlardı ama Zarrah onları görmezden geldi ve yırtık pırtık yelken bezini soğuğa karşı omuzlarına çekti. Havada ayaz vardı. Saam daha önce karın kalınlaşmasının ve yiyeceklerin şimdikinden daha da az olmasının uzun sürmeyeceğini mırıldanmıştı ama Zarrah bunu düşünmek istemiyordu, teyzesinin Keris'le geçirdiği zamanları anlatmasını dinlemek istediği kadar.

Kaçmanın bir yolunu bulmak. Önemli olan buydu. Sadece o değil, teyzesinin yasadışı bir şekilde hapsettiği tüm bu insanlar. İsyançı komutanın onların serbest bırakılma riskini göze aldıklarına karar vermesini beklemek yeterli değildi. Bu aylar sürebilirdi. Hatta yıllar.

Hiç olmayabilir.

Ateşin karşısında, Saam'ın Daria'yı öpmek için eğilmesini izledi, ama Daria sadece güldü ve onu . "Devriyeden o kadar kolay kurtulamazsın," dedi ve Saam inleyerek ayağa kalktı.

onu tekrar öptü. "Sonra mı?"

"Eğer şanslıysan." Daria yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle onun gidişini izledi. Zarrah'ın onu izlediğini fark edince, "Katil yöntemlerin seni bu bok çukuruna attırmadan önce bir sevgilin var mıydı?" diye sordu.

"O noktada zaten bitmişti," diye mırıldandı Zarrah.

"Kimdi o? Ya da kadın?"

"Fark etmez."

Daria ellerini ateşin üzerinde ısıtmak için öne doğru eğildi. "Bu yerde kapana kısılmadan önceki hayatı hatırlamak önemli. Kim olduğunuzu hatırlamak, böylece kaçtığımızda yeniden o insanlar olabiliriz, insanlığa dair hiçbir anısı olmayan aç hayvanlar değil."

"Ya daha önce olduğum kadın olmak istemiyorsam?" Daria

başını eğdi, düşünüyordu. "Neden olmasın?"

"O kadın, değer kişiler tarafından durmadan manipüle edilen bir piyondur. Onun gibi olmak istemiyorum. İstiyorum ki
-" Başını sallayarak sözünü kesti. "Kötü
bitmiş gibi görünüyor."

"Evet." Zarrah gözlerini közlere dikti. "Bu her zaman vardı. O... o bir Maridrinian'dı."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Daria, "Petra'nın zehirli kupası hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Valcotta'daki herkesin kalbinde Maridrinialılara karşı nefret beslemesini istiyor çünkü bu onun amacına hizmet ediyor. Bunu yaparak ona istediğini vermiş oluyorsunuz."

"Maridrinialılardan nefret etmiyorum." Zarrah dik oturdu ve yelkenini kalçalarının etrafına sıkıştırdı. "Hiç de bile. Ama bu, biriyle ilişki kurmanın bir geleceği olduğunu düşünecek kadar aptal olduğum anlamına gelmiyor."

Daria bir kahkaha patlattı, sonra da en yüksek sesle "Hey!" diye bağırdı. "Hangi aptalın içinde biraz Maridrinian kanı var?"

Bir yuhalama korosu havayı doldurdu ve Zarrah'ın göğsü adını koyamadığı bir duyguyla sıkıştı.

"Milyonlarca Valcottalı arasında hiç kimsenin bir Maridrinian'a bayılmadığını mı düşünüyorsun?" Daria bir elini kalçasına vurarak kıkırdadı. "Elbette, Nerastis ve Pyrinat'ta yasak, çünkü oralar doğrudan orospunun gözünün altında, ama başka yerlerde -özellikle güneyde- çok az kişinin umursadığını garanti edebilirim. Sanırım Maridrina'da da durum aynıdır; Veliantlara en yakın olanlar nefret kusarken, geri kalanlar sadece savaşın sona ermesi için dua ederler." Zarrah Nerastis'te bile Maridrina ve Valcotta arasındaki birliklerden geldiği belli olan pek çok kişi görmüştü ama bu farklıydı.

Daria'nın çok güzel bir şekilde tarif ettiği gibi, *kaltağın gözünün* altında değillerdi, oysa Zarrah onun odağının tam merkezindeydi. Bunu açıklamakta güçlük çekiyordu, tıpkı Maridrinian'ın da bunu kabul etmekte güçlük çektiği gibi. söz konusu olan şu anki kraldı. "Yeterince makul, ama başka sebepler de vardı."

"Anlatın. Umarım ilki kadar zorlayıcı olurlar."

Zarrah Daria'nın alaycılığına homurdandı ama soru ruhuna işledi. "O... o beni başkalarına büyük zarar verecek şekilde sevdi. Beni koruma ihtiyacına o kadar saplanmıştı ki, ben olmam hayatımı tehlikeye attığında ben olmama izin vermedi. Bana kraliçesiymişim gibi davrandı."

"Ama sen imparatoriçe olmak istiyorsun."

"Evet." Zarrah çok acı bir gerçeğe ne kadar yaklaştığını fark ederek seğirdi ve gülerek, "Mecazi anlamda," diye ekledi.

"Burada hepimiz şairiz." Daria sırtıttı, sonra öne doğru eğildi. "Ama daha önemli bir soru..." Zarrah

kadının sorabileceklerinden korkarak gerildi.

"Büyük bir aleti var mıydı?"

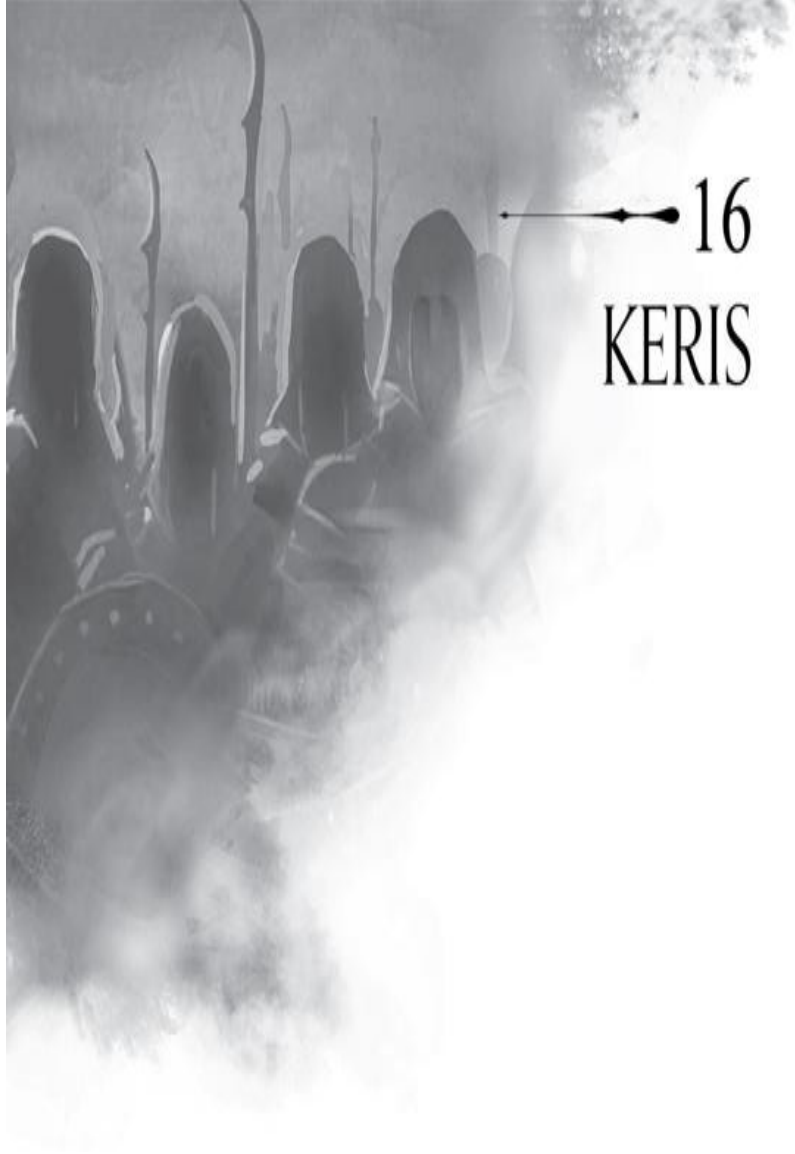
Dudaklarından bir kahkaha koptu ve Zarrah bir avuç toprak alıp ateşin üzerinden Daria'ya fırlattı. "Bu önemli bir soru mu?"

"Büyük bir horoz küçük bir adamı telafi edebilir." Kamptaki diğer kadınlardan birkaçı bağırarak onayladı.

Bir parça odun alan Zarrah onu ateŖe ekledi. Tüm baŖarısızlıklarına rağmen Keris hesaba katılması gereken bir gt. "Onunla ilgili hiçbir Ŗey küçük değildi."

"Hmm." Daria baŖıyla onayladı ve sonra ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Bazı kadınlar onunla birlikte olmak için dünyayı yakacak bir erkeği arzular. Bazıları da onun pahasına dünyayı kurtaracak bir erkeği arzular. Onun nasıl bir erkek olduğu sizin kontrolünüz dıŖında olabilir ama siz hangi kadın olmak istediğinizi seçebilirsiniz."

Hiçliğin ortasındaki bir hapishane adasında bilgelik, yine de Zarrah bu sözlerin gerçekliğini inkâr edemezdi. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Keris'le aralarındaki her Ŗey bitmiŖti. Lestara'yla hayatına devam etmiŖti ve Zarrah'ın onu bu hayatta bir daha görme ihtimali yok denecek kadar azdı. Bu yüzden Zarrah yıldızlara bakmak yerine Daria'nın bakıŖlarıyla karŖılaŖtı. "Bana asilerin planlarından biraz daha bahset."

16 KERIS

KERIS Kucağına ağır bir şey düştüğünde irkilerek uyandı.

Aren'in devasa kedisiydi. Yaratık yüzüne doğru esnedi, sonra kendini tımar etmeye başladı.

"Çekil," dedi, kediyi iterken güneşin parıltısına gözlerini kırptırarak. Kedi parmaklıkların üzerine zıpladı, sonra da en yakındaki ağaca atladı.

Şafak vakti geçmişti. Geç uyumuştı.

Odaya koşarak giren Keris çantasını ve yazdığı mektupları aldı. Hızlı adımlarla Dax'a tahsis edilen odayı koyuldu. Yatağın üzerinde yüzükoyun uyumakta olan koruması irkilerek doğruldu ve neredeyse yan tarafa düşüyordu.

"Ben dönene kadar Ithicana'da kalmanı istiyorum," dedi Keris mektupları masanın üzerine fırlatarak. "Bir irtibat görevlisine ihtiyacım var."

Dax'in ağzı açık kaldı. "Burada kalmak istemiyorum," diye ağzından kaçırıldı. "Burası yılanlarla dolu. Dün gece içeri girdiğimde yerde bir tane vardı ve o çocuk onu alıp rağmen, bir tanesi pantolonumun içine girecek diye korkumdan uyuyamadım."

Keris'in boğazında bir dizi seçenek yükseldi, ama bunun yerine, "Sana kalmanı emretmeyeceğim, ama senden rica ediyorum," dedi.

"Senin zavallı kıcına kim göz olacak?"

"Lara yapacak."

Koruması kakhahalara boğuldu. "Dün seni kesen kız kardeşin mi?"

"Veliant kardeşler sevgilerini böyle gösterirler. Ben iyi olacağım." Jor'un kendisinden aldığı bıçağı gören Keris bıçağı kınına soktu ve Dax'ın üzerine yürüdü. "Basit bir evet ya da hayır. Eğer hayırsa, İthikanyalıları seni Southwatch'a getirmelerini söylerim, sen de bir ticaret gemisiyle Vencia'ya dönüp Sarhina'nın muhafızlığındaki görevine devam edersin."

Dax yüzünü buruşturdu. "Yani Sarhina ve yılanlar arasında bir seçim mi yapmalıyım?" "Doğru."

"Yılanlar o . Sarhina beni korkutuyor."

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." Çantasını omzunda sallayan Keris mektupları aldı ve yaklaştı. "Buradayken gözlerini açık tutmanı istiyorum."

Tek kaşı kalktı, Dax'ın alını kırıştı. "Casusluk yapmamı mı kastediyorsun?"

Keris başını salladı. "İthicana ya da halkı hakkında gerçek bir anlayışa sahip değiliz. Nasıl düşündüklerini ya da nasıl işlediklerini. Bu, bu sınırlamayı düzeltmek için eşsiz bir fırsat ve eğer bunu kendi yararımıza kullanırsak çok daha iyi olur."

Dax ona baktı.

Kollarını iki yana açan Keris, "Arkadaş edin. Senin işin bu." "Evet, bir ara sen de denemelisin."

"Kralların arkadaşı olmaz." Keris kapıya doğru geri geri yürüdü. "Ama olsaydı, sen de benimkilerden biri olurdu." Yanıt beklemeden odadan çıktı ve hızla merdivenlere doğru yürüdü, ikişer ikişer indi. Zemin kata ulaştığında Ahnna'yı koridorda ilerlerken buldu, Prenses İthanyalıların tercih ettiği her zamanki sıkıcı kıyafetleri giymişti ama bugün müstehcen sayıda silahla donanmıştı.

"Güzel, buradasın," dedi ona ve mektupları eline tutuşturdu. "Bu, sahtekârlarınıza, halkımı bu yılan istilasına uğramış çamur birikintisi krallıkta güzel bir tatil geçirdiğime ikna etmek için yeterince yem verecektir."

"Kıçımı öpün, Majesteleri." Mektuplara bir göz attı. "Umarım sırtınızdaki kesik iyileşir ve yavaş yavaş çürüyerek ölürsünüz ama o kadar şanslı olacağımın şüpheliyim."

Keris omuz silkti. "Hayal kurmaya cesaret edin Prenses." Duraksadı, sonra ekledi: "Krallıklarımız arasında barış görüşmeleri yapmak için elinize eşi benzeri görülmemiş bir fırsat geçti." Mühür yüzüğünü parmağından çıkararak ona uzattı. "Hepimizin yaşayabileceği kelimeler bul."

Ahnna altın yüzüğü inceledi, düz yüzeyinde kendisine özgü bir girinti deseniyle çevrili bir V harfi vardı, ancak tanımlayıcının ardındaki metodoloji Maridrina'da sadece birkaç kişinin bildiği iyi saklanmış bir sırdı. "Kardeşim pazarlık yapmamı sorun edebilir. Bana kadar güvenmiyor."

İçinden bir acıma duygusu geçti çünkü Aren'in yokluğunda İthicana'yı bir arada tutan Ahnna olmuştu. "Senin yüzünden değil."

Ahnna şaşkınlıkla ona baktı. "Pardon?"

"Harendell'in sessizliği. Bunun seninle bir ilgisi yok." Keris topukları üzerinde sallanarak onun sözlerini düşündü. "Çok uzun bir süre Harendell benim için bir saplantı gibiydi, bu yüzden onunla ilgili öğrenebileceğim her şeyi, özellikle de dedikoduları öğrenmek için çaba sarf ettim. Bu yüzden Kral Edward'ın Kraliçe Alexandra'ya danışmadan On Beş Yıllık Antlaşma'yı imzaladığını biliyorum. Kendi seçmediği bir kadınla evlenmesi için değerli oğlundan vazgeçtiği için onu asla affetmedi ve krallığım üzerine bahse girerim ki topuklarını sürükleyen kişi o."

"Bir iskambil oyunu için krallığını ortaya koyarsın," diye mırıldandı.

"Seni o seçmedi," diye devam etti Keris, çünkü Prenses'in neye bulaştığını bilmeye hakkı vardı. "Bu da ne yaparsan yap, onun gözünde asla William için yeterince iyi olamayacağın anlamına geliyor."

"Onun duygularının bir önemi yok," diye mırıldandı Ahnna. "Harendell'i Edward yönetiyor, Alexandra değil. Anlaşmayı o imzaladı, bu yüzden beni olduğum gibi kabul etmek zorunda kalacak."

Keris usulca homurdandı. "Alexandra özünde Harendellian'dır. İki yanağını da öper ve sana bir fincan çay koyar, sonra sen fincanına koyduğu zehirle boğulurken ayak bileklerini kavuşturup güzelce gülümser." Geride kalmadan Aren'i bulması gerekiyordu ama bunu yapmadan önce Ahnna ile barışmak istiyordu. "O zaman suçu Amaridli suikastçılara atacak ki kardeşin senin intikamını almak için gelmesin. O yüzden git ama arkanı kolla."

Ahnna'nın kaşları çatıldı ama uyarı kalbine korku saldıysa bile bunu belli etmedi. Sadece onunla birlikte yağmura doğru yürüdü, ikisi birlikte gölün etrafını çevreleyen patikada ilerlediler.

"Sabahın köründe kalkmadığında, Lara cesaretini kaybettiğini ve kirli işlerini yapması için onu terk edeceğini öne sürdü," dedi.

"Geç yattım." Keris gözlerini zeminden ayırmadı. "Kardeşinin boktan şarabından çok fazla içtim ve sabahlardan nefret ediyorum."

Ahnna yüzünü gökyüzüne kaldırdı, yağmur yüzüne sıçradı. "Yakında o şarabı içtiğine pişman olabilirsin. Denizler çetin." Her birkaç kalp atışında bir çakan şimşeklerle aydınlanan batıdaki karanlığı işaret etti. "Bu bir gemi katili."

Titreşimleri izlerken Keris'in tenine tedirginlik yayıldı. Fırtınadan korktuğu için değil, fırtınanın onu bu adaya hapsedeceğinden korktuğu için. Geç yatması Zarrah'ın günler, hatta haftalar boyunca hayatı için savaşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. "Yelken açabilir miyiz?"

Cevap vermek için ağzını açtı, ama kapüşonlu bir figür yaklaştı ve onun yerine ona hitap etti. "Seni burada gördüğüme şaşırdım, Aster. Lara'nın senin gözetiminden çıkmasına izin vermek senin tarzın değil."

Raina'nın babası kaşlarını çattı. "Birlikte seyahat etmeyi planladığı şirket umurumda değil."

Keris'in bu konuşma için vakti yoktu ama eski suçluluk duygusu duraksamasına neden oldu. "Raina senin kızındı, doğru mu?" Aster kaskatı kesildi. "Evet. En büyüğüm."

Keris, "Onu tanıma şerefine nail oldum," dedi. "Saldırı başladığında kaçma şansı vardı. Bunun yerine krallığı için sonuna kadar savaştı. Onuruyla öldü."

Aster'in çenesi gerildi. "Aptal kız kaçmalıydı. Babanı durduracak getirebilirdi." Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve hissimla uzaklaştı.

"Pislik," diye homurdandı Keris, gerçi Raina'nın babası hakkında söyledikleri düşünüldüğünde, belki de tepkisi sürpriz olmamalıydı.

"Hiçbir fikrin yok."

Garip bir sessizlik içinde durdular ve sonra Ahnna, "Bu konuda doğru hissetmiyorum,"

dedi. "Ne konuda?" diye sordu, hâlâ Aster'in geri çekilen formuna bakarak.

"Lara Aren'i gitmeye ikna etti. Kapının kaldırıldığını duyabiliyorum, yani yola çıktılar." Ahnna ona yandan bir bakış attı. "Eğer kaçarsan onları yakalayabilirsin."

Keris tereddüt etmeden koşmaya başladı.

Botlarının her vuruşunda su birikintileri sıçırıyor, yağmur yüzüne çarpıyor ve gölün etrafında dönerken nemli hava ciğerlerini yakıyordu. İthanyalılar yaptıkları işi bırakıp onun geçişini izlediler ama Keris onları görmezden geldi, gözleri sadece kayalıktaki suya inen açıklığı görüyordu.

Daha hızlı.

Gök gürliyor, rüzgar yükseliyordu ve Aren'in onu beklemeyeceğini içinden biliyordu. Ya da daha doğrusu Lara'nın beklemeyeceğini.

Kayadaki açıklığa ulaştığında platformda sadece bir çift İthikanyalının beklediğini ve Aren ya da Lara'dan hiçbir iz olmadığını görünce öfkeyle tısladı. Hızını kontrol etmeden merdivenlerden aşağı atladı ve onların arasına indi. "Neredeler?"

Her iki adam da başladı, biri ağzından kaçırdı: "Majesteleri bu görevin siz olmadan daha kolay

olacağını söyledi." "O benim kıcımı öpebilir," diye tersledi ve onları iterek geçti.

Tünelin kenarlarına oyulmuş çıkıntılar, ıslak ve kaygan kayalar vardı ve botları bu çıkıntılardan aşağı inerken kayıyordu. En ufak bir yanlış adım onu, adayı dövmekte olan dalgaların her yuvarlanışında bir içeri bir dışarı kabaran suya düşürebilirdi. Kendi kendine, *momentumuna güven*, dedi. *O seni ayakta tutacaktır.*

İleride, kapı siperinin tıkırtısını duydu. Dönemeci döndüğünde, kalın çeliğin yavaşça alçaldığını gördü. Küçük bir tekne az önce altından geçmişti, küreklerle donanmış olanlar dalgalara karşı sert bir mücadele veriyordu.

Keris son çıkıntı ile kapının alt parmaklıkları arasındaki mesafeye baktı ve bir baş dönmesi dalgası ona çarptı, dünya dönüyor gibiydi. *Bu senin için bir şey ifade etmemeli*, diye sessizce kendine bağırdı. *Sadece yap şunu.*

Su kükrüyor, yükselen fırtınanın gök gürültüsü ile noktalanıyor, gürültü sağır ediyordu. Bunların hiçbirisi Otis'in yere çarpışının anısını bastırarak kadar yüksek değildi; o ağır, ıslak çıtırtı aklından çıkmıyor, onu felç etmeye çalışan korkuyu ona bulaştırıyordu.

Ama bugün değil.

Keris sıçradı, momentum onu havada taşıdı. Elleri kapının en alt direğine dolandı, direğin altına doğru savrulup bıraktığında direğin dibindeki sivri uçlardan biri yanağını sıyırdı.

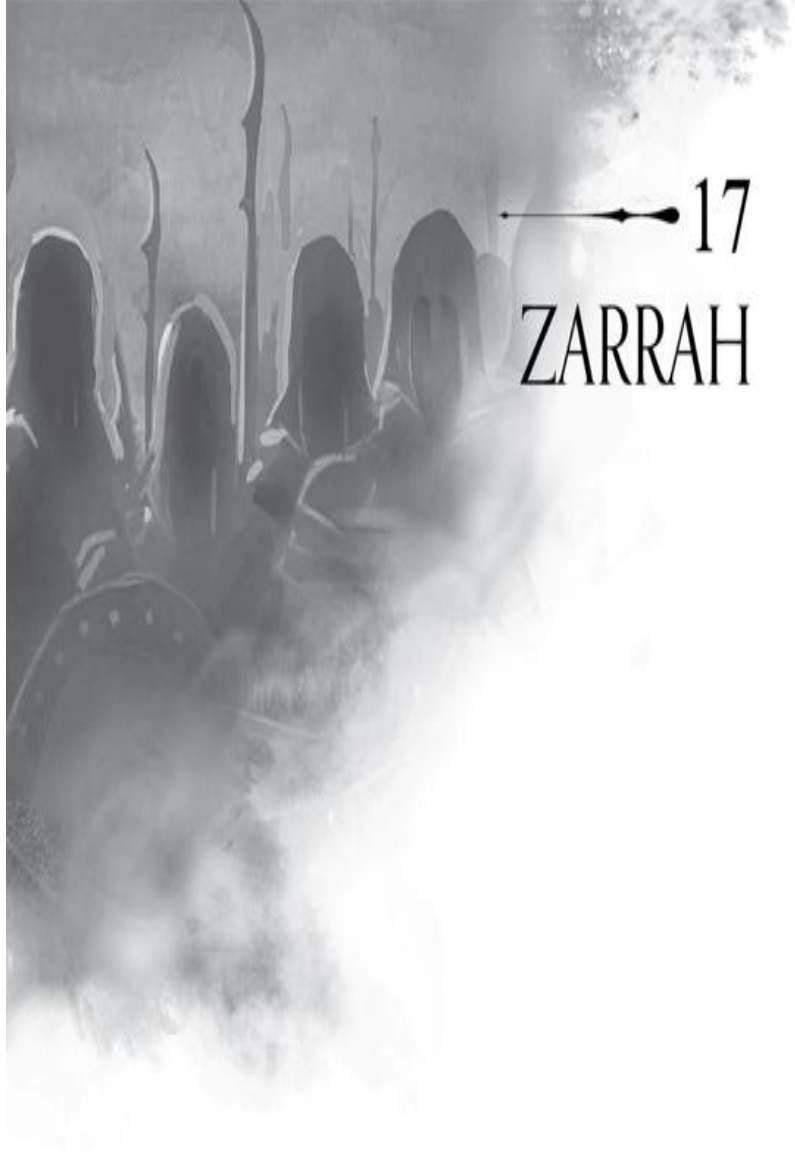
Rüzgâr ona çarptı, altındaki su ölümcüldü ama o gözlerini gemiye sabitledi. Ve bir gümbürtüyle tekneye indi.

Dizlerinin üzerine çöküp yanlardan tutundu ve su yüzüne sıçradı. Sonra Aren'in sırttığını görmek için başını çevirdi. "Sana söylemiştim Lara," diye bağırdı Aren dalgaların gürültüsü arasında karısına. "Bana üç altın borçlusun!"

Lara elini cebine atmak zorunda kalmadan, parıldayan üç daire tutan elini uzattı. Bunlar Maridrinian işaretleriydi, yüzleri babalarının sureti ile damgalanmıştı. Onları Aren'in eline bıraktı. "Artık sır yok Keris. Arkamızdaki adamı tanımamız gerek."

Başını salladı, adrenalin hâlâ damarlarında dolaşıyordu ve gözleri dalgaların arasında bir yükselip bir alçalan gemiye sabitlendiğinde kalbi göğsünde yerinden fırlayacak gibiydi.

Geliyoruz. Kelimeleri rüzgâra bıraktı. Lütfen .

17 ZARRAH

Sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalmış, Daria'nın güneydeki isyancılar hakkında kafasını kurcalamıştı; bu isyancılar, kimliği Zarrah'ın henüz öğrenmeye hak kazanmadığı bir sır olan *komutan* adında biri tarafından yönetiliyordu. Kaleleri Valcotta ile Teraford arasındaki sınıra yakın olan Arakis şehrindeydi. Terslerin Kraliçesi isyancılara silah ve zırh tedarik ediyordu çünkü küçük krallığı ile imparatorluk arasındaki tamponu korumaya hevesliydi.

Asiler teyzesini iktidardan uzaklaştırmanın ve savaşı sona erdirmenin anahtarıydı ve Zarrah iyi geceler diledikten sonra uzun süre dönüp durmuş, anahtarın ulaşılamaz olduğunu bilmekten dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Komutan burada olduğumuzu biliyor," dedi Daria ona güvenle. "Bizim için gelecek; buna inan."

İçindeki tüm inancın tükenmiş olması dışında. Pek çok kez pasif bir şekilde başkalarının planlarında piyon olmuştu ve Zarrah'ın bunu bir daha yapmak gibi bir arzusu yoktu. İsyancılar için değerli bir müttefikti, bilgili ve iyi bağlantıları vardı ve onun katılımı onlara İmparatoriçe'yi alt etmek için ihtiyaç duydukları meşruiyeti sağlayacaktı. Sadece onları buna ikna etmek için bir fırsata ihtiyacı vardı.

Gerçek kimliğini itiraf etmeye cesaret edemediği düşünülürken bu bir meydan okumaydı.

Bu mahkûmların bildiği kadarıyla Zarrah Anaphora İmparatoriçe'nin seçilmiş varisi, Sonsuz Savaş'ın önde gelen kılıcı ve Maridrinlilerden nefret eden biriydi. Onları başka türlü ikna etmeye çalışmak çok fazla

kendi kurtarmaya çalıştığını ya da daha kötüsü, tüm bunların İmparatoriçe'nin isyana sızmak için yaptığı bir oyun olduğunu düşündü. Sonunda uykuya daldı ama şafak sökmeden hemen önce devriyeden dönen Saam'ın sesi onu uyandırdı.

Daha doğrusu, adamın Daria'yı öpme sesi onu uyandırdı.

mahremiyet diye bir şey yoktu. Ölü toprağı ve erzak varillerinden sökülen çivilerle bir araya getirilmiş küçük yapılar herkes tarafından paylaşılırken nasıl olabilirdi ki? Kamp ateşlerinin ısıltısının dışında dolaşmak, hapishanenin gölgelerine musallat olan iblislerden biriyle karşılaşma riski taşıırken? Sayıca çokluk, kampın birleşik gücü ve inşa edilen savunmalar güvenlik sağlıyordu, bu yüzden insanların yaptığı her şeye tanık olması şaşırtıcı değildi.

Sevişmeyi bile.

Zarrah daha önce insanların birbirlerine bağlandığını görmemiş değildi. Yetişkinlik hayatının tamamı kışlalarda geçmişti ve uzun zaman önce, savaştaki bir hayatın gerginliğini seksin zevkleriyle savuşturan erkek ve kadınların ücretli bir şirketin ya da birbirlerinin kollarında kendilerini kaybettiklerini kaç kez gördüğünün sayısını unutmuştu.

Daria'nın kahkahası yumuşak ve eğlenceliydi ve Zarrah göz ucuyla asi liderin sevgilisinin üzerine oturduğunu, kalçalarını ona doğru salladığını gördü. Öpüşmeleri uzun ve derindi, sadece ateşin çıtırtısı Zarrah'ın çok iyi bildiği sesleri bastırıyordu. Emme. Tutku yoğunlaştıkça birbirine çarpan dişlerin tıkırtısı. Usta parmaklar kıvrımları ve vadileri keşfederken zevk iniltileri.

Onları görmezden gel, diye kendini azarladı. Ateşe bak.

Yine de tüm uyarılarına rağmen Zarrah'ın gözleri çifte kaydı. Saam'ın Daria'nın yırtık pırtık ceketini ve gömleğini çıkarıp çıplak gövdesini ortaya çıkarmasını izledi. Parmakları Daria'nın sırtında, kırbaç izleri gibi görünen yara izlerinin üzerinde gezindi. Bu ona yakalandığında mı yapılmıştı? Zarrah bilmiyordu ve sormaması gerektiğini de çok iyi biliyordu.

İşyancı lider inledi, kalçalarının sallanmasını yoğunlaştırırken sırtını kamburlaştırdı ve Saam'ın dudaklarından bir inilti çıkardı. "Sana içimde ihtiyacım var," diye fısıldadı Daria.

Saam itiraz etmedi.

Zarrah başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu. İzlememesi gerektiğini biliyordu. Ama gözlerini gökyüzündeki güneşi tersine çevirmesi daha kolaydı, çünkü gördüğü Daria ve Saam değil, kendisiydi.

Ve Keris.

Daria'nın sözleri bir anıyı tetiklemişti ve zihni Nerastis'in güneyine giden gemide geçirdikleri günlere döndü. Sevişmelerine.

Kabinde bir ayna vardı. Ucuz cilalı metal değil, cam ve gümüş. Birden fazla kez yansımalarını izlemiş, kollarının onun tenine karşı zengin kahverengisine hayran kalmıştı, tuval üzerindeki boya darbeleri gibi.

"Seyretmeyi , değil mi?" Keris'in dudakları kalçasının iç kısmını terk etmişti, gözleri aynadaydı.

Zarrah'ın yanakları alev alev yanıyordu. İzlemek yasak gibi geliyordu, sadece genelevdeki bir fahişenin zevk alacağı bir şeydi, bir generalin değil, en yüksek mevkideki bir kadının değil. "İstemiyorum."

Keris'in ağzı şeytani bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Yalancı."

Kadının bileklerinden tutarak onu yukarı doğru çekti ve yatağın kenarına diz çöküp sırtı göğsüne yaslanana ve vücudu aynanın tam karşısında durana kadar ona rehberlik etti.

Zehrâ yansıması dışında her yere baktı. İstemediği için değil. Ama istediği için.

"Çok güzel." Adam kadının boğazını ısırdı. "Kendine hayran olmak istediğin için seni suçlayamam."

"." Yere baktı, tüm vücudunun alev alev biliyordu. Ona doğru bastırma şekliyle bunu hissedeceğini de . "Saçmalıyorsun, Keris."

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Belki de."

"Bacaklarımın arasında yaptığın şeye geri dön," dedi ona, bakışlarının dağılmasını engellemek için haliya işlenmiş desenleri sayarak. "O zaman yemek sipariş et. Acıktım."

"Çok talepkâr," diye mırıldandı, bir parmağını boğazından aşağı, göğüslerinin arasından, göbeğinin üzerinden geçirerek. Seksinin hemen üzerinde durdu. "Bak, ne istersen yapacağım, ne kadar istersen."

"Hepsi bir bakış için mi?" Alay etti. "Berbat bir müzakerecisiniz, Majesteleri."

Omzunu öptü, nefesi ardında ateşten çizgiler bıraktı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, General."

Bunu biliyordu. Onu baştan bir yolunu bulacağını biliyordu ve yapabileceği şeyin beklentisiyle heyecanı damarlarında zonkluyordu. Ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüştü; sonra gözlerini kapattı.

Nefesi kesildi, ona doğru eğilirken sakinin sert uzunluğu sırtının küçük kısmına baskı yapıyordu. Bir meydan okuma onu her zaman parmaklarıyla ya da diliyle yapabileceği her şeyden daha çok cezbediyor gibiydi ve vücudu beklentiyle titredi.

"Benim gördüklerimi senin de görmeni istiyorum," dedi kulağına ve kadının bedenini ürpertti. "Kendi tapınağında ibadet etmeni istiyorum, böylece önünde diz çökmenin nasıl bir şey olduğunu bileceksin."

"Kelimeler sana bu savaşı kazandırmayacak," diye nefes aldı ve başını geriye yatırarak onun omzuna yasladı. "Seni içimde istiyorum."

"O zaman bak." Sesi kadife gibiydi, bir kolunu kızın bedenine doladı, elini kızın göğsünün altına koyarak onu kendine doğru çekti. "Bir bakış."

Zarrah gülümseyerek başını salladı ve bir saniye sonra boştaki eli onunkini yakaladı. Yüzüne doğru kaldırdı, parmaklarını elmacık kemiklerinin ve kaşlarının üzerinde gezdirdi, boğazından aşağıya ve köprücük kemiğinin üzerinden geçirmedi önce bir tutam saçına doladı. Parmak uçları kollarındaki yara izlerinin, göğüslerinin tepelerinin, kalçalarındaki belli belirsiz çizgilerin üzerinde gezinirken titredi. Keris ona bir kez bile dokunmadı ama her yerine dokunarak ona gördüklerini gösterdi. Neye taptığını gösteriyordu.

Arzu, kalçalarının arasında bir cehennem gibi yanıyordu, onun tarafından doldurulmaya duyduğu ağırlı ihtiyaç, kendi dokunuşunun altında ürperirken ağlamak istemesine neden oldu. "Lütfen, Keris. Sana içimde ihtiyacım var."

"O zaman bak."

Göz kapaklarını daha sıkı kapattı, ona karşı değil, kendine karşı savaştığını biliyordu, ona karşı sallanırken, horozunun ucu omurgasına sürtünürken inlemesinin tadını çıkardı.

"Zalim tanrıça," diye nefes aldı, sonra elini seksine doğru çekti, parmaklarını ağrıyan kıvrımları arasında kaydırdı. Sıcak ve kaygandı ve vücudu büküldü, bundan daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Her şeye ihtiyacım var. "Keris..."

Cevap olarak, işaret parmağını onunkinin etrafında kıvrarak derinliklerine kaydırdı. Parmak ucunu kullanarak elleri kayganlaşana kadar onun çekirdeğini okşadı. "Kendine ne yaptığına bir bak," diye mırıldandı, parmağını çekip klitorisine götürdü, klitorisini daire içine alırken dudaklarından bir zevk hıçkırığı koptu.

İçinde gerginlik artmış, doruk noktası yükselmiş ama o buna karşı koymuş. İsteddiği şeyi elde edene kadar onu ele geçirmesine izin vermeyi reddetti. Adam onun içine girene kadar.

"Bak," dedi ve kadın yine ondan kendisini doldurmasını istediğini fark etti. Ona yalvardı, kendi parmaklarıyla onu memnun etme hissi iradesini zorluyordu.

Zarrah dişlerini sıktı, doruğa ulaşmak için kendisiyle savaştı. "Kendi dokunuşum bana tanıdık geliyor," diye mırıldandı. "Muzaffer olmak istiyorsan daha çok çabalaman gerekecek."

Adamın elleri durdu, kızın parmaklarını yerinde tuttu ve kız onlara karşı kıpırdandı, konuştuğu için kendine lanet etti.

"Kendi dokunuşundan daha iyi bir şey," dedi düşünceli bir şekilde, sonra ellerini yukarı doğru çekti. Onu geçti Karni, göğüsleri ve boğazı ağzının üzerinde durakladı. Sonra parmakları kendi dudaklarını ayırdı ve Zarrah kendi tadına baktı.

Göz kapakları açıldı, yansıma gözlerini doldurdu. Lamba terden ıslanmış tenini aydınlatıyor, onu ışık ve gölge içinde bırakıyordu, kendini hiç görmediği kadar güzeldi. Tutku ve arzusun vücut bulmuş hali gibiydi, vücudu doruk noktasına ulaşmanın eşiğinde titriyor, kendini bırakıp sonsuza dek düşmek istiyordu.

Keris'in yanağı başının yan tarafına bastırdı, açık renk saçları gece yarısı buklelerine karışmak için düştü, bakışları onun kendini izlemesini izlerken saygılıydı.

"Sen kazandın," diye fısıldadı.

"Ve yine sizin zevkinize hizmet ediyorum."

"Ne istediğimi biliyorsun." Adam hiçbir şey söylemeyip sadece onu kaldırdığında, dizlerini onunkilere doğru açtığı anda kendi kontrolünün sınırına geldiğini anladı.

Adamın içine girmesini, onu sahiplenmesini izlerken dudaklarından bir zevk çılgılığı koptu, sikişinin ona çarpma görüntüsü kontrolünü paramparça etti. Doruk noktası şiddetli bir dalgayla üzerine yuvarlandı, göğsündeki nefesi yırttı. Kalbini durdurdu ve sonra onu çılgınca koşturdu. Bu his yıldız ışığı gibiydi ve onun kendisine ait olduğu dışındaki tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Her zaman onun olacaktı.

Zarrah yavaşça gözlerini açtı, ateşin artık kısık bir şekilde yandığını, Daria'nın gün için yükseldiğini, Saam'ın ise battaniyelerinin sıcaklığında uykuya daldığını gördü.

Onun *gibi bir adam baştan çıkarmayı bir fahişe ustalığıyla kullanır*, diye fısıldadı teyzesi. *Hiç şansın yoktu.*

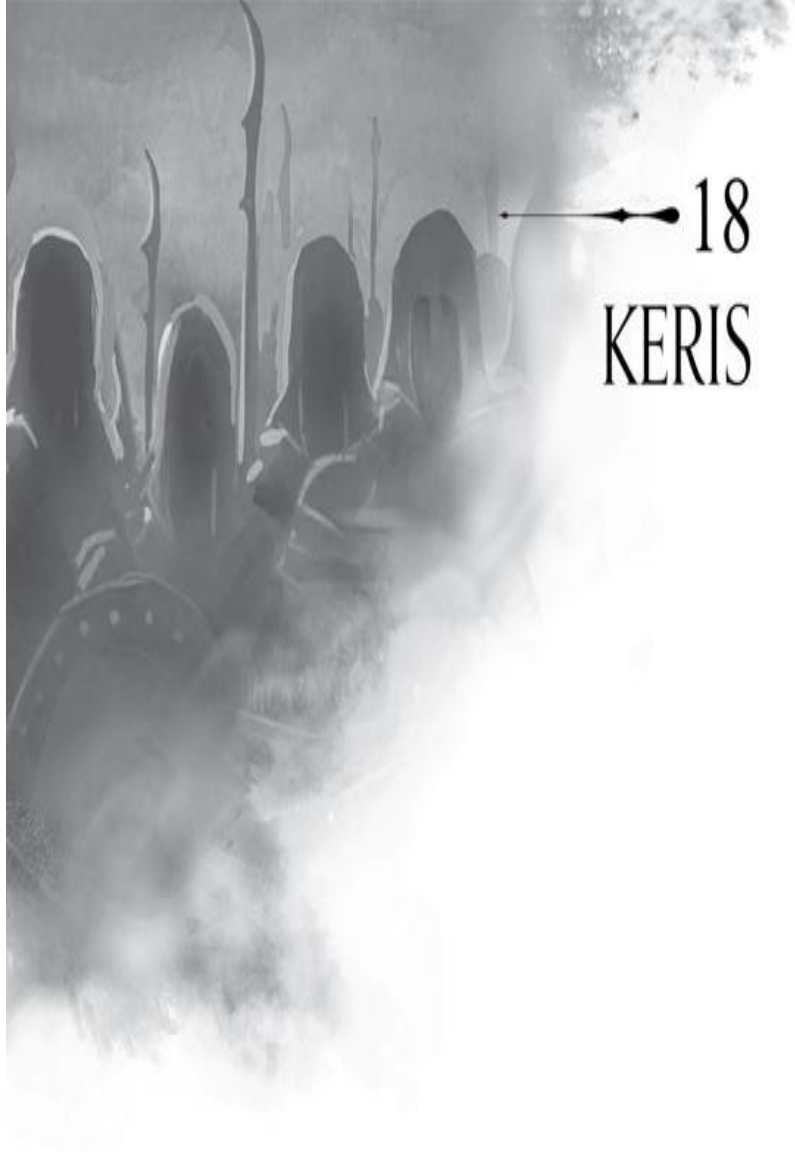
Bu doğru muydu? Seks gibi basit bir şey tarafından manipüle edilmiş miydi? Adam onu kontrol etmek için mi kullanmıştı?

Sana şarkı söyletmek için yaptığı her şey onu Maridrina Kralı, seni de halkının haini yaptı.

Bir damla gözyaşı burnundan süzülerek yanağının altından yere damladı. *İşte bu yüzden onu düşüncelerinden kovmalısın*, dedi kendi kendine. *O hayatına devam etti. Sen onun yerini aldın ve onun bunu kolaylıkla yapmasıyla, belki de aranızdaki şey düşündüğün kadar anlamlı değildi. Zaten onsuz daha iyisin, çünkü o senin güvenine ihanet etti ve güvenilmez olduğunu kanıtladı.*

Keris'i düşünmemesi nedenler uzayıp ama kendini daha iyi hissetmek yerine, hissettiği tek şey içi boş ve soğuktu.

Ve çok yalnız.

EĞER gemide İthanyalılardan başka biri olsaydı, fırtına onları denizin dibini boylardı.

Tayfunla savaşıyorlardı, Aren ve mürettebatı fırtınanın kenarlarında gezinirken gemi dağ gibi dalgaların üzerinde savruluyor ve dalgalanıyordu. Keris sadece yollarına çıkacağını bildiği için güvertenin altındaki küçük kamerasında kalmıştı. Deniz tutmasına yatkın değildi ama geminin bitmek bilmeyen eğimi ve yalpası midesini bulandırıyor, yine de Lara'nın çektiği acıyla kıyaslanamazdı. "Rüzgârsız bir günde onu deniz tutar," diye mırıldanmıştı Aren, Keris ona sorduğunda. "Onun yolundan uzak dur."

Kız kardeşinin en iyi zamanlarda bile kendisi hakkında kötü düşüncelere sahip olduğunu bilen Keris, diğer adamın tavsiyesine uymuştu. Ancak dalgalı denizlerden tamamen kurtulduklarında ortaya çıkmış, parlak güneş ışığına gözlerini kırptırmıştı. Aren'in dümende durduğu güvertenin basamaklarını tırmanarak dirseklerini dayadı ve önlerindeki engin denize baktı, görünürde kara yoktu. "Neredeyiz biz?"

"Nerastis'e yaklaşıyoruz," diye cevapladı Aren. "Her ne kadar berbat bir yolculuk olsa da iyi zaman geçirdik."

Keris onaylar gibi bir ses çıkardı, çünkü Şeytan Adası'na ulaşmaları için geçen her güne içerlediğini söylemenin pek bir anlamı yoktu. "Lara nasıl?"

"Daha iyi." Aren başını alaycı bir şekilde salladı. "En azından yüzmeyi öğrenmiş olsa deniz bacaklarını geliştirebileceğinden emin değilim."

"Serin gemiye her bindiğinde bağırsaklarını kusan ve *yüzme* bilmeyen bir casus mu gönderdi?" Keris kakhahalara . "Ondan şüphelenmemene şaşmamalı."

Lara'nın sesi havayı keserek, "Bunun neden büyük bir şok yarattığından emin değilim," dedi. "Ben Kızıl Çöl'ün ortasında büyüdüm - öğrenecek bir yer yokmuş gibi."

"Gitmeden önce birkaç hafta ders vermen gerekirdi diye düşündüm." Keris ağırlığını sol dirseğine verdi. Lara solgundu, yanakları çukurlaşmıştı ve gözlerinde gölgeler vardı ama bunun dışında yolculuğu yara almadan atlatmış görünüyordu.

"Evet, İthicana hakkında bana öğretilenlerden şüphe duymam için bir sebebimin olmaması yüzmeyi öğrenmemden daha önemliydi." Aren'e yumuşak bir gülümseme verdikten sonra küpeştede Keris'e katıldı. "Yüzmeyi nasıl öğrendin? Vencia sarayının çeşmelerinde olmadığını varsayıyorum?"

Sesi ve yüzü kayıtsızdı ama bir cevap beklerken parmaklıktaki bir oyukla nasıl oynadığını, tırnağını o oyukta nasıl gezdirdiğini fark etti. Meraklıydı ve bunun için onu suçlayamazdı. Onun hayatı bir zamanlar onun hayatıydı ama sonra elinden alınmıştı. Geride bıraktıklarını merak etmesi gayet . "Bir sorun olarak görülmeğe başlanacak yaşa , babamın dalkavuklarından birine evlatlık verdim ve onun malikanesinde yaşamaya başladım. Adamın hem bir göleti hem de bir oğlu vardı. İkincisi, beni ilkinde boğmaya çalışmayı hayatının misyonu haline getirdi. Neyse ki en formda çocuk o değildi, bu yüzden göletin ortasına kadar yüzmeyi öğrendikten sonra yeterince güvendedim."

Başını eğdi. "Bana senin kitapsever olduğun söylendi. Dövüşmeyi öğrenmeyi reddettiğin. Bir prensin şımarık veledi olduğun."

"Doğru." cevapları alamamaktan duyduğu hayal kırıklığı arttıkça sıırttı. "Ama kendim olmadığım zaman dünyanın bana daha iyi davrandığını da çok erken yaşta öğrendim. Malikânedeki odalarımın pencerelerinden dışarı tırmanır ve geceleri başka biri olarak geçirirdim. Yani Keris Veliant pratik becerilerden yoksun olsa da, dönüştüğü insanlar çok daha faydalı yeteneklere sahip."

"Dövüşmek onlardan biri mi?"

Uzun bir süre cevap vermedi, değerinin her zaman diğer adamlarda ne kadar iyi delik açabildiğine bağlı olmasından nefret ediyordu. Ama meydan okumaya devam etmesinin kimseye, en azından Zarrah'a bir faydası yoktu. "Bir dereceye kadar, evet."

"Ne ölçüde?" Mavi gözleri serindi. "Arkamda bir pasifist varken o adaya adım atmam Keris. Yolumuzun kesişebileceği Valcottan askerlerini boş ver; o ada imparatorluğun en azılı suçlularıyla dolu. Her biri katil. Yapılması gerekeni yapacağımı bilmem gerek. Öldürmekten çekinmeyeceğinizi."

Sorusunu düşünürken sessizlik uzadı, eylemlerinin sonucu olarak kaybedilen hayatları ve ruhunda bıraktıkları izleri hatırladı.

"Öldürmek zor olmalı." Önlerindeki okyanusa baktı, su gökyüzünden sadece birkaç ton daha koyuydu. "Ama giderek kolaylaşıyor, değil mi? Aldığın her canın önemi gittikçe azalıyor, ta ki bir gün şey ifade etmediklerini görene kadar. O zaman fark ki, bu işi yapan sadece sen değilsin. Her ölüm insanlığınızdan bir parça çalmıştır ve geriye kalan şey neredeyse hiç insan değildir."

"Bu evet mi hayır mı?"

Lara'nın sesi soğuktu, elleri kan içinde olduğu için bunun mantıklı olduğunu düşündü. Ama onu endişelendiren kız kardeşinin geçmişi değil, kendi geleceğiydi. Babası onu bir katil olmaya zorlamış olsa da Keris şimdi ahlakının -kimliğinin- büyük bir kısmının bu baskıya karşı koymaktan kaynaklandığını fark ediyordu ve babası öldüğüne göre koyacak kimse kalmamıştı. Kime dönüştüğünü merak ediyordu. *Neye* dönüşeceğini. "Yapılması gerekeni yapacağım."

"Tamam."

Aren boğazını temizledi. "Bu arada, bir yolcu gemisi gibi kıyıya doğru ilerlememizin zamanı ." Sesini yükselterek, "Cardiff bayrağını çekin!" diye bağırdı.

İthikanyalı mürettebattan biri emre uymak için hareket etti, turuncu ve siyah bir sancak gökyüzünde dalgalandı. "Rastgele korsanlık eylemleri için ihtiyaç duymanız ihtimaline karşı tüm ulusların sancaklarını saklıyor musunuz?" Keris sordu.

Aren bir omzunu kaldırdı. "Gemiyle birlikte geldi." Sonra böğürdü, "Kostüm değiştirme zamanı!"

Güverteye bir çift sandık sürüklendi, İthikanyalılar sandıkları karıştırıp Keris'in fok derisinden yapıldığını tahmin ettiği paltoları dağıttılar. Bir zamanlar çok iyi yapılmış olsalar da, sandıkların içinde İthikanya'nın rutubetinde beklemek onları küflendirmişti.

Jor kolları giysilerle dolu halde basamakları çıktı. "Sizin için bazı seçkin eşyalar seçtim, Majesteleri." Yığının içinden bir hayvanın kafatasından yapılmış bir başlık çıkardı ve Lara'ya uzattı. "Cardiff'ten gelen her geminin bir

Kötü ruhları uzaklaştırmak için büyü yapan cadı, gerçi bu gemiyi keşfettiğimizde ortalıkta yoktu. Eğer Valcottalılar teftiş için bizi durdururlarsa, ellerinizi sallayın ve saçma sapan şeyler söyleyin."

Aren'e bir kürk yelek fırlattı, o da tuniğini çıkarıp giysiyi giydi, görünüşe göre göğsünün dünyaya açık olmasından en ufak bir endişe duymuyordu. Jor, Keris'e güve yeniği bir palto ve üzerinde kemirgen kafataslarından yapılmış tılsımlar olan gülünç bir kürk şapka uzattı.

"Bunu kafama takmayacağım," dedi Keris, şapkayı tiksintiyle uzatarak. "İğrenç kokuyor."

"Ya öyle yaparsın ya da aşağıda kalırsın," diye Jor. "Valcottalılar tarafından en çok tanınan *sensin* ve onlar da seni izliyor."

"Çok sıcak. Akli başında hiç kimse kürk şapka takmaz - bu benim lanet bir taç takmamdan daha fazla dikkat çeker."

"Cardiffliilerin batıl inançları vardır," dedi Aren, belli ki sırtmamak için kendini zor tutuyordu. "Kötülüğe karşı tılsımlarını rahatlıktan daha çok önemserler."

Bu ona Lestara'nın Vencia'ya ilk geldiği zamanı hatırlattı. Diğer eşler onun raflarını kemikten yapılmış takılar ve tılsımlarla doldurduğunu söylemiş, hepsi de bunu ürkütücü bulmuştu. "Peki."

"Yıldızlar hakkında çok şey biliyor

musun?" Jor sordu. Derisi karıncalandı.

"Evet."

"Güzel." Yaşlı İthikanyalı ona, üzerinde daha fazla kemik sallanan bir sopa ile birlikte bir göz bağı uzattı. "Artık geminin astroloğu sensin."

Gemi doğruya doğru yol alırken Keris yırtık pırtık paltosunu giydi, sert rüzgâr çürüyen fok derisinin kokusunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu ama kıyı görünmeye başladığında koku Keris'in endişelerinin en azı haline geldi. Nerastis, Maridrinian ve Valcottan saraylarının Anriot üzerinde karşı karşıya duran belirgin hatlarını ve ötesinde barajı tutan kayalığı seçti. Dolusavağın kenarında durup Zarrah'ın adını haykırmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemiş olmasına rağmen çok şey değişmişti. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

"Valcottan gemisi ufukta!" diye bağırdı gözcü yukarıdan.

Aren sert bir şekilde başını salladı. "Yaklaştıklarında yelkenleri indirin. Diğer herkes pozisyonunu alsın."

İthikanyalı savaşçılar kusursuz bir verimlilikle kostümlerini giydiler; kadınlar zengin Cardiffliilerin tercih ettiği özenli cüppeler ve başlıklar, erkekler ise yelekler ve tören silahları giymişlerdi; giysilerin hepsi hayalet gemide kalan ölü yolculardan kalmaydı. Onları Ithicana'ya bağlayan her şey iyi gizlenmişti, Aren'in çizdiği sahne Ithicana'nın komşularını gözetleme konusundaki becerisine işaret ediyordu.

Keris dümende Aren'in yanında yerini almış, içini görebileceği kadar ince bir dokuma olan göz bağını kafasına sarmıştı. Valcottan gemisi yaklaştığında kalbi küt küt atmaya başladı ve yelkenleri indirip rüzgârda yan yattılar. Diğer gemi yanaştı, İthikanyalılar Valcottan denizcilerini işaret ederek ve sevinç nidaları atarak rollerini oynadılar.

"Varış yeri?" diye seslendi Valcottan kaptan, üniformasındaki rütbe işaretleri güneşte parlıyordu. "Pyrinat!"

Aren cevap verdi, aksanı kusursuzdu. "On sekiz yolcu."

Kaptanın kaşları çatıldı. "Yılın bu zamanında Fırtına Denizleri'ni riske atmak alışılmadık bir durum. Ambarınızda ne var?"

"Mallarından örnekler," diye karşılık verdi Aren. "Valcotta ile iş yapmak istiyorlar ama Harendeliler Cardiff'in Northwatch'taki ticaretini engelliyorlar. Geçiş ücretleri. Vergiler." Güverteye tükürdü. "Ithicana piçlerle aynı yataкта, bu yüzden fırtınalara göğüs geriyoruz."

Kaptan bilgece başını salladı, gözleri yüzlerinde gezindi. Keris kendi ifadesini sert tuttu, Jor'un ona verdiği sopayı sıkıca kavradı. Sonra adam, "Yıldızlar Pyrinat'a olan yolculuğunuzda yanınızda olsun," dedi.

Aren başını salladı ve kaptanın kaşlarını çatıldığını gören Keris, "Büyüklüğe giden yolunuzu aydınlatınlar,"

diye seslendi. Kaptan ona saygıyla başını salladıktan sonra mürettebatına yelkenleri açmalarını emretti.

"İyi yakaladın," diye mırıldandı Aren.

"Babamın eşlerinden biri Cardiffli bir prenses," diye yanıtladı Keris. "Babamın yanında geleneklerini sakladı ama ailenin geri kalanının yanında öyle değildi."

"Harendeliler Cardiff'teki tüm kadınların büyücülük yaptığını iddia ediyor. Şüphelenmeyen erkeklere aşk büyülerini yapıyorlar ve sonra da değerini bildikleri her şeyi alıyorlar."

"Lestara'nın böyle bir gücü olsaydı, bunu kullanırdı," diye cevap verdi Keris, dirseklerini korkuluklara dayayarak. "Belki de bu, Kral Edward'ın Alexandra ile nişanlıyken nasıl olup da Cardiffli bir kadından bir piç doğurduğunu açıklar."

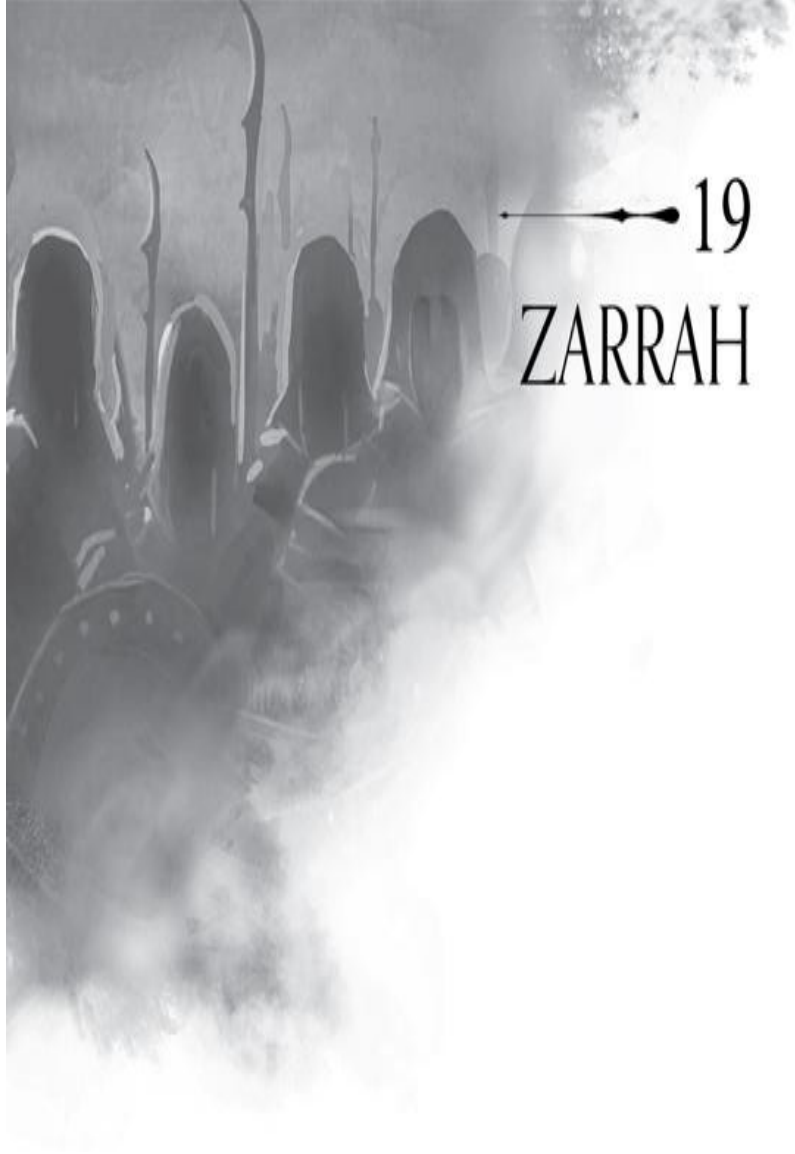
Aren onaylarcasına homurdandı. "Söylentiye göre Alexandra kadını öldürtmüş ama kadın son nefesini verirken oğlunun kaderinin onu öldüren kişiden intikam almak olacağını iddia etmiş."

Keris dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Eğer gerçekten Alexandra buysa, James'in bu kadar uzun süre hayatta kalması küçük bir mucize değil. Adam tek gözü açık uyuyor olmalı."

"Harendeliler sarı gözleri hakkında ne derler?"

"Cardiff'in kehribar gözlerine dikkat et," dedi Keris, tüyleri diken diken oldu ve bu his, arkalarında bıraktıkları krallığa bakma isteği uyandırdı.

"Tam yol güneye!" Aren bağırdı. "Bu rüzgârdan faydalanalım."

THE PASSAGE OF Zarrah'ın adada mahsur kaldığı her gün zaman anlamını yitiriyor, uyanık olduğu saatler bitmek bilmeyen yiyecek avıyla tükeniyordu. Giderek çoraklaşan arazide kuşları takip ediyordu. Ara sıra balık yakalamak için uçurumdan kanala ağ atmak. Kayaların ve ölü toprağının altında yaşayan her şeyi kazmak. Zarrah ağaçlara bakan mahkûmları anlamaya başladı. İnsanın kalbinde kaçmanın mümkün olduğuna dair bir nebze umut olması için bir şeyi takıntı haline getirme ihtiyacını anlıyordu. Saatlerce hapisanenin çevresini incelemesine, gardiyanların hareketlerini izlemesine ve suyun akışını incelemesine rağmen Zarrah ölüm dışında bir kaçış yöntemi keşfedememişti.

"Sabır," diye Daria. "Bizim için gelecekler. Odak noktamız güçlü kalmak ve hayatta kalmak için yapmamız gereken her şeyin Valcotta'yı Petra'nın zulmünden kurtardığımızda buna değeceğini hatırlamak olmalı."

Yine de Darianın bile alışkanlıkları vardı; adanın güney yarısındaki her nöbetçi kulesini ziyaret edip nöbetçilere küfürler savurduğu bir sabahı asla kaçırmazdı. Zarrah neden rahatsız olduğunu sorduğunda tek söylediği "Katharsis," olsa da muhafızların gülüşleri ve kadınla alay edişleri karşısında Zarrah bu rutinin Daria'yı nasıl daha iyi hissettirdiğini anlamıyordu.

Kian'ın kabilesi Zarrah'ı *kurtarmak* için birçok girişimde bulundu ve bunların hepsi her iki tarafın da kayıp vermesiyle sonuçlandı. Zarrah, kaçma mücadelesine kafa yormadığı zamanlarda, kabilesi için neden bu kadar değerli olduğunu tekrar tekrar sorguluyordu.

diğer kabile liderinin onu almak için bu kadar riske girebileceğini bilmiyordu. Daria biliyorsa bile bunu itiraf etmiyordu ve kabilenin geri da aynı derecede karanlıkta görünüyordu.

Ve bu konuda sessiz kalmaya çok daha az istekli.

"Onun nesi tüm bu zahmete değiyor?" Zarrah birkaç kişiden daha fazlasının böyle dediğini duymuştu. "Onu Kian'a ver ki . Kışa girerken buna ihtiyacımız yok. İşe yaramaz bir kadını tutmak uğruna kaç kişiyi kaybettik? O bizden biri bile değil. Petra'nın askerlerinden birini barındırmamıza komutan ne der?"

"Ona karşı herhangi bir sevgi beslediğimi mi sanıyorsun?" Zarrah tersledi. "Beni de buraya o koydu."

"Ama siz bunu hak ettiniz," diye karşılık verdi kadın. "Sen bir katilsin, geri kalanımız ise sadece fikrimizi söyleme cüretini gösterdik."

Gerçeği söylememek sinirlerine dokunuyordu ama bu insanlar için gerçek çok daha kötü olurdu, bu yüzden Zarrah dilini ısırды. Daria en sadık savaşçıları ona göz kulak olmaları için görevlendirdiğinde, isyancılardan birinin onu Kian'a ispiyonlama riskinin ne kadar büyük olduğunu bildiği için itiraz etmedi. Saam, avlanmak ya da balık tutmak, hatta ormanda tuvaletini yapmak için bile nereye gitse peşinden geliyordu. Baskıcı, evet. Ama alternatifinden daha iyi.

Ama bu sonsuza kadar devam edemezdi.

"Kian saldırılarına devam ederse halkın isyan edecek," dedi Zarrah, ateşin yan yana oturmuş yemeklerini yerlerken Daria'ya. "Onu caydırmak için bir şeyler yapmalıyız, yoksa beni de teslim edebilirsin, çünkü sonuç bu olacak."

Daria kâsesini yere koydu ve Zarrah eti nereden bulduğunu merak ederek içindekilere baktı. Belki de Kian'dan çalınmıştı ve Zarrah onun saldırılarının da misilleme olup olmadığını merak etti. İsyancıların hırsızlıklarının bedeli için günah keçisi olup olmadığını. "Ne öneriyorsun?"

"Saldırıya geçin," diye cevap verdi Zarrah hemen, çünkü kadın ilk kez fikrini soruyordu. "Yiyecekleri koruyor ama asıl ihtiyacımız olan şey onun silahları."

Diğer kabilenin çok daha iyi silahlanmış olduğunu fark etmesi uzun sürmemişti ve Saam bunun diğer kabilenin kanal boyunca ağlar kurması ve girdabın sürüklediği gemi enkazlarından çelik de dahil olmak üzere her şeyi kurtarması olduğunu söylemişti. Görünüşe göre, hepsinin taşıdığı kılıç ve bıçakları yapmalarını sağlayan bir tür ilkel demirhane kurmuşlardı. Bu silahlar bilenmiş sopalara karşı kullanıldığında her demircinin kaliteye tükürmesi pek bir şey ifade etmiyordu.

"Onlardan yeterince çalarsak, sahili ele geçirecek kadar güçlü bir saldırı başlatabiliriz," diye ekledi Zarrah. "Bu oyunu değiştirir Daria. Erzakı alırsız; emdiği her şeyi, özellikle de balıkları kurtarmak için ilk şans elde ederiz! Onu zaten yağmalamıyor değilsiniz ya." Eliyle kâseyi işaret etti. Daria, "Aceleci davranma," diye mırıldanarak yemeğini aldı ve yemeye devam etti.

çok az iştahı var. "Kian sahili kaybetmemek için ölümüne savaşacak çünkü onu kaybetmenin kendisi ve kabilesi için sadece daha yavaş bir ölüm anlamına geleceğini *biliyor*."

Zarrah, "Tüm kabileniz burada hayatta kalıyor," diye . "Yüzden fazla insan. Bence zor durumda kalsa ölmektense kabul ederdi."

"Belki de." Daria soluk etten bir parça ağzına attı ve mekanik bir şekilde çiğnemeye başladı.

Çok fazla zorlamıştı, bu çok açıktı, bu yüzden Zarrah taktik değiştirdi. "Yeterince silah çalabilirsek, bu onu bize saldırmaktan vazgeçirmek için yeterli olacaktır. Onları nöbet tutanlara dağıtabiliriz ve o da baskın yapmayı iki kez düşünür. Öylece bıraksak bile, bu da bir şeydir."

"Boynunu kurtarmaya yetecek kadar."

Zarrah, Daria'nın sesinin keskinliği karşısında irkildi. "Hepimiz için en iyisini gerçekten istiyorum, Daria. İkinizden birinin beni korumak için neden bu kadar istekli hissettiğini anlamasam da, beni Kian'ın ellerinden uzak tutmak için yapılan fedakârlıkları anlıyorum. Eğer baskınları sona erdirmek için yapılabilecek bir şey varsa, bunu başarmak için seve seve savaşırım. Özellikle de savaş alanında değerimi kanıtlarsam, bensiz daha iyi olacağınızı düşünenler fikirlerini değiştirebilir."

Daria yemeğini bitirdi ve kâseyi bir kenara fırlattı.

"İzin verin değerimi kanıtlayayım," diye bastırdı Zarrah, şanslarını artırmak için bir şekilde harekete geçmek istiyordu. Sadece isyancılara değil, kendisine de onu Kian'ın ellerinden uzak tutmak için verdikleri mücadelenin boşuna olmadığını kanıtlamak istiyordu. "Senin için savaşmama izin ver."

Daria sustu; sonra Zarrah'a döndü, kahverengi gözleri ciddiydi. "Her savaş risk getirir. Öldürülebilirsin."

Zarrah yetişkinlik hayatını Maridrina ile savaşarak geçirdiği için bunu buradaki herkesten daha iyi biliyordu. "Biliyorum. Ama aksi takdirde kaybedilebilecek hayatların kurtarıma ihtimali var, özellikle de akıllı davranırsak."

"Ne düşünüyorsun?"

Zarrah eline bir sopa alarak toprağa ilkel bir harita çizdi. "Üç katman halinde devriye gezdiklerini biliyoruz. Birincisi sınırlarımız boyunca, ikincisi ağaçların arasında ve üçüncüsü de kamplarına en yakın yerde." İşaretler çizdi. "İlk katman çatışmaya girmiyor, sadece gözcü olarak görev yapıyor, boynuzlarını kullanıyor ve bir tehdit gördüklerinde geri çekiliyorlar çünkü hedefimizin erzakları olduğunu biliyorlar. Bu gözcüler genç ve hız için yaratılmışlar ve muhtemelen Kian'ın tek kullanımlık olarak gördüğü kişiler çünkü iyi silahlanmamışlar."

Daria'nın gözleri kısıldı. "Adanın diğer yarısına sadece *bir kez* gitmiş biri tüm bunları nasıl bilebilir?"

"Saam," diye itiraf etti Zarrah. "Hentbol hakkında konuşmadığımız zamanlarda, diğer kabile hakkında onun aklını kurcalıyordum." Tereddüt etti, sonra da "Yanılıyor mu?" diye sordu.

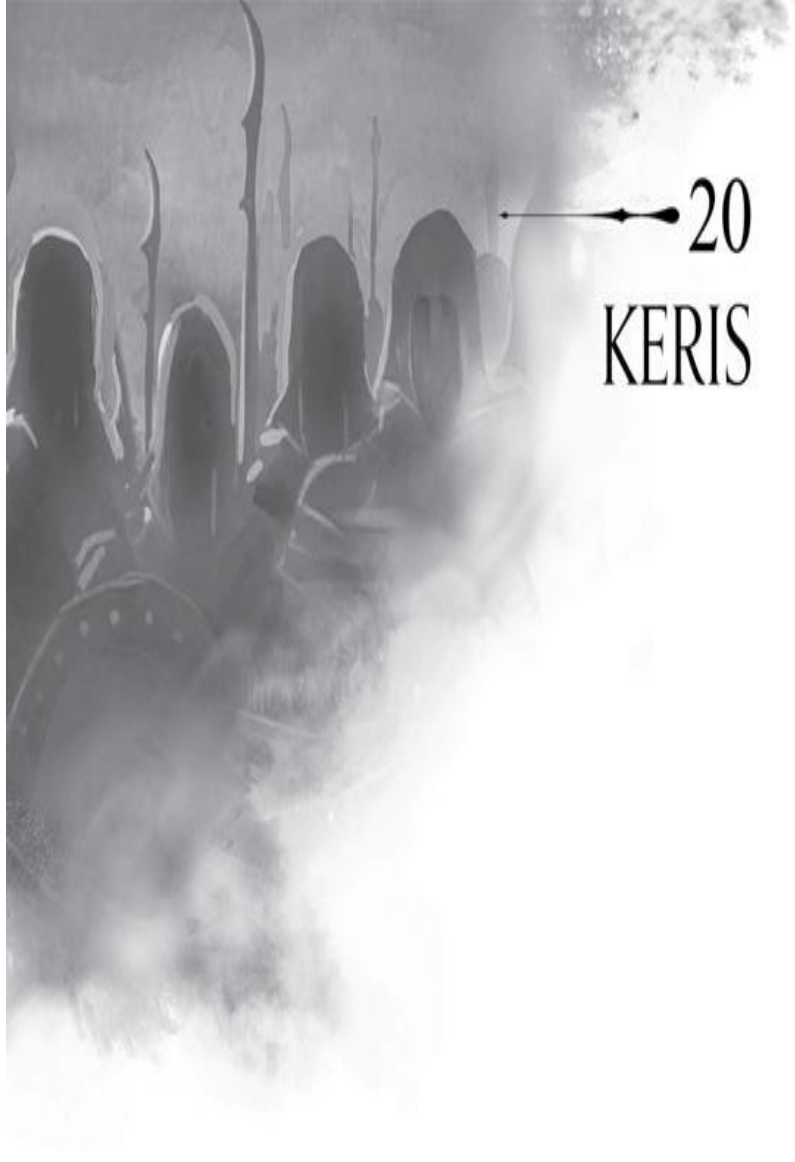
Daria başını salladı.

"Benim önerim hedefleri değiştirmek," dedi Zarrah. "En iyi savaşçılarınızdan oluşan küçük bir kuvvetle, ilk katmanı gizlice geçip çiftler halinde kaçan ikinci katmana saldıracağız. Onları ele geçirir, silahlarını çalarız, ki bu tipiktir. Ardından savaşçılarımızdan oluşan ek bir kuvvet ilk gözcü katmanına saldırır, ancak onlara kaçma ve alarm verme şansı verirken, saldırı kuvveti geri çekilir ve yaptığımız gibi gözcüleri öldürür. Ödüllerimizi alıp kaçacağız ve Kian bunun ana kampına yapılan başarısız bir baskın girişimi olduğunu düşünecek."

"Misilleme yapacaktır."

"Öyle mi?" Zarrah bir omzunu kaldırdı. "Sayıca üstün durumdayız. Yeni silah stokumuzla, özellikle de yakın gelecekte güçlü bir devriye gezmeye devam edersek, şahsen iki kez düşüneceğine inanıyorum." Daria'nın tam olarak ikna olmadığını görünce ekledi: "Bence isyancılar bizim için geldiklerinde, buradan çıkmak için savaşmaya yardım etmemiz gerekecek. İyi silahlanmış olursak hayatlarını kolaylaştırırız."

Daria ellerinin üzerinde arkasına yaslanmış, gözlerini gökyüzüne dikmişti. Kar kokuyordu ve Zarrah onun gelecek zorlu kışı düşündüğünü biliyordu. Kumsalı ellerinde tutarlarsa her şeyin ne kadar kolay olacağını düşünüyordu. Kayıplar anlamına gelse bile bu teklifin buna değebileceğini düşünüyordu. "Pekâlâ," diye cevap verdi sonunda. "Yarın gece gideriz."

20 KERIS

KERIS titredi rüzgâr kenarlarını yırtıp etrafına kar parçaları düşürürken fok derisi paltosunu daha sıkı çekti.

Her zaman sıcak olan Maridrina'da doğup büyümüştü; yağmurlu bir günde serin bir esinti, şimdiye kadar deneyimlediği en soğuk havaydı. Zaten nefret ediyordu. Rüzgârın yanaklarını çatlatıp parmaklarını acıtmasından, soğğun kemiklerine işleyip onu içten dışı doğru ürpertmesinden nefret ediyordu. Aren, Keris'inki gibi fok derisinden bir palto giymek için göğsünü açıkta bırakan yeleşini terk etmeden önce rüzgârın donmuş güneyden hava getirmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Ama bu berbat hava en son düşündüğü şeydi.

Şeytan Adası'na varmışlardı.

Gecenin karanlığında, mürettebat sessiz ve tüm ışıklar söndürülmüş halde gemiyi adanın etrafında dolaştırmışlar, ancak buranın ününe layık bir yer olduğunu keşfetmişlerdi. Yüksek kayalıklarda tek bir açıklık vardı, gece yarısı bir sokak festivali gibi aydınlatılmış nöbetçi kuleleriyle birlikte tekil iskele, bu da yüzden fazla asker saymalarına izin verdi. Doğrudan bir saldırı için bu sayı çok fazlaydı, bu yüzden bir sandalla kayalıkları bizzat inceleme riskini göze almışlardı.

Keris de onlarla birlikte gitmişti, bu yüzden daha yakından bakmak için biraz ışık yakaladıklarında o da oradaydı. İthikanyalıların her biri bu manzara karşısında sessizliğe bürünmüştü. Aren küfretti, sonra da "Aynı lanet malzemen yapılmış.

köprü olarak."

Yeni dökülmüş harç kadar pürüzsüzdü, görünürde ne bir çatlak ne de bir tutamak vardı, Keris'in damarlarına yeni bir korku akıtırken bile tırmanabileceğine dair umutlarını kırıyordu.

Çünkü köprü gibi Şeytan Adası *da yapılmıştı*.

İster Tanrı'nın, ister zaman içinde kaybolmuş ileri bir toplumun elleri tarafından olsun, burası mükemmel bir hapishane olarak yaratılmıştı ve gemiye döndüklerinde Lara'nın yüzü bile bu vahiy karşısında asılmıştı.

Seçeneklerini tartışmak için güvenli bir mesafeye çekilmişlerdi ama artık öğleden sonraydı ve hiçbir fikir gelmiyordu.

"Çorak bir yer."

Keris küpeştede yanında duran Lara'ya yan gözle baktı. Ötede Aren güvertede volta atıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Lara gözlerini yanlarındaki küçük kayalık adadan ayırmadı, görünen tek canlı cılız kozalaklı ağaçlar, ara sıra görülen kuşlar ve kumsaldaki foklardı. "Sadece yorgunum, çoğunlukla." Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Hayatım boyunca birçok kez yaralandım ve her zaman çabucak iyileştim, ama bu sefer..."

"Yaralanmakla ölmek arasında bir fark var, sadece geri getirilmek ve sonra neredeyse tekrar ölmek." Çenesi gerildi. "Aren durumu olduğundan daha kötü gösteriyor ve benim iyileşmem bizim öncelikli meselemiz değil."

Keris, Lara'nın yaralarının Aren'in söylediği kadar kötü olduğunu düşündüğü için onaylamayan bir ses çıkardı. Ama endişeleri konusunda haklıydı, bu yüzden konuyu değiştirdiğinde hiçbir şey söylemedi.

Lara, "Mükemmel bir dünyada, yaklaşımdan önce burası hakkında daha fazla bilgi edinmek için zamanımız olurdu," dedi. "Ama bu hapishaneyle ilgili her şey çok iyi korunuyor, yani zamanımız olsaydı bile kendimizi bu noktada bulabilirdik."

"Umutsuz mu?"

Ona karanlık bir bakış fırlattı. "Dramatiğin faydası olmaz. Buraya geleli bir günden az oldu - Aren'i Vencia sarayından kaçırmak için haftalarca düşünmek, plan yapmak ve casusluk yapmak gerektiğini unutma."

"Zarrah'ın haftaları yok," diye mırıldandı. "İhtiyacımız olan tek şey şansın yaver gitmesi ama Leydi Talih bana nadiren yardım eder."

"Sancak tarafında bir gemi var," diye bağırdı gözcü. "Valcottan bayrağı dalgalanıyor!" "Kahretsin," diye tısladı Lara.

Keris'in midesi bulandı ve şans hakkında konuştuğu için kendine lanet etti.

Diğer ithikanyalılar kostümlerini giyip yerlerini aldılar ve Aren Keris ile Lara'ya ona katılmalarını işaret etti. "Beni takip edin," dedi Aren ona ulaştıklarında. "Onlara kayalara çarptığımızı ve dümenin hasar gördüğünü söyleyeceğim. Oyalanmak için bize biraz zaman kazandırır, gerçi bunu onların gözetimi altında yapmak zorunda kalacağız. Keris, şu lanet göz bağını tak."

Keris'in yapmak isteyeceği son şey buydu ama keteni itaatkâr bir şekilde gözlerinin etrafına sardı. Loş ışıkla birlikte çok az şey görebiliyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandı Aren ve Keris yaklaşan geminin gövdesine vuran dalgaları duydu. Çırpınan yelkenler ve havlayan emirler. "Gemiye hazırlanın," diye bağırdı derin bir ses ve dakikalar sonra Keris'in kulaklarını tahtaya vuran kancaların ağır gümbürtüleri doldurdu.

"Uçağa biniyorlar," diye mırıldandı Lara. "Ve burada olmamızdan memnun değiller."

"Selamlar." Aren'sesi yine Cardifflı bir denizcinin aksanını taşıyordu. "Nasıl olabiliriz?"

"Bu sulardan geçmek yasaktır," diye seslendi derin ses ve Keris onun tanıdıklığından etkilendi. "Burada bulunma nedeninizi belirtin."

"Gece rotamızdan çıktık," diye cevap verdi Aren. "Dümen hasar gördü ve onu onarmak için demir attık. Güneyde iş ortaklıkları kurmak isteyen Cardifflı tüccarları taşıyoruz. Ithicana ve köprüsünü içermeyen ilişkiler."

Valcottan, "Sözlerine güveneceğimi mi sanıyorsun, seni sincap gözlü büyücü?" diye hırladı. "Eğer Teraford'dan Maridrinians'a mal taşıyorsanız, İmparatoriçe'nin ablukasını ihlal ediyorsunuz demektir."

Aren cevap verdi, "Beni yaralıyorsun dostum. İmparatoriçe'nin karşısına çıkmaya cesaret edemeyiz. Ambarımızı kontrol edin - Teraford'dan mal taşımıyoruz, sadece Ithicana'nın Harendell ile olan ilişkisi nedeniyle istekleri engellenen Valcottan tüccarlarını göstermek için Cardiff'ten getirilenleri taşıyoruz."

Sessizlik uzadı ve Keris her şeyden çok Valcottan'ın yüz ifadesini görüp niyetini anlayabilmeyi diledi. Ama Lara ilahi söylemeye başlamayı tercih etti. Hayvanların diğer hayvanları yutmasıyla ilgili bir tekerlemeydi ama başlığındaki kemikler ve kafatasları birbirine çarparken keskin Kardifya dilinde ürkütücü ve tuhaftı.

Valcottan adam, "Neden bu?" diye sordu.

Lara tekerlemeyi tekrarlarlarken Aren öksürdü. "Buradaki sular lanetli. Bizi huzur içinde bırakmalarını isteyen bir büyü söylüyor."

Valcottalılar gemilerinden huzursuzca mırıldandılar.

"Ambarınızı incelememiz gerekiyor," dedi kalın sesli adam, Lara'nın performansından açıkça rahatsız olmuştu. "Onarımlarınızı tamamladıktan sonra bu sulardan ayrılmalısınız, yoksa sonuçlarına katlanırsınız."

"Elbette," diye cevapladı Aren, görünüşe göre bu tehditten hiç etkilenmemişti. "Teftiş ederken dilini ıslatmak için bir kadeh şarap ister misin dostum? Gemide Amaridian bağbozumumuz var."

"Hayır." Valcottan askerlerine diğer gemiye geçmelerini emrederken Aren mürettebatına ve *yolcuların* güvertede kalmasını istedi. "Buraya zevk için gelmedik."

"Sen kimsin dostum?" Aren sordu. "Ben Cardiff'in Demir Yumruğu olarak da bilinen Egil Skallagrimsson. Bu kadın da Gümüş Dil olarak bilinen büyü uzmanım Grimhilde ve astrologum" -durakladı ve Keris gözlerin onun üzerinde olduğunu hissetti- "Ulf."

Damarlarında endişe dolaşıyor olmasaydı Keris gözlerini devirirdi ama Valcottan ona doğru eğildi, nefesi sarımsak kokuyordu. "Neden gözleri bağlı?"

"Çünkü görebildiği tek ışık yıldızlar," diye cevapladı Aren ve Keris'in tüyleri bu cümlenin doğruluğu karşısında diken diken oldu. "O hiç kimse değil."

"Tanıdık biri." Adamın yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve Keris'in tepki vermemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. "Yüzünü göster."

"Yıldızlardan başka bir ışık görürse, onların içindeki geleceği görme yeteneğini kaybeder ve bu da işime zarar verir." Aren'in sesi soğuklaştı. "Sizden tazminat almaya hakkım olur mu Kaptan...?"

"Bermin Anaphora." Bermin tiksintiyle alay etti. "Ve senin paganlığın umurumda değil."

"Prens Bermin Anaphora?" Aren'in dirseği Keris'in koluna çarparken Keris bir işaretle eğildi. "Özür dileriz Majesteleri, bilmiyorduk." Sonra Keris'in dizlerine tekme attı. "Büyüklerinin önünde diz çök!"

Keris dişlerini sıkı ama öyle de yaptı. Lara da dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünü yere bastırmış, hâlâ Cardiffçe mırıldanıyordu.

"Valcotta'nın bir sonraki imparatoru siz olacaksınız," dedi Aren. "Sizi gemimde ağırlamak bir onurdur, Majesteleri."

Keris, gözleri Bermin'in çizmelerindeyken bile adamın yüzünü ekşittiğini hissedebiliyordu. Yüzündeki memnun gülümsemeyi silmek için onu ayağından bıçaklamama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

"İmparatoriçe'nin seni, oğlunu seçmiş olması doğru ve iyi bir şey," dedi Aren. "Ama söyle bana, kuzenin hangi suçu işledi de Majesteleri onu idam ettirdi?"

Zekice.

"Zarrah'ın kaderi Cardiff'i ilgilendirmez," diye cevap verdi Bermin. "Oysa ambarınızın içindekiler *beni ilgilendirir*."

"Elbette, elbette," diye söze başladı Aren ama sonra Lara inlemeye ve Bermin'in ayaklarının yanındaki güverteye vurmaya başladı, "Eller görüyorum, eller görüyorum!" diye tıslıyordu.

"Uzak dur benden, cadı!" Prens bir adım uzaklaştı ama sırtı duvara çarptı ve diğer askerlerden bazıları ona yaklaştı.

"Onun ruhu burada!" Lara güverteyi tekrar tokatladı, sonra şiddetle geri çekildi. "İntikam için burada! Onu görüyorum!"

Bunun bir rol olduğunu bilmesine rağmen Keris'in tüyleri ürperdi ve midesi düğümlendi. *Bu gerçek değil*, dedi kendi kendine. *Bunların hepsi eğitimli bir casusun taklidi. Bir aktrisin.*

"Hiçbir şey görmüyorsun," diye tersledi Bermin. "Sessiz ol, cadı!"

Askerler Lara'yı sürükleyerek götürmek için harekete geçti ama Lara aniden sırtını kamburlaştırdı. "Onu görüyorum! Gece yarısı gökyüzü kadar güzel, saçları ve gözleri koyu renk, yanaklarında çiller ve kalbinde öfke. İhanete uğradı ve intikamını alacak!"

Askerler kıpırdandı, içlerinden biri mırıldandı: "Bu Zarrah. Zarrah'ı görüyor."

"Zarrah'ı görmüyor lan," diye bağırdı Bermin. "Çünkü Zarrah ölmedi."

"Onu bir çocuk gibi seven kişi tarafından ihanete uğradı," diye inledi Lara. "İntikamını alana kadar rahat etmeyecek."

"Zarrah'ın hayaleti burada ..." Askerlerden biri Lara'dan uzaklaştı, diğeri ise tereddüt ediyordu. "İmparatoriçe onu adaya koymamalıydı." "Zarrah bir

haindi!" Bermin kükredi.

Asker geriye doğru bir adım daha attı. "O zaman bir hainin ölümünü hak etmişti, adayı değil. Şimdi yamyamlar onu tüketti ve Zarrah'ın ruhu bizim için geldi."

Bermin atılarak Lara'ya doğru uzandı ve askeri üniformasının önünden yakalayarak sertçe sarstı. "Zarrah ölmedi," diye yüzüne karşı kükredi. "Yamyamlar onu yemez, onlar sadece düşmanlarını yerler. Bu cadı delilikle lanetlendi, gerçekte değil ve sen yine de bir çocuk gibi titriyorsun. Sen Valcotta'nın bir askerisin, öyle davran!"

Yamyamlar.

Keris'in içini korku kaplamıştı ama Lara'nın hareketi Valcottan prensini öyle sarsmıştı ki, söylememesi gereken bilgileri ağızından kaçıırıyordu. Bu da başka ne söyleyebileceğı sorusunu akla getiriyordu.

Keris maskesinin altından kız kardeşinin gözlerinde dönen çarkları izledi, dudakları Bermin'i itmek, Prens'in kontrolsüz bir şiddetle kaynıyor olmasına rağmen başka neler öğrenebileceğini görmek için aralandı.

"Yıldızlar farklı bir hikâye anlatıyor," dedi Keris, Lara Bermin'i daha fazla kışkırtmadan. "Şeytanların gerçek varisi tükettiğini söylüyorlar."

Bermin'in tüm vücudu kaskatı kesildi, kahverengi yanaklarındaki kızarıklık kayboldu ve orada bulunan herkes nefesini tutmuş gibi göründü.

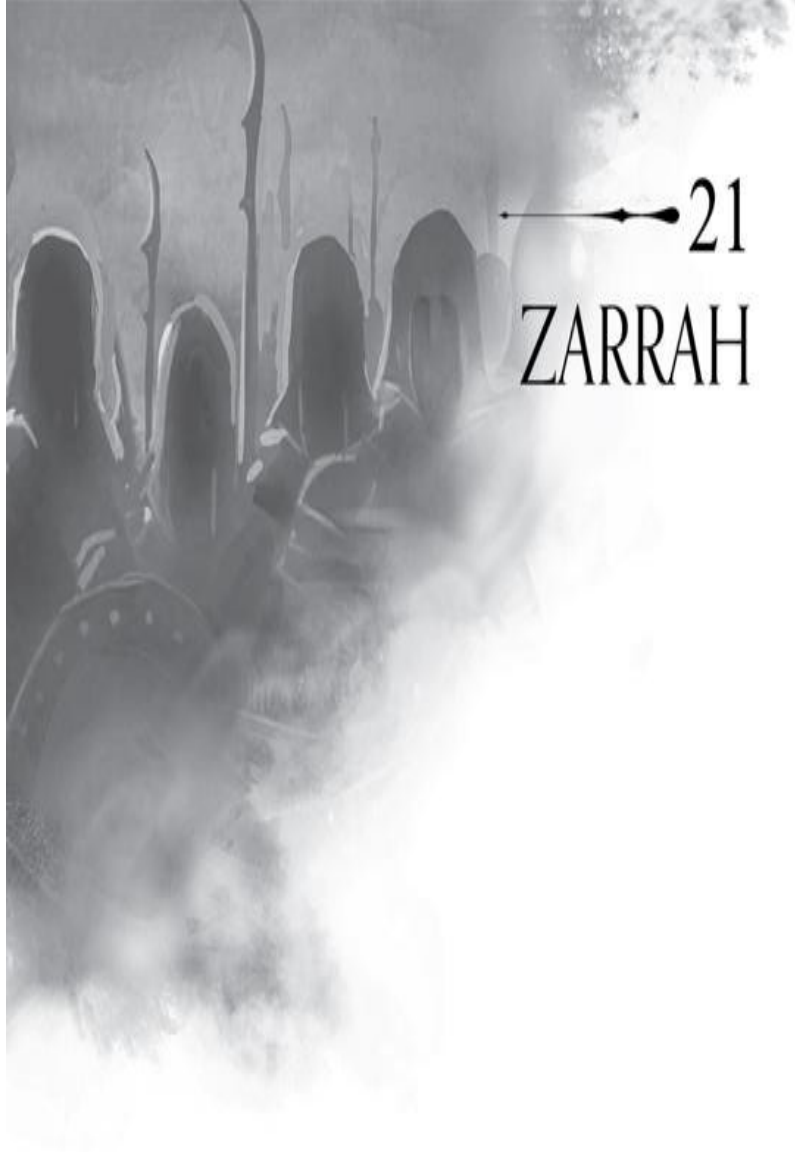
Sonra Bermin bir hareket patlamasıyla askerini bırakıp döndü ve botu fırladı. Keris bundan kaçabilirdi ama bunun yerine darbeyi karnından aldı. Darbe onu geriye, duvara çarptı. Bermin bir kalp atışı sonra onun üzerindeydi, bıçağının ucu Keris'in sağ gözünün üzerindeki göz bağına deldi. "Belki de hiçbir şey görmemen daha iyidir, seni pagan pisliği," diye fısıldadı Bermin, nefesi sıcaktı.

Acı göz kapağını yaktı, bir damla kan akarak gözünün köşesinde birikti ama Keris kıpırdamadı. Sessiz kaldı. Her ne kadar hayatı boyunca gözlerine lanet etmiş olsa da, onlardan birini kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi Aren. "Kimsenin dinleyip dinlemediğine aldırmadan gördüklerini anlatmaları öğretilmiş onlara. Onların gevezeliklerine aldırmayın ve bırakın da ambarımızı ve yolcu incelemeye devam edelim."

"Senin lanetli ambarınla ilgilenmiyorum, Cardiffli," diye hırladı Bermin. "Dümeninizi tamir ettirin ve kendinizi yoksa seni ve senin bu suların altında bulurum."

Bermin başka bir şey merdivene doğru yürüdü, askerleri de onu .

ETİLER Akşam karanlığından hemen sonra, on iki kişilik küçük bir kuvvet üçerli gruplara ayrıldı. Zarrah, Saam ve Daria ile birlikteydi. Tek silahı Daria'nın ona verdiği ucu sivriltilmiş tahta bir mızrak ve hurda metalden yapılmış bir bıçaktı ama Zarrah adanın tepesindeki açıklıkta karınları üzerinde sürünerek ilerlerken hiç korku hissetmedi, iki kabilenin sınırını oluşturan kayalıkların arasındaki boşluklardan geçerken gölgede kaldılar.

Sessizlik çok önemliydi çünkü gözcüler onları fark eder ve işaret verirlerse her şey boşa gidecekti. Ama Zarrah son haftalarını hayatta kalabilmek için avlanarak geçirmiş, zaten alışık becerilerini geliştirmişti ve ölü otların üzerinde ilerlerken tek bir fısıltı bile çıkarmadı.

Daria'nın eli onunkine değdi ve Zarrah ağaçtaki bir gölgeden başka bir şey olmayan ilk gözcüyü gördü. Onun görüş alanından çıkana kadar ayağa kalkmayarak, ağaçlı yamaçtan aşağıya, sahile ve Kian'ın kampına doğru sessizce ilerleyerek ona geniş bir bıraktılar.

Geçmişteki davranışları devam ederse, ikinci katmanda devriye gezen, hepsi de ağır silahlı ve güçlü savaşçılar olan üç çift muhafız olacaktı. Ve diğerlerine bir şeylerin ters gittiğini belli etmeden onları alt etmeleri gerekiyordu. İyi eğitilmiş okçular ve iyi işlenmiş yaylarla bu mümkündü ama ellerindeki tek şey yanlış ağaç türünden yapılmış bir yay ve kabiledaki bir kadının özellikle bu amaç için uzun tuttuğu saçlarıydı. Bununla birlikte

Kızgın muhafızlar tarafından kendilerine atılan sadece üç ok vardı, bu da öldürmelerin çoğunun yakın mesafeden yapılması gerektiği anlamına geliyordu.

Ellerini kullanmak Zarrah için gayet uygundu, bu yüzden diğer gruplardan biri yayı aldığı anda sadece omuz silkmişti.

Parmakları mızrağının sapının etrafında kıvrılıp açılıyor, nefesi gecenin soğuk havasında bulutlar oluşturunuyordu. Küçük kar taneleri düşüyordu ve başka bir zaman olsa onları diliyle yakalamak için dururdu.

Ama bu gece değil.

Bir geçirme sesi sessizliği bozdu ve Zarrah dondu kaldı, Daria ve Saam da aynı şeyi yaptı. Gözleri ağaçtan ağaca atlayarak gölgelerde bir hareket aradı, dar bir patikada ilerleyen iki şekil fark edince içi zaferle doldu.

Onların geçmesini bekledi, sonra da iz sürmeye başladı. Daha şimdiden Daria'yla birlikte öldürmeye gidecekleri, Saam'ın da gerektiğinde yardım edeceği konusunda anlaşmışlardı. Daria tercih ettiği kısa kılıcı tuttu ve soldakini işaret etti. Zarrah başıyla onayladı, sessizce sağdakini almayı kabul etti.

Daria üç hızlı adım attı, sonra bir ağır adım.

Adamlar duydular ve döndüler, soldaki boğazını Daria'nın zaten kesik olan bıçağına açtı. Kan fışkırdı. Sağdaki adam tökezleyerek geri çekildi, bir uyarıda bulunmak için ağzını açtı ama Zarrah mızrağının ucunu adamın boğazına saplayarak saldırdı. Adam homurdandı, mızrağın sapını kavradı ve kadının elinden çekip aldı.

Silahlı boğazından çekip aldı ve ona saptamak için çevirdi ama Zarrah sadece menzilden geri çekildi ve adamın kendi kanında boğularak ölmesini izledi.

"Buraya kadar her şey ," dedi Saam. "Buraya ne için geldiysek onu alalım."

Saam gözcülük yaparken, o ve Daria adamların kılıçlarını, bıçaklarını ve ceplerinde buldukları az miktardaki yiyeceği çıkardılar. "Bunu daha önce denemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı Daria. "Ama yemeğe o kadar odaklanmıştık ki-"

Bir çığlık geceyi böldü. Çığlığı atanın kendi savaşçılarından biri mi yoksa Kian'inkilerden biri mi olduğu pek önemli değildi, çünkü birkaç dakika sonra boru sesleri duyuldu.

"Kahretsın," diye tısladı Saam. "Gitme vaktimiz geldi."

Silahlar kemerlere, yiyecekler ceplere tıktırıldıktan sonra, gözleri arkadaşlarına katılmak üzere geri çekilecek olan gözcüleri ararken harekete geçtiler.

Gözcüyü ilk Saam gördü ve alçaldı. Zarrah da onu takip ederek garip bir şekilde hareket eden figürü işaretledi; sanki sekiyor ya da topallıyor gibiydi. Geçmesine izin vermek daha kolaydı ama bu onun planıydı ve Zarrah'ın bunu başarıya ulaştırması gerekiyordu. Çömelerek mızrağını fırlatmak üzere kaldırdı ama Daria'nın nefesi kesildi: "Zarrah, hayır! Bu-"

Ayakları altından çıktı, vücudu ters dönerken çığlık atmasını sadece eğitim engelledi. Bir tuzak.

Lanet bir tuzağa düşmüştü ve şimdi Sam ile Daria'nın üzerinde sallanıyordu, topladığı bıçaklar kemerinden kayarak altında bir yığın oluşturmıştı.

"Flay," dedi Daria, uyarısını tamamlayarak.

Zarrah'ın kalbi, Şeytan Adası'na mahkûm edilmiş en azılı seri katillerden birinin adını duyunca ürperdi. Yine de Daria,

"Neredesin, seni hasta pislik?" diye sorarken korkmaktan çok kızgın görünüyordu.

Yakınlardan bir kıkırdama sesi duyuldu ama Zarrah katili hiçbir yerde göremedi. "Kian

takviye kuvvetlerle geliyor," dedi Saam. "Onu aşağı indirmeliyiz." "Çizmemde bir

bıçak var," diye cevap verdi Zarrah. "Kendimi keserim."

"Ve düştüğünde boynunu kırarsın." Daria acı dolu bir ses çıkardı. "Saam, ağaca tırman ve ipi çöz."

Daria Kian'ın kabilesini izlerken asi ağaca doğru ilerledi. Bir saldırıyı püskürttüklerine inanarak tepeye doğru koşan düzinelerce savaşçının gürültüsü hiç de yanıltıcı değildi. Yakalanırlarsa, öleceklerdi.

Saam çam ağacına doğru ilerlerken küfretti; Flay'ın tuzağı bağladığı yeri ararken sık dallar onu engelliyordu.

Bunun için zaman yoktu. Düşme riskini göze almak zorundaydı.

Mızrağını bırakan Zarrah, çizmesine ulaşabilmek için kendini yukarı kaldırdı ve küçük bıçağı çekerek kurtardı. Ayak bileklerinin etrafındaki ipi yakaladı, sonra hemen . "Bu ip neden yapılmış ?"

Aldığı tek cevap bir inilti oldu.

Dönerek aşağı baktı ve Daria'nın yere yığıldığını, bir gölgenin onun üzerine eğildiğini gördü. Kıkırdarak Daria'nın başını okşadı. "Saam, ona yardım et!"

Çoktan ağaçtan atlamaya başlamıştı. Gölge ciyakladı ve panik içinde kaçtı. Saam, Daria'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "O iyi, sadece bayılmış."

"Götürün buradan," diye hırladı Zarrah. "Git! ben de aşağı iner ve saklanırım." "Seni bırakırsam beni öldürür!"

"Gitmezsen hepimiz ölürüz!"

Saam tereddüt etti, sonra inleyen Daria'yı kollarına almadan önce tüm silahlarını kemerine soktu. "Savaşçılarla birlikte döneceğim. Ve Zarrah... sadece sessiz ol - sen Flay'ın tipi değilsin."

Bunun ne anlama geldiğini Zarrah bilmek bile istemiyordu, o yüzden dikkatini ayak bileklerini bağlayan tuhaf kordonu kesmeye odakladı. Bir değil, üç kordon vardı ve bir tahta parçasına takılı hurda metal parçası zayıf bir kenar tutuyordu. Sessizce küfrederek iplerden birini testereyle kesti ve sonunda ipi kesti.

Ama zamanı kalmamıştı.

Kian ve savaşçıları buradaydı.

Kıpırdamadan, bir grup adam altından geçerken kimsenin kaldırıp bakmaması için dua etti. Kian, "Açıklık alanı geçtikten sonra takip etmeyin," diye emretti. "Bir tuzak olabilir."

Zarrah nefes almaya devam etmek için kendini zorladı, karnı kendini dik tutma çabasıyla titriyordu, bir eli garip ipleri tutuyordu. Takip edecekler, sonra geri çekileceklerdi. Ya kendini kesecekti ya da Saam geri dönecekti ve Zarrah bu işten zedelenmiş bir gururdan başka bir şeyle çıkamayacaktı.

Sınırdaki bir kargaşa vardı, iki kabile arasında bağırışlar ve duruşlar vardı ve iplerden birini daha kesme riskini göze aldı, ancak ayak sesleri yaklaşırken dondu kaldı. Başını çevirerek gölgeleri taradı ve iki şekil seçti.

"Bu o," dedi garip bir ses, bir erkekti ama garip bir tonu vardı. "Flay'e göz kulak olmasını söylediğin kişi. Flay'ın yüzler karşılığında koruması gereken kişi."

"Yüzünüzü göreceksiniz," diye cevap verdi Kian. "Şimdi defolun gidin ve sizi dinlerken

yakalamayayım." Küçük gölge o tuhaf adımlarla uzaklaştı.

"Canavarları davanıza mı çağırıyorsunuz?" diye sordu, durumdan bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyordu ama bir şey bulamadı.

"Flay ve onun gibiler ormanda bizim göremediğimiz şeyleri görüyorlar ve Flay'ın tipi olmasan da senin canlı halinin ölü halinden daha değerli olduğunu düşünceleri daha iyi," diye cevap verdi. "Seni konuşmak için yalnız yakalamaya çalışıyorduk."

"Nedenmiş o?" diye sordu. "Ben senin için seni mahkûm eden kadının yeğeninden başka kimim ki? Bana yardım etmek için neden her şeyi riske atıyorsun?"

"Çünkü sen benim buradan çıkış biletimsin."

Zarrah son ipi keserken durakladı, cevap beklenmedikti. "Nasıl yani? Kiminle pazarlık yapıyordun?"

"Dışarıdaki isyancılar. Görünüşe göre seni çok istiyorlar."

"Bu adada yoldaşlarından oluşan koca bir kamp varken neden seninle uğraşsınlar ki?" "Cevap çok açık değil mi?"

Yüzünü göremese de ona ters ters baktı, çünkü kesinlikle belli olmuyordu. Kian alçak sesle

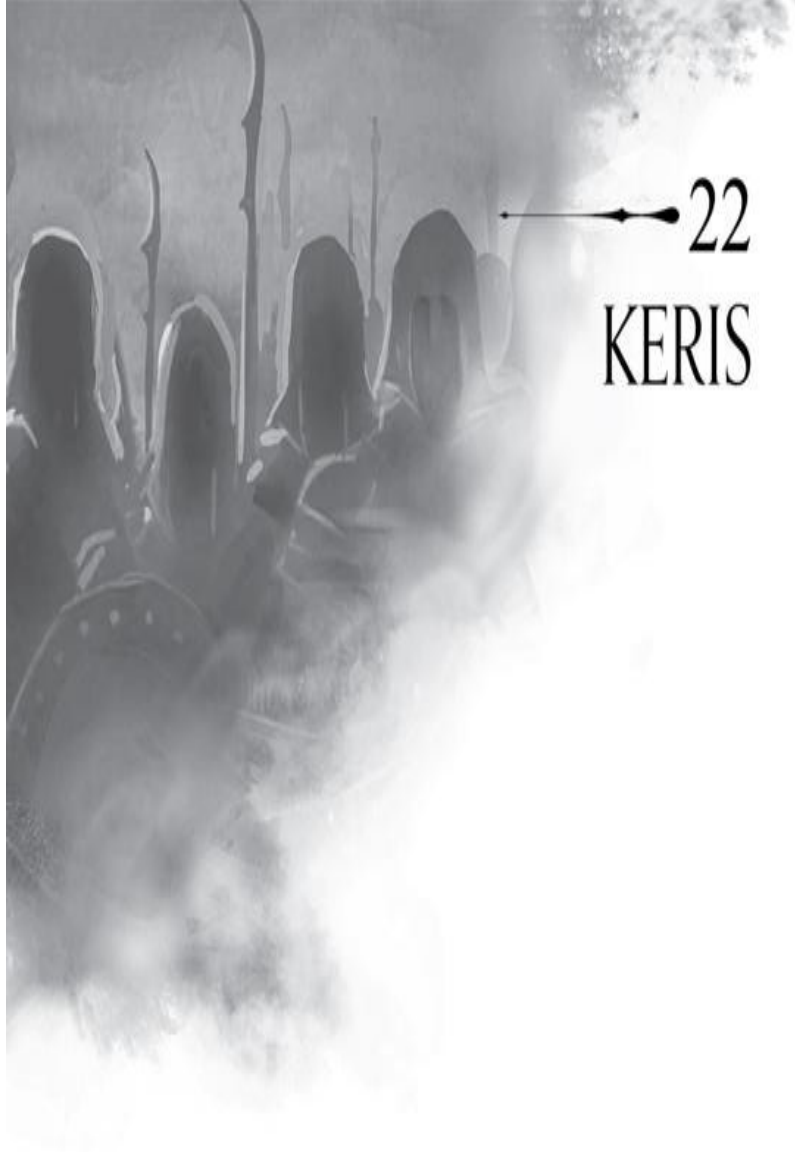
kıkırdadı. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Bu iş sıkıcı olmaya başladı, Kian." Daha sert testereledi, bu konuşma için ayaklarının üzerinde durmak istiyordu, oyun gibi asılı kalmak değil. "Bilmediğim ne var?"

"Ne yediklerini."

Tüyleri diken oldu, sinirleri. "Sen neden ?"

"Küçük asi arkadaşların inanmak istediğin gibi birer örnek değiller," diye yanıtladı Kian. "Görünüşe göre dışarıdaki dostları da yamyama dönüşmüş olanlarla hiçbir şey yapmak istemiyor."

22 KERIS

BERMIN W GİTTİKTEN SONRA Keris kafasındaki aptal şapkayı çıkardı ve gözündeki kanı silerek göz bağını çözdü. Elini indirdiğinde Lara'nın ona ters ters baktığını gördü. "Çenenin kapalı tutmalıydın," diye hırladı ona, başlığının kemikleri ve kafatasları yanaklarına çarpıyordu. "O zaman bana saldırmazdı."

"Kadın olduğun için mi?" Keris eğlenerek bir nefes verdi, sonra acı dışarıya doğru fışkırırken bir elini karnına bastırdı. "Bermin Anaphora *çocukları* öldürmekten çekinmez, Lara. Kendi gözlerimle, içinde saklanan aile yansın diye bir evi ateşe verişini izledim. Eğer karnına bir çizme sokmayacağını düşünüyorsan, bu onu benim kadar içindir."

"Daha önce de tekmelendim." Kollarını kavuşturdu, başlığını savurdu. "Ama bu nefes kaybı. Bermin en büyük belirsizliğimizi ve aynı zamanda en büyük korkumuzu doğruladı. Zarrah hayatta ama büyük bir tehlike altında. Bermin onun güvende olduğundan emin olsaydı böyle bir tepki vermezdi."

Kaptanın kamarasına geçtiler, Aren'in mürettebatından biri soğuğu hafifletmek için sıcak içecekler dağıtıyordu. Keris sandalyelerden birine oturdu, sıcak şarabı elinin tersiyle itti.

Yamyamlar onu yemez, onlar sadece düşmanlarını yerler.

Ancak Zarrah bir Anaphora'ydı ve bu da onu adadaki herkesin düşmanı yapıyordu. Aklına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı, bu da sudan başka bir şey içmemesi anlamına geliyordu.

Masadaki diğerleri seçenekler önermeye başladı ama Keris zihni kendi içine sürüklenirken tek bir kelime bile duymadı. Kız çok yakındaydı. Çok yakındı ama yine de ona ulaşamıyordu.

Bir ordu getirmeliydin. Bir savaş

başlatmalıydın.

Dünyayı ateşe vermeliydin.

Kapa *çeneni*, diye bağırdı sese. Sandalyesini geriye iten Keris ayağa kalktı ve pencereye gitti.

Bir sandalye daha geriye doğru süründü ve ardından kız kardeşi dirseğinin dibindeydi, başlığını masanın üzerine atmıştı. "Umutsuz olup olmadığını merak etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum."

"Umutsuz olmadığımı biliyorum," diye cevap verdi. "Merak şey, ne kadar yüksek bir bedel ödemek zorunda kalacağım." "Bir sınırı var mı?"

Tereddüt etti. "Eğer varsa bile, henüz oraya ulaşamadım."

Aralarındaki sessizlik uzadı ve Keris onun kararını bekledi. Zarrah'ın bu kadar çok can kaybına değmeyeceğini ve geri dönmenin daha iyi olacağını söylemesini bekledi.

Yüksek bir gümbürtü duyuldu ve Lara . Keris, "Bu sadece tekneye çarpan dalgaların sürüklediği odunlar. Buralardaki denizler bunlarla dolu, özellikle de adanın girişine yakın yerlerde."

Gözleri kilitlendi, aynı anda farkına vardılar ama konuşan Lara oldu. "İskeleyi incelerken, dalgaların sürüklediği odunların kanala girmesini engellemek için çaba sarf ettiklerini gören oldu mu?"

Aren kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Hayır."

"Eğer bir mahkum kanaldan geçebiliyorsa, büyükçe bir odun parçasının da aynı şeyi yapamaması için bir neden var mı?"

Keris gerildi, kafası çözümün bu kadar basit olamayacağını haykırsa da kalbi bu umut kırıntısına kilitlendi.

"Delilik," diye araya girdi Jor. "Kanal duvarlarına çarpıp hamur haline gelmeseniz bile, burası Ithicana değil, su buz gibi. Tanrı aşkına, kar yağıyor."

Lara omuz silkti. "Kolay olup olmayacağını sormadım, sadece dalgaların karaya attığı odunları siper olarak kullanarak iskeledeki muhafızları geçmenin mümkün olup olmayacağını sordum."

"Belki." Aren çenesini ovuşturdu. "Hiç böyle bir şey görmedim ama ada akıntıyı içindeki her şeyle birlikte o kanala çekiyor. Muhafızlar sürekli olarak dalgaların sürüklediği odunların geçtiğini görürlerdi - neredeyse hiç fark etmeyecekleri kadar. Karanlıkta, eğer alçakta kalırsanız, sizi göremezler."

"Gerçekten de tamamen körlemesine gitmeyi düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu Jor ve sonra tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı. "Olacak tek şey, içeri giren her kim olursa olsun, sonunda Zarrah kadar tutsak olacak. Burası bir hapishane, sorun çıkış yolu."

"Ama en acil sorun bu değil," diye tersledi Keris. "Bermin'in askerlerini duydun, Zarrah yamyamların elinde. Onu *onlardan* kurtarmak en önemli mesele; hapishaneden çıkmak ise ikincil. Daha fazla beklersek kurtarabileceğimiz tek şey kemikler olur! Bunu tek başıma yapmak zorunda olsam bile, *şimdi* gidiyorum!"

"O zaman git," diye bağırdı Jor ona. "Ama kurtarılmayı bekleme!"

"Bu senin kararın değil Jor," dedi Aren ve çenesini orada bulunan diğer mürettebata doğru salladı. "Karanlık çöktükten sonra yaklaşacağız. Valcottalılar bu sularda bir gün daha oyalanmamız için başka bir bahane bulamayacaklar, o yüzden hemen harekete geçmeliyiz. Gidip kendimize biraz odun toplayalım."

Diğer kral da diğer İthanyalılar gibi ayağa kalktı ve sadece Lara ve Keris kalana kadar hepsi odadan çıktı.

Lara sessizdi, kılıç kemerinin tokasıyla uğraşıyordu. Sonra dedi ki, "Onu serbest bıraksan bile Zarrah minnettar olmayabilir. Aren kesinlikle minnettar değildi. Beni gördüğü için duyduğu öfke kaçışımızı birden fazla kez engellemeye çok yaklaşmıştı."

"Minnettarlık beklemiyorum. I ..." Keris bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ben... Ben sadece beni seçme hatasını yaptığı için cezalandırılmasını istemiyorum."

Aralarındaki sessizlik uzadı ve kız kardeşinin incelemesini hissedebiliyordu. Sonra dedi ki, "Bu bir hata değildi."

Şaşkınlık dilini dondurdu ve Keris başını kaldırıp Lara'nın bakışlarıyla buluştu, baltanın düşmesini bekledi. Çünkü Lara ondan hoşlanmıyordu ve böyle bir şans-

"Sen sinir bozucu, egoist bir . " Nefesi kesildi. "Ama Zarrah'ın seni seçmesindeki tek kusur, tüm dünyanın buna karşı olmasıydı. Sana asla bir şans vermediler."

Duyguları midesini bulandırıyordu çünkü söylediği şey... sadece Zarrah'la olan ilişkisiyle ilgili değildi. *Onunla* olan ilişkisiyle ilgiliydi. Çocukken çalınan, sonra bulunup tekrar kaybedilen kız kardeşi.

Ithicana'ya ve sonra tekrar eylemlerinin sonuçlarına. Lara'nın sözleri tam olarak bağışlama değildi ama... bir şeydi. Gecenin içinde bir mum. "Lara, ben-"

Lara'nın yanaklarındaki renk aniden kayboldu. "Bu iğrenç koku da ne?"

Havayı koklayan Keris, "Bu"-demek üzereydi ki Lara hıçkırarak botlarına kustu-"akşam yemeği" demeye başladı.

"Oh, Tanrım." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Çok özür dilerim. Normalde deniz tutması bu kadar uzun süre suda kaldıktan sonra hafifler, ama bu sefer üstümden atamıyorum."

"Tebrikler," dedi Aren'in kurtarma operasyonunda ona yardım etme kararını nasıl etkileyeceğini merak eden bencil yanından nefret ederek.

Kız ona bakakaldı. "Ne?"

"Hamileliğiniz için tebrikler. Yeğenlerimin sayısını unuttum ama bu seferki özel olacak." "Hayır... hayır, değilim..."

"Kesinlikle öylesin," dedi. "Ben haremde büyüdüm kardeşim. Yemek kokusu yüzünden kustuğunu gördüğüm ilk hamile kadın sen değilsin."

Sessizlik.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı sonunda, Keris'ten uzaklaşıp pencereden dışarı bakarken.

Soru kendisine yöneltilmemiştir ama onu bu kadar... *sinirli* görmekten hoşlanmamıştı. Bu yüzden, "Bu bilgi için ideal elçi ben değilim ama bir erkek ve bir kadın-" dedi.

"Bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorum, Keris!"

Omuz silktili. "Sadece kontrol ediyorum. Tüm eğitimini bir erkeğe nasıl delik açacağını öğrenmeye adanmış olman ve bir erkek seni dürttüğünde ne olacağını öğrenmemiş olman ihtimali vardı."

"Eğer söylersen, seni bıçaklarım."

İçindeki huzursuzluk kızın öfkesi karşısında kayboldu ve Keris topukları üzerinde sallanarak uzun bir süre kız kardeşini süzdükten sonra "Çocuk istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Evet." Lara ellerini yüzüne bastırdı, sonra gözleriyle buluşmak için ellerini bıraktı. "Önlem alıyorduk."

"Bana kesin olan tek yöntemin perhiz olduğu söylendi, ancak ben yargılayacak biri değilim."

Lara ona ters ters baktı. "İthikanyalılar kendimi korumak için hamile kaldığımı düşünecekler. Onların iyiliğini kazanmak için." "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Evet!" Lara odada volta atıyordu. "Kendimi korumak için bir çocuğu kalkan olarak kullanmak bencilce ve iğrenç. Benden zaten nefret ediyorlar. Bunu daha da kötüleştirmeye gerek yok."

Keris tereddüt etti, bunun kendisini dahil etmesi gereken bir konuşma olup olmadığından emin değildi. Ama iyi şeylerin koşullar yüzünden bozulması onu çok yormuştu. "Ve sence çocuk sahibi *olmamak* onların hislerini değiştirecek mi?"

Lara kıpırdamadan durdu, sanki ısırılıyormuş gibi içine çekildi.

"Sen kraliçesin," dedi. "Bu da tebaanızın büyük çoğunluğunun sizi bir insan olarak görmediği anlamına geliyor. Ne düşünüyorsun, nasıl hissediyorsun, nasıl *acı çekiyorsun*? Umurlarında bile değil. Tek umursadıkları, yaptığınız seçimlerin onların hayatlarını nasıl etkilediği. Kendinizi cehenneme atmak kraliçe Lara için *hiçbir şeyi* değiştirmeyecek ve kadın Lara için her şeyi yok edecektir."

Aren'in ona daha önce yüzlerce kez söylemediği şeylerdi muhtemelen. Onun mantığı görmesini ve reddetmesini izledi, midesinde hayal kırıklığı oluşuyordu çünkü bunun Ithicana'nın onun hakkında ne düşündüğü ile hiçbir ilgisi yoktu ve her şey kendisi hakkında nasıl hissettiğiyle ilgiliydi. "Mutlu olmayı hak ediyorsun Lara. Eğer istediğin buysa, lütfen bu mutluluğun seni umursamayan kişiler tarafından yok edilmesine izin verme."

sessizlik uzanıyordu ve o bunu bozmadı.

"Bu senin sorunun değil," dedi sonunda. "Yine de bu gelişmeyi kendine saklamayı rica ediyorum. Aren'in benim... durumuma değil, sen içeri girdiğinde seni dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaya odaklanması gerekiyor."

Aldatma onun çöküşü olmuştu ama yine de kız kardeşinin ruhuna işlemeye devam etmişti. Onunla büyümüş, onunla yaşamayı ve nefes almayı öğrenmişti ve ona hiçbir faydası olmadığını bilmesi gerekse de, Keris Lara'nın hâlâ eski bir dost gibi ona tutunduğunu görebiliyordu. "Ama artık sadece sen değilsin, değil mi?"

Lara'nın bakışları keskinleşti. "Hamile ol ya da olma, seni ve Zarrah'ı kurtarmanın bir yolunu bulacak olan benim."

Ona ihtiyacı vardı. Ama bu onun kendini yok etmesi için bir araç olarak kullanılmaya razı olduğu anlamına gelmiyordu. Keris, "Kimseye bir şey söylemeyeceğim ama belki de Aren'den en son sır sakladığın zamanın sonucunu kendine hatırlatırsın," dedi.

Darbe bir bıçak gibi saplandı ve Lara irkildi. "Sen bir pisliksin." Topuklarının üzerinde döndü ve hissimla odadan çıktı.

İç çekerek botlarının güverteye geri dönüşünü takip etti ve Lara'nın doğrudan batan güneşin arkadan aydınlatıldığı Aren'e doğru ilerleyişini izledi. Diğer adam ipi bıraktı, Lara'yı geminin boş ön tarafına kadar takip ederken kaşları çatılmıştı.

Keris onlara sırtını döndü ve küpeştenin yanına gitti. "Balıkçılık çalışmaları nasıl gidiyor?"

"İhtiyacımız olanı aldık, Majesteleri," dedi bir İthikanyalı, halatlarla gemiye sabitlenmiş ağarmış ağaç gövdelerini işaret ederek.

Keris denizin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanan dalgaların sürüklediği odunlara baktı; su karanlık ve soğuktu, Maridrina kıyılarındaki turkuaz okyanuslara hiç benzemiyordu. İthicana'nın suları kadar ölümcüldü, çünkü soğuk akılsız ve ayırım gözetmiyordu.

Jor kaşlarını çatarak, "Onları uzun botlarla çekebildiğimiz kadar yakına çekeceğiz," dedi. "O suda ne kadar az zaman geçirirseniz, ölmeme ihtimaliniz o kadar artar. Seni özleyeceğimden değil."

Keris sıcaklık konusunda aynı fikirdeydi. Özellikle de sıcak ateşlere ve sıcak içeceklerle değil de soğuk gece havasına ve Valtotta'nın sunduğu en kötü suçlulara doğru tırmanacağı düşünülürse.

"Gecikmenin anlamı yok," dedi Jor. "Bir şeyler yişin. Sıc. Suyu girmeden önce ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap, çünkü daha sonra fırsatın olmayacak."

"Hazırım," diye cevap verdi Keris, yemek yeme düşüncesi midesini bulandırıyor. Bakışlarını dalgaların sürüklediği odunlardan kaldırarak sisin içinde adaya doğru baktı. Her şey plana uygun giderse, bir saat içinde Zarrah'la aynı yerde olacaktı. Aynı yıldız kümesinin altında, sisle gizlenmiş olmalarına aldırmadan.

Bir öksürük sessizliği bozdu ve hem o hem de Jor arkalarını döndüklerinde Lara ve Aren'i arkalarında dururken buldular. Aren bir şeytan gibi sırtıyordu, kolu Lara'ya sarılmıştı. Lara'nın gözleri kızarmış, yanakları nemlenmişti ama birkaç dakika önce Lara'dan yayılan tedirginlik gitmişti.

Jor, "Bu şartlar altında çok gıdıklanmış görünüyorsun," dedi. "Neden deli gibi sırtıyorsun?"

Aren gülümseyip başını sallayan Lara'ya baktı ve sonra İthicana Kralı ağzından kaçırıp, "Lara hamile. Göz kulak olman gereken bir Kertell daha olacak, seni yaşlı piç."

Jor bön bön baktı, sonra kollarını ikisine de dolayarak Aren'in sırtına vurdu. "Umalım da bu ufaklık annesinin beynini miras alsın, çünkü senin gibi bir salaktan daha kurtulamayacağım!"

Haber İthikanyalılar arasında yayıldı, yüzlerinde gülümsemeler belirdi ve yumuşak tebrik sözleri akşam havasını doldurdu ve Keris uzaklaştı. Bu onun anı değildi; onların anıydı.

Geminin ön tarafına doğru yürüyerek tüm silahlarının yerinde olup olmadığını kontrol etti. Botlarının sıkı bağlandığını. Saçlarının yüzünden uzakta tutturulmuş olduğunu.

"Seni dışarı çıkaracağım."

Döndüğünde Lara'yı arkasında, örgüsünden kurtulmuş sarı saçları rüzgârda savrulurken buldu. "Nasil yapacağımı henüz bilmiyorum," dedi Lara. "Ama Aren ve ben ikinizi buradan çıkaracağız."

Karanlık çökerken ve gemi Şeytan Adası'na doğru yol alırken sessizce durdular. Girişteki parlaltı görüldüğünde Keris, "Eğer işler benim için kötü giderse, Sarhina'nın tahta geçmesine yardım et. Aptal kardeşlerimizden iki kat daha iyi hükümdar olacaktır."

"Kraliçe olmak istiyor mu?"

"de değil," diye yanıtladı. "İşte tam bu yüzden iyi bir iş çıkaracaktır."

Aren dümeni bırakıp yaklaştı. "Burada duracağız ve yolun geri kalanını uzun kayıkla gideceğiz. Erzağımız var ama alabileceğin çok fazla şey var. Hazır mısın?"

İnsan bir şeye hiç hazır olabilir mi? "Dört gözle bekliyorum."

Aren ona balmumu ile sarılmış bir paket uzattı. "İçeri girip güvende olduğunuzda, geceleyin bunun bir kısmını ateşe koyun ve gözlerinizi kapatın. Parlaltı kalıcı olarak kör edecek kadar parlaktır, bu yüzden onu göreceğiz."

"Peki ya bunu yapacak kadar uzun süre hayatta kalamazsam?"

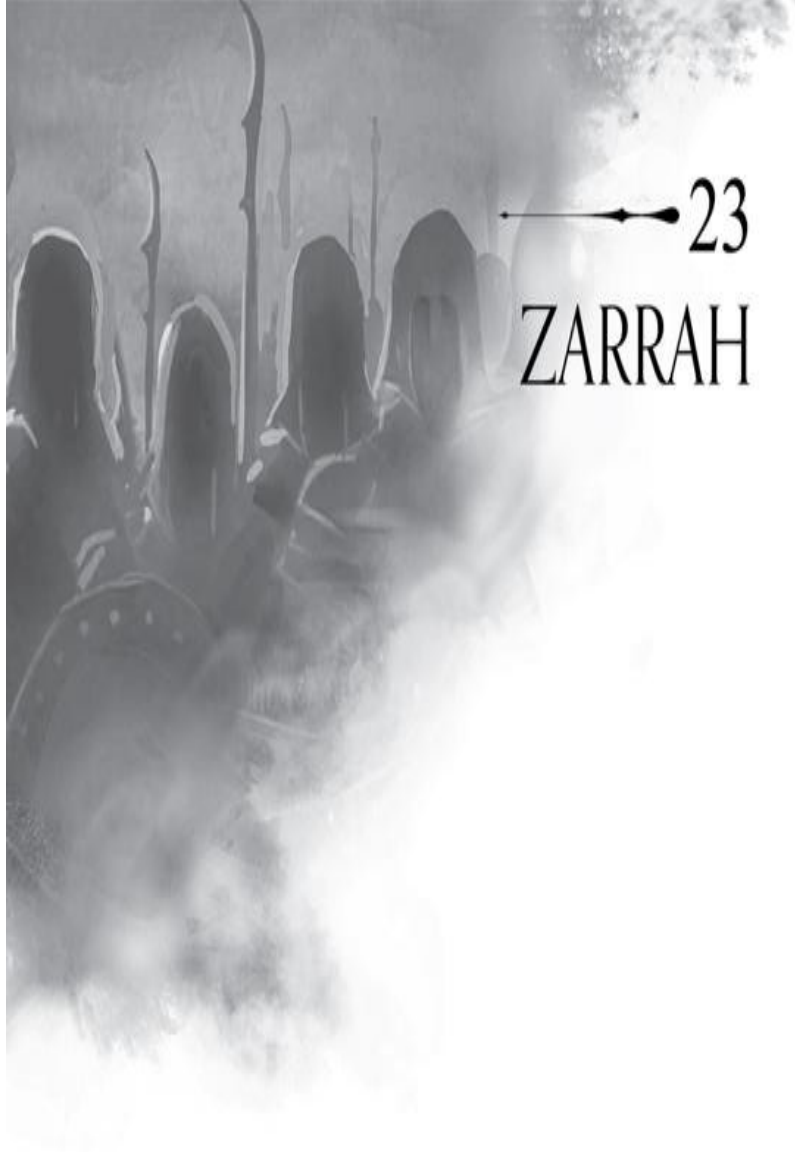
Lara, "Onun için elimizden geleni yapacağız, mantık çerçevesinde," diye cevap verdi. "Bundan daha fazlası için söz veremem."

Lara sana Zarrah için hayatını riske atmayacağını söyledi ama o an fikrini değiştirebilir. Ve sonsuza kadar ölümden kaçamaz. O yüzden lütfen bu güneş yolculuğunu kendine gerçekten ne kadarını kaybetmeye hazır olduğunu sormak için kullan, dedi Aren'in sesi kafasının içinde ve Keris uzanıp onun omuzlarını kavradı. "Seni tekrar kaybetmek istemiyorum kardeşim. Yapmaman gereken hiçbir şeyi yapma."

Alt dudağını ısırıp, sonra başını salladı. "İyi şanslar."

Keris küpeştenin üzerinden tırmanıp merdivenden aşağı indi ve şimdi alçalmış olan uzun tekneye bir gümbürtüyle indi. Bir banka oturdu, tahta pantolonunun üzerinden ıslak ve soğuktu, olacakların bir .

Dakikalar sonra Aren yumuşak bir gümbürtüyle yere inip Keris'in yanına yerleşti, gözleri sisi kesen soluk ışıltıdaydı. "Sıra."

ZARRAH Kian'a baktı, tüyleri hâlâ diken dikendi. "Saçmalık. Onların kampında haftalar geçirdim. Ne yediklerini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sen söyle," diye cevap verdi. "Tencerelerindeki eti gördün. Domuz etine benziyor ama kendine bir sor, bu adada hiç domuz gördün mü?"

"Kuşları yiyorlar. Balık. Ve sizden çaldıklarını!"

Kian güldü. "Tencerelerine koydukları şey bu olsaydı bu adada tek bir kuş kalır mıydı sanıyorsun?" Ellerini kalçalarına dayayarak ekledi, "Sahili biz tutuyoruz ve ağlarımız balıkların çoğunu alıyor. Bütün erzakı. Daria ve onun gibilerin çaldıklarının tüm o karınları doyurmaya yeteceğini mi sanıyorsun?"

Değildi, ama gizli mağazaları olduğunu varsaymıştı.

"Seni benim kabile üyelerimle besliyorlar Zarrah. Kamplarında hâlâ rahat hissediyor musun?"

"Paylaşmıyorlar." Sertçe yutkundu. "Kendi yiyeceğimi kendim avlamak zorundayım." Herkesi sorumlu tutmayı amaçlayan bir kural. Güçlülerin zayıfların avlarını çalmamasını sağlamaya yönelik bir kural.

Yoksa bu, avın onların avcı kampında yaşadıklarını öğrenmesini engellemek için konulmuş bir kural mıydı?

Hayır. Hayır, bu insanları tanıyordu. Ateşte pişen insan etinin kokusunu fark ederdi. Böylesine korkunç bir yaşam biçimini ondan saklamış olmalarının imkânı yoktu. "Saçmalıyorsun, Kian."

Omuz silkti, sonra bir elini uzattı. "Adamlarımın cesetleri nerede? Ölülerden birkaçını bulduk ama en az iki gözcümüz kayıp."

"Muhtemelen çalıların arasına saklanmıştı." Kelimeler çok hızlı çıkmıştı ve o da bunu biliyordu. Başını yavaşça sallayan Kian da farkındaydı. "Seni şimdi zorla alabilirim, Zarrah. Bunu biliyorsun. Ama kendi gözlerinle görmeni ve kampımıza kendi iradenle gelmeyi seçmeni tercih ederim. Kasaplık işlerini bu gece mezarlıkta yapacaklar. Biz burada seni bekleyeceğiz."

"Uzun süre bekleyeceksin," diye cevap verdi Zarrah ama Kian olan gölge sadece omuzlarını kaldırdı.

"Adamlarım dönene kadar sessiz olun," dedi. "Kendini aşağı indirebileceğine inanıyorum."

Savaşçıları yaklaşıp küfürler savurup intikam istediklerinde kadın hareketsiz kaldı. Kian'ın tek söylediği şeydu: "Onu ele geçirdiğimizde, özgürlüğe giden biletimiz olacak. O şerefsizlerin tek bileti cehennemdir."

Sonra gittiler.

Zarrah onların ayak sesleri kaybolana kadar bekledi, sonra kendini yere bıraktı. Yere sertçe ve dengesiz bir şekilde çarptı, bir çalılığa yuvarlandı ve dönen kafasını toparlamak için sadece bir kalp atışı geçirdi. Sonra koşmaya başladı.

Nabızı zonklıyor, böğründe bir sancı oluşuyordu ama beynini kemiren Kian'ın söyledikleriydi. Bu doğru olamazdı. Bir numara olmalıydı. Bir yalan olmalıydı.

Tam büyük bir isyancı birliği duvarı geçerken kesik çizgiye ulaştı, gerçi onu görünce yavaşladılar. Daria da onlarla birlikteydi ve diğerlerinin arasından Zarrah'ın yanına doğru ilerledi. "İyi misin?" diye sordu. "Seni terk ettiğini fark ettiğimde Saam'ın gözünü kararttım."

"İyi," diye yanıtladı Zarrah, Daria'nın elini kolunda hissedince tüyleri diken diken oldu. "Tam altımdan geçtiler ve fark etmediler bile. Onlar gittikten sonra kendimi kestim."

Daria başını salladı, sonra sallandı. Zarrah içgüdüsel olarak onu dengeledi. "Başın nasıl?"

Daria, "Yeni doğum yapmış bir annenin memesi büyüklüğünde bir kaz yumurtası," diye mırıldandı. "Ama yaşayacağım. Ve o küçük canavarın izini Flay beni öldürmediğine pişman olacak. Kampa dönelim ve bu fiyaskonun buna değip değmediğini değerlendirelim."

Kampa döndüklerinde Zarrah sessiz kaldı, çaldıkları on beş silahı incelerken yüzünde bir gülümseme belirdi, hepsi de kamptakilerin çoğunun sahip olduğundan çok daha iyi yapılmıştı.

"Bence bu kutlanmaya değer," diye duyurdu Daria. "Ancak bazı talihsiz ruhların devriyede bana katılması gerekecek ki geri kalanlar rahatlayabilsin."

Zarrah kadının savaşçıları çoktan nöbetçi olarak çok iyi bildiği için gerildi. Kutlama yapanların dikkatinin dağılmasından yararlanarak işemeye gider gibi ormana girdi, sonra Daria'nın izini takip etti. Sınırı koruyanlara katılmak için değil, mezarlığın bulunduğu vadiye gitmek için yola koyuldular.

Bu doğru değildi.

Bu doğru olamaz.

Ancak attığı her adımda Zarrah daha önce görmezden geldiği ipuçlarını görüyordu. Daria'nın açıklamalarını nasıl kolayca kabul ettiğini gördü. Kian'ın onu kendi kampına katılması için manipüle etmeye çalıştığına şüphe yoktu ama bu bir gerçeklik payı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Daria'nın kampında çalabildikleri ve ötesinde başka bir yiyecek kaynağı olmalıydı. Ve Zarrah

bunun ne olduğunu öğrenmeye niyetliydi.

Isırgan otlarından oluşan halı, dar patikayı geçerken ayak seslerinin duyulmasını engelledi, zayıf ışığa saygı duyarak yavaşça ilerledi ama meşale ışığının parıltısını seçmesi uzun sürmedi.

Daria aptal değildi, bu da ne yaparlarsa yapsınlar muhafızların olacağı anlamına geliyordu. Patikadan uzaklaşan Zarrah gölgeden gölgeye geçti.

Şurada.

Bir ağaca yaslanmış zayıf bir beden vardı. Saam olduğundan şüphelenmişti, zira bu kişi bir bıçakla tırnaklarını karıştırıyordu ve bıçak zayıf ışığı yakalıyordu. Alçalarak adamın yanından geçti ve fener ışığına yaklaştı.

Bir küreğin kayalık toprağa sürtünme sesi ona ulaştı.

Mezar kazıyorlardı. Daria baskında kimsenin öldüğünden bahsetmemişti ama bu ölmediği anlamına gelmiyordu. Madem durum böyleydi, cesedi gömme konusunda neden bu kadar gizliydi? Zarrah çukurun ağzını tırmandı ve mezarlığa bakarken dirseklerini yere dayadı.

Daria ve başka bir adam kazıyorlardı, mezarın bir tarafına büyük bir taşlı toprak yığını yığılmıştı bile. Ancak bu manzara Zarrah'ı rahatlatmak yerine kaşlarını çatmasına neden oldu çünkü yeni bir mezar kazmıyorlardı.

Eski kazı yapıyorlardı.

Tahtaya çarpan metalin *gürültüsü* duyuldu ve Daria hafifçe başını salladı. " burada."

Daria dizlerinin üzerine çökmeden önce Zarrah kazma işlerini yavaşlatmalarını, ilkel küreklerini ortaya çıkardıkları şeyin etrafında çalıştırmalarını sessizce izledi. Deliğin içine uzanarak bir şeyi kavradı ve kaldırdı. Zarrah gerildi ama diğer kadının çıkardığı tek şey bir erzak varilinin kapağına benzeyen bir şeydi.

Onları tabut olarak mı kullanıyorlardı? Bu adada mezar kazacak hayvan olmadığı düşünülürse, bu hiç mantıklı değildi. "Bir tane daha sığabilir. Şanslıysak belki iki tane. Tuzu getir."

Kovuğun karşı tarafından iki adam geldi, aralarında bir şey taşıyorlardı. Bir ceset. Meşale ışığı cesedi aydınlattığında Zarrah'ın boğazında safra birikti.

Ceset değil. Av hayvanı gibi giydirilmiş bir leş.

Dehşet içinde donup kalan Zarrah, leşi fıçıya doldurmalarını ve ardından tuz çuvallarını boşaltmalarını izledi.

Diğer cesedin açıklığa taşınmasını izlerken alnından damlayan ter elinin arkasına sıçradı.

"İhtiyacımız olanı kesin," diye emretti Daria. "Ama küçük küçük doğrayın ve geri getirmeden önce burada pişirin.

Bilmemeli, yoksa onu kaybederiz."

Farkındalık ruhuna işlerken Zarrah'ın yüzündeki kan çekildi. Onu Kian'dan kurtarmamışlardı; onu tuzağa düşürmüşlerdi. Ona bir *çiftlik hayvanı* gibi bakmışlardı. Kian haklıydı.

Kaçması gerekiyordu. Yapabiliyorken kaçması gerekiyordu.

Kaçış yok.

Panik damarlarına doldu ve Zarrah kaçma ihtiyacıyla geriye doğru kaydı. Saklanmaya ihtiyaç duydu.

Çat! Ayağının altından bir dal kırıldı. Dondu

kaldı.

Artık çok geçti.

Yüzler ona doğru döndü, Daria'nın gözleri karanlığı yararak Zarrah'ınkilere kilitlendi, sonra alarmla genişledi. "Zarrah-"

Çoktan kendini yokuş yukarı atmaya başlamıştı.

Dallar yüzünü tokatladı, kökler ayak parmaklarına takıldı ve neredeyse devrilmesine neden oluyordu ama Zarrah yavaşlamadı. Yavaşlayamazdı, çünkü artık sırları ortaya göre, onu canlı bırakma şansları neydi?

Az önce iki kasaplık adamı tuzla tedavi etmek için fıçılara doldurmalarını izlediğine göre, tahminine göre şansı yoktu.

"Zarrah! Zarrah, bekle!" Arkasından ayak sesleri geliyordu, Daria ve savaşçıları sert bir şekilde takip ediyordu.

"Açıklamama izin ver!" Nasıl bir açıklama ki? Bu canavarların tükettiklerini haklı çıkaracak hangi kelime vardı?

Zarrah hızını artırdı. Hava ciğerlerini yaktı, bir kramp yan tarafını ısırdı ama acıyı görmezden geldi. Kian sınırda bekliyordu; tek yapması gereken karşıya geçmekti. Korkularını henüz bilmediği yeni bir şeytanın kollarına atılacaktı ama bundan daha kötüsü olamazdı.

Hiçbir şey bundan daha kötü

olamazdı. Ayak parmağı

sıkıştı.

Zarrah yere yığıldı, küçük bıçağı elinden fırlayıp karanlığa karıştı. Panik içinde ormanın zeminini eşeleyerek bıçağı aradı.

Ama ayak sesleri yaklaşıyordu.

Neredeyse üzerine geliyordu.

Dudaklarından hayal kırıklığı ve korku dolu bir hırıltı döküldü ama kılıçla bile hepsiyle savaşılamayacaktı. Tek şansı kaçmaktı.

Elleriyle toprağı tırmalayıp kendini yukarı doğru sürükledi. Adanın zirvesine doğru yarışlıyordu.

"Zarrah!" Daria'nın sesi tizdi. "Yapma bunu! Karşıya geçme! Seni geri getiremeyiz!" Yanıt vermek için nefes bile harcamadı.

İleride, meşalelerin zayıf ışığını gördü. Kian, şimdi savaşçılarının eşliğinde bekliyordu. Ve neredeyse sınıra varmıştı.

"Zarrah!"

Ona uzanan elleri hissedebiliyordu. Nefeslerini ensesinde hissediyordu.

Zarrah çılgın atarak kendini taş bariyere doğru fırlattı. Diz kapaklarına vurduklarında acı hissetti ama sonra yuvarlanmaya başladı. Kendini bu canavarlardan olabildiğince uzağa götürmek için toprağı tırmalıyordu.

Bacaklar ve ayaklar görüş alanını dolduruyordu, Kian ve adamları sarmıştı.

"Geri çekil Daria," diye kükredi Kian. "Sınırımızı ihlal edersen savaş çıkar."

Nefes nefese kalan Zarrah kendini ayağa kaldırdı ve iki kabileyi sınırın iki yanında, meşale ışığında parıldayan silahlarıyla karşı karşıya buldu. Yalnız Daria'nın elinde silah yoktu, gözleri Zarrah'ınkilere kilitlenmişti. "Bunu görmemen gerekiyordu. Asla bilmen gerekmiyordu."

"Yok artık." Zarrah ağzına bulaşan pisliği tükürdü. "Av olduklarını bilenler karşılık verme eğilimindedir." "Hayır." Daria başını hızla salladı. "Ne kadar kötü olsun, birinin kaderi asla bu olmaz.

Karnımız ne kadar boş olursa olsun, bunu kendimizden birine asla yapmayız."

"O senin değil, asi," diye karşılık verdi Kian. "O bir kraliyet mensubu - güneydeki küçük darbenizle devirmeye çalıştığınız insanlardan biri. Onu ızgara için şişmanlatmana şaşmamalı. Düşmanların tadı iki kat daha

, değil mi?"

Daria duvara bir adım daha yaklaştı, herkes gerildi. Dondu kaldı, sonra şöyle dedi: "Bizden dolayı hiçbir zaman tehlikede olmadı. Yaptığımız şeyi yapmamızın sebebinin *siz* bildiğiniz halde onun kafasını yalanlarla doldurdunuz."

Ne yaparlarsa yapsınlar. Katledilen adamların fiçılara doldurulduğu görüntüler Zarrah'ın gözlerinin önünden geçti ve öfkesi alev yandı. "Benden uzak dur!" Ayağa fırladı. "İnsanları yiyorsun. Sen lanet bir yamyamsın.

-Bir canavar!"

Daria irkildi. "İsteyerek olmadı. Ya bu olacaktı ya da açlıktan ölecektim." "Açlıktan ölmek daha iyi!"

"Bunu hiç yokluk çekmemiş bir kadın söylüyor!" Daria'nın elleri yumruk oldu. "Buraya ait olmadığımızı biliyorsun. İmparatoriçe'nin bizi buraya, tiranlığına karşı çıkanları susturmak için koyduğunu biliyorsun. Acı çektiğimizi, hayatta kalmak için kendimizi canavarlara indirgemek zorunda olduğumuzu bilmekten zevk aldığını biliyorsun."

"Erzak gönderiyorlar!" Zarrah öne doğru bir adım attı ama Kian onun kolunu yakalayıp başını sallayarak uyardı.

"Yeterli değil." Daria uzun bir nefes verdi. "İmparatoriçe'ye saldırmak yerine birbirimize saldıracak güce sahip olmamızı sağlayacak kadar. Kian ve kabilesi çocukları temizliyor. Yaşlıları. Zayıfları. Ailemize bunu yapmayı reddettiğimiz için başka bir yolda yürümek zorunda kaldık Zarrah. Değer verdiklerimizi korumak için ruhlarımızı siyaha boyadık ama firçayı bize verenin İmparatoriçe olduğundan asla şüphe duymadık."

"Bu adada masum tek bir kişi bile yok," diye cevap verdi Kian Zarrah'tan önce. "Herkes katil ama aramızda yapacaklarının sınırı olanlar da var."

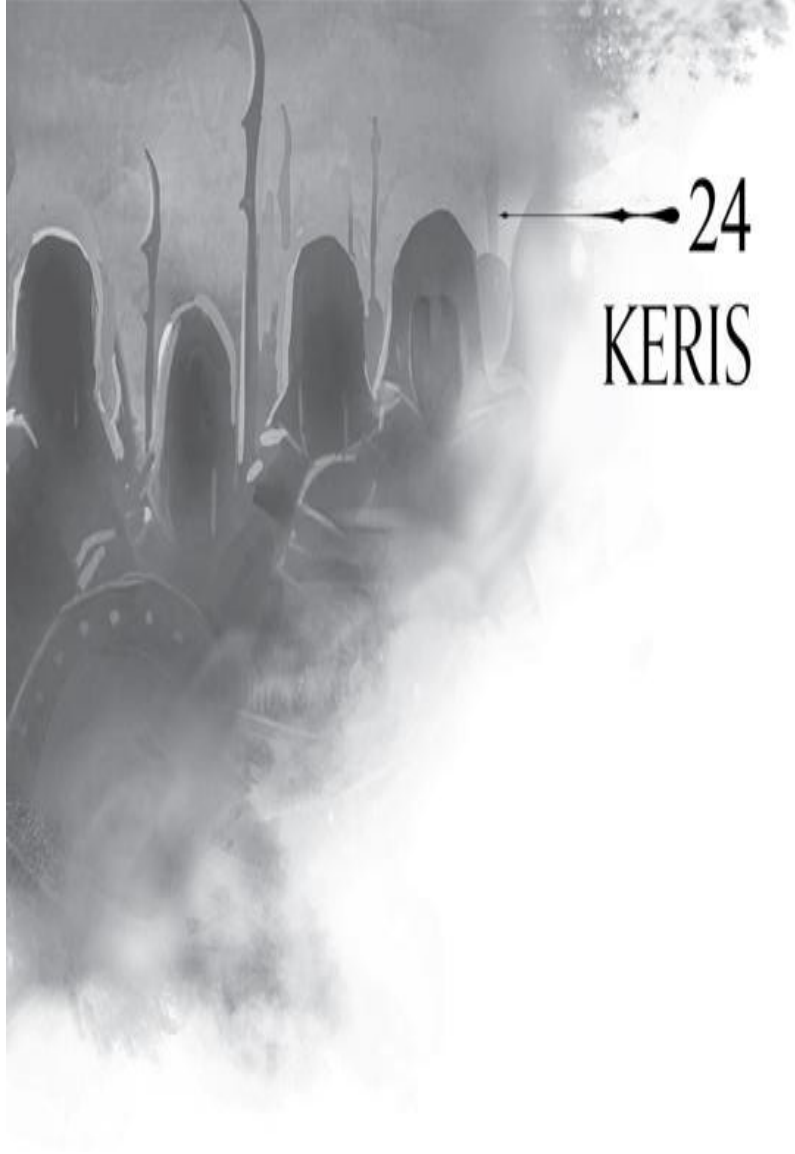
Daria bir kahkaha attı. "Bana kendi çocuklarını öldürmenin, ölenlerin etiyle hayatta kalmaktan nasıl daha iyi olduğunu açıkla, Kian. Daha da iyisi, bunu Zarrah'a açıkla."

bir ürperti geçti ama Zarrah dişlerini sıktı. Daria'nın kelimeleri, onları duyanlar kendi düşüncelerini unutana kadar nasıl evirip çevirdiğini görmüştü ve şimdi böyle manipüle edilmeyi reddediyordu. "Eğer yaptıklarının adil olduğuna gerçekten inansaydın bana gerçeği söylerdin. Bunun yerine haftalarca aranızda yaşadım, sözünüze güvendim, ancak tüm bu süre boyunca bana yalan söylediğinizi keşfettim. Eğer kötülerle yatmam gerekiyorsa, bu suçlarını inkâr etmeyenlerle olsun!"

Daria'nın cevap vermesine fırsat vermeden topuklarının üzerinde döndü ve yamaçtan aşağıya doğru yürüdü.

"Zarrah!" Kadının sesi onu kovaladı. "Seni kurtarmaya çalışıyorduk! Eğer onlarla gidersen, kaybolursun! Lütfen!"

Zarrah arkasına bakmayı reddederek, "Kaybolmak her ne ondan daha iyidir," diye cevap verdi.

24

KERIS

KÜREKLERİN BAŞINDAKİLER, akıntı sandalı ve dalgaların sürüklediği odunları yakalayıp adanın girişini aydınlatan meşalelerin turuncu ışıltısına doğru çekene kadar uzun süre kürek çekmek zorunda kalmadılar. Onlar yaklaştıkça Keris'in kalbi giderek artan bir şiddetle çarpıyor, ağzı kuruyor ve elleri buz gibi oluyordu.

Ya bu işe yaramazsa? Ya görüldüyse?

Meşalelerin önündeki hareket titreşimleri, yarım ay şeklindeki iskeleyi koruyan Valcottan askerlerinin sayısını gösteriyordu. Tepeden tırnağa silahlı ve yanından süzülüp geçerken sırtına bir düzine ok saplayacak kadar yetenekli askerler.

"Yeterince yakın," diye mırıldandı Aren ve kürekler suya daldı, uzun kayığı yerinde tutmak için geriye doğru kürek çekiyorlardı. Çektikleri kütükler etraflarında yüzüyordu.

"Geri çekilmek için son şans," dedi Aren. "Bir kez suya girdin mi geri dönüşü yoktur." "Tek yolum ona çıkıyor." Bacaklarını kenara doğru çeviren Keris suyun içine kaydı.

Sanki her tarafına bıçaklar saplanıyor, nefesini kesiyor ve damarlarında panik hissi yaratıyordu. İçgüdüleri tekneye geri tırmanmasını gerektiriyordu ama Keris kendini yüzmeye zorladı ve en çok dalı olan gövdeye tutundu. Su etrafında dönüyor, dalgaların sürüklediği ağaçlar sallanıyor ve Keris'in nefesi kesiliyordu.

"Bacaklarını hareket ettirmeyi unutma," diye fısıldadı Aren. "Eğer hareketsiz kalırsan donarsın."

Mürettebat onun cevabını beklemedi, sadece dalgaların sürüklediği ağacı serbest bıraktı. Ağaç parlayan iskeleyle doğru ilerledi.

Tek ses suyun tahtaya vuruşuydu. Dalganın gürültülü olması gerekirdi, ama bir gelgitten ziyade, sanki sessizce cehenneme akan bir nehre yakalanmış gibi hissediyordu. Etraf karanlıktı, ay bir bulut tarafından gizlenmişti.

Akıntıya güven, dedi kendi kendine. *Tam olarak nereye aktığımı biliyorsun.*

Yine de uçsuz bucaksız bir hiçlik denizinde tek başınaymış gibi hissediyor, her yöne yüzüyor ama hedefine asla ulaşamıyordu.

Sıçrama.

Keris irkilerek tekneye doğru baktı ama tekne karanlıkta kaybolmuştu. Ne sıçramıştı? Suyun içinde onunla birlikte ne vardı?

Bir şey bacağına dokundu ve dondu kaldı. Bir köpekbalığı mı? Daha kötü bir şey mi?

Su etrafında dönüyordu ve Keris bir şeyin nefes aldığını duydu. Cılgınca savurdu, yumruğu önce havayı, sonra suyu, sonra da eti buldu. Bir kızgınlık homurtusu, ardından Aren'in sesi tısladı, "Sakin amına koyayım. Ölmek üzere olan bir köpek gibi soluyorsun. Seni duyacaklar."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yalnız gidersen kendini öldürtmemen için hiçbir şansın yok," dedi Aren. "Ve ben Zarrah'a borçluyum. Şimdi biri seni duymadan kapa çeneni."

Keris dişlerini sıktı, nefes alış verişinin düzene girmesini istiyor, hissettiği duygu fırtınasında sakinlik arıyordu.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Aren. "Eğil."

Sesler suyun üzerinden süzülüyordu. Ne konuştuklarını anlamak imkânsızdı ama ses tonu, canları sıkılan ve mümkün olan en az çabayı gösteren askerlere aitti.

Ya da belki de bu sadece Keris'in . Ağaç altın rengi

bir ışık havuzunun içine süzüldü.

Hiç kıpırdamadan duran Keris gözlerini sağa çevirdi. Dördü erkek, ikisi kadın altı muhafız iskelede duruyordu; hepsi de Valcottan menekşesi renginde ağır pelerinler giymiş, silahları bellerinde parıldıyor ve yayları omuzlarına asılmıştı. İçlerinden biri ağaca baktı ve Keris kendini suyun altına bıraktı, soğuk dişlerini sıkmasına neden oldu.

Ağaç iskelenin altından süzülürken kalbi zonkluyordu ama başını kaldırıp bir ağız dolusu hava emmeden önce meşale ışığının parlaklığı kaybolana kadar suyun altında kaldı. Fark edilmemişlerdi ama tehlikeyi atlattmış olmaktan çok uzaktaydılar.

Akıntı hızını artırdı, dalgaların sürüklediği odunları kayalıklardaki boşlukların arasına çekti. Ve bilinmeyene doğru.

Gözlerini gökyüzüne çeviren Keris, askılardan sarkan parlayan yağ kazanlarını ve gözleri aşağıdaki suda, uçurumun tepesinde yürüyen okçuları işaretledi.

"Dayan," diye mırıldandı Aren. "Bu iş zorlaşacak."

Su kanalı, bir dağ vadisinden geçen nehir gibi kayayı keserek iç kısımlara doğru kıvrılıyordu. Kanal daraldıkça havada sprey parçaları yükseliyor ve her saniye hızlanıyorlardı.

Çatlak!

Ağacın gövdesi kayadaki kıvrıma çarptı ve her şey döndü. Tutunmaya çalışırken tırnakları ahşabı çizdi, görüşü ışık ve suyla doldu. Ağaç tekrar uçurumun duvarına çarptı, gövde dönerken dallar koptu.

Keris küfretti ve bir ağız dolusu suyla ödüllendirildi. Öksürerek ağacı uçurumun duvarından uzaklaştırmak için tekmelemeye çalıştı ama suyun gücü çok fazlaydı.

Yine vuracaklardı, hem de sertçe.

Darbenin bir kısmını almak için ayaklarını zamanında kaldırdı ama dizleri büküldü. Dallar yukarı doğru savruldu, duvardan sekip bir daire çizerek dönerken yüzüne çarpan odun parçaları yüzünü parçaladı.

Çatlak!

Ağaç tekrar kayaya çarptığında acı içinde tısladı, Aren ona çarparken omzu darbeyi almıştı. Ne kadar yol kat etmişlerdi?

Daha ne kadar ileri gitmeleri gerekiyordu?

Keris yukarı bakma tehlikesi geçirdi. Işık havuzları yanından geçip gidiyordu ama okçular izliyorsa, serpentinin arasından görmek imkânsızdı.

Çatlak!

Ağaç yarılıp Aren'in tutunduğu yarısı içini bir korku kapladı.

Sonra sağdan gelen devasa bir dalga onlara çarptı ve suyun şiddeti azalmadan önce dalgaların sürüklediği odunlar başladı. Nefes nefese kalan Keris, gözlerini dalgaların aydınlattığı kayalık bir sahile sabitledi.

daha fazla petrol havzası. Bu açıdan uçurumun tepesini göremiyordu. Muhafızların izleyip izlemediğini anlayamıyordu. Ama zamanları tükeniyordu.

Akıntı onları adanın etrafına sürüklüyordu ve sahilin sonuna ulaştıklarında kurtuluşları yoktu. Bir boğulma makinesinin içine çekileceklerdi. O sahile çıkmaları gerekiyordu.

Sonra sudan sis yükselmeye başladı.

Keris loş ışıktaki Aren'in mumlu bir paketin içindekileri boşalttığını gördü, toz suyla karışıkça buğuya dönüşüyor gibiydi. Telaşa neden olacak kadar değil ama umarım onları gizlemeye yetecek kadardı.

Aren paramparça olmuş odun parçasını bırakıp kıyıya doğru sertçe yüzdü. Keris dişlerini sıktı ve onu takip etti.

Yukarı bakmanın bir anlamı yoktu. Geriye bakmanın da. Ya işe yarayacaktı ya da .

Keris daha önce hiç yüzmediği kadar yüzdü, panik gücünü artırdı. Sonra elleri kayaya çarptı, acı bileklerini kesti ama ayağa kalkarken bunu görmezden geldi.

Daha hızlı.

Sessiz kalmak için elinden geleni yaparak iç kısımlara doğru ilerledi ama sonra koşarak sahile vurdu, Aren'i yamaç boyunca kovaladı ve ağaçların arasına girene kadar durmadı.

Keris dizlerinin üzerine çökmüş, kesik kesik nefesler alıyordu. Aren onun yanına çömelmişti, aynı şekilde soluk soluğaydı ve Keris ona "İyi misin?" diye sordu.

"Donuyorum koyayım. Isınmanın yolunu bulmalıyız."

"Eğer sarılacak birini istiyorsan, karını getirmeliydin. Benim tipim değilsin."

Aren bir nefes çekti. "Ağzından çıkan boklara bakılırsa bu kadar uzun yaşamış olman şaşırtıcı."

Bu noktada tartışacak bir şey yoktu, bu yüzden Keris çarpan kalbini sakinleştirmeye odaklandı. Çabası boşa gitmişti, çünkü daha hızlı çarpıyordu. Zarrah buradaydı, bu adadaydı, bu da ona Southwatch'taki o kader anından beri olmadığı kadar yakın olduğu anlamına geliyordu. Yine de tek sesin suyun gürültüsü ve rüzgârın dallar arasında çıkardığı hisirtti olduğu gölgeli ormanı seyrederken, kendini ondan hiç olmadığı kadar uzakta hissediyordu. "Düşündüğümde daha büyükmüş gibi geliyor."

Aren onaylarcasına homurdandı. "Sana verdiğim paket sende mi? Hala karanlıkken gemiye sinyal göndermeliyiz."

Keris ceketini karıştırdı, sonra yüzünü buruşturdu. "Gitmiş. Suda kaybettim."

"İyi de olabilir. Dikkatleri adanın üzerine çekmek istediğimizden emin değilim." Aren çömeldiği yerden kalktı. "Bahse girerim mahkûmlar en az bir kamp kurmuşlardır. Zarrah'ı bulana kadar yeni mahkûmlar gibi davranacağız, sonra da Lara'nın bizi kurtarmak için bir yol bulmasını bekleyeceğiz. Silahlarınızı saklayın."

İkisi de kımıldamadı.

Ona göre bunun nedeni Keris'in hangi yöne gideceğine dair hiçbir

fikri olmamasıydı. "Şimdiden kayboldun, öyle mi?"

Aren'in yüzündeki sırtışı göremese bile *hissedebiliyordu*. "Ormanın kralı sensin, yolu sen gösterirsin."

Aren usulca güldükten sonra topuklarının üzerinde döndü ve tereddüt etmeden ormanın içinde yürümeye başladı.

Keris göğsünde yükselen beklentiye dizginlemeye çalışarak onu takip etti.

Zarrah nasıl tepki verecekti? Verdiği sözü tutup onu öldürme ihtimali vardı. Ama Aren'i riske atmak istemeyecekti, bu da onun tepkisini kendini açıklayabileceği kadar yumuşatacaktı.

Tam olarak neyin açıklanması gerekiyor? diye fısıldadı kafasının içindeki ses. Ona daha önce söylenmemiş ne söyleyebilirsiniz?

Ona üzgün olduğumu söyleyeceğim, diye cevap verdi. Güvenine ihanet ettiğim için pişman olduğumu. Onun hayatını kurtarmak için bu kadar çok can kaybını ona yüklememeliydim.

Ses kafasının içinde kıkırdadı, vahşi ve manyakça, Saksagan'ın atlamadan hemen önceki kahkahası gibi. *Onun için tekrar hayatları tehlikeye attığımı düşünürsek, içi boş bir özür.*

Bu-

Keris, derisi karıncalanırken kendisiyle yaptığı iç tartışmayı yarıda kesti. Omzunun üzerinden bakarak içgüdülerini tetikleyen şeyin ne olduğunu karanlıkta aradı. "Bir şey mi duydun?"

Aren durakladı. "Tek duyduğum sensin. Bir dalı kırmadan bir adım atabileceğini düşünüyor musun?"

"Medeni bir şekilde büyümenin bedelini ödüyor insan," diye mırıldandı Keris, hareketi ararken bile. Gölgelelerden izleyen gözleri aradı. Ama hiçbir şey yoktu. "Ben... bir şey yok. Devam et."

"Ateşlerinden çıkan dumanın kokusunu alabiliyorum," dedi Aren patikadan geri dönmeye başlarken. "Sessiz olmaya çalış ki

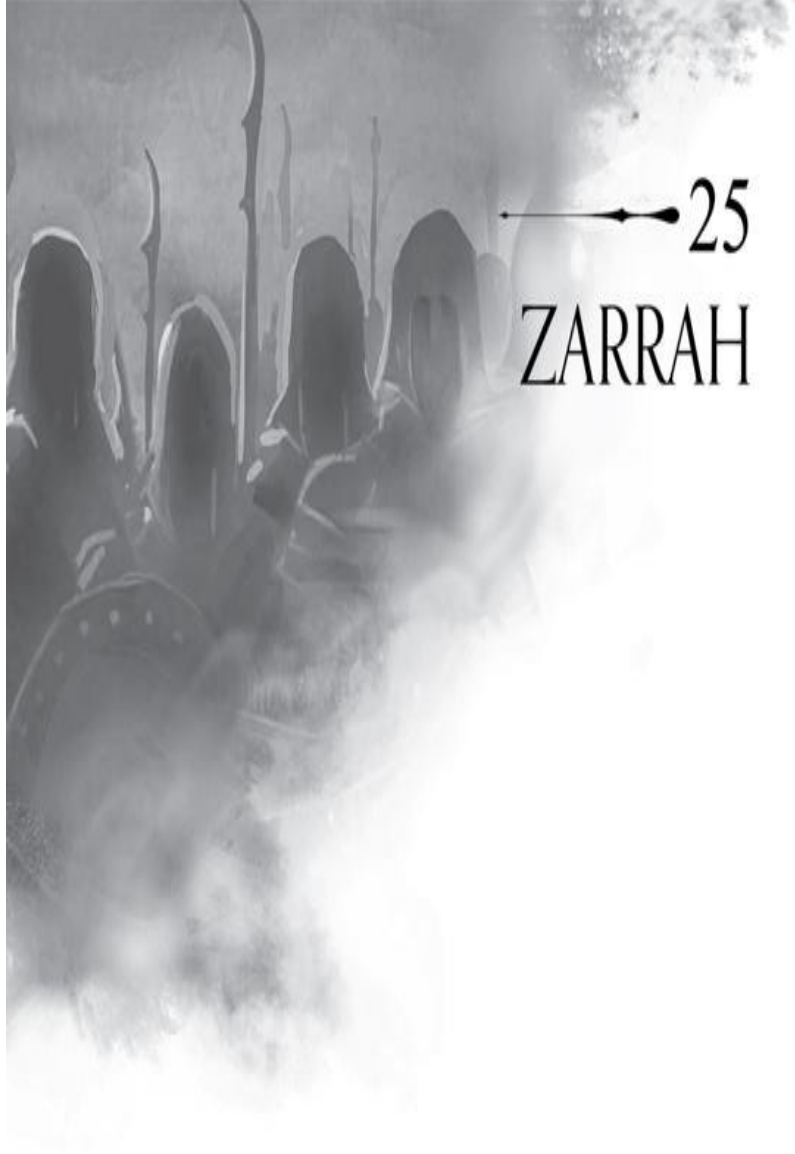
.."

Aren'in sözleri gökyüzüne doğru sarsılmasıyla kesildi, yüksek bir çatırtı havayı doldurdu.

Keris bir çeşit ağa dolanmış Aren'e şaşkınlıkla bakarken geriye doğru tökezledi. Bir tuzak.

"İndir beni, seni aptal!"

Keris kıpırdandı, ağı kavradı ve hemen geri çekildi. "Bu ip değil. Bu-" "Bu bağırsak," diye tısladı Aren. "Kes şunu. Tuzaklarının açıldığını duymuş olma ihtimalleri var." Botunda sakladığı bıçağa uzanan Keris, keskin bir şeyin sırtına saplanmasıyla aniden donakaldı. "Güzel yüzler," diye peltek bir ses duyuldu. "Onları koleksiyonumuza eklemek istiyoruz."

"Hadi seni doyuralım kızım." Kian ve askerleri onu isyancılarınkinden daha büyük ve daha iyi düzenlenmiş olan kamplarına götürdüler.

Hayır, asiler değil. *Yamyamlar*.

Kian bir fıçıyı karıştırıp pirinç çuvallarını atarak bir paket tuzlanmış et aldı. Yemek yeme fikri onu öğürtmek istese de Zarrah kendisine uzatılan kurutulmuş eti aldı ve sığır eti olduğunu anladıktan sonra kendini yemeye zorladı, birden Daria'nın yemek her zaman ne kadar keyifsiz göründüğünü hatırladı. Neden işaretleri görmemişti? Neden sorular sormamıştı?

Çünkü bilmek istemedin.

"Sana kendi çadırını kurduracağız," dedi Kian. "Daria sana ne söylemiş olursa olsun, burada kimse sana zarar vermeyecek. Şartlardan biri de buydu; sana zarar verilmeyecek ve iyi bakılacaktı, yoksa anlaşma iptal olurdu. Bana güvenmek için hiçbir nedenin yok ama *buna güvenebilirsin*."

Mahkûmların özgürlük arzusunu onu korumak için kullanmak akılcıca bir plandı ve bu plan hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Ama Kian'la etkileşimlerinin tartışmalı başlangıcı göz önüne alındığında, doğrudan konuya girmek doğru taktik olmayabilirdi.

Zarrah çiğnemeye ara verdi, ancak midesi elindeki kurutulmuş etten daha fazla yemek için gurulduyordu. "Ne zamandır bu adadasın?"

"On yıl." Biri ateşe bir kütük atarak Kian'ın yüzünü aydınlattı. "Başka bir hayat. Ama burada o kadar uzun kalmayacaksın."

Nazik davranıyordu ama Daria'nın onun hakkında söyledikleri Zarrah'ın aklının bir köşesinde gizleniyordu. Bu adam çok kötü biriydi, bu yüzden tek güvенеbileceği şey onun kendi özgürlük şansını tehlikeye atmayacağıydı.

"Buraya gelmek için ne yaptığımı mı merak ediyorsun?" Kian sırtarak ağız dolusu altın dişlerini ortaya çıkardı. "Düşündüğün kadar kötü, bunu inkâr etmenin bir anlamı yok ama..." İç çekti. "Bu adadaki herkes korkunç şeyler yaptı, Zarrah. En kötü şeyleri. Şu anda etrafını sarmış olan insanlık üzerine çok fazla kafa yorarsan, kendini deliliğe sürüklersin. En iyisi buradakilerin şu anda nasıl davrandıklarını düşünmek, sanki her bir birey İmparatoriçe'nin mahkûm ettiğinden tamamen ayrı bir kişiymiş gibi."

Tavsiyesinde haklılık payı vardı ama Zarrah kendini tutamayarak, "Haklısın ama Daria'nın söyledikleri doğruysa, sen ve seninkiler yargılanmaya değer çok şey yapıyorsunuz," dedi.

Kian homurdandı, sonra yavaşça başını salladı. "Burası bir hapisane, aşkım. Daha önce yaptığımız gibi yaşamak, ailelerimizi büyütme ve zayıflarımıza bakmak imkansız. Daria ve onun gibiler bunu kabullenmeyi reddettiler, hak ettiklerini düşündükleri şeyi inkar etmek yerine hayatta kalmak için en kötü yollara başvurmayı seçtiler. İstedikleri her şeye sahip olmak için insanlıklarını feda ettiler. Oysa biz kendimizi inkar ediyor ve kaybetmenin acısını çekiyoruz ki kendimizi canavar değil insan olarak tanıyabilelim."

Çok kişiyi kurtarmak için az kişiyi feda etmek eski bir argüman Zarrah'ın hiç umurunda olmamıştı ama alternatifini gördükten sonra bunu inkâr etmek zordu. Tıpkı teyzesinin bu adayı sadece bir hapisane olarak değil, bir işkence odası olarak kullandığını inkâr etmenin mümkün olmadığı gibi.

Crash!

Zarrah ormandan gelen sesle gerildi. Aynı yönden bağırışlar yükseldi; sonra her şey sessizliğe gömüldü. Ağaçlara doğru bir adım attı, alışkanlık ve içgüdü onu araştırmaya itiyordu ama Kian kolunu yakaladı. "Bir tuzak olabilir. Daria seni geri istiyor; bunu açıkça belirtti. Nöbettekiler araştıracaktır."

Zarrah parmaklarını kalçasına vurdu, ormana gitme, orada kim olduğunu görme dürtüsü neredeyse karşı koyabileceğinden daha fazlaydı, ancak neden olduğundan emin değildi.

"Seni Daria ve tayfasından kurtardığımızı isyancılara bildireceğiz ve onlar da muhtemelen yakında harekete ." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Maaş bordrolarındaki muhafızlar aracılığıyla bu adada olan biten her şeyi biliyorlar. Daria ve onun yaptığı seçimler yüzünden ellerini Daria'dan çektiler."

Kendisinin hissettiği tiksinti göz önüne alındığında, Zarrah bunu anlayabiliyordu ama yine de Daria'nın isyancıların onlar için geldiğinden tamamen emin olmasıyla çelişiyordu. Zarrah bunun kadının yarattığı bir efsane olup olmadığını, belki de kendi kuruntularından kaynaklandığını ve kabilesini sadık ve güçlü kalmaya motive etmek için kullanıp kullanmadığını bir kez daha merak etti.

Ancak... Daria'nın kampında bir yıldan daha kısa bir süre önce hapsedilmiş insanlar vardı. O mahkûmlar umutlarını tazelemişlerdi, ama kıtadaki isyancılar Daria'nın kabilesine sırtlarını dönmüşlerse bu pek anlamlı değildi.

Kian'ın adamlarından biri yaklaşarak düşüncelerini böldü. "Görünüşe göre Flay kendine yeni bir görünüm yakalamış. Kimse kayıp değil, yani muhtemelen Daria'nın casuslarından biriydi."

Kimdi o? Saam mı? Daria'nın kampındaki herkesi tanıdığı ve hiçbirinin başına böyle bir şey gelmesini istemeyeceği için Zarrah'nın boğazında düğümlendi. "Biz-"

"O her kimse, çoktan öldü." Kian ona acımasız bir gülümseme verdi. "Flay yeni görünüşünün kendisine cevap vermesinden hoşlanmıyor, bu yüzden hemen boğazlarını kesiyor."

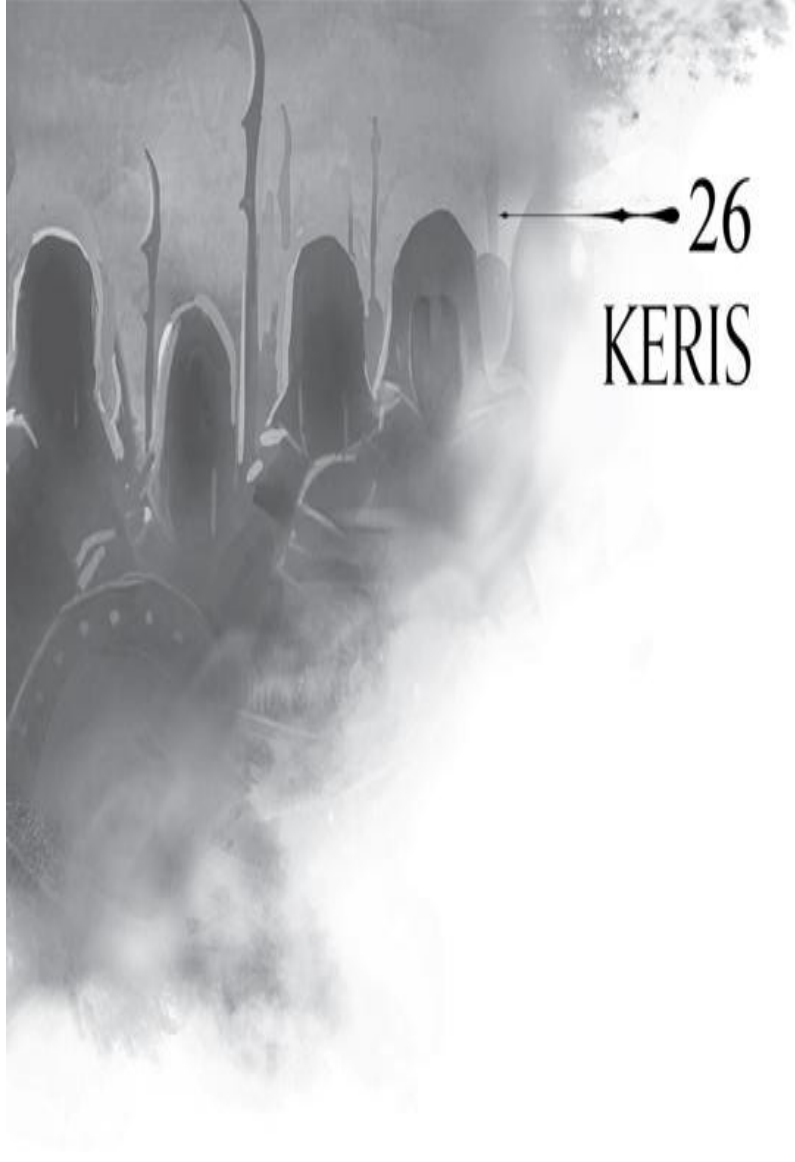
"Onu neden öldürmüyorsunuz?" diye sordu. "Neden böyle bir canavarın yaşamasına izin veriyorsunuz?"

"Bütün yılanları öldürürsen, kısa süre sonra kampını farelerin istila ettiğini görürsün," diye yanıtladı Kian. "Zaten yakaladığı kişi onu bir süreliğine tatmin edecektir."

Böyle yerler olmamalı.

Kian bir elini onun koluna koydu. "Güçlü kal, Zarrah. Yakında bu yerden ve tüm dehşetinden kurtulacağız."

Bir bit yeniği olacaktı. Her zaman bir bit yeniği vardı. Ama Kian'ın o adadan kurtulma konusundaki motivasyonuna güveniyordu ve bu... onunla çalışabilirdi.

26 KERIS

PULSE ROARING, KERIS yavaşça başını çevirdi ama tek görebildiği elinde mızrak tutan küçük bir suretti. Keris'in söyleyebildiği kadarıyla yalnızdı, gerçi adam *biz* demişti. "Sakin ol dostum. Daha yeni geldik, yani düşman edinmek için çok erken."

"Gördük," diye fısıldadı adam, Keris karanlıkta yüzünü göremese de başını eğerek. Ama kokusunu alabiliyordu. Adam çürümüşlük kokusu yayıyordu. "İzledik."

"Doğru. Yani biliyorsun." Keris adamla yüzleşmek için dönmeye çalıştı ama mızrağın ucu daha derine battı ve hareketsiz kaldı. Aren kendini ağdan kurtarıırken onu konuşturmak daha iyiydi. "Arkadaşların nerede o zaman? Onlarla tanışabilir miyiz?"

"Buradalar." Adam kalçasındaki bir şeyi okşadı. "İzliyorlar."

Adamın deli olduğu belliydi ama bu tek başına Keris'in damarlarına dolan ilkel dehşetin ani dalgalanmasını açıklamaya yetmiyordu.

"Yürüyor." Adam Keris'i dürterek sırtından aşağı kan damlamasına neden oldu. "Bizimle birlikte geliyor, yakında bizden biri olacak."

Bu yaratıkla herhangi bir yere gitmek ölüme giden hızlı bir yol gibi görünüyordu ama mızrak daha derine inerken Keris'in fazla seçeneği yoktu. Keris, Aren'in serbest kalması için dinliyor olabilecek daha yüksek bir güce dua ederek yavaşça

karanlık patikadan geri yürüdü. "Benden grubunuza katılmamı mı istiyorsunuz? Bu adada işler böyle mi yürüyor?"

Adam kıkırdadı ve Keris safranın asidik tadı boğazını yakarken dişlerini sıktı.

Güm!

Mızrağın ucu sırtından kayboldu. Keris tam zamanında dönüp Aren'in ayağa kalktığını ve bıçakları elinde adama doğru hücum ettiğini gördü. "Pençeleri var!" diye haykırdı yaratık, gözleri Aren'in bıçaklarına sabitlenmişti, sonra şok edici bir hızla gölgelerin içine doğru kaçtı.

"Nereye gitti o küçük pislik?" Aren hırlayarak Keris'in yanında durdu. "Öldüreceğim lan onu." Yaratığın peşinden bir adım attı, sonra dondu kaldı. "Etrafımızda tuzaklar var."

Bir kıkırdama havayı doldurdu ve bir düzine metre ötede, ay ışığının huzmesinde, başı koyu buklelerden bir taçla örtülü bir yüz belirdi. Yüz ifadesinde bir tuhafılık vardı; gözlerindeki parıltı ve gülüşündeki neşeyle çelişen odunsu bir ifade. Sonra tekrar gölgeler arasında kayboldu.

Dallar hışırdadı ve ayak sesleri patırdadı, hem Keris hem de Aren gürültü ile döndüler. Başka bir figür ay ışığına doğru adım attı. Uzun saçları omuzlarına dökülmüştü ama yüzü de bir o kadar garipti. Keris'i işaret etti, sonra karanlığın içinde geriye doğru kayboldu.

Bir ayak sesi daha, sonra bir başkası belirdi. Bu seferki keldi ve gülüyordu, Keris'e bir ağacın arkasına saklanmadan önce ona iyice bakacak zaman bırakmadı.

"Kaç kişi olduklarını söyleyemem," dedi Aren, bıçağı ay ışığını yakalayarak dönerken, gittikçe daha fazla adam ortaya çıkıyor ve sadece gölgelerin içine girip kayboluyordu. "Kaçmamız gerek."

Keris tedirgin bir şekilde etraflarına baktı çünkü bir ağa daha takılırlarsa her şey bitecekti. Adamlar silahlı olduklarını biliyorlardı ve onlara kendilerini ikinci kez kurtarmaları için fırsat vermeyeceklerdi. "Geldiğimiz yoldan geri dönelim. Temiz olduğunu biliyoruz."

"Git!"

Keris koşmaya başladı ama sadece birkaç adım atabilişti ki ilk adam belirdi ve yolunu kesti. "Onu istiyoruz," diye mırıldandı adam, üzerine düşen ay ışığı, sözleriyle birlikte hareket etmeyen bir ağzı ortaya çıkarıyordu. "Onu alacağız."

Keris, Tanrı'nın burada hiçbir gücü olmadığını bilmesine rağmen, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Başka birinin yüzünü takıyor."

Yani hepsi öyleydi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Aren tısladı, diğer saldırganları ararken sırtı Keris'e dönüktü. Kendini savaşıma hazırlarken.

Keris kendi bıçağını kaldırdı, adam, *yaratık* öne çıktı, kıs kıs gülüyor ve kıkırdıyordu, sesi ağaçlardan yansıyor.

Sonra dondu, kafası eğildi. Dinliyordu. Çığlık attı ve Keris sıçrayarak saldırıya hazırlandı ama o karanlığa doğru kaçtı.

Keris hareket etmedi. Konuşmadı. Beklerken nefes almadı. Bir

kadın ay ışığına doğru adım attı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve ona doğru bir adım attı. "Valcotta-"

Kadın yüzünü kaldırınca sözünü kesti. Genç. Valcottan. Ama Zarrah değil.

"Görüyorum ki Flay ile tanışmışsınız," dedi. "Adaya ideal bir giriş değil ama en kötüsü de değil." Burada bundan daha kötüsü mü vardı?

"Adını vermedi." Keris'in parmakları bıçağının üzerinde sıkılaştı. "Ve yalnız değildi." Güldü.

"Flay her zaman yalnızdır, ama asla yalnız değildir, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"."

Silahını tamamen göz ardı ederek yaklaştı. "Flay tabiri caizse kimlik toplar. Gördüğün şey Flay'in birçok yüzüydü, ama o sadece tek bir adam. Tabii ona adam diyebilirsen."

"Lanet," diye mırıldandı Aren. "Birinin o şeyi öldürmesi gerek."

"Birçok kişi denedi," diye cevap verdi. "Ama görünüşe göre, bir iblisi öldürmek zor. Bu arada adım Daria. Şeytan Adası'na hoş geldiniz." Tereddüt etti. "Silahları nereden aldın?"

Kahretsin.

"Biz geldiğimizde sahilde adamlar vardı," diye yanıtladı Aren. "Bize saldırdılar ama onları öldürdük ve silahlarını aldık."

"Anlıyorum." Daria eğlenerek nefesini dışarı verdi. "Gerçekten de heyecan verici bir geliş." Keris'e onu takip etmesini işaret etti. "Seni kampa geri götüreceğiz ve her şeyi açıklayacağız, tamam mı?"

Keris omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. "Kamp bu şekilde değil mi?"

"Kamp bu tarafta," diye yanıtladı Daria. "Ama siz çocuklar o kampa davetsiz sizi öldürürler, özellikle de Kian'ın bir çift adamını öldürdüyse. Sizi sadece beni kızdırırsanız öldürürüm, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Aren, Keris Zarrah'ı sorma dürtüsüyle savaşıırken bile.

"Güzel, o zaman gidelim. Karanlıkta oyalanırsak burada Flay'den daha kötü şeylerle karşılaşabiliriz."

Onlar Daria'yı takip ederken, daha fazla erkek ve kadın karanlıktan çıkıp onları kuşattı. Hepsı bir deri bir kemikti. Hepsinin üzerinde paçavradan başka bir şey yoktu. Hepsı tepeden tırnağa silahlıydı.

Ama hiçbirisi insan derisi giymiyordu, bu da onlarla gitmenin lehine önemli bir noktaydı. "Ee," dedi

Daria. "Bu bok çukuruna düşmek için ne yaptınız?"

"Pyrinat'ta bar kavgası," diye yalan söyledi Aren tereddüt etmeden. "Biraz kontrolden çıktık, eğer yerde kalan adamlardan birinin İmparatoriçe'nin akrabası olduğu gerçeği olmasaydı affedilebilirdi."

Daria homurdandı. "Yeterince adil. Peki ya sen?" Keris'e baktı, sonra kıkırdadı. "Ne suç sen? Kütüphanede rüzgâr mı estirdin?"

Aren kıkırdadı ve Keris ona ters ters baktı ama diğer adam sadece sırtı ve "Onu kızdıranları kulelerden kovuyor," dedi.

"O zaman bir politikacı olmalı. Gerçi Valcotta'da pek fazla Maridrinian politikacı görmüyoruz ve çoğu idam edilip köpeklerle yem ediliyor, buraya gönderilmiyor."

", " diye mırıldandı Keris.

"Eğer hayattaysan umut vardır," diye yanıtladı Daria. "Bir köpeğin kış deliğinden dışarı itiliyorsanız aynı şeyi söyleyemem."

"Şiirsel."

Daria ona bir gülümseme fırlattı, dişleri fener ışığında bembeyazdı. "Seni biraz şiirden hoşlanan bir adam olarak düşünmüştüm. Şimdi daha hızlı yürü, buraya geldiğimizi fark edip misilleme yapmadan önce bölgemize geri dönmeliyiz."

Keris itiraz etmemişti ama Aren'in gözleriyle karşılaştığında aynı şeyi düşündüklerini biliyordu. Bu adanın kendine ait bir savaşı vardı ve onlar bu savaşın tam ortasına düşmüşlerdi.

Daria onları bir kampa götürürken şafağın ışıltısı gökyüzünü ısıtıyordu. Birkaç yapı ahşaptan ve branda parçalarından yapılmıştı ama uygun aletlere erişimin olmaması barizdi. Kampta yaşayan mahkûmlar sesler üzerine dışarı çıktılar ve Aren, "Çocuklar var," diye mırıldanırken dirseği Keris'inkine çarptı.

Kampta kadın ve erkeklerin olduğu düşünüldüğünde bu beklenmedik bir durum olmasa da, çocukların bir hapisanede doğuyor olması Keris'in midesine bir yumruk gibi inmişti. Kendileri hiç suç işlememiş olmalarına rağmen özgürlüğü asla tadamayacaklardı. Petra'nın bunun devam etmesine izin vermesi bir vahşetti ve Valcotta'nın geri kalanının hakkındaki gerçeği öğrendiklerinde ne düşüneceklerini merak ediyordu.

Ama şu anda buna odaklanamazdı. Eğer Zarrah tahta oturursa, bu dehşete bir son verebilirdi. Gözleri bir o yana bu yana kayıyor, uyurken ve uyanırken rüyalarına giren kişiyi arıyordu.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Mantık ona, *bu onun burada olmadığı anlamına gelmez, diye* hatırlattı. *Çadırlardan birinde uyuyor olabilir. Ava çıkmış olabilir. Ormanda işiyor da olabilir.* Ama Keris mantıklı olmaktan, akılcıca olanı yapmaktan, stratejik bir seçim yapmaktan yorulmuştu. "Anladığımız kadarıyla bu adada bir grup yamyam var. Onları nerede bulabiliriz?"

Aren'in ağzı şokla açık kaldı ama Daria'nın kaşları sadece kalktı. "Neden?"

"Çünkü yanlarında bizim aradığımız bir kişi var. Bir kadın, yirmili yaşlarının ortasında, çok güzel. Yakın zamanda hapse girmiş olmalı."

"Plan bu değildi," dedi Aren toplanan ve çoğu silahlı olan esirlere bakarken nefesinin altından. "Bizi öldürteceksin."

Daria eğlenerek nefesini dışarı verdi. "Bu Zarrah olmalı."

Keris'in göğsü sıkıştı, burada olduğunun, bu kadının onu tanıdığının doğrulanması nefes almasını zorlaştırdı. "Nerede o?"

"Şey," diye cevapladı Daria, topuklarının üzerinde sallanarak ve ona karanlık bir gülümseme vererek. "Yakın zamana kadar bizimle birlikteydi ama korkarım artık değil."

"Bize saygın bir kaynak tarafından bir grup yamyam tarafından alıkonulduğu söylendi."

"Evet." Daria'nın gülümsemesi tamamen dışlıydı. "Öyleydi."

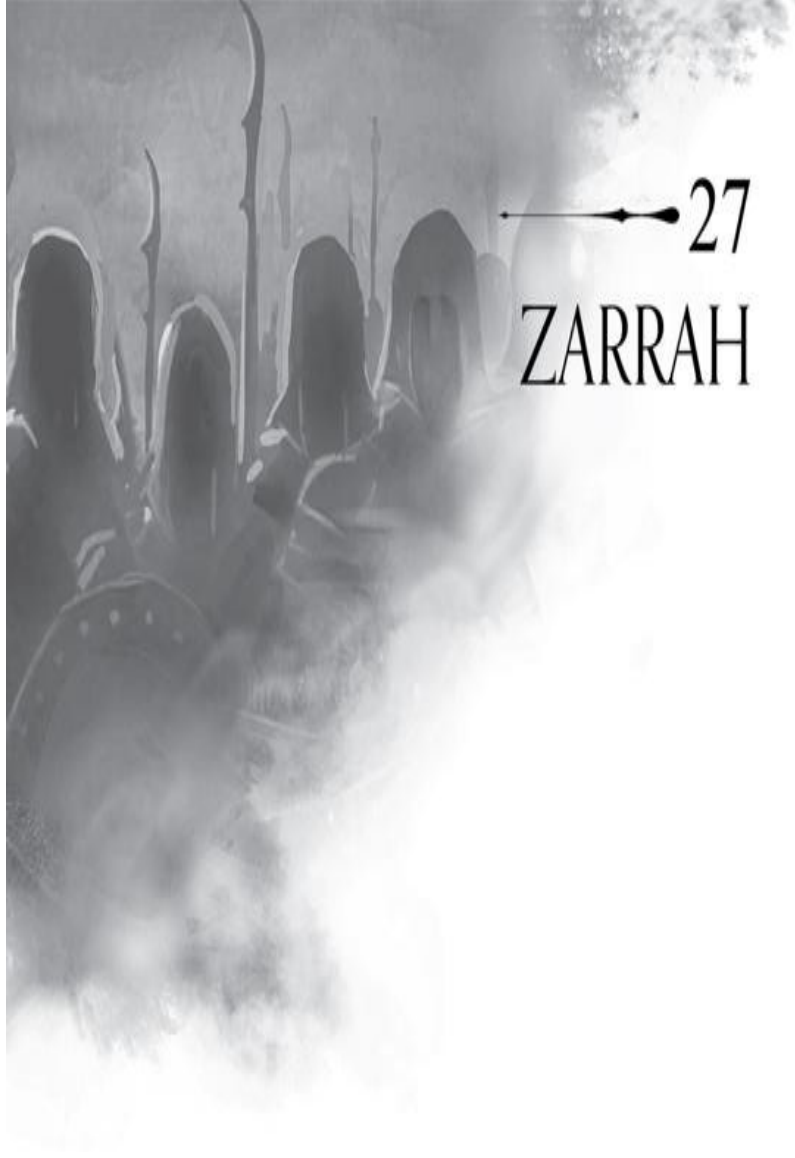
Anlayış Keris'in çekirdeğinde sekti, korku göğsünden nefesini çaldı ve ayaklarının üzerinde sallanmasına neden oldu. Çok geç kalmıştı. Çok geç kalmıştı ve Zarrah... Zarrah... Onlar-

Daria bir kahkaha patlatarak elini kalçasına vurdu. "Yüzündeki ifade gerçekten paha biçilemez."

Korku öfkeye dönüştü ve elleri yumruk oldu. Onları öldürecekti. Hepsini öldürecekti.

"Sakin ol!" Daria ellerini kaldırdı. "Zarrah'ı biz yemedik; o bizden çalındı. Muhtemelen sizin için yem olarak...

Majesteleri."

ZARRAH UYUYORDU, silahları ellerindeydi ve kulakları sese o kadar uyumluydu ki Kian'ın kampından gelen her öksürük, homurtu ya da osurukta dikleşiyordu. Şafak çadırını oluşturan yelken parçasını aydınlattığında, Zarrah başını yastığa koyduğunda olduğundan daha fazla dinlenmiş değildi.

"Aç mısın?" Kian bir kase yulaf lapası uzatarak sordu. Uzun zamandır et, böcek ve mantarla sınırlı kalmış olan Zarrah açgözlülükle sıcak yulaf lapasını mideye indirdi. Yemeğini yerken Zarrah kampı inceledi; kamp hâlâ sessizdi, mahkûmların çoğu uyuyordu. Birkaç binanın duvarlarını oluşturan erzak fıçıları ana kaynağı gibi görünüyordu, ancak inanılmaz miktarda gemi yelkeni, ağ ve çer-çöp vardı.

"Akıntı denizlerden her türlü şeyi sürüklüyor," dedi Kian, masadan bir fener alarak. "İnsanlığın artıklarıyla zenginiz. Gelin, size göstereyim."

Zarrah onu binalardan birine kadar takip etti, tamamen sanat eserleriyle kaplı duvarları, heykelleri ve varillerin kıvrımlı oluşturduğu nişleri dolduran cam işçiliğini görünce göğsü şaşkınlıkla doldu. Birçoğu deniz suyuna battığı için lekelenmiş ya da hasar görmüştü ama yine de hayatında olmayan güzelliğin harikulade bir göstergesiydi.

"Belki yer israfı ama bence kim olduğumuzu hatırlamak önemli," dedi Kian. "Hayatta kalmak tek başına yeterli değil, çünkü hayatta zevk alacak bir şey yoksa hayatta kalmanın ne anlamı var?" Kıkırdadı. "Ve sahip olduğumuz altın

Sudan çıkarılmam gülümsememi geri kazanmama yardımcı oldu."

Zarrah onu eğlendirme çabasını ödüllendirmek için güldü. Eğer Kian gerçekten de isyancılarla temas halindeyse, o zaman bu adadan kurtulmasının tek yolu oydu ve onun gözüne girmek sadece kendi yararınaydı. Ama Kian'ın söylediği hiçbir şeye kanıt olmadan körü körüne inanmayacaktı. "Bana bu sözleri verenler hakkında ne bildiğini anlat. Seninle nasıl temas kurdular? Hangi muhafızlar onların maaş bordrosunda? Ve adadaki muhafız sayısı ve etrafında devriye gezen donanma gemileri göz önüne alındığında, bizi hapisneden nasıl çıkarmayı hedefliyorlar?"

Feneri odanın ortasındaki küçük masanın üzerine koyan Kian, her ikisi de ikiye bölünmüş varillerden oluşan iki sandalyeden birine oturmasını işaret etti. Sandalyeler, oturan kişi arkasına yaslanıp manzaranın tadını çıkaracak şekilde tasarlanmıştı ve Kian'ın burada ne kadar sıklıkla, kral gibi oturup alanını incelediğini merak etti. Yatık pozisyon yüzünü izlemeyi zorlaştırıyordu, bu yüzden Zarrah onun yerine koltuğunun kenarına tünedi, sırtı dikti.

"Mesaj, sizin varışınızdan bir saat kadar önce erzak varillerinden biriyle, pirinç çuvalının içinde balmumuyla sarılmış bir pakette saklı olarak geldi."

"Sizinle daha önce hiç iletişime geçtiler mi?"

Kian başını salladı. "Görünüşe göre gizliliklerini bozmalarına değecek bir ödölsün."

Göğsünde bir kuşku yükseldi. "Görebilir miyim?"

Kian elini ceketinin içine sokarak katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "İlk geldiğinde gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ama işi şansa bırakmayacaktık. Bu yüzden siz geldiğinizde sahildeydik. Bir mahkûmun düşmesini bekliyorduk."

Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Zarrah kâğıdı açarak mesajı aldı.

Selamlar,

Bu mesaj, İmparatoriçe'nin yönetimine karşı isyanın yükseldiği uzak güneyden geliyor. Yeğeni Zarrah Anaphora'yı ihanetle suçladığı ve onu bir çöp gibi bir kenara atarak Şeytan Adası'na mahkum ettiği dikkatinizi çekti. Zarrah isyan için büyük önem taşıyan bir bireydir ve onun özgürlüğünü güvence altına almak için çok şey vereceğiz. Ona yardım edenler ve onu hapisnedenin korkunç kötülüğünden koruyanlar, biz geldiğimizde kendi özgürlükleriyle ödüllendirilecekler, çünkü biz yasaların üstündeyiz. Her ne pahasına olursa olsun onu koruyun, yoksa size merhamet gösterilmeyecek.

Komutan

Zarrah mektubu tekrar okudu, gözleri İmparatoriçe'nin kurallarına takıldı. Daria'nın kampından hiç kimsenin teyzesinden İmparatoriçe diye bahsettiğini duymamıştı, sadece onun adıyla ya da bir hakaretle. Bunu kimin yazdığını bilemiyordu ama isyancı komutanın yazdığına bir an bile inanmamıştı.

Sayfayı tekrar katlayarak Kian'a geri uzattı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bunun yasal olduğuna inanıyor musunuz? Ve daha da önemlisi, gönderenin sözünü yerine getireceğini düşünüyor musunuz?"

Aksini söylemek onun güvenliğini tehlikeye atardı, bu yüzden Zarrah başını salladı.

"Sanırım öyle." "Seni neden istediklerini biliyor musun?"

Kian'ın gözleri merakla parlıyordu ve Zarrah'a kabilesinin lideri olmadığını ya da bu adada bu kadar uzun süre hayatta kalmasının aptallığından kaynaklanmadığını hatırlattı. Ama o da kendi payına düşen hataları yapmış olsa da aptal değildi. "Muhtemelen bildiğim bilgiler için."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışları sanat eserine yöneldi. Ama Kian onun kaşlarının çatıldığını görmeden önce değil. Kian ondan bir cevap bekliyordu ama verdiği cevabı değil. Merakı onun fikirlerini sormasını gerektiriyordu ama temkinli davranarak "Başka bir haber aldınız mı?" diye sordu.

Başını salladı. "İsyancıların maaşlı muhafızı bize, eğer başarısız olursak ve Daria'nın karnına girersen anlaşmanın söyledi. O zamandan beri bir şey olmadı ama artık sen elimizde olduğun için emir gelebilir." Kapıyı işaret etti. "Kendini göstermek ister misin?"

Kamptan ayrıldılar, Kian'ın savaşıçılarında birkaç güneşin aydınlatığı sahile inerken peşlerinden geliyordu.

Zarrah'ın hatırladığından daha küçüktü, dik yokuşlarla çevrili, kumla karışık kayalardan oluşan elli adımdan daha kısa bir mesafeydi. Su, gizemli girdabın içinde adanın altına inmeden önceki son döngüsünde hızla akıp gidiyordu. Adanın karşı tarafında, her birinde üç askerin nöbet tuttuğu nöbetçi kulübeleriyle çevrili sarp kayalıklar yükseliyordu.

"Kendine yeni bir tane aldın mı, Kian?" diye seslendi içlerinden biri.

Kian, "Daria'nın menüsünden sıkıldı," diye karşılık verdi ve muhafızların hepsi güldü. Zarrah'ın midesi bulandı. Muhafızların isyancıların ne tükettiğinin farkında oldukları anlaşılıyordu. Muhafızlardan biri dinlenirken midesi bulandı.

Dirseklerini karakolu oluşturan taş tuğlaların üzerine . Yan gözle arkadaşlarına baktı, sonra bir elini indirdi, parmakları Valcotta ordusunda kullanılan kodla hareket ediyordu.

Yerde kal.

Kurtarma

geliyor.

Sinyali bekleyin.

Kian seslenirken ellerini karakolun içine geri götürdü, "Daha iyi yaşam tercihleri yaptığı için bayanı ödüllendirmek için bir şeyler gönderebilirsiniz. İçki, belki?"

"Sana en son içki gönderdiğimizde, hepsi *senin* ambarına gitti, Kian," diye cevap verdi gardiyan. "Kumsalda sarhoş bir halde kadınlarına hizmet ettiğin anılar tüm kâbuslarımın kaynağı."

Kian elini kalçasına vurarak, "Eğlendirmek benim görevim," diye kıkırdadı ve muhafızların Daria'nın kabilesi yerine bu kabileye gösterdiği bariz iltimas Zarrah'ın içini tedirginlikle doldurdu. Acaba kabilesi yamyamlığa başvurduğu için miydi?

Mahkûmlardan biri yaklaştı, sırtarak Kian'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde kabile liderinin daha çok gülmesine ve bağırmasına neden oldu: "Bize içki gönder dostum! Buna değeceğini söz veriyorum."

Sonra Zarrah'a şehvet dolu bir kırıptı.

Bunun sahile gelmelerinin asıl nedenini gizlemek için yapılan bir gösteri olduğunu bilmesine rağmen Zarrah ona tiksintiyle baktı ve kampa geri döndü. Kendisine verilen çadırın içine giren Zarrah, bir sopa almadan önce görünmediğinden emin olmak için brandayı bir kayanın altına sıkıştırdı. Hafızasından Kian'ın ona gösterdiği mesajı toprağa yazdı, sonra da arkasına yaslanıp kelimelere baktı.

Kim göndermişti?

Kim onu kurtarmak isteyecek kadar önemsemi, gücü ve imkanları vardı?

Keris mi?

Göğsü sıkıştı ve Zarrah gözlerini mesajdan kaçırdı. Neden ki? Ona, onu bir daha görürse öldüreceğini söylemekle kalmamış, teyzesinin casuslarının verdiği bilgiler de onun hayatına devam ettiğini kanıtlamıştı. Lestara'ya. Zarrah'ın midesi bulandı, güzel harem karısını düşündükçe elleri yumruk oldu ama aslında muhtemelen başkaları da vardı. Keris kraldı. Zengin, çekici ve bir erkeğin sahip olabileceğinden çok daha güzeldi, bu yüzden kadınlar onun yatağını ısıtmak için can atıyordu. Neden onun için tüm bunları riske atsın ki? Ayrıca, mektubun düzyazısı berbatı ve Keris'in yazmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyordu.

Bu onun planı değildi, çünkü aralarındaki her şey bitmişti, paylaştıkları aşk artık rüzgârda kül oluyordu.

Bu hatırlatma karnına bir yumruk gibi indi ve bu kadar önemsemiği için kendinden nefret etti. Yaptığı her şeye rağmen gelmesini dilediği için, çünkü bu teyzesinin sözlerini kanıtlıyordu. Hâlâ onun büyüü altında olduğunu kanıtlıyordu. Maridrina Kralı onun üzerinde bu kadar etkiliyken, İmparatoriçe'yi devirmek için bir orduya liderlik etmeyi nasıl hayal edebilirdi? Ne zaman bir engelle karşılaşsa, onun bir çözüm sunmasına ihtiyaç duyuyorsa? Kaçınılmaz olarak onun yararına olacak bir çözüm.

"Odaklan," diye hırladı kendi kendine usulca. "Bu o değil, zaman kim gönderdi?"

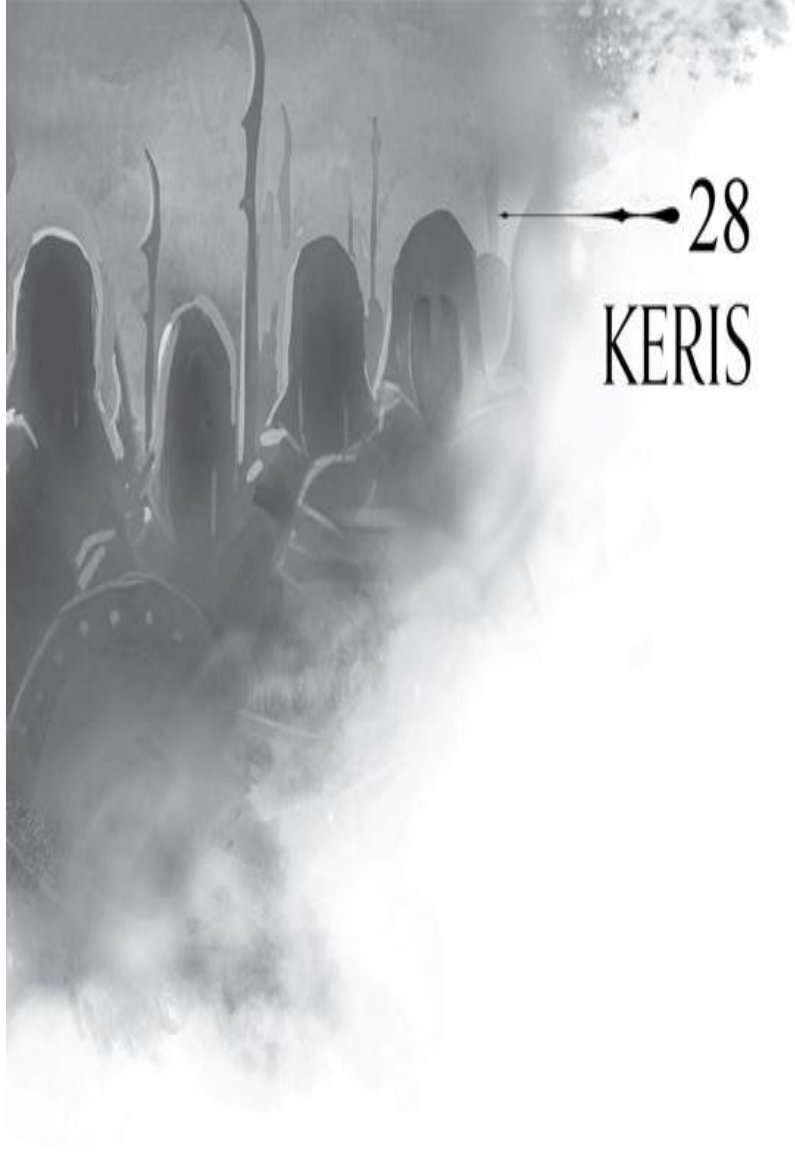
Ithicana mı? Aren'e tam olarak arkadaş diyemezdi ama onun da kendisine saygı duyduğuna inanıyordu. Ona yaptığı yardımın karşılığını ödemeye çalışma ihtimali vardı ama kalbi ona bunun bir hayal olduğunu söylüyordu. Ithicana kendini özgürleştirmişti, bu da Aren'in ona hiçbir şey borçlu olmadığı anlamına geliyordu. Aksini düşünse bile katiller ve tecavüzcülerle anlaşma yapmak onun ahlakına sahip birinin yapacağı bir şey gibi gelmiyordu ona.

Mektubu isyancılar yazmamıştı. Keris yazmamıştı. Aren de yazmamıştı. Peki kim yazmıştı? Kimin hapisane malzemelerine bir mektup sokma isteği ve imkanı vardı?

Zarrah aniden hareketsiz kaldı.

Belki bu konuda yanlış düşünüyordu. Belki de mektup, kurtarılmaya değer olduğuna inanan kişi tarafından yazılmamıştı.

Belki de onun yem olarak değerli olduğuna inanan biri tarafından yazılmıştır.

"A TOUCH FORMAL, ama kabul ediyorum," diye cevapladı Keris etraflarını saran savaşçılara bakarak Aren bıçağını çekmiş ve hepsiyle tek başına dövüşmeye hazır görünüyordu ve hakkını yememek lazımdı ki hiçbiri onunla kapışmaya hevesli görünmüyordu.

Daria gözlerini devirdi, sonra bir kütüğün üzerine oturdu. "Sakin ol, biz aynı taraftayız. Eğer işler plana gitseydi, şu anda kurtarılmayı beklerken onu güvende tutuyor olacaktık ama Zarrah diyetimizi öğrenmekten pek hoşlanmadı ve hemen düşman kampına gitti." İçini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, açık sözlü olsaydım daha iyi olabilirdi, ama onun gibi tepki vermesinden korktum."

"Geldiğimizi nereden biliyordunuz?" Aren her an içlerinden birinin bacağından bir ısıruk koparmaya çalışacağını tahmin ediyormuş gibi kılıcını hala elinde tutarak sordu.

"Biz ."

Keris kaşlarını çattı. "O zaman benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Zarrah bana senden bahsetti." Adam gerildiğinde, "İsmen değil elbette. Ama Vencia'da geçirdiği zaman hakkında duyduklarımla birlikte, ikiyle ikiyi bir araya getirebilecek kadar ayrıntı. Özellikle de gün ışığı gözlerini ortaya çıkardığında." Öne doğru eğildi ve adamın yüzünü inceledi. "Renk hakkındaki söylentiler yalan değil. Her Veliant'ın gözlerinin bu renkte olduğu doğru mu?"

Keris cevap veremeden dikkati Aren'e kaymıştı. "Savaşçı yoldaşın kim?"

"Aile," diye cevapladı Aren ve Keris yan gözle diğer adama baktı. Teknik olarak doğru olsa da Aren'in ondan bu şekilde bahsetmesi onu hala şaşırtıyordu.

"Güzel bir aile." Daria bacalarını önünde uzattı. "Adım Daria Retta ve Gerçek İmparatoriçe'nin ordusunda bir yüzbaşıyım. Şeytan Adası bir zamanlar mahkûmlar için bir hapisane olabilirdi ama şimdi Gaspçı'nın, Petra Anaphora'nın kanunsuz yönetimine karşı isyan eden Sessiz Savaş mahkûmlarını gönderdiği bir yer."

Gerçek İmparatoriçe. Kanunsuz yönetim. Aster'in hatırladığı söylentinin söylenti olmadığı, Serin'in Aryana'nın gerçek ve hakiki hükümdar olduğuna dair son sözlerinin yalan olduğunun bir kanıtı daha. Zarrah imparatoriçe olmalıydı ama Petra onun tacını çalmıştı.

Daria bilmiş gözlerle onu izliyordu. "Evet. İmparator Ephraim Prenses Aryana'yı varisi ve halefi olarak ilan etti. Petra, küçük kız kardeşine boyun eğmek yerine bildiriye yok etti ve gerçeği bilen neredeyse herkese suikast düzenledi, ordudaki gücünü kullanarak kendisinin varis seçtiği yalanını yaydı. Aryana kendini ve küçük kızını korumak için Petra'ya boyun eğdi, ancak Petra'nın yönetimini devirmek için yıllarca güneyde gizlice destek topladı. Ne yazık ki babanız Aryana'yı planlarını öldürdü, ancak dava onunla birlikte öldü. Petra Zarrah'ı kendi yarattığı haline getirirken bile kızı ve varisi adına mücadeleye devam ettik."

Daria uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra devam etti, "İki yıl önce yakalandım ve hapsedildim. Ama Petra yoldaşlarımdan birini her hapsedtiğinde bana bilgi geliyor, bu yüzden Zarrah'ın Vencia'dan *değişmiş* olarak döndüğünü öğrendim. Bu benim için pek bir şey ifade etmiyordu, ta ki komutandan Petra'nın varisine sırt çevirdiği ve onu hapisanesine gönderdiği haberini kadar. Zarrah'ın artık Petra'nın evcil hayvanı olmadığı düşüncesi bize onun ihtiyacımız olan imparatoriçe olabileceği umudunu vermişti. Yine de bu umut bıçak sırtında duruyordu çünkü bu yerde ikamet ediyordu." Eliyle dışarıyı işaret etti. "Bana ne pahasına olursa olsun onu korumam ve komutan bir kurtarma organize edene kadar onu korumam emredildi. Bu konuda kesinlikle başarısız oldum."

"Komutanınla nasıl iletişim kuruyorsun?" Aren sordu.

"Komutan içimizden birini muhafız olarak görevlendirmeyi başardı," diye cevap verdi. "Ben her sabah ona ve diğer tüm muhafızlara söverken o bana kısa mesajlar imzalayarak bilgi iletiyor."

"Zarrah bunların ne kadarını biliyor?" Keris sordu, çünkü isyancıların onu kurtarmak için somut planları olduğunu bilseydi, yamyamlığın ortaya çıkması bile kaçması için yeterli olmazdı.

"Biraz." Daria başka tarafa baktı. "Çoğumuz Zarrah'ı Petra'nın yarattığı, onun şiddet aracı ve Sonsuz Savaş'ın bir savunucusu olarak tanıyoruz, bu yüzden buraya isyana sızmak için bir ajan olarak gönderilmediğine hemen güvenmedik."

Aren alay etti. "Aptalca bir düşünce. Petra, elinde tutuyor gibi görüldüğü bir isyan hakkında bilgi edinmek için neden varisini riske atsin ki?"

Daria'nın çenesi ileri geri hareket etti. "Çünkü Zarrah komutan için eşsiz bir yem ve Petra da en az *senden* nefret ettiği kadar ondan nefret ediyor." Çenesini Keris'e doğru salladı.

Keris'in gözleri kısıldı. "Kim bu komutan?"

Etraflarındaki tüm savaşçılar tedirgin bir şekilde yer değiştirdi, bu açıkça kalplerine yakın bir sırды. Daria dudağını ısırdı ve sonra şöyle dedi: "Bu bilinmesi gereken bir şey. Ve senin bilmene gerek yok. Ama Zarrah'ı özgürlüğüne kavuşturmak için ne gerekiyorsa yapacağına güvenin."

"Onu kaybettiğin gerçeğinin daha da zorlaştırdığı bir görev," diye bitirdi Aren. "Kian adında biri tarafından yönetilen diğer grupla birlikte mi?"

Diğer mahkûmlardan birkaçı adamın adını duyunca toprağa tükürdü.

"Kian sahil kampını elinde tutuyor," diye yanıtladı Daria. "Zarrah'ın kimliğini biliyor ve adaya ayak bastığı andan itibaren onu ele geçirmek için yanıp tutuşuyor. Güzel olduğu ve kadınlarını sevdiği için olduğunu düşünmüştüm ama onu bizden çalmaya çalışırken en az yirmi adamını kaybetti, bu yüzden başka bir şey olması gerektiğini biliyordum. Casusluk yapmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Ve sonra benim hatalarımla birleşen kötü şans, Zarrah'ın onun kollarına doğru koştuğunu gördü."

Keris gerildi ve Daria gözlerini devirdi. "Mecazi anlamda, seni aptal."

"Adaya adım attığı *andan* itibaren mi?" Aren sordu. "Yani hapsedilmeden önce onun kim olduğunu biliyor muydu?"

Daria hareketsiz kaldı. "Evet." Sessizdi. "Ona söyleyen muhafızlardan biri olmalı."

"Ne amaçla?" Keris bir kütüğü düzeltip üzerine oturdu, öğrendiklerini düşünürken dirseklerini dizlerine dayadı. "Görünüşe bakılırsa, Zarrah'ın kimliğini mahkûmlara açıklamak onun ölüm fermanını imzalamak anlamına gelirdi - onları hapseden kadının yeğeni."

"Daha da kötüsü," dedi Daria. "Onlardan bir avuç kadarını bizzat yakaladı. Ondandır nefret etmek için çok sebepleri var."

"Bu da Kian ve kabilesine onu hayatta tutmaları için teşvik verildiği anlamına geliyor." Keris gözlerini uzaklara dikti, sonra Daria'ya odaklandı. "Yiyecek? İçecek? Premium malzemeler?"

Kadın başını yavaşça salladı. "Bu kolayca bozulabilecek bir söz ve Kian aptal değil. Dahası, onu almak için kendi hayatını tehlikeye attı ve bunu fazladan birkaç şişe rom için yapacağını sanmıyorum."

"O zaman teşvik özgürlük olmalı," dedi Keris. "Ve gerçekçi bir şekilde bunu sağlayacak altın ve bağlantılara sahip çok az insan var: asi komutanınız."

"Komutan Kian'la anlaşmaz," diye tersledi Daria. "*Biz onun halkıyız.*"

"Belki de kendi halkıyla uğraştığına inanıyordur," dedi Keris. "Belki de Kian sizin için yazılmış bir mesajı ele geçirmiştir."

Ya da belki de, diye düşündü Keris kendi kendine, *komutan her iki grupta da anlaşma yapmıştır.*

"Bunun arkasında Petra'nın olduğunu düşünmeliyiz," dedi Aren. "Bunun senin için bir tuzak olma riski her zaman vardı. Belki de seni öldürme şansını ikiye katlamak için Kian ile bir anlaşma yapmıştır. Tuzak içinde tuzak."

Bunun arkasında Petra'nın olması mantıklıydı. Çok mantıklıydı ama yine de Keris'e *yanlış* gelen bir şeyler vardı. Eğer tek derdi onu öldürmek olsaydı, bu uzun zaman önce bir suikastçı tarafından gerçekleştirilebilirdi.

Petra'nın takıntısı Sonsuz Savaş'tı. Zafer ve övgü istiyordu. Tarih kitaplarına zafer kazanmış ve İmparatorluğu kadim düşmanına hükmedecek şekilde genişletmiş bir imparatoriçe olarak geçmek istiyordu. Keris'in bu adada isimsiz mahkûmlar tarafından öldürülmesi bu ihtiyacını karşılamayacaktı.

Ama onu yakalamak ve halka açık bir şekilde infaz etmek mümkün olabilir.

Bu düşünce, tuzağın dışlarının çoktan etrafına kapanıp ve kendisinin bunu fark edip etmediğini merak etmesine neden oldu.

O.

Keris şakaklarını ovuşturarak düşünmeye, bir strateji bulmaya çalışıyordu ama korkudan midesi bulanıyordu. İçin değil Kendisi. Ama Zarrah için. Aren için. Onları bu durumdan kurtarmak için net bir planı olmadan bu karmaşanın içine sürüklediği herkes için.

"Yani Kian'ın özgürlüğüne kavuşmak için teslim etmesi gerekenin *sen* olduğuna mı inanıyorsun?" Daria sordu. "Petra senin de geleceğinden bu kadar emin miydi?"

"O bir canavar," diye mırıldandı, nefes alıp verişini düzene sokmaya çalışarak. *Düşünmeye* çalışıyordu. "Ama çok zeki bir canavar." "Kian burada olduğumuzu bilmiyor," diye düşündü Aren. "Zarrah'ı ondan geri almanın bir yolunu bulmak için zamanımız var."

Onu. Daria, onu zorla geri getirecek insan gücün var mı?"

Kadın gerildi. "Daha fazla adamımız var ama hepsi savaşçı değil. Ve Kian'ın daha fazla silahı var. Ağır kayıplar veririz. Eğer söz olan özgürlükse, peşimizden geleceklere, yani kendinizi ve Zarrah'ı adadan çıkarmak için ne planınız varsa bizi de dahil etseniz iyi olur."

Sessizlik uzadı ve Keris, "Komutan ne zaman harekete geçmeyi planlıyor?" diyen Aren ile bir kez daha baktı.

"Bilmiyorum. Günler. Haftalar. Belki aylar." Daria kaşlarını çattı. "Neden? Zarrah'ı ele geçirmek için bizi kullanmayı, sonra da komutanı kurtarmak için buraya gelene kadar bizi Kian'la savaşmak zorunda bırakmayı planladığın için mi? O zamana kadar kabilemin yarısı ölmüş olacak. Belki de hepsi."

Etraflarını saran savaşçılar öfkeyle mırıldandı ve Keris bir elini kaldırdı. "Soruyoruz çünkü ne adadan çıkış yolumuz var ne de doğrudan bir saldırı için yeterli insan gücümüz."

Kimse konuşmadı, gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

"Eğer bir çıkış yolunuz yoksa, o zaman kurtarıcı da değilsiniz demektir." Daria ayağa kalktı. "Siz de bizim gibi tutsaksınız." Haksız da sayılmazdı.

Keris ayağa kalkarak etraflarını saran savaşçıların arasından geçti, erkekler ve kadınlar ona yol açmak için kenara çekildiler. Zarrah çok yakındaydı. Acı verecek kadar yakındı ve bir yanı koşmaya başlamak istiyordu. Adanın bir ucundan diğerine koşup onu bulmak istiyordu, sonuçlarına aldırmadan.

Bunun yerine kendini düşünmeye zorladı, çünkü duygularının stratejiyi yönlendirmesine izin vermek onu ve Aren'i kaçış yolu olmayan bu adaya getiren şeydi.

Zamanları olduğu, Keris'in varlığından habersiz oldukları sürece Zarrah'ın Kian'ın kampında yeterince güvende olacağı doğru olabilirdi. Ama burada ne kadar uzun süre kalırlarsa Lara o kadar . Belki de almaması gereken riskleri alacak kadar çaresizdi, bu da onun ölümüne neden olabilirdi.

Sorunu kız kardeşinin ellerine bırakamazdı. Kendisi çözmeliydi. Daria ve Aren'e dönerek, "Tuzağı ortaya çıkaracağız," dedi.

"Keris-" Aren tartışmaya başladı ama Keris onun sözünü kesti.

"Kian'ın özgürlüğünü kazanmak için teslim etmesi gereken ödül benim. Bu yüzden Daria bir takas organize etti. Zarrah için ben. O ..." Sertçe yutkundu. "O sadece yemdi, o yüzden sanırım kabul edecektir. Eğer Kian, Daria'nın iddia ettiği kadar akıllıysa, beni teslim etmeden önce kendisinin ve kabilesinin adadan ayrılmasına izin verilmesini talep edecektir. Bunlar tehlikeli adamlar ve kadınlar, bu yüzden tüm ada garnizonunun onları kontrol altında tutması gerekecek."

Aren'in kaşları çatıldı. "Diğer karakolları eksik adamla bırakmak zorunda kalacaklardı."

Keris başını salladı. "Karanlığın çökmesini beklersek, Daria'nın muhafız birliğindeki adamının tek yapması gereken kayalıkların arasına bir ip germek. Sen, Daria ve kabilenin geri kalanı suyun üzerinden tırmanıp gemiye işaret vermek için iskeleye . İskeleyi arkadan ele geçirmek için yeterli insan gücünüz var ve sonra donanma daha akıllıca davranmadan herkesi gemiye almak için geminizin yelken açması sadece bir mesele."

"Peki ya sen?"

"Beni boş ver. Zarrah'a her şeyi anlat ve sonra onu isyancı komutana götür. Valcotta'yı Petra'dan kurtaracak güce sahip ve bunu yaparsa Maridrina korunmuş olacak."

"Zamanımız var," diye karşı çıktı Aren. "Bu kararı şimdi vermemize gerek yok. Lara'ya başka bir çözüm bulması için bir şans verin."

Keris başını salladı. "Sence Lara umutsuzluğa kapılmadan önce senden haber almadan ne kadar dayanabilir?" Aren'in tartışmaya devam edeceğini görünce ekledi, "Lara bana neleri feda edebileceğimin bir sınırı olup olmadığını sordu ve işte bu o sınır. Sınır o. Benim yaşama şansım için kız kardeşimin ölmesine izin vermeyeceğim, eğer yakalanmam her birinizin canlı çıkmasını sağlayacaksa."

"Bu iyi bir plan," dedi Daria.

"Boktan bir plan." Aren kollarını kavuşturdu. "Ve boyun eğmek sana göre değil Keris. Sen hayatta kalan birisin." "O zaman yapacağıma güven."

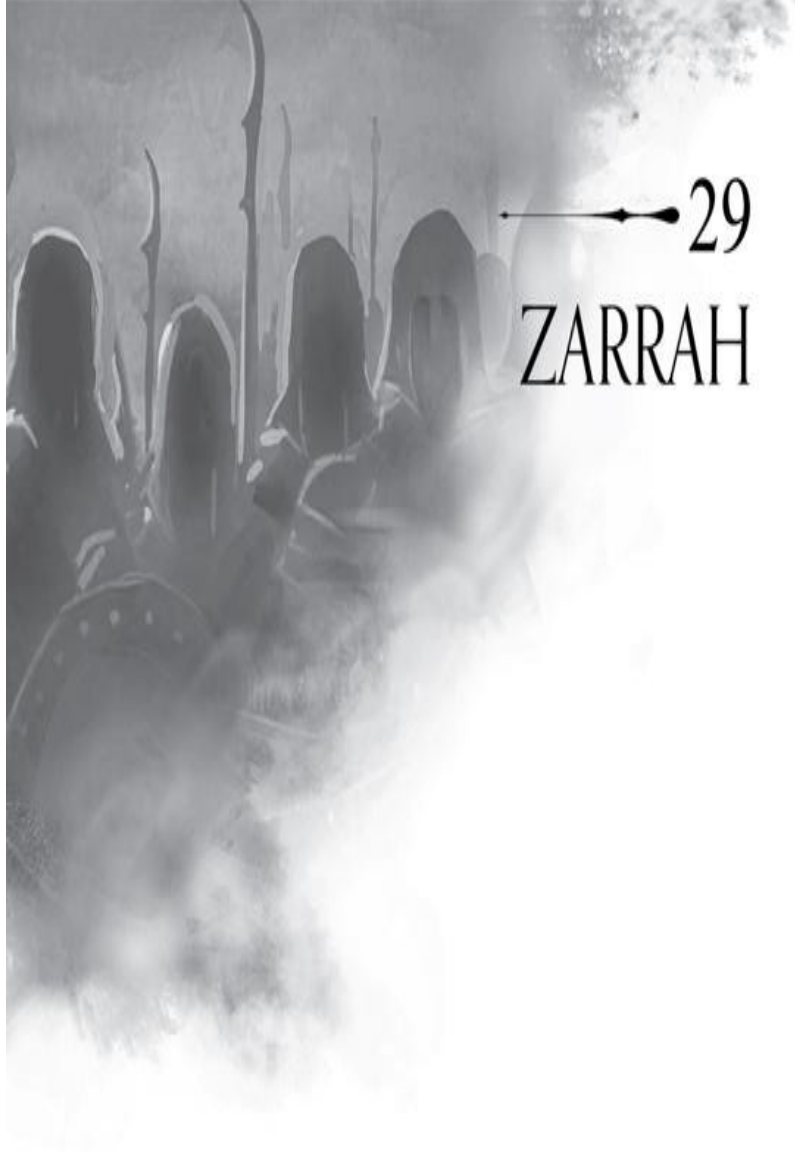
"Bu yeterince iyi değil. Seni bu savaşta tek bırakmayacağım."

Keris'in göğsü, bir zamanlar kurtların önüne attığı adamın kendisi için bu kadar çok şeyi riske atmaya hazır olması karşısında kelimelere dökemediği bir duyguyla gerildi.

Buna değmese bile.

Böylece Keris, Aren'in işbirliğini güvence altına alacağını bildiği son çiviye çaktı. "Artık risk altında olan sadece Lara'nın hayatı değil."

Aren kaskatı kesildi, sonra gözlerini kapatıp bir kez başını salladı.

YEM.

kelimesi dudaklarını tiksintiyle kıvırdı, öfkesi arttı çünkü Daria ve kabilesinden kaçarak kendini peynir gibi bir tuzağa düşürmüştü.

Teyzesi onu bu adaya bir ders vermek için değil, birini yakalamak için göndermişti. Keris'i değil, çünkü teyzesi onun Zarrah'tan elini eteğini çektiğini herkesten iyi biliyordu.

İsyancılar.

Teyzesi yıllardır isyancıları idam etmek yerine burada hapsediyordu. Sayılarını artırıyor ve acı çekmelerini sağlıyor, kendisini rahatsız eden komutanı ezebilmek için onu açık bir saldırıya çekmeye çalışıyordu. Ancak halkını kurtarmak komutan için yeterince teşvik edici olmamıştı, bu yüzden potu tatlandırmak için İmparatoriçe karışına Zarrah'ı ekledi. İsyancılar için neden bu kadar değerli olduğu Zarrah için hâlâ bir muammaydı ama Daria'nın ona olması gerekenden çok daha fazla değer verdiğini inkâr etmek mümkün değildi.

Bu da demek oluyordu ki, Daria geldiği andan itibaren bir şekilde kimliğini biliyordu. Onu korumaya çalışıyordu çünkü bir şekilde komutanın adaya bir hamle yapmak zorunda hissedeceğini biliyordu.

Yumruklarını sıkarak Zarrah hüsrana dolu bir çığlık attı. Amacı onlara katılmaktı ama şimdi bir tuzağa çekip yok etmek için yem olduğunu keşfetmişti. Yine bir piyandı.

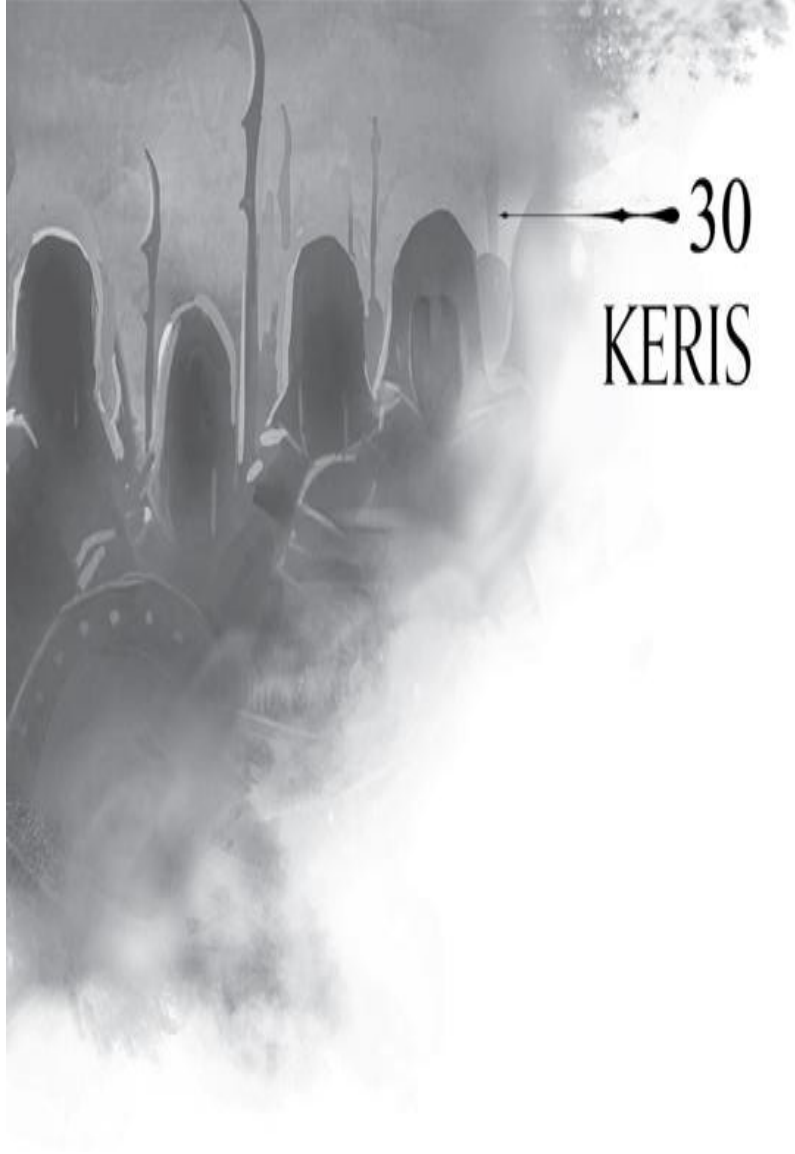
Sadece.. bir şey uymuyordu.

Gözleri mesajın üzerinde gezinirken Zarrah'ın tüyleri diken diken oldu, halasının Keris'ten daha fazla yazacağı bir şey gibi görünmüyordu. İmparatoriçe bir canavar olabilirdi ama kendine has bir onuru vardı ve bu onur, mahkûm ettiği katillerin hizmetinde çalışmasına izin vermezdi. Ve kesinlikle onlara *özgürlük vermesine* izin vermezdi. Bu da şu anlama geliyordu.

Çadırın brandası aniden çökerek onu yere yapıştırdı.

Zarrah hırladı, yumrukladı ve tekmeledi, için mücadele etmeye çalıştı ama sayamayacağı kadar çok el onu tutuyordu. Elleri ve ağzı bağlıyken kafasında tek bir düşünce dönüp duruyordu.

Oyunda başka bir oyuncu daha vardı. Ve kim olduğunu çok iyi biliyordu.

HER ŞEY HAREKET HALİNDE idi.

Daria'nın muhafızlar arasındaki bağlantısı yerindeydi, Daria'nın kabilesinin üyelerinin bazı ağaçlara özellikle düşkün olduğu, onları uzun ve güçlü yetiştirdiği ortaya çıkınca rolü kolaylaştı. Şu anda bile bu ağaçlar, Daria'nın kabilesinin karanlıkta geçebileceği bir köprü oluşturmak için kesiliyordu.

Bu da ancak Keris tuzağı ortaya çıkarırsa ve her şey onun istediği gibi gelişirse mümkün olabilirdi.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Aren. "Doğru hissettirmiyor."

"Sen sadece benim kahraman olmamı ve bir kez daha insanların köprüden geçmesine yardım etmek zorunda kalmanı kısılanıyorsun."

Keris'in yemlemesine dayanamayan Aren nefes verip şakaklarından birini ovuşturdu. "Bence beklemeliyiz. Seni düşmana teslim etmeyi içermeyen diğer planları düşünmeliyiz."

"Sadece geçici bir devir teslim," dedi Keris. "Ayrıca, artık geri dönmek için çok geç. Daria'nın adamları takası ayarladı, bu da Kian'ın burada olduğumu bildiği anlamına geliyor. Bu da Petra'nın muhafızlarının da bildiği anlamına geliyor. Eğer Daria takası gerçekleştirmezse, bunun bir strateji gereği olduğunu düşünecekler ve arkalarını kollamak konusunda daha dikkatli olacaklar."

"Onları adaya çekebiliriz," diye karşı çıktı Aren. "Onlarla Daria'nın kontrol ettiği topraklarda savaşırız."

Keris sinirli bir nefes verdi. "Bu hapishaneyi koruyan Valcottan askerleri aptal değil. Bu adada olduğumu ve beni bulmak için gelmeleri gerektiğini bilirlerse, herkesi canlı canlı katledecek kadar asker getirirler."

Kötü önerilerde bulunmayı bırakın; savaşlar sizin yetkinliğiniz olmalı."

"Bu bir savaş değil," diye hırladı Aren. "Bu lanet olası bir kurban ve Lara bunu kabul ettiğimi öğrendiğinde beni hadım edecek."

"İyi olacaksın. O anlayacaktır. Yine de kız kardeşimin benim hayatıma senin taşaklarından daha çok değer verdiğini duymak kalbimi ısıtıyor."

"Siz ikiniz aşıklar gibi didişiyorsunuz." Daria Keris'in kolunu tutarak onu durdurdu. "Zaten susturulma zamanının geldi. Sen benim . Ve senin" -Aren'i işaret etti- "burada olmaman gerekiyor. O yüzden arkaya geç."

Aren'in gözleri kısıldı ama tartışmak yerine geri çekildi.

"Emir almaya alışık değil," dedi Keris. "Kahramanca bir şey yapmak için kontrolü ele almaya çalışacaktır. Halkınızın hayatına değer veriyorsanız, ona izin vermeyin."

Daria homurdandı. "Tipik bir adam."

"Zarrah o tipik adama güveniyor, bu yüzden onu hayatta tutmak sizin yararınıza olacaktır."

Daria cevap vermedi, sadece kollarını arkadan bağladı. Ama sonra elleri hareketsiz kaldı. "Onu seviyor musun?" "Evet."

Anlam veremediği bir ses çıkardı ve merakı artan Keris, "Neden? Benim hakkımda ne dedi?" diye sordu. Sormak istediği şey Zarrah'ın ondan nefret edip etmediği idi. Onu affedip affetmediği idi.

Onu hâlâ onun onu sevdiği gibi sevip sevmediğini. "Büyük bir penisin olduğunu."

Adamın çenesi düştü ve Daria da bundan yararlanarak ağzını tıkadı ve tek yapabildiği orada durup ona bakmak olsun diye başının etrafına bağladı.

Adamın bakışlarına karşılık veren kadın, "Pek çok şey söyledi majesteleri, hepsinin doğru olduğunu çabucak kanıtladınız. Ama çok küçük bir ihtimal de olsa onunla tekrar konuşma şansınız olursa, unutmayın ki o sizin kraliçeniz *değil*. O Valcotta'nın imparatoriçesi. Ona buna göre davranın. Şimdi yürü."

Patikayı tırmanmaya başladı, zirvedeki çıplak alanı aştı ve Kian'ın bölgesine adım attı. Zarrah onun zaten kanıtlamış olduğu neyi söylemişti? Ve Zarrah'a kraliçesi değil de imparatoriçesi gibi davranmasıyla ilgili yorumuyla ne demek istemişti? Ve Zarrah'ın onu artık sevmediğine inanmasına neden olacak ne yapmıştı?

"Odaklanın, Majesteleri," diye mırıldandı Daria tepeden buluşma yerine doğru inerlerken. "Düşündüğünüz şeylerin hiçbirisi acil değil."

Kadın haklıydı ama kalbinin her adımı daha da hızlanmasına neden olan şey hayatına yönelik tehdit değildi. Zarrah'a doğru yürüyor olmasıydı. Bir an için bile olsa onun huzurunda olacaktı. Sebep olduğu acıların bir kısmını telafi etmesi için dua ettiği bir an.

İleride bir açıklık ve onun uzak tarafında da bir grup insan belirdi. Ağaçların arasından görmek zordu ama açıklığa ulaştıklarında gözleri onun tanıdık şeklini buldu.

Zarrah dizlerinin üzerindeydi, elleri arkadan bağlıydı ve ağzında bir tıkaç vardı. Zayıf ve kirliydi, gözlerinden biri şişmişti. Ama *yaşıyordu*.

Yavaşça başını kaldırdı, onu gördüğünde karanlık bakışları şokla doldu ama bu şok yerini hızla dehşete bıraktı. Zarrah ağzındaki tıkaçla çığlık atıyor, çırpınıyor ve kollarını tutan adamlardan kurtulmaya çalışıyordu. Altın dişli iri bir adam dizlerinin arkasına tekme attı, diğerleri de onu yere yapıştırdı. "Onu sessiz tutun."

Keris'in göğsünü kabaran bir öfke doldurdu, elleri arkasında yumruk haline geldi ama kendini tuttu. Daria'nın tutsağı olması gerekiyordu ve başka türlü olduğuna dair herhangi bir işaret vermek, bu tutsaklara komplolar kurulduğuna dair bir işaret olacaktı.

"Onu kırsan bu takası yeniden düşünmek zorunda kalabiliriz, Kian," diye bağırdı Daria. "Yüzünü kesmesi için Flay'i davet edersek Kraliyet Majesteleri'nin kimliğini kanıtlamakta zorlanabilirsiniz."

Kian uzanıp Zarrah'ı bileklerinden yakaladı ve ayağa kaldırdı. Gözleri hemen Keris'inkilere kilitlendi ve *koşar* gibi bir çığlık *attı*.

"Bunu aklından bile geçirme," diye hırladı Daria, mızrağını ona saplayarak. "Şu işi bitirelim, Kian. Zarrah'ı teslim et."

"Kaçın," diye bağırdı Zarrah ağzındaki kumaş parçasının etrafında. "Dövüş!"

Bunun bir seçenek olmasını isterdi ama Daria bunun kazanabilecekleri bir savaş olmadığını söylerken yanılmamıştı. Onun kabilesi sayıca daha fazla olsa da en azından yarısı savaşçı değildi, oysa Kian'ın arkasındaki erkek ve kadınların her biri savaşta sertleşmiş görünüyordu. Tek yol buydu ve eğer Zarrah, Aren ve diğerlerinin yaşaması için ölürse, öyle olsun.

"Benimle orta yerde buluş," dedi Kian. "Sonra da değiş tokuş yaparız." "Ada onuru mu?" Daria talep etti.

"Ya da şeytan ruhumu alsın."

"Zaten ." Daria içine tükürdü. "Ama bırak yapılınsın."

Kian, "Kaç! Kaç!" diye bağırmaaya devam eden Zarrah'ı sürüklerken bile Keris'i yürümeye zorlayarak omurgasına bir kez daha bıçakladı. Kaç!" Kian'ın elinden kurtulup Keris'e çarptı.

Bir kalp atışı boyunca vücutları birbirine yapıştı ve adam kadının gözlerinin içine bakarken zaman donmuş gibiydi. Bulacağı tek şeyin nefret olacağından korkmuştu ama bakışlarının sıvı derinliklerinde olmayan tek duygu buydu, "Benim için geldin," derken kelimeleri tıkaç tarafından boğulmuştu.

Daria'nın ağzına tıktığı kumaş tükürmeye çalıştı ama bunu yapamadan Zarrah ağzını kapatarak, "Neden benim için geldin? Seni öldürecek!"

Omurgasından aşağı bir titreme geçti, ona bunu yaşattığı için içini suçluluk duygusu doldurdu. Bir kez daha onun planlarından birine kör bir şekilde yakalandığı için. Gözlerinin içine bakarken ona, "*Güven bana,*" demeye çalıştı.

Sonra Kian onu tekrar yakaladı ve kendisinden uzaklaştırdı. Zarrah iki büküm oldu ve çırpındı, çığlık çığlığa bağırırken gözleri çılgına dönmüştü ama Kian ona sertçe vurdu. "Kapa çenenin, kadın."

Darbe onu sersemletti ve Zarrah, Kian'ın avuçlarında gevşekçe sallanmaya başladı. Keris'in kontrolü kırıldı ve Daria bileklerini çekiştirmeden önce iki hızlı adım attı.

Kian güldü. "Sizi suçladığımı söyleyemem majesteleri. Oldukça güzel bir kız ve eğer anlaşılmamın şartlarına aykırı olmasaydı, onu bir tur kendim için alabilirdim."

Kian Zarrah'ı Daria'nın ayaklarının dibine fırlatırken Keris sessizce kendi kendine, "*Seni yemlemesine izin verme,*" diye bağırıyordu. *Onu kabul etmelisin.*

"İşte," dedi Kian, başının üzerindeki bir ipi kaldırarak, içinden bir anahtar sarkıyordu. "Sana galerimi hediye ediyorum, eski düşmanım." Anahtarı Daria'ya uzattı, ama Daria görmezden geldi ve anahtarı Daria'nın ayaklarının dibine bıraktı. "Plajın tadını çıkar."

Daria Keris'i itti ve Keris tökezledi, Kian onu kolundan tutup adamlarına doğru sürükledi. Keris geriye dönüp baktığında Daria'nın kıpırdanan Zarrah'ı kaldırdığını, Saam'ın da onu güvenli bir yere taşımaya yardım etmek için harekete geçtiğini gördü.

Bitmişti. Bundan sonra ne olursa olsun, onu yapabileceği kadar güvendedi, bu yüzden Keris aklını planının geri kalanına çevirdi.

Mahkûmlar onu kabaca kampa sürüklediler ve güneş batmaya başlarken ona hakaretler yağdırmakla özgürlüklerinin tadını en iyi nasıl çıkarabilecekleri konusunda önerilerde bulunmak arasında gidip geldiler.

"Pek plana uygun gitmedi, değil mi Majesteleri?" Kian, Keris'i saçlarından yakalayıp ağzındaki tıkaçı çözerek konuştu. "Adama gelip eşyalarından birini alabileceğine inanmak ne büyük kibir. Ben tam olarak neyin peşinde olduğunuzu bilmeden komplo kurabileceğinizi, komplo ve entrika çevirebileceğinizi düşünmek."

"Korkarım karakter kusuru." Keris gülümsedi. "Kendimle ilgili aşırı yüksek düşüncelerimin çöküşüm olacağı bana defalarca söylendi, ama asla öğrenemedim."

Kian ona ters bir yumruk attı, sonra şok edici bir güçle onu gömleğinin önünden tutup kaldırdı ve Keris'in sol gözünün üzerinde bir bıçak ucu tuttu. "Soyunu kanıtlamak için sadece bir taneye ihtiyacın var Veliant."

"Özgürlüğün üzerine bahse girmek ister misin?" diye sordu Keris. Adam omuz silkince, "Peki ya servetin?" diye ekledi.

Kian hareketsiz kaldı ama bıçak yerinde duruyordu. "Servet masada değil."

"Oh, ama öyle."

Sessizlik uzadı ve sonra Kian, "Dinliyorum," dedi.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi Keris. "Bu da benim çok ama *çok* zengin olduğumu bildiğin anlamına geliyor." Babasının köprüünün peşinde koşarken kasayı boşalttığı düşünülürse bu tam bir saçmalıktı ama Kian bunu bilemezdi. "Bu özel durumdan canlı kurtulmama yardım edenleri ödüllendirmeye hazırım."

İri adam homurdandı. "Altın Şeytan Adası'nda harcanmaz, *Majesteleri*. Özgürlüğü tehlikeye atacak hiçbir şey yapmıyorum."

"Ben de senden bunu istemezdim." Keris gözlerini kırıştırdı ve kirpiklerinin ucunun bıçağın ucuna değdiğini hissetti. "Anlaşmanızın anakaraya geri götürülmeyi de içerdiğini varsayıyorum."

Sessizlik.

"Anlıyorum," dedi Keris. "Bu size verilen sözlerin tutulup tutulmayacağını sorgulatmıyor mu? Sadece kullanılıp kullanılmadığınızı sorgulamanıza neden olmuyor mu?"

Diğer mahkûmlardan bazıları duydu ve mırıltılar dışarıya doğru yayıldı.

"Adadan çıkmanız için size bir gemi verilse bile, tek yapacakları şey sizi beş kuruşsuz bir şekilde bir sahile bırakmak olacak. Yani özgürlüğünüz olacak ama yoksul kalacaksınız."

"Altınımız var," diye hırladı Kian. "Sandıklar dolusu."

"O muhafızların onu almana izin vereceklerini mi sanıyorsun?" Keris alay etti. "Seni hapiste tutan kadın ve erkekleri tanıyorsun. Sana ne kadar iyi davrandılar? Seni sığır gibi gemiye yüklemekten önce altın gülüşün de dahil olmak üzere her kuruşunu çalmayacaklarını mı sanıyorsun? Akıllı bir adam olduğun belli, Kian; özgürlüğün kokusunun sağduyunu gölgelemesine izin verme."

Kian bıçağı yavaşça indirdi. "Ne öneriyorsun?"

"Kişisel çıkar, dostum." Keris her birinin kendisini dinlediğini bilerek kendini yerde düzeltti. "Beni çıkarmadan önce sen ve seninkilerin yukarı çıktığından emin ol. Sizi tehlikeli kişiler olarak biliyorlar, bu yüzden adadaki tüm muhafızlar yardım etmek için orada olacak, bu da zamanınızı beklemek anlamına geliyor. Şansımız yaver giderse, bizi bekleyen bir gemileri olacak ve biz gemiye bindiğimizde... isyan edecekler. Hepsini öldürün. Gemiye, altınlarınızı ve *beni* fidiye için ülkeme götürün. Ya da Ithicana'ya," diye ekledi sonradan. "Kız kardeşim onların kraliçesi ve herkes köprü krallığının kasasının ne kadar derin olduğunu bilir."

Bir grup suçludan beklediği gibi, teklif karşısında gözleri hırsıyla parladı, hiçbiri İmparatoriçe'ye ya da İmparatorluğa ihanet etmekle ilgili bir endişe göstermedi. Fikrin yayılmasını bekledikten sonra şöyle dedi: "Demek istediğim şu ki, ben çok değerliyim. Mecbur değilseniz neden sizi hapseden kadına böylesine değerli bir varlıktan vazgeçesiniz ki?"

Başlarını , homurdananlar, yere tükürenler ve İmparatorluğa küfredenler oldu. Kian ise sadece gülümsemekle yetindi. "Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?" Keris cevap vermeden önce daha da yaklaştı. "Söylediklerini düşünceğim. Ama sakın boynunu kurtarmak için hayatımı tehlikeye attığımı düşünme." Konunun altını çizmek için Keris'in kaburgalarına tekme atarak onu yere serdi.

Keris acıyla, "Anlaşıldı," dedi. İsyen etmeleri onun boynu için değil, *açgözlülükleri* için olacaktı ama sonuç aynı olacaktı. Muhafızların onları eylem planına yönlendirmek için yeterli motivasyonu sağlayacağından hiç şüphesi yoktu.

"Muhafızlara işaret ver," diye bağırdı Kian. "Şu işi bitirelim."

Birkaç adam ayrıldı ama geri kalanlar barakaların ve çadırların arasına dalıp Keris'in hazineleri olduğunu düşündüğü fiçileri ve su lekeli sandıkları topladı. Onu korumak için kalanlarla konuşmaya zahmet etmedi, zihni onu gördüğü anı tekrarlamakla meşguldü.

Yaşıyordu. Zarrah hayattaydı ve o zaman aksinden ne kadar korktuğunu fark etti, çünkü bu belirsizliğin ortadan kalkmasıyla omuzlarından binlerce kiloluk bir yük kalkmış gibi hissetti. Hayattaydı, savaşıyordu ve... Vücutlarının birbirine yapıştığı o kalp atışını hatırlayınca boğazı düğümlendi, gözlerindeki karanlık havuzlar onu tamamen terk etmediğini gösteriyordu.

"Kian!" diye bağırdı biri. " geldi."

İri adam hırlayarak Keris'i saçlarından tutup kayalık sahile sürükledi. Keskin kenarların üzerinden sekerken acı vücuduna yayıldı ama reddetti. Bu yaratıklara herhangi bir şekilde zafer vermeyi reddetti.

"Yüzünü göreyim!" diye bağırdı yukarıdan tanıdık bir ses ve Keris kendini kaskatı kesilmiş buldu.

Kian Keris'in başını geriye doğru çekerek, Bermin'in geniş formunun batmakta olan güneşin altında belirginleştiği uçurumun tepesine bakmasını sağladı. Prens'in burada olması, bu alışverişte annesinin temsilcisi olması mantıklıydı ama yine de bir şekilde beklenmedik hissettiriyordu.

Bu da Keris'i huzursuz etti.

"Keris Veliant," diye mırıldandı Valcottan prensi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum diyeceğim ama daha önce bir kez karşılaşmıştık."

Keris'in yüreği hopladı, çünkü Bermin Cardiff gemisinde onun olduğunu fark etseydi- "Nerastis'te."

İçini bir rahatlama kapladı, çünkü geminin gizliliği tehlikeye girmemişti. "İlk seferinde pek bir şey söyleyecek durumda değildin," diye karşılık verdi Keris, omzunun diğer adamın boğazına nasıl çarptığını net bir şekilde hatırlayarak. "Ama görüyorum ki o aşağılanmayı atlatmışsın."

"Düşmanın doğasını öğrenmek aşağılanma değildir." Bermin uçurumun kenarına yaklaştı. "Bizi bu ana getirdi."

Keris'in midesi ekşidi. Bermin bununla ne demek istemişti?

"Şerefim üzerine, karşımızdaki adam Maridrina Kralı Keris Veliant." Bermin yan gözle uçurumun kenarına dizilmiş asker kalabalığına baktı. "Hepiniz o olduğuna yemin eder misiniz?"

Askerlerin hepsi başlarını salladı, yüzleri asıktı. Düzinelerce asker vardı ve hepsi de Keris'in beklediği gibi, Kian'ın kabilesindeki çok sayıda mahkûmu hapishaneden çıkarmaya hazırlanmak için ağır silahlarla donatılmıştı. Yine de bir şeyler ters gidiyordu.

Kian bağırdı, "Onu senin için yakaladık. Şimdi sözünü yerine getir ve bizi serbest bırak."

Bermin kıkırdadı ve güneş uçurumun arkasında kaybolup Keris'i karanlığa gömerken, "İmparatorluğa iyi hizmet ettin," dedi. "Gelecekteki imparatorunuzun sizi özgürlüğünüzle ödüllendirmesine izin verin."

Bir askerden meşale alan Bermin, onu kanalın karşısına fırlattı ve mahkûmların arasına düştü. Bunu başka meşaleler izledi, ta ki kumsal güneş dünyanın etrafındaki rotasını tersine çevirmiş gibi aydınlanana kadar. Mahkûmlardan birkaçı yanan markaları kaldırdı ama Keris kendi korkusunun onların yüzüne yansıdığını hissetti.

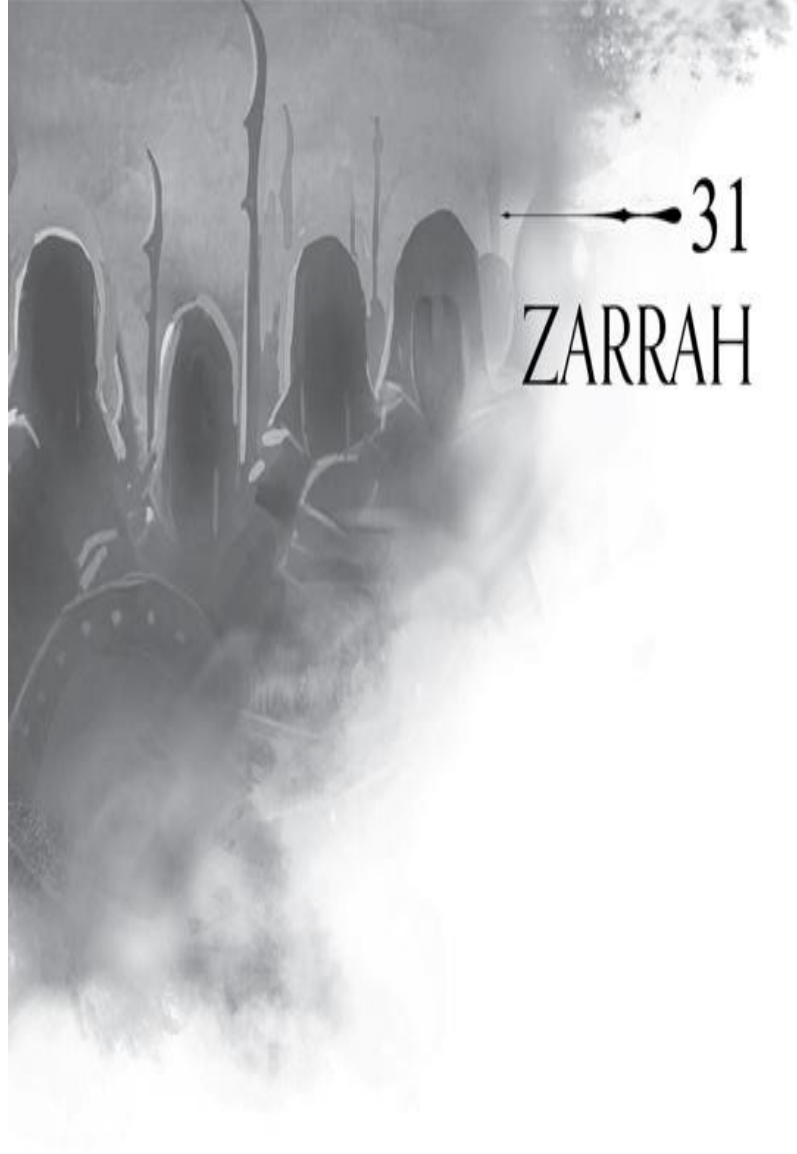
"Onları cehenneme gönderin!" Bermin kükredi.

Askerleri hep birlikte yaylarını kaldırdı. Tutsaklar panik içinde bağıarak kaçmaya başladılar ama ok yağmuru bir bulut gibi üzerlerine çöktü. Keris nefesini tuttu, saldırıdan kaçmasını isteyen tüm içgüdüleriyle savaştı. Adamlar dört bir yana düştü, Kian düşerken neredeyse üzerine iniyordu, ok boğazına saplanmıştı. Keris'in kulakları onların acı dolu yardım çığlıklarıyla cınladı; sonra ölen erkek ve kadınların iniltilerinden başka bir şey olmadı, Petra'nın elinden kaçma planı artık rüzgârda dumandı.

Keris dişlerini sıktı. Bunun bir önemi yoktu. Bu durumdan etkilenen tek kişi kendisiydi, geri kalan her şey hala oyundaydı. Aren, Daria ve kabilesi karanlığın örtüsü altında köprülerinden kaçacak, Bermin'in bu tiyatro için harcadığı süre zarfında iskeleye varacak ve Lara'nın gemisi yakında onları alıp götürecekti.

Başını kaldırarak, daha fazla meşalenin aydınlattığı Bermin'in dış hatlarına baktı. "Sanırım artık aşağı inmen güvenli."

Bermin güldü ve sonra, "Burada muhafızların bir sözü olduğunu biliyor muydun? Derler ki, şeytan bu adaya adım atan her insanın ruhunu istermiş, bu yüzden aşağıya iniş yokmuş. Kimse bunu kullanmaz." Adamlarından birinden bir yay aldı ve Keris'in göğsüne bir ok doğrulttu. "Şeytana hakkını verme zamanı, Majesteleri."

DÜNYA SW AM etrafında dönüyor, tanıdık sesler kulaklarını dolduruyordu ve Zarrah kafasını sallayarak temizledi.

"Seni yakaladık kızım," dedi Daria ve parmaklarıyla ağzındaki pis tıkaçı çekti. "Tehlikeyi atlattıktan sonra şu ipleri çıkaracağız."

Harm's way.

Keris.

Onun için gelmişti.

Ve Daria ona ihanet etmişti.

Panik ve öfke damarlarına doldu ve Zarrah iki büküm olup dizlerinin üzerine çöktü. "Seni kaltak," diye tısladı Daria'ya. "Onu onlara sen verdin. Onu sen öldürdün."

"Keris teslim oldu," dedi tanıdık bir ses ve sonra bileklerinin etrafındaki ipler gevşedi. "İmparatoriçe onu esir olarak isteyecek ve onun da kurtulmak için bir planı var."

Zarrah dönüp Aren'e baktı, onu orada bulmanın şaşkınlığı yükselen paniğiyle karışmıştı. "Kian ile anlaşmayı yapan İmparatoriçe değil; Bermin. İmparatoriçe'nin arkasından iş çeviriyor. Keris'i gözüne kestirdiği anda onu öldürecek."

"Petra'yı geçme riskine girmeyecektir," dedi Aren. "Onu esir alacak, bu da bize onu geri almak için zaman kazandıracak."

Zarrah başını sertçe salladı. "Bermin'in beni hapsetmeden önce söylediği son şey Keris'i öldürmeyi planladığıydı. Bunun için bana şerefi üzerine yemin etti."

Aren'in ela gözleri tedirginlikle doldu. "Ama donanma... Bermin, Petra kabul etmeden tüm o gemilerin buraya gelmesini emretmiş olamaz."

"Çünkü o yaptı!" Zarrah, Saam'ın elindeki mızrağı çekti. "Beni buraya asilere ve komutanlarına yem olarak gönderdi." Bunu açıklayacak zaman yoktu. Keris ölümüne doğru yürürken halasının deliliğini onlara açıklayacak zaman yoktu. "Bermin tuzak içinde tuzak kurdu ve şerefim üzerine söylüyorum, onu öldürmeyi planlıyor. Gitmemiz gerek. Onu geri getirmeliyiz. Savaşmamız gerek!"

"Siktir." Aren ondan uzaklaştı, bir kayaya tekme atıp dönmesine neden olurken kafasının yanlarını kavradı. "Lanet olsun Keris!"

"Herkesi topla." Zarrah Daria'nın kolunu tutarak kadını kendine çekti. "Kian'a arkadan saldıracağız. Ama hemen harekete geçmeliyiz!"

Daria .

Zarrah bir daire çizerek döndü ve herkesin ondan başka bir yere baktığını fark etti. Ona yardım etmeyeceklerdi. "Aren..."

"Onu bırakmak istemiyorum," dedi Ithicana Kralı. "Ama bu kazanabileceğimiz bir savaş değil. Kian'ın adamlarını yensek bile Bermin adanın tüm garnizonuna sahip." Aren titrek bir nefes verdi. "Keris riskleri biliyordu Zarrah. Öldürölme ihtimalinin olduğunu biliyordu ama yine de bunu yapmayı seçti. Sadece senin için değil, buradaki herkes için. Onun fedakârlığının boşa gitmesine izin verme."

Dudaklarından öfke dolu bir çığlık koptu ve Zarrah dizlerinin üzerine çökerek yumruklarını yere vurdu.

"Zarrah, dinle." Daria onun önünde diz çöktü. "Bermin nöbetçi kulelerini neredeyse boşalttı ve askerleri sahile bakan uçuruma getirdi. Bu bizim kanalı geçme şansımız. Keris hepimizin özgür kalması için bir şans satın aldı."

Hayatı pahasına.

"Bana ikinizin arasındaki ilişkinin bittiğini söylemiştin." Daria'nın gözlerinde çaresizlik vardı. "Olman gereken kişi olmana izin vermeyeceğini."

Daria doğruyu söylüyordu ama onun ölümüyle yüzleşen Zarrah, iddialarının teyzesinin zehirli sözleriyle körüklendiğini şimdi anlıyordu.

"Tüm Valcotta'yı zorbalıktan kurtarma şansını riske atmaya değer mi? Bize barış için bir şans verdi, bunu heba etmeyin!"

"Barış bir dandır," dedi Zarrah. "Sadece iki ulus da aynı müzikle dans ettiğinde işe yarar ve Keris olmadan Maridrina savaş tamtamlarıyla dans etmeye devam edecek. Onun yaşaması gerek!"

Daria başını sallayarak bir adım geri çekildi ve Zarrah özgürlüğün onun için riske atılamayacak kadar değerli olduğunu gördü. Sonsuz Savaş'ın başka bir gün başa çıkılacak uzak bir tehdit olduğunu, elini yönlendirecek bir şey olmadığını.

Daria'nın korktuğunu.

Yine de sessizliği bozan Aren olmuştu. "İmparatoriçenize karşı mı geliyorsunuz?"

Zarrah isyancıları küçümseyerek incelerken şaşkınlıkla ona baktı. "Valcotta'nın meşru İmparatoriçesi olarak Zarrah adına savaştığınızı iddia ediyorsunuz ama o sizi silahlanmaya çağırıyor ve siz sırtınızı mı dönüyorsunuz?" Alay etti. "Bana öyle geliyor ki sadece kendiniz için savaşıyorsunuz ve Ithicana'da bunun için bir kelimemiz var. Bu onur değil."

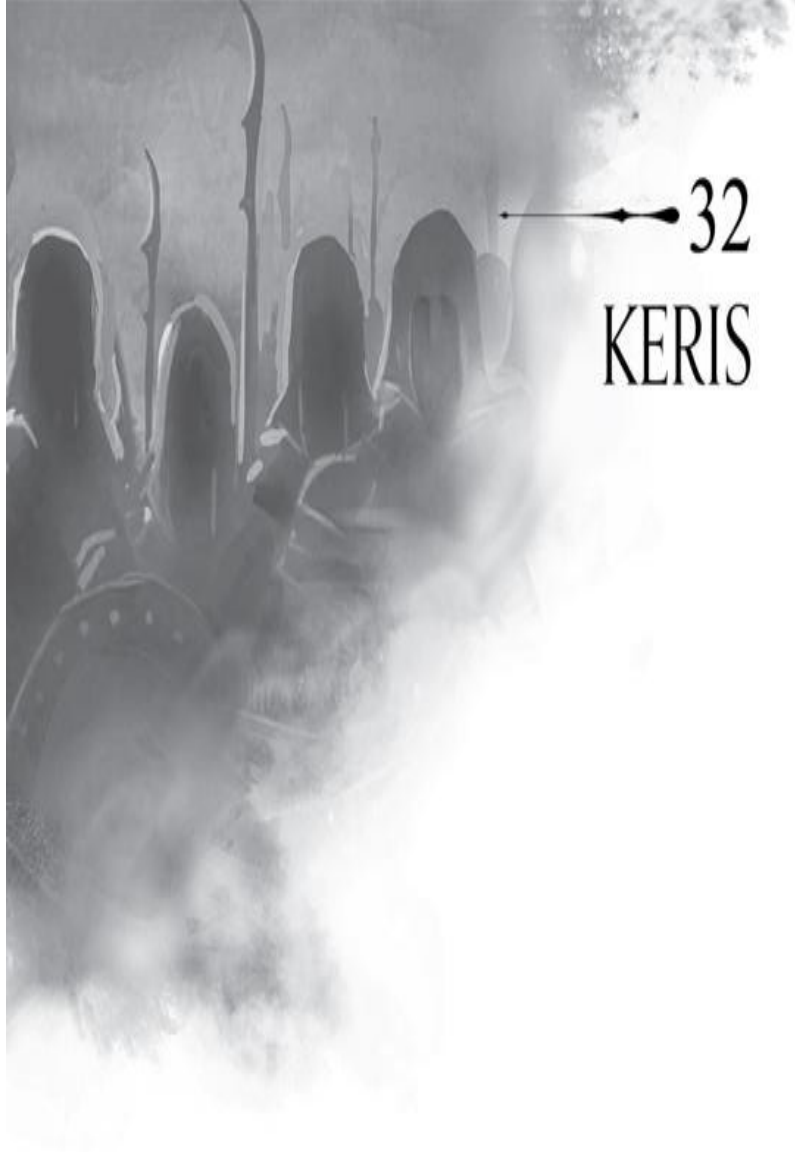
Haklı İmparatoriçe mi?

Sonra Aren'in gözleri onunkilere sabitlendi. "Yönetmek liderlik etmektir, İmparatorluk Majesteleri. İlk ve son hareketinizin onları kesin bir ölümüne götürmek olmasına izin vermeyin."

Aren'in ona neden böyle hitap ettiğini sorgulayacak zamanı yoktu, ki Keris'in hayatı söz konusuysen. Cevapları bu işten sağ çıktıktan sonra alacaktı.

Zarrah yutkundu, panik ömür boyu aldığı askeri eğitimle savaşıyordu. Daria ve Aren haklıydı. Kian'a arkadan saldırmak sadece Keris'in ölümünü geciktirmek olurdu, onu kurtarmak değil.

Yavaş bir daire çizerek dönerken, tüm değişkenleri göz önünde bulundurarak ve buradaki herkesten daha iyi tanıdığı düşmanını düşünerek zihninin sürüklenmesine izin verdi. Sonra ordusuyla yüzleşti. "İşte," dedi, "yapacağımız şey bu."

KERIS'İN GÖZLERİ okun ucuna odaklanmıştı, korku buz gibi bir su gibi üzerine akıyor, onu iliklerine kadar ürpertiyordu. Sadece hayatının son anlarıyla karşı karşıya olduğu için değil, diğer herkesin kaçmasına izin vermek için planladığı dikkat dağıtıcı şey çok ama *çok* kısa ömürlü olacağı için.

Düşün.

Bermin konuşkan biriydi. Bir palavracı. Bu anı birkaç dakika daha uzatabilirse, adanın kendisi olmasa bile herkesin hapisneden kaçması için yeterli olabilirdi. "Annen beni öldürdüğünü ve bilinmezlik içinde çürümeye terk ettiğini öğrendiğinde ne diyecek? Petra planlarının bozulmasına pek olumlu tepki verecek birine benzemiyor ve kalbime bir ok saplamak onun stratejilerinden birine uymuyor."

Valcotton prensi güldü, okun ucu titriyordu. "Çünkü o annemin değil, *Majesteleri*. O benim stratejisi."

Keris kaskatı kesildi. Oyun tahtasının karşısındakinin Petra olduğuna inanmıştı, bu da yanlış düşmanla oynadığı anlamına geliyordu.

Taktik değiştirme zamanı.

Keris arkasına yaslanarak güldü. "Annenin izni olmadan bir bok alamazsın, Bermin. Gerçekten onun büyük planında bir piyon olmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Ve sana hatırlatmama izin ver, piyonlar

rollerini oynayanlar hızla edilir."

Aralarındaki su kanalının ötesinde bile Keris, Bermin'in öfkesinin kaynadığını hissedebiliyordu. Sadece gerçeğin kışkırtılabileceği öfkeyi hissedebiliyordu. Ama hakkını yemeyelim, Bermin bunu kontrol altında tutuyordu.

"Planı hâlâ devrede." Bermin kollarını iki yana açmış, bir elinde yay, diğerinde ok tutuyordu. "Çünkü onun istediği senin yakalanman değil, asi komutanın yakalanmasıydı. Onun Zarrah'ın kötü durumuna karşı koyamayacağını ve kurtarmak için saldıracağını biliyordu, sadece bekleyen donanması tarafından katledilmek için. Sen"-güldü-"bir faktör bile değildin çünkü annem senin Zarrah için geleceğini bir kez bile düşünmedi."

Keris hareketsiz kaldı, Bermin'in sözleri zihninde dönüp duruyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. Petra'nın yeğenini buraya hapsedmesine neden olan şey Serin'in Zarrah'la olan ilişkisini ifşa etmesiydi, o halde neden onun geleceğini düşünmemişti?

"Mantık mı arıyorsun?" Bermin bir kakhaha daha atarak yayı yanına indirdi. "Sonsuza kadar bakacaksın çünkü deli bir kadının zihnini anlamaya çalışıyorsun." Uçurumun kenarına bir adım daha yaklaştı. "Zarrah'ın sevgisini ondan çalmana dayanamıyor çünkü *herkes* tarafından sevmeye ihtiyacı var. Zarrah'ın ona geri dönmesine, onu sevmesine, ona tapmasına *ihtiyacı var* ve bunun mümkün olduğuna inanması için, kendi amaçlarına ulaşmak için onun değerli yeğenini manipüle eden kalpsiz Veliant olman . Sadece Zarrah'ın gözünde değil, kendi gözünde de. Kendini senin bir iblis olduğuna inandırdı ve iblisler kullandıkları kişileri kurtarmaya gelmezler."

Bermin'in söylediği her kelime ruhuna işliyordu ama Keris deli bir kadının bir imparatorluğu yönetmesinin sonuçlarını düşünmeye izin vermedi. Önemli olan tek şey Bermin'i konuşturmaktı. Daha fazla zaman kazanmak. "Ama geleceğimi biliyordun?"

"Annem seni benim kadar tanımıyor." Bermin başını eğdi, haklı çıkmanın keyfini çıkardığı belliydi. "Senin planlarını gizlemek için öz kardeşini öldüren kalpsiz bir stratejist olduğunu düşünüyor. Tacı ele geçirmek için başarısız bir darbe yapan öz teyzesinin suçu üstlenmesine izin veren biri. Binlerce insanın hayatı pahasına kendi babasının ölümünü ayarlayan biri. Ama halkına yardım etmek için bir baskının ortasında tek başına dörtlüye koştuğunu gördüm. İki çocuğu kurtarmak için yanan bir eve tırmanışını izledim. Sen kalpsiz değilsin Keris Veliant, *hayır, hayır...* Sen, her şeyine mal olma riski olsa bile, kalbi her şeye karar veren bir adamsın."

"Sana krediden daha anlayışlısın." Keris herhangi bir kargaşa işareti beklerken bile Prens'e odaklanmaya devam etti. Zarrah'ın ve yanındakilerin kaçarken fark edildiğine dair herhangi bir işaret için. "Yine de anneni çileden çıkaracağı kesin olan bu küçük yan komlodan beni yakalayıp öldürmek için ne kazanacağını anlamıyorum. isteseydi, uzun zaman önce bir suikastçı gönderirdi."

"Bu *seninle* ilgili değil, Veliant." Bermin aşağıdaki suya tükürdü. "Bu Zarrah'la ilgili. O Valcotta'ya ihanet etti ama annem hâlâ onu varis olarak istiyor. Zarrah'ın kendi ağzından, Nerastis'i almamı engellemek için sana stratejilerimizi verdiğini itiraf etti. O senin kurbanın değil, fahişen ama yine de annem onu benden üstün tutuyor."

Bermin'in etrafındaki askerler öfkeyle yer değiştirerek Zarrah'a küfrettiler ama Bermin onları susturmak için kolunu kaldırdı. "Annem Zarrah'ın kurtarılmasını istiyor ama bunun gerçekleşmesi için tek bir yol var. Annemin Zarrah'ın sadakatinden tamamen emin olmasının tek bir yolu var, o da Zarrah'ın *seni* yok etmesi."

Bermin oku yerleştirdi ve yayın ipini çekti. "Ona bu şansı vermeye niyetim yok. Zarrah'ın ahlaksızlığının ve ihanetinin derinliklerini tüm Valcotta'ya açıklayacağım. İmparatoriçe'nin beni varisi olarak tanımaktan başka çaresi kalmayacak ve ordularının başında Maridrina'yı yakıp kül edecek kişi ben olacağım. Zamanı geldiğinde Valcotta'nın imparatoru ben olacağım ve herkes bana diz çökecek." Bermin nişan aldı. "Tek yapmam gereken Veliant kralını öldürmek."

"Onursuz bir korkak gibi." Keris onu boğmakla tehdit eden dehşete rağmen ona sırtıttı. "Ne büyük bir miras, Majesteleri. Bileklerinden ve dizlerinden bağlı bir adamı vurmak için güvenli bir mesafede saklanmakla hatırlanmak."

Bermin cevap vermedi.

"Buraya gel," diye Keris. "Tabii benimle erkek erkeğe dövüşmekten korkmuyorsan?"

"Bu kadar yemlendiğim için beni aptal mı sanıyorsun?"

Evet, diye düşündü Keris. Ve başına gelecek ölümün kalbine saplanacak bir oktan çok acı verici olacağını bilmesine rağmen, "Sana meydan okuyorum, Bermin Anaphora," dedi.

Akıllı bir adam oku atar ve bu işi bitirirdi ama Keris'in tıpkı Bermin gibi düşünen lejyonlarca kardeşi vardı ve gururun her zaman bilgeliğin önüne geçeceğini biliyordu.

"Dövüşmeye değmezsin ama kafanı kendim keseceğim. Çürüyen gözlerin daha fazla kanıt olarak hizmet etsin." Bermin yayını bir kenara attı. "Bana bir ip getirin."

Keris'in sinirleri bozulmuştu, çünkü babasının insanların kafalarını kestiğini görmüştü. Onların çılgınlıklarını, sonra da omuriliklerine ulaşana kadar kendi kanlarında boğulmalarını dinlemişti. Yavaş ve sefil bir işti ve Keris, babası sonunda kesik başlarını kaldırdığında kurbanların hâlâ görebildiğinden oldukça emindi.

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine. Şimdiye kadar kanalı geçmişlerdir. Lara'nın gemisinin yakınlarda olduğu sahile doğru yol alacaklar. Sadece onlara biraz daha zaman kazandır.

Omurgasından aşağı ter damlıyor, askerler bir halat bağlayıp uçurumun kenarına atarken nefesi hızlı hızlı kesiliyordu.

Buraya kadarmış. Başına geleceklerden kaçmasına yardımcı olacak başka sözcük yoktu.

Yüreği gelen Keris, Valcottan prensinin bir ipten aşağı inişini izledi ve son parçayı da atlayarak suya bir sıçrayışla indi. Kolayca sahile yüzerek kanaldan çıktı, kılıcını çekerken giysileri iri bedenine yapışmıştı. Keris uçurumun gölgesinde, meşale ışığında diğer adamın yüzünü net bir şekilde görebiliyordu, kara gözlerinde vahşi bir zevk parlıyordu.

Bermin bundan keyif alacaktı.

"Ok daha hoş olurdu," dedi Bermin, onun önünde durarak. "Birkaç dakika daha yaşama arzun sana pahalya mal olacak."

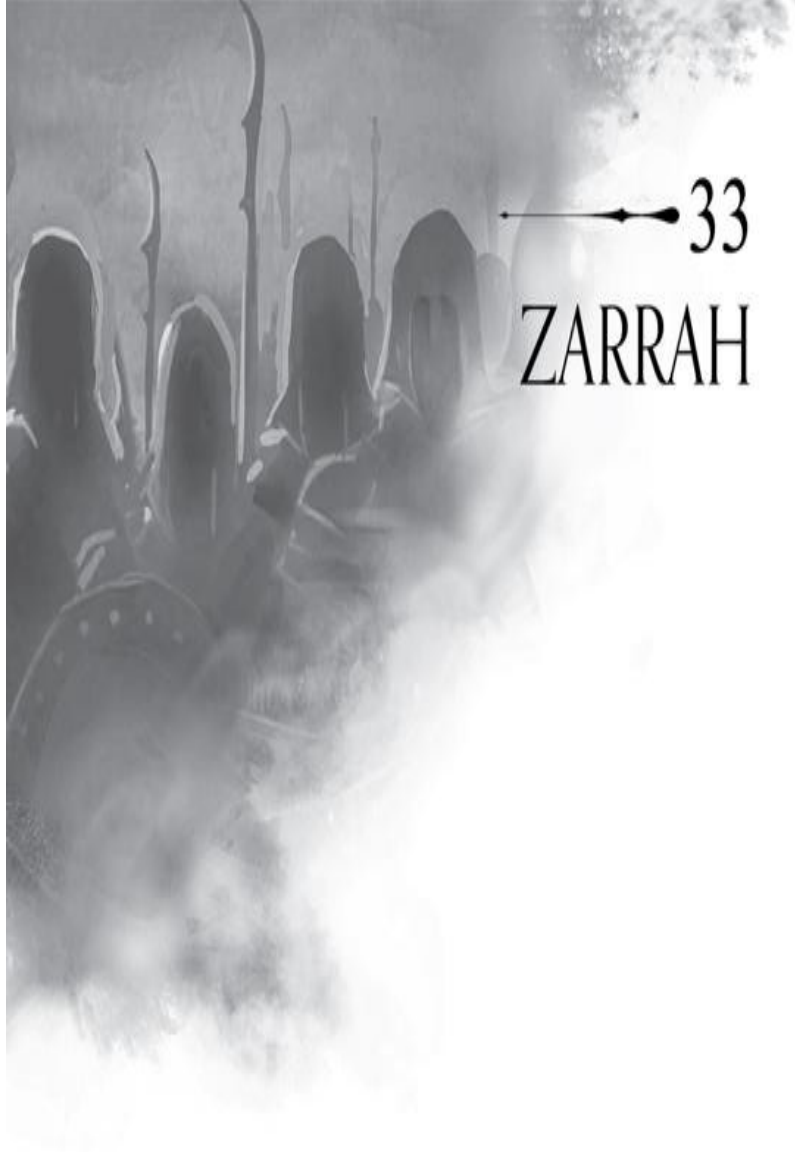
"Hızlıca ölmek bana daha pahalya mal olur."

Prens suya tükürdü. "Kılıcıma ilk düşen sen olacaksın Veliant. Yakında tüm Maridrina kanayacak."

Uçurumdaki hareket gözüne çarptı ve Keris gülümsedi çünkü elbette onu dinlememişti. Dinleyeceğine inanmakla aptallık etmişti. "Eğer amacın buysa, Kian ve adamlarını öldürmemeliydin."

"Peki neden?" Bermin kılıcını Keris'in boynuna dayayarak sordu.

Çığlıklar uçurumun tepesinden aşağı süzülürken Keris'in dudaklarından vahşi bir kahkaha kaçtı ama arkasından gelen gür bir ses cevap verdi. "Çünkü onlar senin için savaşabilirdi kuzen. Oysa şimdi benimle tek başına savaşmalısın."

BERMINİN GÖZLERİ kumsalda ona doğru yürüyen Zarrah'a takıldı; kuzeninin kılıcı Keris'in boynuna dayanmışken, uçurumun tepelerinde savaş sürerken silahların çarpışması ve yaralıların çığlıkları uzak görünüyordu.

"Seni onursuz kaltak," diye tısladı kuzeni. "Kendi halkına saldırıyorsun. Hainliğin sınır tanımıyor mu?" Zarrah yüzünü buruşturdu ve elindeki mızrağı sallayarak gergin kaslarını gevşetti. "Tencere dibin kara, seninki benden kara, Kuzenim. Bu Valcottalılarla bir anlaşma yaptın" -yere düşmüş cesetleri işaret etti- "ve sonra onları katlettin." "Onlar mahkûmdu."

"Eğer söz vermeye değmeyeceklerse, bunu yapmamalıydın." Çenesini kaldırdı. "Asıl onursuz olan sensin, Bermin. Dizleri bağlı bir adamı öldürebileceğin gerçeği de bunu bir kez daha kanıtlıyor."

Bermin'in yüzü tiksintiyle buruştu. "O Maridrina Kralı, Zarrah. Valcotta'nın can düşmanı. Veliantların katlettiği sayısız Valcottalı bir yana, anneni ve teyzemi öldüren adamla aynı kanı taşıyor. Sonsuz Savaş'ta ölümüne savaşacağına yemin ettin ama *sevgilini* kurtarmak için Valcotta'nın askerlerini katlediyorsun."

"Valcotta'yı düşmanlarına karşı savunmak için yemin ettim," diye düzeltti. "Halkımızı korumak ve Valcotta'yı yüceltmek için, ben de *tam olarak* bunu yapıyorum. Sonsuz Savaş devam ettiği sürece Valcotta gereksiz acı çekiyor ve bunu durdurmak için yapmayacağım fedakârlık yok."

"Yalancı," dedi kuzeni sırtarak. "Annem deli olabilir ama bu adamın" ucunu Keris'in boynuna dokundurdu- "seni ölene kadar bırakmayacağını söylemekte haklıydı. Sen onun oyuncağısın, kuklasısın ve eğer tahta oturursan Valcottayı senin arasından yönetecek."

Zehrâ dişlerini sıkarak onun kendisini kışkırtmasına izin vermedi.

"O kadar iyi misin?" Bermin Keris'e sordu. "Yoksa aşka o kadar muhtaç ki, nerede bulursa alacak mı?"

Keris yanıt vermedi ve Zarrah onun ne düşündüğünü anlayabilmek için yüzünü görebilmeyi diledi. Ne planladığını.

Bu senin planın, diye sessizce kendini azarladı. *Keris'in liderlik etmesini beklemeyi bırak.*

Bir adım daha yaklaştı, sonra Bermin "Olduğun yerde kal, yoksa sevgilin ölür" deyince dondu kaldı.

Kuzeni oyalanıyordu; bunu biliyordu. Tıpkı Daria'nın savaşçıların bu kadar ağır silahlı askeri yenemeyeceğini bildiği gibi, özellikle de takviye kuvvetler gelirse. Bermin'i etkisiz hale getirmesi ve Keris'i hâlâ kaçmaya vakti varken o ipten yukarı çıkarması gerekiyordu.

"Benimle dövüşmekten korkuyor musun?" diye sordu, onu yemlemeyi umarak, ama Bermin sadece güldü. "Beni bir kez kandırırsan, yazıklar olsun sana, küçük Zarrah. Ama beni ikinci kez kandır-"

Mızrağını fırlattı.

Hedefi doğruydu. Silah kuzenin yüzüne doğru fırladı ama Bermin tüm hatalarına rağmen sapına kadar bir savaşçıydı. Bir hırıltıyla kılıcını kaldırdı ve Keris'in boynunu aşağı doğru kesmeden önce mızrağı havaya savurdu.

Boş hava bulmak için.

Zarrah, Kian'ın düşen kılıcını kaparak saldırırken Keris yuvarlanmaya devam etti. Kılıcı Bermin'inkiyle çarpıştı, Bermin'in darbesinin gücü kolunun titremesine neden oldu ama Keris yerini korudu.

Kuzeni yapmadı.

Küfrederek geri ve gözlerini uçurumun tepesine dikti. Zarrah bir kahkaha atarak onu, iki kayanın arasına sıkıştırılmış ölü bir adamın bıçağıyla ipi öfkeyle kesmekte olan Keris'ten uzaklaştırdı. "Annenin tacını almakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen ondan korkuyorsun," diye alay etti. "Bu yüzden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun. Bu yüzden beni zayıflatmaya çalışmak için onursuz hilelere başvurman gerekiyor."

"Kendini küçük düşürüyorsun," diye karşılık verdi kuzeni. "Sen bir erkek için İmparatoriçe'sine ve ulusuna ihanet eden aptal, küçük bir kadınsın. Annem senin kurtarılabildiğini düşünebilir ama ben daha iyi biliyorum. Onu yok etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü sen zayıfsın. Çünkü sen bir piyonsun. Çünkü sen başkaları tarafından kullanılmak için yaratıldın, liderlik etmek için değil."

Zarrah'ın kolu titredi, göğsünde öfke yükseldi. Ancak bu öfke onun haklı olduğu korkusuyla yükseliyordu.

Susturun onu, öfkesi. Onu toprağa gömün.

"Hiç değişmiyorsun, küçük Zarrah." Bermin'in gözleri uçurumun tepesine kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Her birinin zihnine bir başkası tarafından yerleştirildiğinin farkında olmadan kendi ideallerinle o kadar yükseğe çıkıyorsun ki."

Zihninde bir şeyler koptu ve Zarrah saldırdı.

Bu kadar öfkeliyken savaşmak erken bir mezara giden ama Zarrah göğsündeki duyguları dizginleyemediği gibi kılıcını da dizginleyemiyordu. *Susturun onu!* diye haykırdı öfkesi, ihtiyacının yoğunluğu ona güç veriyordu.

Ve hız.

Bermin tepki veremeden, kadın onun kaburgalarına doğru bir hamle yaptı ve bıçak zırhının derisini derinlemesine kesti. Adam tısladı ama geri çekilmek yerine kadının zırhsız göğsüne doğru savurdu.

Ama Zarrah çoktan dönmeye .

Bıçağı boş havayı bulunca tökezledi ve kadın onun yanından geçip gitti, bıçağının ucu adamın kalçasının derinliklerine saplandı.

Bermin uludu, ayak parmağı bir kayaya takıldı ve onu yere serdi, silahı elinden fırladı. Yuvarlanıp silaha uzandı ama kılıç çoktan açıkta kalan omurgasını kesmeye başlamıştı.

Bir el bileğinin etrafını sararak darbeyi durdurdu. "Onu öldürürsen şehit olarak kullanacak," dedi Keris usulca, nefesi kulağına değip göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Ölüsü dirisinden daha fazla zarar verebilir ve bunu bildiğini biliyorum."

"Şimdiden ona talimatlar mı veriyorsun?" Bermin güldü, kılıcının ucunun boğazına yerden kan damlıyordu. "Küçük Zarrah asla kendini düşünmez. Maridrina Kralı ondan ne yapmasını istiyor acaba?"

Öldürün onu. Öldür onu, öldür onu, öldür onu.

"Aldırma ona," dedi Keris ve adamın tıraşsız yanağı onunkine dokunduğunda ürperdi. "Kadının bunu asla affetmeyeceğini biliyor. Ondandır bir köpeğe varis adını vereceğini. Bir köpekten başka bir şey olarak hatırlanmak için tek şansının

başarısızlık şehitliktir."

"Çok itaatkâr," dedi Bermin. "Senin hakkında hep böyle derdi küçük Zarrah. Söz dinlediğini. Sana söyleneni yaptın. Annem mezardayken bile talimatlarına uyacak birini isterdi. Onun kuklası. Onun kuklası. Asilerin kuklası."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, kılıcının kolu titriyordu. "Zarrah, gitmemiz gerek. Takviye kuvvetler gelecek."

"Kapa çeneni," diye hırladı. Sesinin çocuk gibi çıktığını bilse de, "Bana ne yapacağımı söyleme!" diye ekledi.

Bermin başını arkaya eğdi ve güldü. "Sana bağlı ipleri göremiyor olabilirsin kuzen, ama onlar orada. Seni dans ettiren ve dans ettiren bir sürü küçük ip-"

Çıglık attı ve kılıcını kaldırdı ama Bermin'in boğazına indirmek yerine bir ayağını geri çekti ve bacaklarının arasına olabildiğince sert bir tekme attı.

Acı içinde ciyakladı, kendi üzerine katlandı, ama o çoktan arkasını dönmüştü. "O uçuruma çıkmamız gerek," dedi Keris'e, sesi duygusuzdu. "Planının büyük kısmı hâlâ geçerli, sadece sürpriz unsurunu kaybettik."

Keris kanala doğru ilerlemeden önce Bermin'e sadece arkasından bir bakış attı. Birkaç silah toplayacak kadar durakladı, onları botlarına ve kemerine yerleştirdi, sonra tek kelime etmeden kanala doğru yüzerek yüzen halata çıktı. Bir kez bile aşağıya bakmadan tırmandı.

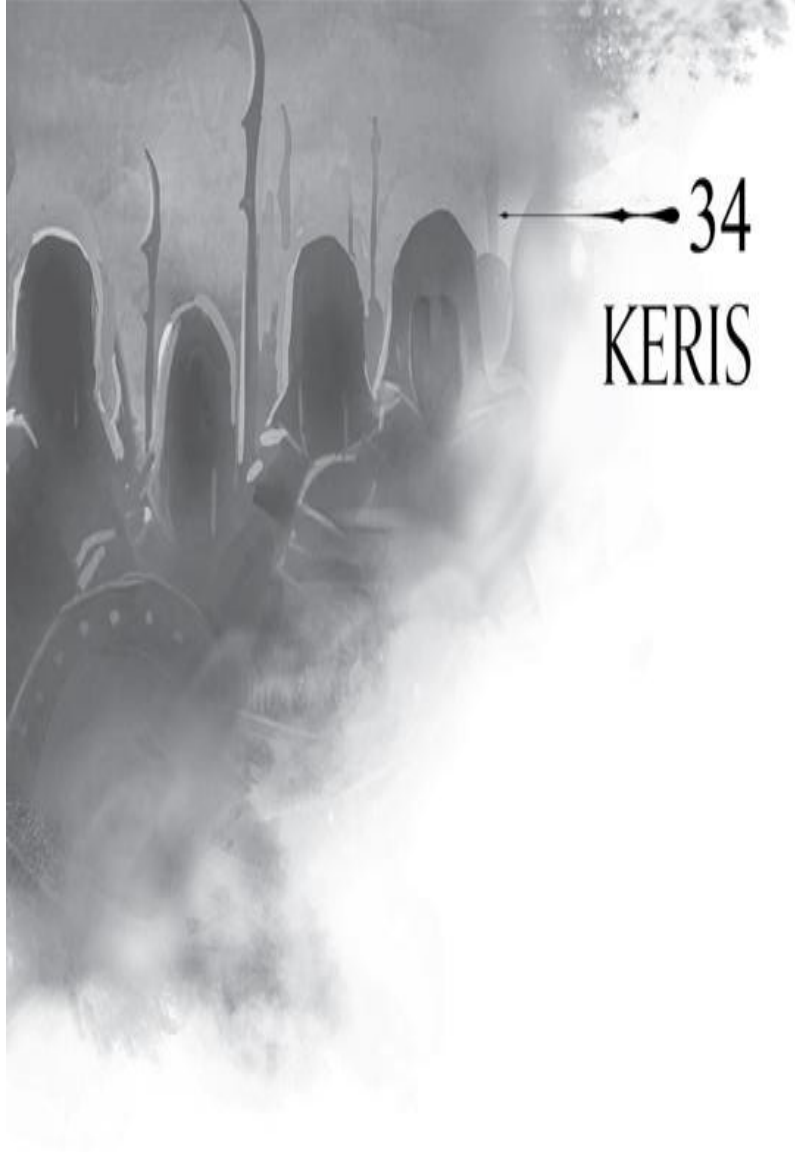
"Şafak sökmeden onun yatağına dönmüş olacaksın," diye bağırdı Bermin. "Kendine yardım edemeyeceksin, küçük Zarrah."

Vücudundan bir ürperti geçti ama öfkesinin onu tepki vermeye itmesine izin vermek yerine Zarrah buz gibi suya adım attı ve akıntı onu ipe doğru çekerken kanal boyunca yüzdü.

Vücudu titreyerek kendini yukarı attı ve hâlâ devam eden savaşa doğru tırmandı, Keris çoktan tepede gözden kaybolmuştu. Ama zirveye ulaşmadan hemen önce Bermin'in çılgınlığını duydu: "Asla kendi efendin olamayacaksın Zarrah! Maridrina'nın fahişesi olduğun sürece asla."

O haklıydı.

Zarrah gerçeği yutkunarak uçurumun tepesinden yuvarlandı ve elinde bıçağıyla kendini kaosun içine attı.

Bir kâbusun içine girmenin TEK İYİ yanı, ona aşağıda kalanı düşünme fırsatı vermemesiydi.

Cesetler her yere saçılmıştı, bazıları hareketsizdi, bazıları çığlık atıyor ve fışkıran yaraları tutuyordu. Bir kalp boyunca donup kaldı; sonra Valcottan üniformalı bir adam çığlık atarak ona doğru koştu ve içgüdüğü devreye girdi.

Ele geçirdiği silahlardan birini belinden çıkaran Keris, saldırıyı bir metal çarpmasıyla karşıladı. Valcottan'ın onu anında öldürmesini sadece Otis'in ona verdiği bitmek bilmeyen dersler engellemişti ama Keris bir kez olsun geri çekilmedi. göze alamazdı.

Onu durdurmak için yapmayacağım yok. birbiri ardına savuşturup bıçağını adamın bağırsaklarına saplarken, kadının sözleri kafasını dolduruyordu.

Onun için gelmesinin tek nedeni bu muydu? Savaşı bitirmek için mi?

Adam çığlık atarak ayaklarının dibine düştü ama Keris hiçbir şey hissetmeyi reddetti. Sadece başka bir askere saldırmak için silahını kaldırdı ve Zarrah'ın tırmanması için yer açmak üzere onları geri püskürttü.

Eğer tırmanıyorsa bile.

Kapa çeneni! Kadının hırıltısı düşüncelerinde yankılandı ve Keris başka bir askerle çarpışırken bile onun öfkesini hissederek irkildi. Adam zaten başka bir yaradan kan kaybediyordu, zayıftı ve sendeliyordu ve Keris omzunun üzerinden bakmadan önce mekanik bir şekilde onu bıçakladı.

"Keris!" Aren'in sesi kaosun içinden kulaklarına ulaştı ve Daria'nın sırtını koruduğu uzun boylu adamı gördü. İkisi de kanlar içindeydi ama hayattaydılar.

"Gitmemiz gerek!" Aren bağırdı. "Onlar donanma gemilerine sinyal göndermeden önce bu adadan gitmeliyiz!" "Zarrah nerede?" Daria sordu.

Kenardan tırmanmamıştı. Bermin'in işini bitirmek için geri mi dönmüştü? Ya ona saldırsaydı? Ona zarar verseydi? Ya suya düşseydi?

Geri dönmesi gerekiyordu.

"Keris, gitmemiz gerek!"

Aren'i görmezden gelerek uçuşumun kenarına koştu, atlamaya hazırda ama o anda Aren belirdi.

Kayalıkların üzerinden yuvarlanan Zarrah ayağa kalktı, silahı hemen elindeydi. Bakmaya bile gerek duymadan hızla yanından geçti. "Köprüyü geç! Hadi!"

Etrafta emirler bağırlıyordu. Valcottalılar, mahkumlar, Aren ve Zarrah tarafından.

Çılgınlıktı, insanlar her yöne koşuşturuyordu. Askerler ve esirler savaşıyor ve ölüyordu.

Cesetlere takıldı, düştü, sonra ayağa kalktı. Onun tanıdık şeklini arıyor, büyüyen karanlıkta onu bulmaya çalışıyordu. Aren'i bulmaya çalışıyordu. Daria'yı bulmaya çalışıyordu.

"Bu Veliant Kral," diye bağırdı bir Valcottan. "Öldürün onu! Öldürün şu sıçanı!"

Keris vahşice saldırdı, kılıcının ucu adamın koluna saplandı ama adam bunu hissetmiyor gibiydi. Asker onunla çarpıştı, ikisi de cesetlerden oluşan bir halının üzerine düştü, Keris'in kılıcı elinden fırladı. "Öldürün şu fareyi!" diye bağırdı adam, bıçağını ona doğru savurarak.

Bıçağın ucu Keris'in kulağının yanında yere çarptı ve Keris adamın bileğini yakalayıp onunla boğuşmaya başladı. Cesetlerin ve kayaların üzerinden yuvarlandılar ve sonra Keris'in eli bir bıçak buldu.

Ucu askerin yüzüne çarptı, adamın çığlığı onu sağır etti ama sonra başka bir beden Keris'in omuzlarına düştü ve altındaki adam çığlık atarken onu kısırdı, "Gözüm! Gözüm!"

Panik artmış, kan elbiselerini ıslatmış, ağzına kaçmıştı. Çok fazla çığlık, çok fazla gürültü vardı ve kimsenin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Zarrah'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Keris, cesedi sırtından yuvarlayarak ve ölmekte olan adamın ellerini savuşturarak yukarı doğru kıpırdandı. Biri üzerine atladı ve bıçağını kaldırdı, ucu ete battı ve taze çığlıklar kafatasını salladı.

Bir bıçak ısıklığa yüzünün önüne indi ve geriye doğru düşerek kıcının üstüne çakıldı.

Dövüş, diye bağırdı kendine. *Ayağa kalk.*

Ama tek yapabildiği, öldürdüğü adamların kan ve ceset yığınları arasında oturmak; savaş, etrafındaki şekiller ve gölgelerden oluşan bir girdaptı.

Nerede o?

"Keris!" Daria'nın sesi onu o ana geri döndürdü ve sonra asinin yüzü önündeydi. "Yaralandın mı?"

miydi? Gözleri kurbanlarının cesetleri üzerinde gezindi. Kaç tanesinin? Kendini kurtarmak için birkaç dakika içinde kaç hayatı söndürmüştü?

"kalk!"

Daria'nın onu yukarı doğru sürüklemesine izin verdi, yoluna çıkan herkesi oyarken onu takip etti, bir şekilde karanlık ve kaosun içinde nereye gideceğini biliyordu.

Kargaşanın içinden Aren çıktı. "Karşıya geçin! Takip edememeleri için ipleri kesmeliyiz!"

Nerede bu kız? Dudakları uyuşmuş, konuşamaz hale gelmişti ama kelimeleri çıkarmış olmalıydı çünkü Aren başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama daha fazla zamanımız yok. Bu savaşı kaybedeceğiz."

Onu bırakamazdı. Onu terk edemezdi.

Daria'nın elinden kurtulup çığlık, "Zarrah! Zarrah!"

"O diğer tarafta!" Eller kollarını kavradı ve onlara karşı koydu. "Keris, bu Daria! Bu Daria! Zarrah köprünün karşısında!"

Kolları iki yanında gevşedi ve kanın tadını alarak bir daire çizdi. Tükürerek kolunu ağzına sildi, ama daha fazlası ile ıslanmıştı. Sırılsıklam olmuştu.

"Git! Git!" Aren bağırdı.

Eller gömleğinin önünden çekerek onu köprüye doğru sürükledi. Dengesini sağlamak için iplere tutunduğunda ipler avuçlarını yaktı, ayak parmakları tahtalara takıldı ve onu aşağıda akan suya dökülmekle tehdit etti.

"İpleri kesin!"

"Oklar! Ateş ediyorlar! Kaçın!"

Koşuyordu, karanlığın içinde tökezlerken bir kadın eli kendi elini sıkıca kavıyordu. Ancak çılgınlardan kaçmak yerine, onları geride bırakmak yerine, delici feryatlar daha da yükseldi. Keris elini çekip kurtardı, avuçlarını kulaklarına bastırmak için durdu, ancak kanla yapış yapış oldukları için yüzünü buruşturdu.

Nerede o?

Kafası sisle doluyken gölgeleri araştırarak bir daire çizdi.

Sonra bir kol omzuna dolandı ve onu ileri doğru çekti. "Gece savaşları çirkindir," dedi Aren, sanki daha iyi bir yer için gürültülü bir tavernayı terk ediyorlarmış hafif bir tonla. "Ama karanlık bize diğer tarafa geçmek için ihtiyacımız olan örtüyü sağlayacak. Bu arada Bermin'in aşağı inmesini sağlamak akıllıca bir fikir. Şeytanla bir anlaşma yapıp sonra tekrar vazgeçebileceğine ikna oldum."

"Hâlâ hayatta."

"Şeytan mı?"

Keris kaşlarını çatı, beynini ele geçirmiş olan sis dağılıyordu. "Bermin, seni ahmak. Petra'nın davasını güçlendirmek için bir şehide ihtiyacı yok."

"İyi düşünmüşsün." Aren onun sırtına vurduktan sonra ilerledi. "Saam? Nerede duruyoruz?" Cevap

veren Zarrah'ın sesiydi.

"Bermin'in kuvvetleri yeniden toplanıyor," diye seslendi karanlığın içinden. "Bak, meşaleleri görebilirsin. Spiralin etrafında hareket edecekler ve onlardan önde olmalıyız. Oyalanamayız."

"O haklı," dedi Daria. "Yakalanırsak merhamet olmayacak, sadece katliam olacak. Bir sonraki köprüyü geçmeliyiz."

"Bir sonraki köprü korunuyor olacak," dedi Aren, "ve geldiğimizi görürlerse ipleri kesme ihtimalleri var."

"O zaman spiralin etrafında dönmeye devam edelim," diye önerdi Zarrah.

"Adamlarımın yarısından fazlası yaralı," diye cevap verdi Daria. "Yeterince hızlı hareket edemiyoruz."

Keris onların seslerine doğru yürüdü, gözleri yerde toplanmış karanlık gölgelerin üzerinde geziniyordu, havada acı iniltileri ve dehşet içinde ağlamalar vardı. Ağlayan çocuklar.

Yaklaştı, Zarrah'ın gölgesini hareket edişinden tanıdı, göğsü daraldı çünkü o kadar yakındı ama yine de çok uzaktaydı.

"İskelede kalan muhafızlar korna seslerini duymuş olacaklar," dedi Aren. "İşlerin Bermin'in istediği gibi gitmediğini anlayacaklar ve donanmaya haber verecekler. O gemilerden önce iskeleye , yoksa gemimi uzaklaştırırlar."

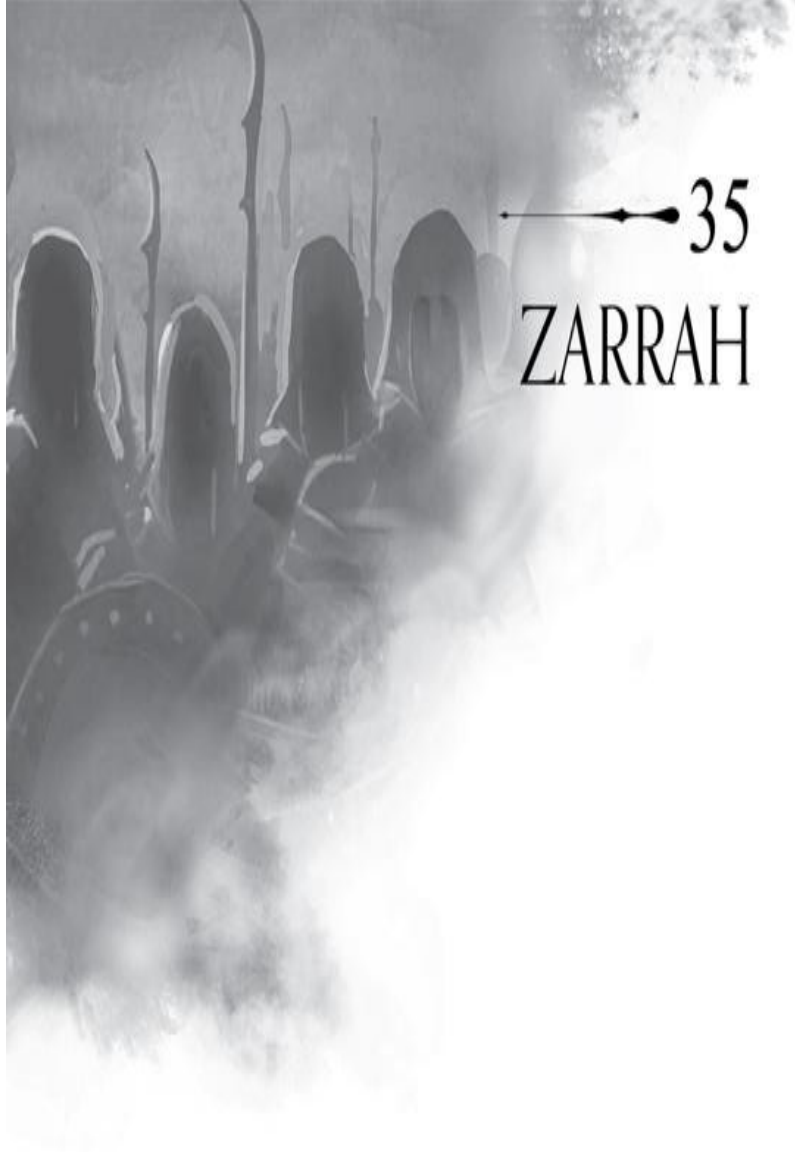
Tartışma devam etti ve Keris, kızartma tavaından kaçıp ateşe girdiklerine dair artan kesinliğe maruz kalmak yerine, insan kalabalığının etrafından dolaşarak bir sonraki köprüye giden patikada tek başına ilerledi.

Adımlarını hızlandırdı, tartışma sesleri ve yaralıların iniltileri kayboldu ve gökyüzüne baktı. Meşale ışığı olmadığından, yıldızlar parlak kıvılcımlardan oluşan bir deniz gibiydi. Cardifflilere inanırsanız, geçmişin hikâyeleri ve yeni hikâyelerin eklenip eklenmediğini merak etti. Gökyüzünün, kaçmaya çok yaklaştıkları ama başaramadıkları bu anın hikâyesini için değişip değişmeyeceğini merak etti.

Muhtemelen hayır.

Patika bir yamaçtan yukarı doğru yükseliyordu ve yüz metre köprüyü incelemek için zirvede durakladı. Aralarındaki yaralılarla birlikte köprü, herkesi iskeleye inen ulaştırmak için en hızlı yoldu ama parlayan meşalelere ve uzak tarafta toplanmış asker yığınına bakılırsa daha fazla ilerleyemeyeceklerdi.

Büyük bir kayanın üzerine tırmanan Keris kıpırdamadan oturdu ve karanlık ve sessizlikte tanıdık ayak seslerinin yaklaştığını duydu.

Diğerleri yaralılarla ilgilenip onları harekete hazırlarken DARIA ve Aren ne yapmaları gerektiğine dair bir tartışmaya girmişlerdi. Çok fazla komutan ve az sayıda askerin gürültüsünden uzak durması gerekiyordu, kariyerinde sık sık yaşadığı bir şeydi . Hiçbir zaman iyi sonuçlanmamıştı.

Bazılarına garip gelse de, savaş ona huzur vermişti, çünkü savaşın ötesindeki tüm düşünceleri uzaklaştırmıştı. İçinde bulundukları durumun korkunçluğuyla yüzleşirken, adrenalinden arta kalanlarla birlikte sızıp giden amacının netliğini vermişti.

Keris onun için gelmişti. O

buradaydı.

Birlikteydiler.

Yine de kendini ondan binlerce kilometre uzakta hissediyordu.

Nefes alış veriş hızlandı, zihni şiddetli duygu karmaşasını çözmeye çabaladı. Başarısız , çünkü çok fazla şey hissediyordu, parçaları kendileriyle savaş halindeydi, bu yüzden deliliğe kayıyormuş gibi hissediyordu.

"Nefes al," dedi kendi kendine. "Bu adadan canlı çıkmaya odaklan."

Boşa giden kelimeler. Duygular içinde *boğuluyordu*. Zarrah bu adada binlerce ana hazırlanmıştı ama hiçbir Keris'in huzuruna geri döndüğünde nasıl tepki vereceği değildi, çünkü teyzesinin söylediklerine inanmıştı

söylemişti. Gelmeyeceğini. Ama gelmişti.

Keris buradaydı ve Zarrah kendini onun kollarına atmak mı yoksa ondan olabildiğince uzağa ve hızlıca kaçmak mı istediğinden emin değildi.

Yeter! Yanaklarının iç kısımlarını kan tadı alacak kadar sert bir şekilde ısırdı. *Odaklan.*

Küçük yamacın tepesinde duraklayan Zarrah, bir sonraki engellerini gözlemlemek için karanlığın örtüsünü kullandı. Zihninin kendini adaması gereken şey buydu. Mümkün olduğunca çok insanı bu adadan canlı çıkarmak için bir plan yapmak.

"Teşekkür."

Zarrah sıçradı ve patikanın yanındaki kayanın üzerinde oturan gölgeye saldırmak için dönerken silahını çekti. Ancak bıçağı kısa düştü.

Keris.

Vücudu harcanmamış enerjiyle titriyordu, sakinleştirici bir nefes alırken dizleri onu bırakacakmış gibi hissediyordu. *Bir şey söyle. Herhangi bir şey. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"*

"Çoktan adadan çıkmış olabildiniz," dedi. "Tüm ölümler yaşıyor, tüm yaralılar iyileşmiş, hiçbiriniz bu durumda sıkışık kalmamış olurdunuz. Peşimden gelmekle aptallık ettiğinizi söylemem gerekirdi ama ölümle yüz yüze geldikten sonra bundan zevk almadığımı fark . Bu yüzden teşekkür ederim."

Ayrı kaldıkları süre boyunca, sesi uykuda ve uyanırken onu rahatsız etmişti ama sesin kadife tonunun gerçekliği gibisi yoktu. Bu ses ona hem ilham vermiş hem de onu mahvetmişti ve Zarrah'ın göğsü, nabızı kükreyip paniği tırmanırken bile acıyla gerildi. Çünkü Zarrah'ın ona, demirin taşa çekildiği gibi çekildiğini inkâr etmek mümkün değildi. Teyzesi Keris'in onun için geldiği konusunda yanılmış olsa da, Zarrah'ın şu anda hissettikleri sözlerini kanıtlıyordu. "Hâlâ ölümle karşı karşıyayız," dedi sonunda, sesi donuklaşmıştı. "Yani minnettarlık için erken."

"Öyle bile olsa."

Birden fazla anlamı olan bir yanıttı bu ve Zarrah'nın tüyleri, kelimelerin Keris'in en büyük silahı olduğunu ve onları kesmek için kullandığı kadar kolayca bütüğünü hatırlatarak diken diken oldu. "Valcotta'ya barış getirmek istiyorum ve sen bunun ayrılmaz bir parçasısın."

"Sanki o hayal kurulduğunda ben yanında değilmişim gibi . Sanki bir zamanlar bu hayali gerçeğe dönüştürmeye çalışırken müttefik değilmişiz gibi."

Kendi ideallerinize o kadar düşkünsünüz ki -Bermin'in öğütleri kafasını dolduruyordu- bunların her birinin zihninize bir başkası tarafından yerleştirildiğinin farkında değilsiniz.

Zarrah'ın kalbi çılginca atıyordu ve kafatasını tırmalayarak zihninin içindeki, sahip olduğu hiçbir düşüncenin kendisine ait olmadığını haykıran tüm sesleri çıkarmak istiyordu. Rüyalarının, onu manipüle etmek isteyenler tarafından zihnine yerleştirilmiş hayaller olduğunu. Delilik gibi geliyordu ama aynı zamanda gerçek gibi de geliyordu. Dizlerinin üzerine çökmek ve hepsinin susması için çığlık atmak istemesine neden oldu.

"Tüm bunlar için özür dilerim," dedi. "Serin'in bizden haberdar olduğunu öğrendiğimde Petra'ya gönderdiği mesajı durdurmak için çok geçti. Ne yapacağımı ya da sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ve ben... ne kadar kızacağını hafife aldım. Bunun sonuçları olacağını biliyordum ama..." Tereddüt etti. "Seni buraya gönderdiğini öğrendiğim an, yardımlarını almak için Ithicana'ya gitme planları yaptım."

Zarrah gölgesine baktı, dudaklarından dökülmesi gereken kadar çok kelime vardı ki boğazını tıkadılar ve hiçbir şey söylemedi.

"Southwatch'taki planlarını nasıl mahvettiğim için kızgın olduğunu biliyorum ama Ithicana ile aramı düzelttim. Aren'le ve kız kardeşimle. Bir şeyleri düzeltmeye çalıştım, verdiğim zararı geri almaya çalıştım." kayadan ayağa kalktı. "Nerede durduğumuza bakılırsa pek de önemli değil. Beklemeliydim. Lara'ya bir yol bulması için güvenmeliydim ama çok geç kalacağımdan korktum."

"Teyzem senin Lestara ile yattığını söyledi. Eğlenceler. Seks partileri. Beni unutmuşsun." Zarrah hemen dilini ısırdı. O kadar şey arasından neden dudaklarından dökülen bu olmuştu? Elbette biliyordu. Böyle düşünmeye hakkı olmasa da, onun başka kadınlarla birlikte olduğunu öğrenmek bir sadakatsizlik, bir kalbe ihanet gibi gelmişti ve bu onu derinden yaralamıştı. Sadece yerinin değiştirilmesi değil, aynı zamanda bu kadar çabuk değiştirilmesi, sanki aralarında olanların hiç önemi yokmuş gibi.

"Ne? Seks partileri mi?" Başını sertçe salladı. "Ya yalan söyledi ya da casusları gerçek dışı söylentilere itibar ediyor." Keris onun omuzlarını tuttu, elleri ıslak giysilerinin kumaşında sıcaktı. "Senden başka kimse yok. Sen kalbimi tutarken nasıl olabilir ki?"

Zarrah'ın vücudundan bir ürperti geçti, kollarına atılma arzusu o kadar güçlüydü ki nefes almakta zorlanıyordu. Bunun yerine donup kaldı, yalan ve gerçeğin, spekülasyon ve gerçekliğin çarpık karmaşasını çözmeye çalıştı, ama kurtarılamayacak kadar karışık hissetti.

"Zarrah, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum."

"Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun." Suçlama, düşünmekten çok refleks olarak dudaklarından döküldü çünkü bunu yapamazdı. Riskler bu kadar yüksekken bu konuşmayı yapamazdı. ". Şu anda bununla uğraşamam. Sağlıklı düşünmem gerekiyor."

Kendisini mi yoksa durumu mu kastettiğini Zarrah bilmiyordu.

Keris kımıldamadan durdu. Sessiz. Sonra şöyle dedi: "Dikkatimizi bu adadan nasıl çıkacağımıza vermeliyiz, çünkü başka kimsenin verecek cevabı yok gibi görünüyor."

"Anlaştık," diye mırıldandı, dünya bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Köprü halatlarını kesmemelerinin tek nedeninin Bermin'in burada olması olduğunu varsayıyorum."

"Yaşiyor," diyerek dile getirilmeyen soruyu doğruladı. Stratejiye yeniden odaklanırken kalbi durdu. "Askerleri bizi takip etmek için spiralin etrafından dönmeye başlamadan önce onu yukarı çekmiş olacaklar."

"Yazık," diye mırıldandı Keris. "Bir parçam o adada Flay'in birçok yüzüyle yalnız başına vakit geçirmek zorunda kalacağını umuyordu."

Gerginliğini azaltmaya, onu rahatlatmaya çalışıyordu ama bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyor olması endişesini daha da artırıyordu. "Özgürlükle aramızda duran askerler onun ölü mü diri mi olduğunu . Bermin'in kuvvetleri hapisneden kaçış için boru sesinden başka bir işaret vermedi, yani yaklaşırsak köprüyü keserler. Kesmeseler bile, karşıya geçmeye çalışan oklar yüzünden gücümüzün yarısını kaybederiz."

"O zaman spiralin etrafında devam edelim mi?"

Başını iki yana salladı. "Yaralılarla birlikte bu saatler sürer. Şimdiye kadar adada devriye gezen donanma gemilerine işaret vermişlerdir. Biz iskelede varmadan bize ulaşırlarsa, bizim için her şey biter."

"Bu durumda geriye sadece kanallara çekilmek kalıyor."

Başını sallayarak nefes verdi, çünkü mahkûmların yarısından fazlası yaralıydı. Şiddetli akıntıya kapılma, soğuk ve çoğunun yüzme bilmediği gerçeği arasında çok fazla kişi ölecekti. "Hayır," diye mırıldandı, çünkü köprü olmak zorundaydı. Yaralıları kurtarmanın başka yolu yoktu. Gözleri meşale ışığının aydınlatığı askerlerin üzerinde gezindi. Eğer kaçış güç kullanarak kazanılamıyorsa, ikiyüzlülükle kazanılmalıydı. "Bermin beni bir kez bile öldürmeye çalışmadı, muhtemelen teyzem ona hayatta kalmam için kesin emirler verdiği için. Bu adadaki her muhafıza aynı talimatın verilmemiş olma ihtimali nedir?"

"Tam olarak ne öneriyorsunuz?"

Bu planla savaşacaktı. Kendisi yaşayabilse diye herkesin ölmesine yol açacak olsa bile, onu başka bir yola ikna etmek için elinden geleni yapacaktı. Zarrah bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddetti, bu yüzden topuklarının üzerinde döndü ve hızlı yürüyerek büyük grubun önünü tepeye varmadan kesti. Aren grubun en önünde Daria ile yürüyordu, ikisi arasındaki gerginlik hissediliyordu. "Bir planım var," dedi köprüdeki durumu ve kumarını açıklayarak.

"Bu çok riskli," diye mırıldandı Daria. "Hayatını önce ateş etmemelerine ve sonra da İmparatoriçe'den af dilemelerine bağlıyorsun."

"Ben sadece bir canlıyım."

"Buradaki herkesin uğruna kendini riske attığı bir hayat," diye tersledi Keris.

Arkasını döndüğünde adamın sessizce arkadan yaklaştığını gördü. Yüzü karanlık tarafından gizlenmişti ama ondan yayılan hoşnutsuzluğu hissedebiliyordu ve bir kez daha onun hayatını diğerlerinin önüne koyduğu için kızgınlığı arttı. Bir kez daha, onu tehlikeye attığı için planının yararını kabul etmeyi reddediyordu.

da sabote etmeye çalışabileceği anlamına geliyordu.

"Bu Maridrina değil. Ya da Ithicana," diye ekledi Aren'in gölgesinin kollarını kavuşturduğunu görerek. "Burası Valcotta ve buradaki her Valcottan benim otoritemi tanıdı. Bu yetkiyi halkımı canlı çıkaracak bir planı yürürlüğe koymak için kullanmayı seçiyorum."

Kendini tehlikeden uzak tutmak uğruna halkının ölmesine izin vermezdi. O böyle biri değildi.

"Birkaç dakika önce Southwatch'taki eylemlerinizi için özür dilediniz ama aynı şeyi tekrar yapmak için komplo kurduğunuz söyleyebilirim," dedi Keris'le arasındaki mesafeyi dikkatli bir şekilde koruyarak. "Bana müdahale etmeyeceğinize dair söz verin."

"Hayır." Keris'in gölgesi başını salladı. "Sıf sözümü tutmak için kendimi aptalca bir karar vermek zorunda bırakmayacağım. Planını deneyeceğiz ama senin de birçok kez söylediğin gibi, en iyi planlanmış stratejiler bile sorunsuz ilerlemiyor."

Patikaya geri döndü ve gözden kaybolduğunda Daria ısıklık aldı. "Yalan söylemedin, Zarrah. Senin dışında her şeyi ve herkesi riske atacak. Takdire şayan. Ve lanetlenebilir."

"Bu çok sinir bozucu." Aren'e baktı. "Karışmasına izin verme." Cevap vermedi.

"Hareket etmeliyiz." Spiralin etrafında dışa doğru ilerleyen meşale ışığını işaret etti. "Bermin ve kalan kuvvetleri yakında bize ulaşacak ve onlardan önce köprünün diğer tarafında olmamız gerekiyor. Savaşabilecek herkesi toplayın."

Hiç tereddüt yoktu, silah taşıyabilenler toplanırken geri kalanlar yaralılara yardım etti. Yaralılara, "Ben işaret verene kadar gözden uzak durun," dedikten sonra elinde kılıcıyla patikadan aşağı inmeye başladı.

Kendini ana bıraktığında nabızı durmaksızın atıyor, köprü'nün demirlediği, her ikisinin de üzerinde meşale ışığının parladığı büyük taş demir yaklaştıkça diğer her şey kayboluyordu. Uzak tarafta, yüzleri gergin ve silahları ellerinde bir grup asker karanlığı tarıyordu.

"Dur," diye bağırdı aralarındaki lider, ışık havuzuna adımını attığında, en az bir düzine okçu oklarını ona doğrultmuştu.

"Benim adım Zarrah Anaphora," diye bağırdı. "Prenses Aryana Anaphora'nın kızı ve İmparatoriçe Petra Anaphora'nın yeğeniyim."

Nefesini tutmuş, askerlerin tepki vermesini bekliyordu. Teyzesinin kendisine zarar verilmemesi için emir verdiğinin kanıtını bekliyordu, çünkü olsaydı, oklardan biri hızla kalbini bulacaktı.

Erkekler ve kadınlar arasında homurtular yayıldı, hiçbir silahını indirmede. "Prens Bermin nerede?" diye seslendi lider. "Neden onunla birlikte değilsiniz?"

"Yaralıydı," diye cevap verdi, köprü demirlerine ulaşmadan hemen önce durdu. "Adamları onu spiralin etrafına getiriyorlar, çünkü ilk köprü mahkûmları tutmak için kesilmişti."

Deliklerle dolu cevaplar. Hiçbiri silahını indirmede için tüm askerlerin fark ettiği bir şeydi bu. Ama onu öldürmemişlerdi ve kendine güveni artmıştı.

Yüzbaşıları ona, "Silahını yere bırak," diye seslendi ve o da bunu yapınca, birkaç askere karşıya geçmelerini işaret etti. Zarrah onların kanaldan geçişini izlerken göğsü acıyla gerildi. Valcottalılar, korumaya yemin ettiği insanların ta kendileri. Sadece İmparatoriçelerinin emirlerini yerine getiren, ona hiçbir zarar vermemiş olan askerler ve yine de ...

Elini kaldırdı.

Oklar deriyi ve eti delip geçerek fırladı. Askerler çılgık attı, birkaç köprüden aşağı düşerek aşağıdaki kanala yuvarlanırken, diğerleri siper almak için geri kaçmaya çalıştı.

Sadece okların onları arkadan vurması için.

"Siper alın!" diye bağırdı kaptan. "Halatları kesin."

Zarrah köprüye çıktı, merkeze ulaşana kadar yürüdü ve orada durdu, yapı onun ağırlığının altında sallanıyordu. Kaptan, demirleme halatlarını kesmek üzere olan askerin kolunu tutarken bile dehşet içinde ona baktı.

Arkadaşları köprüye doğru koşarken, "Silahlarınızı bırakın, canınız başılsın," dedi. "Teslim olun."

"Delirdin mi sen?" diye bağırdı. "Bu adadaki mahkûmlar insandan çok canavar. Katiller, tecavüzcüler ve yamyamlar ve sen onları dünyaya mı salacaksın?"

"Bu insanlar İmparatoriçe tarafından, onu eleştirmeye cüret ettikleri için yasadışı bir şekilde hapsedildiler," diye karşı çıktı Zarrah köprü sallanırken, isyancılar köprüye akın ediyordu. "Bu sizin son şansınız. Teslim olun ya da ölün."

"İmparatoriçe seni buraya göndermekte haklıydı," diye tısladı kaptan. "Sen halkına ihanet eden birisin ve eğer adalet yerini bulursa seni o adaya geri göndereceğim, ömrünün geri kalanını orada geçireceksin."

"Öyle olsun," diye cevap verdi Zarrah, tam da Saam ve Daria ellerinde silahlarla onu itip

geçerken. "Öldürün onları," diye kükredi kaptan, "ama haini canlı bırakın!"

Taş bariyerlerin arkasına çömelmiş okçular oklarını fırlattı ve çılgınlık geceyi doldururken Zarrah dişlerini sıktı, her içgüdüsel savaşa katılmasını talep ediyordu. Ancak askerlerin köprü'nün iplerini kesmesini engelleyen tek şey oydu, bu yüzden arkadaşları kendilerini mücadelenin içine atarken o da yerini korudu.

Aren onun yanından geçerken bir ok başının yanından ısıklık çalarak geçerken eğildi. "Bermin

neredeyse üzerimizde." Boynuz sesleri duyuldu, o kadar yakındı ki Zarrah'ın tek yapabildiği arkasına bakmamaktı.

"Geliyorlar!" haykırışları arkasından , hava dehşet çılgınlıklarıyla doldu. "Karşıya geçmeliyiz!" "Henüz değil!" diye

bağırdı. "Karşı tarafı güvene almaları için onlara zaman verin!"

"Vurun onları!" diye bağırdı kaptan. "Haini yakalayın!" Yay kırışları

titredi ve tutsaklar çılgık attı.

"Yerinizde kalın!" Arkasını döndüğünde ok atış mesafesi içinde toplandıklarını, Bermin'in güçlerinin elindeki meşalelerin her saniye daha da yaklaştığını gördü. Çocuklar, sakatlar ve yaralılar kuzeni ile uçurumun tepesi arasında sıkışmış, kanal boyunca uçan oklara rağmen daha da yaklaşıyorlardı.

Sonra Keris'in "Kayalar!" diye bağırdığını duydu.

Arkasındaki asilerin hepsi kollarını kaldırıp fırlattı, küçük taşlardan oluşan bir dalga okçulara çarpmak üzere havalandı. Birçoğu kısa düştü. Diğerleri taş bariyerlere çarptı. Ama bazıları isabetli atışlar yaptı, okçular vuruldukları acı çılgınlıkları yükseldi.

"Tekrar!" Keris bağırdı ve daha fazla taş uçtu. "Git! Acele et!"

Hayır. Hayır, hayır, hayır! Köprü'nün uzak tarafını emniyete almamışlardı. Kesin bir katliam olacaktı.

"Hayır!" diye bağırdı isyancılara, çocuklar annelerinin ellerine yapışmış gözlerini kocaman açmışlardı. "Geri dönün!"

Sonra şiddetli savaşın uzak tarafından gelen bir ses havayı doldurdu. "Gerçek adına

İmparatoriçe, saldırın!"

Her iki taraf da başlarını kaldırıp şok içinde bakarken başka bir güç belirince savaş durdu. En az yüz kişilik bir kuvveti ve hepsi de ağır silahlarla donatılmıştı. Bir an için donanmanın çoktan burada olduğuna dair panik damarlarını doldurdu. Ancak hiçbiri üniforma giymiyordu ve saflarında daha açık tenli kişiler vardı. Sonra gözleri, başlarında koşan sarışın bir kadının tanıdık yüzüne takıldı.

Lara'ydı.

Tanımadığı Valcottan bir adam Ithicanian kraliçesinin yanına koştu ve bağırdı, "Özgürlüğünüz için savaşın! Haklı imparatoriçe için savaşın!"

Sonra her şey kaos oldu.

Ama Zarrah savaşa değil, arkasına baktı. Bermin ve sekiz asker onlara doğru koşuyordu. Önemsiz bir gücü ama kaçan tutsaklarla aralarında duran tek adamı yenmek için yeter de artardı bile.

Keris.

"Allah kahretsin!" Kaçan yaralıların akışını engellemek için köprü'nün kenarından sallanan Zarrah, uçurumun tepesine doğru geri çekildi. Aradaki son mesafeyi de atlayarak yamaçtan yukarı fırladı ve kayarak Keris'in yanında durdu.

"Açık arazide onlarla tek başımıza savaşamayız," dedi kolundan çekiştirerek. "Yapmak zorundayız..." Geriye doğru bakarken kelimeler dilinde düğümlendi. Köprü daha ileri gidemeyen yaralılarla doluydu, çünkü ötesi savaş yüzünden kapana kısılmış insanlarla doluydu. Birkaçı uçurumun tepesinden yanlamasına inmeye çalıştı ama itilip kakıldılar ve çığlıklar atarak suya düştüklerinde Zarrah dişlerini sıkı.

Ve görünürde hızlı bir zafer yoktu.

Herkes senin yüzünden ölecek.

Dişlerini gıcırdatan Zarrah, Bermin parmağını onlara doğrulttuğu anda düşüncelerini kafasından uzaklaştırdı. "Çok uzağa gidemedin, küçük Zarrah. Zararın neresinden dönersen kârdır."

"Köprüye çekilin," dedi Keris'e nefesinin altından.

Keris itiraz etmedi, Bermin mesafeyi kapatırken onunla birlikte geriye doğru yürüdü. Kuzenin yüzü terden sırlıslıklamdı ve vücudundaki garip kamburluğa bakılırsa bu ter efordan değil, acıdan kaynaklanıyordu. Yine de sesi sabitti, "Bir kez daha kapana kısıldık. Şeytanın bu topraklarda yürüyen herkesin ruhunu ele geçirdiği iddiasının gerçek olup olmadığını merak ediyor insan."

"Kesinlikle sizinkini sahiplendi," diye cevap verdi. "Ve bu şekilde olmak zorunda değildi. Ondan daha iyi olmayı seçebilirdin."

Bermin nefes nefese kaldı. "Bu kadar oyalama yeter, Zarrah. Bitti artık. Teslim ol ve yaşamana izin vereyim."

"Hayatımı önemsediyimi mi sanıyorsun?"

"Teslim ol, ben de *onun* yaşamasına izin vereyim," diye karşılık verdi.

Bermin'in adamları onları kuşatmak için harekete geçerken Keris, "Zarrah," diye uyardı.

Bermin yaklaşarak, "Mahkûmların adaya dönmesine izin vereceğim," dedi. "Şerefim üzerine, silahlarınızı bırakın ve teslim olun."

Bir kükreme kulaklarını doldurdu ve onu

sağır etti. "Hayır!" "İyi," diye hırladı Bermin.

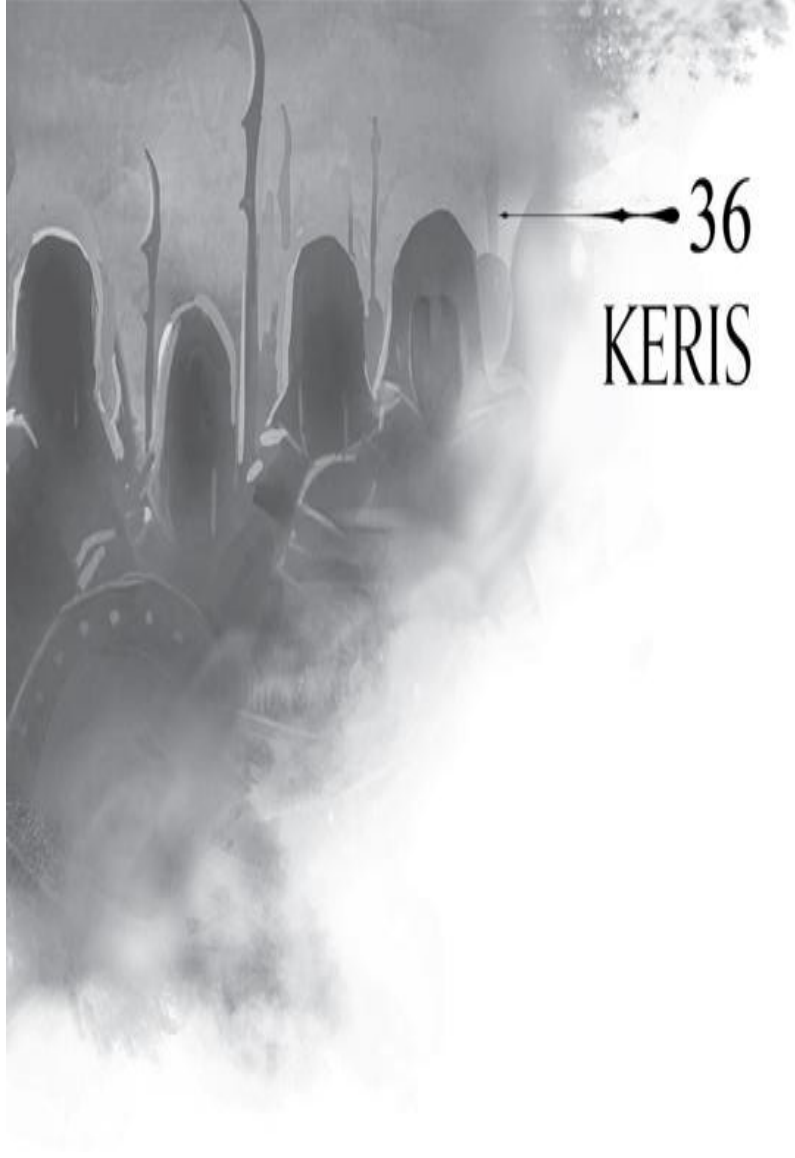
Ama o bunu yaparken Keris onun kolunu tuttu ve "Kaç" diye

tısladı. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Yine de onu etrafında döndürürken Zarrah köprü'nün açıldığını, yaralı isyancıların yeni birleşen güçler tarafından savaşta bir boşluktan aceleyle geçtiklerini gördü.

O ve Keris köprüye doğru koşarken, Bermin'in botları da peşlerinden gidiyordu. İleride, son birkaç yaralı köprü'nün diğer tarafına geçmeye . Keris'in ayakları köprüye çarptı, sonra da onunkiler. Sadece karşıya geçmeleri gerekiyordu-

Sırtına bir ağırlık çöktü ve bu düşünceden canlı kurtulma umudunu yok etti.

36 KERIS

ZARRAH SIRTINA ÇARPTI, onu ayaklarından düşürdü ve köprünün yana doğru sallanmasına neden oldu. Keris yuvarlandı ve aniden vücudunun altında artık tahta kalaslar yoktu.

Sadece açık hava.

Çılgınca kavradı, eli bir ipe takıldı ve köprünün altında tek kolundan sarkacak şekilde düşerken omzu neredeyse yerinden çıkacaktı. Altında sadece karanlık vardı ama Keris suyun sesini duyabiliyordu. Hapishanenin onu kalbine geri çekmek için elinden geleni yaptığını biliyordu.

Daha çok çabalaması gerekecekti.

Keris yukarı uzanarak diğer eliyle ipi yakaladı. Tahtaların arasından, Bermin'in Zarrah'ı muazzam kas kütlesinin altında sıkıştırdığını görebiliyordu, neredeyse üç katı ağırlığındaydı ve onu eziyordu.

Öfke mantığı kovdu ve Keris yukarı uzanarak Bermin'in kılıç kemerini yakaladı. Sonra ağırlığının düşmesine izin verdi. Diğer adam yana doğru çekilirken şaşkınlıkla homurdandı ve dengesini bir ipe yakaladı. Ama Zarrah avantajı ele geçirmeden önce değil.

Adamın altından sıyrılarak sırt üstü yuvarlandı ve tekme attı, Keris kendini köprüye geri çekmek için adamın kemerini kullanırken topukları Bermin'in suratına çarptı.

"Seni kaltak," diye bağırdı Bermin, körlemesine uzanarak. Zarrah geriye doğru tırmandı.

Ama yeterince hızlı değil.

Bermin onun ayak bileğini yakaladı ve köprüden baş aşığı sarkacak şekilde yana doğru döndürdü. "Onu düşürecekim," dedi Bermin. "sanma."

Keris hareketsiz kaldı.

Arkasında Bermin'in askerleri köprüye doğru ilerliyordu ve çatışmaya ulaştıklarında bu iş bitecekti. Keris'i kenardan aşığı atıp Zarrah'ı esir alacaklar, sonra da diğerlerinin yardıma gelmesini engellemek için ipleri keseceklerdi.

Bu seçeneği elinden alması gerekiyordu.

Botundaki bıçağı çıkarıp demirleme halatlarından birine sapladı. Halat yıpranmaya başlayınca bıçağı dişlerinin arasına soktu ve köprünün altına doğru savurdu.

Bağlama halatı koptu, köprü yana doğru devrildi ve askerlerden biri suya düştü. Bermin bağırarak tutunacak bir yer aradı.

Ve Zarrah'ın gitmesine izin vermek.

Çığlık attı ama Keris onu bacaklarıyla yakaladı, ağırlığı neredeyse onu gevşetiyordu. Elleri adamın kemerine yapışmadan önce onu pençeledi, ayak bilekleri boynuna dolandı. Baş aşığı, ona yapıştı. "Dayan," diye bağırdı, dişlerinin arasındaki bıçak dilini kesiyordu.

"Sanki başka şansım varmış gibi!"

Bermin'in askerleri uçları sivrilmiş tahtalara tutunmaya çalışırken köprü bir o yana bir bu yana sallanıyor, Bermin bir eliyle bağlama halatlarını tutarken diğer eliyle Keris'e doğru çılgınca uzanıyordu. Keris ondan uzaklaştı, köprü ileri geri sallanırken kendi ağırlığını ve Zarrah'ın ağırlığını taşımaktan kolları titriyordu.

Bermin onun peşinden sürünerek gitti. "İkinizi de öldürecekim," diye hırladı. "Dünyayı sizden kurtaracakım, onun ne dediğinin canı cehenneme. O beni kontrol edemez!"

Anneler, oğullar ve önlük ipleri hakkında binlerce espri Keris'in kafasını doldurdu ama dişlerinin arasında sıkılı bir hançer varken net konuşamıyordu.

Zarrah aniden kemerine asıldı ve ayak bileklerinden birini boynundan çözdü. Keris pantolonu kalçalarının üzerinden geçerken bağırdı ama sonra bir bacağını demirleme halatlarından birinin üzerine geçirdi ve köprü her zıpladığında kıcı yüzüne çarptı.

"Tırman!" diye bağırdı, yine dilini kesmişti, kan çenesinden aşığı damlıyordu. Ama Zarrah'ın vücudu yukarı doğru gerilirken, parmakları ipe tutunurken bunun bir önemi yoktu.

"İ!"

Ağırlığı Prens'in üzerinden kalktı ve bir elini bırakarak Keris'in bıçağını tuttu. Kan tüküren Keris, kalan üç bağdan birini testereyle keserek koparıırken çılgınca güldü ve tüm köprü bükülerek iki askeri daha suya döktü, ancak Prens dayanmayı başardı.

Sadece iki halat kaldı.

Keris'in planını gören Bermin'in yüzü buruştu ve zıplayan tahta ve ip boyunca sürünerek uzandı.

"Diğer tarafa geç!" Keris Zarrah'a bağırdı. Ama

Bermin daha hızlı hareket ediyordu.

Keris'i görmezden gelerek Zarrah'ın bileğine uzandı, Zarrah onu tekmelediğinde küfretti ama sonra botunu yakaladı.

Keris bir eliyle bıçağını Prens'e saptamak için bıraktı ama silah sadece adamın deri zırhından sıyrıldı.

"İpleri kesin!" Zarrah kuzeninin kurtulmak için mücadele ederek bağırdı. "Acele edin!"

Keris başka bir halatı keserken Zarrah, Bermin'le onun üstündeki botunun üzerinde savaşıyor, köprü bir o bir bu yana sallanıyor, üçünü de aşığıdaki suya dökmek için elinden geleni yapıyordu.

Halat aniden koptu ve her şey bir sarsıntıyla yere düştü; onları suyun üzerinde tutan tek şey, kayalıkların arasına gerilmiş tek bir palamar kalmıştı.

Ve Keris, Bermin ile burun buruna.

"Bıçakla onu!" Zarrah yerden çığlık ama bıçağı aşığıdaki suda kaybolmuştu.

Bermin Keris'e doğru uzandı, parmakları kolunu yakaladı. "İkimizi de öldüreceksin, seni aptal!" Keris bağırdı ama Bermin sadece sırttı.

"Sizi cehenneme gönderdiğim için büyük ahirete şerefle gidecekim."

Parmakları Keris'in kolunu sıkıca kavradı, belli ki ağırlığını kullanarak ikisini de köprüden koparıp ölümlerine yollamak niyetindeydi.

Sonra bir ok keserek kalan son ipi de kopardı.

Bir kalp atışı boyunca, Bermin'in kolunu tutuşu onları bir arada tuttu; sonra kumaş yırtıldı.

Keris, Bermin'le birbirlerinden uzaklaşırken umutsuz bir nefes çaktı, aşağıdaki suya doğru korkunç bir hızla düşerken parmakları ipi sıkıyordu.

Düşüşü, omuzlarını neredeyse yuvalarından çıkaran bir sarsıntıyla durdu, vücudu uçurum duvarına doğru savruldu, çarpmanın etkisiyle köprünün sarkan ucuna tutunduğu yer neredeyse kırılıyordu.

Zarrah.

Gözleri gökyüzüne doğru fırladı ve hemen üstündeki köprünün karmakarışık halatlarına ve tahtalarına tutunurken buldu.

Bir öfke kükremesi Keris'in dikkatini çekti. Karşı tarafta, Bermin köprünün diğer yarısından sarkıyordu. Tırmanıyordu, devasa kolları kabarmış, kalan iki askerinin kenardan baktığı tepeye doğru koşuyordu.

"Tırman, Keris!" Aren yukarıdan bağırdı. "Bu lanet adadan gitmemiz gerek!"

Kollarındaki acıyı görmezden gelen Keris kendini yukarı sürükledi.

Thunk!

Zarrah küfretti ve Keris elinin yanındaki tahtaya saplanmış bir ok görmek için risk alarak yukarı baktı. "Bermin cesetlerden ok çıkarıyor," diye bağırdı Aren. "Askerleri vurun, Prens'i değil!"

Daha hızlı.

Sert tahtalar ellerinin derisini yırttı ama Keris acıyı hissetmedi. Sadece bu kadar yaklaşmış olmanın ve onu kurtarma şansının olmadığı bir şekilde kaybetmenin korkusunu hissetti.

Thunk!

Bir ok daha tahtalara saplandı ve neredeyse Zarrah'ın eline isabet ediyordu. Keris yanına tırmanırken Zarrah tutuşunu kaybetti ve bir eliyle sallanmaya başladı. Omuzlarını uçurumun pürüzsüz kayasına dayayarak köprüyü döndürdü, böylece tahtalar atışlarını gizledi. "Tırman. Tahtaların arkasında kal."

"Peki ya sen?"

"Tam arkadayım." Aldığı her nefes onun kokusuyla doluyor, rüzgârda savrulan saçları yanağını okşuyordu. "Halkının gerçek imparatoriçelerine ihtiyacı var."

"Neden herkes bana böyle seslenip duruyor?"

"Çünkü gerçek bu." Ama şimdi açıklama zamanı değildi. "Nedenini işin içinden çıkınca söyleyeceğim."

Tereddüt etti, sonra tırmanmaya başladı.

Thunk!

Bermin onları köprünün tahtaları arasından vurmaya çalışırken dişlerini sıktı. Üstünde, Zarrah ulaşmıştı, Valcottan bir adam onu korumak için bir kalkan tutuyordu. "Seni yakaladık kızım," dedi adam. "Artık güvendesin."

Keris tepeye bir cesedi kalkan olarak kullanan Aren onu aşağı çekmek için uzandı. "Bu taraf bizim kontrolümüzde," dedi. "Tüm askerler öldü ve yaralıları taşımaya başladık. Bermin tek başına duruyor, Lara diğer ikisini vurarak öldürdü."

Keris zar zor duydu, gözleri Zarrah'ı arıyordu. Daria ve Valcottan adam onu yakalamış, uzaklaştırıyorlardı, arkadaşlarının bedenleri ve kalkanları onu Bermin'den koruyor ama Keris'in görüş alanından da saklıyordu. Geriye dönüp bakmadan, onları nöbetçi kulesine ve ötesindeki iskeleye götürecek merdivenlere giden patikadan aşağı inmeye başladılar.

"Lara onun isyancıların komutanı olduğunu söyledi," dedi Aren. "iskeleyi almak için güçlerini birleştirmişler ama tüm bildiğim bu." "Okları bitmiş," dedi Jor, çenesini kanal boyunca sallayarak. Bermin ölenlerin arasında duruyordu, yüzü kaybolmuştu.

Ama Keris adamın öfkesini hissedebiliyordu. Yaşıyordu, bu da çok sayıdaki başarısızlığı için annesinin gazabıyla yüzleşmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Gözleri Bermin'de olan Lara yaklaştı, omzuna bir yay asmıştı, yüzü ve saçları kan içindeydi. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim."

Başını sıkıca salladı. "Gidelim o zaman. Asilerin diğer gemileri donanmayı oyaladı ama işaret ateşlerini görmüş ve bunun bir oyun olduğunu anlamışlardır. Onlar iskeleye ulaşmadan gitmiş olmalıyız."

İthikanyalılar kenardan uzaklaştı, sonra Lara'yı takip etmek için döndüler, sadece Aren kalmıştı. Diğer adam Bermin'e son bir değerlendirici bakış attı, kolunu Keris'e doladı ve onu ileri doğru çekti. "Başardık. Her şey bitti."

Neden bitmiş gibi hissetmiyordu?

Keris'in derisi karıncalandı.

Başını çevirerek Bermin'in cesetlerin arasında dolaşan gölgesini izledi. Sonra iri adam doğruldu, kolları tanıdık bir biçimde havaya kalktı, bir yayın dış hatları zar zor görülebiliyordu.

Düşünmek için zaman yoktu. Olsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Keris Aren'in elinden kurtulup onunla Bermin'in arasına girdi.

Thunk!

Islak ses kulaklarını doldurdu ve Keris'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Yeterince hızlı olamamıştı. Aren'i buraya getirmişti. Onu tehlikeye atmıştı.

Onu öldürmüştü.

Kendini toparlayan Keris, Aren'in zarar görmemiş bir şekilde karşısında durduğunu görmek için döndü.

Parmak uçlarına kadar inen yakıcı bir acı... Keris yavaşça omzundan fırlamış bir ok buldu, mor ok sapı kanla kaplanmıştı.

"Kahretsin!" Aren ona doğru uzanarak hırladı. "Lara! Keris vuruldu!" "Bir şey yok," diye mırıldandı Keris. "Ben iyiyim."

Dizlerinin üzerine çöktü, sadece Aren'in onu tutuşu düşmesini engellerken kulakları Lara'nın çığlığıyla doldu. Sonra kız kardeşi önündeydi. "Hayır, hayır, hayır!"

"O kadar da kötü değil," dedi ona. "Sadece çekip çıkarmam gerekiyor."

"Aren, çekip çıkarmasına izin verme." Lara ayağa kalkıp koşarak yanından geçerken gözleri cinayet doluydu.

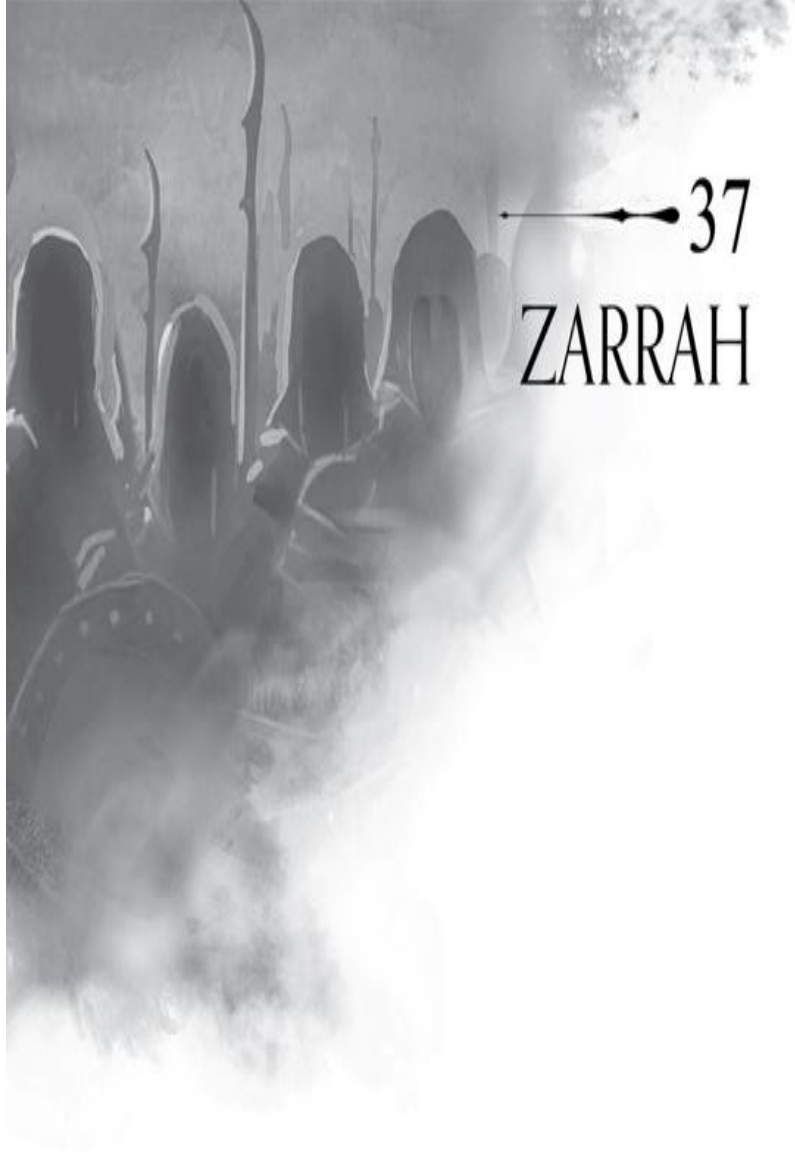
Nereye gidiyordu?

Kadının niyetini aniden anladığında kulaklarında kan uğuldadı. "Aren, durdur onu!" Ithicanian kralı çoktan peşine düşmüştü. "Lara, hayır!"

Keris dizlerinin üzerinde iki büklüm oldu, Lara'nın sırtındaki sadaktan bir ok çıkarıp yayına yerleştirmesini izlerken dünya yüzüyordu. "Lara!" diye bağırmaaya çalıştı ama sesi bir vıraklama olarak çıktı.

Oku fırlattı.

Ay bir bulutun arkasından çıkarken ölümcül boşluktan süzüldü ve Bermin Anaphora'nın boğazına saplanırken oku aydınlatıldı.

" SENİ YAKALADIM, KIZIM," dedi Valcottan bir adam onu uçurumun kenarına sürüklerken. "Artık güvendesin."

Lara'nın yanında saldırıya öncülük eden oydu. Sesinde ve yüzünde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Lara çıkıntıdan uzaklaşırken bunu düşünmek için çok az zamanı vardı. Zarrah geriye doğru baktı ama etrafını saran isyancılar görüş alanını kapatmıştı.

Senin için geldi, diye fısıldadı kalbi. Seni hala seviyor.

Bu bilgi Zarrah'ın içini sıcaklıkla doldurmak yerine göğsünü bir mengene gibi sıkıyor, gözleri ölenlerin cesetleri üzerinde gezinirken nefes almak için mücadele etmesine neden oluyordu. Onu seviyordu ama bu, kanı ve yetiştirilme tarzıyla çarpıtılmış bir aşktı. Öyle sıcak bir aşktı ki yoluna çıkan her şeyi yok ediyor, ardında kül ve ölüm bırakıyordu.

"Casuslarımız Petra'nın seni buraya gönderdiğini öğrendiğinde, hemen bir kurtarma planı yaptık," dedi Valcottanlı adam, elini sırtına bastırarak onu patikadan aşağı yönlendirirken. "Bunun bir tuzak olduğunu düşündük, bu yüzden savaşıma hazırlıklı geldik. Yine de yolumuzun İthikanyalılarla kesişmesi iyi bir şanstı."

Zehrâ boğazındaki düğümleri yuttu.

"Yaralıları yüklemeye başladığımızı teyit etmek için önden gidiyorum Komutan," dedi Daria ve koşarak ilerlemeden önce Zarrah'a acımasız bir gülümseme verdi.

Komutan. Bu adam isyancı güçlerin lideriydi.

Yine de Keris'i arayıp bulamadığında bu vahiy bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Zarrah omzunun üzerinden bakarak adımlarını yavaşlatmaya çalıştı ama savaşçıların baskısı onu ilerlemeye itti.

Komutan onun elini kavradı. "Bize geri döndüğün haberi yayıldığında, savaşçılar saflarımıza katılmak için yarışacak ve tacı Gaspçı'nın başından söküp alacağız."

Bize mi döndü? Adamın yüzüne baktı, yine bir aşinalık hissetti. "Kimsin sen? Adın ne senin?"

Tereddüt etti, dudakları cevap vermek için aralandı ama sonra arkadan gelen uzak bir çığlık Zarrah'ın dikkatini çekti. Başlar döndü ama savaşçılar her ne gördüyse geri dönmelerine neden olmadı. Zarrah kendi gözleriyle görmeye çalıştı ama komutanın kolundaki tutuşu amansızdı.

"Komutan," diye bağırdı bir adam. "Donanma gemilerinin ışıkları görüldü, hepsi hızla geliyor. Acele etmeliyiz."

"Açıklamalar için daha sonra vakit var," dedi komutan ona. "Bizim gemimize, İthikanyalıların da kendi gemilerine binmeleri gerekiyor."

Uçuruma tırmandılar, karanlık okyanus her yöne doğru yayılıyordu. *Özgürlük.* Ama gözleri aşağıda demirlemiş iki gemiye takılınca bu düşünce kayboldu.

Bu son muydu?

Keris'in yanında yarım gün bile geçirmemişti ve şimdi ayrı gemilere binip zıt yönlere yelken açacaklardı. Onu tekrar görecek miydi? Yoksa bu sonsuza dek bir veda mıydı?

Zarrah'ın ayakları yavaşladı. Birlikte bir gelecekleri yoktu ama onunla yollarını bu şekilde ayıramazdı. "Veda etmem gerek."

Komutan ona sertçe baktı, sonra parıldayan ışıkların yaklaştığı denizi işaret etti. "Vedalaşmayı sonraya saklayın ya da sonsuza kadar mezarda birlikte kalın."

Gözleri yanıyordu ama Zarrah duyguları uğruna daha fazla hayatı riske atacak kadar pervasız değildi. Sonrası vardı. Sonrası olmak zorundaydı.

Kayalıklardan nöbetçi kulesine inen kaygan basamaklarda olabildiğince hızlı ilerleyen grup, surlardan geçip okyanusa uzanan parlayan iskeleyle koştı. Valcottan üniformalı cesetlerle doluydu ve göğsü sıkıştı.

Komutan onun düşüncelerini hissetmiş gibi, "Petra'nın terör saltanatının kaçınılmaz ve önlenemez olduğuna inanıyorlar ve bu yüzden onun için savaşmaya devam ediyorlar. Gerçek imparatoriçe olarak onlara farklı bir gelecek verebilirsiniz."

ona ilk kez söylenmiyordu. "Ben nasıl gerçek imparatoriçe oluyorum?"

"Daha sonra." İki asker Zarrah'ın kollarından tutarak onu bir kayığa bindirdi. "Bizi yakalarlarsa bunların hepsi boşa gidecek," dedi biri.

Keris biliyordu. Ona söyleyeceğini .

"Herkes tekneye!" Aren'in sesi ona ulaşmıştı, bu açıdan onu göremese de çok yakındı. "Bu ölüm kalım meselesi, acele etmeliyiz."

Onun paniği asilerin korkularını doğruluyordu ama kalbinin çarpmasına neden olan yaklaşan donanma gemileri değildi. Zarrah iskelenin altına baktı onlar tırmanırken sallanan İthikanya teknesini gördü. Keris şu anda ondan bir düzineden daha az bir mesafede olmalıydı ama onu göremiyordu. "Keris?" diye seslendi ama adı boğazına takıldı, bu yüzden tekrar denedi. "Keris!"

Cevap yoktu, sadece tekneleri dolduran İthanyalıların ve isyancıların bağırıışları

duyuluyordu. Komutan "Kürek çekin!" diye emretti ve kayık ileri atıldı.

Zarrah tırnaklarını teknenin kenarına geçirdi, iskelenin sonuna doğru yaklaştıklarında kalbi daha hızlı atmaya başladı, İthikanyalılar karşı tarafta sertçe kürek çekiyordu.

Sona vardıklarında onu görebilecekti.

Uzun tekne iskelenin ucundan dışarı fırladı, dalgaların üzerinde yalpalayarak ilerliyordu. Kenardan eğilen Zarrah'ın gözleri İthicanian gemisine kilitlendi. Tıpkı kendisinin içinde olduğu gibi, yanan meşalelerin yüzlerini belli belirsiz aydınlattığı kadın ve erkeklerle doluydu. Aren'in uzun boylu halini buldu. Çılgınca el kol hareketleri yapıyor, gemiyi işaret ederek "Daha hızlı!" diye bağıırıyordu.

Keris neredeydi?

Gemi ışık havuzundan çıktı, içindekiler gölgeli formlara dönüştü, Keris'i görme şansını kaybetti.

Komutan, "Southwatch'ta iş yapan bağlantılarımız var," dedi. "Sağ salim döndüklerinde haber alacağız. İsterseniz onlara haber gönderebilirsiniz."

Ama endişelendiği Aren ve Lara değildi.

Mırıldanmış olmalı, çünkü adam, "Onlarla birlikte olan Maridrinian... İthanyalılar bana onun kim olduğunu söylemedi, ama az önce ona Keris dedin," dedi.

Elbette Lara onlara Keris'in kimliğini söylememiştir. Valcottalıların ailesine duyduğu düşmanlığı göz önüne alırsak neden söylesin ki? Ama isyancılar Sonsuz Savaş'ın sona ermesi için savaşıyorlardı, bu da Maridrina'ya karşı böyle bir nefret beslemedikleri anlamına geliyordu. "Şüphelerinde haklısın," dedi Aren'in uzun botunun gemisine doğru hızla ilerleyişini izlerken. "O Keris Veliant, Maridrina Kralı." Tekrar komutana baktı. "Eğer Sonsuz Savaş'ın bitmesini istiyorsan, bunu başarmak için en iyi şansın o gemiye binmek üzere."

Kürek çekmeyen herkes hareketsiz ve sessizdi, küreklerin her çekilişinde gerilim daha da artıyordu. Kimse konuşmadı ve Zarrah'in tüyleri diken diken oldu. "Bana söylemediğiniz şey ne?"

"Bir okla vurulmuş," dedi isyancılarından biri sonunda. "Maridrinian'ın bu dünya için uzun ömürlü olduğunu sanmıyorum." Aren'in sözleri göğsü daralırken bile kafatasında yankılandı. *Yaşam ya da ölüm.*

Zarrah'in gözleri diğer uzun tekneye kilitlendi. Gemiye ulaşmıştı, İthanyalılar aşağıya atılmış olan halat merdiveni tırmanırken, diğerleri de teknenin baş ve kış taraflarına halatlar bağlamıştı. Gemi yükselmeye başladığında içinde sadece üç figür kalmıştı. Aren'in büyük bedeni. Lara'nın çok daha küçük olanı. Ve...

Gemideki bir İthikanyalı elindeki meşaleyle eğilip yükselen tekneyi aydınlattı ve Zarrah'in kalbi tekledi.

Keris'in kandan kıpkırmızıydı, bir ok korkunç bir şekilde boğazına .

Dudaklarından dökülen vahşi ve dehşet dolu çığlığın derinlerinde biriktiğini hissetti. "Keris!"

Başını kaldırdı, kız kardeşine dönmeden önce gözleriyle karanlığı taradı. Sonra yere yığıldı, sadece Lara'nın refleksleri onu düşmekten alıyordu.

Sonrası olmayacaktı.

Bu farkındalığın ardından gelen düşünceler varsa da Zarrah onları hatırlamıyordu. Sadece su başının üzerine kapandığında soğğun ısırdığını hissetti, gemiye doğru yüzerken isyancıların bağırışları uzaktan gelen bir drone gibiydi.

Sağlıklı düşünebilmek, kendi ayakları üzerinde durabilmek için ondan uzak kalmaya ihtiyacı vardı ama kastettiği bu değildi. Bu, kelimelerin çarpıtılması, duyguların çarpıtılmasıydı; sanki ilahi bir güç onunla alay ediyor, kalbini keserek ona aşktan özgürlük veriyordu.

Hayır! Boşluğa doğru bağırdı. Onu almaya izin vermeyeceğim!

Dalgalar yüzüne çarptı, bitkin vücudu neredeyse tükenmek üzereydi. "Aren," diye bağırdı ve bir ağız dolusu suyla ödüllendirildi. "Lara!"

Uzun tekne güverte küpeştelerine ulaşmıştı, İthanyalılar Keris'i gemiye kaldırıyorlardı.

"Aren!"

Ama İthicana'nın kralı mürettebatının bağırışları arasında onu duymadı. Denizin gürültüsü. Tehdit bu tarafa yelken açıyordu. "Yol açın," diye kükredi ve kadının içini panik kapladı.

"Keris!" diye bağırarak gemiye doğru uzandı. Bunun o an olduğunu, şansının parmaklarının arasından kayıp gittiğini biliyordu.

Başını çevirdi. Suya baktı, sonra Lara'nın elinden kurtuldu ve parmaklıklara yaslandı, "Zarrah!" diye bağırırken sesi zayıftı.

Ona ulaşmak zorundaydı. Ona yardım etmeliydi.

Geminin kenarından bir merdiven uçtu, Aren bağıırıyordu, "Yukarı çekin! Neredeyse üzerimizdeler!"

Adrenalin patlamasıyla dolan Zarrah merdivenin sürüklenen ucuna doğru ilerledi ve parmaklarını halatlara . Kendini yukarı çekerken kasları titredi ve sudan çıkar çıkmaz gemi tökezledi.

Yukarıdakiler onu yukarı doğru çekerken Zarrah dişlerini sıkarak sallanan merdivene tutundu. Sonra eller onu pantolonunun arkasından tutup parmaklıkların üzerine çekti. Bir gümbürtüyle kışının üzerine düştü, onu kaldıranlar çöktan başka işlere koşmaya başlamıştı.

Zarrah'in umurunda değildi, gözleri Keris'i bulduğunda değil. Dizlerinin üzerindeydi, Aren onu dik tutuyordu ve Lara bağıırıyordu, "Sende beyin yerine bok var, Keris! Neden kendini denize atmıyorsun ki ben de senin aptal haline dikiş atma zahmetinden kurtulayım."

Keris ablasının azarını duysa da tepki vermemişti. Sadece Aren'in tutuşuna karşı çekerek Zarrah'a uzandı.

Elleri ve dizleri üzerinde çırpındı, kıymıklar parmaklarına batıyordu. Ama elleri onunkilere kilitlendiğinde acının bir önemi kalmamıştı. "Bunu sana kim yaptı?"

Cevap veren Aren'di. "Bermin."

Kuzenini öldürme şansı olduğu için boğazında bir yanma . Onu öldürmenin sonuçlarından korktuğu için hayatta bırakmış, ancak yaşamasına izin vermenin bedelini ödemiştir.

Lara Keris'in yanında diz çöktü, parmakları okun omzunun üstündeki kası delip geçtiği yerde geziniyordu. Bir santim daha sağa çöktan ölmüş olacaktı. "Bu salak okun önüne atlamaya karar verdi."

"Çocuk babasıyla tanışmalı," dedi Keris dişlerinin arasından, gemi yana yatarken yelkenler rüzgâra kapılıp sallanıyordu. "Sadece parlaklığının anne tarafından geldiğini daha iyi anlamak için bile olsa."

Lara hamile, diye düşündü Zarrah. Ona yardım etmek için tahmin ettiğinden daha fazla risk almışlardı.

"Sen bir pisliksin Keris," dedi Aren ama Zarrah onun Keris'in kollarını nasıl sıkıca kavradığını kaçırmadı, gözleri minnettarlık ve suçluluk karışımıyla doluydu.

"Önümüzü kesmek için harekete geçiyorlar," diye bağırdı biri yukarıdan. "İsyancılar şu anda sadece yelkenlerini kaldırıyor - başaramayabilirler!"

Zarrah nefesini içine çekti, çünkü yakalanırsa ya idam edilecekler ya da burada hapsedileceklerdi. Çünkü ona ulaşmak için her şeyi riske atmışlardı. Hepsinin taç üzerinde hak iddia ettiğine inandıkları içindi ama kimse bunun nedenine dair bir açıklama yapmamıştı.

"Git gemiyi yüzdür." Keris Aren'i ondan uzaklaştırdı. "Eğer bizi yakaladıklarında Lara'nın prenslerini öldürdüğünü öğrenirlerse..." Bermin ölmüş müydü?

Zehrâ dişlerini sıktı, onun yaşamasına izin vermenin ve yine ölmesine izin vermenin bedelini ödeyeceklerine karar veren kaderin cilvesine lanet okudu. Ancak hemen ardından beklenmedik bir kederin ısırtığı geldi. Bermin onun kuzeniydi ve aralarındaki farklılıklara rağmen hayatının neredeyse değişmez bir parçasıydı. Sadece bu da değil, o da Petra'nın kurbanıydı, Petra'nın ona yaptığı zalimlik, bugün olduğu adamı şekillendirmişti. Zarrah, Keris'in vurulduğuna şahit olsaydı Lara'nın yaptığıнын aynısını yapardı ama bu kuzeninin kendini affettirme şansına asla sahip olamayacağı için üzülmeyi anlamına gelmiyordu.

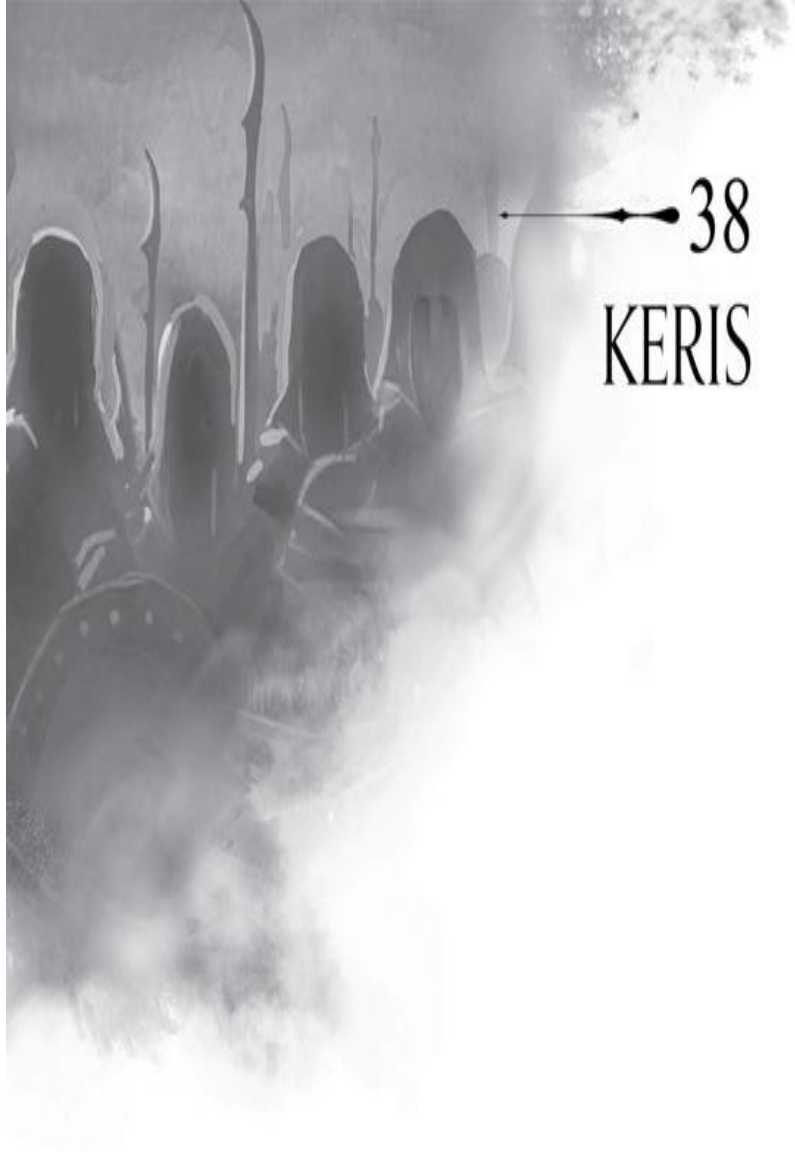
Aren Keris'e sıkı bir baş selamı verdikten sonra dümene doğru yürüdü. "Fener yok! Onları karanlıkta kaybetmeliyiz!"

Emirlerinin geri kalanı sözsüz bir uğultudan ibaretti. Eğer Lara Bermin'i öldürdüyse ve herhangi bir tanık hayatta kaldıysa, bu teyzesine bir gün Ithicana'ya saldırmak için ihtiyaç duyduğu zemini sağlayacaktı.

Lara, sanki Zarrah'ın düşüncelerini duymuş gibi, "Yapılanlar geri alınamaz," dedi. "Kan kaybından ölmeden önce onu içeri götürmeme yardım et. Keris, ayağa kalk."

Keris karşılık olarak hiçbir şey söylemedi, ne bir espri ne de bir cevap... Kolunun altına girip onun ağırlığını destekleyen Zarrah'ın içini, vücudundaki sarsıntıdan daha çok bu korku doldurdu. Fenerlerin sonuncusu da sönmüş, gemiyi karanlığa gömmüştü ama yukarıda ay pırıl pırıl , onları takip eden gemileri aydınlatıyordu.

İthanyalıların açık denizlerdeki ünlerine yakışır bir şekilde yaşamaları için dua etti, çünkü donanma kolay kolay pes etmeyecekti.

38 KERIS

ALDIĞI HER NEFES bir öncekinden daha fazla çaba gerektiriyor, kulaklarındaki kan uğultusu İthikanyalıların bağırışlarını bastırıyordu. Ama Zarrah'ın onu kaptanın kamarasına doğru sürüklediğini hissetmek öyle değildi.

"Asileri neden terk ettin?" Sormak için harcadığı nefes onu öyle sersemletmişti ki gözlerinde yıldızlar yüzüyordu.

"Çünkü sen-" Başını sertçe sallayarak sözünü kesti. "Bana gerçek imparatoriçe deyip duruyorlar ve sen nedenini bildiğini söyledin. Bana söylemeni istiyorum."

Lara tiksintiyle homurdandı ama Keris kulaklarındaki çınlamadan bunu zar zor duydu. Zarrah'ın peşinden geldiğini gördüğünde, bir parçası umut etmişti... Keris yarım kalan düşüncesini itti ve zoraki bir küstahlığın altına saklayarak, "Çaba harcamana gerek yoktu. Daria gerçeğı biliyor, komutan da öyle."

"Bana söylemediler ve ben ..." Zarrah gözlerini kaçırdı. "Ben buradayım, o yüzden senden de gelebilir." "Evet, bütün bir isyanın bildiğı bilgiler için ölmekte olan adamı sorgulayalım," diye hırladı Lara.

Keris onu görmezden geldi. "Hadi başlayalım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "O zaman en kısa zamanda yola çıkabilirsiniz."

"Şimdi değil!" Lara kaptanın odasının kapısını tekmeledi. "Oku çıkarmam ve kanamayı durdurmam gerek, yoksa öleceksin. O yüzden kapa çeneni."

Kız kardeşinin sesinde abartmadığını gösteren bir panik havası vardı ve içinden bir korku geçti Korku ama aynı zamanda öfke. Zarrah'ı kurtarmak için ölmeye hazırdı. Bir yanılsı düzeltmek için ölmeye hazırdı. Aptal kayınbiraderini kurtarmak için bile ölmeye hazırdı. Ama şimdi ölmek hiçbir şeyi başaramayacak ve çok şeyi yarım bırakacaktı. "Bilmesi gerekiyor."

"Sonra görüşürüz."

"Ya ölürsem?"

"O zaman ona söylerim. Zarrah, inmesine yardım et."

Zarrah onu alçalttı ama bunu yaparken gemi rotasını değiştirdi, güverte keskin bir şekilde ters yöne eğildi. İçine bir acı yayıldı ve dünya bir kalp atışı için karardı. Keris'in görüşü geri geldiğinde, onun tarafındaydı ama söylemesi gereken şey hâlâ yanındaydı. "Ölmeden önce Serin, Petra'nın ona neden güvendiğini anlamam için bana bilgi verdi. İlişkilerinin geçmişini."

"Keris, sonra," diye tısladı Lara. "Gücünü sakla."

Sonrası olmayabilirdi. Ve Zarrah'ın tahtta hakkı olduğunu anladığından emin olması gerekiyordu. Mirasının ondan alındığını. Kimsenin piyonu olmadığını. "Şimdi olması gerekiyor."

"Keris--"

"Onun üzerinde hiçbir yetkiniz yok, Majesteleri," dedi Zarrah usulca. "Ne de benim üzerimde, bu yüzden sessiz olun."

Lara ayağa fırladı, öfkesi hissediliyordu. "Ben malzemelerimi getireyim. Ölene kadar konuşmamaya çalış."

Kız kardeşinin kaptan kamarasının arkasına doğru ilerlemesini ve lambayla mangalı yakmadan önce kalın perdeleri çekmesini izledi. Kapının dışındaki güvertede botlar gümbürdüyor, Aren'in bağırarak verdiği emirler ve diğerlerinin uyarıları Keris'in odaklanmasını zorlaştırıyordu. Kurduğu cümleler, onları dile getirmeye fırsat bulamadan elinden kayıp gidiyordu. "Serin ölmeden önce annenden *gerçek ve haklı varis* olarak bahsetmişti. İthanyalılar, büyükbabanın ilerleyen yaşlarında Maridrina ve Valcotta arasında barış arzuladığına ve ölümünden sonra tahta Petra'nın değil annenin geçmesini istediğine dair bir söylenti hatırlıyor. Aniden sessizliğe gömülen bir söylenti."

"İsyancılar ona Gaspçı diyorlardı," diye fısıldadı Zarrah ve o da başını salladı.

"İsyancılar bunu doğruladı." Daha fazlasını söyleyecek nefesi yoktu. Önemli kısmın henüz gelmemiş olması dışında. Onun için her şeyi değiştireceğini bildiği kısım.

Gemi başka bir yöne dönerek yuvarlandı ve Aren dışarıda, "Onları adalar arasında kaybedeceğiz!" diye bağırdı.

"Bu suları karanlıkta yelken açacak kadar iyi bilmiyoruz!" Jor bağırarak karşılık verdi. "Bizi kayalıklara çarpacaksınız!"

Keris gözlerini sımsıkı, dalgaların üzerindeki her sıçrayış vücuduna bir acı saplıyordu. "Keris?"

Zarrah'ın sesindeki alarm göz kapaklarını açtı, karanlık bakışları lambayla aydınlandı. Dünyanın en güzel gözleri. "Ben iyiyim." İyi değildi. "Serin'in casuslarına annenin sınırı yakın bir villada korumasız olacağını söyleyen Petra'ydı. Sonrasını sen herkesten daha iyi biliyorsun."

Sessizlik.

Uzadıkça ve ondan beklediği tepki bu değildi. Dudaklarından dökülmesini beklediği öfke ve intikam vaatleri değildi. Dayanamayarak şöyle dedi: "Kılıcı babam kullanmış olabilir ama anneni öldüren Petra'ydı. Öz kız kardeşi ve Valcotta'nın meşru İmparatoriçesi. Onun varisi olarak, gerçek imparatoriçe *sen oldun*."

Zarrah cevap vermedi.

"Söyledin." Lara onun yanında diz çöktü, elinde bir çanta vardı. "Oku çıkarmam gerekiyor."

Çıkması gerekiyordu; Keris bunu biliyordu. Tıpkı onu hayatta tutan tek şeyin o olabileceğini ve çıkarıldığında hayatının geri kalanının yere döküleceğini bildiği gibi. Tacı için savaşağından emin olmadan bunun olmasına izin veremezdi "Zarrah?"

Gözünü bile kırpmadı.

Tanrı yardımcısı olsun, ya o adada katlandığı şey çok fazlaysa? Ya onun kritik bir parçası kırılma noktasına geldiyse ve Zar öfkeyle ona güç vermek yerine onu kırdıysa? "Zar--"

Lara hiç uyardıktan okun ucunu kopardı ve sapını adamın içinden çıkardı.

Keris bir çığlık atarak tırnaklarını avuçlarına geçirdi ama gözleri Zarrah'inkilerden ayrılmadı. "Bunu onun bırakmayacağına söz ver," diye yalvardı ve Lara'nın dişlerinin arasına bir deri parçası sıkıştırmaya çalıştığı sırada başını Lara'nın elinden kurtardı. "Tacinız için savaşağıınıza söz verin."

"Keris, kan kaybından ölüyorsunuz!" Lara bağırdı, gemi yanlara doğru yuvarlandı, masaların üzerindeki her şey bir gürlüyle güverteye düştü. "Bunu şimdi yapmak zorundayım!"

Mangalın dumanını koklayabiliyor, ısınan çeliğin kızıl parıltısını görebiliyordu. Gelecek acının düşüncesi onu dehşete düşürmeliydi ama korkusunu körükleyen şey bayılacağı ve bir daha uyanamayacağı düşüncesiydi çünkü onun savaşmaya devam edeceğini bilmeye ihtiyacı vardı. "Zarrah!"

Gözünü bile kırpmadı. Sanki bedeni oradaydı ama zihni yoktu. Çaresiz, "Valcotta!" diye bağırdı. Kızın gözleri odaklandı.

Keris parmaklarını kızın koyu renk buklelerine dolayarak onu çekti. "Annen barış istedi ve Petra bu onu öldürdü. Tacı geri alarak ve Valcotta'yı özgürleştirerek onu onurlandır."

"Onurun canı cehenneme," diye fısıldadı. "Kan istiyorum."

"Zarrah," diye hırladı Lara, "eğer istediğin onun kanı değilse, onu yerde tut."

Zarrah kıpırdamadı ve Keris kalbinin durmaya başladığını hissettiğine yemin etti. Sonra Zarrah'ın kucağına oturdu, ağırlığını Zarrah'a verirken parmakları onun pazularına gömüldü. "Gözlerini kapat."

"Gördüğüm son şeyin yüzün olmasını tercih ederim."

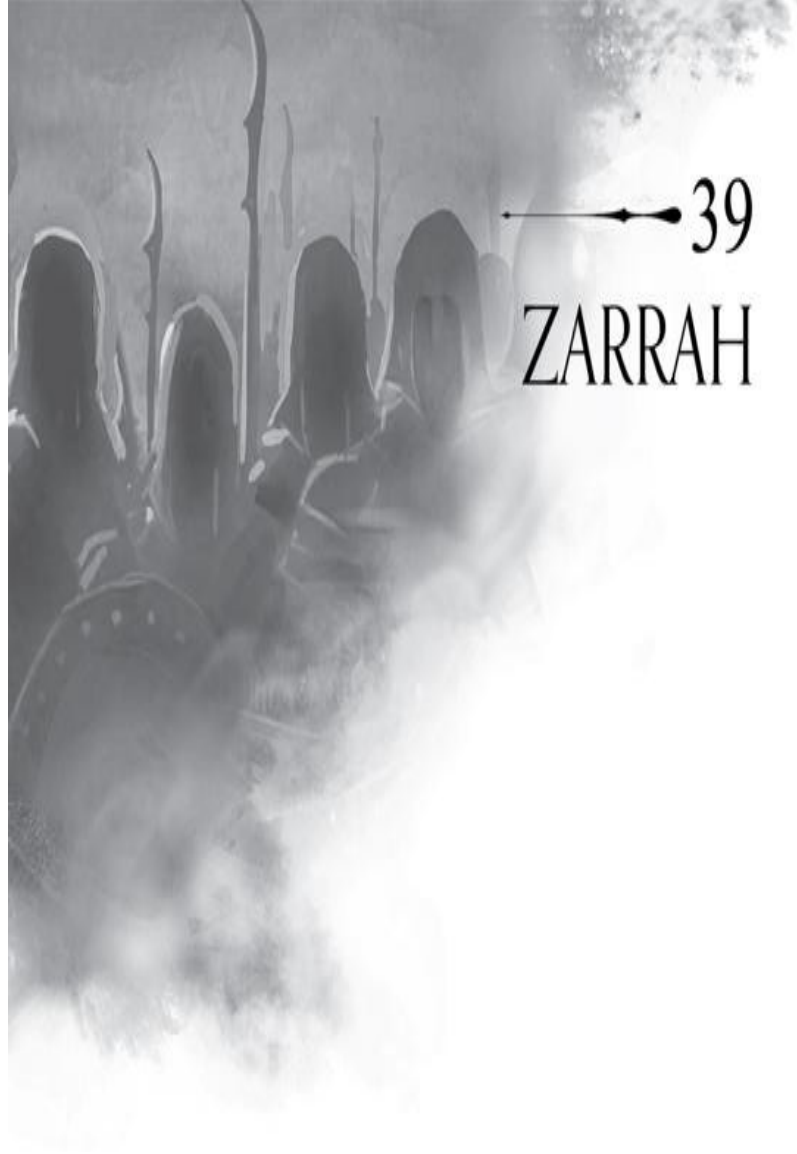
Lara tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Dilini ısırp koparmana izin vermeli ve dünyayı saçmalıklarından kurtarmalıyım." Deri kayışı adamın dişlerinin arasına soktu. "Hazır mısın?"

Zarrah'ın gözlerinde ateş yanıyordu ve onu canlı canlı yakmaması için Tanrı'ya, kadere ve yıldızlara dua etti.

Lara hiçbir uyarıda bulunmadı.

Önce cızırtı, sonra da yanık kan kokusu geldi.

Acı çığ gibi büyüdü, bildiği her şeyin ötesinde bir ıstıraptı ve Keris çığlık attı. Sonra hiçbir şey olmadı.

KERİS ÇIĞLIK ATTİ, VE Zarrah'ın aklında kalan mantıklı parça, bu anın ruhunda asla iyileşmeyecek bir yara açtığını biliyordu. Ama öfkesi acısının izin vermiyordu. Kederine ya da suçluluk duygusuna izin vermedi. Öfkesi onun acısını aldı ve alevleri için yakıt olarak kullandı, böylece gördüğü tek şey kırmızıydı.

"Kanama büyük ölçüde durdu," dedi Lara ve Zarrah diğer kadının yüzünden damlayan gözyaşlarını gördü. Kendi gözleri kum gibi kuruydu. "Bırak onu gitsin."

Gitmesine izin veremedi. Tırnaklarının Keris'in derisini parçaladığı yerde kanın sıcaklığını hissetmesine rağmen parmaklarını açamadı.

"Bırak. Onu. Gitsin."

Onu bırakamıyordu çünkü ona tutunmak öfkesini kontrol altında tutan tek şeydi. Çelik, çenesinin hemen altından boğazını ısırdı.

"Kardeşimin gitmesine izin ver."

Sonunda parmaklarını çözen sadece temel içgüdüleriydi. Zarrah geri çekildi, Lara da onunla birlikte hareket etti.

"," dedi Ithicana Kraliçesi, mavi gözlerindeki buz, şişlik ve gözyaşları tarafından azaltılmamıştı. "Git ve düşüncelerinizle zarar veremeyecekleri bir yerde uğraş."

Zarrah'ın bir yanı şiddeti istiyordu. Öfkesinin bir kısmını, onu tamamen tüketmemesi için bir kavgada harcamak istiyordu. Bunun bir tür delilik olduğunu bilmek onun üzerindeki etkisini azaltmıyordu.

Sonra kulübenin kapısı çarparak açıldı ve Aren görüldü. "Onları kaybettik." Gözleri ikisinin arasında gidip geldi. "O..." "Yaşıyor," diye yanıtladı Lara. "Zar zor."

Zar zor.

Zarrah aniden nefes alamadığını fark etti. Ayağa fırlayarak Aren'in yanından hızla geçti. Açık güverteye ve geminin ön tarafına doğru. Buz gibi rüzgâr saçlarını ve kıyafetlerini parçaladı ve öfkesini soğutmasını diledi ama sadece daha da alevlendi.

Teyzem annemi öldürdü.

Kendi kız kardeşi. Kendi etinden ve kanından. Bu da teyzesinin Silas'ı öldürmesi için gönderdiği kişinin sadece Zarrah'ın annesi değil, aynı zamanda Zarrah da olduğu anlamına geliyordu.

O anın anıları zihnini doldurdu. Teyzesi dörtlüğe ona doğru geliyordu, yüzünde bir öfke maskesi vardı. Zarrah'ın bir zamanlar yapılanlardan kaynaklandığını inandığı ama şimdi *yapılmadan* bırakılanlardan kaynaklandığını fark ettiği bir öfke. Yine de teyzesi onu öldürmek için başka bir yol bulmak yerine çok daha kötü bir şey yapmıştı. Zarrah'ı, annesinin onun için hayal ettiğinin tam tersine yönlendirmişti. Onu savaşı sürdürmek için bir araç haline getirmişti.

Annem bitmesini istemişti.

Ölüm daha iyi olurdu.

Ölüm onu geriye dönüp baktığı ve Bermin'in haklı olduğunu anladığı bu andan kurtarabilirdi. O bir piyundu.

Boğazından bir çığlık yükseldi ve dizlerinin düşen Zarrah, derisi yarılarına kadar yumruklarını güverteye vurdu. Sonra alnını tahtaya bastırdı ve ağladı.

Uzun bir süre geçti ve sonra bir ses "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Başını kaldırarak Aren'in büyük hatlarını bulana kadar karanlığı araştırdı. "Beni Pyrinat'a götür. O kaltağı öldüreceğim."

Aren nefes nefese kalmıştı. "Bunu kabul edersem Keris beni öldürür."

Keris. Onun adı içinde bir ürperti yarattı. "Is ..." Soruyu sormaya cesaret edemedi.

"Hâlâ nefes alıyorum." Aren'in gölgesi güvertede onun yanına yerleşti. "Göründüğünden daha dayanıklı. O da Lara da tanıdığım herkesten daha sert bir yapıya sahipler. Kanlarında bir şey var. Anneleri çöl kabilelerinden birinden geliyordu, bu yüzden en kötüsünden kurtulma yeteneği damarlarında dolaşıyor."

Zarrah cevap vermedi. Cevap veremedi, çünkü soluduğu havanın hiçbir ciğerlerine ulaşmamış gibi hissediyordu. "Seni mantıklı düşünmeye ikna etmemi isteyecektir," dedi Aren sonunda. "Ve ona bunu deneyecek kadar borçluyum."

"Neden ona bir şey borçluymuşsun gibi hissediyorsun?" diye sordu. "Silas'ı Eranahl'a ihbar ettiğinde seni sırtından bıçakladı."

Aren sessizdi, tek ses dalgaların geminin gövdesine vuruşuydu. "Hayatta insanın bir yol ayrımında durduğu anlar vardır ve her yol diğerinden o kadar farklı bir geleceğe çıkar ki aynı yerden çıkmaları imkânsız görünür. Çoğu zaman, bu seçimlerin dalgaları sadece birkaç kişiye dokunur. Ancak bazen bir seçim yapılır ve dalgalar hiç de dalga değildir, aksine dünyayı yırtan ve yollarına çıkan her şeyi değiştiren tsunamilerdir." Tekrar sustu, sonra şöyle dedi: "Şu anda nerede durduğumu biliyorum, ama Keris seni seçmeseydi nerede duracağımı da görebiliyorum ve kendi adıma iyi ki seçmiş diyorum."

Barıştıklarına, Keris' Aren'in affını kazandığına sevinmesi gerekiyordu ama göğsünde yükselen duygu bu değildi.

"Peki Keris benden ne yapmamı istiyor?" diye sordu acı acı. "Söyle ki onun planlarındaki rolümü mükemmel bir şekilde oynayabileyim."

Aren derin bir nefes aldıktan sonra "Şu an bir yol ayrımında duruyorsun Zarrah. Eğer istediğin seni Pyrinat'a geri götürüp Petra'yı öldürmeye çalışmansa bunu . Ama başarsan bile, bence değiştireceği tek gelecek senin geleceğin . Oysa Valcottan tacını almak için yola çıkarsan" -ayağa kalktı

"Bence dünyayı değiştirecek güce sahipsiniz."

Zarrah o gittikten sonra uzunca bir süre olduğu yerde kaldı, Aren'in sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Hayır, Aren'in değil Keris'in sözleri, çünkü Ithicana Kralı sadece elçiyi oynamıştı. Bu ona Nerastis'teki barajın tepesinde konuştukları anları hatırlattı, nasıl başarılabilceği hakkında çok az fikri olmasına rağmen dünyalarını değiştirmenin mümkün olduğunu hissetmişti. Oysa şimdi ne yapılması gerektiğini biliyordu ama yine de o yola girmek istemediği için yol ayrımında donup kalmıştı.

Bunun yerine, ellerinde silahlar, kan aramak için tanıdık patikada yarışmak istiyorlardı.

Ama doğuştan gelen hakkını talep edip isyancılara katılırsa, onların askeri gücünü ve bağlantılarını kullanarak Valcotta'nın tahtında yasal bir hak iddia edebilirdi. Ve Keris'le ittifak yaparak savaşı bitirebilirdi. Ülkesine nesiller boyu süren travmayı atlatması için bir şans verebilirdi.

Bu iyi bir plandı. Ama aynı zamanda Keris'in de planıydı ve bu, ondan olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde kaçmak istemesine neden oldu. *Aynı hatayı tekrar yapmanı engelleyecek ne var?* diye fısıldadı teyzesi. *Tatlı sözler ve zevk vaatleriyle seni tekrar onun yatağına çekmesine ne engel olacak?*

Zehrâ başını şiddetle salladı. Teyzesi deli bir kadın ve bir katildi; söylediği hiçbir şey gerçek olarak kabul edilemezdi.

Ama Bermin deli değildi ve İmparatoriçe'nin kötülüğünün gerçek yüzünü belki de herkesten çok o görmüştü.

Asla kendi efendin olamayacaksın, Zarrah! Maridrina'nın fahişesi olduğun sürece olmaz.

Keris'le eşitler arasında bir ittifak mümkün müydü? Yoksa her zaman ve her zaman onun emirlerini mi yerine getirecekti?

Teyzesi Keris'in onun üzerinde bir etkisi olduğu ve her zaman da olacağı konusunda haklıydı ve bu durum Zarrah'ı korkutuyordu çünkü Keris onun seçimlerine her zaman uymayacağını kanıtlamıştı. Kaçınılmaz olarak, işleri kendi istediği gibi halletmek için onun arkasından iş çevirdiği başka bir durum ortaya çıkacaktı.

Ancak bu yolu reddetmek Valcotta'nın barışını reddetmek anlamına gelecektir.

Zarrah ayağa kalktı, vücudu soğuktan ve kaçış sırasında aldığı küçük yaralardan dolayı kaskatı kesilmişti ama acıyı görmezden geldi ve karanlık güverteden geçerek kaptanın kamarasına gitti. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve içeri adım attı.

Gözleri bir demir gibi Keris'in yerde hareketsiz yatan bedenine kaydı. Lara başının altına bir yastık koymuş ve etrafına battaniyeler sarmıştı ama vücudu hâlâ kan kaybindan ve soğuktan titriyordu, gözleri kapalıydı.

Zarrah'ın kontrolü sarsıldı, panik yükseldi ama kalbini sakinleşmeye zorladı. Bu onun zayıflığının konuşmasıydı ve bunu kabul etmeyecekti.

Hafif bir öksürük dikkatini çekti ve Aren'i yatakta oturmuş, karısı kollarında uyurken buldu. Lara kocasının iri cüssesine kıyasla küçük ve kırılgan görünüyordu ama Zarrah izlerken Kraliçe'nin gözlerinden biri açıldı. Bu ona uyuyan ejderha hikâyelerini hatırlattı; ejderhalar bir kez uyandıklarında huzurlarını bozanlara zarar verirdiler. Lara'nın bakışları, Zarrah kardeşine doğru yanlış bir adım atarsa şiddet uygulayacağına söz veriyordu.

"Asi gemilerinin kaçıp kaçmadığını biliyor muyuz?" diye sordu sessizce.

Aren bir omzunu kaldırdı. "Hayır. Ama isyancıların yakalanmaktan kaçma konusunda biraz tecrübeli olduklarından şüpheleniyorum."

Göğsündeki gerginlik azaldı, bilinçsiz bir yanı onun için hayatlarını tehlikeye atan bu adam ve kadınların akıbeti hakkında endişeleniyordu. "Onları nerede bulacağımızı biliyor musun?"

"Daria bize onların kalesinin Arakis'te olduğunu söyledi. Şehri kontrol ediyorlar, yani oraya gidersen seni bulurlar." Zarrah başını salladı. "Eğer beni sahile götürebilerseniz, oraya kendim giderim."

"Bunu halledebiliriz."

"Teşekkür ." Sertçe yutkundu. "Henüz bir yanıt almadığımı biliyorum ama bu... *strateji* meyvesini verirse ve taç için teyzemin karşısına çıkarsam, Ithicana'nın desteğini alacak mıyım?"

Aren uzun bir süre sessiz kaldı, düşünürken eli Lara'nın sırtında dalgınca bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

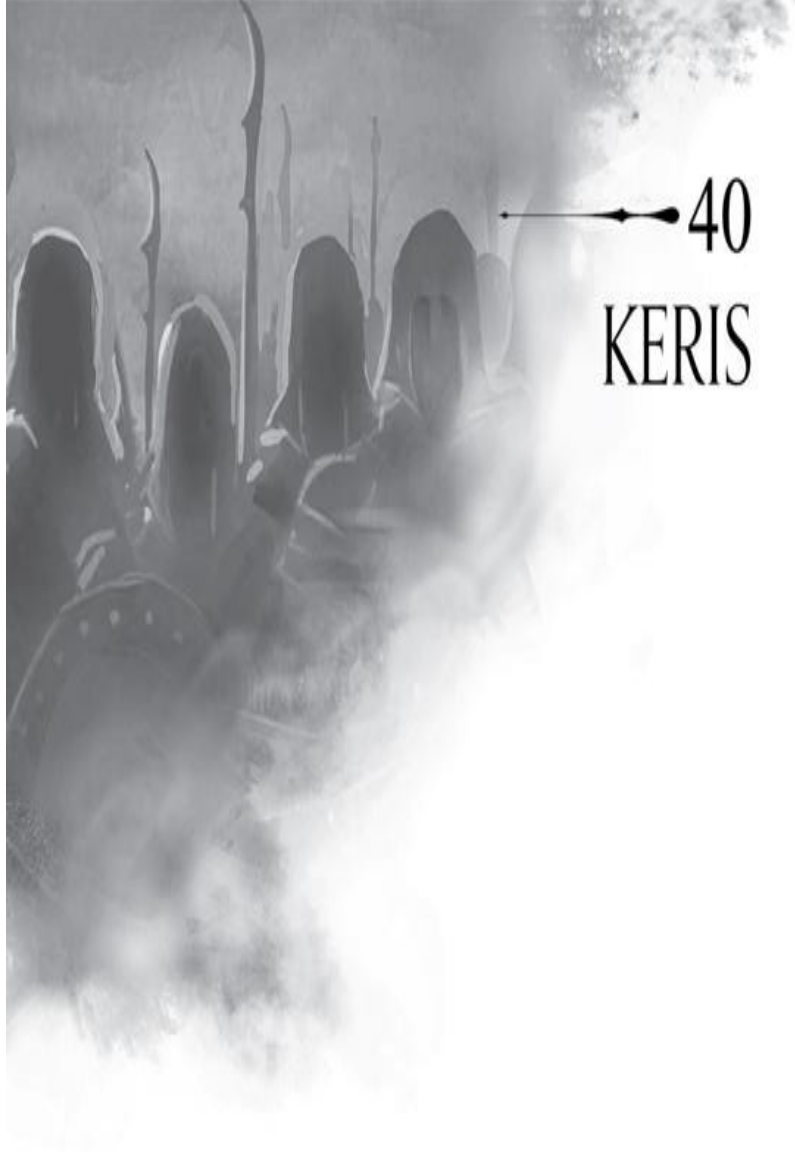
"İhtiyacın olan benim desteğim değil."

Keris anlaşılabilir bir şeyler mırıldanarak kırırdandı ve gözleri ona kaydı. Ama adam yine hareketsiz kaldı.

"Tacı hak et," dedi Aren. "Sonra konuşuruz. Ama şimdilik biraz uyu. Yarın Arakis'e doğru yelken açacağız." Keris yine mırıldandı ama bu sefer söylediği açıktı. "Savaş, Valcotta."

Göğsü sıkıştıkça nefes almakta zorlanıyor, ona gitme dürtüsüyle savaşırken bacaklarındaki kaslar bükülüyordu. *Seni kontrol etmesine izin veremezsin,* diye bağırdı kendi kendine. *Kendi kaderinin efendisi olmak istiyorsan tek başına ayakta durmalısın.*

"O zaman sabah," dedi. "İyi geceler, Hazretleri." Topuklarının üzerinde dönen Zarrah tekrar soğuğa doğru adım attı.

DÜNYA yanıyordu.

Alevlerden kaçmaya çalışarak koştu ama ayaklarının altında bir ceset denizi vardı. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Gözleri cam gibiydi, hareketsiz ve görmüyorlardı ama elleri hareket ediyordu. Bacaklarını yakalayıp kavırıyor, tırnakları derisini tırmalıyordu.

"Bırak beni," diye bağırdı, ayakları ete batıyordu. Çıtırdayan kemik.

"Katil." Ağızları birlikte hareket etti, sinekler havayı duman gibi karartmak için dışarıya doğru yayıldı.

Alevler yaklaştı, daha da yaktı, kömürleşen etin kokusu burnuna doldu ama alevler yukarı ulaşmadan hemen önce kurtulmayı başardı.

İleride bir tepe belirdi ve tökezleyerek tepeye doğru tırmandı. Sinek sürülerinin ve pis kokulu duman bulutlarının üstündeki tepeye ulaşması gerekiyordu.

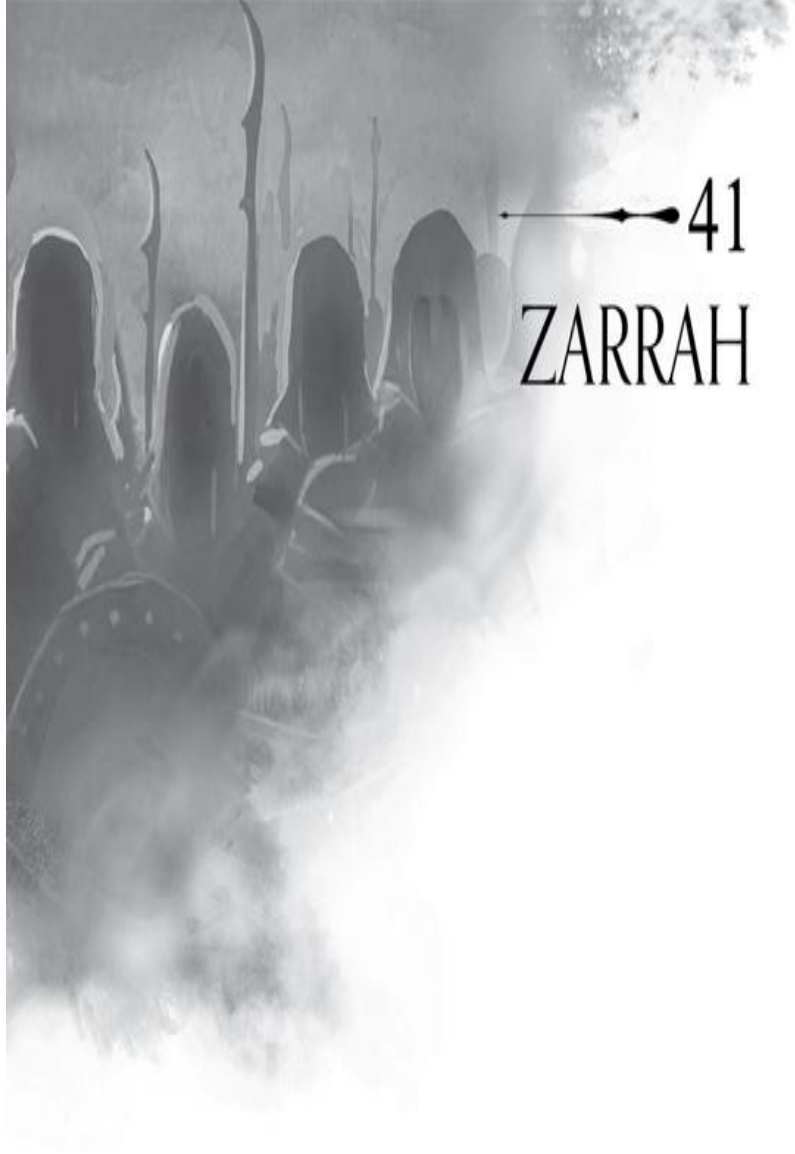
Ciğerleri yanmış, parmakları sivri kayalar tarafından kesilmiş ve morarmıştı. Sonunda temiz bir nefes aldı ve gözyaşlarını kırıştıran geri verdi.

Zarrah onun önünde durdu, gözleri aşağıdakilerle aynı durgun camdı. "Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun," diye fısıldadı, sonra da onu sertçe itti.

Düşüyordu. Duman ve alevlerin içine düşüyordu, eller ona uzanıyordu. Kıyametleri için onu suçlarken bile onu kucaklıyorlardı.

Tekrar onlardan uzaklaştı ve koşmaya başladı. Ama kaçış yoktu.

Onun için değil.

Sadece İthanyalıların yoluna çıkacağını ANLAYAN Zarrah yolcu kabinlerinden birine çekilmiş, aşırı yorgunluk onu uykuya sürüklemişti. Ama bu kâbuslarla dolu bir uykuydu ve daha fazla dayanamayana kadar onu tekrar tekrar uyandırıyor. Kamarasında bir ileri bir geri volta atmayı da hazmedememiş, endişe onu ana güvertenin açık havasına sürüklemişti.

Aren kaptanın kamarasından çıkarken o da ortaya çıkmıştı. "O nasıl?" diye sordu hemen, rüyalarına musallat olan soru dudaklarından yırtılarak.

Ithicana Kralı bir omzunu kaldırdı. "Lara yarası kötüleşmezse yaşayacağını söylüyor. Onu kısmen acı çekmemesi için baygın tutuyor ama çoğunlukla kendi kendine düşünecek kadar ayılırsa yatak ihtiyacını göz ardı edeceğini düşündüğü için. Ben de aynı fikirdeyim."

"Aynı şekilde," diye mırıldandı Zarrah, Jor'un kendisi için bulduğu paltoyu omuzlarına sıkıca sararak. Adada sahip olduğundan daha fazla giysisi olmasına rağmen, İthikanyalıların gemiyi sürme hızı sürekli bir rüzgâr sağlıyor, soğuk hava iliklerine kadar işliyordu.

Sessizce durdular ve sonra Aren, "Gidip onu kendin görebilirsin," dedi.

"Hayır." Sözcük dudaklarından titreyerek döküldü ve Zarrah garip bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalıştı. "Lara ne yaptığını biliyor. Ben sadece ona engel olurum."

Zayıf bir bahaneydi ve ikisi de bunun farkındaydı ama Aren sadece, "Düz bir rotada ilerlediğimize göre iyi zaman geçiriyoruz. Anakarayı görmemiz uzun sürmeyecek."

"Donanma hedefimizin Arakis olduğundan şüpheleniyor olmalı. Peşimize düşeceklerdir." "Sizi temin ederim," diye kıkırdadı Aren, "biz daha hızlı yelken açarız."

Daha önce yaptıkları konuşmanın bir varyasyonuydu ama arayış, kapının diğer tarafında yatandan daha güvenli bir endişeydi. Zarrah adadan ilk kaçtıklarından beri bir sakinlik bulmuştu ama Keris ne zaman düşüncelerine girse bu sakinlik buharlaşıyordu. Ne zaman onun uyanmama ihtimalini düşünse. Onu solgun, baygın ve hâlâ ölümün eşiğinde görmek onu mahvedebilirdi ve bir başka taşkınlığı Zarrah'ın karnına bir bıçak saplanmasına neden olabilirdi.

Ve onu oraya kimin koyacağını çok iyi biliyordu.

"Davranışım için özür dilerim, Majesteleri," dedi aniden. "Özellikle de benim adıma aldığınız riskler göz önüne alındığında, aşırı öfkeli ve nankör davrandım. Lütfen size ve sizinkilere büyük saygı duyduğumu ve kendimi her zaman Ithicana'ya borçlu sayacağımı bilin."

Aren'in başı eğik, ela gözleri düşünüyordu. "Bana kalırsa özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Zarrah. Biz yalnızken sen Ithicana'nın müttefikiydin ve borçların muhasebesini tutmak yerine belki de sadece birbirimize dost olarak davranmaya devam etmeyi taahhüt ederiz."

Zarrah bir elini kalbine bastırdı. "Ithicana'nın yöneticilerini dost olarak adlandırmak benim için bir onurdur. Teşekkür."

Aren güldü. "Lara adına konuşmuyorum. Ama bu özrü onun kulaklarına ulaştırırken sana bol şans diliyorum." Sonra döndü ve uzaklaştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Zarrah nefesinin altında. Gözlerini sımsıkı yumdu, yapılması gerektiğini bilse de bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyordu. Keris'e karşı olan davranışı Lara'yı kendisine düşman etmişti ama aslında diğer kadınla aralarındaki mesafe bu andan çok daha öncesine dayanıyordu. Bilinçli ya da değil, bu Zarrah'ın işiydi, çünkü onun yanında kendini hiçbir zaman rahat hissetmemiştir.

Zarrah bir asker olarak yetiştirilmişti. Bir yıl önce, bunun hayatını savaş ve stratejiye adanmak anlamına geldiğini söyleyebilirdi, ancak Zarrah şimdi bunun daha derinlere uzandığını fark etti. Başkalarını nasıl gördüğünü yönetiyordu, herkes ya bir üst, ya bir akran ya da bir asttı ve insanlara buna göre davranıyordu. Teyzesi ona herkesten uzak durmasını, dostluk ya da duyguların çizgileri bulanıklaştırmasına asla izin vermemesini tembihlemişti. Bunun tek istisnası Yrina'ydı ama Zarrah şimdi geriye dönüp baktığında onun hiç de istisna olmadığını görüyordu. Teyzesi Yrina'yı seçmişti ve Zarrah onu ne kadar sevse de, Yrina'ya bir arkadaştan çok bir ast gibi davranmıştı.

Hiç arkadaşı yoktu.

Nasıl arkadaş olunacağını bilmiyordu.

Bu yüzden Aren ve diğer İthikanyalılar gibi kişilere yönelmek çok daha rahattı. Onlar da askerdi. Onları anlıyordu. Onların etrafında nasıl olması gerektiğini anlıyordu.

Ama Lara değil.

Lara nadir ve tehlikeli yeteneklere sahip bir savaşçıydı ama bir asker değildi. O bir kraliçeydi ama Zarrah'ın kraliçesi değildi. Ve Zarrah'ın tam olarak açıklayamadığı nedenlerden ötürü, Lara'yı kategorize edememesi onu diğer kadının yanında nasıl davranması gerektiği konusunda kararsız bırakmıştı. Özellikle de Zarrah'ın Lara'nın Ithicana'nın işgalindeki rolüne karşı başlangıçta hoşnutsuzluk göz önüne alındığında.

Ama Aren onu affetmişti.

Ithicana onu kabul etmişti.

Zarrah'ın Lara'nın yaptıklarını ona karşı kullanmaya devam etmeye ne hakkı vardı? Cevap, buna hiç hakkı olmadığıydı, ancak Zarrah dostluk aramak yerine, belirsizlik ve önyargının Lara'yı sahip olduğu diğer tek kategoriye yerleştirmesine izin vermişti: bir düşman.

Bir düşman.

Lara'nın da aynı duyguyu paylaşmasını sağlamak için iyi bir iş çıkarmıştı. Zarrah hata yapmıştı ve kusurlu yetiştirilme tarzını suçlamayı bırakıp bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

"Lanet olsun," diye fısıldadı ve daha sinirlerine hâkim olamadan Zarrah kaptanın kamarasının kapısını açtı. Lara bir sandalyeye kıvrılmış kitap okuyordu ama Zarrah'ın girişiyle başını kaldırdı.

Ve bıçağına uzandı.

"Majesteleri." Zarrah bir elini kalbine bastırdı. "Sizinle konuşmayı umuyordum." Gözleri Keris'in formuna kaydı, kalın battaniyelerin yükselip alçalması onu hem rahatlatıyor hem de nefesini kesiyordu. "Sakıncası yoksa yalnız."

Masmavi gözler uzun bir süre onu süzdükten sonra Lara ayağa kalktı. Keris'in nefes alıp almadığını kontrol etmek için bir elini uzattı, sonra da odayı geçti. Zarrah'ın daha önce fark etmediği hafif bir topallaması vardı ama bunun son savaştan mı yoksa daha öncesinden mi kalma bir sakatlık olduğunu Zarrah bilmiyordu. Ve sormadı da.

Zarrah'ın yanından sözsüzce geçen Lara seslendi, "Jor? Lütfen kardeşimin yanına oturur musun?"

Yaşlı İthikanyalı çözmekte olduğu ağı bıraktı ve Lara Zarrah'ı mutfağın bulunduğu ön tarafa götürürken ikisine başıyla selam verdi. Boştu, sadece küçük pencereler ve sobanın ışığıyla aydınlanıyordu. Lara bir lamba yaktı, sonra çizmesi bir şeye çarpınca kaşlarını çattı. Yerde birkaç kırık çay fincanı vardı.

Lara, "Bu gemi İthicana'nın sularında yüzerken bulundu," dedi. "Gemideki herkes ölmüştü. Jor bunun perili olduğunu düşünüyor, mürettebatımın çoğu da öyle. Belki de haklılar."

Rahatsız edici bir düşünceydi ama çay fincanlarını kıran Cardiffli hayaletlerle dolu olma ihtimali olan bir gemide yolculuk ettiklerinin ortaya çıkması aralarındaki gerginliği bir şekilde kırdı ve Zarrah, "Neden hepinizin fok derisi giydiğini merak ediyordum," dedi.

"Aslında kılık değiştirmek içindi ama soğuk havalarda çok işe yarıyor. Bu gemideki hiç kimse buna iyi tahammül edemez."

"Cardiffliiler kesinlikle soğuktan anlıyorlar."

"En azından Harendell ile aralarındaki soğuk ilişkiden dolayı. Çay?"

Zarrah başını sallayarak yara bere içindeki ahşap masaya oturdu. Kraliçe bir çaydanlığa su doldurup ısınması için ocağın üzerine koyarken, "Özür dilemek istiyorum," dedi. "Gemiye geldiğimde ve daha önceki tüm zamanlarda nasıl davrandığım için."

Lara'nın gözlerinden bir anlık şaşkınlık geçti. "Kimse yardım sen bize yardım ettin."

"İthicana'ya ve kralına yardım ettim," diye düzeltti Zarrah. "Sana değil. Sana gerçek bir iyilik de yapmadım ve bunun için üzgünüm. Vencia'dan kaçmama yardım ettin. Beni Şeytan Adası'ndan kurtarmaya yardım etti. I ..." Bu durumu düzeltmek için ne söyleyeceğini bilemediği için içten içe beceriksizliğinden yakındı ama özür dilemek yeterli değildi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, seni babamdan kurtarmak gibi bir niyetim yoktu," dedi Lara, ağzı ürkütücü bir şekilde Keris'i anımsatan yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu kocam ve kardeşimin yaptığı bir plandı ve seni geride bırakmanın daha iyi olacağını düşündüğümü açıkça hatırlıyorum. Bu yüzden beni çok yüksek bir yere koymayın."

Zarrah usulca güldü. Bir kalp atışı için, ciddiyetsizlik endişesini dağıttı ama sonra kayboldu. "Bana yardım etmek için çok şeyi riske attın Lara. Kendini. Kocanı. Halkını. Varisini." Gözleri diğer kadının karnına kaydı ve Lara bir elini koruyucu bir şekilde karnına doladı. "Gerçekten minnettarım. Hayatımın geri kalanında, ihtiyaç duyduğunuzda her zaman yardımınıza koşacağım. Ama-" Boğazı düğümlendi ve aralarındaki çatışmanın gerçek kaynağı hakkında konuşmasına izin vermedi.

Lara ayağa kalktı ve kaynayan çaydanlığı ocaktan aldı. Yontulmuş bir demliğe çay doldurdu, buharlı suyu ekledi ve iki fincanı yerleştirdi. Lara, Zarrah'ın konuşulmadan bıraktığı şeylerden bahsetmek istemiyormuş gibi Keris'ten yerine, "Bunu tek başımıza yapmadık. Asiler sizi kurtarmak için yanıp tutuşuyorlardı, özellikle de komutanın kendisi."

Adamın anısı Zarrah'ın zihnini doldurdu. Karanlıktı, net görmek zordu ama adamın görüntüsüne odaklandı. Kendisinden belki yirmi yaş , kafası tıraşlı, gür sakallı. Uzun ve geniş. Herhangi bir Valcottan erkeğine ait bir tanımlama, yine de ona tamamen tanıdık gelmişti. "Sana adını söyledi mi?"

Lara başını salladı. "İkimiz de kimliğimiz konusunda açık sözlü değildik. Gemilerini keşif yaparken gördük, donanma olmadığını biliyorduk. Jor ve ben gizlice gemiye çıktık ve planlarına kulak misafiri olduk, ittifak teklif ettik."

Zarrah, Lara kendini ifşa ettiğinde isyancıların yaşadığı şoku ancak hayal edebilirdi. Cesur bir hamleydi ve inanılmaz derecede riskliydi. Ama Lara çaresizdi.

Lara kaşlarını çattı, sonra ekledi, "Önemli mi bilmiyorum ama kurtarmak istedikleri sadece sendin, diğerleri değil. Arenin bana mahkûmların... *diyetiyle* ilgili anlattıklarına bakılırsa, komutanın hapsedilenlerle arasına mesafe koymak istemiş olabileceğini düşünüyorum."

Suçluluk duygusu Zarrah'ın midesini bulandırdı çünkü esirlerin, komutanın onları kurtarmaya niyetli olduğuna dair neredeyse dini bir inanca sahip olduklarını hatırladı. Aksini öğrenmek önemli bir darbe olurdu, özellikle de isyan onları geri kabul etmeyi reddederse. Yine de Daria'nın cesetleri varillere doldurduğunu gördüğünde verdiği içgüdüsel tepkiyi, gözünün önünde tüketilen etin Kian'ın kabile üyelerinin eti olduğunu fark ettiğinde hissettiği hastalığı da hatırladı. Komutanın ve askerlerinin bu vahşeti görmezden gelip kabileyi tekrar aralarına kabul etmelerini beklemek mantıksızdı.

Bunların hepsi adaletsizdi ve *hepsi* teyzesinin suçuydu.

"Beni korudular," dedi. "Beni yanlarına aldılar ve bana baktılar, onların her gün karşılaştıkları dehşete asla katlanmak zorunda kalmamamı sağladılar. Ben ... yaptıklarını tasvip etmiyorum, ama hayatta kalmak istiyorlarsa başka seçenekleri olmadığını da şimdi görüyorum."

Lara çayından bir yudum aldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Hayatta kalmak için akla hayale gelmeyecek bir şeyi yapmayı seçmek yine de bir seçimdir ve bunu gözleri açık bir şekilde yapmışlardır. Yaptıklarının sonuçlarının hala sahip oldukları hayata değip değmeyeceğini sadece onlar söyleyebilir."

"İyi dedin." Zarrah soğuk ellerini fincanına sardı. "Yine de onlara borçlu olduğumu hissediyorum. Onlar için elimden geleni yapmakla yükümlüyüm, onları yargılamaya terk etmekle değil."

"Bu size pahalıya mal olacak," dedi Lara. "Yaptıkları ahlaki açıdan kınanacak bir şey ve onları destekliyor gibi görünmek başkalarını size karşı döndürebilir. Siyasi açıdan da iyi bir hareket değil."

"Sen olsan ne yapardın?"

Lara kıkırdayarak, "İyi düşünülmüş kararlarla tanınmam," dedi, "bu yüzden sorulacak kişinin ben olduğumdan emin değilim. Ama şunu söyleyebilirim ki insanlara bir kurtuluş şansı vermenin iyi bir şey olduğuna inanıyorum. Bu fırsatı nasıl değerlendirecekleri onlara kalmış."

Zarrah, Lara'nın bahsettiği kabilenin Daria'nın kabilesi olmadığını bildiğinden çaydan derin bir yudum aldı ve sıcak sıvı dilini yaktığında yüzünü buruşturdu. Keris'in Ithicana'ya verdiği zarar düşünüldüğünde, inanması ne kadar imkânsız olsa da, Zarrah seyahatleri sırasında kız kardeşinin affını kazandığını görebiliyordu. Bundan öte, onun sadakatini kazanmıştı. Ve onun korumasını.

Kendisini bile anlamazken, ruh halini Lara'ya nasıl açıklayabilirdi? Neredeyse hiç kontrol edemediği, parçalanmış ve sürekli değişen duygularını organize edemezken? "Yapmam gereken şeyler var," dedi Zarrah sonunda. "Kendim için ve Valcotta için ve korkarım ki Keris'in tekrar yaklaşmasına izin verirsem, bunlar benim değil onun yöntemiyle yapılacaktır."

"Çünkü ona güvenmiyorsun."

Zarrah kendini Lara'nın gözleriyle buluşmaya zorladı ve bu Keris'in gözlerine bakmaya o kadar acı verici bir şekilde benziyordu ki, zayıf soğukkanlılığı titredi. "Çünkü kendime güvenmiyorum."

Lara'nın ağzı sempatiyle gerildi ve yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

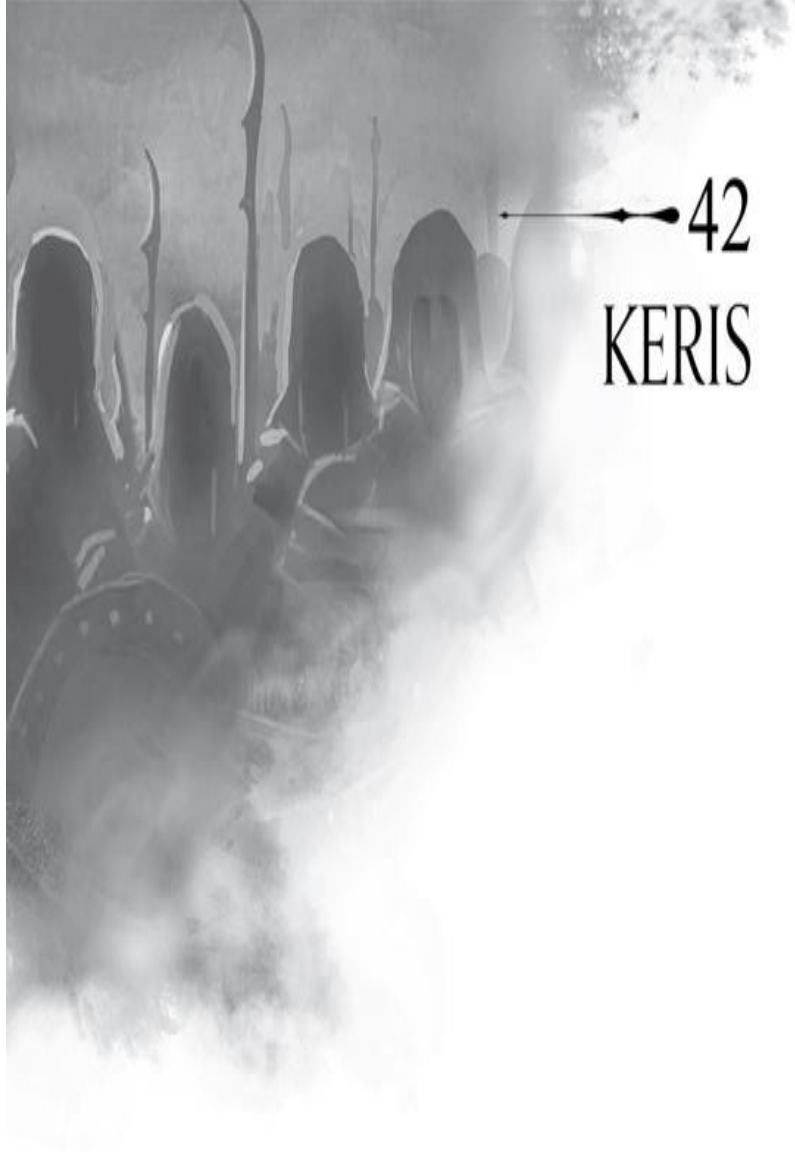
"Ona zarar vereceğimi biliyorum." Zarrah sesini sabitlemek için derin bir nefes aldı, bunun boş bir çaba olduğunu bilmesine rağmen. "Ve bunun seninle asla arkadaş olamayacağımız anlamına geldiğini de biliyorum. Ama umarım bu düşman olmamız gerektiği anlamına gelmez, Majesteleri."

sessizlik uzanıyordu, tek ses dalgaların üzerinde ilerlerken geminin gövdesine çarpan denizin sesiydi, suyun sertliği düşüncelerinin çalkantısını yansıtıyordu.

Sonra Lara masanın öbür ucuna uzandı ve Zarrah'ın ellerinden birini tuttu. Cildi Zarrah'ın gibi yara izleriyle doluydu, avuç içleri nasırlarla pürüzlüydü ama yine de birkaç tırnağında hâlâ pembe cila izleri parlıyordu. Bu yan yana duruş Kraliçe'yi bir şekilde çok acı verici bir şekilde insan gibi gösteriyordu ve Zarrah koşullar farklı olsaydı sahip olabilecekleri dostluk için kederini yuttu. Eğer oldukları kişi olmasalardı, çünkü Lara da bir silah olarak kullanılmanın nasıl bir şey olduğunu en az Zarrah kadar iyi biliyordu.

"Sizi neden sevdiğini anlıyorum," dedi Lara. "Birbirinizde olmayan her şeysiniz, mükemmel birer folyosunuz ve siz olmadan onun ne hale geleceğinden korkuyorum." Zarrah'ın elini sıktı, sonra bıraktı ve ayağa kalktı. "Ve sen de onsuz."

Bununla birlikte, Ithicana Kraliçesi odadan ve Zarrah'ı eskisinden yalnız hissettirdi.

42 KERIS

"KERIS. KERIS."

İnledi, acı yüzüne tokat gibi çarparken bile göz kapakları açıldı, tüm vücudu hâlâ yanıyormuş gibi hissediyordu. Üstünde bir yüz belirdi ve gözlerini kırıştıtarak Lara'ya odaklandı.

"gerek," dedi. "Valcottan sahilini görmek üzereyiz."

Halsiz zihni onun sözlerini algılamakta zorlandı ama sonunda, "Bana her ne verdiysen, bir daha verme," demeyi başardı.

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

"Bu dinlenmek değildi," diye mırıldandı, hâlâ defalarca tekrarlanan kâbusun dehşetini hissediyordu.

Dirseğini altına alarak doğrulmaya çalıştı ama acı görüşünü beyaza çevirdi. Dışlerinin "Kahretsin," dedi. "Öncekinden daha çok acıyor."

"Sana vereceğim herhangi bir şey seni ," dedi Lara, onu rahatlatarak.

"O zaman acı olsun." Sırtındaki yastıkları iterken çılgılık atmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. "becerilerin arzulan bir şey, kardeşim."

Lara . "Olgunlaşmakta olan bir ceset olmadığın için şanslısın."

Rüyalarındaki görüntüler zihnini doldurdu ve Keris irkildi, ona uzattığı bir bardak suyu hüpürdeterek bu hareketi örtbas etti. "O..."

"O iyi." Lara onun bardağını yeniden doldurduktan sonra sanki bir tür sakatmış gibi battaniyesini düzeltti. Bu belki de doğrudu. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Keris'in göğsü sıkıştı, çünkü Zarrah'ın uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğu kişi *kendisiydi*.

Ne bekliyordun? diye fısıldadı ses. Senin yanında oturmasını mı?

"Onu asilere katılmaya götürüyoruz," dedi Lara. "Sonra da Ithicana'ya döneceğiz. Senin Maridrina'ya dönmen için gerekli düzenlemeleri yapacağız ve sonra da Zarrah'ın isyancılarla ne gibi adımlar attığını görmek için bekleyeceğiz. Dinlenmeye ihtiyacın var. Gücünü yeniden kazanmalısın."

Haklıydı ama yapacak çok şey vardı. "Zarrah'la konuşmam gerek."

Kız kardeşi başka tarafa baktı, çenesi gerilmişti. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Onu kendi haline bırakmak daha iyi."

Keris onun önüne koyduğu çorba kâsesini itti. Lara'ya Zarrah'ın kendisini affetmesini beklemediğini söylediğinde ne kadar saçmaladığını şimdi . Bencil ve kibirli özünde, onu kurtarmak için her şeyi riske atmanın önemli olacağını düşünmüştü. Bunun ona, başka bir şans olmasa bile, en azından bir tür ... şey, tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

Kapı açıldı ve Jor içeri girdi. "Kendimize Arakis'in kuzeyinde bir koy bulduk ama hızlı olmamız gerekiyor. Devriyeler var ve liman vergilerinden kaçmaya çalışıklarına inandıkları kişileri batırmakta acele ediyorlar." Gözleri Keris'inkilerle kilitlendi. "Planımız Zarrah'ı sandalla sahile getirmek, sonra da yollarımızı ayırmak."

Veda etmeyi planlıyor muydu?

Onu bilinen dünyanın en kötü hapishanesinden çıkarmak için kıtanın yarısına yelken açmış, hayatını ve uzuvlarını riske atmıştı ve lanet olası bir vedaya bile değmezdi.

"Aren seni soruyor," dedi Jor Lara'ya.

Kız kardeşi yüzünü buruşturdu, sonra da "Keris'in yanında kal. Yarasını kötüleştirecek bir şey yapmadığından emin ol." Sonra ona doğru döndü. "Sen Maridrina'nın kralısın. Krallığın darmadağın olmuş durumda ama onu hiç tanımadığın bir üvey kız kardeşinin ellerine bırakmışsın; krallığı yöneten tüm kadın ve erkekler Ahnna ve onun sahtekârları tarafından senin Ithicana'da olduğuna inandırılmış, halkını da kim bilir neyi kabul ettiğine inandırmışlar. Sizin geri dönmeniz, Zarrah'ın da ilerlemesi gerekiyor. Desteğinize ihtiyacı olacak ama bunu sadece Vencia'dan verebilirsiniz. Ona ihtiyacı olan şeyi ancak Maridrina'nın kralı olursan verebilirsin ve bu da ayrı olman gerektiği anlamına gelir."

"Eğer geri dönersem ve ona bir şey olursa, o zaman ne olacak?" diye sordu. "Petra'nın egemenliği güvence altına alınıp kuzeye yürümesi ne kadar sürer? Maridrina Nerastis'i almaya karar verdiğinde onu savunacak güce sahip değil. Kuzeye doğru ilerleyip benim topraklarımı alır ve halkımı katlederse onu durduracak gücü de yok. Babam Ithicana ile savaşa girerek planlarına alet oldu, çünkü Maridrina şu anda hiç olmadığı kadar zayıf ve benim Vencia'daki kulesinde oturmam bunu değiştirmeyecek. Zarrah'ın tacı geri alma şansına sahip olmasını sağlamak *değiştirecek*."

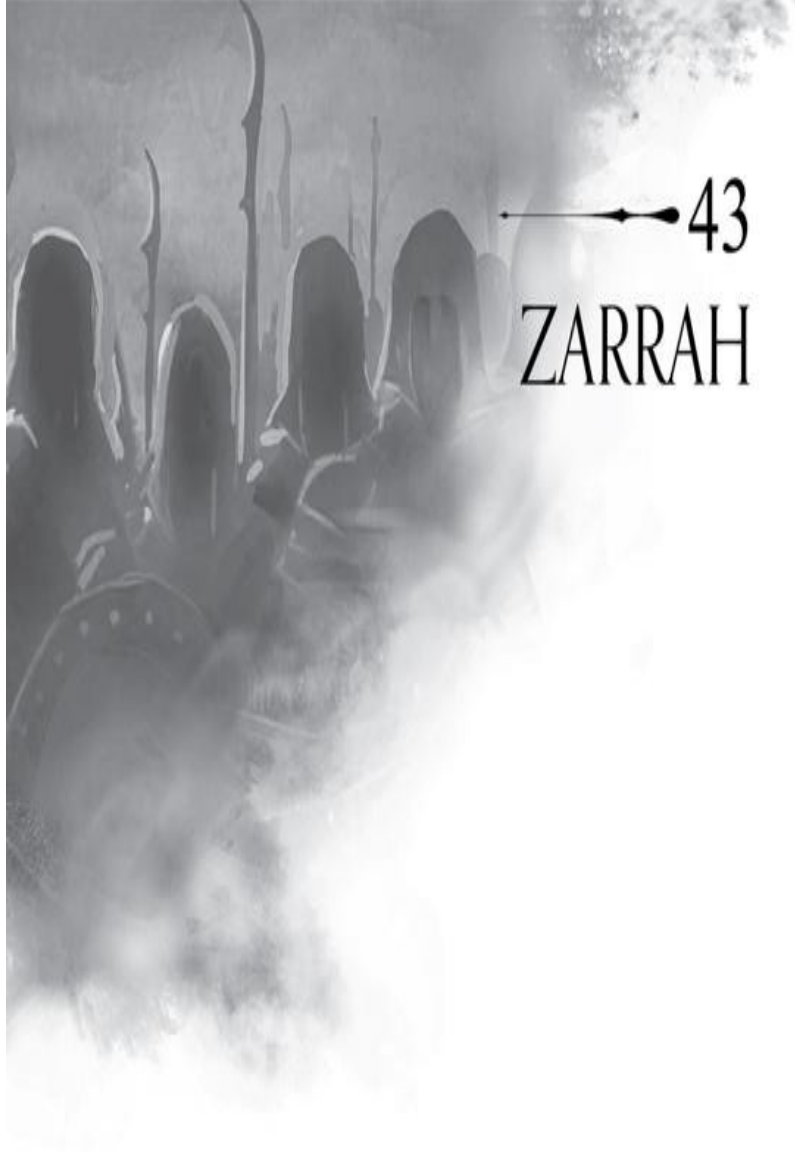
"Zarrah'ın senden iki kat daha savaşçı olduğunu boş ver, sen ölüm döşeğinden daha yeni kalkmışken ona nasıl yardım etmeyi bekliyorsun?" Lara ellerini havaya kaldırdı. "Seni yanında bile istemiyor Keris. Bunu tek başına yapmak istiyor. O yüzden bırak yapsın."

Keris cevap vermek yerine yavaşça ayağa kalktı. "Kendine iyi bak Lara." Çenesinden tutarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ithicana'nın ihtiyacı olan kraliçe sensin küçük kardeşim ve zamanla hak ettiğin krallığa dönüşecek."

Gözleri doldu ama yaş akmadı. "Sen bir aptalsın." Sonra kollarını adamın ortasına doladı ve dönmeden önce onu sertçe sıktı. "Jor, ona iyi bak."

Yaşlı İthikanyalı kadın gittikten sonra uzun bir nefes verdi ve Keris'e döndü. "Aptalca bir şey yapmak için bahanen olsun diye sana içecek sert bir şeyler bulmamı ister misin?"

"Evet," diye yanıtladı Keris. "Gerçi bunun bir içkiden fazlasını gerektireceğinden şüpheleniyorum."

ZARRAH A Küpeştede oturmuş, Valcotta sahilinin ufukta büyümesini izliyor, hem ülkesini bir zorbadan kurtarmak için yola koyulacağı dakikaları sayıyor hem de zamanın diliyordu.

Gemi temkinli bir manevrayla kıyıya yaklaştı ve sonunda kayalık bir sahili olan, çam ağaçlarıyla kaplı dik tepelerin sudan yükseldiği küçük bir koya demir attı. Oyalanmak için hiçbir neden yoktu ve acele etmek için her türlü neden vardı, yine de Zarrah kendini küpeştenin yanında donmuş buldu.

Lara ve Aren onun durduğu yere yaklaştılar, Aren mürettebatına bir sandal hazırlamaları için emir veriyordu. Zarrah yanaklarının içini çiğnedikten sonra "Uyandı mı?" diye sordu.

Ithicana'nın kraliçesi başıyla kısa bir selam verdi. "Uyandı ve ayağa kalktı. Planlarınızı biliyor. Ayrılacağınızı biliyor." Henüz veda etmeye gelmemiştir.

En iyisi bu, diye hatırlattı kendine hareketsiz dururken bile. *Valcotta'ya odaklanmalısın. Maridrina'ya dönmesi gerekiyor. Söylenmesi gereken her şey haberciler aracılığıyla iletilebilir.*

Hayır, diye fısıldadı kalbi. *Her şeyi değil. Veda etmen gerek.*

Zarrah iradesi dışında dönüp kaptanın kamarasının kapısına baktı. Beklerken kendi kendine, onun *takdiri hak ettiğini* söyledi. *Yaptığı her şey için bir teşekkürü hak ediyor. Hak ediyor ...*

"Lanet ," dedi dişlerinin arasından, nefes almakta zorlanıyordu, çünkü göğsünün etrafında bir mengene oluşmuş gibi hissediyordu. Eğer o odaya girerse, dudaklarından aralarındaki şeye hayat verecek kelimeler dökülecekti. Umut verecekti. Ve bu veda etmemekten daha acımasızdı, çünkü kalbi aksini ne kadar isterse istesin, aralarında bir gelecek yoktu.

Valcotta bunu karşılayamazdı.

Bir bacağını kenardan sarkıtarak merdivenden tekneye indi, Aren de onu takip etti. "Acele etmeliyiz," dedi ona. "Donanma kaçakçılar için devriye geziyor ve bu da böyle görünecek."

"İhtiyacınız olan her şey var mı?"

"Evet."

Yalan, çünkü kendini gemiye bakarken buldu. Onu güvertede görmeyi umuyordu. Bir pencereden. Hiçbir şey yoktu.

Tekne sığığa ulaştı, İthikanyalılar tekneden atladılar ve tekneyi sahile çekerken soğuk suya lanet okudular.

Aren sık ormana bakarak, "Sanki son kez yollarımız ayrılmış gibi," diye mırıldandı. "Arkanı kolla." Zarrah kumsalın kaygan taşlarına adım attı, para ve erzak dolu çantasını okşadı. "Teşekkür ."

Aren tereddüt etti, sonra "Keşke senin için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı Zarrah, ama İthicana'ya dönmem gerek." dedi. Gülümsedi. "Duyarlılığına minnettarım ama bu benim savaşım."

Oyalandıkları her dakika onları riske atıyordu ama Zarrah'ın gözleri hâlâ gemiye kayıyor, Keris'in tanıdık altın saçlarını arıyordu.

Hiçbir şey.

İthicana kralına "Hoşça kalın majesteleri," dedi ve İthicana'lıların onu gemiye geri götürmesini izlemeye koyuldu. Ancak o zaman yürümeye başladı. Gözleri akmayan yaşlarla yanıyordu ama Zarrah tepedeki dar patikayı tırmanırken arkasına bakmadı, burnuna çam kokusu geliyordu. Yukarı ve yukarı, ağaçların arasından çıkana kadar hiç durmadı. Orada durup denize baktı ve ufka doğru yol alan gemiyi izledi.

Bitti, diye kendi kendine söylendi. Bitti. Asla

bitmeyecekti.

"Gidişlerine çok fazla gözyaşı dökme," dedi arkasından bir ses. "Aksi yöndeki tüm protestolarına rağmen Aren'in bu isyana burnunu sokmaktan kendini alıkoyamayacağını umuyorum. Teyzenden gerçekten hoşlanmıyor."

Zarrah belindeki kılıcı gevşeterek döndü, Keris'in sesinin tanıdık kadife tonu gözleri ona kilitlenmeden bir kalp atışı önce kaydedildi. Bir kayanın üzerine oturmuş, bir elinde şarap kadehi, yanında yarısı boşalmış bir şarap şişesi ve peynir seçkisi duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı denize doğru dönmeden önce. Ama gemi sinyal veremeyecek kadar uzaklaşmıştı. "Denize düştüğünü sanacaklar!"

"Bundan şüpheliyim," diye cevapladı Keris şarabını yudumlarken. "Beni kıyıya çeken Jor'du ve bize zaman kazandırmak için demir atmakta acele etmeyen de Aren'di."

Aren'in bildiği ve hiçbir şey söylemediği haksız bir ihanet duygusu kapladı içini. "Neden? Neden buradasın Keris?"

"Çünkü seninle bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"O zaman onu gemide almalıydık," diye bağırdı. "Benim için yaptığın her şey için minnettarım Keris. Gerçekten minnettarım. Ama bu benim savaşım. Valcotta'ya odaklanmalıyım. Senin Maridrina'ya dönmen gerek."

Keris şarabından bir yudum aldı, ardından narin bardağı peynirin yanındaki taşın üzerine koydu. "Bunlar senin siparişlerin mi?" Kadın cevap vermedi.

Keris ayağa kalkarak ona doğru yürüdü, masmavi gözlerindeki yoğunluk Zarrah'ın midesinin neden oldu.

Adam onun önünde durdu ve kadın ileri mi yoksa geri mi adım atması gerektiğinden emin olamayarak sallandı. Saldırması mı yoksa geri çekilmesi mi gerektiğinden.

"Beni ikna . İkna edilebilirim. İkna edilebilirim." "Ama konu ailem, halkım ya da krallığım olduğunda bana emir verilmeyecektir."

Zarrah çenesini kaldırdı ve gözlerini kırpmadan adamın bakışlarına karşılık verdi. "Sen-"

"Daha bitirmedim." Nefesi ılıktı, içtiği şarabın hafif kokusunu taşıyordu. "Valcotta'nın hüküm süren imparatoriçesi gözünü benim sırtıma dikmiş durumda. Beni, ailemi ve halkımı yok etmek istiyor. Maridrina'yı yakıp kül etmek istiyor ama sen bana bunun benim savaşım olmadığını söyleme cüretini gösteriyorsun. Sanki senin askerlerinden biriymişim ve emirlerine bağlıymışım gibi Vencia'ya dönüp talimatlarını beklememi söylüyorsun. Ama değilim."

"Sence-" Adamın başı öne eğilip gözleri kısılnca sözünü kesti.

"Ve bu ilk kez olmuyor. İthicana ile olan entrikalarınızın krallığım ve halkım üzerinde feci bir etkisi olmasına rağmen beni bu işe karıştırmadınız. Bunun yerine Nerastis'teki baraja tek amacın bana nasıl

." Hâlâ daha yakınına eğildi. "Buna hakkın yoktu."

Kalbi öyle şiddetli çarpıyordu ki Zarrah göğsünden fırlayacağına yemin edebilirdi. İçini sayısız duygu dolduruyordu ama ona her zaman en iyi gelen duyguya tutunmuştu. Öfke. "Ama buna hakkın vardı? Güvenime ihanet ettin ve sana güvendiğim bilgileri kendi planlarını yapmak için kullandın, sonra da Southwatch Adası'nda durup *bana* her şeyin nasıl olacağını anlattın. Burada durup beni azarlayan ikiyüzlülük. İkiyüzlülüğten de beter, çünkü en azından ben sana ihanet etmedim."

"Öyle değil ?" Sesi soğuktu ama boğazındaki nabız hızlı atıyordu. "Savaşı nasıl bitireceğimizi birlikte planladık. Krallıklarımız arasında nasıl bir barış inşa edeceğimizi, böylece gelecek nesillerin başlarının üzerinde şiddet bulutları olmadan büyüyeceklerini. Eğer bir kenara çekilip hiçbir şey yapmasaydım, babamı Ithicana'dan kovmak için gemilerini meşru bir savaşa soksaydın, bu Sonsuz Savaş'ın alevlerine benzin dökmek olurdu. Bunu görecektik kadar yaşayamazdınız, çünkü savaşta şehit olmayı başaramasaydınız, Petra'nın emirlerine uymadığınız için bir hain olarak idam edilirdiniz. Yaktığın bir geleceğin külleri arasında paramparça bir kalple hayatta kalacaktım ve bunun ihanet olmadığını söylemen için sana meydan okuyorum Valcotta."

İrkildi, sonra onun sözlerinin tokadını kendi kınıyla sildi. "Bana Maridrina için ihanet etmedin. Bana kendin için ihanet ettin. Çünkü gitmeme izin vermeye dayanamadın."

"İkiyüzlülük boldur, çünkü ikimiz de biliyoruz ki bana tek yol olduğu değil, hatta en iyi yol olduğu için değil, onurunu, kefareti ihtiyacını ve intikam arzunu tatmin ettiği için ihanet ettin."

Zehrâ'nın dudakları inkâr etmek için aralandı ama nefesi yetmediği için hiçbir kelime çıkmadı. "Ben..." demeyi başardı, sonra bir ağız dolusu hava yutmak için sözünü kesti. "Bunu yaptım çünkü yapılacak doğru şey buydu."

Sessizlik.

"Bilmiyorum," dedi Keris sonunda, "bana mı yalan söylüyorsun yoksa kendine mi yalan söylüyorsun?"

İçgüdüleri ona saldırmasını istiyordu. Kendi başarısızlıklarının bıcağını saplayıp derinlere saplamasını ama bunun yerine Zarrah kendini aynı soruyu kalbine sormaya zorladı. Ruhunun derinliklerinden yükselen gerçek, gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. "Ben de bilmiyorum."

Keris'in boğazı sanki zor yutkunuyormuş gibi hareket etti. "Seni savaşın dışında tutmak için babamı Eranahl'ın üzerine saldırdım için kendime pişman olmadığımı söyledim. Hayatını kurtarmak her türlü bedele değerdi. Ama..." Arkasını döndü, gözlerini denize dikti. "Birleştikimiz ve her şeyin mümkün olduğu bir an vardı ve bir şekilde ben... bir şekilde bunu daha bencil motivasyonların ağırlığı altında kaybettik. Kendi payıma pişmanım. Keşke o yere geri dönmeyen bir yolu olsaydı."

Keder üzerine çöktü, diğer tüm duyguları bastırdı ve dünyayı soluk ve gri bıraktı. Çünkü o haklıydı.

Ama teyzesi de öyleydi.

Her ne kadar arzuları konusunda birleşmiş olsalar da, hayallerinin başarısız olmasını sağlayan şey birbirlerine duydukları arzuydu. Adam Maridrina'nın kralıydı. O ise Valcotta İmparatoriçesi olmak istiyordu. Gerçek ve kalıcı bir barış için kendilerini tamamen halklarına adanmaları gerekiyordu ki gecelerini birbirlerinin kollarında geçirirlerse bu asla gerçekleşmeyecekti. "Geri dönemeyiz Keris. Dönemeyeceğim."

Buz gibi rüzgâr başının arkasındaki bağdan bir tutam saçını kopardı ve yavaşça başını sallarken yüzünde bir tutam mısırlı ipeği gibi dalgalanmasına neden oldu. "Seni seviyorum, Zarrah. Aşkın ne olduğunu bilmediğimi söylüyorsun ve belki de bu doğrudur. Belki bir yanım eksik ya da kırık olduğu için daha iyi bir insanın hissedeceği şeyleri hissetmiyorum ama sana karşı hissettiklerimin beni tükettiğini biliyorum. Ciğerlerimdeki havayı çalsa bile bana nefes aldırıyor. Kalbimi göğsümden söküp alsa bile atmasını sağlıyor. Hangi kelimeyi kullandığının pek önemi yok. Önemli olan, kemiklerim toz olduktan, adım tarihe karıştıktan ve tarih zamana yenildikten sonra bile senin için böyle hissedeceğim."

Zarrah yanaklarındaki yaşları silerken kararlılığı sarsıldı. Ama o daha konuşmadan, "Geri dönüş olmadığını söylüyorsunuz, buna saygı duyuyorum ama ileriye dönük bir yol olup olmadığını sormalıyım. Siyasi müttefik olarak."

Ondan istediği buydu ama Zarrah sanki karnına yumruk yemiş gibi hissetti.

"Petra'nın iktidardan uzaklaştırılması gerekiyor," diye devam etti Keris, ama onun ellerinin nasıl yumruk haline geldiğini fark etmemişti. Kendi tırnakları da avuçlarına batıyordu. "O tacı elinde tutmaya devam ederse iki ulus da huzura kavuşamayacak ve sen ve ben birlikte çalışarak onu ortadan kaldırmak için en iyi donanıma sahibiz. Bu yüzden Maridrina'nın kralı olarak, Valcotta'nın gerçek imparatoriçesine resmi bir ittifak teklif etmek istiyorum, böylece uluslarımız ortak arzu edilen ulaşabilir." Sonra elini bir pazar tüccarı gibi uzatarak anlaşmayı mühürledi.

Zarrah vücudunun her kıvrımını bilen ele baktı. Bu el ona kimsenin şekillerde dokunmuştu. Ve başka kimse de dokunamazdı.

Bu doğru seçim, diye fısıldadı kafasının içindeki ses. Valcotta için doğru yol.

Ama buna tutunabilir miydi?

Bu düşüncüyü bir kenara iten Zarrah onun elini kavradı, elin sıcaklığı kendi parmaklarındaki soğukluğu kovaladı. "Kabul ediyorum."

Elleri uygun olandan daha uzun süre kaldı; sonra Keris ellerini çekti.

"Tamam o zaman. Muhtemelen yola çıkmalıyız. Jor bana bunun uzun bir yürüyüş olduğunu söyledi." Şarap şişesini yeniden doldurdu ve yaralanmamış omzuna attığı çantasına yerleştirdi. Ardından şarap kadehini ve peynir tabağını alan Keris patikadan aşağı inmeye başladı.

Zarrah donup kalmış, durumu kabullenmeye çalışırken onu izliyordu. Ancak Keris virajı döndüğünde sarsılarak harekete geçti ve onun peşine düştü. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

Bir yudum şarap aldı, sonra da "Bütün yollar bir yola çıkar" dedi.

"Bu en ufak bir doğru bile değil." Gözlerini gökyüzüne diken Zarrah, sağa doğru uzanan patikadaki bir dalı tuttu. "Bunu hiç düşündün mü? Asi bölgesi olsun ya da olmasın, burası hâlâ Valcotta ve sen... sen gibi... görünüyorsun."

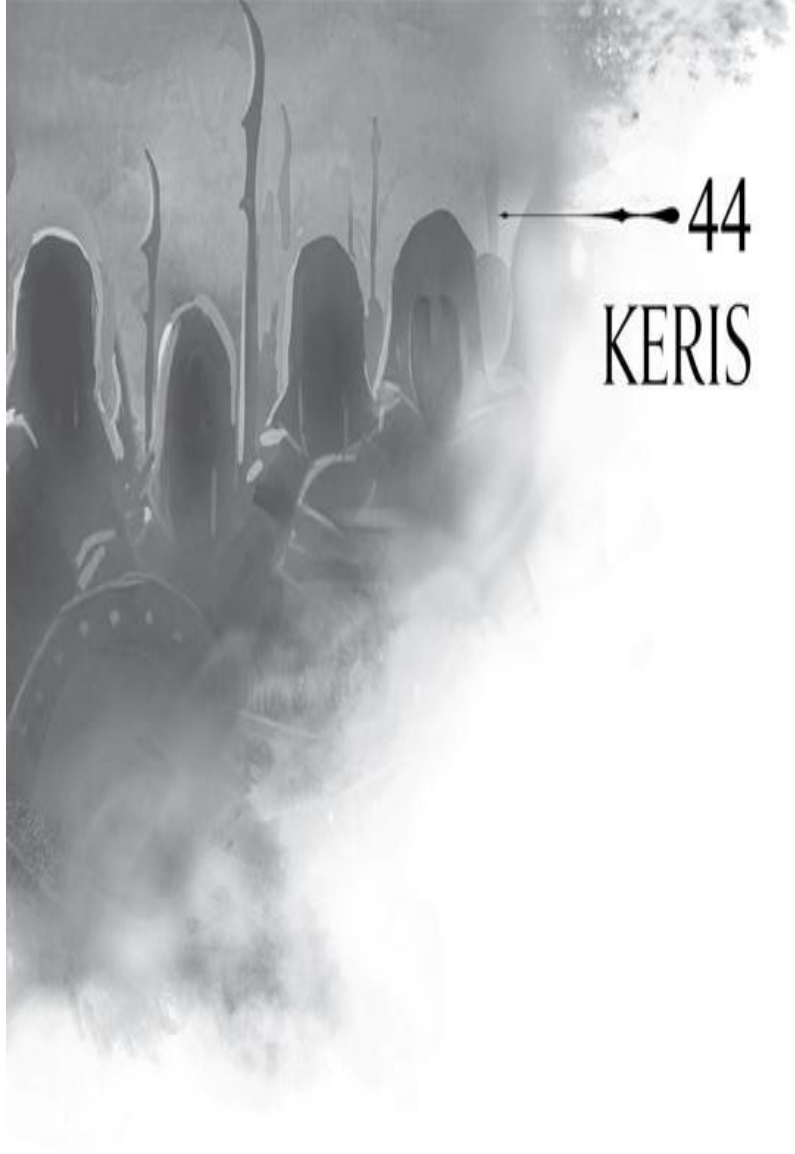
"Belagatiniz ilham verici," diye cevap verdi. "Tahttan yapacağınız konuşmaları dört gözle bekliyorum." Ona yan gözle bakarak iç geçirdi. "Sarı saçlar ve mavi gözler benzersiz özellikler değildir ve kesinlikle Maridrinian vatandaşlarıyla sınırlı değildir. Özellikle çarpıcı yakışıklılığımıza gelince, bu sadece almamız gereken bir tanınma riski."

Gözlerini gökyüzüne dikti. "Sizi ele verecek olan egonuzdur."

"Sahte tevazu hakkında ne düşündüğümü biliyorsun." Şarabını bitiren Keris kadehi çantasına yerleştirdi. "Aren bana bir planın olduğunu söyledi. Paylaşmak ister misin?"

Sen başkaları tarafından kullanılmak için yaratıldın, liderlik etmek için değil. Zarrah, Bermin'in sesiyle birlikte yükselen endişeyi bastırdı. *Bir anlaşmanız var,* diye hatırlattı kendine. *Bu siyasi bir ittifak, başka bir şey değil.* "Komutanı bulun," diye cevap verdi.

Bunun bir plan değil, bir hedef olduğunu söylemesini bekledi ama Keris sadece pelerininin kapüşonunu öne doğru çekerek yüzünü gizledi. "Başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor."

44

KERIS

YOL, gerçekten de bir yola, Arakis şehrine giden bir yola çıkıyordu. Keris'in derinden derine umut ettiği şey ise bir yataktı.

Yorgunluk görüşünü bulanıklaştırmış, vücudu ağrıtmış, yarası kaşınmış ve her santimi soğuktan kaskatı kesilmişti. Hareket etmesini sağlayan tek şey irade gücüydü, zihninin her parçası bir adım daha atmaya odaklanmıştı.

Bu da şehrin büyüklüğünü takdir etmesi için ona çok az enerji bıraktı.

Belli nedenlerden dolayı Valcotta'yı hiç ziyaret etmemişti, Zarrah'la birlikte Nerastis'in güney tarafına yaptığı yolculuk sınırın ötesine yaptığı tek seyahatti. İçki içip yıldızlarla ilgili hikâyeler okudukları bir gece, çatılarda saklanana kadar askerler tarafından takip edilmişlerdi. Daha sonra onun kollarında uyuyakalmıştı ve geriye dönüp baktığında Keris, Zarrah'ın ona kalbini o zaman verdiğini biliyordu. Her şeyin mümkün ve omuzlarının hafif hissettiği günler ve geceler.

Şimdi onunla birlikte başka bir Valcottan şehrinin sokaklarında dolaşan Keris, onu kaldırım taşlarına bastırıldığından beri olan biten her şeyin ağırlığını hissediyordu.

Büyük bir limana sahip olan Arakis bir ticaret merkeziydi ve her ulustan tüccarlar sokakları dolduruyordu. Her ne kadar tanınmaktan çekinmiş olsa da, şehirdeki tek Maridrinian'ın kendisi olmadığını, halkının Harendell ve Amarid'den gelenlerden paltolarının ve elbiselerinin kesimi, taşıdıkları silahların tarzı ve kadınların bellerindeki evlilik bıçaklarıyla ayrıldığını görmek hiç de rahatlatıcı değildi. Bu

Valcottalılar pazar tezgâhlarında onlarla takas yaparken umursamaz görünüyor, imparatoriçelerinin teşvik ettiği hemşerilerine yönelik nefretin hiçbirini göstermiyorlardı. Pyrinat'a olan uzaklıktan mı yoksa isyancıların şehirde hâkimiyet kurmasından mı kaynaklanıyordu, emin değildi ama ne zaman bir Valcottalının bakışları üzerine düşse hissettiği korkuyu hafifletiyordu.

Sokaklar insanlarla doluydu ve Keris her itilip kakıldığında yüzünü buruşturuyordu. Şehrin derinliklerine doğru ilerlerken Zarrah'ın yanında durmak gerektiğinden daha fazla çaba gerektiriyordu. "Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordu, neredeyse seslerin ve hayvanların gürültüsü arasında bağırarak zorunda kalarak.

"Hayır." Zarrah sesini duyurabilmek için ona yaklaştı, omzu koluna baskı yapıyordu ki keçi taşıyan yuvarlak bir başhemşire ona çarptı ve kadın yoldan çekilmeleri için onlara küfretti. İçgüdüleri Zarrah'ın koluna girip onu kenara çekmesini gerektiriyordu ama Keris ellerini ceplerine sokmaktan başka bir şey yapmadı.

"Ben hiç güneye gönderilmedim." Zarrah kirli saman dolu bir el arabasını çeken adama yer açmak için yana doğru kıvrıldı. "Bunu hiç sorgulamadım çünkü odak noktam her zaman Maridrina'yla olan savaştı ama şimdi bunun onun tarafından kasıtlı olarak yapıp yapılmadığını merak ediyorum."

"Öyle görünüyor." Binaların ön cephelerinden sarkan tabelaları tarayarak bir han aradı, ancak gözleri at sırtındaki üniformalı askerlere takıldı, acımasız gözleri kalabalığı tarıyordu. "Baş aşağı."

"Onları görüyorum." Zarrah onun yanında sabit adımlarla yürümeye devam ederek trafiğin akışının onları ileriye doğru çekmesine izin verdi. "Üniformalarına bir göz atmak istiyorum."

Kalabalıktan sadece dikkat çekerti, bu yüzden Keris dört atlıya sağduyunun önerdiğinden daha fazla yaklaşırlarken başını eğdi ve omuzlarını çökertti.

"Çekilin!" diye bağırdı askerlerden biri, dizginlerinin ucuyla kalabalığa vurarak. Siviller ürkerek yollarından çekildi, küfürler mırıldandı ve askerlere ters ters baktı.

"Domuz herifler!" diye bağırdı biri. "Pyrinat'a geri dönün! Gaspçı kışınızı yalamanızı özledi!"

"Kim söyledi bunu?" Asker atını döndürdü ve hayvanın arka ayakları Zarrah'a çarptı. Sinirlenen hayvan bir tekme savurup toynaklarını çığlık atan başka bir kadına çarpınca Zarrah yana doğru tökezledi. Keris Zarrah'ı belinden yakaladı, onu dik tutarken yaralı omzu itiraz ediyordu. Kalabalık hızla bir gruha dönüştü, siviller atlardan uzaklaşmak için mücadele ediyor, ancak tekrar atların içine itiliyorlardı.

Hayvanlar panikledi, saha kalkıp kıvrıldıkça gözleri dönüyor, binicileriyle savaşırken toynakları fırlıyordu.

Keris'in kalbi hızla çarpmaya başladı; her taraftan itilip kakılan insanlar ayaklarının altına düşerken parmakları Zarrah'ın giysilerine yapıştı. Bir cesede takıldı, sonra bir başkasının üzerine bastı, her kimse acı içinde çığlık atarken içini korku kapladı.

Ama yardım etmenin bir yolu yoktu, çünkü onları bu kadar kalabalığın ağırlığı altından çekip çıkarmaya çalışmak, onu kalabalığın ağır topuklarının altına çekmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Sadece ayaklarını tut, dedi kendi kendine. Ona tutun.

Ve sonra olayın yoğunluğundan kurtuldular, cadde genişledi ve dehşete düşmüş siviller ağlayarak ya da küfrederek tökezledi. Nefes nefese kalan Keris bir binanın kenarına tutundu ama Zarrah kolundan tutup onu sokağın aşağısına götürdü. "İmparatorluk muhafızı," dedi. "Kollarındaki pirinç desenlerden anlayabilirsin."

"İnsanın hayatını riske atmasına kesinlikle değecek bir bilgi," diye mırıldandı onun keskin bakışlarını görmezden gelerek.

"Onlar onun en güvendiği ve övündüğü askerler, bir şehir devriyesi değil. Buraya sadece belirli ve önemli bir amaç için gönderilmişlerdir."

"Neredeyse onlara teslim ediyordun," diye tersledi. "Ya kapüşonunu geri çekmiş olsaydın? O askerlerin her birinin senin yüzünü bildiğini varsayabilirim."

"Belli ki," diye yanıtladı Zarrah. "Ama buraya benim için gelmediler. Kaçış haberim Arakis'e en iyi ihtimalle bugün, daha büyük ihtimalle de yarın ulaşır. Pyrinat daha , o yüzden henüz haberi olmayacak. İmparatorluk muhafızları farklı bir amaç için burada."

"Gaspçı Petra denen adam göz önüne alındığında, isyancıların muhalefeti kışkırttığı varsayılabilir."

Zarrah'ın gözleri kapüşonunun altından kısıldı. "Sesini alçalt. Eğer gerçekten de bu yüzden buradalarsa, gözleri ve kulakları olarak hizmet eden üniformasız adamları olacaktır."

"Farkındayım," diye mırıldandı, aldığı risk göz önüne alındığında azarlanmaktan rahatsız olmuştu ama bu konuda mücadele edemeyecek kadar hasta hissediyordu.

Bir han bulana kadar yollarına devam ettiler, Zarrah kapıyı açtığında insanlarla dolu ortak bir oda gördü. Tavan, Nerastis'te olduğu gibi renkli camlardan yapılmış lamba dizileriyle süslenmişti ama bunlar is ve bakımsızlıktan simsiyah olmuştu. Bar odanın ortasında, alçak masalar bir tekerleğin parmaklıkları gibi uzanıyordu, hepsinin üzerinde küçük yemek tabakları ve Valcottalıların tercih ettiği koyu biradan kirli bardaklar vardı. Yalnızca iki pencere vardı; birinin vitrayında koyu renk kıvrık saçlı, taçlı bir kadın resmedilmişti ama pislğin arasından ayrıntıları görmek zordu. Diğerinin üzeri tahta ile kapatılmıştı. Arka taraftaki duvarda büyük bir taş ocak bulunuyordu; oaktan çıkan duman bacanın temizlenmeye ihtiyacı olduğunu gösteriyordu,

Ama üzerinde yaldızlı çerçeveli bir ayna asılıydı. Bir zamanlar güzel olan bu müessese artık bakımsız kalmış, havası duman, kustumuk ve bir kalıp sabuna muhtaç bedenler kokuyordu.

İnsanlar çoğunlukla Valcottan'a benziyordu, koyu renk saçları ve kahverenginin çeşitli tonlarında tenleri vardı, hem erkekler hem de kadınlar Nerastis'te gördüğü bol pantolonlar ve bol gömlekler giymişlerdi, ancak diğer uluslardan bireyler vardı. Sandalye yerine kullanılan lekeli minderlerde Maridrinialılar oturuyordu ve Harendell ile Amarid'in aksanlarını duyuyordu ama asla birlikte değillerdi. "Görünüşe göre gayet iyi uyum sağlayacağım."

"Sadece sessiz kalırsan." Zarrah bara yaklaştı. "İki odaya ihtiyacımız var," dedi bardağına köpüklü bira dolduran bir kadına.

"Dolu," diye duyurdu kadın. "Tüm Arakis'te boş oda yok. Bir yatağa dört kişi düşüyor. Şehrin dışındaki kamplardan birini deneyin."

"Şehir neden bu kadar dolu?"

Barmen bardağını doldururken durakladı ve Zarrah'a göz ucuyla baktı. "Baskınlar yüzünden. Bütün köyler yakılıp yıkıldı, bu yüzden insanlar sığınmak için şehre geldiler."

"Kim tarafından yakıldı?" Zarrah sordu ama kadın sadece omuz silkti ve başka tarafa

baktı. Korkuyordu.

Keris daha önce Maridrina'da böyle bir tepkiyi sayısız kez görmüştü. İnsanlar şiddeti dile getirmekten korkuyordu çünkü azmettiren kişi tacı takan kişiydi. Yakma işini yapanlar Petra'nın askerleriydi, muhtemelen ona karşı durmaya cüret edenleri satan farelerin fısıltıları üzerine.

"Anlıyorum," diye cevap verdi Zarrah ve yüzü kıpırtısız olsa da omuzlarındaki gerginlik onun da en az onun kadar net gördüğünü ortaya koyuyordu. "İki katını ödeyeceğim."

Barmen, "Bana ödediğinizin iki katına odasını satmak isteyen var mı?" diye bağırdı.

Keris üzerlerine bu kadar çok dikkat çekilmesinden dolayı irkildi ama kimse başını kaldırmakla kalmadı bile. "Üçlü mü?" diye bağırdı barmen, böyle bir teklifte bulunmamış olan Zarrah'a sırtarak.

"Sana odamı satarım," dedi kızıl saçlı, yağlı bir adam. "Gece için üç gümüş, ben de güneş doğana kadar Minx'teki kadınlarla kendimi sıcak tutarım."

Zarrah'ın gözleri barmene kaydı, o da başıyla onayladı. "Tavan arasında kalıyor. Ocak yok, yatak yok, battaniye yok ama kardan uzakta." Tam o anda, beyaz tanecikler taşıyan bir rüzgâr kapıdan giren son müşteriyi takip etti. "Bir kova sıcak su göndereyim de bu kadar az paraya bu kadar çok ödemenin acısını çıkar."

"İyi," diye yanıtladı Zarrah. "Kaynar suyun yanı sıra yiyecek ve içecek."

Barmen homurdandı. "Bunun için para ödemedi."

Zarrah başını sallayarak cebinden birkaç bakır çıkarıp uzattı, sonra da yağlı adama döndü. "Anahtar."

Adam bira bardağını boşalttı, sonra elini uzattı ve Zarrah isteksizce gümüşü uzattı. Yağlı adam ona bir

anahtar uzatarak, "Keyfini çıkar," dedi. "Paranı iyi bir şekilde kullanacağım."

Zarrah cevap vermedi, sadece merdivenlere doğru yöneldi. Sessizce tırmandılar ve Keris'e göre bunun nedeni nefes nefese kalmasıydı; hızla çarpan kalbiyle birlikte omuzları da zonkluyordu. En üst kata ulaştıklarında, bir duvara dayalı bir tabure ve tavanda bir tuzak kapısı buldular.

Tabureyi sürükleyen Zarrah kapağın kilidini açmak için parmak uçlarında durdu, uzandıkça pantolonunun kumaşı poposuna doğru geriliyordu. Keris kendini başka tarafa bakmaya zorladı, düşüncelerinin tavan arasına nasıl tırmanacağı üzerine olması gerektiğini biliyordu.

Kapağı indiren Zarrah açıklığın kenarlarını kavradı ama sonra durakladı. "Seni kaldırmamı ister misin?" Aşağılanmışlık yanaklarını kızarttı ama barmen elinde ağır bir kova buharlı suyla belirince cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Onu yere koydu, sonra da "İhtiyacınız olursa yukarıda bir merdiven var. Bir Kızlardan biri yemeğinizi getirecek." Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Zarrah sessizce tuzak kapısından tırmandı. Bir dakika sonra bir merdiven indi. "Gümüşümüzün bu gece için ne satın aldığını görünce yaptığın her hayat seçimine pişman olabilirsin," dedi aşağı inip buharlı su dolu kovayı alırken. "Görünüşe göre bir sıçan ailesiyle paylaşacağız."

Keris iç geçirerek çantasını omzuna aldı ve merdivene tırmandı.

Barmen yalan söylemiyordu, çünkü yerde ne yatak, ne lavabo, ne de bir şilte vardı. Tavan o kadar alçaktı ki dizlerinin üzerindeyken başını çarpma riski vardı.

Tek ışık batmakta olan güneşten geliyordu ve o da küçük pencerenin camındaki pislik tarafından kısmen engellenmişti. Buz gibi soğuk bir hava akımı, pencerenin kötü oturtulmuş çerçevesinin etrafında inliyordu. Merdiveni yukarı çekerek bir kenara bıraktı, ortak odada kazandığı sıcaklık hızla azalıyordu.

"Ay!" diye bir kız sesi süzüldü aşağıdan. "Gel de yemeğini al."

Zehra yüzüstü uzandı, aşağı uzandı. "Buraya ver o zaman." Bunu yapmak zorunda olmamasına rağmen, Keris onun bakışlarının Zarrah'ın vücudunda gezindiğini fark etti.

Yapma, diye kendini azarladı. *Bu düşünceyi kafandan kov.*

Kalbinin atmasını ya da ciğerlerinin havayla dolmasını engellemek, ona duyduğu arzuyu bastırmaktan daha kolay olurdu ama neyse ki Zarrah dik oturup tepsiyi kucağında dengede tutarak onu zayıf iradesinden kurtardı. Tepsiyi bir kenara bırakarak tuzağa kaşlarını çattı. "O kilide güvenmiyorum. Kemerini ver bana."

Keris itaatkâr bir şekilde kemeri uzattı ve onun kendi kemerini kendi kemeriyle birleştirip kapağı kapatmadan önce etrafından dolanmasını izledi. Merdiveni yukarı sürükleyerek kemerleri basamaklardan geçirdi.

Tepsinin üzerinde küçük bir lamba yanıyordu ve Keris ikramları inceledi. Bir kaşığın dik durabileceği kalınlıkta koyu birayla dolu nispeten temiz iki bardağın yanı sıra, korkunç derecede baharatlı kokan güveç benzeri bir şeyden oluşan iki kase ve birkaç parça gözleme.

Yere bağdaş kurup oturarak bir kaşık aradı.

"Bunun gibi." Zehrâ bazlamadan bir parça aldı ve kasenin içindekileri kaşıkla ağzına götürdü. "Çok güzelmiş."

Bekleyemeyecek kadar aç olduğu için tırnaklarındaki kiri görmezden gelerek aynı yolu izledi. Baharat gözlerini sulandıracak kadar güçlüydü ama güzeldi, bu yüzden devam etti, sadece ara sıra dilindeki ateşi birayla yatıştırmak için durakladı.

Zarrah tabakları tepsiye dizdi ve hepsini bir kenara koydu. Ona dönerek, "Gömleğini çıkar." dedi. Adam biranın son lokmasında boğuldu. "Pardon?"

"Yarana bakmam gerek." Adam kıpırdamayınca kollarını kavuşturdu. "En iyi zamanlarında bir bardak süt kadar renklisin Keris, ama şu anda öyle görünüyorsun ki..." Başını iki yana salladı. "Tenin gri."

"Kötü ışıktandırma."

"Aptal olma. Zar zor ayakta durabildiğini anlamadığımı mı sanıyorsun?" Kızgın bir ses çıkararak ona kaşlarını çattı. "O ok yüzünden neredeyse ölüyordun. Yine mi canıyor?"

Öyleydi.

Ama gömleğini çıkarmaya hiç niyeti yoktu. Sadece pis değildi, aynı zamanda yarayı da görmüştü. Koterizasyon yarayı kapatmış olabilirdi ama arkasında sıvı sızan yanmış bir et parçası bırakmıştı. İğrençti ve onun bunu görmesini istemiyordu. Onu bu halde görmesini istemiyordu çünkü bu, varlığının ona ne faydası olduğunu sorgulamasına neden olacaktı.

"Sorun yok," dedi. "Bandajları ve Lara'nın kötü merhemlerinden birini paketledim. Sabah icabına bakarım."

"Eğer iltihaplanırsa, ölürsün. Gömleğini çıkar."

"İyileştirme hakkında ne biliyorsun?"

Ona düz bir bakış attı. "Senden daha fazla. Gömlek. Çıkar."

İçindeki inatçı şey topuklarını yere vurmak istiyordu ama Keris isteksizce ceketini çıkardı, ardından gömleğini başından aşağı sıyırdı ve bunu yaparken acı içinde yüzünü buruşturdu. Altındaki bandajlar hâlâ yerindeydi ama beyaz kumaş kanla ve lanetli yaradan sızan her neyse onunla ıslanmıştı.

Zarrah'ın nefesi kesildi ve ardından barmenin su kovalasına ve bezlere uzandı. Keris gözlerini kaçırarak tekil pencerenin dışındaki karanlığa baktı çünkü onun tepkisini görmek istemiyordu.

"Titiz biri olduğunu bilmiyordum," dedi kadın ve adam sesinde hafif bir titreme fark etti.

"Titremiyorum." Ondan uzaklaşma isteğiyle savaştı. "Ama olağanüstü derecede kibirliyim."

Dudaklarından belli belirsiz bir kahkaha çıktı ve adam yan gözle bakarak onun gülümsediğini gördü, ancak sargıyı açtığı anda bu gülümseme kayboldu. Kumaşı yaradan çekip keskin acıya korkunç bir soyulma sesi eşlik etti. Parmakları adamın teninde sıcaktı. Ya da belki de sadece üşüyordu.

"Ah, Keris," dedi yumuşak bir sesle ve yüzünün buruştuğunu kelimelerle gizledi. "Bu iğrenç bir şey. Neyse ki çabuk iyileşiyorum."

Onu çenesinden yakalayarak kendisine bakmaya zorladı. "Nasıl görüldüğü beni ilgilendirir mi sanıyorsun? Ölüme ne kadar yaklaştığın hakkında bir fikrin var mı? Bir parmak genişliğinde sağa dönseydin Lara'nın yapabileceği hiçbir şey seni kurtaramazdı ve ben bu mücadeleyi tek başıma verecektim."

"Yalnız değilsin," dedi. "Asiler seni destekleyecektir. Ve tüm kaprislerine rağmen Aren de destekleyecek."

"Onlardan herhangi birinin senin yerini alabileceğini düşünüyor musun?" Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez gözlerini kaçırdı, çenesindeki kaslar sanki onları söylemek istememiş gibi gerildi, ama hemen ekledi: "Sen tahtta olmadan barış pek mümkün değil."

Cevap vermedi ve sonunda gözleri tekrar onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Etraflarındaki dünya bulanıklaştı, aşağıdaki ortak salonun gürültüsü kayboldu ve omzundaki acı, onu kollarına çekme arzusu karşısında ikinci plana düştü. Aralarındaki bağ sonsuzdu. Zamansızdı. Ve her ne kadar hırpalanmış ve vahşileşmiş olsa da aralarındaki gerilim azalmamıştı. Karşı koymak her zaman olduğu kadar zordu.

Söz verdin! Vicdanı ona bağırı. Sakın bir anlık zayıflığından faydalanmaya kalkma.

Kadın yaklaştı, neredeyse fark edilmeyecek bir kaymaydı bu, ama adamın vücudundaki her içgüdü mesafeyi kapatmasını istiyordu. Onu öpmesini. Onunla sevişmesini. Ona tüm acılarını unutturmak için ne gerekiyorsa yapmasını ve bunu yaparken de kaybedilen her şeyi geri almasını.

Yapma! Yapma! Vicdanının çılgınlıkları her geçen saniye daha da uzaklaşıyor gibiydi. *İncinmiş olan o. Pek çok kişi tarafından ihanete uğrayan kişi. Ona güç veren sen olmalıydın, onun tüm savunmasının altında maden çıkaran değil.*

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Madem bu kadar yeri dolduramaz biriyim, o halde bu yaranın talihin tersine dönmesine neden olmamasını sağlaman ikimizin de yararına olacaktır."

Gözlerini kırptırdı, dikkatini yaraya verirken dudaklarında zoraki bir gülümseme oluştu. "Anlaştık. Lara sana ağrı için bir şey verdi mi?"

"Evet, ama almayacağım." Kızın öfkeyle soluduğu nefesi onu şunu eklemeye itti: "Beni yoruyor ve yavaş tepki vermeme neden oluyor. Biri boğazımı keserken uyumaktansa acı çekmeyi tercih ederim."

Kız sıcak suyla pisliği temizlerken Zarrah uzun bir süre sessiz kaldı ve yarısı acıdan, yarısı da kızın dokunuşunun vicdanının az önce kazandığı savaşı baltalamasından dolayı dişlerini sıktı. Bileğini yakalayarak, "Yapabilirim," dedi.

"Bunu yapmamı istememenin bir nedeni var mı?"

Keris iradesi dışında onun bakışlarıyla buluştu, iri kahverengi gözleri lamba ışığıyla aydınlanmıştı. Bazen sahte olduğunu bilse de bu gözlerin güvenle dolu olmasına alışkındı. Ama karanlık derinliklerine baktığında, ona geri bakan şey belirsizlikti. İncinmişti.

Bu duruma nasıl gelmişlerdi? Düşünce, duygu ve amaç bakımından bu kadar uyumluyken nasıl olmuştu da birbirleriyle zar zor konuşabilir hale gelmişlerdi?

Keris cevabı biliyordu.

Özgürce konuşabilmelerini sağlayan şeyin güven olduğunu ve en büyük zararı da aralarındaki güvenin gördüğünü biliyordu.

Bu da her ikisinin de yeniden inşa etmesi gereken şeyin güven olduğu anlamına geliyordu ve bu da belli bir düzeyde dürüstlük gerektiriyordu.

Bileğini bırakarak sertçe yutkundu. "Bana dokunmanı istemiyorum çünkü sana bir söz verdim ve sözü tutmak için ne kadar irade göstermem gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

Sessizlik.

Pişmanlık onu boğmakla tehdit ediyordu, çünkü dürüstlük ne zaman iyi bir fikir olmuştu ki?

"Yeterince var mı?" Gözleri onunkilere kaydı, sonra da o derinliklerini okuyamadan uzaklaştı. "İrade gücü yanı?"

"Evet."

Zarrah'ın kaşları çatıldı; sonra Lara'nın merhemini aldı, yaranın üzerine sürdükten sonra arkasına geçip aynı şeyi omzunun arkasına da yaptı. Parmakları sırtının alt kısmına değdi ve adam .

"Bu yara izi neden?"

Kadının ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. "Bu Lara'dan. Eranahl'a ilk geldiğimde biraz tartışmıştık. Bu da ondan." Boğazındaki solmakta olan pembe lekeye dokundu.

"Veliantlar," diye mırıldandı kadın, taze sargı bezlerini adamın etrafına doladıktan sonra gömleğini ona uzatırken.

Hava akımından donmak üzere olmasına rağmen Keris önce ılık su ve sabun kullanarak kirlerin en kötüsünü temizledi. Umutsuzca tıraş olması gerekiyordu ama ayna olmadığı ve vücudu titrediği için muhtemelen bu sırada yüzünün yarısını kesecekti. Gömleğini ve ceketini tekrar giyerek pencereye gitti ve kirli su dolu leğeni aşağıdaki sokağa boşalttı.

"Arkamı döneceğim," dedi ona, oturdu ve bakışlarını sıkıca duvara dikti.

Ama izlememek sadece diğer duyularını arttırdı. Kadın soyunurken kumaşın fısıltısı, suyun şıptısı, ardından çıplak tene değen bezin ovuşturması. Keris yanaklarının iç kısımlarını ısırdı ve gözlerini sıkarak kapattı, hafızası gözlerinin mahrum kaldığı şeyi sağlıyordu.

Ona son baktığından beri değişiklikler olmuş ? Çektiği çilenin kalbinde ve zihninde açtığı yaralarla eşleşen yeni izler ve yaralar? Sormak istedi ama bunun yerine dilini ısırdı.

"İşim bitti," dedi ve leğendeki suyu boşaltmak için pencereye gitti. "Biraz dinlenmelisin." "Ben de öyle."

Omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Sonra görüşürüz."

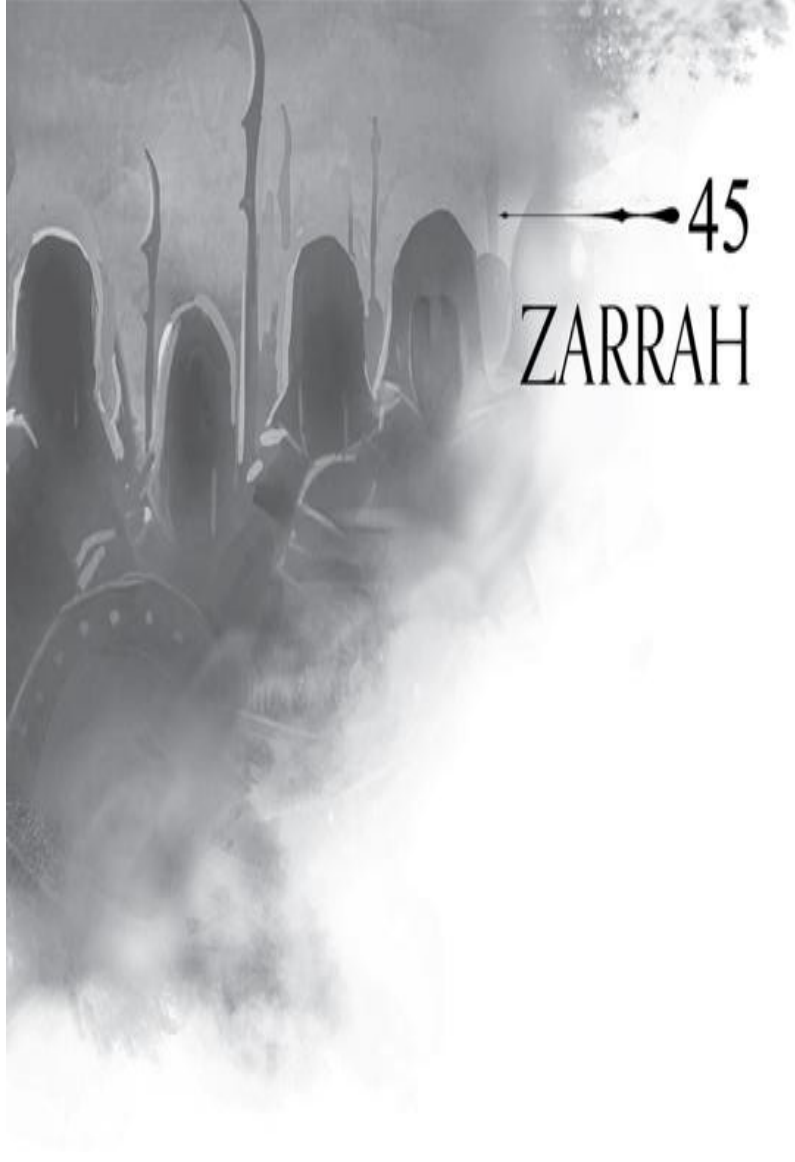
Onun yanında gardını düşürmekten mi korkuyordu? Onun avantaj sağlayacağından mı korkuyordu?

Çantasını kapalı Keris, içi sıvı dolu kahverengi bir şişe çıkardı. Elllerinde buz gibi bir korku birikti çünkü Lara ona bunu en son verdiğinde gördüğü rüyaları hatırladı. Uyanmak için güçsüz olduğu ve onu dünyaya karşı savunmasız bırakan rüyalar.

Derin bir nefes aldı, sonra diline beş damla damlattı. "Bir sorun çıkarsa beni uyandırman gerekecek," dedi ve sonra yere uzanıp soğuğa karşı pelerini üzerine çekti.

Zarrah cevap vermedi.

Her kalp atışında korkusu artsa da acısı azalıyordu çünkü Keris geleceklere biliyordu. Ama karanlık çöktü ve ışığa tutunsa da karanlık bilincini de beraberinde götürdü.

herhangi birinin sizin yerinizi alabileceğini mi düşünüyorsunuz?

Dudaklarından dökülen itiraf kafasının içinde tekrarlanmaya devam etti, her seferinde daha yüksek sesle, her tekrarda utancı artıyordu, ta ki susturmak için kafatasını tırmalaması gerekecekmiş gibi hissedene kadar.

Bunu neden söylemişti?

Çünkü gerçek bu, diye fısıldadı teyzesinin sesi. *Seni uyarmıştım.*

Sessiz ol, diye hırladı, teyzesinin hayaleti ile tartışmanın onu da en az kadının kendisi kadar delirtebileceğinin farkındaydı. Gerçi delilik bu geceki davranışı için fazla nazik bir mazeretti.

Çocukça. Küçük. Güvensiz. Manipülatif.

Zarrah kelimeleri kendine fırlattı, yanakları yanıyordu çünkü hak etmişlerdi. İlişkilerinin siyasi bir ittifakla sınırlı kalmasını talep etmişti ama yalnız kaldıkları anda çizdiği çizgileri silen kendisi oldu. Önce sıcaktan yanıp sonra soğuyarak onu baştan çıkarmasının yarısı sözünü tutacağına dair kanıt istediği, yarısı da tutmayacağını umduğu içindi.

Bir kadının erkeklerle olan deneyimini iddia ediyorsunuz ama bir kız gibi samimiyetten bahsediyorsunuz.

"Kapa çeneni," diye tersledi, sonra dudağını ısırarak Keris'in tepki vermesini bekledi. Hareket etmesini. Ama battaniyenin nefes alıp vermesinden kaynaklanan iniş çıkışlar dışında Keris kıpırdamadı. "Keris?" Cevap vermedi.

İçini bir huzursuzluk kapladı ve adamın aldığı narkotik şişesini alıp ışığa tuttu. Yan tarafında balmumuyla *uykudan önce 5 damla* yazıyordu ve onun aldığını gördüğü miktar da buydu. Tıpayı açarak içindekileri kokladı ve kokuyu tanıyınca yüzünü buruşturdu. En azından birkaç saat boyunca onu uyandırmak neredeyse imkânsız olacaktı.

Arkasını kollaması için ona güveniyor.

Ona ihanet *etmişti*. Onu incitmişti. Hayatını tehdit etmişti. Keris'in etrafında korunması gereken biri varsa, o da oydu. Bunun yerine onu kendinden korumaya kararlı görünüyordu.

Yanında diz çökerek nefesini hissetmek için bir elini dudaklarının önüne götürdü, solgunluğu karşısında göğsü sıkışmıştı. Enfeksiyon kapmadığını varsayarsak, iyileşecekti ama bandajı açtığında gördüğü manzara onu neredeyse iki katına çıkarmıştı. Çok yaklaşmıştı. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı.

Zarrah yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen parmaklarıyla saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Daha önce olduğundan daha uzundu, dokusu tenine ipek gibi geliyordu. Adamın yüzünün neredeyse niteliği ilk kez dikkatini çekmiyordu; sanki her açısı dünyaya gerçek güzelliği göstermek amacıyla yüce bir güç tarafından şekillendirilmiş gibiydi. Yüzün ardındaki zihnin de aynı derecede nadir bir kaliteye sahip olması, onun yaratılışının ardında daha karanlık güçlerin olup olmadığını merak etmesine neden oldu, çünkü hiçbir erkek böyle bir avantaja sahip olmamalıydı.

İç çekerek elini geri çekti ve pelerinini almadan önce merdivenin kapağının sağlam durduğundan, pencerenin kilitli olduğundan ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için küçük alandan bir geçiş yaptı. Rüzgâr duvarlardaki çatlaklardan ve pencerenin etrafından uğulduyor, soğuk iliklerine işliyordu. Zarrah titreyerek pelerini vücuduna sardı, keşke bir battaniye olsaydı diye düşündü ama önceki sakinin kirli yorganını köşeden almasını gerektirecek kadar derin bir soğuk yoktu.

Keris kıpırdandı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sıkıntısı hissediliyordu.

Kabus.

Hiç düşünmeden ona doğru gitti ve omzunu salladı, onu rüyadan kurtaracak kadar uyandırmayı umuyordu. Ama o sadece şiddetle sarsıldı, anlamsız bir şeyler haykırdı ve neredeyse lambayı devirecekti. "Keris," tısladı, onu tekrar sarsmadan önce lambayı hareket ettirdi. "Uyan."

"Özür dilerim," diye yalvardı, gözleri acı çekiyormuş gibi kısılmıştı. "Özür dilerim."

Kendi nefesi de hızlı hızlı kesiliyordu çünkü ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Onu içinde bulunduğu dehşetin derinliklerinden çekip çıkarmak için ne yapacağını bilmiyordu çünkü lanetli ilaç onu etkisi almıştı. Çaresizlik içinde onu sıkıca kavradı, ağzını kulağına dayadı. "Keris, her şey yolunda. Ben buradayım."

Kaskatı kesildi, sonra da "Valcotta," diye fısıldadı.

Kalbi hâlâ çarpan Zarrah kıpırdamadan durdu, kollarını yere dayadı ve dudaklarını kulağına dayadı. *Valcotta*. İmparatorluğunun ve değer verdiği her şeyin adıydı ama adamın dudaklarından dökülen bu sözcük Zarrah'ın açıklayamadığı bir şekilde özüne doğru yankılanıyordu.

Rüzgâr uğulduyordu, artık o kadar şiddetliydi ki kar parçaları pencere çerçevesinin etrafından ve çatlaklardan geçerek zemine çarpıyordu. Keris'in teni dudaklarının altında buz tutmuş, vücudu titriyor ve midesi sıkışıyordu. *Göründüğünden daha dayanıklıdır*, demişti Aren. En kötüsünden sağ çıkma yeteneği damarlarındaydı ama yine de sınırları vardı. Yaralanma ve soğuktan faydalanan bir hastalığın saldırması yeterliydi ve onu kaybedebilirdi.

O senin değil.

Zarrah'ın gözleri kendisiyle savaşırken yanıyordu ama lamba azalıp yağ tükenince kendini pelerinini ikisinin de üzerine çekerken buldu, sonra Keris'in sırtına kıvrıldı. Elinden geldiğince kendini ona yasladı, sonra da buz gibi parmaklarını bulmak için beline uzandı.

Sizi aynı hatayı tekrar yapmaktan ne alıkoyacak? Tatlı sözler ve zevk vaatleriyle sizi tekrar onun yatağına çekmesine ne engel olacak?

Zarrah yüzünü Keris'in omurgasına bastırdı. Belki de bu bir hataydı. Belki de pişmanlık duyacaktı. Ama ona arkasını kollayacak kadar güvenmişti ve bu ona doğru geliyordu.

ZARRAH Sarsılarak uyandı, etrafı karanlıkla çevriliydi ve onu neyin uyandırdığından emin değildi. Vücudu hâlâ Keris'inkine yaslıydı, sol kolu bütün gece Keris'in beline dolandığı için uyuşmuştu ve oturmadan önce dikkatlice Keris'üzerinden çekti.

Pencereden baktığında karın hafiflediğini, şafağın hafif ışıltısının gökyüzünü pembeleştirdiğini gördü. Merdiven ve kayışlar hala kapağı sıkıca yerinde tutuyordu, ama yine de davetsiz misafirlere karşı alanı taradı.

"Neredeydin lan sen?" diye bağırdı bir kadın, odadan yankılanarak. "Bütün gece dışarıdaydın ve ucuz parfüm kokuyordun, neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bir adamın sesi tövbe edercesine homurdandı ve kadın onu azalamaya devam ederken Zarrah hafifçe gülümsedi. Onu uyandıran da bu olmuştu, bir tehdit değil.

Bir kapı daha çarptı ve Keris kıpırdandı. Onun yanında uyuduğunu fark etmesini istemeyen Zarrah uzaklaştı ve Keris tamamen ayıldığında önceki geceden kalma tabak tepsisiyle uğraşıyormuş gibi yaptı. Sonra da "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanki soğuk bir zeminde uyumuşum gibi." Dikkatli bir şekilde omzunu döndürdü. "Ben kuş tüyü yataklar ve sıcak banyolar için yaratılmışım, ama dün gece ilk kez bu kadar iyi uyudum..." , sonra omuz silkti. "Her uzun bir süre."

"Narkotiklerin de bir faydası var," diye mırıldandı, merdivenden kemerlerini çözerken adamın gözlerini üzerinde hissetti. Uyandığında onu kendisine sarılmış halde mi bulmuştu? Bir şey söylemeli miydi? Donarak ölmesini istemediği için böyle yaptığını mı söylemeliydi?

Hiç olmamış gibi davranmak daha iyiydi. "Eşyalarını topla da yiyecek bir şeyler alalım." "Eğer dışarı çıkarsak, buna ihtiyacın olacak."

Kafasını kaldırdığında onun pelerinini tuttuğunu gördü. Lanet olsun, pelerini onun üzerinde bırakmıştı, bu da demek oluyordu ki

biliyordum.

"Soğuktu." Elini ondan almak için uzandı ve parmakları birbirine değince içinde bir kıvılcım çaktı. "Donarak ölmeni istemedim."

"Yerim doldurulamaz olduğu için mi?" Masmavi gözlerinde mizah parlıyordu.

"Sen çekilmez ." Pelerinini boynuna doladı. "Sargılarını kontrol edeyim."

Keris usulca ceketini ve gömleğini çıkardı ve Zarrah'ın ayak parmakları, pantolonunun içinde kaybolan karın kaslarının V'sine kadar her kısı mükemmel bir şekilde tanımlanmış yontulmuş gövdesini görünce botlarının içinde kıvrıldı. Bandajların altına baktı ve yaranın bir gece öncesine göre daha iyi görüldüğünü gördü. "İyileşiyor."

"Koleksiyon için daha fazla yara izi."

Bandajları sıkarken nefesi yanağına değdi, nabızı hızlandı çünkü yara izleri hayatta kalmanın bir işaretiydi. Dayanma gücünün bir sembolüydü ve görünüşünü bozmak yerine onu daha da heybetli kılıyordu. "Yaralı kibrinin gözyaşlarını kurulamak için sana bir mendil bulayım mı?"

Eğlenir gibi bir ses çıkardı, sonra giysilerini geri giydi. "Planımız nedir? Sanırım ortak salona gidip asi komutanı aradığımızı duyurmak değil."

"Kesinlikle hayır." Topuklarının üzerinde oturan Zarrah kaşlarını çatı. "Kaçış haberimizin yakında Arakis'e ulaşacağını varsayabiliriz, eğer henüz ulaşmadıysa, bu da halamın askerlerinin bizi arayacağı anlamına gelir. Bu gerçekleşmeden önce asileri bulmalıyız."

"Muhafızları mı arıyorsunuz?" Keris saçlarını geriye doğru çekip başının arkasında bağladı. "Dün gördüğümüz gibi askerlerle kavgaya edenleri mi?"

Baktığını fark eden Zarrah kendi kemerini bağlamadan önce ona kemerini uzattı. "İyi bağlantıları olan hiçbir asinin bu tür bir dikkati üzerine çekme riskine gireceğini sanmıyorum. Yakalanmaları zor olduğu için bu kadar uzun süre hayatta kaldılar."

Keris çenesindeki tüyleri ovuşturarak kaşlarını çatı. "Dedikodu dinleyebileceğimiz bir yer o zaman." Kaşları aniden çatıldı. "Hamam."

Yanakları ısındı, çünkü Keris Valcottan hamamlarının doğasını bilmese de, kesinlikle . "Sadece bir usturaya ihtiyacın var."

"Doğru, ama barmenler gibi berberler de tüm dedikoduları bilir. Ben bilirim, çünkü son uçuşundan sonra Serin'in hesaplarını inceledim ve maaş bordrosunda her birinden en az bir düzine vardı."

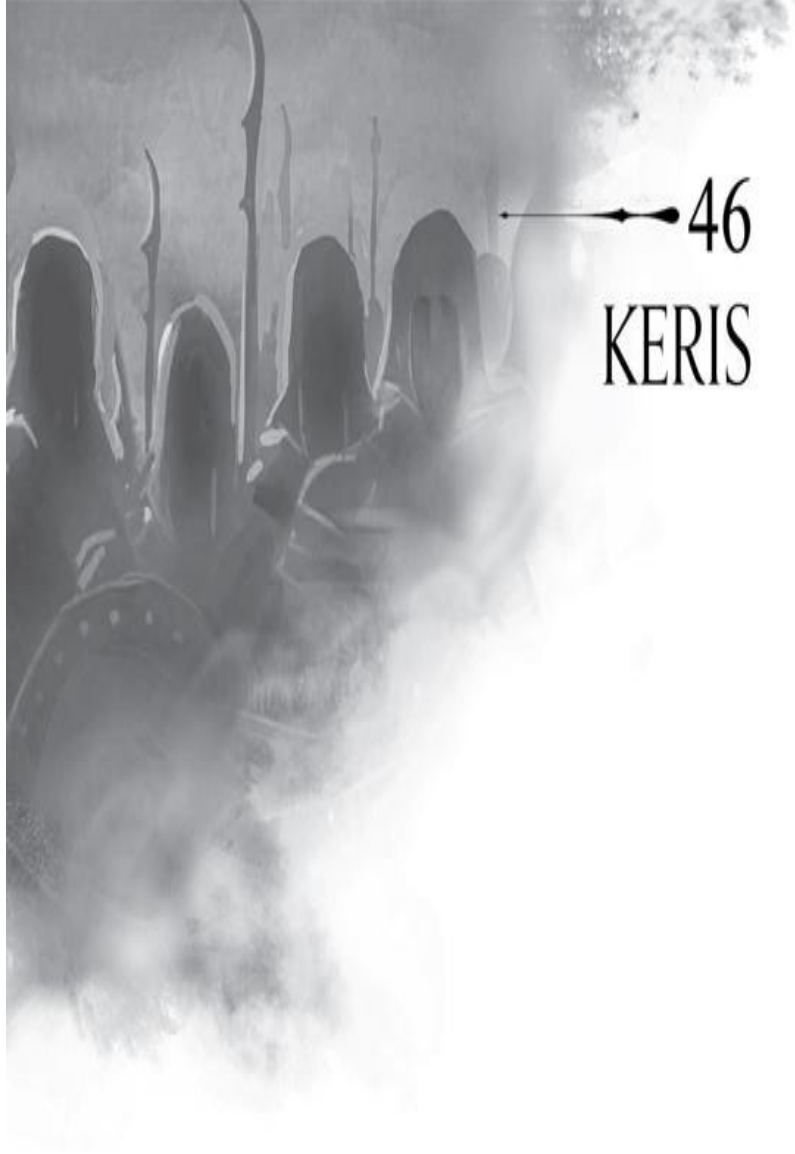
"Barmenler daha iyi bir seçim gibi görünüyor," dedi, sıcaklık yanaklarından göğsüne doğru ilerliyordu.

"Sarhoşlar konuşur." "Doğru, ama bulmamız gereken kadın ve erkeklerin gerçekten de birahane sarhoşları olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen hayır." İç çekerek kapak kapısını açtı. "Senin yönteminle yapacağız ama bilmen gereken bir şey var."

"Oh?"

Zarrah merdiveni bırakıp aşağı atladı ve sonra ona baktı. "Valcotta'nın bu bölgesinde hamamlar ortak kullanılır."

Bilseydi bunu önermezdi.

Bir çamur birikintisinin üzerinden adım atan Keris, bir at arabası yanından geçip üzerine sıçrayınca kaşlarını çattı ve soğuk su elbiselerini ıslattı. Sokaklar dün olduğu gibi kalabalıktı, ancak bugün insanların çoğunun amaçsızca dolaşıyor gibi görüldüğünü fark etti, birkaçından fazlası tüm dünyevi eşyalarıyla ara sokaklarda kamp kurmuştu. Ayrıca çizimleri de fark etti. Düzinelerce duvar ve çitte, ceset yığınlarının üzerinde yürüyen, çocukların boğazını kesen ve açlıktan ölmek üzere olan figürler ona yalvaran kollarını kaldırırken gökyüzüne bakan taçlı bir kadını tasvir eden beyaz boyalar vardı. Bir askerin çatık kaşları altında iki kadın, üzerinde *Gaspçıya Ölüm* yazan boyayı bir duvardan temizlemeye çalışıyordu ve Keris, taçlı bir figüre karşı çeşitli şiddet biçimlerini uygulayan insanları gösteren düzinelerce küçük resmi işaretledi.

İsyan yıllardır büyüyor olsa da, görünür muhalefetteki bu artış nispeten yeni olmalıydı, çünkü bu tür dedikodular çok uzaklara yayılıyordu. Çatışmanın doruğa ulaştığını gösteriyordu ve bunu isteyen Petra mı yoksa isyancıların kendileri mi olduğunu merak etti. Bu soru Zarrah'a yetişmek için adımlarını hızlandırmasına neden oldu ama hamama ayrı ayrı gitmelerinin daha iyi olacağı konusunda anlaşmışlardı.

Zarrah, küçük bir kahvaltı ederken servis yapan kızlardan birine saygın bir yer sormuştu. Kız iki tane önermiş, sonra da ona dikkatle bakarak, "Kaplan'dan uzak dur. Orası imparatorluk subaylarının

yıkanır ve buharı Maridrinialılarla paylaşmak istemezler."

İsyancıların askerlerden uzak durmak isteyecekleri düşünülürse, böyle bir yerden uzak durmak zaten iyi bir fikir gibi görünüyordu, bu yüzden Keris sadece omuz silkti.

Zarrah önündeki caddeden sağa döndü, o da onu takip etti ve Zarrah'ın girişini çevreleyen iki devasa cam filin bulunduğu bir binaya girişini izledi. Kapı bir müşteriyi kabul etmek için her açıldığında buhar dışarı akıyordu ve Zarrah'la aynı küvette çıplak olma ihtimalinden ziyade sonunda temiz olma ihtimaliyle adımları hızlandı.

Sonra önündeki bir binadan dört asker çıktı, en irisi neredeyse Keris'e çarpıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı ama Bermin'den bile daha iri olan adam onu görmezden geldi.

"Bu kabul edilemez," dedi iri yarı adam, yumruğunu kalçasına vurarak. "Majestelerine karşı böyle konuşanlar dillerini kaybetmeli."

"Katılıyorum," diye cevap verdi bir kadın asker. "Ancak duvar yazılarından kimin sorumlu olduğunu bulmak zor."

"Bütün bu sefil şehir yanmayı hak ediyor," diye mırıldandı bir başka asker, ellerini kollarına sürterek ve iri adam ona uyarı dolu bir bakış attı.

"Diline dikkat et. Buradaki işimiz yakında bitecek ve sonra gözlerimizi daha sıcak iklimlere çevireceğiz."

Keris kaskatı kesildi. Arakis Valcotta'nın güney ucundaydı, yani neredeyse tüm imparatorluk buradan daha sıcaktı, ama iri adamın sesindeki yoğunluk başka bir iç göreve işaret etmiyordu. Gözleri üniformalarının üzerinde gezindi, Zarrah'ın imparatorluk muhafızlarını işaret ettiğini söylediği kıyafetlerin aynısını işaret ediyordu. Cadde boyunca ilerleyen ve kapısında camdan kaplanlar olan bir başka hamama doğru yürüdüler.

Keris sadece bir kalp atışı için tereddüt etti, sonra Zarrah'ın plandan saptığı için onu affedeceğini umarak onları takip etti.

Sıcak buhar üzerine etti ve Keris kokulu yağların yoğun kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. İpek pantolon ve göbeği açıkta bırakan bir bluz giymiş genç bir kadın girişte, daha fazla cam kaplanın sırtında dengede duran cam bir masanın arkasında duruyordu. Askerlere saygıyla başını salladı, daha fazla genç erkek ve kadın onlara arka tarafa kadar eşlik etmek için göründü.

Sonra kahverengi gözlerini Keris'e dikti, parlak dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

Bu belki de yersiz değildi. Sadece pis değildi, Aren'in çalınan hayalet gemisinde ona verilen küflü fok derisi paltosu hala giyiyordu. Pelerini ve botları lekeliydi ve pantolonunun delikler vardı.

"Bu ev belli bir sınıftan kişilere hitap ediyor," dedi. "Lütfen gidin." Altın bir para uzattı.

Genç kadının gözleri üzerine yerleşti, çenesi ileri geri hareket ediyordu. "Kendini dövdürmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Bu ev imparatorluk askerleriyle dolu."

Keris ikinci bir madeni para ekledi.

Her zaman olduğu gibi, altının parıltısı gözleri hem kir hem de milliyet konusunda kör ediyordu ve genç kadın gülümsedi. "Belki giysilerinizi yıkamak için buraya götürebiliriz?"

"Korkarım aklama zamanı geçti," diye cevap verdi. "Onları yakıp bana yenilerini temin edebilirsiniz çok memnun olurum."

Gözlerindeki rahatlama hiç de yanlış anlaşılmıyordu. Parmaklarını şıklatarak bir çocuğun ortaya çıkmasını bekledi ve ardından, "Yeni giysiler. Eskileri yakın."

Keris neşeyle pelerini ve paltosunu çıkarıp çocuğa verdi. Genç kadın altın yaldızlı bir kutu uzattı ve içine parasını ve bıçaklarını koydu. Kutuyu kilitleti ve ona zincire asılı küçük bir anahtar verdi. Delikanlı onu başının üzerine koydu.

Çocuk kirli kıyafetlerle ortadan kayboldu, bir başkası ortaya çıktı ve onu arka tarafa götürmeden önce bir bardak şarap verdi.

Genellikle karanlık olan Maridrinian hamamlarının aksine Keris, tavanı camdan yapılmış büyük bir açık odaya yönlendirildi, ancak ışık aşırı buhar nedeniyle susturulmuştu. Renkli fayanslarla kaplı bir düzine havuz alanı dolduruyor, cam kaplanlar her birinin içine buharlı su püskürterek rahatlatıcı müşteriler için sıcak tutuyordu. Hepsi Valcottan'dı, Keris'i fark eden birkaç kişi ona kötü kötü baksa da hiçbiri şikâyet etmek için harekete geçmedi.

Takip ettiği askerler çoktan soyunmuşlardı ve havuzlardan birinde, eli bir kadın yanlarında şarkı söylüyordu.

"Giysilerinizin geri kalanı, efendim," dedi çocuk. Keris gömleğini ve pantolonunu çıkardı, çocuğun gözlerinin omzundaki bandaja fark etti.

"Haydutlar." Keris ambalajı açarak çocuğa uzattı.

Çocuk odanın kenarına yakın bir havuzu işaret etti. "O halde tuz size iyi gelecektir efendim. Gitmeye hazır olduğunuzda size çeşitli giysiler sunulacaktır."

Keris havuza girerken odadaki yoğun buhar kısmi bir pelerin sağladı, su yarasına sıçrayınca yüzünü buruşturdu. Takip ettiği askerler buharın arasından zorlukla görülebiliyordu, odanın uzak tarafında paylaştıkları havuzda başlarını eğmiş sohbet .

Mevcut seçenekler arasından biraz sabun alan Keris, kulak misafiri olacak kadar nasıl yaklaşabileceğini düşünürken pislikleri temizledi. Kendini saçlarındaki kiri yıkamakla meşgul etti, kanalizasyona doğru süzülen kum bulutu eski kandan hafifçe kırmızıya boyanmıştı. Tanrı yardımcısı olsun ama temiz olmak iyi hissettiriyordu.

Ama burada bulunma sebebi bu değildi.

Yanaklarının içini çiğnedi. Subay ve arkadaşlarına yakın olan havuzlar diğer Valcottan askerleriyle doluydu. Keris onlara katılarak sabırlarının sınırlarını test edecek değildi, zira onu fark eden birkaç , banyosunda yüzen bir bok bulduğunda yapacağı gibi suratını asmıştı. Gözleri hedefinin havuzuna en yakın berber koltuğuna sabitlenmişti ama içlerinden biri solgun kıcını görmeden koltuğa ulaşması mümkün değildi, bu da konuşmalarını kesinlikle engelleyecekti.

İki Valcottalı odanın arka tarafındaki renkli camdan perdelerin arkasından çıktı, büyük buhar fışkırmaları onlara eşlik etti. Dışarıya açılan kapılar, muhtemelen tuvaletler. Çocuğa işaret ederek iki havlu aldı, birini beline sararken diğerini başına örttü. Diğer havuzdan olabildiğince uzak durarak odanın arka tarafına doğru ilerledi ve paravanların arkasına geçti. Orada boş bardaklar, limonlu su sürahileri ve dilimlenmiş meyve tepsileriyle dolu bir masa buldu. Tepsilerin üzerinde küçük çatalar vardı ve tuvaletin kapısına doğru yürürken bir tane aldı. Kapıyı açıp kimsenin izlemediğinden emin olmak için şöyle bir baktı, sonra çatalın dişlerini menteşelerden geçirip bileğinin bir hareketiyle kopardı.

Tesislerden yararlanırken teni soğuktan çakıl taşlarıyla kaplandı ve geri döndüğünde çocuğun kapıyı çılgınca kapatmaya çalıştığını gördü ama pek başarılı olamadı. Keris onun yanından geçip gitti, oda artık aşırı miktarda buharla doluydu, bu da açık tenini gizlemekten daha fazlasını yapıyordu, berber koltuğuna doğru ilerledi ve çocuk kapıyı kapatmayı başardığı sırada sırtı havuza dönük olacak şekilde koltuğa yerleşti.

"Daha fazla ne yapabiliriz? Komutanın dikkati dağılmışken, bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştük," dedi bir kadın sesi. "Ama kimse rüşvet almıyor. Kimse tehditlere karşılık vermiyor. Güç kullanma zamanı geldi. Dayağa. Hapse atmanın. Sadece korku, kalelerinin bulunduğu yerdeki dilleri çözecektir."

"Mmmm." Keris büyük adamın derin gürlemesini tanıdı. "Bunu yapmak, insanların kendilerini korumaya çalıştığını anlamak yerine çektikleri acılar için İmparatorluk Majestelerinin suçlamaları riskini taşır. Arakis'in kurbanı kurtarmak için çürümenin kesilmesi gerektiğini görmesini sağlamalıyız."

Berber yaklaştı. "Nasıl tıraş olmak istersiniz, efendim?"

Adam usturasını bileylerken Keris konuşmaya odaklanmaya çalışarak, "Hepsinden kurtul," diye mırıldandı. Bir berberin boğazına yaklaşmasına izin vermeyeli uzun yıllar olmuştu.

"O zaman nasıl, Welran?" Öfke kadının sesini yükseltti. "Sen Arakis'e geleli bir ay bile olmamışken, ben *iki yıldır* burada o alçağı ve yandaşlarını yakalamaya çalışıyorum. Kitleleri şımartmak için sabrım azalıyor. İsyanlılar her gece iftiralarını Arakis'in duvarlarına ve binalarına sıçratıyor, ancak şafak gökyüzünü aydınlattığında herkes masumiyet içinde ellerini kaldırıyor. Askerlerim yalnız yakalandıklarında saldırıya uğruyor ve öldürülüyor, çömelirken arkalarını koruması için yanlarına bir adam almak zorunda kalıyorlar. Şehir bize karşı. Onlar da en az Maridrinialılar kadar düşmanımız."

Welran adını verdiği adam sert bir çıkardı. "Sesini alçalt."

Azarlanan kadın sustu ve berber Keris'in yüzünü sabunlamaya başlayınca konuşma kesildi.

"Maridrina hiç olmadığı kadar zayıf," dedi Welran sonunda. "Filo Fırtına Denizlerinde kayboldu, askerler İthikanya köpekbalıklarının karınlarını dolduruyor. Nerastis'i geri alma zamanı yaklaştı ama bu tehdide sırtımızı döneceğimiz anlamına gelmiyor."

"Komutanın yemi yuttuğunu biliyoruz," dedi kadın. "Bermin'in onu öldürdüğü haberi ulaştığında, isyan paramparça olacak."

Bilmiyorlar, diye fark etti Keris, berberin bıyıkla ilgili sorusuna olumsuz bir cevap mırıldanarak. *Şeytan Adası'ndan henüz bir haber gelmedi.*

"O her zaman zeki bir piç olmuştur," diye yanıtladı Welran. "Ve tüm bu uzun yıllar boyunca, onu henüz isyancı çetesinin önüne koymadı. Şimdi yapacağını düşünmek için o kadar acele etmezdim."

Berberin usturası derisini ustalıkla kazıdı ve Keris'in sohbete olan odağı kayboldu. Başka bir adamın bıçağı boğazına dayamasına asla izin vermemişti ve Keris herhangi bir kötü niyet belirtisi aramak için onu izledi. Bu yüzden berberin gözlerinin alarmla açıldığını gördü.

Çizmeler cam fayanslara çarptı ve Keris berberin bileğini tutarak bıçağı boğazından uzaklaştırmak için başını çevirdi. Ama askerler onun için burada değildi.

Bunun yerine, havuza doğru yürüdüler. "General, bir gemi haber getirdi."

Neler olup bittiğini göremeyen Keris, Keris'in bileğini kavradığını fark etmemiş gibi görünen berber gibi nefesini tuttu. "Peki, ne oldu?"

Botların sürtünmesi, mırıldanılan sözler, ama Keris *isyancıların Maridrina ve Ithicana ile müttefik olduğunu* gözden kaçırmadı.

"Siktir," diye mırıldandı ve berber de bu cümleyi yineledi; habercinin sözlerinin geri kalanı fısıkiyelerin gürültüsü altında gizlenmişti.

Sessizlik uzadı, sonra Welran dedi ki, "Dahası var. Çıkar ağzındaki baklayı."

Haberci derin bir nefes aldı. "Prens Bermin'den haber var. Öldürüldüğünü söylüyorlar."

Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissetti ve ardından keder ve öfke dolu bir feryat sessizliği bozdu. Keris içgüdüsel bir tepki vererek sandalyeden atladı ve berberi de beraberinde sürükleyerek havuzdan uzaklaştı.

Welran sudan fırladı, kaygan karo üzerinde ayağa kalkarken erkekliliği bacaklarına çarpıyordu. Haberci geriye doğru sendeledi ama iri adam atılarak adamın pelerinini yakaladı. İnsandan çok canavara benzeyen bir ulumayla dev yumruğunu adamın suratına indirdi. Tekrar ve tekrar, adamın kafatasını kanlı bir posa haline getirirken haberciyi dik tuttu, sonra onu havuza fırlattı.

"İntikamımı alacağım," diye kükredi ve Keris'in oturduğu sandalyeyi kaldırıp fayanslara çarptı. "Kan dökeceğim!"

Keris ve berber geri çekilirken birbirlerine çarparak tökezlediler, Welran hamamı dağıtırken müşteriler ve çalışanlar çığlık atarak kaçtılar, askerler generallerinin öfkesinden uzak durdular.

"Tüm asilere ölüm!" Welran bir daire çizerek bağırdı. "Maridrinian efendinize karşı gelmeden önce hepinizi yakıp kül edeceğim!"

Gözleri Keris ve berbere sabitlendi ve berber ciyaklayarak, "O bir Maridrinian!" dedi.

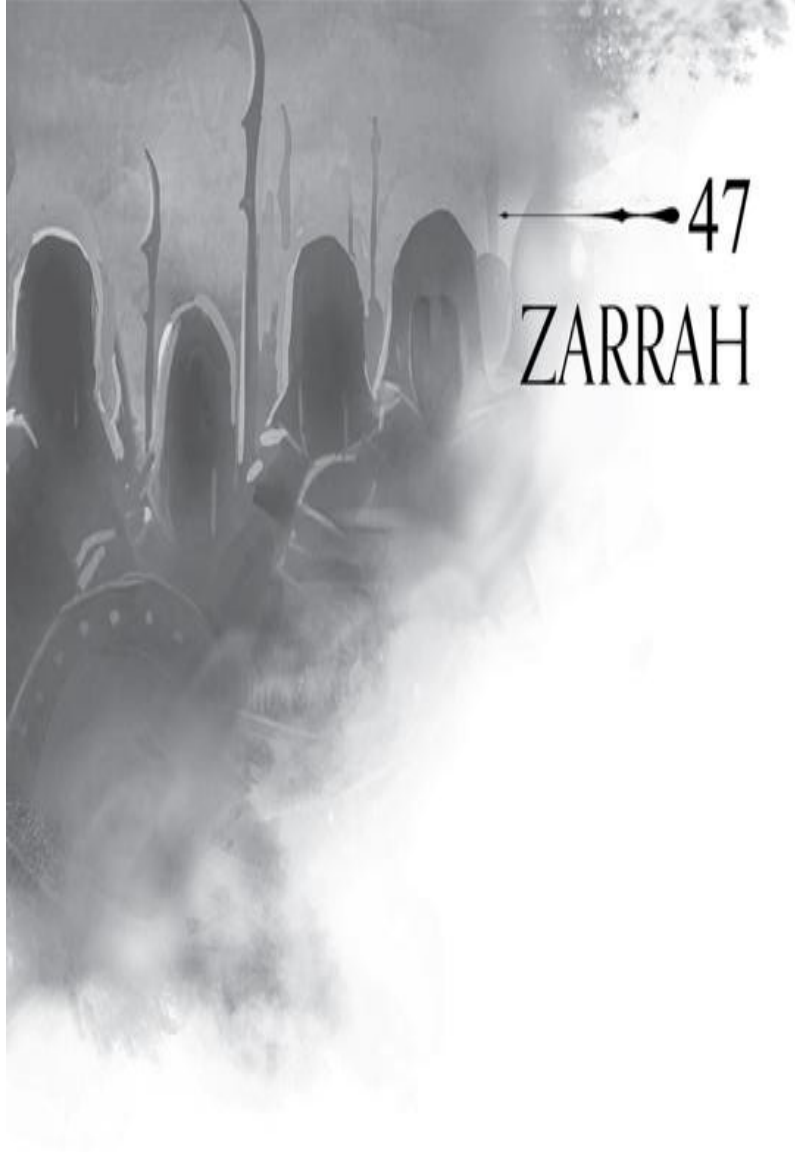
Welran'ın gözleri büyüdü ve sonra kanlı yumruklarını kaldırmış Keris'e doğru koşmaya başladı.

Keris koştu.

Yoluna çıkan divanların üzerinden atlarken ıslak fayansın üzerinde kaydı ve neredeyse düşüyordu. Dengesini sağlayarak ön kapiya doğru koştu, kapıyı çarparak açtığı anda cam avuçlarının etkisiyle çatladı. Elinde havluyla sokağa doğru koşarken bacaklarına çamur sıçradı.

Delilikti.

İnsanlar çığlık atıp ama sokağın iki ucundan da atlı askerler yaklaşıyordu. Kapana kısılmıştı.

Onu öldürecekti.

Bornozuna sarınmış, dumanı tüten çayına bakan Zarrah, yanında sohbet eden buruşuk matrons'a odaklanmak için elinden geleni yaptı ama aklı sürekli Keris'e gidiyordu.

Bu *onun* fikriydi. Banyoda oturup dedikodu dinlemek onun aptal planıydı, ama son bir saatini küvette ıslanarak, kocaları onun göğüslerine bakmıyormuş gibi yaparken teyzesinin askerleri hakkında şikâyet eden kadınları dinleyerek geçirirken Keris ortalıkta görünmüyordu.

Ya ona bir şey olursa? diye fısıldadı, ama o sadece yüzünü buruşturdu ve çayının kalanını yuttu. Olan tek şey, her zamanki gibi, onu bilgilendirmeyi hiç düşünmeden planı değiştirmiş olmasıydı. Muhtemelen bir barda, bilgi edinmek için müşterilere içki ısmarlıyor, sonra da sanki sarhoşları sorgulamak onun değil de kendisinin fikriymiş gibi bunu ona iletliyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi, bu kez yüksek sesle, diğer müşterilerin birkaç şaşkın bakışını toplayarak. Bir kalp atışı sonra, hamamın girişinde bir kargaşa oldu.

Keris, doğduğu günü gibi çırılçıplak, bir elinde havluyla köşeden hızla döndü.

Kayarak durdu ve gözleri onunkilere kilitleneneye kadar buhar dolu odayı taradı. "Kaçın!" diye bağırdı; sonra öfkeli körükler sessizliği bozdu.

Keris onu elinden tutup binanın arka tarafına doğru sürüklemeye başladığında Zarrah ayağa zor kalkmıştı. "Başka bir çıkış yolu var mı?" diye bağırdı orada çalışan kızlardan birine. Kız iri gözlerle bir kapıyı işaret etti.

Sonra koşmaya başladılar.

"Oluyor?" Zarrah, arka kapıdan çıktıklarında soğuk tenini ısırarak sordu. "?" "Daha sonra," diye nefes nefese kaldı.

Bacaklarına çamur sıçradı, onlar koşarken cüppesi dalgalandı, takip sesleri yükseldi ama Keris geri dönmedi. Silahsız oldukları için tek seçenekleri ve Keris çıplak, kendisi de neredeyse çıplak olduğu için gözden kaybolmaları gerekiyordu.

Hızla geçerken insanlar onlara bakakaldı, atların toynak sesleri askerleri sağır etti. "Ne yaptın sen?" diye sordu. "Ne yaptın sen Keris?"

Cevap vermedi, sadece elini daha sıkı tuttu. "Tırmanmamız gerek. Çatılara çıkmalıyız."

"Yapamazsın!" Ona yan gözle bakma riskini göze aldı. Bandajlanmamış yarasından kan sızmaya başlamıştı. Bir çatıya çıkabilirdi belki ama yakalanmamak için gereken hızla çatıları geçemezdi.

"zorundayım."

Önlerinde bir kapı açıldı ve siyah deri bir elbise giymiş bir kadın belirdi. "İçeri girin! Acele edin!"

Zarrah tereddüt etti, herhangi bir yardım teklifine güvenmiyordu ama başka ne seçenekleri vardı ki? Keris'in elinden tutarak onu binanın karanlığına doğru sürükledi, kapının mandalı sıkıca kapandı.

İçerisi ağır kokulu yağlar kokuyordu ve bir yerlerden bir davulcu bir vuruş yapıyordu. Burası neresiydi?

"Merdivenlerden yukarı, acele edin!"

"Kimsin sen?" Keris talep etti.

"Ortak arkadaşlarımız var," diye cevap verdi kadın, bir adam seslenirken bile, "Miri, askerler sokaktaki her evi arıyor. Welran'a saldıran bir Maridrinian hakkında bir şey mi var?"

"Onlara engel olmayın," diye cevap verdi kadın. "Yok etmek için hiçbir gerekçeye ihtiyaçları yok."

Duvarlardaki kırmızı cam aplikler çok az ışık veriyordu ve Zarrah gözleri alışana kadar tırmanırken iki kez tökezledi. "Burası da neresi?"

"Genelev," diye mırıldandı Keris.

Aynı anda kadın, "Bir eğlence evi" diye anons etti.

İkinci kata ulaştıklarında, onları kapılarla kaplı halı kaplı bir koridordan geçirdi. Hedonist fısıltılar duvarların arasından süzülüyordu ama onlara davulun ritmi hükmediyordu, bu ritim sanki binanın küt küt atmasına neden oluyordu. Açık bir kapının önünden geçtiler ve Zarrah içeri baktı, Keris onu çekmeden önce üç adamla birlikte maskeli bir kadını görünce gözleri büyüdü.

"Burası," dedi kadın -Miri-, odanın sonundaki kapıyı açarak. Odayı neredeyse ipek kaplı bir yatak kaplıyordu, posterler kordonlarla bağlanmıştı, karşısındaki masa Zarrah'ın daha önce duyduğu ama kendi gözleriyle hiç görmediği şeylerle kaplıydı. Yatağa tırmanan kadın, yatağın üstündeki duvarda bulunan pencereyi açtı. "Çatılara tırman," dedi. "Bu gece Yaralı Dişi Aslan adında bir han arayın, aradığınızı bulacaksınız."

Zarrah onun yanına koşarak tırmanması gereken yere, sonra da havluyu beline sarmış olan Keris'e baktı. "Olmaz. O yaralı."

"Ben ," dedi ama dışarı bakarken çenesinin nasıl gerildiğini fark etmedi.

"Sonun kaldırım taşlarında kırılmak olacak." Zarrah pencereyi kapattı. "Saklanacağız."

Kapı çalındı ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan ipek pantolonlar giymiş bir adam görüldü. "Miri, arama yapmak için buradalar. General Welran sokaklarda kanlar içinde yatıyor. Bir Maridrinian tarafından bıçaklandığını söylüyorlar."

Zarrah gözlerinin şiştiğini hissetti. "Ne?"

"Bu bir yalan." Keris kollarını kavuşturmaya çalıştı ama havlusu kaydı. "Kan, ölene kadar dövdüğü adamdan geliyor."

"Tanrı hepimize merhamet etsin." Miri elini adama doğru salladı. "Onları , ama bunu belli etme." "Tırmanacağım,"

dedi Keris. "Başka seçeneğim yok. Burada saklanacak hiçbir yer yok."

"Hayır." Zarrah odayı taradı ama hiçbir çözüm bulamadı. "Geri dönmemiz gerek. Sokaklara çıkmalıyız."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz, merdivenlerdeki botların gümbürtüsü havayı doldurdu.

"Eğer tırmanmayacaksan, göz önünde saklanman gerekecek." Miri Keris'i işaret etti. "Bu evde kadınlara hizmet edilir, erkeklere değil. O bir patron."

Zarrah' midesi bulandı ve Keris başını sertçe salladı. "Ben tırmanırım."

Yatağa doğru ilerledi, pencerenin kilidini açmak için uzandı ama Zarrah bileğini yakaladı. "Şimdi ahlaka sarılmanın zamanı değil. Tehlikede olan çok şey var."

"İşe yaramayacak," dedi. "Yüzümü gördüler."

"O zaman bunu iyi saklamamı öneririm," diye tersledi Miri. Bir dolaba giderek içindekileri karıştırdı ve Zarrah'a bir maske fırlattı. "Soylu kadınların çoğu kimliklerini gizlemek için bunları takar." Sonra ocağa gidip bir avuç kül aldı ve Keris'in saçlarına sürerek sarıdan griye çevirip başının arkasında düğümledi. Bir parça isle Keris'in iki gözünü de hızlıca kapattı. "Eğer iş arıyorsan senin gibi güzel bir yüzü kullanabilirim. Seni eğitiriz ve bir servet kazanırsın."

Zarrah'ın yüzü yanıyordu ama Keris, "Seçeneklerin olması her zaman iyidir," dedi. Miri havluyu çekip aldığı anda sırtışı kayboldu ve havluyu ateşe atmadan önce bacaklarına sıçrayan çamuru temizlemek için kullandı.

Zarrah'a dantelli bir bornoz uzattı, hamamdan aldığı bornoz Keris'in havlusuna eşlik ediyordu. "Yatağa, kızım. Yastıklara yaslan." Kalbi çarpan Zarrah, kadının bornozu göğüslerini örtecek şekilde ustalıkla düzenlemesine izin verdi, ancak Miri dizlerini ayırdığında tüm vücudu yandı.

Ağır botların ayak sesleri yaklaştı, her aranması emri açıkça duyuluyordu ama Keris durduğu yerde kaldı, gözleri karşı duvardaydı. "İhtiyatsızlığın seni öldürtecek," diye tersledi Miri onu. "Yüzünü bacaklarının arasına çevir, hemen!"

Dudaklarından yumuşak bir hırıltı kaçtı ama Keris başını sallayınca Zarrah, "Seçeneklerimiz tükendi," dedi.

"Tamam." Onun önünde diz çöktü. Başını eğerek yanağını onun kalçasının iç kısmına dayadı. Miri, Zarrah'ın bacaklarından birini kaldırarak boynuna doladı ve "Yarayı gizlemek için" diye mırıldandı.

Geri adım atarak deri eteklerini düzeltti ve manzaraya baktı. "Diğer odalarda da benzerlerini görmüş olacaksınız. İnanırsanız olsun." Sonra topuklarının üzerinde döndü, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Zehrâ rahatlamaya çalıştı ama tüm vücudu kesilmiş, gözleri tavana sabitlenmişti. "Nereye gittin?" diye fısıldadı, çünkü bu pozisyonda sessizlik içinde kalma düşüncesi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. "Ne oldu? Welran'a neden saldırdın?"

Daha da önemlisi, teyzesinin en güvendiği askeri ve koruması neden *buradaydı*?

"Bazı memurların cam kaplanlarla birlikte hamama girdiğini gördüm." Adamın nefesi kadının çıplak teninde ılık bir etki yaratıyor, her nefes verişinde kadının içi titriyordu. "Onları takip ettim ve konuşmalarını, planlarını dinliyordum ki bir haberci Şeytan Adası'nda olanlarla ilgili haberler getirdi, Bermin'in kaderi de dahil."

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı, anlayış onu dolduruyordu.

"Büyük olan Welran kafasını kaybetti. İsyancılara ve onların *Maridrinli efendilerine* küfrederken haberciyi eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Kendimi kurtarmaya çalışıyordum ki berber kendi canını kurtarmak için kibarca uyuğumu işaret etti. Welran geldi, ben de kaçtım. Gerisini biliyorsunuz."

Zehrâ gözlerini sımsıkı yumdu, korku kapladı. "Bir hesaplaşma olacak." "Onu tanıyor musun?"

"Hayatım boyunca," diye fısıldadı. "O teyzemin korumasıydı ve hafızamda kaldığı Bermin'i Welran'ın doğurduğu söylenirdi."

"Siktir."

"Yerinde bir değerlendirme." Botlar yaklaşıyordu, davullar artık sessizdi ve Zarrah kapıya bakarak buluşmaları yarıda kesilenlerin protesto çığlıklarını dinledi. Arama koridorunda ilerledikçe kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

"Eğer işe yaramazsa," dedi Keris, saçının gevşek bir teli kalçasını okşarken, "sen şu pencereden çık. Ben onları oyalarım."

"Biz müttefikiz," diye cevap verdi. "Bu birlikte durduğumuz anlamına geliyor. Ve eğer iş o noktaya gelirse, birlikte öleceğiz. Şimdi bunu ikna edici hale getirin."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, kapı içeriye doğru patlarken onu sağına doğru çekti. İki

asker içeri girerken Zarrah öfkeyle çığlık attı. "Bunun anlamı nedir?"

İçlerinden biri, "General Welran'a suikast girişiminde bulunan biri saldırdı," diye cevap verdi. "Bir Maridrinian. Bölgede onu arıyoruz."

"O burada değil," diye tükürdü. "Çık dışarı!"

"Odayı aramız gerektiriyor."

"O zaman elini çabuk tut. Ve sen" -parmakları Keris'in saçlarında sıkılaştı- "başladığın işi bitir. Dilin için bir serveti askerlere ağzını açmanı izlemek için ödemedim."

Söz konusu askerler gözlerini dikmiş bakıyorlardı, belli ki açık tenini daha fazla araştırma için bir neden olarak görüyorlardı ve Keris de duruma yardımcı olmuyordu. Adamın dudakları kızın cinsel organına yapışmıştı, nefesi düzensiz ve sıcaktı ama kıpırdamadan duruyordu. İnanırsanız değil.

Muhtemelen canını acıtacak kadar sıkarak, "Beni duydun mu?" dedi.

Başını hafifçe kaldırdı, is çerçeveli gözleri onunkilerle buluştu. Hayatları tehlikede olmasına rağmen, mavi bakışlarında korku yoktu, sadece saf erkeksi bir şehvet vardı. Zarrah'ın bildiği şehvet, sadece vaatler tarafından uzak tutuluyordu.

ona yaptığı gibi. "Bitir beni," diye emretti, sesindeki nefes darlığını duyarak.

Bakışları karardı ama bir kalp atışı boyunca Keris hareket etmedi. Sonra başını bacaklarının arasına indirdi, dudakları Keris'in çekirdeğindeki kolları cehenneme çeviren bir öpücükle ona doğru bastırırken boğazından bir nefes koptu.

"Subaylarınız bu rezaleti duyacak," diye tısladı askerlere, ama onlar sadece sırttı, içlerinden biri öne eğilip Keris diliyle onu ayırırken bile maskesinin kenarını yakaladı. "Bundan şüpheliyim," dedi. "Bacaklarının arasında kocan yerine bir fahişe olduğunu itiraf etmen anlamına gelecektir."

Zarrah askerini elini itti, diğer eli hâlâ Keris'in saçında kilitliydi.

Askerler güldü ve Zarrah'ın nabızı kısmen gitmedikleri için artan panikle, kısmen de Keris'in dilinin vücudunda yarattığı etki nedeniyle kükredi.

Onu tanıyordu. Vücudunu ve hoşlandığı her şeyi biliyordu ve onun emriyle bu bilgisini kullanıyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikmiş, adam onu emip okşadıkça gerilim artmış, parmakları çıplak kalçalarında ateşten çizgiler çizmişti.

Askerler odayı yavaşça arıyormuş gibi yaptılar ama gözleri onun çıplak bedeninden hiç ayrılmadı. Keris'in çıplak vücudunu. Gitmelerine ihtiyacı vardı. Kapıyı kapatmalarını istiyordu, yoksa... yoksa..

"İzlemek istiyorsan parasını ödemelisin," dedi Miri kapı aralığından. "Aksi takdirde bu hırsızlık olur ve sizi loncaya şikayet ederim."

İçlerinden biri, "Bunu bize karşı bir iyi niyet olarak kabul et, Miri," dedi ama evin başhemşiresi kollarını kavuşturdu, kara gözleri kısıldı ve isteksizce odadan geri çekildiler. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve kapıyı kapattı.

Keris yüzünü kaldırdı ve Zarrah'ın boğazından bir hüsrân çığlığı yükselmekle tehdit etti. Seçtiği uyuşturucudan mahrum bırakılmış bir bağımlı gibi, vücudunun ona *ihtiyacı vardı*. Zihni ona bunun aptallık olduğunu haykırsa da dudakları "Durma" diye fısıldadı.

"Zarrah..." Adamın sesi sanki kendi iç savaşıyla mücadele ediyormuş gibi gergindi ve kadın nefesini tuttu, gözlerini yumdu, adamın hangi tarafının kazanacağını görmek için bekledi. İkinin de yenik düşüp düşmeyeceğini görmek için beklerken, aralarında yatan şeyin her zamanki kadar sıcak kanıtladı. Her zaman yanlış olan, her zaman yasak olan ama yine de tüm engelleri kül eden bir arzu.

Kendi inşa ettiklerini bile.

Dili üzerinde gezinmeden bir kalp atışı önce ruhu onun iradesinin şehvete boyun eğdiğini hissetti, Zarrah'ın sırtı eğilirken dudaklarından bir zevk çıkışı koptu. Parmakları onun içinde bastırırken, klitorisini emerken bile çekirdeğini okşamak için kıvrılırken tüm dünya yok oldu. Onu doruk noktasına çekerken, her plan ve strateji onun varlığına, dokunuşuna, ona duyduğu sonsuz ihtiyacın kurbanı oldu.

Sevgiler.

Bu kelime ve beraberinde getirdiği tüm gerçekler onu uçurumun kenarına sürüklemiş, sadece gizli bir kendini koruma rezervi, zevk onu parçalara , kalbini ve ruhunu yeniden biçimlendirirken, sadece onu bırakmak zorunda olduğu için onları tekrar paramparça etmek için adını haykırmasını engellemişti.

Keris yana kayarak yanağını kalçasına yasladı ve elini saçlarından parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi. *Bir şey söyle*, diye fısıldadı sessizce, Keris'le mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmeden. "Özür dilerim."

Tek tepki evin ortasındaki davulun yeniden çalınması oldu.

"Ne için?" diye cevap verdi. "Welran'ı takip ederek bizi bu belaya bulaştıran benim. Bu benim hatam."

"Evet, ama gerek yoktu... Sormamalıydım..." Tanrı yardımcısı olsun, kelimeleri bile çıkaramıyordu. Yaptığı her şeyle teyzesini haklı çıkarıyordu. Söylediği her şeyle. Söylemediği her şeyle.

"Rollerimiz tersine dönseydi sence farklı olur muydu?" Dik otururken mavi gözleri parladı ve o ana kendisinin de en az onun kadar kapıldığını gösterdi. Hiç beklenmedik bir anda, onun önünde diz çökmüş görüntüsü zihnini doldurdu; hafıza ve hayal gücünün karışımı o kadar canlıydı ki nefesi kesildi.

"Bu kadar haklı olmasından nefret ediyorum." Zehrâ gözlerini sıkıca kapattı. "Tekrar senin huzuruna an, tekrar yatağına düşeceğimi söylemişti. Valcotta'ya olan sadakatimin her zaman sana olan arzumdaki sonradan geleceğini söyledi."

"Petra usta bir manipülatör," diye yanıtladı. "Aynı zamanda tam bir deli kadın."

"Yine de gerçeği gördü. Tıpkı Bermin gibi." Zarrah bir hareket dalgasıyla küçük boşluğa doğru eğildi, ellerini iki yanına bastırdı. Yanaklarını onunkilere geçirerek kulağına fısıldadı: "Tek istediğim dizlerimin üzerine çöküp Maridrina Kralı'nın sikini yalamakken nasıl Valcotta'nın ihtiyaç duyduğu imparatoriçe olabilirim?"

Çenesindeki kaslar gerildi. "Senden istediğim bu değil."

"Çünkü her şey *senin* ne istediğinle ilgili." Başını hareket ettirdi, dudakları onunkileri sıyırdı. "Her şey senin istediğin gibi, senin istediğin şartlarda olmasıyla ilgili. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Bunu defalarca yapmanı izledim. Bugün de izledim. Yine de senin yanındayken bunun bir önemi yok gibi görünüyor, çünkü tek istediğim sensin."

Keris ondan uzaklaştı. "Bir zamanlar bunu tekrar söylediğini duymak için öleceğimi düşünmüştüm Valcotta, ama bu şekilde değil."

Kendisine öfkeliydi ama Zarrah içindeki zehri ona yönelttiğini fark etti. "Hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm." "Yapma." Ona uyarıcı bir bakış attı. "Sırf o kaltağın içkisini içtin diye katlanacağım kötü muamelenin de bir sınırı var."

Zehir. Nefretinizi hak eden Petra, ama siz onun sözlerine sanki Tanrı tarafından söylenmiş gibi davranıyorsunuz. Lanet bir mantra gibi."

"Ondan nefret ediyorum." Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Onu dinlemek istemiyorum. Düşmanımın ağzından çıktığı gerçeği görmezden gelmek de yalanlara inanmak kadar aptalca."

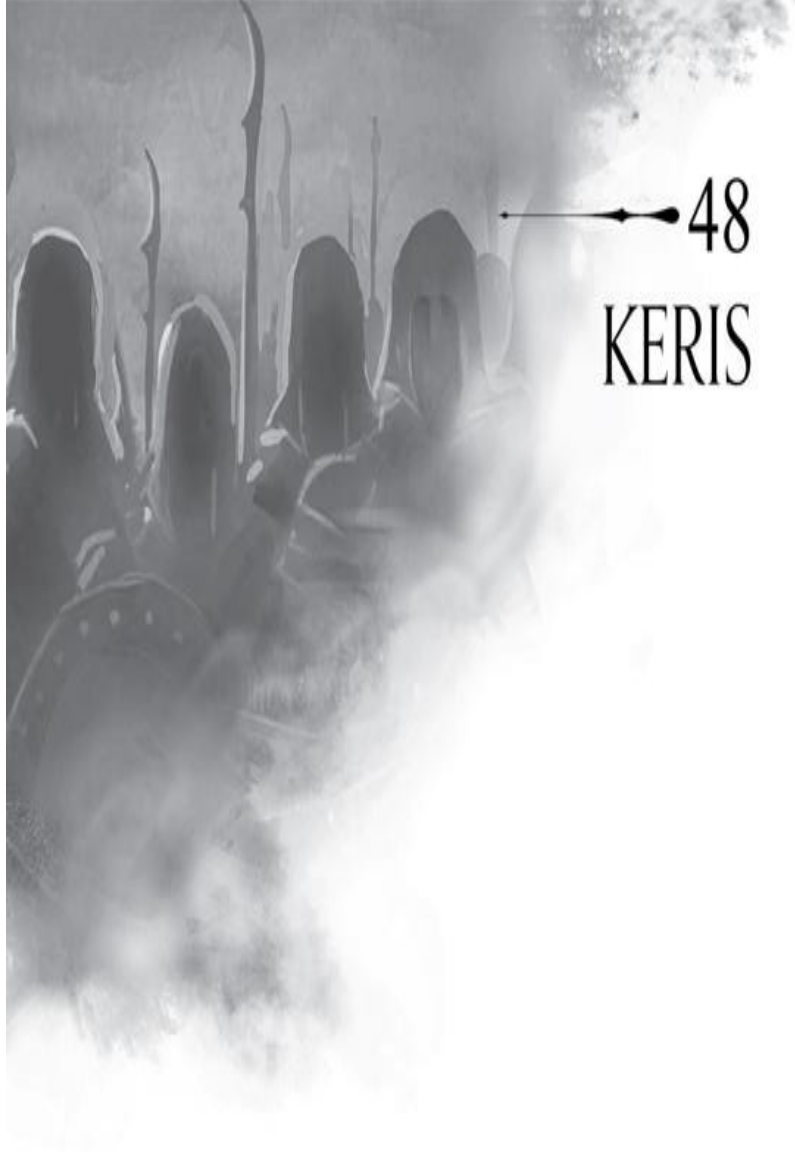
"Petra bizim hakkımızdaki gerçeği aldı ve gerçeğe neredeyse hiç benzemeyecek kadar çarpıttı, ancak bir şekilde şimdi onu hafıza olarak tutuyorsun. Yaptığın her şeyin şehvetten kaynaklandığına seni inandırarak muhakeme yeteneğini zayıflattı."

Zarrah'ın midesi bulanıyordu, kafası karmakarışık, hiçbir parçası bir düşünceye odaklanamıyordu. "Aklımı kaybediyorum." Kanayan hilallerle işaretlenmiş avuçlarına baktı. "Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Delirmeyeceksin." Onun ellerini kavradı. "Petra birleştığımızda daha güçlü olduğumuzu biliyor, bu yüzden seni kendine düşman ettiği gibi seni de bana düşman etmek onun işine geliyor. Ama kendine şunu sor: Eğer seni manipüle ettiysem ve kendimi geliştirmek için seni planımın bir parçası olarak kullandıysam, şimdi neden buradayım? Eğer tek umursadığım tacı elde etmek idiyse, neden onu üvey kız kardeşimin ellerine bırakıp güneye koştum ve seni hapisten kurtarmak için hayatımı riske attım? Eğer tek umursadığım sarayda kadınlarla çevrili lüks bir hayatsa, neden Arakis'te seninle birlikteyim ve isyancıları arıyorum? Çünkü çok açık olmak gerekirse, istediğim şey bu olsaydı, bir kalp atışında sahip olabilirdim." Gözleri onunkileri aradı. "İçten içe, iddia ettiği şeyin mantıklı olmadığını biliyor olmalısın."

Zarrah neyin gerçek olduğunu bilmiyordu. Hatırlayamıyordu. Düşünemiyordu, çünkü zihni bir iplik makarası gibi çözülmüş gibi hissediyordu.

Ciğerlerine ulaşmayan nefesi peş peşe emerken oda giderek kararan bir renk bulanıklığı içinde dönüyordu. "Hasta hissediyorum," diye soludu ve sonra her şey karardı.

48

KERIS

ZARRAH'ı yana doğru yığılırken yakaladı, ancak bilinç kaybı kısa sürdü. Nefes nefese, sarsılarak uyandı.

"Nefes al." Onu sabit tuttu. "Nefes al, yoksa yine bayılacaksın."

Ciğerlerine hava almak için savaşıırken kara gözleri panikle doluydu ve Keris ona yapılanlar karşısında öfkeyle çığlık atmak istedi. Petra kalpsiz kurnazlığıyla Zarrah'ı kendine düşman etmiş, sevdiği kadının özgüvenini, korkusuzluğunu ve parlaklığını elinden almıştı. Ve bunu yapmak için onu kullanmıştı.

"Yapamam..." Yaprak gibi titriyor, gözyaşları yanaklarını kaplıyordu. "Artık kim olduğumu bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sen Zarrah Anaphora'sın," dedi. "Ephraim Anaphora'nın varisi olan Aryana Anaphora'nın kızısın. Sen bir savaşçısın. Bir generalsin. Ve Valcottan yasalarına göre, bu imparatorluğun meşru imparatoriçesisin. Tahtı kanunsuz bir şekilde gasp eden ve anneni öldüren halanı devirebilecek bir orduyla güçlerini birleştirmek için Arakis'tesin. Ve Valcotta'yı onun zulmünden kurtarmayı başardığınızda, Sonsuz Savaş'ı sona erdirecek ve İmparatorluğa barış getireceksiniz."

Zarrah uzun, ürpertici bir nefes aldı, sonra bir kez başını salladı. "Özür dilerim. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Şimdi iyiyim."

İyi değildi, sadece duygularını duvarların arkasına hapsetmişti, bir şey onları yeniden kaynatana kadar orada kaynayacaklardı. Petra, Zarrah'ın hayatının büyük bir kısmında pençelerini derinlere batırmıştı. Yeğenin ruhunun iplerini dokumuştı ve bütünü çözmek için hangilerini çekiştireceğini çok iyi biliyordu. Çekilecek daha fazla iplik olup olmadığını görecekti ve bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Kadın titredi ve adam içgüdüsel olarak onu kendine çekti. Zarrah ona sarıldı, kollarını beline doladı. Sanki konuşmaları sahip olduğu enerjinin her zerresini çalmış gibi kendini gevşek ve bitkin hissediyordu.

"Gidip ateş için biraz daha odun isteyebilirim." Sesi titriyordu ve temizlemek için öksürdü, kadının çıplak teninin kendi tenine yaptığı baskının acı verici bir şekilde farkındaydı. Dudaklarında hâlâ onun tadı vardı. "Bir süre burada kalabiliriz."

"Henüz değil," diye cevap verdi, başını adamın yaralanmamış omzuna yaslayarak. "Askerler hâlâ binada olabilir. Ya da geri gelebilirler. Beklemek en iyisi."

"Doğru."

Aşağı uzanarak ucuz ipek çarşafı Keris'in çıplak bacaklarının üzerinden çekti ve onu yatağa yatırarak yüz yüze gelmelerini sağladı. Omzu onu içten içe öldürmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu ama Keris acıyı görmezden gelerek elini kaldırdı ve saçlarını yüzünden çekti.

Zarrah'ın ağzının kenarı yukarı kalktı ama gözleri hüznü doluydu. "Ne yapıyoruz biz Keris? Daha kaç kez bir araya geleceğiz ama şartlar bizi ayıracak?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, eski ve yeni acılar yüreğinde kabarıyordu.

"Bizim için bir gelecek var mı?" diye sordu. "Uğruna savaştığımız her şeyin gecelerimizi birbirimizin kollarında geçirmemizle bir arada var olmasına izin veren, benim göremediğim bir yol var mı?"

Evet kelimesi dudaklarından çıkmaya çalıştı ama yutkundu. "Hayır."

"O zaman neden denemeye devam ediyoruz?" Dudağı titredi ve adam onun duygularıyla savaşıp dudaklarını ısırtmasını izledi. "Neden kendimize bu kadar acı çektiriyoruz? Yaranın kaçınılmaz olarak tekrar açılacağını bile bile neden bir araya geliyoruz?"

Bu sorulara cevap vermek istemiyordu. Onları susturmak için ağzını onunkinin üzerine kapatmak istedi, çünkü cevap vermek kalbin meselelerine mantık dayatmak olurdu. Bunun yerine boğazını temizledi, sesi boğuklaştı ve şöyle dedi: "Kendi adıma, seni en derinden yaralayan şey yokluğun, yüzünü göremediğim, sesini duyamadığım her saat, her gün, her hafta daha da acımasızlaşan bir yara. Ayrılığımızın kısa süreliğine de olsa sona ereceği umudu acıya dayanmamı sağlıyor ama bu umudu kaybedersem, sanırım yara beni tamamen tüketene kadar iltihaplanır."

"Böyle şeyler söyleme," diye fısıldadı. "Kulağa kehanet gibi geliyor."

Keris kaçırıldı, nedenini bilmesede de bu kelimedenden nefret ediyordu.

"Banyoda seni beklerken hayal ettiğim şey buydu," dedi. "Arzu ettiğimiz her şeyin gerçekleştiği bir gelecek, başımızda taşlar ve uluslarımız arasında barış. Birliğimizin kabul göreceği bir dünya. Yine o zaman bile yolumu göremedim, çünkü hükmetmek için uluslarımızın kalplerinde ikamet etmeliyiz. Sen Vencia'da. Ben Pyrinat'ta. Çünkü siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, sırtımızı döndüğümüz anda karanlık zihinler iktidarı ele geçirmeye çalışacaktır. Şu anda bile burada bulunarak bu riski göze alıyorsunuz."

Haksız da sayılmazdı. Kardeşlerinin kendisinden nasıl kurtulacaklarını planladıklarından ve sıradakilerin savaş ateşini körüklemekte acele edeceklerinden hiç şüphesi yoktu.

"Peki ya çocuklarımız olsaydı. Nasıl?"

"Dur." Gözlerini sıkarak kapattı. "Lütfen dur."

Zarrah sessizliğe gömüldü, tek ses davulun bitmek bilmeyen vuruşları ve düşüncesiz bir hazzın pençesindeki müşterilerin belli belirsiz çığlıklarıydı.

"Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum," dedi. "Şimdi durmak ve olabileceklerin acısına katlanmak mı yoksa her şeyi kaybedeceğim bir anın geleceğini bilerek devam etmek mi?"

"Şimdi karar vermene gerek yok, Zarrah." Karar vermesini de istemiyordu, çünkü Zarrah onu hiç seçmemişti. Bir kez bile. Her zaman halkını, onurunu, ülkesini seçmişti, bu yüzden onun çağlar boyunca imparatoriçe olacağını biliyordu. Onun erdemine hayranlık duyuyor ama aynı ölçüde de nefret ediyordu, çünkü bu ikisini de çok derinden yaralıyordu.

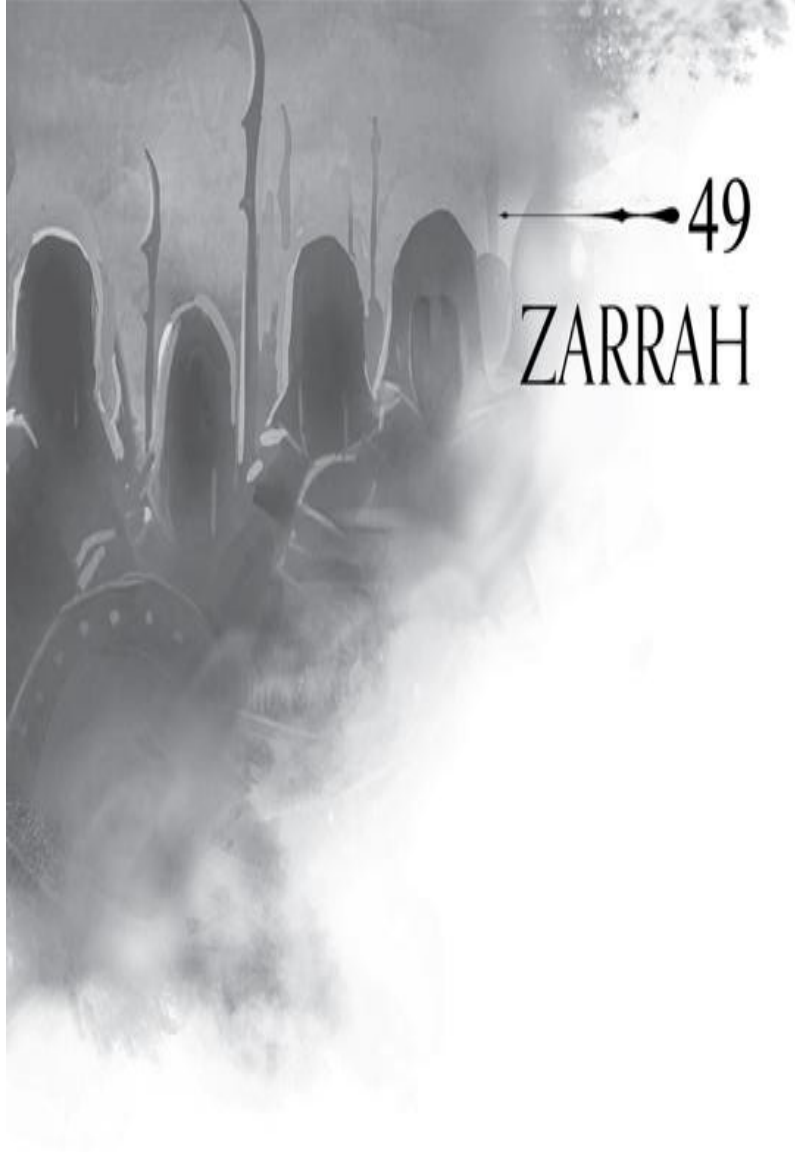
"Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama karar verene kadar aramızda hiçbir yakınlaşma olmayacak. Bu adımı sadece açık bir zihin ve emin bir kalple atmak istiyorum."

Söz konusu o olduğunda, kalbi her zaman kesindi. Ne pahasına olursa olsun onu ve sadece onu seçme ihtiyacında her zaman kararlıydı. Ama kalbini korumak uğruna onun kim olduğunu değiştirmeyecekti, bu yüzden Keris sadece başını salladı.

Miri'nin çıkmalarının güvenli olduğuna dair haber getirmesini beklerken, alnını göğsüne bastırarak sessizce uzandılar. Bir süre sonra Zarrah'ın nefes alıp verişinin yavaşladığını, kendisine doğru düzenli bir şekilde yükselip alçaldığını fark etti. Uyuyor.

Keris'in göğsü, içinde çalkalanan duygulardan dolayı daraldı, ama ateş azaldıkça onu yakınında tuttu, onu rahatsız eden şüpheleri uzaklaştırmak için güçsüz olsa bile soğuk uzaklaştırdı. Bu anı yaşamak için zamanı dondurabilmeyi diledi çünkü Keris bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Bu düşünce aklından geçer geçmez kapının kolu dönerek açıldı ve Daria girişte belirirken Zarrah sarsılarak uyandı. Kadın onlara şöyle bir baktıktan sonra sırttı. "Sizi hayatta görmek güzel, Majesteleri."

Keris'ten UZAKLAŞAN Zarrah, giydiği ucuz bornozu düzeltti, ateş yanaklarını yakıyordu. "Aynı şekilde. Kaçıp kaçmadığınızdan emin değildik."

"Bizim kadar uzun süre av , avcılardan kaçmak için birkaç numara öğrenirsiniz."

"Artık yırtıcı olan biziz," diye cevap verdi Zarrah, kendisini rahatsız eden zayıflığa karşı meydan okurcasına çenesini kaldırarak.

"Bunu bir genelevde saklanan kadın söylüyor." Daria kapıyı kapatıp giysilerini yatağın üzerine atarken . "Yine de ruhunun bozulmadığını görmekten memnunum." Keris'e göz kırptı. "Bir fahişe gibi boyanmışsın. Sizin için uygun bir görünüm, Majesteleri."

Keris hiç şaşırmadan, sadece pantolonu incelemek için kaldırdı. "Mideniz beslenme düzeninizdeki değışikliği nasıl karşılıyor Kaptan?"

Daria'nın çenesi gerildiğinde Zarrah gerildi ama diğer kadın sadece Keris'in yarasını incelemek için eğildi. "Şeytan sen adadayken seninle konuşmaya doymuş olmalı, çünkü ruhun teklif edildiğinde onu tekrar tükürdüğünü görüyorum."

"Zevkler ve renkler tartışılmaz," dedi Keris ve Daria'nın getirdiği giysileri giymek için arkasını döndü. Zarrah hemen diğer takımı da kaptı ve bornozu atıp pantolon, bluz ve sağlam bir yelek giydi.

Daria ona, "Adamlarımız eşyalarını hamamdan alacak," dedi. "Majestelerinin eşyaları başka bir mesele. Welran'ın askerleri onları seni bulmak için kullanma umuduyla aldı. İçlerinde gerçek kimliğinize işaret eden bir şey var mı?"

"Bıçaklar Maridrinian yapımı," diye yanıtladı Keris. "Paralar birkaç farklı para biriminden, giysiler ise Cardiff'ten."

"Mektup yok mu? Mücevher?"

"Hayır. Mühür yüzüğüm Ahnna Kertell'de."

Daria'nın kaşları kalktı. "Peki neden?"

"Maridrina ve Ithicana arasında barış görüşmeleri yapıyor. Krallığım ve konseyim Ithicana'da bana inanıyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Doğru."

Daria topukları üzerinde sallanırken Zarrah'ın da ilginç bulduğu bu bilgiyi düşünüyor gibiydi. Aynı kaldıkları süre boyunca Keris'in neler yaptığıyla ilgili ayrıntılardan acı verici bir şekilde yoksun olduğu aklına geldi, bu da giderilmesi gereken bir şeydi. "Welran'ın adada olanlar hakkında ne gibi bilgilere sahip olduğunu biliyor muyuz?"

"Bazıları," diye yanıtladı Daria. "Hayatta kalanlar vardı ve yardımlarına gelenlere tüm oyuncuların kimliklerini, Majesteleri'nin de orada olduğunu söylediler." Çenesini Keris'e doğru salladı. "Yani şu anda nerede olduğunu bilmeseler de, mühür yüzüğü olan bir prenses kesinlikle Gaspçı'yı Majesteleri'nin Ithicana'da olduğuna inandırmayacaktır."

Keris sonunda arkasını dönerek, "Unvanları bırakmakta özgürsün," dedi. "Beni çıplak gördüğüne göre, ilk isim bazında anlaştığımızı hissediyorum."

Daria ona karanlık bir sırıtışla karşılık verdi. "Buna pişman olabilirsin."

"Kuşkusuz." Keris'in hâlâ isle çevrili gözleri Zarrah'a kaydı.

Kontrolü ele almanı bekliyor. Yanakları yanıyordu, çünkü hayatı boyunca liderlik etmek için eğitilmişti ve bunu nasıl yapacağını unutmuş gibi hissediyordu. "Bizi komutana mı götürüyorsun?"

"Sonunda. Onun yeri ve kalenin yeri çok aranan bir sır ve bugünkü olaylarla birlikte tansiyon çok yüksek. Takip edilmediğimizden emin olmak için gerekli düzenlemelerin yapılması gerekiyor."

"Bu komutanın bir adı var mı?" Keris sordu.

Daria ayaklarına baktı. "Elbette. Ama bu da diğerleri gibi bir sır." Omuzlarını yuvarlayarak, "Uygun gördüğü bilgileri paylaşması için onu yalnız bırakacağım," diye ekledi.

Zarrah yanaklarının iç kısımlarını çiğnedi. Ithicana'da hatırlanan söylentiler ve Serin'in onun gerçek varis olduğuna dair yaptığı muğlak bir açıklama dışında, Valcotta'nın tahtı üzerindeki hak iddiasının meşru olduğuna dair tek somut kaynak komutan gibi görünüyordu. Kim oluyordu da böyle bir bilgiye sahip olabiliyordu? Neden herkes onun güvenilir olduğundan emindi? Daria'yı sıkıştırma dürtüsü güçlüydü ama bunun yerine, "Dört gözle bekliyorum," dedi.

Daria'nın arkasındaki kapı çalındı. "Benim," dedi tanıdık bir ses; sonra kapı açıldı ve Saam içeri girdi. Zarrah'a endişeyle gülümseyerek garip bir selam verdi. "İmparatoriçe." Sonra gözleri Keris'e kaydı, ona bir çift çizme uzatırken beceriksizliği kayboldu. "Sen olduğunu biliyordum. Saman saçlı, soluk benizli bir Maridrinian'ın Welran'la kavga ettiğini duyar duymaz, 'Dostlar, bu Maridrina'nın kralı, başkası değil' dedim. Adamın taş gibi taşakları ve bir kedinin dokuz canı var."

Keris eğlenerek bir nefes verdi. "Sanırım o hayatlardan geriye sadece bir avuç kaldı. Seni hayatta görmek güzel, Saam." "Daria işinin bittiğini düşündü ama ben hayır dedim, bir ok yeterli olmaz."

Daria, "Tanrı beni bağışlasın, yeter artık," dedi ve çantayı Saam'ın elinden alıp Zarrah'a uzattı. "Eşyaların."

"Doğru. Özur dilerim." Saam bir kez daha garip bir şekilde eğildi. "İmparatoriçe."

"Zarrah," diye düzeltti hemen. "Birinin unvanını talep etmeden önce yasal olarak taç giymesi gerekir."

"Gaspçı *yasadıışı* bir şekilde taç giydi ve hâlâ unvan iddiasında bulunuyor," diye cevap verdi. "Yani sizin için yeterli görünüyor, Majesteleri." Bir kez selam verdikten sonra Keris'in koluna girerek onu kapıdan dışarı çıkardı. "Dönüş yolculuğunun tamamını dinleyen herkese, yani gemideki herkese adadaki çılgın planınızı anlatarak geçirdim." Sesleri koridorda kayboldu ve Zarrah'ı Daria'yla baş başa bıraktı, Keris'in yokluğunda gerilim anında da yükseldi. Asi tutsakların hayatta kalma yöntemini keşfettikten sonra diğer kadına nasıl davrandığı düşünüldüğünde, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Zarrah o kadar dehşete düşmüş ve iğrenmişti ki, açıklamayı dinlemek için duraklamak yerine düşmanın kollarına koşmuştu. Oysa Keris görünüşe bakılırsa bunu yeterince iyi idare etmişti.

Bu konuda şakalar yapmak.

Ama Zarrah aynı zamanda Lara ile yaptığı konuşmayı da hatırladı. Şeytan Adası mahkûmlarıyla olan ilişkisi hakkında, sonuçlarını göz önünde bulundurarak bir seçim yapması gerekiyordu. "Geri dönmek nasıldı? Sana iyi davranıldı mı?"

Daria sessizdi. "Yeterince iyi."

Zarrah bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Mahkûmlara soğukkanlı bir nezaketle davranıldı ama bu umdukları gibi bir eve dönüş değildi.

"Başlığını ," dedi Daria. "Arama başka bir yere , ama bu izlemeyecekleri anlamına gelmiyor."

Zarrah pelerinini çekerek kapüşonunu yerine kaldırdı, Daria da aynısını yaptı. "Özür dilerim," dedi Saam'ın kahkaha sesini takip ederlerken. "Verdiğim tepki için. Hikâyenin senin tarafını dinlemediğim için." Keris'in şakasını düşündü ve ekledi: "Bu kadar kendini beğenmiş olduğum için."

Daria merdivenlere varıncaya kadar sessiz kaldı. "Yaptığımız korkunç bir şeydi," dedi sonunda. "Bu yüzden seni bu işin dışında tuttuk, çünkü itibarının böyle bir davranışla zedelenmesini göze alamayacağımızı biliyorduk. Gaspçı'ya sana karşı kullanabileceği hiçbir şey veremezdik. Bunu yapmanın doğru bir seçim olduğu benim için çok açık hale geldi."

Zarrah'ın gözleri dikildi, adaya inen kuşlarla arasına kimsenin girmediğini hatırladı. Çaresizliği ve açlığı içinde bunu sorgulamamıştı ama şimdi anlıyordu ki onun uğruna ahlaksızlıkla tuzlanmamış bir yemek fırsatını feda etmişlerdi.

"Asla eskisi gibi olamayacağım," dedi Daria. "Yaptığım şeylerin, hayatta kalmak için kabilemi yapmaya zorladığım şeylerin lekesinden asla kurtulamayacağım. Asla pis hissetmeyeceğim. Asla hasta hissetmeyeceğim. Ölmek daha mı iyi olurdu diye düşünmeyeceğim." Merdivenlerde durdu, aşağıya doğru baktı. "Ama eğer öyle olsaydı, o adaya vardığında her şeyin ne kadar farklı olacağını bir düşün. Keris ve Aren geldiğinde. Komutan seni kurtarmak için Gaspçı'nın tuzağını göze aldığında."

"Hepimiz ölmüş olurduk," dedi Zarrah soruyu yanıtlarken, "isyan bastırılmış olurdu. Ve Gaspçı her zaman gibi yoluna devam edecekti. Bu yüzden bana öyle geliyor ki, sonsuza dek taşıyacağınız yüke rağmen doğru seçim yapıldı." Daria'nın kolunu tutarak diğer kadını kendisine bakması için çevirdi. "Şerefim üzerine söylüyorum, hayatta kalmak için yaptığın şeyi sana karşı kullanmıyorum ve kullanmayacağım. Önümüzdeki günlerde de arkamı kollayacağım."

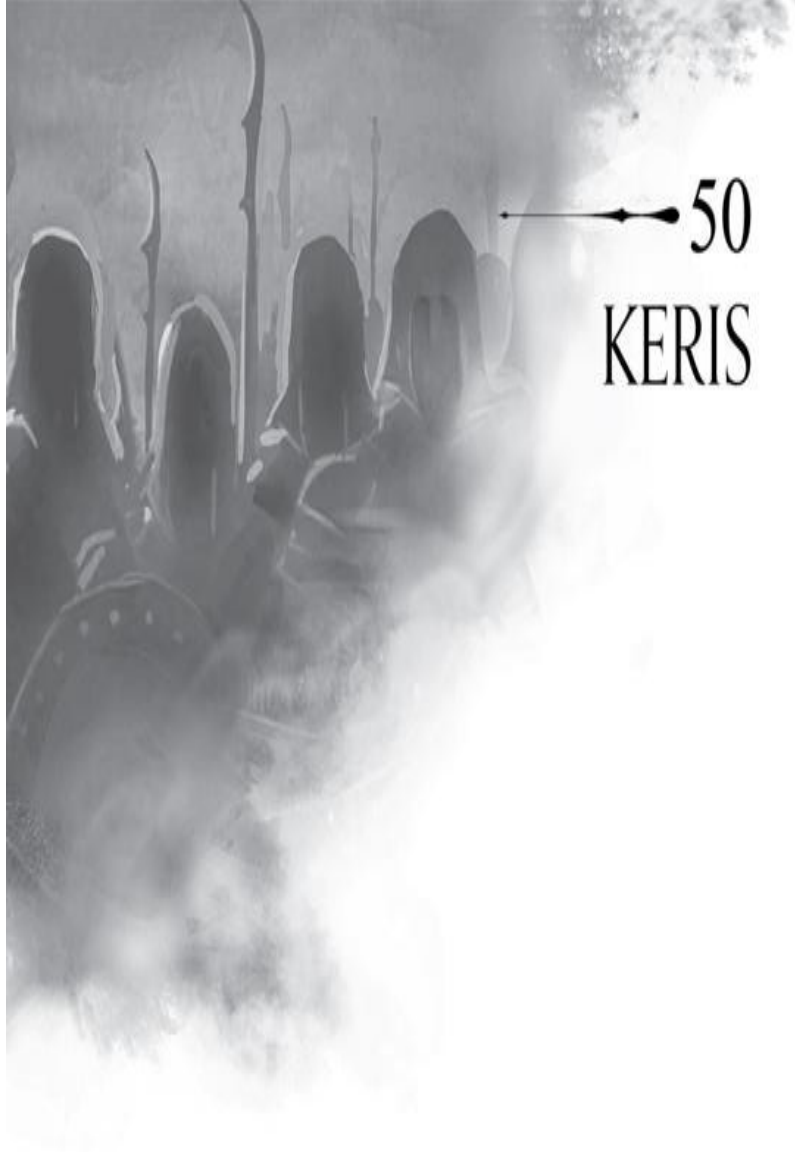
Daria'nın kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim, İmparatoriçe."

Zarrah unvanı düzeltmedi, çünkü ona bu unvanı vermek Daria ve diğerlerinin elde etmek için acı çektikleri bir şeydi. Unvan henüz hak edilmemiş olsa bile bunu küçümsemeyecekti. "Hadi gidelim. Saam bu şekilde Keris'e yalakalık yapmayı bırakmazsa, egosunu kapıdan dışarı atamayız."

Daria gözlerini silerek güldü. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi." Merdivenlerden inmeye devam ettiler ve Keris'in yüzünü bir bezle silen Miri'nin yanında duran adamları buldular.

"Biliyor musun," dedi Daria onlara ulaşmadan hemen önce, "ona Gaspçı dediğini ilk kez duyuyorum."

Bu doğrudu. Petra her zaman onun İmparatoriçesi, kurtarıcısı, teyzesi olmuştu. Ancak canavarın içine doldurduğu zehir yavaş yavaş dışarı atıldıkça, Zarrah Gaspçı'nın artık onun için bunların hiçbirini olmadığını fark etti. "Ona benim için ne olduğunu söylemeye başlamamın zamanı geldi, böylece o da benim onun için ne olduğumu öğrenebilir. Düşman." Omuzlarını dikleştirerek, "Şimdi beni komutana götür," dedi.

50 KERIS

Eğlence evinden çıktıklarında yine kar yağıyordu, Saam onları çamurlu sokaklarda dolaştırırken Keris'in kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Trafik yeniden düzene girmişti ama şehirde tedirgin bir hava vardı; siviller devriye gezen askerlere ısıracaklarını düşündükleri köpekler gibi bakıyorlardı. Keris, başları bir arada sohbet etmekte olan Zarrah ve Daria'ya geriye doğru bakışlar atıyor, daha yakın durmalarını diliyordu.

Bir sorun çıkarsa kendilerini savunmak konusunda ondan daha yetenekli olmadıkları için değil, Zarrah'ın omuzlarına binmek üzere olan yükü bildiği için. İsyanıcılar onu direnişin kalbi, kurtuluşun vücut bulmuş hali, uğruna savaştıkları her şeyi başarmak ve hayatlarını sonsuza dek değiştirmek üzere yaratmışlardı. İnanılmaz bir baskı söz konusuydu ve Zarrah şimdiden bir insanın katlanabileceği sınırların ötesine itilmişti. Asilerin beklentilerinin yarattığı baskının onu uçurumun kenarına iteceğinden korkuyordu. Bu, kendi korkusunu ve onunla birlikte, onu olacaklardan yalıtma arzusunu artırdı. Onu bundan uzaklaştırmak için.

Ama bu bir hata olurdu.

Zarrah'ın bunu yapması gerekiyordu. Bu savaşı vermesi gerekiyordu çünkü bu sadece tacı Petra'dan almak ve Valcotta'yı özgürleştirmek için bir savaş değildi; bu onun öz değerini geri kazanmak için bir savaştı. Onu bundan mahrum etmek onu da Petra kadar canavar yapardı.

"İşte burası," dedi Saam, böğrüne ok saplanmış bir dişi aslanın oyma tabelasının bulunduğu bir binanın kapısına uzanarak.

Keris içeri adımını attığında onu bir sıcaklık çarptı, Saam onları sol tarafta etkileyici bir renkli cam duvarla ayrılmış özel bir odaya götürürken kalabalık birahanedeki müşterilerin hiçbiri başını kaldırıp bakmadı. Odanın içinde Valcottalıların tercih ettiği alçak minderlerden oluşan yığınlar ve dumanı tüten sıcak şarap fincanları ile kızarmış et tabaklarının bulunduğu aynı derecede alçak masalar vardı.

Daria, "Bu birkaç saat boyunca bir şeyler içmek için son şansımız," dedi. "O yüzden bir şeyler atıştırılalım derim."

Sinirlerine rağmen Keris'in karnı acıkmıştı ve dördü de karınlarını doyurmak için sohbet etmekten vazgeçti. Yemekler güzeldi ama Daria ve Saam'ın neredeyse mekanik bir şekilde yediklerini, her lokmayı boğazlarından geçirmek için yemek yeme eyleminden kopmaları gerekiyormuş gibi gözlerini uzaklara diktiklerini fark etti. Koyu bira kadehlerini bitirdiklerinde Daria ve Zarrah birlikte minderlerin üzerine oturup derin bir sohbe daldılar. Keris de Saam'a döndü. "Komutanının seni tekrar birliğe aldığını gördüğüme sevindim. Hapsedildikten sonra dünyaya geri dönmenin zor olabileceğini duymuştum. Her şeyin düzenine yeniden uyum sağlamak zorlu bir iş."

Saam yastığın üzerindeki gevşek bir ipliği çekti. "Hayal ettiğim gibi. Gaspçı'nın başımıza açtığı en kötü beladan kurtulduğumuz için kahraman ilan edileceğimizi düşünmüştüm hep ama bunun yerine sanki..."

"Pariahlar mı?" Keris önerdi.

Saam iç çekti. "Ne yaptığımızı biliyorlar ve sanki yarısı bunu yapmak istediğimize inanıyor. Ve yapmaya da devam edecekler." Başını inanmaz bir şekilde salladı. "Artık yemek yemekten nefret ediyorum. Hayatımın geri kalanını *bir* lokma daha yemeden bir yolu olsaydı, bunu yapardım."

"Anlaşılabilir."

Saam'ın gözleri Keris'inkilerle buluşmak için kalktı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Söylemeliyim ki, Flay ile *yüz* yüze karşılaşmamın gölgesinde kaldı. Düşmanlarının cesetlerini toprağa gömmek yerine tencereye koymayı tercih etmen adadaki maceralarımda sadece bir dipnottu." Keris dirseğini bir mindere dayadı, ona doğru eğildi ve omzuna saplanan ağrıyla bu hareketinden pişmanlık duydu. "Ciddi olmak gerekirse, gerçek kötülüğü tanıyacak kadar çok gördüm ve sana baktığımda gördüğüm şey bu değil."

Saam başka tarafa baktı. "Herkesin gördüğü tek şey bu. Bana baktıklarında tek düşündükleri bu. *Yamyam Saam*." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bir yanımda, komutanın bizi tekrar saflarına almasının tek nedeninin, alternatifin hepimizi olduğunu düşünüyor. Çok şey biliyoruz."

"Zarrah bunu yapmasına izin vermez," dedi Keris tereddüt etmeden. "Ve eğer iş o noktaya gelirse, ben hüküm sürdüğüm sürece Maridrina'da senin için her zaman bir yer olacak. Ithicanada da sanırım, gerçi tavsiye etmiyorum. Korkunç bir hava ve çok fazla yılan var."

Saam bir kahkaha attı ama sonra ifadesi ciddileşti. "Yamyamlıklarıyla ün salmış Valcottan mahkûmları mı barındıracaksınız?"

"İtibarım zaten boktan, bu yüzden halkımın gözünü bile kırpacağından şüpheliyim." Biradan bir yudum alan Keris ekledi: "Muhtemelen bu damgadan asla tam olarak kurtulamayacaksın Saam. Hiçbiriniz. Ama halkına senin hakkında hatırlayacakları daha iyi bir şey vererek bunun üstesinden gelebilirsin. Karanlık işleri gölgede bırakacak harika şeyler."

Saam'ın kaşları çatıldı ve sonra başını salladı. "Haklısınız. Teşekkür."

Keris omuz silkti ve aniden Zarrah'ın gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti. İzliyordu. Dinliyordu. Yine de yüzünde düşüncelerine dair hiçbir şey yoktu.

İçinden bir huzursuzluk geçti, çünkü eğer Keris onu dinliyorsa, mahkûmları korumaya söz verdiğini duymuştu. Onun adına böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu ve Keris düşünmeden konuştuğu için sessizce kendini tekmeledi. Yanaklarının içini ısırarak kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı, orada ne bulabileceğinden çekiniyordu. Çizgiyi aşmış olmaktan korkuyordu.

Ama Zarrah sadece hafifçe başını salladı, Daria'ya dönerken ağzı hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

Keris'in rahatlamaya fırsatı olmamıştı ki ayaklarının altındaki zemine bir şey çarptı. "Kahretsin," diye homurdanarak geriye doğru çabaladı ama Saam sadece kaşlarını çatı ve dizlerinin üzerine çökerek Keris'in oturduğu minderin altındaki kapağı açtı. Mahzenin karanlığında, ikisini de Daria'nın adadaki kampından tanıdığı iki yüz belirdi. "Daha fazla sorunumuz var," dedi biri. "Welran sempatizanların gözaltına alınmasını emretti. Askerleri evlerini yakıyor ve komutanın nerede olduğu hakkında bilgi almak için onları dövüyor." Adam Saam ve Keris'i geçip Zarrah'a baktı. "Nerede olduğunuz hakkında bilgi almak için, İmparatoriçe. Buradan hemen gerekiyor."

Keris, Zarrah konuşmadan önce bile onun ne söyleyeceğini biliyordu, bu yüzden ayağa kalktığında hiç şaşırmadı. "Diğerleri nerede olduğuma dair bilgi almak için işkence görürken ben kaçmayacağım. Harekete geçmeliyiz."

"Askerimiz yok," dedi adam.

Daria ekledi, "Bu doğru. İsyancıların kampı Arakis'te değil. Komutan burada değil, sadece benim kabilem var. Bizi adadan tanıdığın için seni korumakla görevlendirildik." Daria ellerini saçlarında gezdirdi, yüzü endişeyle gerilmişti. "En son kampın nerede olduğunu bilmiyorum ama yardımın saatler uzaklıkta olduğunu tahmin ediyorum ve onlarla iletişim kurmamızın hiçbir yolu yok. Bize sizi buraya getirmemiz ve onların bize geleceği söylendi."

Saam'ın anlattıklarına bakılırsa Keris, komutanın en iyi ve en güvendiği askerlerinin onları izlememesi gibi bir ihtimalin olmadığını biliyordu ve Zarrah'ın ağzının sınırlı bir şekilde bükülmesine bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Komutanın şehirde gözleri olacak." Zarrah'ın sesi sabitti. "Harekete geçtiğimizi gördüklerinde onunla temasa geçecekler. Güç kullanarak gelmekten başka çaresi kalmayacak ve isyanın Welran ve imparatorluk muhafızlarını Arakis'ten çıkarmaya yetecek kadar savaşçısı var."

"Bunu göze alamaz," diye karşı çıktı Daria. "Bu Gaspçı'nın göz ardı edemeyeceği bir provokasyon olur. Bize karşı harekete geçecektir. Bizi yenecek. Ceza olarak Arakis'i yakacak."

"Bunun ufukta görünmediğini mi sanıyorsun?" Zarrah başını sertçe salladı. "Teyzemin bize saldırmak için planları olmadığını mı düşünüyorsun? Bizi yok etmek için? Müttefiklerimizi öldürmesine izin vermek bunu değiştirmeyecek! Bu sadece geldiğinde ona karşı daha az durmak anlamına gelir. Kalmalı ve harekete geçmeliyiz!"

Zarrah haklıydı ama Keris Daria'nın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Kabilesi Şeytan Adası'nda dehşete katlanmıştı ve onları ayakta tutan şeylerden biri de Petra'ya meydan okuma hayaliydi. Yaptığı şeyi ona ödetmek. Harekete geçme zamanı gelmişti ama onları bu kadar derinden yaralayan kadının yaklaşan gölgesi şimdi yüzleşilmesi imkânsız bir düşman gibi görünüyordu. "Zarrah haklı."

Zarrah'ın bakışları ona yöneldi, gözleri şaşkınlıkla doluydu.

"Welran, Zarrah'ın isyancılarla güçlerini birleştirdiğini ya biliyor ya da bundan şüpheleniyor," dedi. "Davanızı bunca zamandır destekleyenlere yardım etmek için hiçbir şey yapmazsak, evleri yakılırken onları işkence görmeye terk edersek, hayatta kalanların Zarrah'ın harekete geçme fırsatı olduğunu ama bunun yerine onları terk ettiğini bilmelerini sağlayacaktır. Bu en iyi ihtimalle korkaklık, en kötü ihtimalle de ihanet olarak görülecek ve zararı verenler Gaspçı'nın askerleri olsa bile, suçlayacakları kişi Zarrah olacaktır. Kaçamayız."

İsyancılar tedirgin bir şekilde ayaklarının üzerinde kıpırdandılar ama Keris, Saam'ın başını kaldırmadan önce kendi kendine "Harika şeyler," dediğini gördü. "Adada çok daha kötü ihtimallerle karşılaştık. Şimdi karnımız doyuyor. Silahlıyız. Ve yoldaşlarımızı terk etmiyoruz."

Bütün gözler yavaşça başını sallayan Daria'ya çevrildi. "Pekâlâ. Yerimizde kalıp hepimizin ölümüne yol açmayacak bir plan yapmaya çalışacağız."

"Casuslarımızı Welran'ın esirleri nerede tuttuğuna ve kaç askeri olduğuna dair bilgi toplamaları için gönderin. Sonra da savaşçılarımızı buraya toplayın," dedi Zarrah.

Adamların yüzleri mahzende kayboldu, arka sokağa çıktıklarında odaya bir cereyan doldu ve dördü tekrar yalnız kaldı. Daria ve Saam başlarını birbirine eğmiş, şehirde kimin nerede olduğunu mırıldanıyorlardı ama Keris'i şaşırtan bir şekilde Zarrah onlara katılmadı. Bunun yerine onun önünde durmak için yere geçti.

"Welran burada biliyorsa, bu sadece komutanın yerini öğrenmek için bir kumar değil," dedi. "Bu beni dışarı çekmek için bir plan, çünkü beni iyi tanıyor. Kaçmayacağımı biliyor."

"Anlaştık." Her soluk alışta Keris'in burnuna onun kokusu geliyordu, hamamda geçirdiği zamanlardan kalma lavanta sabunu hâlâ saçlarına yapıştıyordu. Gözleri, strateji kurarken ön dişlerinin arasına sıkışan alt dudağına gitti ve bu, kalbinin çarpmasına neden oldu. Keris zorlukla yutkunarak nefesinin altından şöyle dedi: "Ama aynı zamanda senden öngörülebilir olmanı bekliyor ve senden yapmanı beklediği şeylerin dışında plan yapman pek olası değil. Bu da gücü tekrar sizin elinize veriyor."

Mahzende bir yüz belirdi, on altı yaşından büyük olmayan bir kız. "Welran onları liman pazar meydanında tutuyor. Askerleri onları konuşturmak için ayaklarına kızgın demirler takıyor."

Serin'in tercih ettiği bir işkenceydi bu ve Keris'in midesi, kendi hükümdarlarının sağ kolu tarafından sivillere uygulandığını görmekten tiksintiyle kıvrıldı. Saksağan'ın Petra'ya hayran olmasına şaşmamalıydı; onun gibi yaratıkların altında geliştiği türden bir yöneticiydi.

"Kaç asker var?" Zarrah sordu.

"Altmış kişi saydım," diye cevap verdi kız. "Çoğu izleyici kalabalığını geride tutuyor. Birinin konuşmaya başlaması uzun sürmeyecek."

Zarrah'ın gözleri kısıldı. "Welran'ın Arakis'e bu kadar az askerle gelmiş olma ihtimali yok, daha fazlası var. Çevredeki binalarda ve çatılarda olacaklar. Kaçış sırasında komutandan ayrıldığımı bilmiyor, bu yüzden en azından bazı isyancı savaşçıların benimle birlikte burada olduğunu ve kuvvetle geleceğimi tahmin edecektir. Yüksek bir yerden savaşmayı sevdiğimi biliyor ve saldırıma çatılardan başlayacağımı varsayacak." Gözleri kıza kilitlendi. "Welran kalabalığa mı hitap ediyor?"

"görünüyordu. Etrafta takılmadım."

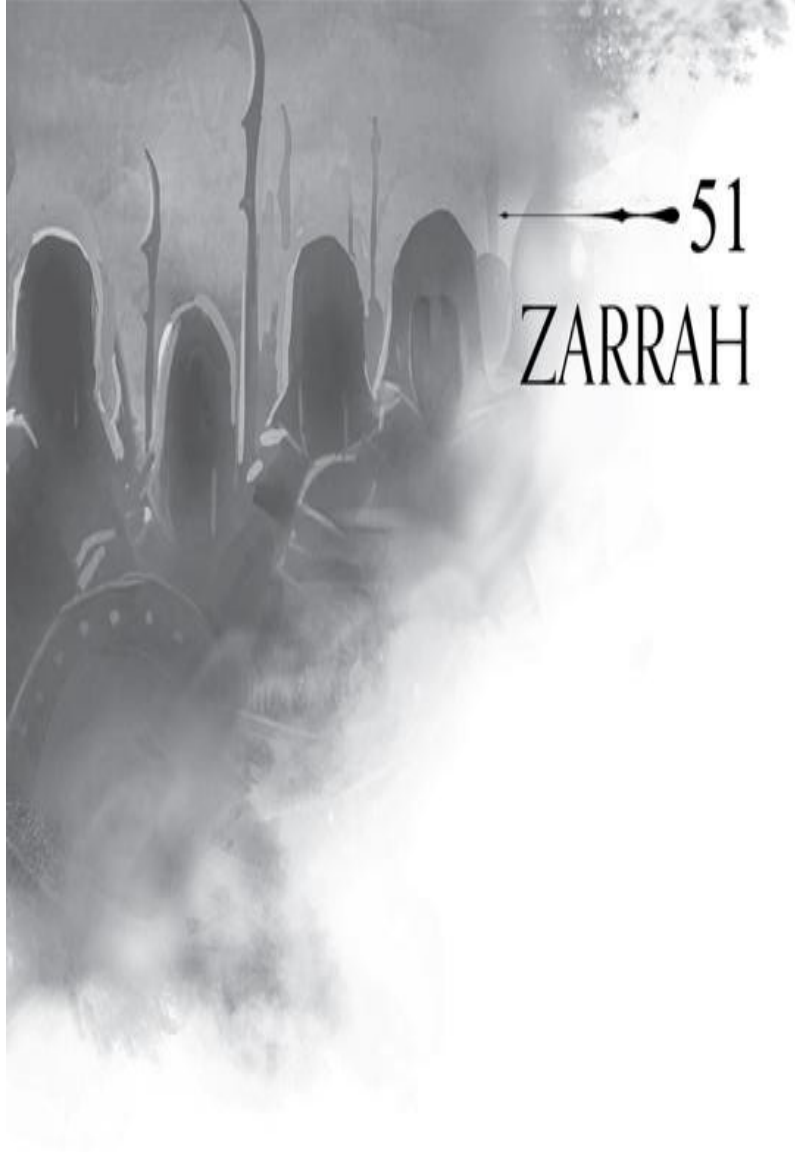
"Geri dön ve dinlemek için yeterince yaklaş."

Kız gözden kayboldu ve Zarrah parmaklarını şakaklarına bastırdı. Keris onun stratejiler geliştirdiğini, ancak karşılaştıkları şey hakkında daha fazla bilgi edindikçe bunları bir kenara bıraktığını görebiliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece onun yanında durup bekledi. Gelmesi için dua ettiği anı bekliyordu.

"Welran beni eğitmeye yardım etti," dedi Zarrah sonunda, Keris'in gözlerinin içine bakmak için yüzünü kaldırarak. "Bildiklerimin yarısını ondan, diğer yarısını da *ondan* öğrendim, bu da onun da bildiği anlamına geliyor. İş savaşa gelirse kazanamayız. Ama komutanın neler olduğunu öğrenmesini ve takviye kuvvet getirmesini bekleyemeyiz, tabii bunu yapmayı seçerse."

Keris, komutanın Zarrah'ı Şeytan Adası'ndan kurtarmak için aldığı riskler göz önüne alındığında, şimdi onu terk etmeyeceğinden çok emindi ama Welran'a karşı doğrudan bir saldırı için yeterli sayıda asker sağlamanın aradığı çözüm olmadığından da şüpheleniyordu. Aslında bir çözüm aramadığından, daha ziyade zaten bulmuş olduğu çözüme güvenmek istediğinden şüpheleniyordu. "Bir keresinde bilge bir kadının küçük bir kıza *tüm savaşların yumruk ve kılıçla kazanılmadığını* söylediğini duymuştum. *Bazıları kelimelerle ve akıllı bir kafayla kazanılır.*"

Zarrah gülümsedi ve bu, aşık olduğu kadının küllerinden doğduğunu, yara bere içinde ama daha güçlü olduğunu görmek gibiydi. "Bir planım var."

—51— ZARRAH

"Bu çılgınca bir plan," diye tısladı Daria onun kulağına, sokaklarda kalabalığın sesine doğru ilerlerken. "Her yerinde Keris'in etkisi var ve lütfen son planının hiç de istediği gibi gitmediğini aklınızda tutun."

"Bu benim planım," diye cevap verdi Zarrah, pelerininin kapüşonunu daha sıkı bir şekilde yerine çekerek. Keris'in etkilediği kişi kendisiydi. Gerçi *etkilenmek* yüklü bir kelimeydi, çünkü bir kontrol seviyesini ima ediyordu. Bir çeşit manipülasyon. Keris'in gerçekte yaptığı şey Zarrah'a sadece kim olduğunu değil, kim olmak istediğini de hatırlatmaktı. Ve olmak istediği kişi, elindeki silahtan ve kalbindeki şiddetten daha fazla araca sahip olan bir kadındı. "Her şey boka sararsa beni suçla derdim ama sanırım bu hepimizin ölmesi anlamına gelecek."

"Oh, bu çok rahatlatıcı," dedi Daria. "Motivasyon konuşmasının en iyisi."

"İşte bu yüzden ben buradayım ve konuşmaları Keris yapıyor."

"Beni yanlış anlamayın, adam cehennemden konuşarak bile çıkabilir ama bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musunuz? Çünkü cehennemden çıkmak için kendi yolumla savaşım da yarım yamalak bir plan yüzünden ölürsem çok kızarım."

Zarrah diğer kadının kollarından tutarak durdu. "Kimse bunu yapmak zorunda değil. Ne sen, ne de kabilendeki herhangi biri. Bunu onlara açıkça belirttin mi?"

"Evet, biliyorlar. Kabul ettiler." Daria çekip kurtuldu ve yürümeye başladı. "O anda cesaretlerini koruyabilecekler mi göreceğiz."

Zarrah yanaklarının içini ısırđı, çünkü kendisi için de aynı endişeyi taşıyordu. İş başa düştüğünde, başkalarının risk almasına izin veremeyeceğı ve mücadeleye atılacağı korkusu giderek artıyordu. Çoğu kişi buna cesaret dese de, kalbinde bunun sebebinin bir başkasının onun adına acı çekmesini izlemenin kendi acısına katlanmaktan daha kötü olduğunu biliyordu. Bu bir tür korkaklıktı ve bir liderin göze alabileceğı bir şey değildi. Yoldaşlarına güvenebilmesi gerekiyordu. Onlara kendilerini kanıtlamaları için bir şans vermesi gerekiyordu, ki bu Daria ve kabilesinin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

Kalabalığın gürültüsü daha da arttı, insanlar bağıırıyordu, bazıları kızgın, bazıları yalvarıyordu ama belli belirsiz, sivillerin üzerinde, acı dolu hıçkırıklar duyuyordu.

Ve Welran'ın tanıdık feryadı.

Daria'yla birlikte seyircilerin arkasına ulaştıklarında, "Bunu kendi başınıza siz getirdiniz," diye bağırdı. "Arakis, Yüce Majestelerine zarar vermek isteyen kötüleri uzun zamandır saklıyor. Şeytan Adası'nın iblislerini Valcotta'nın üzerine salmak için Maridrina ile komplo kuran kötüler. Kuzeydeki fareler gelsin, halkımızı katletsin ve çocuklarımızı yetim bıraksın diye savunmamızı bölen ve zayıflatan kötüler. Peki ne amaçla? Komutan ve onun paralı askerleri sizin için ne yaptı? sakladınız, beslediniz, silahlandırdınız ama getirdikleri tek şey acı oldu."

Tiz bir çığlık havayı doldurdu ve Zarrah kalabalığın arasından genç bir adamın ayağına kızgın bir demir tutan askerlerden birini görünce yumruklarını sıktı. "Komutan nerede?" diye sordu asker. "Onun kalesi nerede?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı adam. "Yemin ederim! Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

"Bir binaya isyancı propagandası yaparken yakalandın," diye bağırdı asker. "Onlardan biri olduğunu biliyoruz! İtiraf et ve hayatın bağışlansın!"

"Nerede olduklarını bilmiyorum!" Eti cızırdarken yalvarışları yeniden çığlıklara dönüştü ve Daria onun yanında, fısıldamadan önce nefesini içine çekti, "Bilmiyor. Sadece seçkin birkaç kişi biliyor, mecburen."

Daria'nın bile komutanın yerini bilmediğı düşünöldüğünde, Zarrah onun sözlerinden şüphe duymuyordu. Kalabalık büyüyordu, bazıları Welran'ın bu dehşete son vermesini, işkence görenleri serbest bırakmasını talep edecek kadar cesurdu ama hiçbirisi çevreyi tutan imparatorluk muhafızlarının mızrak ve kılıçlarına karşı kıpırdamadı. Çok korkuyorlardı, baskı yapılırsa askerlerin onları öldüreceğinin çok farkındaydılar, ama korkularının altında Zarrah öfkelerinin yükseldiğini hissediyordu.

"Biri biliyor!" Welran bağırdı. "Bu kalabalıktan biri bu adamın acısına son verecek güce sahip. Arkadaşınız. Komşunuz. Kardeşiniz. Herhangi biri bunlardan biri olabilir ve bu da onları bu anın sebebi yapar. Gerçeğı açıklayın ve buna bir son verelim! Gözlerimizi buna sebep olan komutana çevirebiliriz!"

"Buna siz sebep oldunuz," diye bağırdı biri. "Kendi halkına işkence eden sensin! Petra'nın kıcını öpmeyi reddeden herkesin evini yakan sizsiniz!" Kalabalık kükreyerek onayladı, hava öfke ve sıkıntı kokuyordu ama askerleri itip kakanlar mızrakların dipçikleri ve bıçakların düzlükleriyle geri püskürtöldü.

"Komutanın yanında Zarrah Anaphora var," diye bağırdı Welran. "Onu kukla bir imparatoriçe olarak yetiştirmek niyetinde, ama kadının doğasını bilmelisiniz. Majestelerinin onu kızı olarak yetiştirmesine rağmen Zarrah, sevgilisi Keris Veliant uğruna tüm Valcotta'ya ihanet etti. Maridrina Kralı!"

"Kahretsin," diye nefes aldı Daria ve Zarrah da bu düşüncayı yineledi. Bermin'in ölümünden duyduğu keder Welran'ın eylemlerini yönlendiriyordu, Gaspçı'nın stratejisini değil ve bu onu çok daha öngörülemez yapıyordu. Bu da onun yararına değildi.

"Veliantlar nesiller boyunca en büyük düşmanımız oldu," diye bağırdı Welran gürültünün üzerine. "Sayılamayacak kadar çok insanın ölümüne sebep oldular ama Zarrah onun emirlerini yerine getiriyor. İsyancı komutan onlarla ittifak kuruyor ve sen onları koruyacaksın öyle mi?" Meydanın çevresinde bir daire çizdi, gözleri araştırıyordu. "Seni terk ettiler. Siz onları korumak için acı çekerken, komutan ve kuklası kalelerinde saklanıyor."

"Bir hesaplaşma olacak," diye bağırdı biri. "Gaspçı'nın zamanı sona eriyor! Komutan onun çalınan tacını sökecek ve hak eden bir başa takacak!"

Zarrah Welran'ın gözlerinde öfkenin parladığını gördü ama sesi yumuşaktı, "Öyle mi? Elbette, o zaman başlasın. Komutan bir adım öne çıksın ve ilk hamlesini yapsın, yoksa korkak olduğunu kanıtlar. Zarrah öne çıksın ve tacı alsın." Kılıcını çeken Welran, ağlayan esirlerden birinin saçlarından tuttu ve bıçağı boğazına dayadı. "Eğer buradaysanız, o zaman kendinizi gösterin!"

Bunu yapacaktı. Onu dışarı çekmek uğruna masum bir Valcottan'ı öldürecek. Zarrah yumruklarını sıktı, harekete geçmek için çaresizdi. Bunu durdurmak için çaresizdi.

Kalabalık sustu, sanki Zarrah'ın gölgelerin arasından çıkıp bu işe bir son vermesini bekliyormuş gibi birbirlerine baktılar. Ya da Zarrah olmasa bile, bunca yıldır destekledikleri komutanın. ", diye nefes aldı Zarrah, korkudan Daria'nın kabilesine yerlerinde kalmaları için bir uyarı çığlığı atmak istese de.

Welran başını sallayarak, "Tıpkı benim gibi-" dedi.

"Ben Zarrah Anaphora," diye bağırdı Daria, öne doğru adım atarak. "Tacımı talep etmek için buradayım!"

Dehşet Zarrah'ın damarlarına doldu ve planı bu olmasına rağmen onu durdurmak için diğer kadına uzandı.

Daria çok hızlıydı. Kalabalığı yararak ilerledi, Welran gözlerinde haklı bir öfkeyle ona doğru ilerlerken bir çift asker kollarından tutup onu çemberin içine sürükledi. Kılıcını çekti ve Zarrah önündekileri iterek Daria'ya zamanında ulaşmaya çalıştı.

Bir hata yapmıştı.

Riski kendisi almalıydı.

Welran kılıcını kaldırdı, sonra Daria'nın kapüşonunu geri çekti. Onun yüzünü görünce yere tükürdü. "Zarrah'ın yüzünü bilmediğimi mi sanıyorsun, aptal?"

Daria cevap vermeden kukuletalı bir adam öne çıktı. "Ben komutanım! Gaspçı'nın zulmüne karşı savaşmak için buradayım!"

Askerler onu yere fırlattı ama Welran onlar kapüşonunu yırtarken başını salladı. "Bu çılgınlık da ne?"

"Ben Zarrah'ım!" Daria'nın kabilesinden başka bir kadının askerlerin arasından geçmesine izin verildi, tam o sırada başka bir adam "Ben asi komutanıyım!" diye bağırdı.

Askerler onları meydanın ortasına sürüklediler ve yere yatırdılar, kapüşonlarını çıkardılar, sadece başlarını salladılar. "Onlar değil!"

Ancak Daria'nın kabile üyelerinin hepsi Zarrah olduklarını iddia ederek öne çıkmaya başlayınca sesleri daha fazla bağırsıyla bastırıldı. Komutan olduklarını iddia ediyorlardı. İsyancı olduklarını iddia eden şaşkın askerler onları işkence görenlerin yanına iterken, tüm bunlar silah kontrolü yapılamayacak kadar hızlı gerçekleşiyordu.

Tam da Zarrah'ın istediği gibi.

Ama Daria'nın kabilesiyle sınırlı kalmadı. Siviller askerlere doğru ilerliyordu, Zarrah'ın adı dudaklarındaydı. Komutanın. Gözlerinde korku olsa da, çeneleri öfke ve meydan okumayla dik duruyordu.

"Bir kralın kendi halkından daha fazla korktuğu kimse yoktur," demişti Keris ona, birahane yolları ayrılmadan önce. "Ve sanırım İmparatoriçe'nin de Valcottalılardan daha fazla korktuğu kimse yoktur."

Ve Arakis gerçeği Zarrah'tan çok daha uzun zamandır biliyordu. Zarrah ona putlaştıran gözlerle bakarken, teyzesinin bir canavar olduğunu biliyordu ve onun bir örnek olduğuna ikna olmuştu. Çok uzun zamandır bir isyana hazırdılar; tek ihtiyaçları olan bir katalizördü.

Ve Welran, yüz ifadesinden şimdi farkına vardığı üzere, keder içinde bunu sağlamıştı.

Meydan artık sivillerle doluydu, askerler dağılmıştı ve ifadeleri panik içindeydi, çünkü insanların çevrelerinden geçmesine izin vererek güçlerinden vazgeçmişlerdi. Avantajlarını. Etraflarında silahlı ve öfkeli insanlar vardı ve bunun öfkeli bir kalabalıktan kanlı bir isyana dönüşmesi için birinin silahını ya da yumruğunu şiddetle kaldırması yeterliydi. Ve imparatorluk muhafızları sayıca çok azdı.

Geri , Zarrah sessizce Welran'a vasiyet etti. Bunu kazanamazsın. Geri çekilin.

Bugünün ölümü sonuçlanmasını istemiyordu, özellikle de Welran'ınkinin. Teyzesinin Zarrah'ı büyütmesine ve eğitmesine yardım ederek onun için bir amca gibi olmuştu ve kalbindeki kederi biliyordu. Ruhunun, asla sahiplenmesine izin verilmeyen ama yine de büyüttüğü, hala izlediği, hala sevdiği oğlunun ölümü için kanadığını biliyordu.

Uzaklaş, diye tekrarlardı. Uzaklaş ve başka bir gün yaşa.

Bunun yerine Welran'ın yüzü sertleşti. Daria'nın kabilesinden bir saçlarından yakalayarak kılıcını boğazına dayadı. "Zarrah!" diye kükredi. "Dışarı çık yoksa kız ölür. Burada olduğunu biliyorum! Bunu senin yaptığını biliyorum!"

Zarrah yüzünü buruşturdu ve bu kadar çok ölüme neden olacağı için gururuna lanet okudu.

"Bunu kan dökmeden kazanabileceğinizi düşündüğünüzü biliyorum," diye bağırdı. "Tüm Valcotta'nın Maridrina ile barışın mümkün olduğu hayalini paylaşacağına inandığını biliyorum. Aşk ilişkinizi mümkün kılmak için her iki ulusun da silahlarını bırakacağına inanıyorsun ki bu da seni en az onun kadar deli ediyor."

Onun deli olduğunu biliyor. Zehrâ'nın kalbi tekliyormuş gibi hissediyordu, dünya etrafında dönüyordu. Teyzesinin deli bir kadın olduğu o kadar çok tarafından söylenmişti ki. Kendisine de söylenmişti. Yine de bir şekilde Welran'ın Gaspçı'nın akıl sağlığına karşı konuşması, bunu daha önce olmadığı bir şekilde gerçek haline getirmişti.

Ama onun aksine, Welran Gaspçı'nın kontrolünden kaçış göremiyordu ve bu yüzden geri çekilmemişti. Zaten kendisinden nefret etmek için sebepleri olan bir insan kalabalığını neden kışkırtıyordu.

"Onu öldüreğim Zarrah," diye kükredi ve bıçak etine saplanırken kız ciyakladı. "sanma!" Onun bunu yapacağını biliyordu. Bir kalp atışı sonra kızın son nefesini vereceğini ve her şey kaosa dönerken sayısız kişinin daha öleceğini biliyordu. Bu yüzden plana aykırı olmasına rağmen, kalmaya karar vermiş olmasına rağmen Zarrah gizlice öne çıktı ve kapüşonunu geri çekti.

Welran'ın gözleri ona sabitlendi.

"Bırak onu," dedi. "Ben buradayım, bu da istediğin şeye sahip olduğun anlamına geliyor. Masum bir çocuğa zarar vermene gerek yok."

"Masum olduğundan şüpheliyim."

Kız hıçkırarak ağladı, kahverengi teninden kan damlaları akıyordu. "Lütfen," diye hıçkırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bırak onu gitsin."

Welran'ın eli titriyordu, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Oğlumu öldürdün. Seni ve *sevgilini*. Halkına karşı mümkün olan her şekilde bir hainsin."

Zarrah'ın kalbi, Bermin'in ölümünden çok daha fazlasının doruk noktası olan kederiyle sızladı. "Onu ben öldürmedim Welran. Dövüştük ve kalbim onun kanını arzulasa da Keris beni elimi tutmamaya ikna etti. Ama Bermin peşini bırakmadı. Beni acı sona kadar takip etti ve kendi laneti olan bir seçim yaptı. Sonunu o adada hazırlamayı seçti."

"Onuruyla öldü!" Welran çığlık attı. "Oysa sen hain öleceksin!"

Etraflarındaki kalabalık sessizleşmişti ama fısıltılar dışarıya doğru süzülüyor, hepsi tek bir şey söylüyordu. "Bu o. Bu Zarrah."

Zarrah'ın gözleri kızinkilerle buluştu, gözlerindeki korku ona o yaşlardaki halini hatırlattı. Sonuçlarına aldırmadan kendini tehlikeye atmakta o kadar hızlıydı ki. Çocuğun ihtiyatlı olmanın bilgeliğini öğrenme fırsatını kaybetmesine izin vermeyecekti. "Peki. Onun hayatına karşılık benimki."

Gözleri kısıldı; sonra Welran başını salladı.

Zarrah kalabalığı yararak ilerledi, ona ulaşmadan önce silahlarını yere bıraktı, sonra da yaklaştı. "Bırak onu gitsin."

Welran kızı itip kaktı, sonra Zarrah'ın kolundan tutarak onu iri göğsüne doğru çekti, bıçağı boğazına dayadı. "Yürü," diye hırladı. "Seni kendim öldürerek sana merhamet etmeyeceğim."

Zarrah bir adım attı ama sonra durdu, tanıdık bir ritmik adım kulaklarını dolduruyor, her saniye daha da yükseliyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi çünkü Keris onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. "Arakis ayağa kalktı."

Meydana çıkan her sokak meşalelerin ışığıyla doldu ve sonra ortaya çıktılar. Yüzlerce, binlerce sivil. Birkaçı silah taşıyordu ama çoğu kürekler, dirgenler ve sopalarla silahlanmıştı. Hiçbiri tek başına Welran'ın askerlerine karşı durmayı umamazdı ama bu bir orduydü.

"Bunu kazanamazsın," dedi ona. "Ve beni öldürmek bunu durdurmayacak çünkü onlar benim yüzümden burada değiller. Gaspçı yüzünden buradalar. Buradalar çünkü onun zorbalığından, savaş çığırtkanlığından, yalanlarından biktılar."

Zarrah, Welran'ın kalabalığa göz gezdirirken hızlı hızlı aldığı nefesin sıcaklığını başının üstünde hissedebiliyordu. Sonra bağırdı, "İmparatorluk muhafızı, bana doğru!"

Askerler sivilleri bir kenara itip onun etrafında toplanırken sessizce lanet okudu, silahları ellerindeydi ve yüzlerinde kalplerini doldurduğunu bildiği korku yoktu. Bunu kazanamazlardı ama onları alt ederken ölecek insanların sayısı felaket olurdu.

"Boğazımı kesmek sadece isyan ateşini körükleyecek, beni sadece bir şehit yapacak," dedi. "Geri çekilin ve geminize binmenize izin verilsin."

"Tutamayacağın sözler verme," diye tısladı Welran. "Bir kalabalık kontrol edilebilecek bir şey değildir."

"Şiddet aramıyorlar," diye yanıtladı Zarrah. "Buna bir son vermek istiyorlar. Arakis'i terk et Welran. Teyzeme geri dön ve onun için geldiğimi söyle."

Kalabalık daha da yaklaştı, sessizce izliyordu. Bekliyorlardı.

"Ona karşı bir savaşı kazanamazsınız," dedi Welran sonunda. "Buna izin vermeyecektir. Ve Şeytan Adası'nın yanında önemsiz kalacak şekilde size bedel ödetecektir." Ama bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Askerlerine "Limana çekilin," diye emretti ama Zarrah'ın gitmesine izin vermedi. Denize doğru ilerlerken bıçağını boğazına dayadı, kalabalık da onu takip ediyordu. Ama rıhtıma varmadan hemen önce Welran durdu ve Zarrah kalabalığın safları sıklaştırdığını, imparatorluk muhafızlarının gemilere giden yolu kapattığını görünce sertçe yutkundu.

Daria bir adım öne çıktı. "Zarrah'ı bırakın. O Arakis'e ait ve onu almanıza izin vermeyeceğiz."

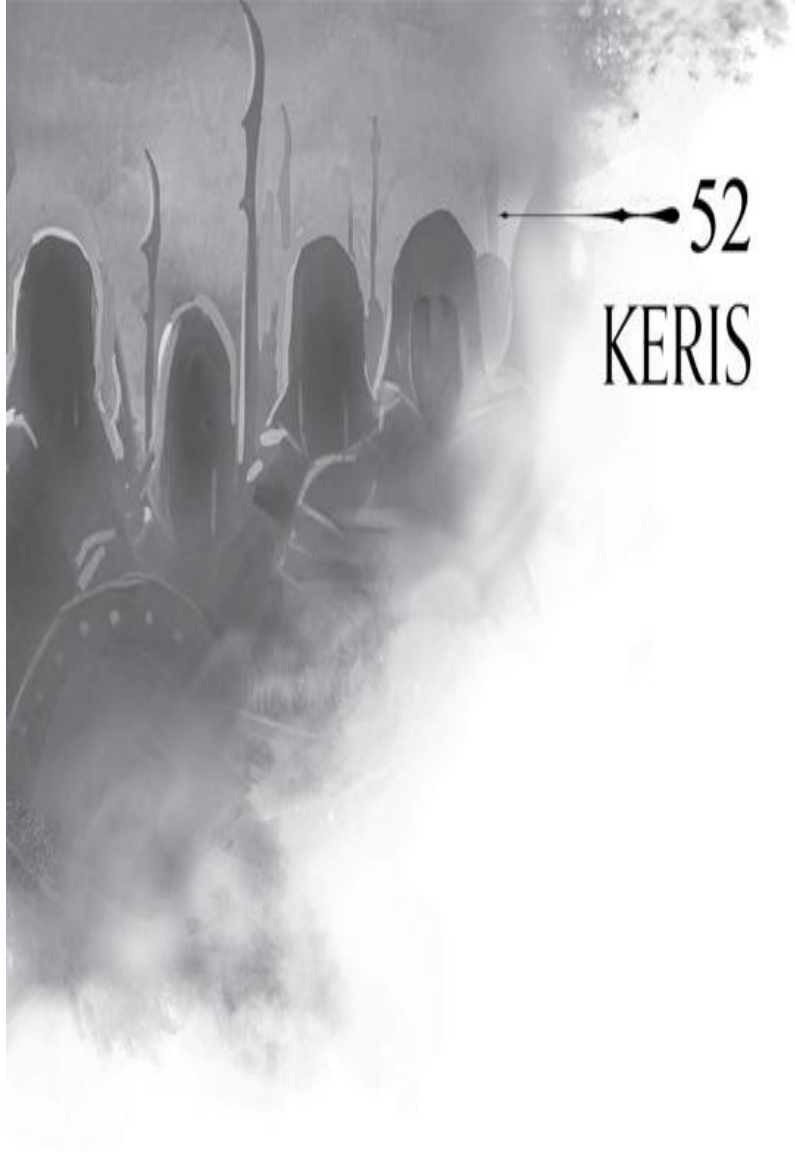
Zarrah hiçbir şey söyleyemeyerek Welran'a kendi iç tartışması için zaman tanıdı. Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Onu öyle bir güçle itti ki neredeyse Daria'nın kollarına düşecekti, "Sana şehitlik zevkini tattırmayacağım," diye hırladı.

Daria gerildi ama Zarrah nefesinin altından, "Bırak gitsin. Bu gece yapmak istediğimiz şeyi başardık. Arakis dirildi."

"Bırakın gitsinler," diye bağırdı Daria. "Gaspçı'ya iletmeleri gereken bir mesaj var. Arakis artık Petra Anaphora'ya boyun eğmeyecek!"

Welran ve askerleri için gemilerinin demirlediği limana giden yolu açtıklarında kalabalık kükreyerek *"Arakis" diye* bağırdı.

Daria alındaki teri sildi. "Tanrı'ya şükür bitti. Sinirlerim senin entrikalarını kaldıramıyor." "Bitmedi," dedi Zarrah yumuşak bir sesle, slogan atan kalabalığa bakarak. "Daha yeni başladı."

52 KERIS

Welran'ın bıçağını onun boğazında gördüğünde kalabalığı şiddete teşvik etmemek için Keris'in kendini durdurması TÖM KONTROLÜNÜ ALDI. Saam kollarından tutarak onu geri çekti ve mırıldandı: "Ona güvenmek zorundasın. Güvenmek zorundasın."

Diğer adamın sözleri delilik gibi gelmişti, çünkü hayatını dengede tutan kişi Welran iken Zarrah'a güvenmenin ne faydası vardı?

Plan bu değildi.

Plan, Daria'nın kabilesini imparatorluk muhafızlarının hattının gerisine çekmek ve Keris'in zaten öfkeli olan şehri kışkırtarak meydana yürümesini sağlamaktı. Tutsakları hayatta tutmak ve Welran'ı geri çekilmeye zorlamak. Zarrah'ın geri çekilmesi gerekiyordu.

"Onu öldürmeyecek," diye tısladı Saam. "Kalabalığın ayaklanacağını ve onu parçalara ayıracağını biliyor."

Ama ya Welran için buna değdiyse? Onun eliyle olmasa da Zarrah, Bermin'in ölümünde suç ortağı olmuştu ve Keris, kederin Welran'a neler yaptırabileceğini bizzat görmüştü. Ya onun ölümü kendi hayatına değdiyse? Askerlerinin hayatına? Ya intikam tüm Arakis'i şiddet ve ateşe çevirmeye değerse?

Saam onun düşüncelerini gibi, "Onu kurtarmak için şehri feda edersen sana teşekkür etmeyecektir. Yapma bunu, Keris."

Neden işler hep bu noktaya geldi?

Neden her zaman onun hayatını korumakla seçimlerine saygı duymak arasında bir seçim yapmak zorundaydı? Neden bu ikisi her zaman çelişkili olmak zorundaydı?

Keris "Neden?" diye bağırarak için dilini ısırdı ve imparatorluk muhafızlarını limana kadar takip eden insan kalabalığının içinde kalarak bunun doğru seçim olması için dua etti. Kendisi tam tersini yapmayı seçerken, her yüce güce onu koruması için yalvardı.

Neredeyse limana varmışlardı ve Keris bir gemiden gelen uzun tekneleri görebiliyordu. Onu götüreceklerdi. Onu Petra'ya götüreceklerdi ve bunun olmasına izin veremezdi.

Ancak Daria'nın kabilesi çoktan harekete geçmiş, kalabalığa rıhtıma giden yolu kapatmaları için talimatlar mırıldanırken, Daria da bir şeyler söylemek için Welran'a doğru ilerledi. Keris'in duyamayacağı kadar uzakta bir şeyler konuşuldu.

Welran aniden Zarrah'ı Daria'nın kollarına itti ve ardından asi bağırdı, "Bırakın gitsinler. Gaspçı'ya iletmeleri gereken bir mesaj var. Arakis artık Petra Anaphora'ya boyun eğmeyecek!"

Kalabalık dağıldı, imparatorluk muhafızları kayıklara doğru koşarken Zarrah ve Daria tek başlarına kaldılar. Ve oldukça canlı.

"İşe yaradı!" Saam bağırarak Keris'in sırtına sendelemesine neden olacak kadar sert bir darbe indirdi. "Gidiyorlar!"

Keris zaferle birlikte gelmesi gereken rahatlatma duygusunu aradı ama tek hissettiği, harcanmamış adrenalinin yükselen dalgasıydı. Vücudundaki her kas acıtacak kadar gergindi, kalbi öyle şiddetli bir hızla atıyordu ki göğsünden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Kalabalık şimdi tezahürat yapıyor, "Arakis" diye bağırıyordu ama havayı yumruklayan yumrukların arasından gözleri Zarrah'inkilerle buluştu. Vahşetin ve güzelliğin vücut bulmuş hali olan Zarrah gülümsüyordu ama zihninde onun yerde ölü yattığı, son nefeslerini verirken vücudunda kan biriktiği bir görüntü vardı.

Mide bulantısı boğazında düğümlendi ve binaların arasında sendeleyerek ilerleyen Keris midesindekileri kustu. Denge için elini duvara dayayarak kendini nefes almaya zorladı. *Bir şeyi yok. O . Plan işe yaramıştı.* "İyi misin?" Zarrah arkasından sordu.

Keris doğruldu ve dönerek koluyla ağzını sildi. "Halkınızı yürüyüşe kıskırtmanın bedeli çok fazla ucuz biraydı, ki benim rafine damağımın buna tahammülü yok."

Okunamayan bir ifadeyle onu izledi. "İşe yaradı. Onlara her ne söylediyse Arakis'i uyandırdı."

"Patlamaya hazırıldılar," diye cevap verdi, keşke ayakları üzerinde bu kadar dengesiz olmasaydı. Kalbinin sakinleşmesini diliyordu, çünkü kendi kusmuğunun içinde bayılmasına saniyeler kaldığını hissediyordu. "Ve kitleleri harekete geçirme konusunda belli bir tecrübeye sahibim."

"Öyle bile olsa," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim."

Aralarındaki gerilim havayı yoğun ve nefes alınamaz hale getirmişti, sanki ikisi de söylenen çok fazla şey yüzünden boğulmuş gibiydi. Söylenmemiş çok şey vardı. O anla ilgili hiçbir şey bir zafer gibi hissettirmiyordu ama yine de ...

Zarrah'ın arkasında tanımadığı bir adam belirdi ve Keris içgüdüsel olarak bir silaha uzandı, ancak eli boş kaldı, tüm bıçakları hamamda kaybolmuştu. Adam bir süre onları süzdükten sonra, "Şimdi komutanı görmeye götür," dedi. Ellerinde silahlarla yaklaşmış olan Daria ve Saam'a başıyla işaret etti ama onlar da adamın yüzünü görünce silahlarını indirdiler. "Siz ikiniz de. Benimle gelin."

Geceye başladıkları hana geri getirildiler, sonra da fiçilerle dolu mahzene indiler.

"İçeri," dedi onlara adının Remy olduğunu söyleyen adam, fiçilerden birini açarak. "Komutanın kalesinin yeri iyi korunuyor ve yüzleriniz biliniyor. Takip edilme riskini göze alamayız."

Daria varillerden birine tırmandı, Saam da diğerine. Zarrah huzursuzca kıpırdandı, Keris'e kapalı alanları sevmediğini hatırlattı, ama sonra derin bir nefes aldı ve bir varilin içine tırmandı. Remy kapağı tekrar yerine vurdu. İş bittiğinde Keris'e döndü. "Kalıyor musun, gidiyor musun?"

Keris küfrederek açık bir fıçıya tırmandı, kapak başının üzerine kapatılırken nemli dibe yerleşti. Bayat bira ve ıslak meşe kokuyordu ve Remy fıçıyı yan yatırıp bir rampa yukarı yuvarladıktan sonra Keris'in sadece bir el arabası olduğunu tahmin edebileceği bir şeye koyup tekrar düzelttiğinde midesi bulandı. Kulağını tahtaya dayayan Keris, diğer fiçilerin da ona katılmasını dinledi ve bu durumdan hiç hoşlanmadı. Neler olup bittiğinden habersizdi, tanımadığı bir adamın merhametine kalmıştı ve Zarrah'ın bambaşka bir yere götürülmüş olabileceği ve kapak açılana kadar bunu bilemeyeceği aklından çıkmıyordu.

Remy tırmandığında araba sallanmaya başladı, adam koşum takılı yaratığa bağırarak komutlar veriyordu ve ilerlemeye başladılar. Keris başını fiçinin kenarına yasladı, sarsıldılar ve zıpladılar, soğuk hızla kemiklerine işledi.

Yaralanmanın, olayların ve çok az uykunun ağırlığı onu aşağıya ve aşağıya sürüklüyordu, ta ki bir tekerlek izinin üzerinden seken araba onu tekrar o ana döndürene kadar.

Uyanık kalmalısın, dedi kendi kendine, uykuya daldığını biliyordu ve ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. *Tetikte olmalısın.*

Keris kendini daha dik oturmaya zorladı ve normalde mühür yüzüğünü taktığı parmağını dalgınca ovuşturdu. Kendini krallığının ne durumda olduğunu merak ederken buldu. Vencia'dan ayrıldığından beri Maridrina hakkında hiçbir bilgi kulağına ulaşmamıştı ve bu noktada, haftalar önce gitmişti. Gasp edilmiş ve bundan haberi bile olmamış olabilirdi ama bu büyüklükteki bir haber mutlaka bu kadar güneye bile ulaşırđı.

Kontrol hâlâ Sarhina'da mıydı? Ithicana'da Ahnna tarafından yürütölen müzakereler ilerliyor muydu? Ulusu besleniyor muydu? Sonsuz küçük kardeşleri sorun çıkıyor muydu?

Hepsi de önemli endişelerdi ama o bunları pek düşünmemişti.

Sen boktan bir kralısın.

Keris omuzlarını yuvarladı ve yarası bu hareketi protesto ederken yüzünü buruşturdu. Yaptığı her şey Maridrina'nın yararınaydı. Petra'nın iktidardan uzaklaştırılmasıyla savaş sona erecek ve ticaret gelişecekti, bu da hem ceplerin hem de karınların doyması anlamına geliyordu. Son yüz yılda hangi kral bu kadarını iddia edebilirdi?

Bu mantık midesindeki ekşimeyi susturmaya yetmedi, Sarhina ve danışmanlarının ülkenin yönetimini en az kendisi kadar iyi idare edebileceklerini ama Valcotta'da başarmak istediğı şeyi hiçbirinin başaramayacağını düşünmesi de. Araba gizemli hedefe doğru ilerlerken kendi kendine, *"Sadece Zarrah için değil, Maridrina için de olmam gereken yer burası,"* dedi. *Bazı şeyler mektuplar ve habercilerle başarılamaz.*

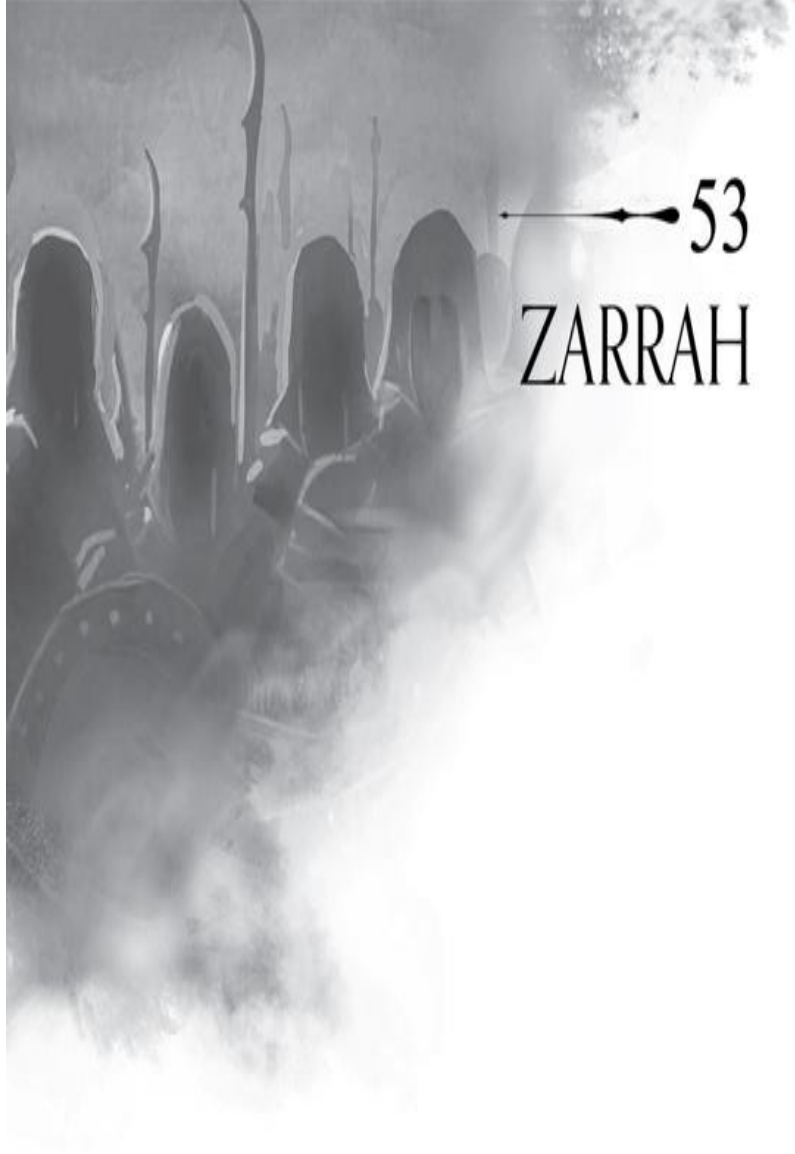
Zarrah'ı tekrar kollarına almak gibi mi?

"Siktir git," diye hırladı kendi kendine, sonra fıçının dışında bir hareket duyunca dondu kaldı. Vagon hâlâ hareket ediyordu ama ayak sesleri ve hafif bir kazıma sesi duyduğuna yemin etti. Sonra fıçısı hareket etti. Yan yatıyordu. Yuvarlanırken panik içinde bağırdı, dönüş hızı arttıkça vücudu savruldu, ancak gürültölü bir çatırtı ile aniden durdu.

İnledi, her yeri ağrıyordu, yarası çığlık atıyordu ve başı savrulmaktan dönüyordu. Ama sesler yaklaştıkça tüm bu endişeler kayboldu. Tahta gıcırdadı, bir levye tepeye oturtuldu ve kapak gevşedi. Varilin dibi yukarı doğru devrildi ve Keris şafak ışığının aydınlattığı karın içine yüzüstü düştü.

Çabucak ayağa kalktı ve kendini bir grup silahlı Valcottalı ile yüz yüze bulmak için döndü. Başlarında Şeytan Adası'ndaki asi hücumunu yöneten adam vardı, komutanın kendisinden başkası değildi.

Komutan başını eğdi. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri."

YOLCULUK w sefaletin en saf haliydi, sadece kapalı alanlara karşı duyduğu nefret yüzünden değil, aynı zamanda Daria ve Saam'ın cesetleri tedavi etmek için varillere doldurduklarına tanık olduğu geceyi hatırlattığı için. Bu durum düşünmesini zorlaştırıyordu, ki bu belki de iyi bir şeydi çünkü Zarrah'ın zihni ileride olacaklar üzerinde çok uzun süre durduğunda midesi bulanıyordu.

Ama geri dönüş yoktu.

Harekete geçmeyi seçerek arı kovanına çomak sokmuştu ve bu da teyzesinin harekete geçmesinin an meselesi olduğu anlamına geliyordu.

Gaspçı, diye hatırlattı kendine. Onun senin için ne olduğunu hatırla.

Ancak bu sorunun yarısıydı, çünkü geriye kalan son ailesine karşı savaşa gireceği fikri Zarrah'ın dehşet içinde nefesinin kesilmesine neden olduğu anlar oldu. Her şey mucizevi bir şekilde gerçekleşse ve isyan başarıya ulaşsa bile, bunun bedeli yine de büyük olacaktı çünkü tek başına kalacaktı. Anaphora soyunun sonuncusu.

Bir varis doğurmadığı sürece.

Zihni bu düşünceyle irkildi ve Zarrah parmaklarını şakaklarına bastırdı. Keris aynı vagonda bir fıçıda olmasına rağmen, aniden ondan uzaklaştığını hissetti. Sanki kaderin pençeleri derinlere inmiş ve

arabanın kat ettiği her milde onları birbirinden daha da uzaklaştırıyordu. Onun stratejisini desteklemişti. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir müttefik olmuştu.

Ama bu ne anlama geliyordu?

Zihni dönüp duruyordu, arabanın gürültüsü sonunda onu arabanın durduğu ana kadar uzanan rüyasız bir uykuya daldırdı. Fıçının kapağının altına bir levye yerleştirildi ve fıçı patlatılarak açıldı. Temiz hava ciğerlerine doldu, kar ve herdem yeşil kokuyordu, nefesi buhar bulutları oluşturuyordu. Daria'nın yüzü belirdi ve Zarrah'ı ayağa kaldırmak için elini uzattı. "Herkes sizi görmek için sabırsızlanıyor, İmparatorluk Majesteleri."

Zarrah'ın midesini bir panik titremesi ısırdı ama Daria'nın elini tutup ayağa kalkarken bile bunu bastırdı.

Bir vadideydiler, her iki tarafta da uçurum duvarları yükseliyordu, ama onun nefesini kesen şey, uçurum duvarlarındaki düzinelerce mağara açıklığıydı, hepsi ahşap yürüyüş yolları ve merdivenlerle birbirine bağlanmıştı. Bunlardan sayısız insan izliyordu, daha fazlası vadinin kendisini dolduruyordu. Başka arabalar vardı, Daria'nın kabilesinin geri kalanı Arakis'ten buraya başka yollarla getirilmişti.

Ve bütün gözler onun üzerindeydi.

"Gerçek İmparatoriçe," diye bağırdı biri ve kelimeler isyancılara yayıldı, toplu gürültü gök gürültüsü gibi yükselene kadar defalarca tekrarlandı.

Her erkek ve kadın silahlıydı, her insan bir savaşçıydı. Bir savaşçı. Bir asker. Bu, Gaspçı'ya

karşı yöneteceği ordunun öncüsü olacaktı.

"Uzun zamandır bekliyorlardı," dedi Daria. "Bugün Valcotta'nın tarihine, gelgitlerin tersine döndüğü ve özgürlüğe doğru yürüdüğümüz an olarak geçecek bir gün."

Nefes almak zordu, Daria'nın sözlerinin ağırlığı boğucuydu. Zarrah masaya ne getirmişti de onlara yürümek için güven vermişti? Sonunda savaşa gitmek için?

Meşruiyet mi? İnsanlar ona gerçek hükümdarın kendisi olduğunu söyleyip duruyordu. Büyükbabasının annesini varisi ilan ettiğini ve Petra'nın tacı çaldığını. Ama bunların hepsi söylenti ve kulaktan dolmaydı.

Tecrübe mi? Orduları yönetmek için eğitildiği doğruydı, ancak bunca yıldır onları yöneten komutan da öyleydi.

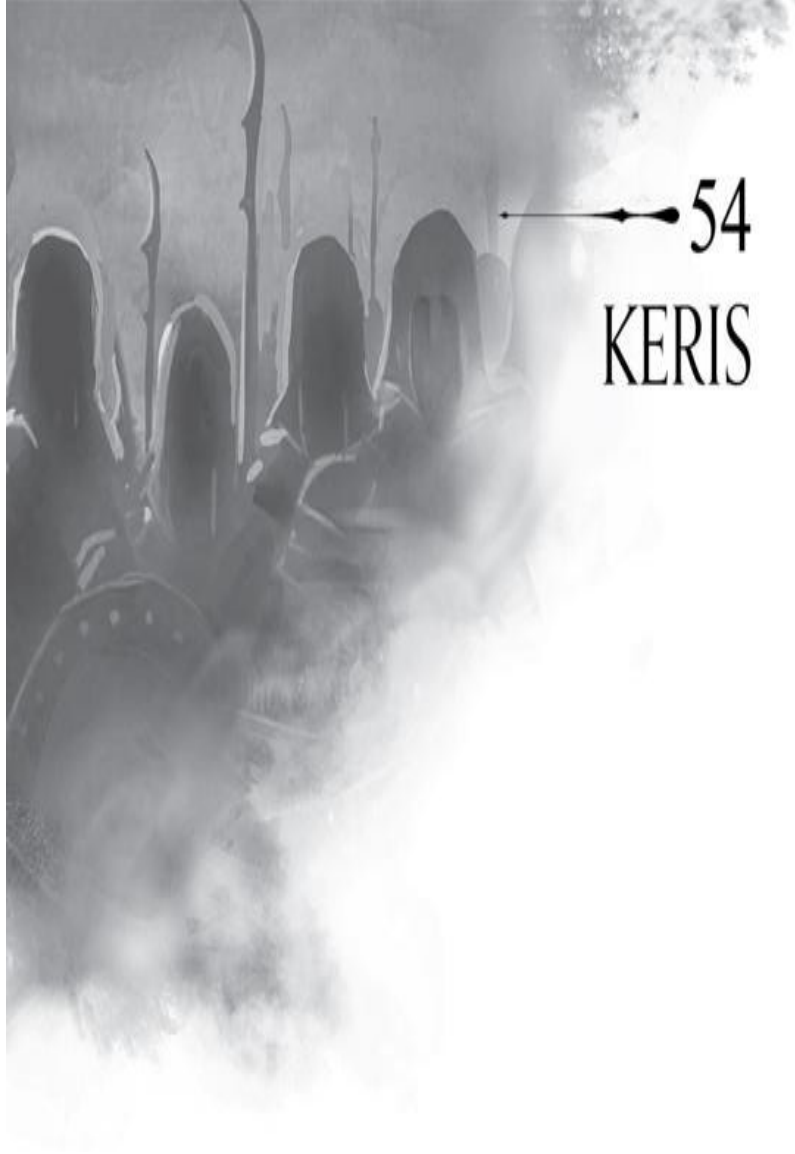
Sen sadece göstermelik birisin, diye fısıldadı Gaspçı ona. *Başkaları senin yerine karar verirkalabalığın önünde duracak güzel bir yüz.*

Sessiz ol! Bu sözler artık bir yalvarış değil, bir emirdi ve Gaspçı'nın varlığının son damlaları da kalbinden süzülürken Zarrah çenesini yukarı kaldırdı. Bu savaş yaşayan herkesten çok onun savaşıydı, çünkü varlığının her yönüne dokunmuştu. Gaspçı onun dünyasını paramparça etmiş, sonra da Zarrah'ı bir kötü adam olarak yeniden inşa etmişti. Onun fethetme ve kontrol etme aracı, kalbini o kadar çok nefretle doldurdu ki Zarrah kendini unuttu. Neyin gerçekten önemli olduğunu unutmıştı, ta ki kader, öfke bulutlarını silip net görebilmesini sağlayabilecek tek kişiyle yollarının kesişmesine neden olana kadar. Hayatını değiştiren bir zafer kazanmasına rağmen savaş devam etti ve Zarrah çarpıtılmış sözlerin kurbanı olmasına izin verdi, güçlü yönleri zayıflığa dönüştü ve ışık ona tekrar yol gösterene kadar kendisini bir gölge gibi bıraktı.

Bazıları onun geçmişinin değersizliğini kanıtladığını söyleyebilir. Bu onun hatalı olduğunu kanıtlıyordu. Ancak değerlilik hiç düşmemekle kanıtlanmıyordu. Düştüğü yerden sağ çıkmakla, hatasından ders çıkarmakla ve tekrar ayağa kalkmakla kanıtlanırdı. Çünkü Zarrah'a bu sonsuz savaşta galip gelmesi için gereken gücü veren şey, kendi hatalarının derinliklerinden yükselme mücadelesiydi.

Ve bir daha yapmayacağı bir hata vardı.

Döndü, her fırtınada ona yol göstermiş olan ışığı aradı. Ama onu bulamadı. "Keris nerede?"

54

KERIS

SİLAHLAR ÇEKİLDİ, isyancı komutana eşlik eden askerler onu kuşatmak için harekete geçti ve Keris'e isyancıların savaşın sona ermesini istedikleri halde bunun Maridrinlilere saygı duydukları anlamına gelmediği hatırlatıldı.

Özellikle de onun adını taşıyanlar.

"Aynı şekilde, Komutan." Damarlarında dolaşan adrenaline rağmen kendini rahatlamaya zorlayarak yumruklarını indirdi. "Yine de söylemeliyim ki, yol kenarında özel bir konuşma değil, kalenizde bir toplantı bekliyordum."

Komutan kıkırdadı. "Siz bir Veliant'sınız, Majesteleri. Son zamanlardaki tüm davranışlarınız babanızdan farklı bir adam olduğunuzu gösterse de, bu sizi önce ölçüp kampıma getirecek kadar aptal olduğum anlamına gelmez."

"İmparatoriçeniz olmadan mı?"

Yaşlı adam başını eğdi. "Neden? Onun arkasına mı saklanmak istiyorsun?"

"Tam tersine," diye yanıtladı Keris, "onun arkasından hiçbir şey yapmak istemiyorum."

İkisi de konuşmadı, komutan onun etrafında dönmeye devam etti ve Keris'i pazardaki bir hayvanmış gibi bir aşağı bir yukarı süzdü. Keris kendi bakışlarını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Valcottan isyancılarının lideri muhtemelen ellili yaşlarının başındaydı, kafası saç diplerine kadar tıraş edilmişti, koyu renk sakalına aklar düşmüştü. Güçlü yapıydı, biraz

Keris'ten daha uzun ama çok daha iriydi, çıplak ön kolları ve elleri eski yaraların yanı sıra muhtemelen Şeytan Adası'ndaki savaştan kalma birkaç yeni yara iziyle doluydu.

Komutan sonunda, "Sizin hakkınızda araştırma yaptım majesteleri," dedi. "Silas Veliant'ın dokuzuncu oğlu, güzelliği için bilinmezlikten koparılmış bir çöl göçebesi tarafından doğuruldu."

"Adara," dedi Keris soğukkanlılıkla, annesinin adını en son ne zaman söylediğini merak ederken. "Babam hakkında ne dersiniz deyin ama anneme iftira atılmasına izin vermeyeceğim."

Komutan başını eğdi. "Hiç niyetim yoktu. Kızı Ithicana'nın kraliçesi, oğlu da Maridrina'nın kralı oldu. Hayatının kısa kesilmesi bence utanç verici, gerçi onun öldürülmesinin babanla açtığı söyleniyor."

"İnsanlar birçok şey söylüyor."

"Gerçekten de öyle. Kendi uzuvlarınızı riske atmadan kılıcı zar zor kaldırabildiğiniz söylendi ama aksini kendi gözlerimle gördüm." Adam dönmeye devam etti. "Yüksek eğitilmiş olduğunuz biliniyor. Birkaç dil biliyorsunuz. Sanatın koruyucusu. Ama aynı zamanda bir içkici, bir kumarbaz ve bir kadın avcısı."

Keris sessiz kaldı, altıncı hissi ona bu alışverişte kaçırdığı bir şey olduğunu söylüyordu.

"Sizin hakkınızda sayfalar dolusu bilgim var Majesteleri. Tıpkı babanız gibi, çünkü Maridrina benim düşmanım olmasa da Silas Veliant kesinlikle."

Keris başını eğdi. "Aryana'ya yaptıkları için mi?"

Komutan daireler çizmeyi bıraktı ve Keris onun gözlerinde öfkeyi gördü. Taze bir öfkenin sıcak selini değil, eski bir öfkeyi. O kadar uzun süredir var olan bir öfke ki, kalıcı bir demirbaş haline gelmiş, kökleri kalbe ve ruha o kadar derin kazılmıştı ki her düşüncüyü, her eylemi etkilemişti. *Aryana senin için kimdi?* Keris sessizce sordu. *Sen kimsin ki hayatını onun davasına adadın?*

Sen Zarrah için kimsin ki onu kurtarmak için her şeyi riske atıyorsun?

"Evet," diye cevapladı komutan sonunda. "Babanın suçlarının listesi uzun olsa da."

"Bu konuda benden hiçbir itiraz alamayacaksın." Keris kısa bir süre Petra'nın suç ortaklığını açıklamayı düşündü ama bundan vazgeçti, çünkü bu gerçeği söylemek Zarrah'a düşerdi. Bu konuşmanın onun arkasından yapılıyor olması yeterince kötüydü.

"İmparatoriçemi ve halkımı kurtarmak için Şeytan Adası'na vardığımda, Maridrina'nın kralı Silas' oğlunun benden önce davrandığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün. Maridrina'nın istilasında krallığı çok yakın zamanda vahşete uğrayan Ithicana Kralı'nın yanı sıra şiddetin kışkırtıcısı olan ve aynı zamanda kız kardeşiniz olan kraliçesiyle birlikte olduğunu keşfetmek de şaşkınlığımı arttırdı."

Keris omuz silkti, sonra kolundaki karın tozunu aldı, zihni hızla çalışıyordu. Zarrah'la ve hayatta kalmakla meşguldü, bu da oyunda önemsiz oyuncular olarak gördüğü kişilerin motivasyonlarını yeterince düşünmediği anlamına geliyordu. Şimdi onların hiç de önemsiz olmadıklarını keşfediyordu. "Bu konuşmanın neden beni yolun kenarındaki karın içine atmaya gerektirdiğini anlamıyorum."

Komutan soruyu duymazdan gelerek, "Daria Arakis'e dönüş yolculuğumuzda bana ilgili bazı açıklamalar yaptı, imparatoriçemle olan ilişkinizin derinlikleri hakkında beni bilgilendirdi ama niyetiniz hakkında hiçbir şey bilmiyordu," dedi.

"Petra'yı tahttan indirmek için Zarrah'la ve *seninle* ittifak yapmak için," dedi Keris, adamın sorusuna komutanın verdiği cevaptan daha fazla cevap vermediğini çok iyi biliyordu.

"Demek bu yüzden ordunuz Nerastis'te toplanıyor?"

Bu, Keris'in Vencia'dan ayrıldığından beri ülkesiyle ilgili aldığı ilk istihbarattı ve emirlerine uyulduğuna dair bir kanıttı. "Şu anda savunma için oradalar. Petra Maridrina'yı işgal etmek istediğini açıkça belirtti. Welran'ı gözetleme çabalarım sayesinde bu plan daha da netleşti. Ama nihayetinde, Zarrah Petra'ya karşı harekete geçtiğinde, ona yardım etmek için kendi kuvvetlerimi görevlendireceğim."

"Elbette yapacaksınız. Yalnız şuna cevap verin majesteleri: Neden askerlerinizden planlarınızı bilmiyor?"

Keris'in elleri buz kesti.

"Nerastis'teki sarayınızda casuslarımız var. Subaylarınız ücretli şirketlerde rahatça konuşuyor ve hiç kimse sözde *barış planınızdan* bahsetmedi. Sadece devam eden savaş planları hakkında. Neden böyle?"

Bir nedeni vardı. Keris'i öylesine dehşete düşüren bir neden ki, Zarrah'la olan planlarını yok etme gücüne sahip olmasına rağmen, zihni bunu düşünmekten bile kaçındı. "Stratejilerimi herkesin duyması için haykırmak düşmanlarımı silahlandırmak için iyi bir yol."

"Oh, bunu biliyorum. Buna inanıyorum. Belirsiz olan şey kimi düşman olarak gördüğünüz." Komutan daireler çizmeye devam etti. "İşte bu yüzden yolun kenarında, İmparatoriçe'nin huzurundan uzakta duruyoruz, Majesteleri. Çünkü o bu ittifakın uzun vadede size sağlayacağı avantajları göremiyor olabilir ama ben görmüyorum."

Gerginlik damarlarında dolaşıyordu ama Keris bunun yüzüne yansımaya izin vermedi. "O halde açıklık getirmeme izin verin. Benim düşmanım Petra Anaphora. Ne Zarrah, ne isyan, ne de *sen*."

Sessizlik uzayıp gidiyordu, tek ses askerlerin hızlı nefes alışları ve çevredeki ormanda uğuldayan rüzgârdı.

"Tüm cevaplar sizde ama niyetinizi anlıyorum majesteleri. İsyanı Gaspçı'yla karşı karşıya getirecek, her iki gücün de gücünü harcayacak, sonra da arkası dönükken Nerastis'i alacaksınız. Generallerinize barış planlarından bahsetmiyorsunuz çünkü Maridrina'nın planları değişmedi. Savaş devam ediyor."

"Şerefim üzerine yemin ederim ki niyetim bu değil." Keris bu sözleri, adamın muhtemelen kendisini onursuz biri olarak gördüğünü bilerek söylemişti. "Ben Zarrah'ın gerçek bir müttefikiyim. Hedeflerimiz ortak. Ve bu konuşma onun arkasından yapılmamalı."

"Baa! Baa!" Komutan bir koyunun sesini taklit etti, askerleri gülüyordu. "Arkasına saklanabilmek için mi onu burada istiyorsun?"

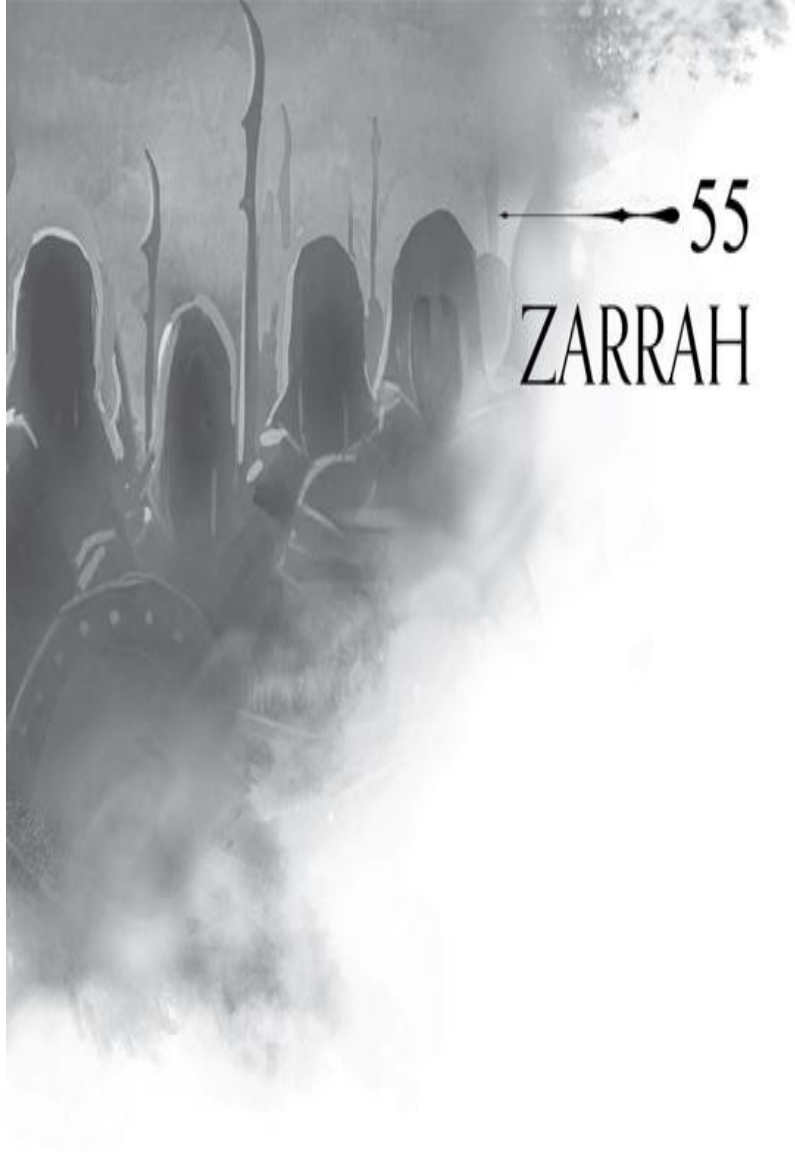
Keris'in parmakları kıvrıldı, öfkesi arttı. "Ona duyduğum saygıyı korkaklıkla karıştıрма."

Komutan omuz silkti. "Belki de doğruyu söylüyorsunuz. Belki de imparatoriçeme yardım etmek, barış için savaşmak istiyorsun ama bu durumda tutamayacağın sözler veriyorsun. Zaten Maridrina'nın nesiller boyunca gördüğü en zayıf kralısın, peki damarlarında nasıl bir kibir dolaşıyor ki Maridrina'ya orduna ölümcül düşmanlarını kurtarmak için savaşma emri verebileceğine inanıyorsun? Yüzüne gülecekler ve kafanı Vencia'nın kapılarına dikmeden önce seni parçalayacaklar."

Keris'in öfkesi kaçtı, çünkü kalbinin derinliklerinde gizlenen korku buydu. Zarrah'ın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, bunu yerine getiremeyebileceğini biliyordu. Bu adamın bunu dile getirdiğini duymak, Keris'in zaten bildiği şeyi doğruladığı için bu korkuyu bin kat daha yoğun hale getirdi.

"Çok söz verip hiçbir şey yapmayan zayıf bir müttefik, müttefik değildir," dedi komutan. "Sen İmparatoriçe'nin kaldıramayacağı bir yüksün ve bu nedenle Maridrina'ya geri göndereceğimiz birisin."

Keris'in dudakları protesto etmek için aralandı ama o daha konuşmadan Zarrah'ın sesi havayı yarıdı. "Bu haliyle Komutan, görünüşe bakılırsa *siz* karşılayamayacağım bir yüksünüz."

ATı dizleriyle yönlendiren Zarrah, yerleştirdiği oku komutanın göğsüne doğru tuttu. "Ondan uzaklaşın. Hepiniz ondan uzaklaşın. Sonra da silahlarınızı yere bırakın."

"Onu kampta tutmanız gerekiyordu," diye bağırdı komutan arkasından dörtnala gelen atlı askerlere.

Cevap vermelerine izin vermek yerine, "Bana İmparatoriçe deyip sonra da otoritemin altını oyarak ikisini birden elde edemezsiniz. Akılsız bir kukla istemiş olabilirsiniz ama benimle elde edeceğiniz şey bu değil."

Doğrusu, askerleri ona bir silah ve at vermeye ikna etmek biraz zaman almıştı, çünkü başından beri komutanın emirlerine uyuyorlardı ve ona karşı gelmek istemiyorlardı. Ama Daria ve Saam ona arka çıkmış, Keris'in kampa getirilme hakkını savunmuşlardı. Elliye yakın askerin ona eşlik etmesi için taviz verilmişti.

Onların tedirginliğini hissedebiliyordu ve Zarrah bunun için onları suçlamadı. Onlar için bir yabancıydı. Aslında bir yabancıdan da beterdı çünkü onun hakkında bildikleri, öncelikle Gaspçı'nın bir aracı olduğuuydu. Oysa komutan bunca yıldır onlara önderlik etmiş, arkalarında sadık bir güç olmuştu. Ve ona verdikleri bir ok, onun kalbine saplanmıştı.

Yalnızca komutan ilgisiz görünüyordu. "Siz bir kukla değilsiniz İmparatoriçe, ama bu orduya komuta etme yetkisini hak etmelisiniz."

"O zaman bunu yapma yeteneğimi baltalamayı bırak." Topuklarını sıkarak atını ileri sürdü, Keris ve komutanın etrafında dönmeye başladı, adamın tanıdık gelmesiyle sinirleri bir kez daha gerildi. Onunla daha önce nerede karşılaşmıştı? Bu isyanın komutanı rolünün ötesinde kimdi? "Adınızı öğrenebilir miyim Komutan?"

Gözleri kilitlendi, ama ilk önce onun zengin kahverengi bakışları uzaklaştı. "Hatırlamıyorsun o zaman?" Bir elini tıraşlı kafasında gezdirdi. "Hatırlayacağımı ummuştum ama aradan bu kadar zaman geçmişken belki de aptallık etmişimdir."

Kalbi hızlandı ve Keris'e baktı ama onun gözleri yerdeydi. Biliyordu ama ona cevabı veren o olmayacaktı. "Adınız, Komutan."

"Benim adım Arjun Retva, merhum İmparatoriçe Aryana Anaphora'nın eşiyim."

Zarrah eyerde sanki bir darbe almış gibi sallandı, göğsündeki tüm hava boşalmıştı. *İmkânsızdı. Bu imkânsızdı.* "Bu yalanı geri çekin Komutan, çünkü babamın savaşta öldüğünü bana bizzat annem söyledi."

"Annen benim ölümümün çarpıtılmasına karışmıştı," dedi sessizce. "Yaptığı en zor şeylerden biri sana öldüğüm yalanını söylemekti ve bu ikimizi de derinden üzdü. Ama bu, küçük bir çocuğun ellerine bırakılamayacak kadar büyük bir sırdı."

Zarrah nefesini içine çekti ve ona yalancı demek için dudaklarını araladı. Ailesinin mirasına leke sürdüğü için onu öldüreceğini söylemek için ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Tüm küçük parçalar yerlerine oturdu, bunlardan en önemlisi de teyzesinin onu kurtaracağından emin olmasıydı. Hafızası kendini açarak bu adamla ilgili soluk anıları ortaya çıkardı; adam onu havaya kaldırmış, ikisi de daireler çizerek gülererek dönüyorlardı. "Baba?"

"Evet, Zarrah." Onun bakışlarıyla tekrar buluştu. "Ayrı kaldığımız her gün seni düşündüm. Senin yanında olamamak şimdiye kadar katlandığım en büyük acı oldu. Senden yalanı affetmeni istemeyeceğim ama umarım yaptığım her şeyin sadece annenin mirası için değil, senin için de olduğunu görürsün."

"Beni terk ettin," diye fısıldadı. "Beni *onunla* bıraktın."

Etraflarındaki isyancılar, sadece Keris kalana kadar, gözlerini kaçırarak geri çekiliyorlardı. "Kimsenin babamı daha az kötü göstereceğini düşünmezdim Komutan ama sanırım siz bunu başardınız." dedi. Mavi gözleri Zarrah'ınkilerle buluştu. "Yakında ol."

Keris askerlere doğru ilerledi ve ikisini karlı arazide yalnız bıraktı.

"Seni annene bıraktım," dedi babası sonunda. "Petra'nın Valcotta'ya ne gibi dehşetler getireceğini, Maridrina'yla savaşın alevlerini körüklerken gelecek ölümleri biliyordu ve onu durdurabilmek için kendisine bir ordu kurmamı istedi."

"Peki ya ölümünden sonra?" Zarrah'ın atı homurdanarak altında hopladı ve onun tedirginliğini hissederek attan indi ve tırıs gitmesine izin verdi. "Beni düşman tarafından büyütölmeye, yalanlarının ve manipölasyonlarının kurbanı olmaya, haksız bir savaşta kullanılmaya terk ettin. Valcottluları kendi davana çekmek için adımı kullanırken bile beni bir canavara dönüştürmesine izin verdin. Ben sizin meşruiyetinizdim, kuklanızdım, ama bir kez bile *beni* özgürleştirmeye çalışmadınız!"

"Seni almakla annenin mücadelesine devam etmek arasında bir seçim yapmak zorundaydım. İkisi birden olamazdı, çünkü seni almak Petra'nın gözlerini, ona karşı koyacak gücü bulamadan isyanın üzerine çekerd. Yıkılırdık ve tüm hatalarına rağmen Petra sana kendi çocuğuymuşsun gibi davrandı. Onun yanında güvende olursun sanmıştım."

..

"Beni annemin katiliyle bıraktın!" Zarrah bağırdı. "Karının katiliyle!" Babasının gözlerinde şaşkınlık parladı. "Silas Veliant."

"Kılıcı savurdu. Ama annemle benim korunmasız ve sınıra yakın olduğumuzu Saksağan'a ifşa eden Gaspçı'ydı. Artık bildiklerime göre, Gaspçı'nın Silas'ı öldürmek istediği kişi sadece annem değildi."

Babasının yüzündeki renk soldu ve yavaşça dizlerinin üzerine çökerek alnını yere bastırdı.

Acıma duygusu Zehrâ'nın öfkesini yumuşattı, çünkü babası da herkes gibi bu yalana inanmıştı. "O villada buluşacağı kişi sendin, değil mi? Yanında koruma olmadan sınıra bu kadar yakın seyahat etme riskini neden aldığını hep merak etmişimdir ama seninle buluşmayı planladığı içindi."

"Evet. Geciktim." Sözcük dudaklarından mırıldanarak döküldü, başını kaldırdığında erimiş kar damlaları yanaklarından aşağı süzölüyordu. "O zamandan beri her gün bunun ruhuma ağır gelmediğini düşünüyorsanız yanıyorsunuz. Her gün o gecikmeye lanet ediyorum, çünkü o olmasaydı Aryana hâlâ yaşıyor olabilirdi. Ama Petra'nın kuvvetlerinin peşinden geldik ve keşfedilmelerini önlemek için geri çekilmek zorunda kaldık." Gözyaşları eriyen kara karıştı. "Petra'nın askerlerinin annenin cesedini aşağı indirmelerini izlemek zorunda kaldım. Onu yere koymalarını ve... ve onu bir bütün haline getirmelerini izledim."

"Eğer bunu gördüysen, beni götürüşünü de izlemişsin demektir," dedi. "Annemin öldüğünü biliyordun ve Gaspçı'nın beni Pyrinat'a götürmesine izin verdin. Neden?"

"Onu yenecek ve seni zorla alacak sayımız yoktu." Yutkunurken boğazı kıpırdadı. "Annen Pyrinat'ta olmanın kendisi için çok önemli olduğuna inanıyordu. Halkın gözü önünde yaşaması, iktidardakilerle dostluklar kurması, çünkü kız kardeşine karşı harekete geçme günü geldiğinde bu ilişkilere ihtiyacımız olacaktı. Ben... onun bıraktığı yerden devam edeceğim."

Acı veriyordu ama daha kötü ihanetler de yaşamıştı. Ya da buna alışmaya başlamıştı; Zarrah emin değildi. Sadece bu vahiy onu teyzesinin annesinin cinayetini ayarladığını öğrenmek kadar sarsmamıştı.

"Şerefim üzerine Zarrah, Petra'nın bu işe karıştığına dair hiçbir bilgim yoktu. Tacı geri alma planlarımızdan şüphelendiğine inanmak için hiçbir nedenimiz yoktu, çünkü Aryana itaatkâr bir kız kardeş olarak rolünü iyi oynadı. Onu gasp etmesine rağmen Petra, Aryana'yı seviyormuş gibi davrandı. Onun güvende olduğunu sanıyordum, *senin* güvende olduğunu sanıyordum. Bilseydim, o zaman seni almak için her şeyi riske atardım."

Aren ile gemide yaptığı konuşmanın yankısı Zarrah'ın kafasını doldurdu. *Hayatta insanın bir yol ayrımında durduğu anlar vardır ve her yol diğerinden o kadar farklı bir geleceğe çıkar ki aynı yerden çıkmaları imkânsız görünür. Çoğu zaman, bu seçimlerin dalgaları sadece birkaç kişiye dokunur. Ancak bazen bir seçim yapılıp ve dalgalar hiç de dalga değildir, aksine dünyayı yırtan ve yollarına çıkan her şeyi değiştiren tsunamilerdir.*

Babasının yaptığı seçim olmasaydı şimdi nerede olurdu? Hayatı ne kadar farklı ? Kader onun yolunu Keris'inkiyle kesiştirmeye devam eder miydi, yoksa her zaman farklı yıldızların altında mı dururlardı? Şimdi olduğu gibi aynı kadın olur muydu?

Hayır, diye sessizce karar verdi. .

Zehrâ boğazını temizleyerek, "Gerçek kalbimi ne kadar acıtısa da, böyle bir seçim yaptığın için memnunum," dedi. Babasının gözleri şokla doldu. "Neden?"

"Yaptığın seçim beni Gaspçı'yı alt edebilecek bir kadın olmam için gereken yola soktu. Onu yaşayan herkesten daha iyi tanıyorum. Stratejilerini, nasıl düşündüğünü ve ne istediğini." Elini uzatarak babasının elini tutmasını bekledi ve sonra onu ayağa kaldırdı. "Beni onunla bırakmayı tercih ettiğin için, Pyrinat'ta kimse kimliğimi ya da soyumu sorgulamayacak, ancak büyükbabamın annemi varis olarak atama kararı konusunda onun sözüne karşı senin sözün olacak."

Babası boğazını temizledi. "Ephraim aptal değildi. Bildirinin onun tarafından imzalanmış iki kopyası vardı. Birini Petra yok etti. Diğer bende."

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve Zarrah bir yanının bunun bir uydurma olup olmadığını merak ettiğini fark etti. Ama imzalı bir bildiri... bu bir *kanuttu*.

Yavaşça başını sallayarak bekleyen askerlere doğru ilerledi. "Anneme bir ordu kuracağına dair söz . Bu sözünü yerine getirdin mi?"

". Ve şimdi bile daha fazlası akın ediyor."

"Güzel." Onu bekleyen askerlere doğru götürdü, içlerinden birinden atının dizginlerini geri aldı ve herkesin görebileceği şekilde atına bindi. Herkes duyabilirdi. Çünkü her birine söylemesi gereken bir şey vardı. "Uzun yıllar boyunca bu an için hazırlandınız, Gaspçı'ya karşı durmak için gereken gücü topladınız. Şafakta, Gaspçı'nın kafasındaki tacı sökmek için Pyrinat'a yürüyeceğiz!"

Sessizlik.

"Coşku dolu haykırışlar nerede?" diye sordu atını sağa çekip toplanan askerlerin arasından geçerken. "Kendinizi Gaspçı'yı tahttan indirmek için mücadeleye adanınız. Onun zulmüne karşı durdunuz. Valcotta'yı bir savaş kıskırtıcısından kurtarmak için verdiğiniz mücadelede acı çektiniz. Ve şimdi ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz. Bir ordu. Bir lider. Haklı bir dava. Şimdi saldırma zamanı, ama yine de tereddüt mü ediyorsunuz? Neden?"

Zarrah yüzlerini taradı, utanç ve hayal kırıklığıyla gerilmiş çeneleriyle kendisinden başka her yere bakmalarını izledi. "Size nedenini söyleyeyim!" diye bağırdı içlerinden biri cevap vermeyince. "Çünkü tüm bunlara rağmen yeterli değil! Gaspçı on binlerce kişilik bir orduya, güney denizlerinde rakipsiz bir filo ve okyanusların kendisi kadar derin bir kasaya hükmediyor. Şu anda onunla kafa kafaya çarpışmak her birimizin yerde can vermesine neden olur." Bir nefes bekledi. "İhtiyacımız olan güce ne zaman sahip olacağız? Beş yıl içinde mi? On yıl mı? Yirmi mi?" Kimse konuşmadı. "Biri soruya cevap versin!"

Sessizlik.

Zehrâ atını babasının üzerine sürmek için o anı seçti. "Cevap *asla* değil. Onunla tek başımıza savaşamayız, bu yüzden tanıdığım en gerçek müttefikle birlikte geldiğim için şanslıyım."

"Tutamayacağı sözler veren bir müttefik, İmparatoriçe," dedi babası, tüm gözler Keris'e çevrilmişken. "Size olan sadakatinden şüphem yok ama Maridrina bunu paylaşmıyor. Valcotta için savaşmayacaklar."

Böyle bir şeyin mümkün olması deliliğe varan bir hayaldi, ama onları her sınavdan geçiren ve bu ana getiren böyle hayaller olmuştu. Yüreğinden inanç fııırıyordu. "Eğer

Keris yapacağını söylerse, o zaman yapılır. Bunu bana defalarca kanıtladı ve şimdi ondan şüphe etmiyorum." Göz ucuyla Keris'in bu sözleri kaydettiğini gördü ama yüzünde hiçbir duygu belirtmedi.

"Kendime İmparatoriçe deme hakkını nasıl kazandığımı mı soruyorsunuz?" diye bağırdı. "İşte . Hepiniz savaşı bitirmekten, Valcotta'ya barış getirmekten, düşmanlığı bir kenara bırakmaktan bahsediyorsunuz, hepsi bu. Konuşma. Oysa ben bunu yaşadım. Bunun mümkün olduğunu kanıtladım."

Bütün gözler ona çevrilmişti ve birden nefes almakta zorlandığını hissetti, iddiası haklı gösterilemeyecek kadar büyüktü, her ne kadar kalbinin derinliklerinde doğru olduğunu bilse de. "I ..." Kelimeler kifayetsiz kaldı ve Zarrah sertçe yutkundu, genelevde paniğe kapılmasına neden olan aynı duygu sarmalı yeniden yükselme tehdidiyle karşı karşıyaydı. Buna izin veremezdi. Atının düşüp bayılamazdı ve bu askerlerin onu savaşa kadar takip etmesini bekleyemezdi.

Hayatında sayısız kez askerleri bir araya getirmiş, onları savaşmaya motive etmek için söylenmesi gerekenleri söylemiş, her zaman kendi liderliğine tamamen güvenmişti. Davasının doğruluğuna. Ancak bir zorbanın oyununda piyon olduğunu, her hedefinin, her hirsının, her arzusunun kendisinden her şeyini çalan kişi tarafından zihnine yerleştirildiğini öğrendi. Teyzesinden kurtulmak özgürleştirici olmalıydı, ancak Zarrah Petra Anaphora olmadan ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Nefes al.

Nefesini içine çekti ama hiçbir hava ciğerlerine ulaşmıyor gibiydi, dünya dönmeye başlamıştı.

Sonra bir el bacağına bastırdı. Zarrah gözlerini sımsıkı yumdu, aşağı bakmadan onun Keris olduğunu biliyordu, her parçası onun dokunuşuna karşılık veriyordu ve içine çektiği bir sonraki nefes onu güçle doldurdu.

Paniği, bahar yağmuru karşısında kişinin ölü toprağı gibi dağıldı. Elindeki yayın elinden kaymasına izin veren Zarrah, Keris'in elini tutmak için aşağı uzandı.

"Petra Anaphora, herkes tarafından tapınma arzusu, kendisinden şüphe duyanlara şiddet uygulamasına neden olan bir tiran. Onu sorgulayanlara," dedi. "Bunu biliyoruz. Valcotta'nın olması gerektiği gibi gelişebilmesi için onun iktidardan uzaklaştırılması gerektiğini biliyoruz. Ne pahasına olursa olsun yenilmesi gerektiğini biliyoruz. Ama bir düşmanı yenmek için onun kullandığı silahları anlamak gerekir. Gaspçı'nın en büyük silahı Sonsuz Savaş'tır ve bu savaşın yakıtı da nefrettir. Kendisinin kurtarıcı olabilmesi için Maridrina'nın kötü adam olmasına ihtiyacı var. Yaptığı neredeyse her şey, çektiğimiz her acının onların elinden geldiğine ve onurumuzu intikamla kurtarmamız gerektiğine dair inancı körüklemek içindir. Bunun benden daha büyük bir kanıtı olamaz."

Keris'in parmakları gerildi ve başını hafifçe salladı. "Valcotta'yı özgürleştirmek için tek başıma ayakta durmam gerektiğini düşündüm," dedi, konuşmaktan boğazı kurumuştı ama kalbi uzun zamandır olmadığı kadar güçlüydü. "Ama barış benim tek başıma kurduğum bir hayal değildi ve eğer bunu tek başıma başarmaya çalışırsam başarısız olacağım. Onun silahının bize karşı güçlenmesine izin vererek hepimiz başarısız oluruz. Eski nefretleri ve Maridrinyalılara karşı intikam yeminlerini bir kenara bırakmalıyız, çünkü bunu yapmazsak Gaspçı'ya üzerimizde güç vermiş oluruz. Onlara katılmalı ve tiranlığa karşı mücadelede ortak düşmanımıza karşı birlik olmalıyız. Çocuklarımızın geleceği için savaşmalıyız. Silahlarınızı kaldırıp bu ittifaka katılacak mısınız? Barış için savaşacak mısınız?"

Kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı ve Zarrah'ın kalbi sıkıştı. Bu askerlerin çoğu onu tanıımıyordu, tanıyorlarsa da daha önceden tanıyorlardı. Onu intikamın vücut bulmuş hali, düşmanlarının silahı olduğu zamanlardan tanıyorlardı. Onu takip etme riskini almadıkları için onları nasıl suçlayabilirdi ki?

Sonra Daria atını ileri doğru sürerek bağırdı: "Bu ittifaka Şeytan Adası'nda katılmıştım. Tıpkı Valcotta'nın gerçek imparatoriçesi'nin yanında durduğum gibi şimdi de onun yanındayım!"

"Ben de öyle," diye açıkladı Saam. "Maridrina Kralı tanıdığım en taşaklı adam ve onun yanında seve seve savaşırım."

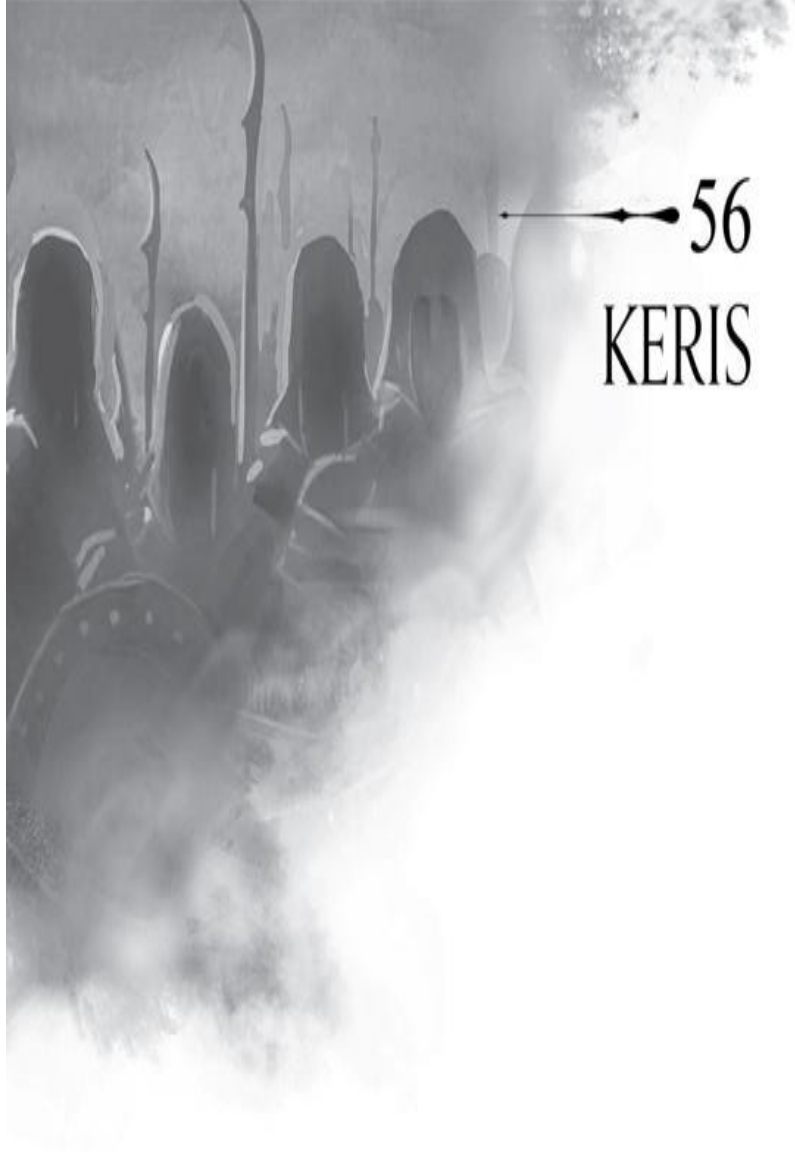
Daria'nın kabile üyeleri ileri atıldı ve Zarrah'ın boğazı düğümlendi. Arakis'te Welran'a karşı kendilerini kanıtlamış, cesaretlerini ve sadakatlerini göstermişlerdi. İsyancıların yanında zayıf bir yer edinmişlerdi ama bunu Keris için riske atıyorlardı. Çünkü Keris sadece ona değil, onlara da kendini kanıtlamıştı.

Onlar kendisine katılırken nefesini tuttu, bunun onlara pahalıya mal olacağından korkuyordu. Ama sonra tanımadığı askerler onlara katılmak için harekete geçti, ona yabancı olan ama yine de bir şekilde onları daha iyi bir geleceğe götüreceğine erkekler ve kadınlar. Arakis isyan için ayaklanmıştı ve şimdi isyan Valcotta'nın kendisi için ayaklanacaktı.

Kısa süre içinde orada bulunan herkes onun ve Keris'in arkasında durdu, sadece isyanın komutanı olan babası kalmıştı. Zarrah nefesini tuttu, çünkü bu askerler onun davasını desteklediklerini ilan etmiş olsalar da, daha önce pek çok kez yaptığı gibi ona sırtını dönerse, desteğin buharlaşıp gideceğini biliyordu.

Babası yavaşça öne çıktı ve başını eğdi. "Bu ittifaka katılacağım."

Keris'in elini sıkıca kavrayan Zarrah ordusuna baktı. "Gaspçı tacına sahipken tadını çıkarsın, çünkü onu başından sökmeye geliyoruz."

56

KERIS

Keris, "Bir hatip olarak becerileriniz hakkında daha önce yaptığım yorumlarda YANILDIM," dedi. "Bu muhteşemdi." Zarrah omzunun üzerinden ona alaycı bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar üzerinde ilerledikleri patikaya çevirdi, dar vadide paylaştıkları ata rehberlik ediyordu. Eğim keskinleşti ve adam kızın belini daha sıkı kavradı; kızın karın kasları parmaklarının altında gergindi. Koşan atın sırtından düşmeden aralarındaki mesafeyi korumak için mücadele ederken kollarındaki kaslar da öyle.

Sözleri yalan değildi. Onu dinlemek, özellikle de birlikte geçirdikleri zamanın onu nasıl değiştirdiğini anlatmak sadece isyancıları duygulandırmakla kalmamıştı, çünkü Keris neredeyse çözülüyordu, duyguları hâlâ çok yüksekti. Uzun zamandır Nerastis'teki olayları doğru hatırlayıp hatırlamadığını ya da gerçekliği fanteziye mi dönüştürdüğünü, geçmişe pembe gözlüklerle mi baktığını sorguluyordu. Konuşması anılarını doğrulamıştı, bu da onu rahatlatmalıydı.

Bunun yerine, Zarrah'ın kendisine olan inancının yanlış yönlendirildiği endişesiyle hasta hissetti.

Arjun, Keris'in yerine getiremeyeceği sözler verdiği konusunda haksız değildi. Zarrah, Petra'yı iki güç arasında sıkıştırmak ve ya yenilgisini ya da teslim olmasını sağlamak için ordusunu sınırdan geçirme yeteneğine güveniyordu. Maridrina'nın Ithicana'da verdiği kayıplardan sonra bile Petra'ya meydan okuyabilecek sayı ve kaynaklara sahipti. Mesele bu değildi.

Önemli olan, halkını bunu yapmaya ikna edip edemeyeceğiydi.

Valcotta nesillerdir krallığının düşmanıydı ve Keris pek çok kişinin savaştan bıktığını bilse de bu, düşmanlarını bir zorbadan kurtarmak için savaşılmaya istekli olacakları anlamına gelmiyordu.

Babası onlara bunu yaptırdı. Reddetme korkusunu içlerine öyle bir ki, krallarını hayal kırıklığına uğratma riskine girmektense şeytanın kendisini serbest bırakırlardı ama Keris'ten bu şekilde korkmuyorlardı.

Ve onların bunu yapmasını istemedi.

Onları istemedikleri bir savaşa zorlamak için korkuyu kullanmak, onu babasıyla aynı hale getirecekti. Daha da kötüsü, bu onu Petra'nın aynısı yapacaktı. Bir zorbayı ortadan kaldırıp yerine kendisini koyacak ve dünya aynı dehşet döngüsü içinde dönüp duracaktı.

Bu döngüyü kırmaları gerekiyordu ama Keris'in nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece halkına kendi konuşmalarını yapması gereken anın hızla yaklaştığını biliyordu.

Bu da nihayetinde Maridrina'ya dönmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ve Zarrah'ı geride bırakacaktı.

Keris gözlerini kapadı ve kalbinin atışını dinledi. Bu hep böyleydi. Görevin, koşulların, onurun zorunlu kıldığı kaçınılmaz ayrılık anlarına doğru yürümek. Kendi iradeleri dışında her güç onları ayırmak istiyordu ve eğer kalbinin atmasını sağlayan şey bu umut olmasaydı, başka türlü olacağına dair umudunu yitirirdi. Onu zorlayan, sebat ettiren ve onları tekrar ayıracak olan şeyler için savaşmasını sağlayan şey buydu. Çemberlerin en kısırydı ve Keris'in kaçış göremediği bir çemberdi.

"Geldik," diye mırıldandı Zarrah ve Keris gözlerini açarak mağara açıklıklarıyla dolu uçurum duvarlarını inceledi. Merdivenler ve iskeleler kayalıklara dizilmiş, üzerlerindeki silahlı Valcottalılar grubun yaklaşmasını izliyordu.

"Demek saklandıkları yer burasıymış." Atın sırtından kayarak inen Keris, Zarrah'ın inmesine yardım etmek için uzandı ve aptal omzunun protesto çığlıkları atmasını pek umursamadı. Herkes onları izliyordu ve hayat onu incelemeye alıştırmış olsa da Keris yine de gölgelere gitme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

"Gerçek İmparatoriçe bize katıldı," diye bağırdı Arjun izleyen kalabalığa. "Ve onunla birlikte, Gaspçıyı Valcotta'nın tahtından indirmek için bize gücünü vermeyi kabul eden en güçlü müttefikini de getirdi."

Keris neredeyse kaşlarını kaldıracaktı, çünkü Arjun kısa bir süre önce ondan Maridrina'nın gelmiş geçmiş en zayıf kralı olarak söz etmişti, ama sonra adam Keris'in kolunu tutarak havaya kaldırdı. "Majesteleri, Maridrina Kralı Keris Veliant."

Keris, adının genellikle getirdiği öfkeye karşı kendini hazırladı, ancak isyancılar ellerini kaldırarak "Arakis ayaklandı!" diye bağırdılar.

"Bu bir kutlama anıdır," diye kükredi Arjun, "çünkü yarın savaşa gitme planları yapıyoruz!"

İsyancı komutan Keris ve Zarrah'ı iskeleye kadar uzanan bir merdivene götürdü. "Tırmanabilir misin?" diye sordu Keris'e. "Omzuna bir ok yediğini biliyorum."

"Ben hallederim." Keris acıyı görmezden gelerek onu merdivenden uçurumun orta noktasına kadar takip etti, sonra da uçurum boyunca uzanan dar iskeleden aşağı indi. Ahşap sallanıp hareket etti ve Keris ip korkuluğa tutundu, yer aniden çok uzakta hissettirdi.

Zarrah arkasından yumuşak bir sesle, "Yükseklikten rahatsız olmak sana yakışmaz," dedi. "Eminim oldukça güvenlidir."

İçindeki korku titreşimini inkâr etmek için ağzını açtı ama onun yerine kendini, "Otis'in düşüşüydü. Sesi-" Rahatsız bir şekilde sözünü kesti. "Yükseklikle ilgili rahatlığımı henüz geri kazanamadım."

Bir merdiveni daha tırmanırken Zarrah sessizdi ama sonra şöyle dedi: "Damlayan suyun belli bir ritmine tahammül edemiyorum. Aradan on yıl geçmiş olmasına rağmen, bu ses beni annemin kanının üzerime damladığı günlere götürüyor. Beni aynı dehşetle dolduruyor."

Bunu ona daha önce hiç söylememişti.

Keris onun omzunun üzerinden baktı ama gözleri iskelenin tahtalarındaydı.

"Zihin beklenmedik şeylere tutunur," dedi kaşları çatılmış bir halde. "Görüntüler. Sesler. *Kokular*. Ama her zaman kötü anlamda değil." Kadının ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve adam ağzının kıvrımına odaklandı, kadının ne hatırlıyor olabileceğini düşünürken altlarındaki ölümcül damla unutuldu.

Arjun iskeleden indi ve tavanı Keris'in kafasını çarpmamak için eğilmek zorunda kalacağı kadar alçak olan bir mağara girişine girdi. Burnuna rutubetten ziyade hafif bir odun dumanı ve yemek kokusu geliyordu, ayaklarının altındaki taş ise kuruydu.

"Çok geniş bir mağara ağı," dedi Zarrah'ın babası. "Varlığını gizli tutmak için çok çalıştık, ancak Gaspçı'nın askerlerinin artan baskısıyla, daha uzun süre güvende olacağından emin değilim."

"Sizi siviller mi besliyor?" Zarrah sordu ve babası homurdanarak olumlu cevap verdi.

"Ellerinden geleni yapıyorlar. Bu, davayı desteklemek için ellerine silah almaktan ya da seslerini yükseltmekten daha güvenli bir yol. İkincisini yapanların çoğu evlerinde öldürüldü ya da Şeytan Adası'na gönderildi ve korkuyorlar. Yine de Gaspçı onların bizim belkemiğimiz olduğunu biliyor ve onları cezalandırıyor. Arakis'ten askere alınan gençler en kötü yerlere gönderiliyor ve çoğu bir yıl içinde savaş, kaza veya hastalık nedeniyle hayatını kaybediyor. Bunun olduğunu biliyoruz ama

Kanıtlanması imkansız ve bu konuda yüksek sesle konuşan herkes ortadan kaybolurken, onu desteklediği bilinenlere ticaret lisansları veriliyor ve kraliyetle seçmeli sözleşmeler yapılıyor."

Keris, "Yıkıcı," diye mırıldandı ve Arjun başını salladı.

"Petra eleştiriye hiçbir zaman tahammül edememiştir, bu yüzden de izi sürülemeyecek zararlar vermek için zekice yollar bulur. Ancak bu anı düşmanımız hakkında konuşarak lekelemeyelim. Valcotta yükseliyor ve bu kutlanacak bir an!"

Davul ve boru sesleri tünelde usulca yankılanıyor, onlar ilerledikçe daha da yükseliyor, birçok insanın hafif mırıltılı konuşmaları ve kahkahaları duyuluyordu. Sonra tünel büyük bir odaya açıldı.

Renkli Valcottan camından lambalar çatıdan sarkıyor ve ortak bir yemek salonu gibi görünen yere gökkuşağı gibi bir ışık saçıyordu. Valcottalıların tercih ettiği alçak masalardan birçoğu vardı, minderler ve kürkler taş zemine karşı dolgu olarak kullanılmıştı. Masalar bira testileri, şarap sürahileri ve yemek tabaklarıyla doluydu. Etrafa serpiştirilmiş mangallar Keris'in soğuktan uyuşmuş parmaklarına sıcaklık veriyordu. Davulcu ve kavalcı durakladı ve kafalar döndü, herkes sessizliğe gömüldü.

Zarrah tereddüt etti, sonra odaya girip kendine bir bardak bira doldurdu. Kadehi havaya kaldırarak şöyle dedi: "Kadehimi yorulmak bilmeden ve her türlü tuhaflığa karşı savaşan hepinize kaldırıyorum. Birlikte daha iyi bir Valcotta'yı yeniden inşa edeceğiz!"

Asilerin hepsi kadehlerini kaldırdı ve "Gerçek İmparatoriçe'ye!" diye kükredi.

"Gerçek İmparatoriçe'ye," diye mırıldandı Keris, Saam'ın eline tutuşturduğu bardaktan bir yudum aldı ama tatlılıktan neredeyse öğürecekti. "Bu şurup mu?"

Saam güldü. "Güçlendirilmiş şarap, Majesteleri. Göğsünüzü kıldandıracak ve yakında bana benzeyeceksiniz!" Asi gömleğini kaldırdı ve koyu renk kıllarla dolu göğsünü ortaya çıkardı.

"Beni utandırıyorsun dostum," diye cevap verdi Keris, ama gözleri tekrar Zarrah'a kaymıştı. Babası da ona katılmış, odanın içinde ona eşlik ediyor ve yanındakilerle tanıştıyordu. Gözleri ısıltılı, yüzündeki sırıtış gerçektir ve hatırlayabildiğinden çok daha uzun zamandır görmediği kadar neşe doluydu. Etrafı sadece halkı tarafından değil, vizyonunu, hayalini paylaşan bireyler tarafından sarılmıştı. Bunun gerçeğe dönüştüğünü görmesine kim yardım edecekti?

Tatlı şaraptan bir yudum daha alan Keris mağaranın duvarına yaslandı ve kendi anını izlemeye koyuldu. Saam ona katıldı, elinde Keris'in bardağını doldurmak için kullandığı bir şişe vardı. "Ne kalacaksın?" diye sordu asi.

Keris'in aklına gelen ilk düşünce *sonsuzluk* *dek kalmak* oldu ama Keris bunu elinin tersiyle itti. "Bir planın temelini atana, zamanlama hakkında bir fikir kadar kalacağım ve sonra Maridrina'ya dönmem gerekecek."

Saam başını salladı, sonra da doğrudan şişeden bir yudum aldı. "Halkının bizim için savaşacağına gerçekten inanıyor musun?"

Tatlı şarap Keris'in midesini ekşitti, çünkü tüm bu girişimin bağlı soru buydu. Uluslar arasındaki savaş o kadar uzun süredir devam ediyordu ki, bu bir yaşam biçimi haline gelmişti, halkının Valcottalıları karşı hissettiği düşmanlık kemiklerine işlemişti. Ordusundan Valcotta'ya akıncı olarak değil de müttefik olarak girmelerini istemek, bu duyguları bir kenara bırakmalarını gerektirecekti ki bu da kolay olmayacaktı. "Eğer bunun kendi çıkarları için en iyisi olduğunu görürlerse. Savaş Valcotta'ya olduğu kadar Maridrina'ya da zarar veriyor. Hiçbir değeri olmayan ileri geri akınlar yüzünden kaybedilen sonsuz hayatlar, Nerastis'in kuzeyindeki en iyi topraklarda tarım yapmaktan korkan insanlar yüzünden ülkenin büyük bir kısmı aç kalıyor. Barış refah ve daha iyi bir gelecek getirecektir ve benim de bunu görmelerini sağlamam gerekiyor."

"Sence yapacaklar mı?"

"Kim bilebilir ki?" Keris kadehini boşalttı. "Savaş son yıllarda Nerastis'in etrafındaki bölgeyle sınırlı kalarak, geçmişte tüm orduların ve donanmaların çarpıştığı topyekûn çatışmalardan ziyade daha düşük bir seviyeye indi. Bu savaşların maliyeti, özellikle Ithicana ile yapılan son savaşlara kıyasla, hafızalarda daha az yer etmiş ve daha az hissedilir hale gelmiştir. Eğer barış için bastırmanın zamanı geldiyse, şimdi tam zamanıdır."

Saam onaylar gibi bir ses çıkardı ve sessizlik içinde durdular. Keris isyancıların meraklı ama yaklaşmaya isteksiz gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Onları etkilemek için biraz çaba göstermesi gerektiğini bilmesine rağmen, Zarrah'ı halinde izlemekle yetinerek duvardan ayrılmadı. Bir kadının kendisine söylediği bir şeye güldü ve oda gürültülü olsa da Keris'in duyduğu tek şey buydu.

"Hentbolu seviyor musun?" Saam sordu ve sorunun tuhaflığı Keris'in dikkatini çekti. Daha sonra diğer adamın garip bir sessizliği doldurmaya çalıştığını fark etti ve "Bu bir oyun mu?" diye sordu.

"En üstün spor," diye yanıtladı Saam. "Bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde ve Zarrah maçları yasaklayan yasayı kaldırdığında, seni kıtanın en büyük stadyumu olan Meritt'teki fıslıltı kortlarına götüreceğim."

Saam maç hakkında gevezelik etmeye devam etti; stadyum inşaatçılarının akustik için kullandıkları dahiyane mimariyi ve seyirciler ayaklandığında oyun yöneticilerinin kaçış tünellerini uzun uzun anlattı. Keris sadece yarısını duydu, çünkü o anda Zarrah'ın gözleri onunkilerle kilitlendi. Bir şekilde binlerce kelimeyi ifade eden tek bir bakış ve söyledikleri göğsünden nefesini çaldı.

Sonra insanlar aralarına girerek onu görmelerini engelledi, masaları mağaranın kenarlarına sürükledikçe kalabalık daha da gürültülü hale geldi, ilk ikisine daha fazla müzisyen katıldı. Hızlı tempolu bir şarkıya başladıklarında isyancılar dans etmeye, birbirlerinin etrafında çılgınca dönmeye başladılar.

Daria onun önünde belirdi. "Gölgelerde gizlenmekte ısrar edersen insanlar senin tuhaf olduğunu düşünecek Keris."

"Pusuda beklemiyorum," dedi. "Saam bana hentbolun kurallarını öğretiyor ve göğüs kıllarımın kalitesini artırmak için stratejiler paylaşıyor."

Gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. "Bunun sana bir yok. Gel dans et!"

Bu fikir karşısında dudaklarından bir kahkaha koptu ve "Daria, beni uçmaya ikna etmekte, dans ettirmeye çalışmaktan daha çok şansın olur. Dans etmek için-"

"Kadınlar mı?"

"Eğlence" diyecekti ama ikisi de doğruydı. "Maridrinian erkekleri dans *etmez*. Nasıl yapıldığını bile bilmiyorum."

"Valcottan erkekleri yapar," diye cevap verdi. "Ve bilinir ki, eğer bir erkek kötü bir dansçıysa, muhtemelen kötü bir aşiktir da."

"Ha ha!" Saam bağırды, sonra da yumruğunu Keris'in indirdi. "İyi inmiş bir darbe. Yine de doğru."

Diğer adam diğer dansçıların arasında, belirgin bir şekilde ritimsiz bir şekilde kıvrılırken Keris Daria'ya döndü. "Başınız sağ olsun."

Omuz silkti. "Bunu coşkuyla telafi ediyor." Sonra gözleri ciddileşti. "Sizin uluslar arasındaki bariyerleri yıkıyor olmanız gerekiyor, onları olmanız değil."

Pek de itiraz edemeyeceği bir nokta, bu yüzden ona bir el uzattı. "Peki. Ama bana nasıl yapıldığını göstermelisin."

Daria onu demir gibi bir tutuşla kavradı ve dansçıların arasına sürükledi. Bir kalp atışı sonra, o yana bir bu yana döndürülüyor, kadınlı erkekli yeni eller onu sadece bir sonrakine aktarmak için kavıyordu. Arkasından "Maridrina'nın kralıyla dans ettiği" için sevinç çılgınlıkları atılıyordu.

"İç!" Saam bağırarak Keris'in eline küçük pembe bir bardak içki tutuşturdu, sonra da kollarını birleştirerek onu bir dönüş yönünde sürükledi.

Keris içti, dünya dönüyordu; sonra Saam onu bıraktı ve sırtını itti. Keris birkaç adım tökezledi ve kendini Zarrah'ın önünde dururken buldu. Yanakları kızarmış, koyu renk bukleleri efordan alnına yapışmıştı. "Merak etme," dedi. "Valcotta dans yeteneklerini senin için bir sır olarak saklayacak."

Çünkü geri dönmelisin, diye fısıldadı kafasının içindeki ses. Maridrina'ya geri dön.

Keris onu itti ve elini uzattı. "Beni onurlandırır mısınız, İmparatorluk Majesteleri?"

Avucunu onunkine değdirdiğinde avucu sıcacıktı ve sonra onu bir çemberin içinde döndürmeye başladı. Kimse ne Zarrah'ı ondan ne de Zarrah'ı Zarrah'tan çekiyordu; diğer dansçılar etraflarında geniş adımlarla dönerken, dünya ellerinden kayıp gidiyordu. dururlarken Zarrah'ın elleri onunkileri sıkıca kavramıştı, gülerken başı geriye eğikti.

Hangisi daha kötü bilmiyorum. Genelevdeki sözleri kafasını doldurdu. Şimdi durmak ve olabileceklerin acısına katlanmak mı yoksa her şeyi kaybedeceğim bir anın geleceğini bilerek devam etmek mi?

Bu anı yaşamak her türlü acıya değerdі, çünkü bu anı onu en karanlık gecelerde bile ayakta tutacaktı.

Müzisyenler müziklerinin ritmini hafifletti, Daria da onlara katıldı. Biradan uzun bir yudum aldıktan sonra boğazını temizledi ve sesi yavaş ve kederli bir şekilde şarkı söylemeye başladı.

"Eski bir türkü," dedi Zarrah usulca, ona yaklaşırken eli boynuna dolandı. "Ölenler için yakılan bir ağıt. Savaş arifesinde söylenmesi bir gelenektir."

Keris cevap vermek yerine elini sırtının alt kısmına götürerek onu kendine yaklaştırdı. İlişkilerini her zaman gizlemişlerdi ama artık gizlemiyorlardı. Yasak birlikteliklerini halklarının gözlerinden saklamak için ne pelerinleri, ne gölgeleri ne de anonim kimlikleri vardı. Çevresinden diğer dansçıların onları izlediğini, tanık oldukları şeyin ağırlığının adımlarını yavaşlattığını görebiliyordu.

"Dünyamız şimdiden değişiyor," dedi Zarrah usulca. "Bunu hissedebiliyorum."

Yine de değişimlerin en kırılganıydı, kolayca geri alınabilirdi ve Keris, mağaranın kenarında hafif bir kargaşa duyduğunda bile onu daha yakına çekti, Arjun yanında bir kadınla yaklaşırken gerginlik sessiz sakin anı sildi.

Arayan Miri'ydi, eğlence evinin başhemşiresi.

"Haberler var," dedi Arjun. "Özel olarak konuşmalıyız."

Tedirginlik Keris'in derisini ısırdı ve Zarrah'ı bırakarak Arjun ve Miri'yi topluluğun dışına kadar takip etti. Tünel labirentinde ilerlediler ve sonunda açıklığı doldurmak için kurnazca şekillendirilmiş ahşap bir kapı ile barikatlanmış bir odaya ulaştılar.

Keris içerde, yerdeki halılar kalın olsa da, ucuz taburelerle çevrili bir masa buldu. Taşı örtmek için ahşap duvarlar imal edilmişti, ancak bir santimlik yüzey bile kâğıtla kaplanmamıştı. Haritalar ve raporlar, aralarında kendisinin de bulunduğu kişilerin eskizleri. Ressam göz rengini, Keris'in aynaya her baktığında gördüğüne esrarengiz bir şekilde yakın olan bir boyayla doldurmuştu. Zarrah'ın da bir portresi vardı, ancak inanılmaz ayrıntılarla yapılmış bir yağlı boya çalışmasıydı. Hayır... hayır, yanlışmıştı. Zarrah'ın değildi, bu da demek oluyordu ki-

"Anne." Zarrah Keris'in yanından geçip babasına dönmeden önce uzun bir süre tabloya baktı. "Bunu nereden buldun? Teyzem... Gaspçı annemin tüm portrelerini saraydan kaldırdı. Bakmak için çok acı verici olduklarını söyledi." Yüzü aniden tiksintiyle buruştu. "Gerçi geriye dönüp baktığımda, sanırım bunun nedeni, bir tanesine her baktığında yaptığı şey için kendini suçlu hissetmesiydi."

Arjun, "Petra suçluluk duymaktan aciz," diye cevap verdi. "Aryana'nın yerine senin anne figürün olabilmek için onları ortadan kaldırdı. Resmin kendisine gelince, o benim eserim."

Keris masanın bir ucuna oturdu ve Zarrah annesinin portresine dokunmak için uzanırken onu izlemekle yetindi. Mırıldandı: "Odalarınızdaki boya kokusunu hatırlıyorum. Ellerinde her zaman renkler vardı."

Arjun, "Çocukken onların içine girdin ve kendini boyadın," diye yanıtladı. "Hizmetçiler boyayı saçından ve seni tıraş etmeyi önerdiler ama annen bunu . Mavi boyayı saçından çıkarmak için günlerce uğraştı."

Keris'in öz babası böyle bir şey yapsaydı onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi ama Arjun'un yüzünde, ses tonu her zamanki gibi sert olsa da, bu anının hoş bir anı olduğunu gösteren belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Hatırlıyorum." Zarrah'ın sesi hüzünlüydü; sonra omuzlarını silkti ve masaya oturup önüne bir harita çizdi. "Anılar için daha sonra zamanımız olacak. Şu ana odaklanmamız gerekiyor. Ne haberler getirdin, Miri?"

Herkes yerine oturduktan sonra Miri, "Petra'nın ordusunu Pyrinat'ın güneyine yığdığını öğrendik. Aynı şekilde donanmasını da. Yüzlerce gemi limanı doldurmuş durumda, öyle ki ticaret gemileri limana yanaşmakta zorlanıyor ve bu sürdürülebilir bir durum değil. Dokunulmadan kalan tek garnizon Nerastis'teki garnizon."

Arjun başını salladı. "Tüm casus raporlarına göre beni Şeytan Adası'nda yakalayamayınca şimdi doğrudan bize karşı harekete geçmek zorunda kalacak."

"Welran Nerastis'i geri alma arzusundan bahsetti," dedi Keris sessizce. "Ama aynı zamanda arkasında isyan tehdidi varken Maridrına'ya saldırmak istemediğinden de. Bana öyle geliyor ki Petra ordusunun tüm ağırlığını isyana yöneltmeyi ve isyanı bastırdıktan sonra gözlerini kuzeye çevirmeyi planlıyor."

Arjun uzun bir nefes verdi. "Arakis davamızı destekliyor, dün gece yapılan eylemler de bunu açıkça ortaya koydu. İsyanı bastırmak demek-"

"Arakis'in ve sizi desteklediği bilinen diğer tüm güney kasaba ve şehirlerinin toptan katledilmesi," dedi Zarrah. "Hayatını kurtarmak için kolunu kesmek, o böyle düşünürdü."

Babası bile böyle bir hareketi düşünmezdi ve Keris babasının Petra'dan neden hayranlıkla bahsettiğini anlamaya başladı. O, Silas Veliant'ın iddia edebileceğinden çok daha karanlık bir caniydi. Boğazını temizleyerek, "Bize Ephraim'in Aryana'nın yerine geçmesini istediğine dair kanıtınız olduğu söylendi," dedi.

Arjun başını salladı ve boynundaki zincirde asılı duran anahtarla açtığı bir kilitli kutu çıkardı. İçinde balmumuyla sarılmış bir belge vardı ve onu dikkatle çıkarıp önlerine koydu. "Bunu imzalarken onu bizzat izledim."

Keris'in gözleri belgenin üzerinde gezindi, ölmekte olan İmparator'un titrek imzası üzerinde durakladı ve onu tanıdı. Altında lavanta balmumundan yapılmış büyük bir mühür vardı. Gözlerine gerçek gibi görünüyordu.

"O zaman doğru." Zarrah mührü dokundu ve sonra sordu: "Silah altına kaç asker alabilirsin?" "Beş bin."

Zarrah'ın yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu ama hareketsizliği Keris'e sayının çok daha fazla olmasını umduğunu söylüyordu. "Hepsi eğitilmiş mi? Hepsi silahlı mı?"

Arjun cevap vermedi ki bu da başlı başına bir cevaptı. "Kendilerini adamışlar ve ölümüne savaşacaklar, ki Gaspçı'nın askerleri için bundan daha fazlası söylenemez. Teraford Kraliçesi kendi çıkarları için olsa da bize bazı silahlar sağlıyor. Petra' isyanla dikkati dağılmazsa, sınır boyunca seçtiği toprak parçalarını ilhak etmek için harekete geçeceğinden korkuyor."

Zarrah'ın çenesi ileri geri hareket ediyordu ve Keris'in onun ne düşündüğünü anlamak için konuşmasına gerek yoktu. Sadece bir kısmı eğitilmiş olan beş bin askerin, Keris'in son duyduğuna göre otuz bin kişilik Petra ordusu ve yüz elli donanma gemisi karşısında hiçbir şansı yoktu.

İki çift işaretleyici alan Keris, birini sınıra yerleştirdi. "Sizin istihbaratınız benimkinden daha taze olacaktır ama Nerastis'te bin tanesi süvari olmak üzere beş bin Maridrinian askeri olmalı. Hepsi silahlı, hepsi eğitilmiş, hepsi deneyimli savaşçılar."

Arjun başını salladı. "Casuslarımız bu rakamları doğruluyor."

Keris Kızıl Çöl'ün kenarına bir işaret daha koydu. "Burada gruplara ayrılmış üç bin kişi var. Sadece su düşüncesiyle hayatta kalabilen çölde yetişmiş adamlar."

Arjun gözlerini kırıştırdı. "Casuslarımız bin diyor."

"Bu sadece casuslarınızın kumlara cesaret edemediği anlamına gelir. Onlar orada. Ayrıca, Vencia'yı savunmak için kalan bin askerim ve kıyı boyunca uzanan büyük kasabaları korumak için daha küçük garnizonlarım var. Onlara dokunmayacağım."

"Donanma mı?"

Keris omuz silkti. "Babamın hırsıyla Fırtına Denizleri'nin altında, . Ama Nerastis sınırını koruyan bir düzine iyi gemim ve Southwatch'a giden tüccarlara saldırmaya çalışan korsanları idare eden üç gemim daha var."

Bu yeterli değildi. Babası ordusunu perişan ederken, Petra topuklarını soğutuyor ve gücünü artırıyor, bu anı bekliyordu. Ve şimdi o an gelmişti. Koyu renk gözlerindeki bakıştan Arjun'un da aynı şeyleri düşündüğü anlaşılıyordu.

Sessizlik uzadı ve onu bozan Zarrah oldu.

"İşe yarayacaktır." Çenesini kavuşturduğu ellerine dayadı, haritayı ve işaretleri incelerken düşünceli gözlerle bakıyordu. Her ikisinin de kendisine baktığını fark ettiğinde Zarrah gülümsedi. "Mesele asla onunla kafa kafaya çarpışmak için yeterli sayıya sahip olmak değildi. Mesele farklı bir gelecek talep eden yeterli sayıda kadın ve erkeğe sahip olmaktı ki tüm İmparatorluk buna kulak vermek zorunda kalsın. Bunca zamandır önlemek için savaştığı şey buydu - kendi istediğinden farklı bir şey talep eden sesler. Kendisinden farklı birini. Artık onları susturamayacak, çünkü bizi susturamayacak."

Tanrı yardımcısı olsun, onu seviyordu.

Onsuz nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

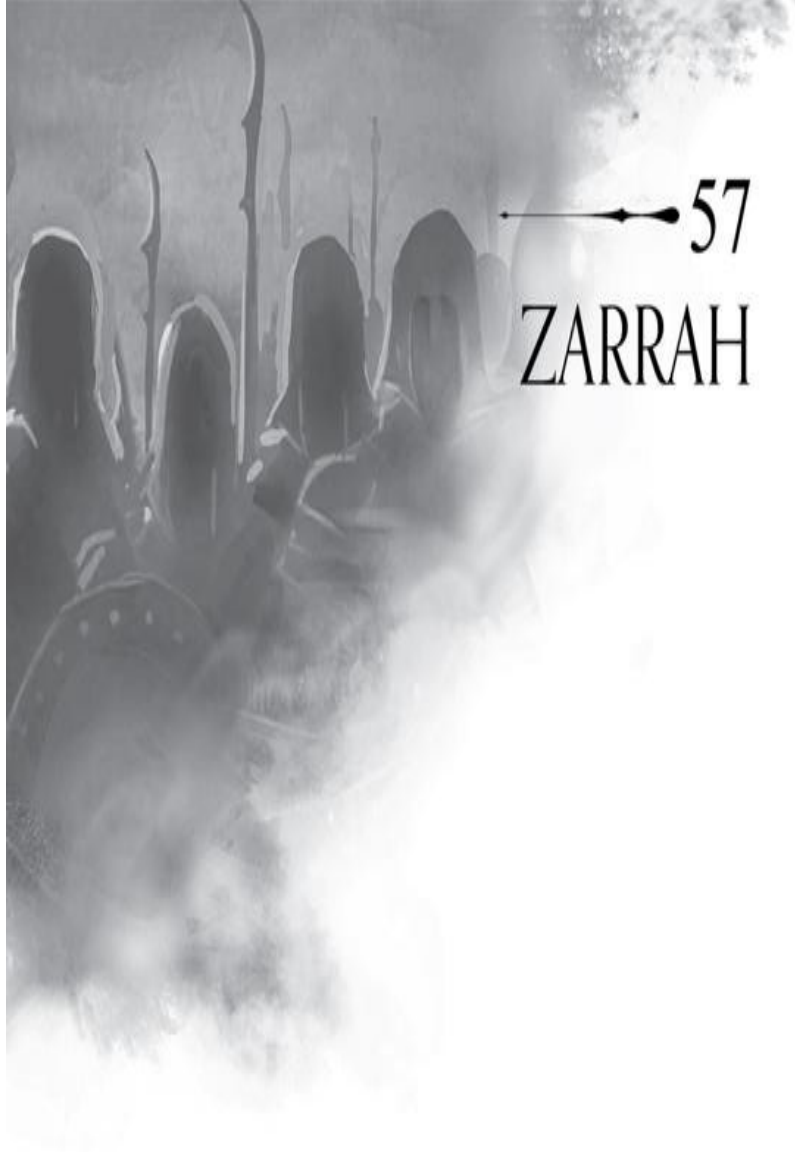
Ancak ortak hayallerinin başarıya ulaşması için Keris'in ona ihtiyacı olan orduyu getirmesi gerekiyordu ki bu da ondan ayrılması anlamına geliyordu. Valcotta'da onunla daha fazla kalırsa, her şeyi riske atmış olacaktı. Ayağa kalkan Keris başını öne eğdi. "Görünüşe göre sefer emrini aldım. Zamanın çok önemli olduğunu düşünürsek, eğer kuzeye bir gemi ayarlayabilirseniz, ben de düşeni yapmak için Maridrina'ya döneceğim."

Zarrah'ın dudakları aralandı, gözleri büyüdü ama konuşmasına izin vermek yerine Keris ona sırtını döndü ve odadan çıktı. Daha fazla konuşmak gerçekleri değiştirmeyecekti; bir kez daha Maridrina'nın kralı olarak rolüne devam etmesi gerekiyordu.

Girişin yanında bekleyen Saam'a, "Dışarı çıkmam gerek," dedi. "Yüksek bir yere. Tercihen tadı şurup gibi olmayan sert bir içkiyle."

Daria başını salladıktan sonra adam "Yapabilirim," dedi. Keris'i bir tünele götürürken, "İyi gitmedi mi?"

diye sordu. "Tam tersine," diye yanıtladı Keris. "Tam olarak yıldızların her zaman söylediği gibi gitti."

57 ZARRAH

ZARRAH yerinde DONMUŞ HİSSETTİ, iki eliyle masayı kavrayarak Keris'in çıkışını ve arkasından sessizce kapıyı kapatışını izledi. O gidiyordu. Sadece odayı, kampı ve Valcotta'yı değil, onu da.

Bu gerekliydi. Kaçınılmazdı.

Ama..

"Casuslar ondan babasından daha çok nefret ettiğini söylüyorlar."

Bu iddia onu o ana geri döndürdü ve komutanın gözleriyle karşılaştı. *Babasının* gözleriyle, gerçi hâlâ ikisini bağdaştırmakta zorlanıyordu. "Pardon?"

Miri ayağa , "Ben gidiyorum," dedi. "Arakis'e geri dönmem gerekiyor."

Zarrah kapının arkasından kapanmasını bekledikten sonra şöyle dedi: "Çünkü ondan uzaklaşmamın sebebinin o olduğuna inanıyor. Sadakatimi ondan çaldığına inanıyor." Yüzüne yapışan terden nemlenmiş bukleleri kulaklarının arkasına iten Zarrah başını salladı. "Bizi ilk öğrendiğinde bana karşı öfkeden deliye döndü ve beni ölü görmek istediğinden emindim. Özellikle de Şeytan Adası'na gideceğimi söylediğinde. Ama o an ile hapsedilmemden önceki saat arasında geçen sürede zihninde bir şeyler ."

Babası sandalyesine geri oturdu.

"Kendini benim Keris'in kurbanı olduğuma ikna etmiş görünüyordu. Beni manipüle etmiş ve Maridrina'nın tahtını ele geçirme planının bir parçası olarak kullanmıştı. Elinde onun haremdeki eşlerden biriyle birlikte olduğunu iddia eden bir casus raporu vardı ve mantık onun beni manipüle etmek için yalan söylediğini düşündürse de ben durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Gözlerinden söylediği her şeye inandığını görebiliyordum, gerçi casuslarının söylentileri gerçekmiş gibi aktarması garipti. Kendini Keris'in bana sırtını döndüğüne inandırmıştı ki..." Zehrâ, Petra'nın kuruntularının kendi zihninde gerçeğe dönüşmesinden utanarak sözlerini yarıda kesti. "Beni aptal bir kız olduğuma inandırdı. Bir aptal. Aynı hataları bir daha yapmamam için cezalandırılmam gerektiğine."

"O hep ," diye yanıtladı babası. "Kendi içinde asla hata göremez, hiçbir şey için suçu . Ve başkalarını kendi hataları olduğuna inandırmanın yollarını bulmakta ustaydı."

Zarrah geriye dönüp baktığında bunu şimdi görebiliyordu. Petra'nın yanlış giden hiçbir şey için nasıl sorumluluk almadığını.

"Annene tapardı," dedi. "Ephraim tahta Aryana'nın geçmesine karar verdiğinde Petra kız kardeşini değil, babasını suçladı. Aryana'ya onu korumak için tacı alması gerektiğini söyledi, çünkü annenin bunu yapacak gücü olduğuna inanmıyordu. Eylemleri için gösterdiği nedenler ve gerekçeler çılgınca bir hızla büyüdü, yönetme hakkını sorgulayanlar kazalarda ölürken, ordu onu destekledi, çünkü o her zaman onların sevgilisi olmuştu. Ona meydan okudum, onu gaspçı ilan ettim ve ondan gelen öfke görülmeye değerdi. Beni sınır savaşlarında savaşmam için Kızıl Çöl'e sürgüne gönderdi, sanırım orada sonucu getireceğimi umuyordu.

"O zaman Petra'nın özgür iradesiyle tacından asla anladık ve destekçi kazanma çalışmalarına başlayabilmek için ölümümü çarpıtma kararı aldık" dedi. "Genç ve idealisttim, bu yüzden desteğin kolayca geleceğini düşündüm. Ancak Petra iktidarının ilk yıllarını halkın sevgisini kazanmaya adadı ve savaş çığırtkanlığından hoşlanmayanlar olsa da, ona karşı çıkacak kadar güçlü hissedenleri bulmak ... zordu. Bir yıl iki yıl oldu. Sonra beş. Annenle görüşebilmeme rağmen, yanlış kişiye bir şey söyleyebileceğinden korktuğumuz için beni görmene izin vermeye cesaret edemedik.

"Bu noktada Petra, Ephraim'in ölümünden hemen sonra hiç olmadığı şekilde gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı. Aleyhinde konuşan herkese aşırı cezalar veriyor, adil olmayan yargılamalar yapıyor, ortadan kayboluyor ve geceleri cinayetler işliyordu; tüm bunlar olurken propaganda ustaları herkesi onun herkes tarafından sevilen, iyiliksever bir hükümdar olduğuna inandırıyor. Arakis'te direnişçiler toplayarak ilerleme kaydetmeye başladım ve onun faaliyetleri hakkındaki gerçekleri yaymaya başladık. Tacı onun çaldığına dair söylentiler. I ..." Gözleri uzaklara dalıp . "Geriye dönüp baktığımda, Petra'nın Aryana'nın kendi tarafında olmadığını, onu hiç desteklemediğini fark ettiği zaman olabilir. Onu öldürmeye karar verdiğine."

Zarrah sakın bir nefes aldı. Tüm bunlar çocukken burnunun dibinde olup bitiyordu ve o bunun farkında bile değildi. Teyzesinin sarayında şımartılmış bir prenses olarak hayatını sürdürürken her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna ikna olmuş, mutluluk içinde habersizdi. Dünyasında her şeyin yolunda gittiğinden o kadar emindi ki, babasının kaybının acısı uzak bir hatıraydı.

"Annen öldürülmeden bir yıl önce beni bir kez görmüştün," dedi usulca. "Beni sevgili bir arkadaş olarak tanıttı ve bana nasıl bir yabancıymışım gibi baktığını çok net hatırlıyorum."

Anısı canlandığında Zarrah'ı bir sarsıntı tuttu. "Meritt'teki stadyumda bir hentbol maçında. Hatırlıyorum. Annem maçları izlemeyi çok severdi ama ölümünden sonra Petra tüm stadyumları kapattı. Yasadışı bahisle ilgili bir şeymiş." Ya da daha büyük olasılıkla, Zarrah'ın annesine sırtını döndüğünde Aryana'nın sevdiği her şeye sırtını dönmüştü.

Zarrah hariç; onun yerine Petra onu kendi kızı yaptı.

Babası ayağa kalktı, bir harita dolabına gidip birkaç rulo tuval çıkardı ve bunları kızın önündeki masanın üzerine açtı. Bunlar Zarrah'ın resimleri idi. Altı taneydi, hepsi de farklı yaşlardaydı, en sonuncusu yirmi yaşlarında olmalıydı. Hepsi de o kadar ince ayrıntılarla işlenmişti ki, yıllar boyunca onu yakından izlemiş olmalıydı.

"Her zaman izlendin. Ben ya da bana yakın olanlar tarafından," dedi. "Seni onun bırakmanın bedelini çok geç anladım. Seni nasıl değiştirdiğini, kendine benzettiğini, mümkün olan her şekilde varisi haline getirdiğini. O günler karanlık günlerdi ama sen çıkış yolunu buldun."

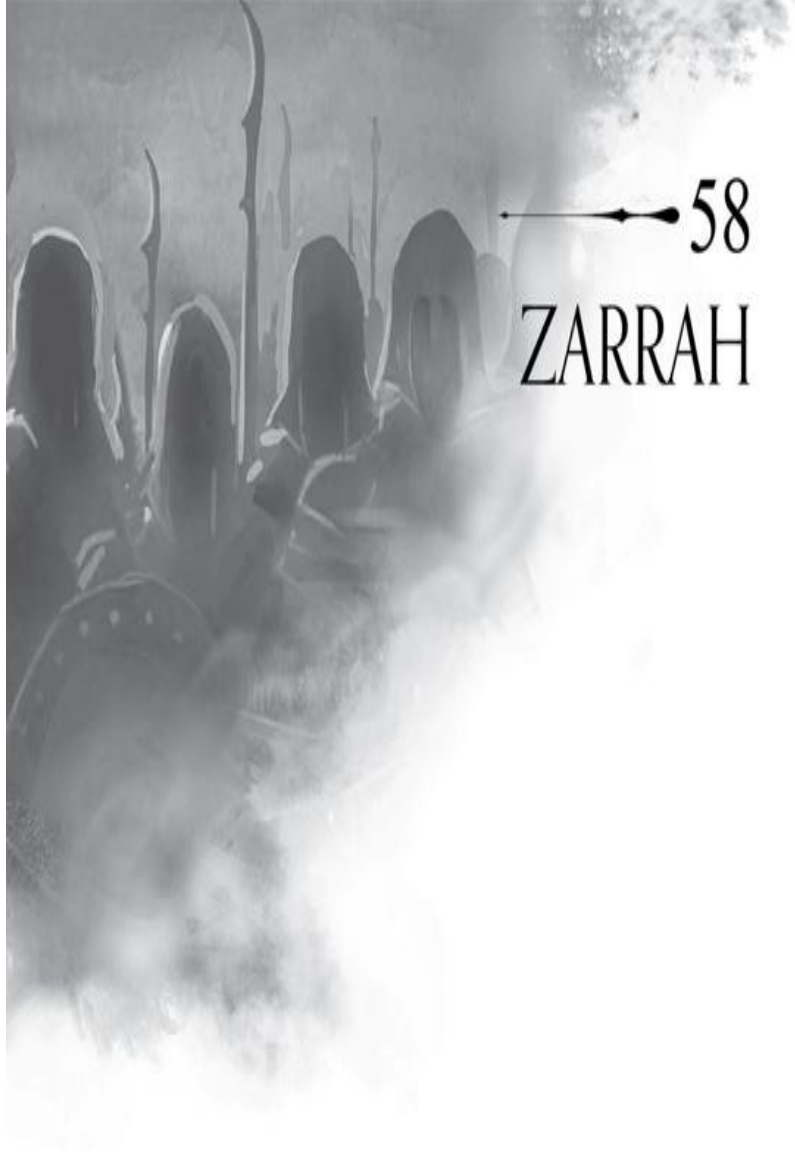
"Keris çıkış yolumu bulmama yardım etti."

"Bunun için ona minnettarım," dedi babası. "Varlığının yerini dolduramayacağımı biliyorum ama kuzeye giderken beni de yanında kabul edeceğini umuyorum."

Zarrah yıllar boyunca yaptığı resimlere baktı, teyzesinin etkisiyle yüzünün sertleşmesini, gülümsemesinin solmasını izledi. Teyzesi onu, gücünü kanıtlamak için tek başına ayakta durması gerektiğine ikna etmişti. Kendisinden başka kimseye güvenemeyeceğine. Kendisinden başka kimseye güvenemezdi.

Ve Zarrah ona inanırken ne kadar zayıf fark etti.

Taburesini geriye iterek ayağa kalktı. "Yanımda yürümenizden onur duyarım Komutan. Ama ilerlemeden önce yapmam gereken bir şey var."

58

ZARRAH

Kar taneleri Zarrah mağaralardan çıkıp uçurumun tepesindeki merdivene tırmanırken etrafında uçuşuyordu. Karanlık çökmüştü, gökyüzü bulutlarla kaplıydı ama içgüdüğü gözlerini tutan asiye çevirdi, adam beyaz karın üzerinde bir gölgeden başka bir şey değildi.

"Hangi yöne gittiğini fark ettin mi?" Zarrah sordu. Her türlü ışık yasaktı, isyancıların saklandıkları yerin keşfedilmemesini sağlamak için aldıkları pek çok önlemden biri de buydu.

Şekil yükseldi, elini kalbine bastırmak için kolunu hareket ettirdi. "İmparatorluk Majesteleri. Ekselansları şu tarafa gitti." Adamın eli kanyonun derinliklerini işaret etmek için hareket etti. "Size eşlik edecek biri olmalı. Burası tehlikeli bir yer."

"İyi olacağım," dedi. "Teşekkür."

Pelerinini vücuduna daha sıkı saran Zarrah, onun işaret ettiği yöne doğru ilerledi ve belli belirsiz görünen ayak izlerini takip ederken sağındaki esneyen siyah boşluktan uzak durdu. Kar, bulutların arasından süzülen ortam ışığını yansıtıyor ve normalde olduğundan daha parlak hale getiriyor gibiydi. "Keris?" diye seslendi usulca. "Ben Zarrah."

Cevap yok.

Midesine bir huzursuzluk çöktü. Kuzeye gitmeyi planlıyordu ama hiç erzakı olmamasını bir kenara bırakırsak, veda etmeden çekip gitmek ona göre değildi. Bozuk para yok. Ama aynı zamanda onun gözlerindeki acımasız teslimiyeti de hatırladı

onu babasıyla yalnız bıraktığında. Belki de garip bir ayrılık konuşmasından kaçınmanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Belki de onun, gelecek savaşta kendi payına düşeni yapmak için kuzeye gitmesini tercih edeceğini düşünmüştü.

"Eğer öylece gidersen seni öldüreğim," diye mırıldandı "Keris!" diye seslenmeden

önce. Tek ses sert esen rüzgârı.

Ya ona bir şey olduysa? Saam elinde bir şişe viskiyle gittiğini söylemişti. Ya sarhoş olup o lanet uçurumdan düşseydi? "Keris!"

Yanıt yok.

Tedirginlik korkuya dönüştü ve Zarrah yardım için geri dönüp dönmemesi gerektiğini düşünerek olduğu yerde durdu. Ve sonra onu gördü.

Yaklaşık iki düzine adım ötede, kayalık bir çıkıntı uçurumun yüzeyinden çıkıntı yapıyordu ve Keris bunun tam kenarında duruyordu.

Kalbi küt küt atarken koşmaya başladı. "Keris!"

Gölgesi döndü ama kenardan geri adım atmadı. Bir elinde bir şişenin dış hatları görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, karla kayganlaşmış çıkıntıya doğru ilerlerken. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayatımın büyük bölümünde," diye cevap verdi, "yüksekler benim kaçış noktamdı. Ağaçlar, çatılar ve köprü altları rahatlayabildiğim tek yerlerdi, ama artık oraları bile unuttum." Şişeyi kaldırdı ve bir yudum aldı. "Şimdi ne zaman bir uçurumun kenarından baksam, tek duyduğum yere çarpan bedenlerin sesi." Bir yudum daha aldı. "Eskiden asla düşmeyeceğimi düşünürdüm, ama şimdi garip bir yanımda bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. Her şey kararmadan önceki o birkaç saniyelik ağırlıksız ortamda aklımdan neler geçtiğini merak ediyor."

İçinden bir ürperti geçti ve Zarrah yaklaşarak ona uzandı. "Keris, lütfen kenardan geri gel." "Pişmanlık, sanırım," dedi. "Yaptığım şeyler için. Yapmadığım şeyler için."

Neden böyle şeyler söylüyordu? "Keris..."

"Geçmiş değiştiyemem ama gelecek henüz benim ellerimde. Maridrina'ya geri dönmem gerek." Şişe elinden kayıp karanlığa karıştı. "Ama bazı şeyler vardır ki, yapılmadan bırakılamaz."

Zarrah tam döndüğü anda ona uzandı ve sonra kollarındaydı.

Onu aramaya gelmişti, bunu arıyordu, ama bir kalp atışı için, neredeyse onu kaybedeceği korkusu onu olduğu yerde dondurdu. Buzparmaklarını uzatıp yanağını okşadı ve Zarrah kendi avucunu üzerine bastırdı. "Sana şimdi durup olabileceklerin acısına katlanmak mı yoksa her şeyi kaybedeceğim bir anın geleceğini bilerek devam etmek mi istediğime karar vermem gerektiğini söyledim." Kesik kesik bir nefes çekti. "Ben seni seçiyorum. Koşulların bizi ayıracağını bilsem de, seninle yaşayabildiğim her anı yaşamak istiyorum, çünkü tekrar birbirimizin kollarına dönmek için savaşacağımızı biliyorum."

Keris sessizdi, rüzgâr ve kar vahşi bir çılgınlıkla etraflarında dönüyordu ve sonra adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi, arzusu kabarıyor, tenini ısırarak soğukluk yok oluyordu.

Parmaklarını onun saçlarına gömdü, dili ağzına girerken nefesindeki viskinin tadını aldı, yoğunluğu dizlerinin titremesine neden oldu.

Hatırladığı öpücük. Ayrı kaldıkları her saniye özlemini çektiği öpücük. Onun huzuruna geri döndüğünden beri nefes gibi ihtiyaç duyduğu öpücük. Tereddüt yok. Geri durmak yok.

Onun yerine, Keris onu sahiplendi.

Gerçekte, onun olmaktan hiç vazgeçmemişti.

Adam ellerini sırtından aşağı, kıcının üzerinden geçirip, ölümün her taraftan onlara uzandığı gerçeğini umursamadan onu yavaşça geriye doğru götürürken dudaklarından bir inilti döküldü. Parmakları ceketinin düğmelerini buldu, çekip çıkardı ve üzerinden sürükledi. Gömleği de onu takip etti, rüzgârda kayboldu ama Zarrah dudakları boğazından aşağı inerken, dişleri tenini sıyrırken ve dili ardında ateşten çizgiler bırakırken bunu umursamadı.

Adamın ağzı kızın sıkı meme ucunun üzerine kapanıp onu derinlemesine emdi ve Zarrah, adamın ellerini kemerine doğru iterken bile. Kendi çizmelerinin topuklarına onları çıkardı, Keris pantolonunu bacaklarından aşağı sürükledi. Boynuna bağlanmış pelerin dışında çıplaktı, kumaş rüzgârda arkasından süzülüyordu.

Hava buz gibiydi ama adam onu kaldırıp uçurumdan uzaklaşırken bacaklarını beline dolayarak düz bir kayanın üzerine yatırdığında Zarrah bunu neredeyse hiç hissetmedi. Adam kemerini çözerken, başının arkasına değen, saçlarında eriyen karın soğukunda nefesi kesildi, rüzgâr çıplak cinsel organına çarptı, kar ve geceye karşı gölgeli bir tanrı.

Ona doğru uzandı ama Keris bileklerini yakalayarak kayaya sabitledi. Zarrah içgüdüsel olarak onun ne istediğini biliyordu ve kalçalarını yana açtı, Keris onun kaygan bedenine girerken dudaklarından bir zevk hıçkırığı döküldü.

Her zaman, sevimlileri onun zevkine odaklanmıştı. Onun vücuduna. Ve şimdi bunun, Gaspçı'nın iddia ettiği gibi onu manipüle etme ya da kontrol etme arzusundan değil, onu memnun etme ihtiyacından kaynaklandığını fark etti. Hissetme ihtiyacı

ona layıktı. Ondan binlerce talepte bulunmuştu ve o da her birini yerine getirmişti.

Ve karşılığında tek ihtiyacı olan şey oydu. Onun kendisinin olduğunun, dünya aralarına ne tür engeller koyarsa koysun, zihni, bedeni ve ruhuyla her parçasının her zaman ona geri döneceğinin kanıtı. Tıpkı onun da her zaman ona geri döneceği gibi.

Bu bilgi damarlarında bir sıcaklık seline yol açtı. Her hamlede onu daha derine çekmek için bacaklarını adamın beline dolmasına neden oldu.

"Zarrah," diye inledi, parmakları onunkileri sıkıyordu, soğuk etini ateş gibi yakıyordu.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı, kalçalarının arasında gerilim artıyor, vücudu onun sikişinin etrafında sıkışıyor. Onunla ilgili değerli olmayan hiçbir şey yoktu, sahip olduğu şeyi hak etmeyen hiçbir şey yoktu. Ve sahip şey onun kalbiydi. "Seni hayattan daha çok seviyorum, Keris Veliant."

Nefesi boğazında sıcaktı, "Sen benimsin" derken sesi düzensizdi.

"Senin," diye nefesini tuttu, ceketinin soğuk düğmeleri göğüs uçlarına değiyor ve sırtını kamburlaştırıyordu. Her itiş onu doruk noktasına daha da yaklaştırıyordu.

"Sonsuza kadar." Boğazını ısırdı ve acının dilimi onu , zevk vücudunu paramparça etti ve gece yarısı gökyüzünde yıldızlar yarattı. "Söyle." Kalçalarını ona karşı sallarken sesi kulaklarını doldurdu, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı çünkü hayatında hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. "Söyle, Zarrah. Nerede olursak olalım, sonsuza dek benim olduğunu söyle."

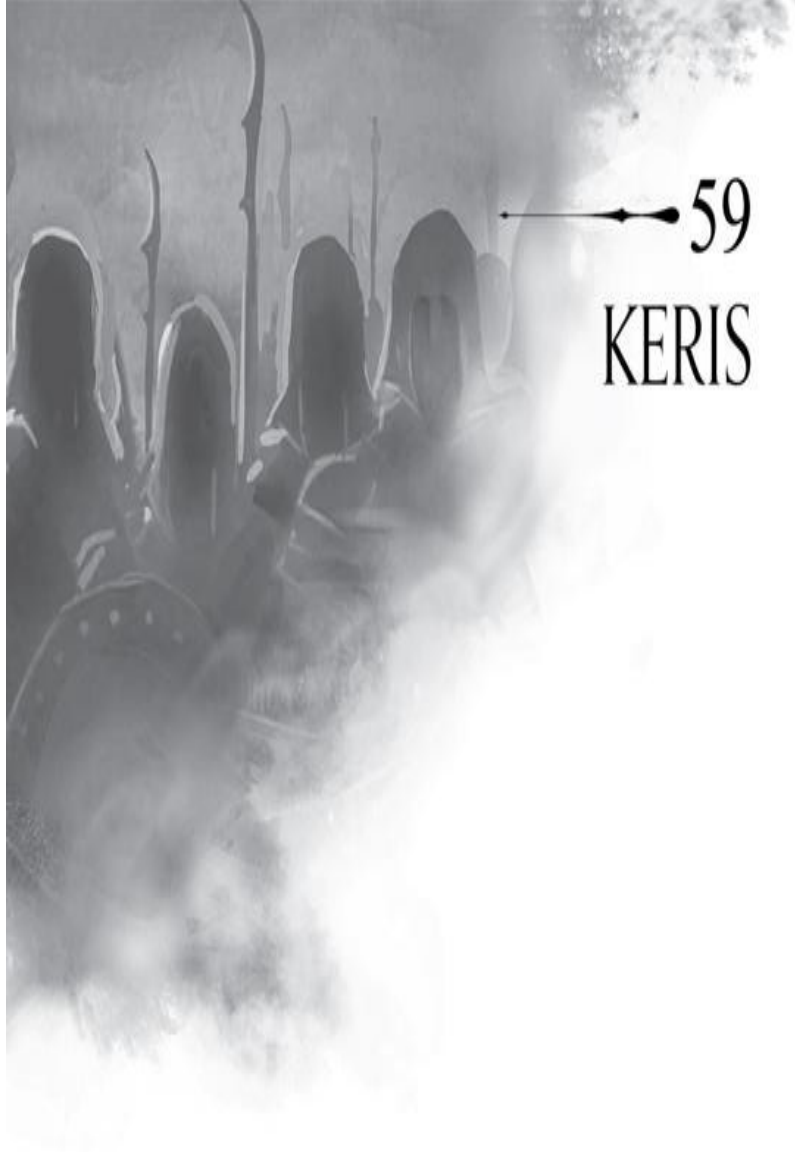
"Senin," diye hıçkırarak bileklerini adamın elinden kurtardı ve kollarını ona doladı. "Sonsuza dek seninim. Bu hayat ve sonraki hayat, ben seninim."

Keris yüzünü onun boynuna gömdü ve ona çarptı, vücudu titrerken adı tekrar tekrar yinelendi, içine boşalırken ısı onun çekirdeğini sular altında bıraktı. Bu onu tekrar uçurumun kenarına getirdi, zevk vücudunu tekrar tekrar yuvarladı, onu kollarında kemiksiz ve gevşek hale getirdi.

Rüzgâr uğulduyor, altındaki kar eriyerek pelerinini ısılatıyordu ama tek hissettiği Keris'in tenine değen nefesi ve bedeninin onunkine değen sıcaklığıydı. Yavaşça başını kaldırdı, dudaklarını buldu ve onu öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun, ikimiz de nereye gitmek zorunda olursak olalım, lütfen kalbimin senin olduğunu unutma."

Hissettiklerini anlatabilecek hiçbir kelime yoktu, bu yüzden Zarrah onu sadece öptü. Vücudunu ürpertiler sarana kadar onun tadında boğuldu ve sıcak bir yere çekilmek zorunda kaldılar, geceyi ilk kezmiş gibi orada geçirdiler.

Sonuncusu değil.

59 KERIS

Uyudukları mağaraya hiçbir NA TURAL ışık gelmese de, yeni gelişen bir içgüdü ona şafak vakti olduğunu söyledi ve Keris gözlerini açtı. Yatağın yanındaki küçük masanın üzerindeki lamba kısık bir şekilde yanarak odayı aydınlatıyordu ve kapı görevi gören perdenin ötesinde, isyancılar önlerindeki güne hazırlanırken kıpırdanıyorlardı. Ama onun için önemli olan tek şey Zarrah'ın kollarında olmasıydı.

Dirseğine yaslanan Keris, onu uyandırmak istemeyerek uykusunu izledi. Bu anı feda etmek istemiyordu.

Lamba ışığı yuvarlak elmacık kemiklerinin üzerinde dans eden gölgeler oluşturuyor, tenine yayılmış çilleri aydınlatıyordu. Uzun kirpikleri sanki rüya görüyormuş gibi hafifçe kıpırdadı, ancak ayrı dudaklarından aldığı düzenli nefes ona kafasını dolduran hayallerin onu rahatsız etmediğini söyledi. Bakışları, şimdi neredeyse omuzlarına değecek kadar uzun olan koyu renk buklelerinin üzerinde, sonra da boynunun uzun sütununun üzerinden narin köprücük kemiklerine doğru kaydı. Göğsünün kıvrımı ve kolunun kaslı uzunluğu, parmakları gevşekçe onunkilere dolanıyordu.

Kader neden onu terk etmesini isteyecek kadar acımasızdı?

ani bir keder dalgası geçti, yoğunluğu o kadar sarsıcıydı ki nefesini ciğerlerinden çaldı. Gözlerini öyle bir yaktı ki, onları sıkarak kapatmak zorunda kaldı. Bunu yapması için ona ihtiyacı vardı. Ona bir ordu getirmesi gerekiyordu. Maridrina'nın kralı olmasına ihtiyacı vardı. Yine de Keris'in her parçası ondan istediği tek şeyin kendisi olmasını diliyordu.

"Seni seviyorum."

Güzel sesi kulaklarını doldurdu, kalbini parçaladı ve gözlerini açtığı anda onu kendisine bakarken buldu. Onun karanlık bakışlarında kendini kaybetmek, derinlere dalıp her şeyi unutmak istedi ama bunun yerine, "Kuzeye geçişi sağlamam gerekiyor," dedi.

Dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme kayboldu ve alnını adamın göğsüne bastırdı. "Neden hep böyle oluyor?" Sesi titriyordu, sanki ağlamak üzereydi.

"Yıldız çarpması," diye cevap verdi usulca, yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissetti. Onun omzuna düşmeden önce gözyaşını sildi.

"Keşke seninle seyahat edebilseydim," dedi. "Bunu tek başına yapmak zorunda olman hiç adil değil."

Keris başını salladı, bunun aklının değil kalbinin sesi olduğunu biliyordu. Onun kollarından çıkıp imparatoriçe rolüne adım attığında mantığın galip geleceğini biliyordu. "Petra halkınıza saldırmaya hazırlanıyor. Haklı imparatoriçe olarak ordunun başında durmalısın. Seni orada görmeleri gerek."

Zarrah, "Korkuyorum," derken Keris gözyaşlarının nemini göğsünde hissetti. Senin için. Halkım için. Kendim için." Yüzünü kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu. "Bunun son olmadığına dair bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedi, çünkü onsuz bir hayat onun için mümkün değildi. Tekrar ayrı düşeceklerini, tekrar bu acıyla yüzleşeceğini bilerek ona geri dönecekti. İkisi de yaşadığı sürece bunu tekrar tekrar yapacaktı, çünkü onun varlığındaki çalıntı anlar bile bir ömür boyu çekeceği acıya değirdi. "Sana geri döneceğim."

Dudaklarını adamın omzuna, ok yarasının hemen altına bastırdı, sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek önce göğsünü, sonra da karnını öptü. Gecenin büyük bölümünde onun içinde olmasına rağmen, aleti hâlâ onun dokunuşuyla sertleşiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Onu istiyordu.

Zarrah o zaman ona baktı, uçsuz bucaksız kirpiklerle çerçevelenmiş iri kahverengi gözleri, "Ben seninim," derken hiç de masum değildi.

Nefes verdi, onu tutuşu gevşedi, ancak ağzını onun üzerine kapattığında dudaklarından bir inilti koptu. Onu derinlemesine emdi, tırnakları teninde gezindi, kalbi her geçen saniye daha da hızlı çarpıyordu. Zarrah onu başka hiç kimsenin , bilemeyeceği bir şekilde tanıyordu ve bir yanı buna rağmen onu sevdiği için hayret etmekten asla vazgeçmeyecekti.

Kadının dili ucunun etrafında dolanırken, adam kontrolünü kaybetmek üzere olduğu için sakinleştirici bir nefes aldı. Belki de onun yanındayken kontrolü elinde tuttuğunu, onun merhametine kaldığını düşünecek kadar hayalperestti. "Zarrah... Zarrah, ben gidiyorum."

Yüzünü bir kalp atışı kadar kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştu, sonra tekrar indirdi ve dolgun dudaklarının adamın sikiinin etrafındaki görüntüsü onun felaketi oldu.

Doruk noktasının şiddetiyle adını haykırdı, omurgasını eğdi, kendini tüketirken parmakları saçlarına dolandı. Yatağa sırtını yaslayan Keris gözlerini kapattı ve bir parmağı gövdesindeki kasların üzerinde gezinirken onun etrafında kıvrılıp nefes nefese kaldı.

Evlen benimle, diye sessizce sordu ona. *Karım ol, çocuklarımızın annesi.* Dudakları aralandı, kelimeler yükseldi-

Ancak odanın kapısı olarak kullanılan perdenin dışından bir öksürük sesi duyuldu. Uzak taraftan Daria'nın sesi, "Casuslarımızdan biri acil haberlerle geldi. Gaspçı ilk hamlesini yaptı. İkinize de ihtiyacımız var, hemen."

"İmkânsız," dedi Zarrah. "Arakis'in ona karşı döndüğünü henüz bilmiyor olamaz. Adadan kaçtığımı daha yeni öğrenmiş olmalı."

Keris cevap vermedi, tedirginlikten tüyleri diken diken olmuştu çünkü Petra sadece güneye doğru yürüyor olsaydı Daria bunu söylerdi. Bu başka bir şeydi.

Daha kötü bir şeydi.

İkisi de hızlıca yıkanıp giyindikten sonra tünellere girip Arjun'un savaş odasına doğru yol aldılar. Fısıltılar yankılanıyor, yanlarından geçtikleri herkesin yüzü asılıyordu. Ama baktıkları kişi Zarrah değildi.

Onun içindi.

Savaş odasına vardıklarında Arjun ve Daria'yı, Arakis'e döner dönmez geri dönmüş olması gereken Miri ile konuşurken buldular. Arjun onları görünce, "Bize haberleri bu kadar çabuk getirdiğiniz için teşekkür ederiz. Şehre dönmeden önce dinlenin."

Miri onayladı ve kapıyı arkasından kapatarak ayrıldı.

"Petra yelken açtı," dedi. "Askerlerle dolu elli gemi."

"Halkımızı Arakis'ten tahliye etmek için zamanımız var," diye yanıtladı Zarrah. "Hazır olana kadar iç bölgelere çekilebilir ve onun güçlerinden kaçabiliriz."

Keris onu duydu ama kelimeler uzak geliyordu, kulaklarında zar zor çünkü Arjun kızına değil, Keris'e hitap ediyordu.

"Güneye yelken açmadı, değil mi?"

Arjun başını salladı.

"Nerastis'i almaya niyetli o zaman?" *Lütfen Nerastis olsun*, diye sessizce yalvardı. *Lütfen bu saldırı askerlerin üzerine düşsün.*

Aptalca bir umut, çünkü istila olsaydı, tüm ordusunu kuzeye götürürdü.

"Nerastis'teki casuslarımız haber gönderdi," diye Arjun. "Petra'nın filosu oradaki gemilerinize saldırmış, hepsine zarar vermiş ya da batırmış. Ama karaya çıkmak yerine kuzeye yelken açtılar."

Zarrah'ın yardımına koşmak için hazırladığı orduyu geçmişti ve bu haberin hızlı bir gemiyle Arakis'te onlara ulaşması günler sürerdi.

Keris'in etrafındaki dünya yüzüyor, kulaklarındaki uğultu diğer tüm sesleri bastırıyordu. Vencia'da bunun on katı bir sayıya karşı duracak sadece bin asker vardı. Ailesini korumak için bin asker. Halkını. Krallığını.

Sara.

Sendeleyerek ayağa kalkan Keris, her şey dönerken dengesini sağlamak için mücadele etti. "Kuzeye gitmem gerek," dedi. "Bir ata ihtiyacım var. Bir gemiye."

Elleri kollarını kavradı, Arjun'un gözleri onunkilere kilitlendi. "Nerastis'teki ordularınız onun niyetini öğrenecek ve derhal takibe koyulacaktır. Ve Vencia'nın kendisi de kolay bir hedef değil, özellikle de denizler dalgalı ise. İyi eğitilmiş bin adam o şehri savunabilir; bundan eminim."

Keris başını zonklatarak geri döndü. Tanrı yardımcısı olsun, bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Orduları Nerastis'i terk edip başkentin yardımına koşacak ve Petra'nın geri kalan kuvvetleri Maridrina'nın tartışmalı şehrin yarısını ele geçirecekti.

Dizlerinin üzerine çökerek öğürdü, korku ve suçlulukla karışık safra boğazından yukarı yükseldi.

"Kıyıya varacağız," dedi Zarrah. "Adamlarımıza en hızlı gemimizi hazırlamalarını söylemek için önden bir

atlı gönder." "Çoktan yapıldı," dedi Arjun. "Ama..."

Sözünü bitirmesine gerek yoktu çünkü Keris çoktan yapmıştı. Bu mesajın onlara ulaşması için geçmesi gereken günler içinde Petra'nın ordusu Vencia'ya yaklaşmış olacaktı.

Çoktan bitmişti.

Zarrah'ın elleri onun üzerindeydi, sesi kulaklarındaydı ama gözlerini her kırpışında Vencia'nın yandığını görüyordu. Halkı ölmüş ve ölüyordu. Ve o orada değildi. Onlara odaklanmamıştı çünkü kararları kral Keris'in değil, adam Keris'in vermesine izin vermişti.

Zarrah'ın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Belki de yönetenlerin kaderi yalnız kalmaktır."

Kıpırdamadan durdu, sonra başını hızla salladı. "Konuşan Gaspçı ve sözleri zehirli, Keris. Bunun için kendini suçlayamazsın; onun gözünün güneyde olduğundan emindik. Her şey bize kuzeye dönmeden önce isyancılara karşı harekete geçeceğini söylüyordu ve o zaman bile hedefinin Nerastis olduğuna inanıyorduk."

Bundan emin miydi? Yoksa Zarrah'la birlikte kalma kararını haklı çıkardığı için mi ikna olmasına izin vermişti? Ordusunu ihtiyaç duyacağı yerlere göndermesini haklı çıkardığı için mi? Göğsü zorlukla nefes alabileceği gerildi çünkü cevabı biliyordu. Kendisini ondan uzaklaştırabilecek her şeyi görmezden geldiğini ve bunun bedelini halkının ödediğini biliyordu. "Bir ata ihtiyacım var. Gitmem gerek."

Git ve ne yap? Kafasının içindeki ses fısıldadı. *Bir fark yaratmak için çok geç kaldın. Ölümler şimdi gelmeni umursamayacaklar, sadece önemli olduğunda orada olmadığın için.*

Uyarıyı duymazdan geldi ve odadan çıktı. Mağara sisteminden çıkıp atların bağlandığı yere giden merdivenlerden inerken neredeyse hiçbir şey görmüyordu. Zarrah'ı arkasında hissedebiliyor, umut verecek kelimeler ve hissedebiliyordu. Nefes alışını duydu ama o daha konuşmadan, "Yalnız gidiyorum," dedi.

"Hayır." mesafeyi kapattı ama adam arkasını dönmedi. Şimdiye kadar söylediği her şeyi geri alırken ona bakmaya dayanamadı. Onun kollarındayken verdiği tüm sözleri paramparça ederken, çünkü geri dönmeyecekti.

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğim Keris," dedi. "Bensiz bununla yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Bu çok tehlikeli." Ucu atın ağzına soktu, sonra dizini atın başına geçirdi. "Sen Valcottan'sın ve saldıranlar da Valcottan askerleriydi. Halkım senin bir asi olmanı umursamayacaktır. Petra'dan en az onlar kadar nefret etmeni de umursamayacaklar. Tek gördükleri düşman olacak ve onları nasıl yüzüstü bıraktığımı düşünürsek, sizi parçalamalarına engel olamayacağım."

"Dikkatli olacağım," diye ısrar etti. "Eşarp takarım, yüzümü gizlerim."

Dizginleri atın başının üzerine kaldırdı, sonra durakladı ve ona dönmeden önce derin bir nefes aldı. "Sıradaki dönüş noktası burası Zarrah. Savaşmaya hazırlanmalısın."

gerildi, güzel gözleri adamın sözleri karşısında kapandı.

"Ne tür bir hükümdar savaş arifesinde halkını terk eder?" diye sordu. "Geçerli bir sebep için değil de sevgilisi uğruna mı? Başka bir ulus uğruna?"

Cevap onun gibi bir yöneticiydi ve bedelini ödüyordu.

Yüzündeki kaslar acı çekiyormuş gibi kasıldı ve Keris'in tek yapabildiği onu kollarına çekmemek oldu. Bunun yerine, onun durumun gerçekliğini göreceğini bilerek hareketsiz kaldı.

"Bu benim hatam," dedi. "Beni uzaklaşmaya, geçmişe geçmişte bırakmaya ve kalplerimizi ve zihinlerimizi düşmanımızı yenmeye ayarlamaya zorladın. Ama ben gitmene izin vermedim. Gitmene izin veremedim ve seni her şeye sahip olabileceğimize ikna etmek için sözler, eylemler ve duygular kullandım çünkü dünyayı her şeyin mümkün olduğu bir şekilde yeniden yaratma gücüne sahip olduğuma inandım. Yanılmışım ve Maridrina kibrimin bedelini on kat fazlasıyla ödedi."

Ellerini yumruk yaptı. "Sanki tüm bu olaylarda pasif bir oyuncuyum gibi davranıyorsun ama bu saçmalık. Burada istemeseydim, olmazdın. Ama gerçek şu ki, sen sadece kalbimde yanan arzuları kelimelere döktün."

"O zaman ikimiz de aptalız," diye cevap verdi, ağzında acı, öfke ve suçluluk duygusu vardı.

Zarrah irkildi, sonra da "Buna inanmıyorum," diye fısıldadı.

Tanrı yardımcısı olsun, keşke haklı olsaydı. Ama Valencia yarım kıta ötedeydi ve yıkımının külünü tadabileceğine yemin edebilirdi. Ve Petra'nın onu ateşe vermek için kullandığı yakıt onların rüyalarıydı.

Dizginleri bırakarak kızın yüzünü avuçladı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Ve her kelime kalbini parçalasa da, "Bazı hayaller asla gerçeğe dönüşmez," dedi.

Ürperdi, general, imparatoriçe, altındaki kadını ortaya çıkarmak için düşüyordu.

Kontrolü dağıldı ve onu kendine doğru çekti, parmaklarını saçlarına doladığında onu izleyen isyancıları görmezden geldi. "Sen İmparatoriçe Zarrah Anaphora'sın, Valcotta'nın gerçek hükümdarı ve onu bir zorbadan kurtaracak ordunun komutanısın. Kimseye ihtiyacınız yok, en azından bana."

Parmakları adamın omuzlarına gömüldü. "Bana bir şans olduğunu söyle, bana umut olduğunu söyle, bana bunun diğer tarafında birbirimize geri dönmek için bir yolu bulacağımızı söyle."

Evet demek istedi. Buna ihtiyacı vardı. Bunun yerine başını eğdi ve onu usulca öptü, ardından atının üzerine çıktı. "Hoşça kalın, İmparatorluk Majesteleri."

Topuklarını sıkarak kamptan çıktı ve Arjun'un peşinden sahile, Maridrina'ya giden bir gemiye bindi; memleketine ulaştığında hiçbir şeyin kralı olamayacağını çok iyi biliyordu.

ASI GEMİ HIZ İÇİN İNŞA EDİLMİŞTİ VE KUZYE DOĞRU İLERLERKEN HİÇ DURMADILAR, DİĞER GEMİLERLE TEMASTAN KAÇINDILAR.

Keris zar zor yemek yiyordu, midesi iplerle bağlıydı. Zar zor uyudu, rüyaları Vencia'ya ulaştığında bulacaklarına dair kâbuslarla doluydu.

"Nerastis, Majesteleri," dedi kaptan, tartışmalı şehrin yanından geçerken. Adam ona bir dürbün uzattı ve en kötüsüne hazırlıklı olan Keris dürbünü kaldırıp gözlerini kıyıya çevirdi.

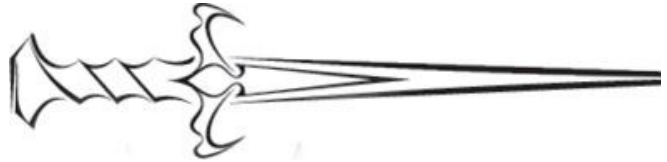
Detayları görmek için çok uzaktaydı. Yine de orada geçirdiği zamanı hatırladıkça gözleri yanıyor, sanki hem dün hem de bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Görüş alanını kıyıya doğru kaydırarak duman aradı ama hiçbir şey yoktu. Bu da saldırının daha kuzeyde gerçekleştiği anlamına geliyordu.

Ruhunun derinliklerindeki korkak, Vencia'ya devam etmenin bir anlamı olmadığını fısıldayarak yukarı doğru tırmandı. Dikkatinin dağılmasının sonuçlarını görmektense rüzgârın içinde kaybolmak daha iyiydi.

"Gideceksin," diye hırladı korkağa, kaptanın ona irkilerek bakmasını umursamadan. "Başarısızlığınla yüzleşeceksin."

Keris dürbünü kaptanın eline tutuşturarak, "Vencia'ya tam yol ileri," diye mırıldandı.

Yaklaştıkça denizler sertleşiyordu, Fırtına Denizleri' bir fırtınanın kuyruk ucu dalgaları dağlara çeviriyordu, ancak gökyüzü açıldı. Bulutlar daha iyi olurdu çünkü onu

Kıyıya güvenli bir şekilde çıkarılabileceği bir koy ararlarken gökyüzüne yükselen dumanı saatlerce izlediler. "Sizinle birlikte adam gönderelim, Majesteleri," dedi kaptan, sandalı kıyıya çekerken. "Savaşta sonra En kötü adamlar yağma ve talan için gelir. Burası güvenli değil."

Keris başını salladı. "İmparatoriçe'nin gelecek savaşta sahip olduğu tüm gemilere ve adamlara ihtiyacı olacak. Gördüklerinize ilgili haberlerle ona dönün. Elimden geldiğince haber göndereceğim."

Adam tartışacakmış gibi baktı, sonra Petra'nın ardında bıraktığı yüksek duman bulutlarına baktı ve bunun yerine yavaşça başını salladı. "Başınız sağ olsun, Majesteleri. Gaspçı'dan alacağınız intikamla şeref bulmanız dileğiyle."

"Kanayacak," diye cevap verdi Keris suya adım atarken. Ancak kumsala çıkana kadar "Benim elimle olmasa da" diye ekledi.

Kıydan aşağı inen ana yola ulaşana kadar iç kısımlara doğru ilerledi ve bu yolu takip ederek doğduğu şehre doğru ilerledi. Yolun kenarları bir göçün izlerini taşıyordu kırık dökük arabalar ve hayatta kalmanın maldan mülkten daha değerli olduğu keşfedildiğinde atılan eşyalar.

Hayatta tek bir ruh bile görmemiş, sadece Maridrina'nın mücevherine doğru süzülen kuzgun sürüleri görmüş.

Şehrin kararmış ve yıkılmış duvarları görüldüğünde ilk cesedi gördü. Bir kadın, çoktan ölmüş, sırtında bir ok ve göz çukurları boş, Petra'nın geride bıraktığı leş ziyafetinde bir lokma.

Şehrin kapıları hâlâ duruyordu ama sağlam sollar duvarlar çökmüştü, mancınıkların devasa taşları yıkıntıların arasında nöbetçi gibi duruyordu.

Bir rüzgâr ona çarptı ve Keris, gökyüzünden düşen kül parçalarıyla birlikte üzerine yuvarlanan çürümüş et kokusundan öğürdü.

Çünkü Vencia hâlâ yanıyordu.

Yıkık duvara tırmanırken Keris durup tepeden aşağıya, denize doğru baktı; hem sevdiği hem de nefret ettiği beyaz şehir artık kararmış ve için için yanan bir moloz yığınıydı, babasının sarayının paramparça kulesi küllerin arasında kırık bir mızrak gibi yükseliyordu.

Keris'in dizleri büküldü ve çömeldi, parmak eklemleri kana bulanmış taş bastırarak kırık liman zincirini, dalgaların üzerinde yanmış düzinelerce ticaret gemisini . İskeleler yok olmuş, pazarlar yanmış, binalar sokaklara çökmüştü ve hepsinin üzerinde kargalar dolaşıyordu, karınları Maridrinian etiyle şişmişti.

Bu senin hatan.

Kendini ayağa kalkmaya zorladı, sonra ayakları onu sokaklara taşıdı ve ailesinin evine doğru ilerledi. "Lütfen dışarı çıkmış olsunlar," diye mırıldandı, yaşlı teyzelerinin ve en küçük kardeşlerinin görüntüleri zihnini dolduruyordu. Ama en çok da Sara'yı, çünkü o kaçamıyordu. "Lütfen Sarhina seni dışarı çıkarmış olsun."

Ailesinin Petra'nın birincil hedefi olacağı, onun soyunu yeryüzünden silme arzusunun onu merhametten yoksun bırakacağı düşünülmesinde boş bir umut.

Eğer varsa .

Gözleri, rüyalarını dolduran kadar çok olmasa da, bir şekilde hayalinde canlandırdığı her şeyden daha kötü olan hareketsiz formların üzerinde gezindi. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Gözleri gitmiş, vücutları şişmiş, derileri çürümüştü.

Onları koruman gerekiyordu! diye bağırdı ses. *Tüm hatalarına rağmen, en azından baban bu kadarını yaptı!*

Sırtından aşağıya buz gibi ter damlayan Keris, sarayın, evinin önünde durdu ve bir zamanlar gümüş kapının olduğu, şimdi bükülmüş ve kırık kaldırım taşları üzerinde isle lekelenmiş açıklığa baktı. O anda Ithicana'nın üzerine kurduğu şeyin bu olduğu aklına geldi. Sadece Lara'nın gelişi ve bir fırtına Eranahl'ı bu kaderden kurtarmıştı.

Bu benim cezam mı? Harabelere adım atarken sessizce merak etti, gözleri ölü muhafızların cesetlerine, kan lekelerine, avluya yayılmış bir sandık dolusu ipek elbiseye takıldı. *Sonunda ettiğimi biçtim mi?*

Binalar büyük ölçüde yıkılmıştı, bu da onu iç mabede ulaşmak için molozlara tırmanmaya ve ardından bahçelere inmeye zorladı.

Kulenin üst yarısının çökmesiyle ezilmişlerdi. Kayaların yayıldığı alan, devrilmiş bir devin kalıntılarına benziyordu ve yıkıntıların üzerinde kanla yazılmış bir mesaj vardı.

Tüm Veliantlara ölüm.

Kırılan bir baraj gibi, panik damarlarına doldu, şokun uyuşukluğunu kovaladı ve Keris kendini harem evine attı, taşları söktü. Kazıyordu. Ter ettiği ailesi için avlanıyordu.

"Sara!" Keskin kenarlar ellerini yarmış, parmaklarını morartmıştı ama yine de kazıyor, teyzelerinin, kardeşlerinin isimlerini haykırıyor, onları bulmaya çalışıyordu. Onlara ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu.

"Keris?"

Sesi duyunca donakaldı, eli kılıcının bulduğunda ne olduğunu anlayamadı. "Sarhina?"

Üvey kız kardeşi bir binanın kalıntıları üzerinde tek başına duruyordu. Siyah saçları uzun bir kuyruk şeklinde arkaya toplanmış, vücudu halkının tercih ettiği deri ve çelik zırhla kaplanmıştı. Yüzü yorgunluktan çizilmişti, gözlerinde koyu halkalar vardı ama yaşıyordu.

"Aile burada değil," dedi ve Keris hepsinin kaçırıldığını duymayı beklerken dişlerini sıktı. "Onlar dağdalar," dedi.

"Tahliye etmeyi seçen diğer sivillerle birlikte."

Tahliye edin.

Kelimenin anlamını kavrayamadı ve konuşmadan ona bakakaldı.

Sarhina, "İthikanya istihbaratının yaklaşan bir istila hakkında söyledikleri ne olursa olsun," dedi, "yine de şehir muhafızlarını tüketmenin bir hata olduğunu biliyordum. Ama emir senin lanetli elinle yazıldığı için kimse dinlemedi ve askerler güneye yürüdü."

İthicanian istihbaratı mı? Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, Aren'in neden böyle bir emir uydurarak güvenini kötüye kullandığını anlayamıyordu. Gemilerine bir şey olmadıysa? Ya da Aren değil de Ahnna bir çeşit misilleme yapmadıysa? Tanrı yardımcısı olsun, bunu yapmak için yeterince sebebi vardı.

Sarhina, "Petra'nın Vencia'ya saldırma planlarını, filusunun kıyıya yaklaştığı görülmeden hemen önce öğrendik," dedi. "Askerlerimizi geri çağırmak için çok geçti ama insanları dağlara tahliye edebildik."

"Sara?" Adını söylemekte zorlanmıştı ama herkesten çok Sara onu ilgilendiriyordu.

"Şehrin dışındaki askeri kampımızda. Lestara da öyle." Sarhina'nın sesi kadının adını duyunca hafifçe ekşidi ama öyle olmasaydı bile Keris'in tepesi yine de atacaktı.

"Ne yazık ki herkes evini terk edip tahliye etmek istemiyor." Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Karşı koymaya çalıştık ama geri çekilmek zorunda kaldık. Petra'nın ordusu şehri yaktı, mesajlarını yazdı ve sonra gemilerine geri döndü."

"İstedіği bölge Nerastis," dedi. "Muhtemelen Vencia'ya yapılan saldırıyı ordumuzu kuzeye çekmek için kullanmayı ve ardından şehri ele geçirmeyi planlıyordu."

"Ben de öyle düşünmüştüm, bu yüzden atlıları yerlerinde kalmaları emriyle güneye gönderdim. Eğer Petra oraya saldırırsa, kolay kazanılmayacak bir savaşa girecek demektir."

Keris ellerini saçlarında gezdirerek düşünmeye çalıştı ama zihni . "Eğer niyeti buysa, kuzeye giderken filusunu görmem gerekirdi. Ordumuzu Nerastis'ten çıkarmak için oynadıkları kumarın işe yaramadığını fark etmiş olsalar bile, yine de yakınlarda olmaları gerekirdi. Ama onlardan hiçbir iz yoktu." Gözlerini sıkarak zaman çizelgesini hesaplamaya çalıştı ama kendini on adım geride hissediyordu.

Zarrah hazırlıklı, dedi kendi kendine. *Asiler gafıl avlanmayacak.*

Göğsünde yükselen endişeyi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Bunca zamandır o ve diğer herkes Petra'nın amacının Sonsuz Savaş'ta zafer kazanmak, onu yenmek ve Maridrina'nın bir kısmını ya da tamamını ilhak etmek olduğuna inanmıştı. İsyancıların, gözlerini kuzeye, kadim düşmanına dikmeden önce ortadan kaldırmayı düşündüğü bir engel olduğuna inanmıştı. Bu mantıklıydı. Stratejik.

Ama yaptığı şey bu değildi.

Bunun yerine kuzeye gelip Vencia'ya saldırdı ve onu elinde tutmaya hiç niyeti yoktu. Ama neden? Neden Maridrina'ya ölümcül olmayan bir darbe indirerek arı kovanına çomak sokmuş, sonra da rakamlara göre çok daha küçük bir tehdit olan isyancıların peşine düşmek için ona sırtını dönmüştü?

"Bunun amacı neydi?" diye mırıldandı, kırık bir duvar parçasının üzerine oturup yere bakarak. "Neyi başarmayı umuyordu?"

"Seni baltalamak için."

Keris, Sarhina'nın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı.

Sarhina, "Bunun Maridrina'ya getireceği ekonomik zarar da göz önünde bulundurulabilir," dedi, "ancak saldırının en kesin sonucu, halkın şehri savunmasız bıraktığınız için *sizi* suçlayacak olmasıdır."

"O emri ben yazmadım."

"Ama herkes senin yaptığını düşünüyor," diye tersledi. "Bu senin planındı ve İthicana'yı bunu yapacak kadar kızdıracak ne yaptın bilmiyorum ama başka neden yapıldığını anlayamıyorum. Belki Petra onlarla bir anlaşma yapmıştır. Belki de onları tehdit etti. Kim bilir." Ağzı buruştu. "Ama bildiğim bir şey varsa o da bu saldırının stratejik değil, kişisel olduğudur."

Tüm parçalar yerine oturdukça Keris'in midesinde dehşet birikti. Petra'nın gözleri artık savaşı kazanmakta değildi. -Zarrah'ı kazanmaya çalışıyorlardı. Onu öldürmek yeterli olmayacaktı; Petra'nın Zarrah'ın kendisini ona tercih etmesine ihtiyacı vardı. Zarrah'ın onu sevmesine ihtiyacı vardı. Nerastis'te Zarrah'ın yolunun onunkiyile kesiştiği ve ikisini de sonsuza dek değiştirdiği o meşum geceden önce olduğu gibi Zarrah'ın ona tapmasına ihtiyacı vardı. Ve Petra bunu başarmanın tek yolunun Keris'in Zarrah'ı yüzüstü bırakması, Zarrah'ın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk ettiğini anlaması olduğuna inanıyordu.

"O gerçekten deli," diye nefes aldı, dehşet ellerini buza çevirmişti. Hayatların ve altının bedeli ölçülemezdi. Hepsi bir tahtadaki taşlar gibi oynanıyordu ve nihai amaç Zarrah'ı ona karşı kıskırtmaktı, çünkü onun sapkın zihninde,

Petra, Zarrah'ın kendisini tekrar sevmesi için tek gereken şeyin bu olduğuna inanıyordu.

"Deli ya da değil, amacının en azından bir kısmını gerçekleştirdi," diye yanıtladı Sarhina. "Bu işin peşini bırakmalısın Keris. Bırak Zarrah kendi savaşını kendisi versin. Halkından sayısız kişi onun peşinde onları terk ettiğin için her şeyini kaybetti. Onları başkalarının hilelerine karşı savunmasız bıraktın çünkü onu kendi krallığından daha çok önemsiyorsun. Halkımız onları tamamen savunmasız bıraktığına inanıyor ve aksini kanıtlamak için Ithicana'da olmadığınızı itiraf etmeniz gerekiyor. Ithicana'lılara sizin adınıza sahte talimatlar vermeleri için yetki verdiğinizizi. Güneyde, Valcottan sevgilinizi serbest bırakıyordunuz. Vencia'ya yapılan bu saldırının senin yasadışı ilişkiden kaynaklandığını. Bunların hepsi senin suçun."

Hepsi doğrudu. Hepsi doğruydı.

"Şehir muhafızlarının Vencia'yı terk etmesi emrini sen vermemiş olabilirsin," dedi Sarhina. "Ama Nerastis'teki Kraliyet Ordusu'nun beş bin adamı senin emrinle orada. Kızıl Çöl'ün kenarında pusuya yatmış üç bin kişi de öyle. Ve onları oraya sınırımızı korumaları için göndermediğinizi bilmek için askeri bir deha olmaya gerek yok. Onları oraya gönderdiniz çünkü Zarrah'a İmparatoriçe'yi devirmek için ihtiyaç duyduğu orduyu vermek istiyorsunuz."

Keris hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu, çünkü tüm suçlamaları doğrudu.

"Halkımız gerçeği öğrendiğinde, umabileceğin tek şey hızlı bir ölüm olur." Sarhina gözlerini kaçırdı. "Kaçman daha iyi. Kendi ölümünü yalanla ve sevgilinin yanına dön. Krallığı Maridrina'yı ilk sıraya koyacak birinin yönetmesine izin ver."

Sarhina haklıydı.

Keris dönüp limana baktı, yenilginin ağırlığı onu aşağı çekerken zihninde geleceğe dair bir hayal . Müttefiki olmayan Petra isyancıları yok edecek, Zarrah'ı ya öldürecek ya da hapsedecekti. Ama bununla da kalmayacaktı. Gözlerini bir kez daha kuzeye çevirecek ve zaferin tazeliğiyle Nerastis'e saldıracaktı. İmparatorluğu genişletirken Maridrina'yı yavaş yavaş ilhak edecek, sonunda pençelerini Ithicana'ya uzatacak ve oğlunun öldürülmesinin intikamını almak için çılgın atacaktı.

Savaşı sona erdirmeye çalışırken tek başardığı, geçmişten daha vahşi ve kanlı bir gelecek sağlamıştı. Belki de ortadan kaybolması daha iyiydi, çünkü Maridrina onsuz daha iyiydi.

Petra kazanmıştı.

Hâlâ Ithicana'yı gizleyen sise bakarak, "Royce yaralarından kurtuldu mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Sarhina, sesi tiksintiyle doluydu. "Lestara ona en mükemmel bakımın yapılmasını sağladı ve karşılığında krallıktaki herkesin hayatta kalmalarından kendisinin sorumlu olduğunu bilmesini sağladı."

Cardiff prensesinin adı geçince Keris'in sinirleri gerildi. "Pardon?"

"Petra'nın yaklaşan saldırısını babasının casusları aracılığıyla öğrendi. Onun uyarısı olmasaydı şehri asla tahliye edemezdik, bu yüzden şimdi siviller o geçerken dizlerinin üzerine çöküyor ve ona *Halkın Kurtarıcısı* diyorlar."

"Peki," diye sordu Keris usulca, "Fırtına Denizleri'nin uzak tarafındaki Cardiff Kralı, Petra'nın Vencia'yı yağmalama planlarından nasıl haberdar oldu?"

Sarhina, "Her hediye atının ağzına bakan biri olarak ben de aynı şeyi merak ettim," diye cevap verdi.

Elbette Lestara bu kadar alçalmazdı... Yine de bu düşüncenin hemen ardından Zarrah'ın Lestara'yla birlikte olup olmadığını nasıl sorduğunu hatırladı; bu soru Petra'nın aldığı sözde bir casus raporundan kaynaklanmıştı. O zamanlar bunun Petra tarafından Zarrah'ın gözünde kendisini zayıflatmak için uydurulmuş bir şey olduğuna inanmıştı. Ama ya bundan daha fazlasıysa? Ya bu bir uydurma değil de, karşılıklı olarak arzu edilen sonuçlara ulaşmayı amaçlayan bir komploya? Lestara'nın Maridrina'nın tahtına oturması ve Keris'in Zarrah'ın kalbinden sonsuza dek silinmesi? "Kaynağını araştırdığınızı varsayıyorum?"

"Casusun raporunu o sağladı."

Kafasının içinde çarklar dönmeye başladı, binlerce küçük bilgi parçası bir araya gelerek lanetleyici bir tablo oluşturdu. "Nerede o?"

"Şehrin dışında bir kampımız var. Sara ile paylaştığı çadır orada." Sarhina boğazını temizledi. "Küçük kız kardeşimizi çok yakınında tutuyor."

Midesi sıkışmıştı. "O çadırın içine ihtiyacım var."

"Yapmanız gereken şey, kimse burada olduğunuzu fark edip suçlamaya başlamadan önce kaçmak." Keris ayağa kalkarak onun bakışlarına karşılık verdi. "Hayır."

"Seni uyarmadığımı söyleme."

Onu molozların üzerinden geçirerek bir grup Maridrinian askerinin atlarının üzerinde beklediği yere götürdü, gözleri onu görünce şok içinde açılmıştı. "Majestelerinin varlığından söz etmeyin," diye emretti onlara ve adamların gözlerindeki suçlamayı görebilmesine rağmen itaat ettiler. Sarhina'ya olan sadakatlerinin bir kanıtı.

Askerlerden biri bineğini Keris'e kurban etti ve ardından grup şehir boyunca ilerledi. Doğu yarısında askerler cesetleri toplayıp doğu kapılarından dışarı taşımak üzere arabalara yüklüyordu.

Toplu mezarların kazıldığı yere.

Bu manzara karşısında Keris atının yanına eğildi ve kustu. Sarhina hiçbir şey söylemedi, sadece ona bir su tulumu verdi ve sonra grubu uzaktaki çadırlara doğru yönlendirdi. Onlara ulaşmadan önce tanınmak istemediği için kapüşonunu yukarı çekti.

Şehirde uzakta kül ve çürüme kokusu yoktu ama savaşın izleri de yoktu. Yaralı askerler sıra sıra dizilmiş karyolalarda dinleniyordu, vücutları sargılıydı, çoğunun uzuvları eksikti. Bebekler ağlıyordu ve çoğu muhtemelen yetim olan çocuklar yanlarından geçerken boş gözlerle bakıyorlardı.

Bunun onlara yapılmış olmasından dolayı Keris'in göğsünü yavaş yavaş bir öfke ateşi doldurdu ve bu öfkenin küçük bir kısmı da kendisine yönelikti.

Sarhina bir çadırın yanında atından indi. Önde duran muhafıza "Lestara içeride mi?" diye sordu ama adam başını salladı.

"Sadece genç prenses. Leydi Lestara Prens Royce'un sağlığını kontrol ediyor."

"Yaraları iyice iyileşmiş olmasına rağmen düzenli olarak yaptığı bir şey," diye mırıldandı Sarhina. "Sen git. Ben nöbet tutacağım."

Keris çadıra girdi, gözleri hemen dar karyolalardan birinde oturmuş kitap okuyan küçük kız kardeşine gitti. Onu gören Sara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Keris! Geri gelmişsin! Onun bir yalancı olduğunu biliyordum!"

Bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra odayı geçip onun yanındaki karyolaya oturdu. "İyi misin?"

Küçük kız kardeşi başını salladı. "Korkunçtu." Gözleri yaşlarla doldu. "Valcottalılar Vencia'yı yok etti. Saray harap oldu, herkes çadırlarda ya da dışarıda yaşamak zorunda kaldı. Ve birçoğu saldırıda öldü."

"Seni güvende tutmak için burada olamadığım için üzgünüm," dedi, onu teselli edecek zamanı olmasını diliyordu ama cevaplara ihtiyacı vardı. "Lestara sana saklaman için bir şey verdi mi? Evraklar? Kilitli bir kutu?" Kadın başını salladığında kalbi sıkıştı. "Sana bir şey verdi mi?"

"Giysiler ve ayakkabılar." Gözleri parladı. "Ve yıldızlar hakkında bir kitap."

Keris'in midesi bulandı. Sara battaniyenin kıvrımları arasına gizlenmiş kitabı almak için uzanmadan önce bile kitabın hangi cilt olduğunu biliyordu.

Buz gibi parmaklarıyla kadının elinden tanıdık küçük kitabı aldı, takımyıldızları ve Cardifflielerin anlattıklarına inandıkları hikâyeleri içeren sayfaları çevirmek için kitabı açtığında içinden bir titreme geçti. Bunca zamandır elinde olmasına rağmen geri vermesi için yalvardığı kitabı.

Ama nasıl?

Keris onu en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Dolusavaktan atladığında Zarrah onu tutuyordu. Handa odanın kilidini beceriksizce açtığında da elindeydi. Ve içeride onu masanın üzerine koymuştu.

Terk edildiği yerde.

Hiç beklenmedik bir anda Serin'in sesi kafasını doldurdu. *Nerastis'teki fahişenin bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm ama bana tek söyleyebileceği senin ona dokunmadığın ve gecenin karanlığında kaybolup saatler sonra leylak kokarak geri döndüğündü. Bir sevgiliyi ziyaret ettiğine inanıyordum ve bir hancı, senin eşkalinde bir adamın Valcottan bir kadınla birlikte odalarından birini kiralamış yemin etti.*

Bir sonraki müşteri için oda temizlenirken kitabı bulacak ve daha sonra Serin'e kanıt olarak verecek olan hancının ta kendisiydi. O da kitabı daha sonra Lestara'ya vermiş ve Saksagan mezara girdikten sonra bile Keris'in yok oluşunu sağlayacak tohumları ekmişti.

"Keris, iyi misin?"

"Hayır." Sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi, parmakları hatırladığından daha hacimli olan kapağın iç kısmında gezindi. Botundan bir bıçak çıkararak Keris dikişi keserek açtı ve Serin'in örümcekli yazısının olduğu bir kâğıt parçası çıkardı.

Leydi Lestara,

Bir zamanlar Majesteleri'ne büyük bir duygunun nişanesi olarak hediye ettiğiniz bu kitabı size iade etmek istiyorum. Üzülerek belirtmeliyim ki, kitabı bir Nerastis hanında bırakmış ve daha sonra sahibi tarafından bulunmuştur. Bana geceyi genç bir Valcottan kadınla geçirdiği söylendi, ancak kadının kimliği henüz kanıtlanmadı. Hediyeinize karşı saygısızlığı şaşırtıcı değil, çünkü bu onun doğasında var, ama umarım hediyeğiniz size geri dönmüş olması sizi biraz olsun rahatlatır.

Serin

Keris mektuba bakakaldı. Serin neden Zarrah'ın kimliğini açıklamamıştı?

Saksagan'ın zekâsını yeniden takdir etmesiyle birlikte üzerine bir anlayış aktı. Lestara, Serin'in ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmezdi ama mektup onu araştırmaya teşvik etmek için yeterliydi

kendisi. Ve vardığı sonuçlar açıkça .

Kitabı yere bırakan Keris, iri gözlerle kendisine bakan Sara'ya bakmak için yana kaydı. "Kitabımı mahvettin."

Tek pişmanlığı Zarrah'ın bu kitabı paltosuyla birlikte Nerastis dolusavağının sularına atmamış olmasıydı. "İçeri girdiğimde birinin yalancı olduğunu söylemiştin. Kimden bahsediyordun?"

"Lestara."

"Ne hakkında yalan söyledi?"

Panik bakışlarını doldurdu ve Sara başını sallayarak başka tarafa baktı. "Sen Ithicana'ya gittikten kısa bir süre sonra, Lestara bana geri dönmeyeceğini söyledi. Ona hepimizle ilgilenmekten yorulduğunu söylemişsin, özellikle de ..." Sertçe yutkundu. "Ben."

Elleri yumruk olmuş, zihni Lestara'nın Sara'nın en büyük korkusunu manipüle ettiği bir imgelemlerle dolmuştu.

"Ona söyledim. Ithicana'ya Aren ve Lara ile görüşmek için gittiğini ama bu iş geri döneceğini söyledim. Eğer durum böyleyse neden beni de getirmediydin sordu." Sara alt dudağını .

"Nedenini biliyorsun," dedi. "Çünkü Zarrah'ı kurtarmak için güneye yelken açacaktık ki bu çok tehlikeli olurdu."

Sessizlik uzadı ve Keris ayrıntıları ondan çıkarma dürtüsüyle savaştı. Ama bu onun hatasıydı. Küçük kız kardeşine gerçeği yüklemiş, sonra da onu Lestara'nın, aldatma ve entrikalarla büyümüş yetişkin bir kadının pençelerine bırakmıştı.

"Bana saraya döndüğüm için kızgın olduğunu söyledi. Çok fazla yük olduğum için beni Greenbriar'da kasten bıraktığını ve Royce'un beni almasına izin vermediğiniz için pişman olduğunuzu söyledi." Çenesi titriyordu. "Çok üzülüyordum, çünkü görünüme göre onu sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söylemiştin, ama benim yüzümden kaçmıştın. Kraliçe olamamasının benim suçum olduğunu söyledi. İşte o zaman yalan söylediğini anladım, çünkü Zarrah senin sevdiğin kişi."

"Bunu ona sen mi söyledin?" diye sordu, cevaptan çoktan emindi.

Sara burnunu koluna sildi, sonra başını salladı. "Bana yalancı dedi. Planlarını bana asla anlatmayacağını çünkü benim sadece bir çocuk olduğumu söyledi. Kendimi önemli hissetmek için hikâyeler uyduruyormuşum. Beni çok kızdırdı, ben de ona Lara ve Aren'in Zarrah'ı kurtarmanıza yardım edeceğini ve onunla evleneceğinizi söyledim. Zarrah kraliçe olacaktı ve sen de Lestara'yı Cardiff'e geri gönderecektin."

Keris, Lestara'nın bu ifadeyi ne kadar iyi karşılayacağını hayal ederek gözlerini sıkıca . "Ondan

sonra beni yalnız bıraktı ve o zamandan beri nazik davranıyor."

Çünkü Cardiff Prensesi istediğini elde etmişti. "Haklısın Sara. Lestara bir yalancı ve onunla küçük bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

Keris ayağa kalkarak çadırdan çıktı ve Sarhina'yı hâlâ beklerken buldu. Üvey kız kardeşleri Athena da onlarla birlikteydi. "Şehir muhafızlarını güneye göndermek için yazdığım sözde emir sende mi? Ve Lestara'nın verdiği Cardiffli casus raporu?"

Sarhina'nın kaşları çatıldı. "Çadırımda kilitli kaldım.

Neden?" "Onları görmek istiyorum."

Sarhina'nın başını sallamasıyla Athena kampa doğru

yola çıktı. "Biz beklerken Royce'un çadırını nerede

bulabilirim?"

"Ne planlıyorsun?" Sarhina onu kampa doğru götürürken konuştu. "Sara ne dedi?"

Keris cevap vermedi, gözleri üzerinde mor bir bayrak olan bir çadıra kilitlenmişti. Girişin önünde bir muhafız duruyordu ve ötesinden coşkulu cinsel arayışların ciyaklamaları ve homurtuları yayılıyordu. Muhafız Sarhina'ya, "Birkaç dakika beklemek isteyebilirsiniz, Majesteleri," dedi. "Onlar-"

Keris kapüşonunu geri iterek, ",," dedi. Muhafızın gözleri büyüdü. ". Ben... Onlar..." Keris onun

etrafından dolaşarak çadırın kapağını kenara itti ve içeri adım attı.

Lestara'nın elleri ve dizleri üzerinde, Royce'un onu arkadan becerdiği görüntüsüyle karışmak. Lestara sanki hayatının en iyi seksiyimiği gibi Royce'un adını sayıklıyordu ama yüzündeki sıkılmış ifade her şeyi anlatıyordu. Tıpkı Keris'e kilitlendiklerinde gözlerinde büyüyen şok gibi.

"Majesteleri!" diye ciyakladı, Royce'tan kaçıp vücuduna bir battaniye çekti, kardeşini çıplak ve ağzı açık bıraktı.

"Keris."

"Etten kemikten." Keris kollarını kavuşturarak Royce'un hızla sönen sikine sivri bir bakış attı. "Bu arada, seninkini örtmek isteyebilirsin."

Küçük kardeşi aceleyle bir çift pantolon çekti. Lestara bu fırsatı değerlendirip elbisesini giymiş, sandaletlerini bağlarken uzun sarı saçları yüzünü kapatmıştı. "Döndüğünüzü bilmiyorduk," dedi ve

Keris onun bakışlarını karşılamak için tüm çabasını harcadığını söyleyebilirdi. "Yoksa hazırlık yapardık. I ..." Royce'a baktı. "Biz... Benimle ilgilenmediğini söylemiştin, umarım bana güvenmezsin."

"Tahtın sıradaki varisini mi beceriyorsun?" Ona tamamen dışlerden oluşan bir gülümseme verdi. "Benimle gel. Konuşmamız gereken çok şey var. Senin de kardeşim."

Lestara'ya kolunu uzatarak çadırdan çıkmasına eşlik etti, Royce da peşlerinden geliyordu. Çevrede çoğu kadın, belki iki düzine sivil vardı. Başlarını çevirdiler, onu tanıyınca bir kargaşa yükseldi ve Keris seslendi: "Hepiniz Vencia'nın neden savunmasız bırakıldığına, Petra'nın orayı neden bu kadar kolay yerle bir edebildiğine dair bir açıklama isteyeceksiniz. Dinlemek isterseniz cevaplarım var."

"Delirdin mi sen?" Lestara gözlerini kocaman açarak sordu. "Seni suçluyorlar, Keris. Kendini öldürteceksin."

Dudaklarından vahşi bir kahkaha koptu ve omzunun üzerinden arkasından gelen kadınlara baktı, gözlerinde öfke vardı. "Kızgın olmak için her hakka sahipsiniz. Bunun olmasına neden izin verildiğine dair cevaplar istemek için her hakka sahipsiniz. Ama beni sırtımdan bıçaklarsanız, hepimize kimin ihanet ettiği gerçeği de benimle birlikte ölür."

Gözleri kısıldı ama öfkenin ardında merakın filizlendiğini gördü. Birkaç kadın diğerlerinden ayrılarak kampa doğru koşmaya başladı ve o da bağırışları duydu. "Kral burada! Bir hain olduğunu söylüyor! Bir konuşma yapacak!"

Arkalarındaki kalabalık büyüdü.

"Keris, bu delilik." Lestara omzunun üzerinden, bazıları çocuklarının ellerini tutan, bazıları bebek taşıyan ve hepsinin gözlerinde öfke olan kadın kalabalığına bakmaya devam etti. Hepsini de evlerinin yanmasına neden izin verildiğine dair cevaplar. "En azından bir arabaya binelim."

"Kendimi yürümekten zevk alırken buluyorum," diye cevap verdi, sonra boştaki elini kendisinininkine bağlı kola koydu, Athena elinde kâğıtlarla yaklaşırken tutuşunu sıkılaştırdı. Athena başıyla onayladıktan sonra Royce'un yanında sessizce yürüyen Sarhina'nın yanına gitti.

Lestara'nın nefesi kesildi, bu ses tedirginliğini ele veriyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

Vencia'ya giden yolda adımları yavaşlıyor, şehir göründükçe duman ve çürüme kokusu daha da artıyordu. Ama hainlerin kellelerinin genellikle çiviyle çakıldığı kapıya varmadan önce Keris iç kısımlara, talihsiz ölümlerin doldurduğu toplu mezarların olduğu yere doğru ilerledi.

Kalabalık büyümeye devam etti, ayaklarının izi bir yargı gök gürültüsü gibiydi ama Keris en büyük deliğin önünde durup elini kaldırıncaya sustular.

"Neden buradayız, Majesteleri?" Lestara cesetlerden başka her yere bakarak sordu. "Her yerde sinekler var. Sinekler hastalık yayar."

"Çünkü yüzlerine bakmanı istiyorum."

"Hayır."

"Neden?" dedi en yakınındaki kadınların duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kurbanlarınızın cesetlerine bakmak sizi rahatsız mı ediyor?"

Lestara'nın tüm vücudu kaskatı kesildi; sonra ondan uzaklaştı. "Sen neden ? Vencia'yı saldırı konusunda uyaran bendim. Dinlememeyi seçmiş olmaları ölümlerini benim suçum yapmaz."

"Bu doğru," diye bağırıldı bir kadın. "Lestara sayesinde hepimiz hâlâ ! O Maridrina'nın Kurtarıcısı, siz ise onun lanetisiniz!"

"Sizin emrinizle savunmasız bırakıldık!" diye bağırıldı bir başka kadın. "Onlar sizin kurbanlarınız!"

Keris elini Athena'ya uzattı ve Athena da ona iki belge uzattı. Biri ağır bir kâğıda yazılmıştı ve üzerinde balmumundan bir mühür vardı, diğeri ise ucuz bir hurdaya basılmıştı. Onlara bir göz inandığı her şeyi doğruladı, ama mühürlü olanı eline aldı. "Bu emir mi?"

Döngüsel, tanıdık yazısıyla mektup, Ithicanian istihbaratının Petra'nın Vencia'nın güneyindeki kıyıya saldırma planlarını öğrendiğini ve şehir muhafızlarının devriyeleri desteklemek için aceleyle seyahat etmeleri gerektiğini iddia ediyordu. Tek bir mektup bütün bir şehrin lanetlenmesine neden olmuş ve böylece kendi laneti haline gelmişti. Hem üslup hem de içerik açısından adil bir sahtekârlıktı ama ölümcül bir kusuru vardı.

"Lestara'nın kolunu bırakıp Royce'a dönerek, "Bir Maridrinian prensine reşit olduğunda hediye edilen her mühür yüzüğünün atalarının eritilmiş altınlarından yapıldığını biliyor muydun?" dedi.

"İşe yaramaz bilgilerinin kırıntılarını paylaşmanın zamanı değil gibi görünüyor," diye tısladı kardeşi, kalabalığa bakarak. "Hepimizi öldürteceksin."

Keris ona gülümsedi, ölüme hiç olmadığı kadar yakın olmasına rağmen garip bir şekilde sakin hissediyordu. "Her birinin biraz farklı olduğunu biliyor muydun?"

Kardeşi ona göz kırptı, sonra da elindeki altın mühür yüzüğe baktı. Şu anda Ahnna'nın elinde olana çok benzeyen bu yüzüğün ortasında bir V harfi olan bir daire vardı ve dairenin çevresindeki altının üzerinde girintiler bulunuyordu. "Öyle mi?"

"Evet, bir kütüphanede saklanmanın faydalarından biri de bir şeyler öğrenmem," dedi Keris. "Girintilerin deseni, doğum tarihinizi ve zamanınızı temsil eden bir koddur ve her yüzüğü benzersiz kılar." İmzasının altında kırmızı bir balmumu mühür bulunan siparişi kaldırdı. "Bu mühür benim yüzüğümle yapılmadı. Bu bir sahtekârlık."

Kalabalık tepki veremeden Athena Royce'un dizlerinin arkasına bir tekme attı, sonra da bir anda üzerine atılıp yüzüğünü çıkardı. "Ben değildim," diye bağırdı Royce. "Yemin ederim Keris! Ben hiçbir şey yapmadım!"

Keris kardeşini görmezden gelerek yüzüğü balmumu kalıbıyla karşılaştırmak için kaldırdı. Mükemmel bir eşleşme oldu. İkisini de Sarhina'ya uzattı, o da başıyla onayladı. "Şehir muhafızlarının Vencia'dan çıkmasını emreden sahte mektubu mühürleyen yüzük buydu," diye bağırdı. "Kralınızın yüzüğü değil! İhanete uğradık!"

Kadın kalabalığı kıpırdandı, yükselen gerilim havayı nefes alınamaz hale getirdi, tek kelime kitleler arasında yankılandı. *Hain*.

Lestara bir elini ağzına bastırdı. "Bilmiyordum," dedi. "Senden nefret biliyordum ama Maridrina'ya ihanet edeceğine en karanlık kâbuslarımda bile inanmamıştım."

"Yalan söylüyor," diye bağırdı Royce. "Ben sadık biriyim! Lütfen!"

Kalabalık onlara doğru ilerliyordu, silahsız kadınlar taş toplamak için eğiliyordu, yüzlerinde vahşi ifadeler vardı.

"Tanrım, Keris," diye Lestara. "Şansınız varken neden onu idam etmediniz? Yapabilirdin hepimizi kurtardı!"

Eğer bu kadar kızgın olmasaydı, Keris onun azmine hayranlık duyabilirdi.

"Aptal kardeşimi idam bizi kurtarmazdı," diye bağırdı Keris kalabalığın gürültüsü arasında, "çünkü bu *senin* kendini kraliçe yapmak için Petra Anaphora ile çarpık bir komplo kurmanı engellemezdi!"

Sözleri kalabalığın üzerinde dalgalandı ve ardından çok edici bir sessizlik geldi.

"Yalanlar!" Lestara hırladı. "Çaresiz yalanlar! Sen yokken ben Vencia'ya göz kulak oldum. Ben Halkın Kurtarıcısıyım."

"Bunu ölümlere söyle," dedi ve kadın cesetlere bakmayı reddedince onu saçlarından yakalayıp dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Onlara bak. Hayatları *senin* kraliçe olma arzundan daha az değerli olduğu için ölen insanlara bak."

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Lestara dışlerinin arasından konuştu. "Ben masumum!"

Keris güldü, sesinin babası gibi çıktığını biliyordu ama umursamıyordu. "Senin masum bir yanın yok, Lestara. Ama itiraf edersen belki merhamet gösteririm." Sonra onu itti.

Lestara öne doğru devrildi ve ceset yığınının üzerine dizlerinin üzerine düştü. Elleri çürüyen ete batarken dehşet içinde çılgılık attı, yığın onun ağırlığının altında kayıyor ve hareket ediyordu.

"İhanetini itiraf edersen seni," dedi ve kadının çukurun kenarlarına sürünerek tırmanmaya çalışmasını izledi. Ama etraflarını saran kalabalığın içindeki kadınlar kürekli olanlardı ve derin kazmışlardı.

"Ben masumum! Lütfen, Keris. Lütfen, sadık olduğumu biliyorsun," diye . "Seni sevdiğimi biliyorsun."

Keris, Athena'nın çizmeli ayağının altında yerde yatan kardeşine baktı. "Ah, evet. Sevgini göstermek için düşmanlarımla komplo kurup sonra da kardeşimle yatağa atlamaktan daha iyi ne olabilir?"

"Ben kimseye komplo kurmadım." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve kalabalığa baktı. "Beni istemediğini söyledi. Kalbimi kırdı ve beni yalnız bıraktı. Sen olsan ne yapardın?"

"Hiçbirinin Petra Anaphora'ya komplo kurmak için eline kalem alacağından şüpheliyim." Keris topukları üzerinde sarsıldı, sakinliği gitmiş, yerini öfke almıştı. "Ama sen öyle yaptın. Seni kraliçe yapmayı reddettiğimde, planlarımı sana verene kadar küçük kız kardeşime eziyet ettin; sonra da bilgileri Petra'ya gönderdin. Vencia'yı ele geçirmeye hazır hale getirecek emirler içeren sahte bir mektup yazdın." Eğilerek onun bakışlarıyla buluştu. "Petra istediğini aldı ama benim hâlâ yaşadığımı ve nefes aldığımı düşünürsek, sen alamamışsın gibi görünüyor."

"Bu doğru değil! Neden Vencia'yı yok etmek için komplo kurayım ve ardından Valcottalıların saldırma niyetinde olduğuna dair uyarıda bulunayım?"

"*Halkın Kurtarıcısı seçilmen* için mi?" Keris kollarından birinin tozunu temizledikten sonra Royce'a uzun uzun baktı. "Böylece yatak odası becerilerinin yeterince teşvik edici olmaması ihtimaline karşı tahtın sıradaki sahibi için değerli bir müttefik olacaksın."

Royce'un yüzü soldu. "Lestara, bu doğru mu?"

"Bu doğru değil! Yalan söylüyor çünkü bir günah keçisine ihtiyacı var!"

Konuşmaları çetenin içinde tekrarlandı, aynı suçlamalar ve inkârlar tekrarlandı ama Keris gözlerini kardeşinden ayırmadı. "Babamızın eşlerinden birinin Petra'nın *değişen* savaş planıyla ilgili kritik istihbaratı neden *tam* da tahliye zamanında aldığını sorgulamadın mı?"

"Babasının casusları olduğunu söyledi. Ona bilgi veriyorlarmış."

"*Cardiff*'in casuslarının bizimkilerin öğrenemediği bilgileri keşfettiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

Royce pisligh içinde hasta olmaya hazır görünüyordu. "Sarhina'da casus raporu var. Size gösterebilir."

Keris Athena'nın kendisine verdiği ikinci belgeye baktı. Kuzey Cardiff'te kullanılan dilde yazılmıştı, bu yüzden sadece bir kısmını okuyabildi ama aslında dilin bir önemi yoktu.

El yazısı yaptı.

"Petra bunu kendisi yazmış," dedi ve Sarhina'ya uzattı. "Daha önce yazdığını görmüştüm ama bana inanmak istemezseniz bunu teyit edebilecek başkaları da var."

"Bir sahtekârlık!" Lestara bağırdı.

"Neden babanızın casuslarından biri Petra'nın yazısını taklit ederek size rapor versin ki?"

Lestara konuşmadı ama sessizlikten çok uzaktı. Kalabalığın sayısı binlerle, belki de on binlerle ifade ediliyordu; hayatta kalanlarla dolu kamplar, evlerinin neden kül ve moloz yığını haline geldiğinin açıklamasını dinlemek için boşalmıştı.

Ve kızgındılar.

"Sen bir hainsin, Lestara." Ve Petra Keris'in ona nasıl ulaştığını bilmesini istemişti. Ona bu darbeyi vurmasına izin verenin kendi seçimleri ve yanlış adımları olduğunu bilmesini istemişti. "Ayaklarının altındaki tüm o ölümler senin kurbanın, ama yaşayanlar da öyle." Öfkeli yüzlerle dolu kalabalığı, kınlarından çekilmiş ve çelikleri ısı ısı parlayan, şimdiye kadar hiç keskinlik nedir bilmemiş evlilik bıçaklarını işaret etti. "Belki de intikam almalarına izin vermeliyim."

Lestara'nın yüzündeki tüm renk soldu ama yine de bağırdı: "Ben hiçbir şey yapmadım. Ben Maridrina'ya sadığım!" "Yeter, Lestara. Gerçeği itiraf et, ben de merhamet edeyim. Bu saçmalığa devam, seni dinleyeceğim." "Kurbanların seni parçalara ayırırken itiraf et."

Bir kürek alarak yığından toprak aldı ve yüzüne doğru fırlattı. Bunu yaparken Keris birden Raina'yı hatırladı. Raina ona köprüde inek pisliği kürekleme bir onur olduğunu, çünkü bunun sadakati ve ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğunu gösterdiğini söylemişti. Bu fikre gülüp geçeli bir ömür olmuş gibiydi ama şimdi yeterince mezar doldurursa halkının güvenini tekrar kazanıp kazanamayacağını merak ediyordu. Ona bir kürek dolusu toprak daha fırlattı, topraklar uzun saçlarına yapıştı. "İtiraf et, Lestara."

Kalabalık fokur fokur kaynıyor, kan çılgınlıkları atıyor, intikamlarını talep ediyordu. "Keris," diye mırıldandı Sarhina, "onları durduramayacağız."

Kalbi göğsüne çarpıyor, nabızı kükrüyordu çünkü onları durdurmak istemiyordu. Onları intikam şansından mahrum etmek istemiyordu. "İtiraf et!" diye bağırarak bir kürek dolusu toprağı daha kadının suratına fırlattı.

Lestara'nın kehribar rengi gözleri onunkilerle buluştu ve yedi yaşındayken kaderinde kraliçe olmak olduğu söylenen manipülatif, güce aç engerek nihayet kendini gösterdi. "Peki," diye tısladı. "Bildiklerimi itiraf edeceğim Keris. Onlara krallarının kendilerine nasıl ihanet ettiğini anlatacağım."

Onu susturabilirdi. Lestara'nın lanet olası gerçeği söylemesine fırsat vermeden şiddet dalgasının onun üzerinden akıp gitmesine izin verebilir ve ölümünün, halkının gözünde onu suçsuz çıkarmasına izin verebilirdi.

Akıllıca bir hamleydi. Stratejik bir seçimdi.

Babası da böyle yapardı.

Kalabalığa doğru dönerek elini kaldırdı ve "Dinleyin!" diye bağırdı.

Ve onlar ilk ve muhtemelen son kez kralları olarak ona kulak vererek hareketsiz kaldıklarında kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

"İtiraf ettiğim tek şey Maridrina'yı bir hainden kurtarmaya çalışmak," diye bağırdı Lestara, çukurun ortasına doğru ilerlerken sesi çukurdan yükseliyordu. "Maridrina'yı *kralından* kurtarmaya çalışmak."

Kalabalık saldırmadı ama Keris bunun komutunun ağırlığından mı yoksa Lestara'nın söyleyeceklerini duymak istemelerinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

"Kralınızın iyi Maridrinian haremni bir kenara bırakmasının nedeni bir Valcottan'a aşık olması. Hem de herhangi bir Valcottan'a değil. İmparatoriçe'nin yeğeni, Zarrah Anaphora."

Ve işte .

Asla geri alınamayacak bir şekilde açığa çıktı ve Keris bu ifşanın onun ölümü olabileceğini bilse de, omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti.

"Kralınız onu ölüme atmadan önce, casusluk ustası Serin bana bir mesaj gönderdi, anladığım kadarıyla Maridrina'yı tahtı ele geçiren hainden korumaya çalışıyordu," diye bağırdı. "Serin'in mesajı bana kralınız Keris Veliant'ın Nerastis'te geçirdiği süre boyunca Valcottan bir kadınla birlikte olduğunu söylüyordu. Sadece bir kez değil, her gece, çünkü ona aşık olmuş."

Onun *senin lanetin olacağını biliyordum*, Coralyn'in sesi düşüncelerinde yankılandı. *İkinizin yaptığı şey iki halk tarafından da yasaklandı.*

Lestara başını yavaşça salladı. "Keris'in bu kadar inanmak istemedim. Serin bana kanıt sunmasına rağmen inanmayı reddettim." Ona hitap etmek için döndü. "Ama sen, onun değerli kitaplarına

Çocuklar gibi, kitabımı nerede bıraktığını , Serin'in doğru söylediğini biliyordum. Kalbimdeki sevgiyle sana verdiğim kitabımı, düşmanla birleştğin adı bir anda terk ettin."

Tahtından adalet dağıtan bir kraliçe gibi kalabalığı tararken çenesini kaldırdı, yüzünde meydan okuma dolu bir ifade vardı. Keris nefesini tuttu ve uzun zamandır üzerinde tutulan yargıyı bekledi. Silahlarını ona çevirmelerini bekledi. Her Maridrinian'ı yöneten yazılı olmayan bir yasayı ihlal ettiği için taş atmalarını bekledi.

Sessizlik.

"Beni duyuyor musunuz?" Lestara bağırdı. "Kralınız bir Valcottan'a aşık! İthicana'da değildi; güneydeydi, Zarrah'ı Şeytan Adası'ndan kurtarıyordu. Bir Valcottan'ı kraliçeniz yapmayı planlıyor! Vencia'nın yağmalanması Petra'nın onun küstahlığına misillemesiydi!"

Suçlaması kalabalığın kafasında yankılandı ama kimse konuşmadı, herkes onun nasıl cevap vereceğini beklerken gerginlik havada uğulduyordu. Keris, rüzgârın uğultusunu ve ayak seslerini dinlerken, güç sahiplerinin insafına kalmanın hepsi için ne kadar yorucu olduğunu düşündü. Tek bir ailenin üyeleri arasındaki küçük bir kan davası yüzünden hayatlarının paramparça olması ve şimdi tüm bunların kirli çamaşırlar gibi önlerinde sürüklenmesini dinlemek. Yapılanları değiştiremezdi.

Ama onlara nedenini söyleyebilirdi.

Keris boğazını temizledi, şu anda hayatının tehlikede olduğunu biliyordu ve korkunun damarlarında dolaşmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. Ama her zaman bu noktaya gelmesi gerekiyordu. Gerçeğin her zaman ortaya çıkması gerekiyordu, aksi takdirde Zarrah'la aralarında besledikleri barış hayali asla gerçekleşmeyecekti. "Bu doğru. Zarrah Anaphora benim kalbimi tutuyor, ben de onunkini ve birlikte uluslarımız arasındaki savaşı sona erdirmeyi umduk. Halklarımıza barış ve refah getirmeyi umduk. Petra niyetimizi biliyordu ve Vencia'yı yağmaladı çünkü Zarrah ile benim birlikteliğimizin Sonsuz Savaş için ölüm çanı olduğunu biliyordu."

Keris patlamaya hazırlanırken vücudundaki her kas gerildi ama onun yerine tek ses, sözlerinin arkadakiler tarafından tekrarlanmasıydı.

"Neyin var senin?" Lestara çığlık attı. "Yakalayın onu! Öldürün onu! Bütün bunlar onun suçu!"

İzleyen kadınlardan biri bir avuç çamur aldı ve Lestara'ya fırlattı. "Kapa çenen. Petra'nın lapasına sıçmış olabilir ama kendi çamurunu atması için arka kapımızı açanın sen olduğun yeterince açık." Sonra kadın doğrudan ona baktı. "Bir Veliant'ın savaşı bitirmek istediğini iddia ettiği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Ailenizin tek istediği savaş, adamlarımız kan kaybedip ölürken tavus kuşu gibi kasıla kasıla dolaşmak. Başladığından beri savaşın bitmesini istiyoruz ama Veliantlar sadece gururlarını düşünüyorlar."

"Sen o günü gördün," diye cevap verdi Keris. "Savaşın bitmesini istiyorum. Ancak öğrendiğim bir şey varsa, o da bir şeyi *istemem*in onu o hale getirmeyeceğidir." Omuzlarını dikleştiren Keris sesini kalabalığın duyabileceği şekilde yükseltti. "Bunun için savaşmak gerekir."

Onları kaybetmek üzere olduğunu bildiğinden, "Petra Anaphora Valcotta'nın yasal hükümdarı değildir" diye bağırdı. İmparator Ephraim ölüm döşegindeyken Valcotta'nın barış içinde yaşamasını arzuladığını dile getirdi ve Petra'nın yönetimi altında savaş ateşinin daha da harlanacağını bildiği için küçük kızı Aryana'yı tahtının varisi ilan etti. Petra onun isteklerini yerine getirmek yerine tahtı gasp etti ..." Zarrah'ın hikâyesi dudaklarından döküldü, kalabalık o gerçeği açıklarken pür dikkat onu izledi.

"İthicana'da ticaret şartlarını müzakere etmediğim doğru," diye devam etti. "Ancak Zarrah'ı kurtarmak için güneye yelken açmamda bana yardım eden ve Petra'nın yönetimine karşı yorulmak bilmeden savaşan isyancılara katılmamıza izin veren İthicana'ydı. Zarrah şimdi taç için Petra'ya meydan okumak amacıyla onlara komuta ediyor, ancak onu tek başlarına yenmeyi umut edemezler."

Durakladığında ter, omurgasından aşağı perçem perçem akıyordu, çünkü o an gelmişti. Maridrina'dan az önce evlerini yerle bir eden, bıçakları kendilerinden önce mezardakilerin ölümüne neden olan insanlar için savaşmasını istemesi gereken andı. "Sen." Konuşan kadını işaret etti. "Maridrinlilerin uzun zamandır bu savaşın bitmesini istediğini iddia ediyorsun. Savaşın sona ermesini istediler. Barış istediler ama ailem buna izin vermedi. Sadece Veliant gururu yüzünden devam ediyor. Başkaları da bu inancı paylaşıyor mu?"

Kalabalıktan baş sallamalar ve onay sesleri yükselirken, savaş çığırtnkı ailesine karşı kin dalgası yükseliyordu. "Peki ya size Valcottalıların da aynı şekilde düşündüğünü söylesem?"

Kalabalık sessizliğe gömüldü.

"Onlar da sizin gibi savaşın sona ermesini diliyorlar ama Petra'nın yönetimi altında zorlanıyorlar. Gençlerini İmparatorluk Ordusu saflarına göndermeye zorlandılar, birçoğu bir daha asla canlı görülemedi. Ve Valcotta'nın tacını giyerken, Petra savaşın bitmesine asla izin vermeyecektir. Bu onun gururu, kimliği, mirasıdır ve barış istemek onun için anlaşılabilir bir şeydir. Valcotta bir tiranın merhametine kalmış durumda ama Maridrina da öyle. Petra imparatorluğunun bize karşı savaşmayı bırakmasına izin vermezse, biz de karşılık vermek zorunda kalırız, gençleri savaşmaları için sınırı göndermek zorunda kalırız ve

savaşmak ve dövüşmek. Ve aksini ne kadar istesem de, babamın, büyükbabamın ve büyük büyükbabamın rolünü üstlenmek zorunda kalacağım, çünkü sizin gibi benim de başka seçeneğim yok!"

Ağzı kurumuş, boğazı düğümlenmişti ama buna değerdı çünkü kadınların onu dinlediğini görebiliyordu.

"Maridrina kendini babamdan kurtarmadı," diye bağırdı. "Bu savaş bizim için Ithicana verdi. Kraliçeleri, benim kız kardeşim, onu yendi ve bunu yaparken bana bu krallığı daha iyi hale getirme fırsatı sundu. Ve benim en büyük hatam, Petra gibi Sonsuz Savaş'ı sayısız ölünün sırtında durmak anlamına gelse bile güçlerini korumanın bir yolu olarak görenlerin alçaklığını hafife almak oldu. Petra pasif kalarak yenilmeyecek, ancak kayıtsızlığımız onu kendisine karşı çıkanları yok etmekte serbest bırakırsa daha da güçlenecektir. Bu yüzden size soruyorum, sadece benimle değil Valcotalılarla birlikte durup Petra Anaphora'nın zulmünü sona erdirmek için silahlarınızı kaldırarak mısınız? Barış için savaşacak mısınız?"

"Savaşmamıza izin verecek misiniz?" diye sordu kalabalığın en önündeki kadın. "Kadınların ailelerimizi savunmasına izin verecek misiniz?" "Siz her zaman savaştınız," diye cevap verdi. "Her zaman onları savundum. Sizi saflarımda görmek benim için bir onurdur.

sınırı geçerken bu savaşa sonsuza son vereceğiz."

Hiç tanımadığı, hiç görmediği, adını asla öğrenemeyeceği bu kadın ona baktı ve Keris'in kalbi boğazına kaçmış gibi hissetti. Sonra başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Eğer bunun Petra olduğunu söylüyorsan" -şehrin dumanı tüten kalıntılarını işaret etti- "o zaman seve seve onun kanı için yürürüm. Peki ya o?" Çenesini hâlâ mezarın içinde solgun yüzüyle duran Lestara'ya doğru salladı.

Keris, ulusa ihanet eden ve idam edilmeyi hak eden babasının karısını düşünüyordu. Ama Maridrina'yı farklı bir yola sokmaya çalışıyordu, bu da kellelerden farklı bir şey denemek anlamına geliyordu. "Ölüm, yaptığın şey için önemsiz bir ceza gibi görünüyor Lestara, çünkü ondan korktuğunu sanmıyorum. Bence ilgisizlikten korkuyorsun. Bence güçsüzlükten korkuyorsun. Bence çocukken bir cadının kulağına fısıldadığı kaderi elde edememekten korkuyorsun. Ve aklıma gelen tek bir yer var ki, orada her gün her gün bu üç korkunla yüzleşeceksin."

Lestara'nın yüzündeki tüm renk kayboldu.

"Harendelliler senin halkını aşağılıyor, Lestara, ama Kraliçe Alexandra'nın kendisinden daha fazla değil. Bu yüzden sanırım kuzeydeki dostlarımdan bir iyilik isteyeceğim ve seni himayelerine almalarını rica edeceğim; orada bir hanımefendi gibi beslenip giydirilecek, ancak ayakkabısının tabanında bok bulunan birinin baktığı gibi bakılacaksın."

"Hayır!" Lestara dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Lütfen, Keris. Sadece öldür beni. Oraya gitmektense ölmeyi tercih ederim!"

"bu yüzden mükemmel bir ceza."

Lestara çığlık attı, çığlık attı ama çığlıkları, hepsi de yürüyeceklerini ilan eden sesler denizi tarafından bastırıldı. Savaşacaklarını.

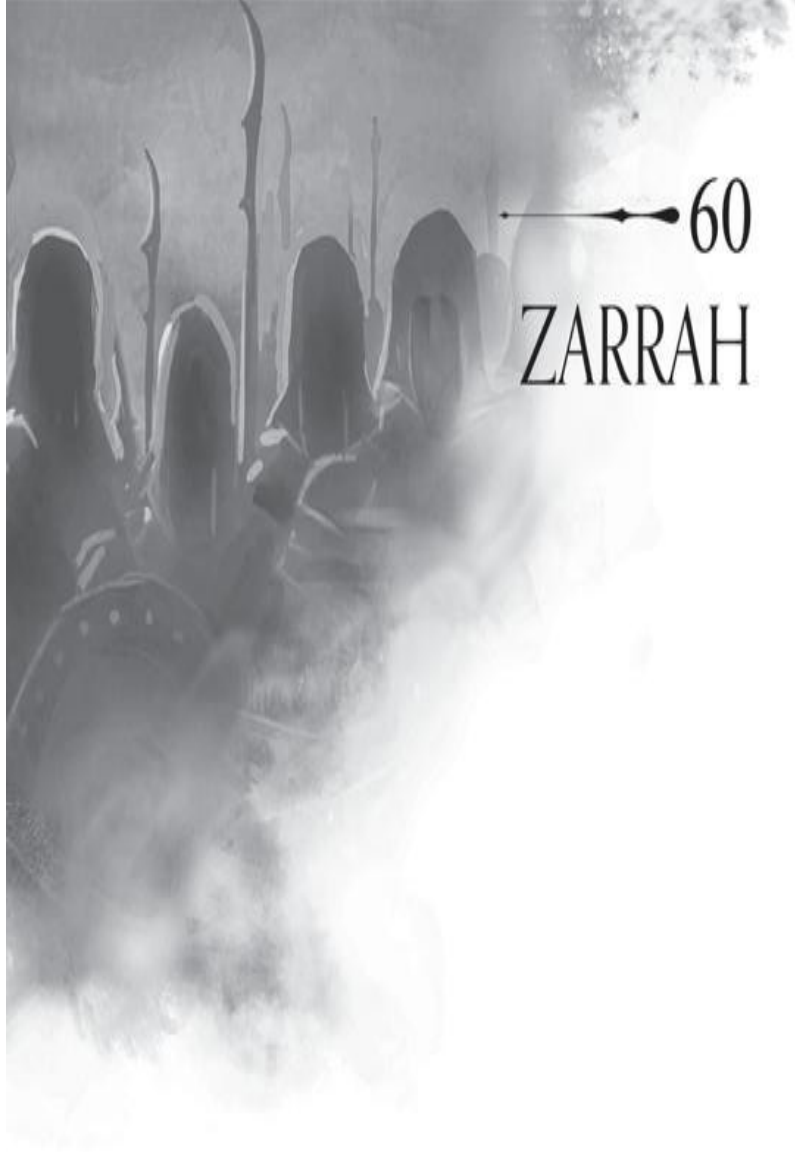
Petra Anaphora'ya diz çöktüreceklerini.

"Ithicana da senin yanında," dedi tanıdık bir ses arkasından. "Zorbalığa karşı bu ittifaka katılacağız."

Keris döndüğünde Aren'in arkasında, Lara'nın da yanında durduğunu gördüğünde göğsü sıkışmıştı.

Yamacın daha aşağısında, yüzlerce silahlı İthikanyalının başında Dax ve Jor duruyordu. Keris'in gözleri onların üzerinde gezinirken rüzgâr şiddetlendi, suyun üzerindeki sis dağıldı ve düzinelerce gemi ortaya çıktı. Ithicana'nın yıllar boyunca topladığı balıkçı tekneleri, ticaret gemileri ve donanma gemileri, çok azı bir savaşta işe yarayabilirdi ama hepsi de bir orduyu güneye taşıyabilecek kapasitedeydi.

Keris halkına dönerek, "Haydi savaşalım. Ve Tanrı şahidim olsun ki, bu savaş hayatımız boyunca yaptığımız son savaş olsun!"

60

ZARRAH

w 'yi BILMEMEK işkencenin en saf halidir.

Keris'in gidişinden bu yana geçen her dakika, gelecek çatışmaya hazırlanmakla geçiyordu ama savaşçıların eğitilmesine, erzakların güvence altına alınmasına ve isyancıların davasına daha fazla destek verilmesine yardım ederken, Zarrah sözsüz bir korku içinde çılgılık atıyordu. Gelen her haberci, Vencia'da olanlarla ilgili gelen haberle omurgasından aşağı bir dehşet şimşeği gönderiyordu. Orası yağmalanmış, orada yaşayan yüz binlerce sivil ölmüştü. Hayatta kalanlar Keris'e sırt çevirmiş, mahvoluşları için onu suçluyorlardı.

Öldüğünü.

Keris'in kendisine olan tüm güvenine ve inancına rağmen, isyana katılacak bir ordu getirebileceğine dair umudu her geçen gün azalıyordu.

"Gardını düşürmeye devam ediyorsun," dedi eğitim verdiği kadınlardan birine, Gaspçı'ya karşı sesini yükselttiği için kocasını kaybetmiş bir fırıncıya. Şimdiye kadar hiç kılıç tutmamıştı, eğitilmiş bir askere karşı bir dakika bile dayanamazdı ama Zarrah onu gönderecek durumda değildi. Çünkü bu tür askerler onun saflarına katılıyordu. Çok ileri itilmiş ya da çok şey kaybetmiş ve karşılık vermesi *gereken* siviller. Bunda bir güç vardı. Sadece savaşmak için para almayan, savaşmak isteyen bir orduya sahip olmanın gücü. Hayatta kalması zafere bağlı olan bir ordu.

At sırtında bir grup belirdi ve Zarrah babasını onların arasında görünce eğittiği kişilerden uzaklaştı. Gruptan ayrıldı ve ona doğru tırıs ile ilerledi, geçerken selam verenlere başıyla selam verdi. "Majesteleri," dedi atından inerken. "Konuşabilir miyiz?"

Unvan hâlâ en iyi ihtimalle hak edilmemiş, en kötü ihtimalle de çalınmış gibi geliyordu ama onu kullanmanın önemini anlamıştı. "Elbette."

Onu biraz takip etti, Daria ve Saam, her zamanki gölgeleri, mahremiyet görüntüsü vermek için sırtları onlara dönük duruyordu.

"Vencia yağmalandı," dedi yumuşak bir sesle. "Casusumuz Petra şehri terk ettikten hemen sonra şehre yaklaştı, durum değerlendirmesi yaptı ve bize haber vermek için hızla güneye yöneldi. Moloz ve külden başka bir şey kalmamış, Veliant kulesi yıkık dökük bir harabe."

Zarrah soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken çenesindeki kaslar çalıştı. "Kayıplar?"

"Naip Sarhina Veliant, saldırıdan önce şehri boşaltmayı başardı. Görünen o ki, sayısız hayatı kurtaran bir düzeyde uyarı almış."

Zarrah tuttuğu nefesi dışarı bıraktı. Binalar ve kuleler yeniden inşa edilebilirdi ama hayatlar edilemezdi. Bu yağmanın uzun ve feci sonuçları olacaktı ama çok çok daha kötüsü de olabilirdi. "Gaspçı şehir düştükten sonra mı gitti? Tahliye edilenlerin peşinden gitmek için hiçbir girişimde bulunmadı mı?"

Babası dönüp kıyıya doğru baktı. "Bu bir Maridrin topraklarını ele geçirme girişimi değildi, bir istila hiç değildi. Sivilleri katledip ordulara dokunmadan bırakarak ulusun ruhunu incitmeyi amaçlayan bir saldırıydı. Valcotta'nın adı geçtiğinde kanlarının kaynadığından emin olmak için, yaralarını sardıklarında bizim savaşı değil, onun istediği savaşı getirsinler diye." Ona yan gözle baktı, gözleri acıma doluydu. "Keris'in planlarını biliyordu Zarrah. Sana yardım etme niyetinde olduğunu biliyordu. Bu saldırı onun bunu yapamayacağından emin olmak için yapıldı."

Çünkü Zarrah, Keris şimdi Valcotta'yı zalim imparatoriçelerinden kurtarmak için yürümelerini isterse Maridrinlilerin nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordu.

Ama yine de onun bunu yapacağını biliyordu.

"Dahası da var," dedi. "Petra'nın filosu şu anda Arakis'te bize savaş açmak için yelken açmış durumda. Keris bir mucize eseri ordusunu güneye yürümeye ikna etmeyi başarsa bile, bize asla zamanında ulaşamayacaklar."

Gaspçı onlardan on adım öndeydi.

"Arakis'i terk etmeliyiz," diye devam etti babası. "Daha iç bölgelere taşınmalı, hatta onunla savaşmak için gereken sayıya ulaşana kadar Teraford'a sığınmayı düşünmeliyiz."

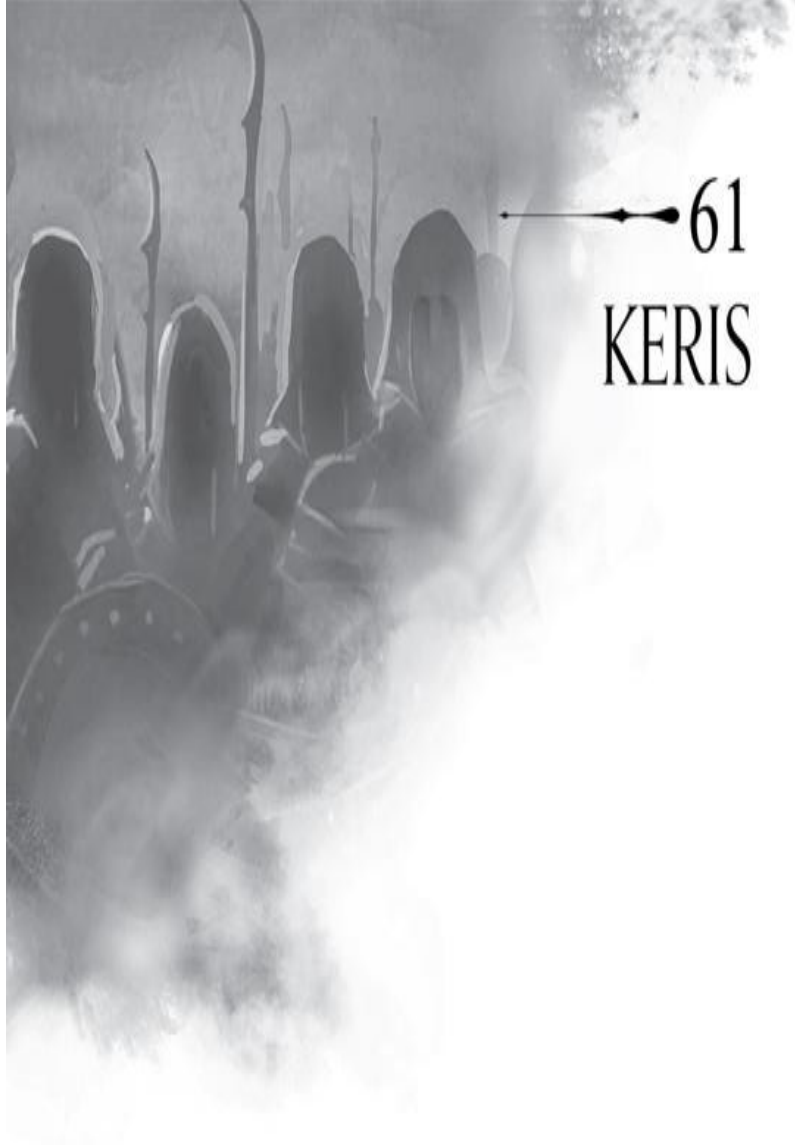
Eğitim gören yüzlerce sivil durmuş onları izliyor, kelimeleri duyamasalar bile konuşmanın ciddiyetini hissediyorlardı. Çoğu için buralar büyüdükleri topraklardı ve kaçmak evlerini terk etmek anlamına geliyordu.

Potansiyel olarak sonsuza kadar.

Babası yirmi yıl boyunca isyan ateşini körüklemişti. Savaşçıları topladı ve eğitti. Gaspçının altını oymak için propaganda yaptı. Çatışmalarda ve baskınlarda askerlerini vurdu. Her zaman gelecekte yıldızların aynı hizaya geleceği ve isyanın zafere ulaşacağı bir an için hazırlık yaptı.

Ancak Zarrah'ın bildiği bir şey varsa o da yıldızların nadiren aynı hizaya geldiğiydi ve kimse felç olmuş gibi durup onların bunu yapmasını bekleyemezdi. Babası asla Gaspçı'ya saldırmayı seçmezdi. Ona karşı asla direnmeyecekti. Çünkü isyan asla ileriye doğru ilk adımı atmak için ihtiyaç duyduğu güce sahip olamayacaktı.

Ama o yaptı. "Herkes yürüyüşe hazır olsun. Maridrinlilerin bize zamanında ulaşma şansı olacaksa, savaş alanını daha yakına taşımalıyız. Yeri biz seçeceğiz ve ben diyorum ki, o yer Prynatinat'tır."

61 KERIS

"Birkaç saat içinde Nerastis'te olacağız," dedi Aren kapı aralığından, koyu renk saçları güneşe yolculuk sırasında filoya saldıran şiddetli yağmurlar yüzünden başına yapışmıştı. "Kendini hazırlamak isteyeceksin."

"Ben hazırım," dedi Keris, masanın üzerinde kendisi, Sarhina ve Lara'nın arasında duran oyun tahtasından başını kaldırmadan.

Aren yerinden kıpırdamadı, rüzgar yanından geçip gitmişti. "Planınız nedir? Sivilleri daha parlak bir gelecek vaadiyle kandırmak başka bir şey, sertleşmiş askerleri hayatlarını savaşılarak geçirdikleri kişiler adına savaşmaya ikna etmek bambaşka bir şey."

Keris'in acı bir şekilde farkında olduğu bir gerçek. "Bir konuşma yapacağım, eminim." "Ne söyleyeceksin?"

Nerastis'in güneyine yaptığı yolculukta sayısız deneme yazmış, her kelimesini çöpe atmıştı. "Hiç şüphesiz tarih kitaplarına geçecek bir şey."

"Keris--"

"Sen bizi limana ulaştırmaya odaklan. Denizin dibindeyken konuşma yapamam çünkü gemiyi yönlendirmen gerekirken bana konuşmalar konusunda tavsiyelerde bulunmakla meşguldün."

"Gemi batmayacak, oysa siz-" Gemi aniden öyle bir açıyla yana yattı ki masanın üzerindeki her şey yere kaydı, masanın kendisine monte edilmiş olan oyun tahtası hariç. Aren küfretti, o ayrılırken kapı çarparak kapandı.

"Deniz yolculuğundan hiç hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Sarhina, taşlarını tekrar yerlerine yerleştirirken. Keris'in çocukken öğrenmek zorunda kaldığı bir strateji oyunuydu bu. O iyiydi. Lara daha iyiydi. Sarhina ikisini de yenmeye devam etti. Savaşçı kız kardeşlerinin en büyüğü ekledi, "Ithicana'ya gönderilen kişi sen olduğun için her gün yüce güçlere şükrediyorum, Lara."

"Bunu sağlayan yüksek güç sendin." Lara örgüsünü omzunun üzerinden geriye doğru itti. Kız kardeşi artık gözle görülür bir şekilde hamileydi, karnı şişmişti ama Şeytan Adası'na yolculuk sırasında onu rahatsız eden halsizlik kaybolmuştu. Mavi gözleri Keris'e kaydı. "Her testte orta sıralarda yer almak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı, asla en iyi ve asla en kötü değildi."

Keris homurdandı. "Bu kadar kolay kandırılmazdım."

İki kız kardeşi de gözlerini devirdi; sonra Lara kalkıp onun yanına geldi. "Aren haklı. Bir muharebeyi kazanmak savaş kazanmak değildir. Eğer bu adamları Zarrah için savaşmaya ikna etmenin bir yolunu bulamazsan, Nerastis'ten öteye gidemeyiz."

Başını salladı ve kız kardeşinin bu yanıtı pek memnun olmadığını bilse de odadan çıktı. "Herhangi bir fikrin olduğunu sanmıyorum?" Keris Sarhina'ya sordu.

Kaşlarını çatarak oyun tahtasına baktı. "Hiçbiri. Komutanlarınızdan birinin yerinde , yürüyüş emrini reddederdim. Petra'nın ordusu çok büyük, iyi beslenmiş ve dinlenmiş. İsyancılarla birlikte hareket etsek bile bizden üstünler." Bir parça hareket etti, sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sıra sende."

Sanki hep onun sırasıymış gibi geliyordu. Onun hamlesi. Ve Keris bunun sonuncusu olup olmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. "Nerastis'e varmadan önce bir yasağı değiştirmek istiyorum."

Sarhina gözlerini kırıştırdı. "Tebaanızın size itaat etmesi gerektiğine dair bir yasa zaten var. Bir diğeri de sizi öldüremeyeceklerine dair. Tacı aldığında Royce'un pek bir şey yapmayacağını bildikleri için ikisini de seve seve çiğneyecekler." Yüzünü buruşturdu. "O kadar embesil ki, neredeyse birinin kampa gizlice girip onu öldürmesini umacağım."

"Ondan sonra sırada kimin olduğunu biliyor musun?" diye sordu aniden meraklanarak. Kardeşleri kendilerini öldürtme konusunda oldukça iyiydiler ve Royce'tan sonra hangi üvey kardeşlerinin geldiğini unutmuştu.

"Parix."

Keris bir kahkaha kaçtı, göğsündeki gerginliğin bir kısmını çaldı, çünkü Parix hakkında duyduğu son şey bir koyunla uygunsuz ilişki kurarken yakalandığı ve babaları tarafından ıssız bir yere sürüldüğü olmuştu. "O zaman değiştirmek istediğim şeyin veraset yasağı olması iyi bir şey."

Dirseklerini masaya dayayan Keris ne yapmak istediğini açıkladı. Sarhina uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra ayağa fırladı ve sallanan güvertede volta atmaya başladı. "Hayır. Bu tam bir çılgınlık Keris. İşe yaramayacak."

"Katılmıyorum." Ayağa kalkarak pencereden dışarı, rüzgâr ve yağmurun sisinde zar zor görülebilen kıyı şeridine baktı. "Her iki durumda da kral benim, Sarhina. Taç başımın üzerinde dururken, benim sözüm kanundur. Gemideki kâtiplerden biri bunu kaleme alsın, ben de karaya çıkmadan önce imzalayayım. İşlerin kötü gitme ihtimaline karşı bunun şimdi yapılmasını istiyorum."

Elleri yumruk olmuş, yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Maridrina bunu asla kabul etmeyecek, Keris."

"Onlara başka bir seçenek bırakmaya niyetim yok." Kapıya doğru ilerledi, açmadan önce durakladı. "Saklanamayız kardeşim. İsyancı güçleri yok ettikten sonra bile Petra'nın orduları *hala* büyük, iyi tedarik edilmiş ve dinlenmiş ve biz her zaman onun hedefi olduk. Şimdi ya müttefiklerimizle savaşırız ya da yalnız savaşırız."

Koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına iten Sarhina kaşlarını çatarak ona baktı. "Eğer konuşma fikirleri arıyorsan, ben olsam oradan başladım."

Keris başıyla onayladı ve odadan çıktı. Dışarıda çok ıslak bir Dax duruyordu ama koruması Keris'i kamarasına kadar takip ederken hiçbir şey söylemedi. "Bana bir konuda yardım etmeni istiyorum," dedi Keris içeriye girdiklerinde ve yerdeki bir sandığın önünde durduklarında.

"Sana söyledim, bir daha senin lanet olası kitaplarını taşımayacağım," diye homurdandı Dax. "Çok ağırlar ve zaten gideceğimiz yerde onlara neden ihtiyacın olduğunu da anlamıyorum."

Kütüphanesinin çoğu sarayı yok eden yangında kaybolmuştu. "Kitaplar değil."

Diz çökerek kapağı açtı ve içindeki zırhın parlayan metalini ve kalın derisini ortaya çıkardı. Dax dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Çok güzel bir iş çıkarmışsın."

"Evet." Görünüşe göre sandık Coralyn'in odasındaydı ve kalıntıları kurtaranlar tarafından bulunmuştu. İçindeki notta şöyle yazıyordu: *Artık arkanı kollamak için orada olmadığımdan. ~C*

Coralyn bu anı görecektik kadar yaşasaydı ne derdi diye merak etti.

"Daha önce hiç zırh giydin mi?" Dax sordu ve Keris başını salladı. Tüm silah eğitmenlerinden ders almayı ya da savaş stratejisi konusunda eğitim almayı reddettiği gibi, Keris de zırh giyme konusunda ayak diremişti. "Yıllar önce kuma bir çizgi çektim," dedi Dax'tan çok kendine. "Ne kadar acı verirse versin onu geçmeyi reddettim."

Çünkü meydan okumamın bir anlamı olduğuna inanıyordum. Ve belki de öyleydi, her ne kadar umursayan kişi artık ölmüş olsa da. Peki çizginin bu tarafında kalarak kime meydan okuyorum? Hangi zaferleri kazanmayı umabilirim?"

Dax huzursuzca kıpırdandı, sonra omuz silkti. "Bunu soracak kişi ben değilim."

Keris diz çöküp göğüs zırhındaki kabartmalı armaya dokunurken cevabı zar zor duydu. Onun burada olmasını diledi. Bu soruları sorduğu kişinin Zarrah olmasını diledi ama Zarrah buranın güneyinde bir yerlerdeydi ve onun yardımına şiddetle ihtiyacı vardı. Bu yüzden Keris soruyu kendisi cevapladı. "Hiçbiri. Çünkü dünyanın karanlık gerçeği, barışın bedelinin kanla ödenmesi gerektiğidir."

Doğruldu ve Dax'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Lütfen giymeme yardım eder misin?"

"Bunu yapabilirim," dedi Dax, zırhı sandıktan çıkarırken nihayet cevaplayabileceği bir şey sorulmasının verdiği rahatlama hissediliyordu. "Arkanı dön."

Dax zırhı üzerine geçirirken Keris aynadaki yansımasına baktı. Sanki kendisine takılan her metal parçasıyla birlikte, hayatı boyunca taktığı maskenin bir parçasını bırakıyormuş gibi hissediyordu. Kendisine karşı duran bir dünyaya karşı son korumasını da atıyordu, çünkü artık arkasına saklanamazdı.

Dünyayı değiştirecekse olmaz.

Kılıcını kuşanan Keris arkadaşının omzuna vurdu. "Teşekkür ." Sonra güverteye geri döndü.

Yağmurun içinden geçip merdivenlerden yukarı, Aren'in dümende durduğu çıkarken gözler onun yönündeydi. Ithicana Kralı'nın kaşları kalktı. "Güzel kıyafet."

"Kıçımı öp."

Keris dirseklerini küpeşteye dayayıp önündeki fırtınalı denizi, ufukta belli belirsiz görünen Nerastis'i inceledi.

"Ablukası hâlâ ediyor," dedi Aren. "Raporlar devriye gezen on gemi olduğunu söylüyor, yine de Maridrina limanı hâlâ elinde tutuyor."

"Onları batırabilir misin?"

Aren homurdandı. "Elbette . Ama bunu istediğinden emin misin? Bu bir savaş ilanı ve henüz bir ordunuz yok. Sadece savaşmak isteyen sivillerle dolu ambarlarınız var."

"Batır onları."

Aren sessizdi. "Emin misin? Onları kendi hallerine bırakırsak, gerekirse bu çatışmadan geri çekilme seçeneğimiz hâlâ var. Eğer onun on gemisini batırırsak geri dönüşü olmaz."

Keris, "O rıhtıma adım attığımda, ordumun ilerleyeceği tek bir yol olmasını istiyorum," diye cevap verdi. "Petra'nın yaptıklarından sonra başka bir seçenek olamaz"

Geriye kalan tek şey bunun bir işgal mi yoksa bir kurtuluş mu olacağıydı. Eğer ilki olacaksa, buna tanıklık etmek için hayatta olması pek olası değildi.

Aren'in gözleri denizlere gitti. Keris'in istediğini yapmak gibi bir zorunluluğu yoktu. Filo da eğitilmiş askerlerin çoğu gibi Ithicana'nındı ve bunu yapmak onun için de bir savaş ilanı olacaktı. Ulusunun son savaşta yara aldığı ve iyileşmekte olduğu düşünülürse, bu savaşı göze alamazdı.

Aren boğazını temizledi. "O gemilerin her birini dalgaların altına koyun."

Emir gemide yankılandı, İthikanyalılar sorgusuz sualsiz harekete geçti. Ana filodakiler hızlarını yavaşlatmak için yelkenlerini indirirken, iki düzineden fazla küçük gemi fırtınanın içinde kaybolmak üzere farklı yönlerle ayrılarak ilerledi.

"Şimdi bekleyeceğiz."

Keris'in kalbi düzenli bir şekilde , gözleri gri ufukta geziniyordu. Kimse konuşmuyordu, denizlerin şiddetine ve başının üzerindeki sancakların şiddetli şakırtılarına rağmen dünya hareketsiz duruyormuş görünüyordu.

Ufukta parlak bir ışık belirdi ve sonra kayboldu.

Keris gözlerini kırıştırdı, bir an için hayal gördüğünü düşündü, ancak başka bir ışık topu daha açtı. Sonra bir tane daha.

Aren onaylar gibi bir ses çıkardı. "Sadece gövdelerinde delikler açıyorlar. Çoğu batmadan önce sendeleyerek kıyıya geri dönecek."

Çoğunu. Ama hepsi değil. Keris, hayatları söndürme kolaylığına tanıklık ederken midesinin bulandığını hissetti. Söylenen birkaç kelime, patlayıcılar ve kalplerin atışı durdu. Aileleri olan erkekler ve kadınlar. Arkadaşları. dakika öncesine kadar önlerinde koca bir hayat olduğuna inanan insanlar. "İskele yap."

Gözüne bir hareket ilişti. Sarhina aşağıdan ona bakıyordu ve onu çağırmak için parmaklarını kaldırdı. Keris aşağıya doğru ilerledi, yağmurdan kurtulmak için onu takip etti, Dax da peşinden.

"Bu olur mu?" Masanın üzerinde duran ve mürekkebi hâlâ ıslak olan büyük parşömen parçasını işaret etti. Gözleri kelimelerin üzerinde gezindi. "Evet."

Ancak imzalamak için kalemi eline aldığı anda, üvey kız kardeşi bileğini tuttu. "Bu senin karşılayamayacağın bir aptallık."

Keris cevap vermedi, sadece bileğinden ayırıp imzasını attı. Aren'in ona geri verdiği yüzüğü parmağından çıkararak emri kırmızı balmumu ile mühürlledi. "Dax," dedi. "Eğer iş o noktaya gelirse, bunu kendi elimle imzalayıp mühürlediğimi gördüğüne yemin etmelisin, anlaşıldı mı?"

Koruması öne doğru eğilerek Maridrinian yasalarında zaman kadar eski olan değişikliği okudu. "Lanet olsun, arı kovanına çomak sokmayı seviyorsun." Sonra nefes nefese kaldı. "Tanığa ihtiyacın olmayacak. Herkes bu işin arkasında senin olduğunu bilecek."

"Çünkü bu aptallık," diye hırladı Sarhina, ıslak mürekkebi kurutmak için üzerine kum serperken bir yandan da balmumuna üfledi. "Ve bu benim ölümüm olacak." Belgeyi dikkatlice paketledi. "İzninizle Majesteleri, kalbinizi sökmek için yanıp tutuşan arzuma yenik düşmeden önce gitmem gerekiyor."

Elinde kanunla hışımla uzaklaştı. Keris onun arkasından hafifçe gülümsedi çünkü Sarhina'nın emre gösterdiği özeni görmüştü, kâğıt hava koşullarından korunmak için özenle mumlu bir ambalaja sarılmıştı. Burada ne olursa olsun, Sarhina bunu başlıyordu.

Aren gemiyi limana sokarken Nerastis pencereden görüş alanına girdi ve Keris güverteye döndü. Rıhtım Maridrinian üniformalı askerlerle doluydu, pelerinleri yağmurda, şimdi daha sert yağın yağmur zırlı omuzlarına çarpıyordu.

Daha önce babasının Nerastis'i terk etme emrini reddettiğinde onları bir kez kazanmıştı ama o zaman kazanılan iyi niyet Vencia'nın yağmalanmasıyla yok olacaktı, çünkü haberin ondan önce gittiğine dair çok az şüphe .

Lestara gibilere hamlelerini yapmaları için açık kapı bırakmıştı. Attığı yanlış adım birçoğunun evine mal oldu. Arkadaşlarının ve ailelerinin hayatlarına. Onu takip etmeleri için sebepleri yoktu ve bu savaşta sertleşmiş adamlar üzerinde konuşmanın işe yarayacağını düşünmüyordu.

Keris ne yapacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Yelkenler indirildi, gemi rıhtıma doğru sürüklendi. Keris bekleyen adamlardan bazılarını tanıdı, miğferleri kollarının altına sıkıştırılmış, saçları yüzlerine yapışmıştı. Onları bunu yapmaya nasıl ikna edecekti?

Hareket etmesi gerektiğinden, İthanyalıların rıhtımdakilere halat attıkları ve iskele iskelesini hazırladıkları ana doğru ilerledi. Arkasında güvertede toplanmış birkaç askerin yüzleri okunmuyordu ama sinirden akan terin kokusunu alabiliyordu. Güney yolculuğu sırasında aralarında bunun kraliyete karşı bir darbeye sonuçlanacağına dair fısıldanan yorumları duymuştu. Tahttan indirileceğini. Sonsuza dek tarihteki en kısa hükümdarlığa sahip Veliht olarak .

Keris sertçe yutkundu, iskeleye çarpan iskele iskelesi onu seçirtti, ancak bir ömür boyu süren pratik sinirlerini yüzünden uzak tuttu. "Prenses Sarhina'nın yanında kalacaksınız," dedi askerlerine. "O ve ailesi her ne pahasına olursa olsun korunacak. Anlaşıldı mı?"

Adamlar şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve içlerinden biri, "Ama, Majesteleri-" dedi.

"Sarhina senin sorumluluğunda," diye tekrarladıktan sonra iskeleye çıktı ve rıhtıma doğru yürüdü. Kaptan Philo onu karşılamak için dışarı çıktı ve eğildi. "Majesteleri."

"Kaptan."

"Vencia hakkında bir haber aldık." Philo yutkunurken boğazı düğümlendi. "Valcotta'nın uzun zamandır göz diktiği bölge olan Nerastis'in kuzeyindeki toprakları almak için bir iç akına hazırlandık. Ama..." Tekrar yutkundu. "Hazırlıklı değildik, Majesteleri."

"Bir canavarın zihnine karşı hazırlık yapmanın zor olduğunu öğrendim," diye yanıtladı Keris. "Petra Anaphora sivillerle dolu bir şehre saldırdı. Stratejik değeri çok az olan bir şehre. Elinde tutamayacağını bildiği bir şehre, bu yüzden de denemeye zahmet etmedi. Ama bunu yapmak için sebepleri de yok değildi." Boğazı düğümlendi ama Keris kendini zorlayarak ekledi: "Düşmanlarımız benim dikkat dağınıklıktan faydalandı, yani hata benim, senin değil."

Philo yavaşça göz kırptı ve sonra ağzı buruşarak yüzünü buruşturdu.

Suçlama çoktan yapılmıştı.

Keris'in omurgasından aşağı bir ter damlası yuvarlandı, hemen ardından bir diğeri geldi, çünkü suçlanmayı hak ediyordu. Bu onun hatasıydı ve onların hak ediyordu. Ama şimdi, Zarrah savaşa giderken ve onun arkasını kollamasını beklerken bunun üzerine yıkılmasına izin veremezdi. Ordusu olmadan, Petra'nın ordusunun tüm ağırlığına karşı isyancılar için kesilecek kuzular olacaktı.

Düşün.

Bir şey söyle.

Philo sessizliği bozarak, "Valcottalılar dün bir elçi gönderdi," dedi. "Bize Vencia'ya yapılan saldırının, Şeytan Adası'nda hapsedilen tehlikeli suçluları Pyrinat'ın sivil nüfusuna salma planlarına karışmanıza ve güneydeki bir darbeyi desteklemenize misilleme olduğunu söyledi." Kaptanın çenesi gerildi. "Elçi, Nerastis'te yağmadan kaçınmamız şartıyla bir ateşkes taahhüt etti. Ve Pyrinat'a karışmaktan

Valcottan işleri. Elçi, şartları herhangi bir şekilde ihlal etmemiz halinde Valcottan ordusunun tüm gücünün bu garnizona karşı kullanılacağı uyarısında bulundu."

Şu lanet akıllı-

"Bunu kabul ettik, ancak filolarına yapılan bu saldırıyla birlikte" -uzaktaki yanan gemileri işaret etti- "ateşkesin sona erdiğini söylemenin adil olacağını düşünüyorum."

Keris yavaşça nefes verdi çünkü diğer seçenek çılgılık atmaktı. Çılgılık atmak ve çılgılık atmak çünkü Petra onu yine alt etmişti. Onu yine alt etmişti. Ve bunun bedelini ödeyen Zarrah ve isyancılar olacaktı ama bu kadarla da kalmayacaktı... "Ateşkes olmayacak," dedi. "Bu sadece Maridrina'nın kendi yönetimine karşı çıkan isyancılarla uğraşırken misilleme yapmasını engellemek için bir strateji. Bunu kabul edersek Petra'nın ekmeğine yağ sürmüş oluruz. Yapmamız gereken şey-"

"Sevgilini tahta geçirmek için bir darbeyi mi destekliyorsun?" diye seslendi Keris'in askerlerinin saflarının arkasından tanıdık bir bariton.

Adamlar yavaşça ayrıldılar, ancak Petra'nın etrafındakilerden bir baş uzun olan koruması Welran'ı ortaya çıkarmak için bunu yapmalarına gerek yoktu. Silahsız ve üzerinde sadece Valcottan üniforması olan Welran, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle Maridrinian askerlerinin arasında dolaşıyordu. Keris'in ordusunu Petra'nın ateşkesine bağlı kalacağına inandıran elçi oydu. "Demek yine karşılaştık majesteleri."

Seni Arakis'te öldürmeliydim, Keris'in aklına gelen ilk düşünceydi, ama korkuyu yüzünden uzak tuttu ve bunun yerine pelerindeki görünmez bir tiftik parçasının tozunu aldı. "Petra'nın inamorato'sunun ete kemiğe bürünmüş hali değil mi bu? Soyunuzun akıbetini duyduğuma çok üzuldüm, ama doğrusunu söylemek gerekirse Bermin'in yükü birkaç taş eksikti, yani kimsenin kaybı değil. Ne yazık ki Petra'nın yaşı geçti, yoksa tekrar deneyebilirdiniz. Bu babamın stratejisiydi."

Welran'ın çenesi gerildi ama yemi yutmadı. "Gerçekten de öyle. Yine de Silas'ın yetiştirdiği tüm savaşçılara rağmen tacı alan sendin. Maridrina'yı yüceltmek yerine onu yıkıma sürükleyen zeki, kitapsever dahi."

"Bu-"

"Çünkü," diye devam etti Welran, Keris'in sözünü keserek, "sen de zampara, kadın düşkün bir zamparasın."

Keris, Welran'ın gittiği yönü biliyordu ama yine de sözlerini inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ünü tüm Maridrina'da biliniyordu ve Nerastis'teki askerler bunu kendi gözleriyle görmüşlerdi. Zevk evlerine girip çıkıyor, saraya cariyeler getiriyor, edep kurallarını hiçe sayarak merdivenlerden odalarına inip çıkıyordu. Hiç umursamamıştı. Daha doğrusu, babasının olmasını istemediği her şey olmayı o kadar önemsemişti ki, kötü şöhretinden zevk alıyordu. Coralyn ona her zaman bunun bir bedeli olacağını söylemiş, Keris de gülmüştü.

Artık gülmüyordu.

Ordusu huzursuzca yer değiştirirken değil, Welranın onlara söylediği her şeye inanmamak için hiçbir sebepleri yoktu çünkü yalanlar kahredici gerçeklerin içinde gizliydi.

"Welran, Masum sivillere ne pahasına olursa olsun, krallığını kendi zevkleri uğruna kullanmaktan memnun olan bir zampara," diye tükürdü. Başkentini savunmasız bırakıp ordusunu fahişesine bir taş hediye etmek için kullanan ahlaksız bir lağım faresi."

Öfke kaynadı ve Keris'in korkusunu yok etti. "Benim hakkımda ne istersen söyle ama İmparatoriçe hakkında bir daha kötü dilini koparırım."

Welran kahkahalarla kükredi, "Peki," diye sordu gözyaşlarını silerek, "kesimi kim yapacak? Sen mi?" Sanki bu fikir komedinin en saf haliymiş gibi kalçasını tokatladı. "Tek başınasınız majesteleri, kirli işlerinizi yapacak kimse kalmadı. İblis kız kardeşiniz bile tereddüt ediyor, bu yüzden o ve uğursuz kocası gemilerinde saklanıyorlar. Bak. Bak!"

Keris dönmeyi reddetti. boş rıhtımdan başka bir şey olmadığını biliyordu.

"İtiraf edin majesteleri," dedi Welran. "Bir kadını onların önüne koyduğunuzu ordunuza itiraf edin. Zarrah'ın başına bir taş koymak için evlerini ve ailelerini aptalca bir girişimle feda ettiğinizi itiraf edin. Onların çoğunun öleceği bir savaşa doğru yürümelerini istediğini itiraf et, tüm bunları *fahişeni* hayatta tutup yatağını tekrar ısıtmak için yaptığını itiraf et."

Welran'ın gözleri şokla açılırken Keris üç adımda onun üzerine atladı. Bıçağı iri adamın boğazına saplarken parmaklarına ılık kan bulaştı ve Welran birkaç adım geriye doğru sendeleyip sırt üstü düşerken onu takip etti. Keris'in zırhı, adamın göğsünün üzerine diz çökerken gıcırdadı. "Zarrah'a bir daha hakaret edersen dilini koparacağımı söylemiştim," dedi ve bıçağının açtığı deliğe uzanarak Welran'ın dilini çıkardı ve dibinden keserek serbest bıraktı. "Şimdi elimde."

Keris gözlerini kırıştırarak hayali uzaklaştırdı, Welran'ın sırttan yüzü tekrar gözünün önüne geldi, kan ve şiddet kısa süreli bir fanteziden başka bir şey değildi.

Tanrı yardımcısı olsun ama Keris bunu gerçeğe dönüştürmek istiyordu. Welran'ın tüm hakaretlerine rağmen bunu *yapabileceğini* biliyordu. Ama dünyada kılıçlara ilk uzanan yeterince adam vardı. Babası ve ondan önce gelen tüm Veliant kralları gibi adamlar.

Farklı olacağıma yemin ettim.

Keris omuzlarını dikleştirdi. "Zarrah Anaphora gerçek imparatoriçedir. O Valcotta'nın geleceğidir, bir lider ve bir barışçıdır ve benim Maridrina tahtında kalıp kalmamamın bununla hiçbir ilgisi yoktur. Nesillerdir bizi yöneten savaşı sona erdirmenin bir yolunu bulacak, tacı onu çalan zorba gaspçıdan koparmanın bir yolunu ve yakında sizin gibi adamlara tarih kitaplarında bir mürekkep lekesinden daha az yer verilen bir gün gelecek. Bunun için tacım, krallığım ve hayatım üzerine bahse girerim."

Welran küçümseyici bir homurtu çıkardı ama Keris adamın gözlerindeki tedirginliği kaçırmadı: "Tacınız ve krallığınız çoktan elinizden gitti majesteleri. Yakında hayatınız da onlara katılacak." Philo'ya döndü. "Filoya yapılan saldırının senin işin olmadığını biliyorum. Keris Veliant'ı bize teslim edin, biz de ondan hesap soralım. O zaman Maridrina tahtına uygun bir kral seçmekte özgür olacaksınız."

Philo başını sertçe salladı, sonra bakışlarını Keris'e sabitledi. "Senin farklı olman gerekiyordu. Ama sen de baban gibisin, takıntılarının peşinden koşarak bizi ezip geçiyorsun. Maridrina'nın halkı ilk sıraya koyacak bir yöneticiye ihtiyacı ve bu yönetici sen değilsin."

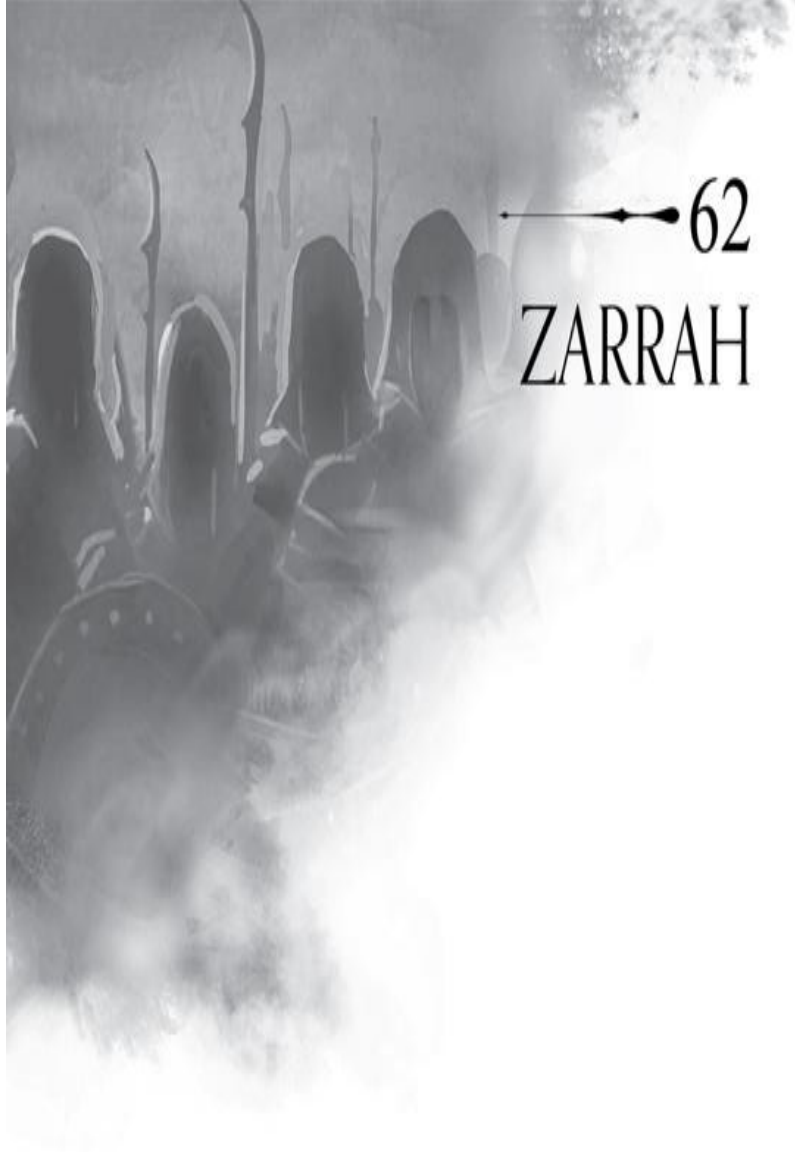
Philo haksız değildi.

Keris her şeyin bittiğini bilerek bir nefes çekti. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Sadece Ithicana'nın Zarrah'ın yardımına gitmesi ve bunun yeterli olması için dua etti. Savaşmaya devam etmesi ve hayal ettikleri her şeyi ve yıldızların bir gün dünyayı daha iyi bir yer haline getiren bir aşkın hikâyesini anlatması için. "Barış kayıtsızlığın ürünü değildir Kaptan. Geçmişe ve bugüne bakıp daha iyisini yapabiliriz diyenler tarafından kazanılır."

"Güzel sözler sizi kurtarmayacak, Majesteleri. Silahlarınızı bırakın." Philo ona doğru ilerledi, sonra durdu, bakışları Keris'in arkasındaki bir şeye takıldı. "Neden buradalar? Ne yaptın sen?" diye sordu, Welran'ın kaşları önce şaşkınlıkla sonra da endişeyle çatılırken.

Kalbi boğazına düğümlenen Keris yavaşça döndü, zihninin tanık olduğu şeyin büyüklüğünü kavraması çok uzun sürdü.

Bunu yaptığında, göğsündeki nefes kayboldu.

Bu Zarrah'ın ilk zorlu yürüyüşü değildi ama hayatında hiçbir zaman riskler bu kadar yüksek olmamıştı, bitmek bilmeyen endişeler onu ata binmekten ve yürümekten çok daha fazla yoruyordu. Onu her gece uyanık tutan şey kesinlikle buydu.

Ama . Öğle güneşi üzerlerinde parlarken, dayanmayı umduğu yere .

Atından inerek dizginleri bir seyişe verdi, babası da aynısını yaptı. Birlikte, kamp şekillenirken beklediler ve komuta çadırı kaldırılana kadar açık havada rapor aldılar. "Beklediğimizden daha hızlı hareket ettik," dedi babası. "Casuslarımız bizi bulmakta zorlanıyor olabilir, bu yüzden haber alamadık."

Zarrah başıyla kısa bir selam verdi, gözleri ufuktaydı. Henüz görülemeyecek kadar uzaktaydı ama Valcotta'nın başkenti ve en büyük şehri olan Pyrinat bir günlük yürüyüş mesafesindeydi. İyi zaman geçirmişlerdi, çünkü Arakis yakınlarında at ve öküzlerini davaya verebilecek herkes, şehri boşaltmak için hazırlık yaparken bile bunu yapmıştı. Gaspçı'nın ordusunu başkenti korumaya yönlendirmeyi seçeceğinden emindi ama yine de Arakis'e saldırı planlarından vazgeçildiğini ve İmparatorluk Ordusu'nun Pyrinat yakınlarında toplandığını öğrenmek onu . Yine de sadece küçük bir rahatlama, çünkü bu İmparatorluk Ordusu'nun tüm ağırlığının onunla yüzleşmek için beklediği anlamına geliyordu.

Onun kuvvetlerinden sayıca üstün, altıya bir.

"Hâlâ geliyor olabilir," dedi babası, Zarrah'ın düşüncelerinin yönünü biliyordu. "Maridriniaların yürüyüşe geçtiğine dair işaretler bulmaları için gözcüler gönderdim ama Gaspçı'nın askerlerinden kaçınmak için dikkatli ilerlemeleri gerekiyor."

Zarrah cevap vermedi, çünkü bu konuşmayı daha önce defalarca yapmışlardı. Dün aldığı rapor Keris'in iktidarda kaldığı ve Lara ile Aren'in Nerastis'e yelken açma niyetiyle ona katıldığıydı. O zamandan beri haber yoktu. Ordusunun isyanı desteklemek için yürümeyi kabul edip etmediğine ya da böyle bir şey isteme cüretini gösterdiği için onu öldürüp öldürmediklerine dair bir haber yoktu. *Aren ve Lara onun yanındalar*, diye hatırlattı kendine. *Eğer en kötüsü olursa onu canlı çıkaracaklardı*.

Ya da öyle umuyordu. Ithicana'nın yöneticileri ve askerleri ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, Maridrina'nın Nerastis'teki deniz saldırılarını püskürtmek için iyi donatılmış ordusunun gücüne karşı koyacak durumda değillerdi. Özellikle de oradaki Valcottan garnizonu çatışmaya girmeyi seçerse.

Çok fazla bilinmeyen vardı. Çok fazla ve kimse bunu yüzüne söylemese de Zarrah isyancılar arasındaki fısıltıları duyuyordu. *Maridrina gelmiyor. Bizi terk ettiler*.

Tek başımızayız.

Keris gelmediyse, bu öldüğü anlamına geliyordu. Ya da hapsedildiği. Çünkü ordusu onu takip etmeyi reddetse bile, ona geri dönecekti. Kalbinde buna dair hiçbir şüphe yoktu.

Bu yüzden Zarrah ufku izledi, bekledi, bekledi, tanıdık formu asla ortaya çıkmazsa ne yapılması gerektiğini sessizce planlarken bile.

"Çadır hazır," dedi Daria yaklaşırken. Diğer kadının varlığı ona sonsuz bir rahatlık veriyordu. Yolculuk sırasında dostlukları ilerlemiş, Daria Zarrah'ın korumalarının kaptanı rolünü üstlenmiş, Saam da onun yardımcısı olmuştu ve Daria'nın seçtiği kişilerin çoğu Şeytan Adası'ndan sağ kurtulanlardı. Zarrah bu seçimi kısmen adadaki seçimlerinin bir sonucu olarak karşılaştıkları olumsuzluklara karşı koymak için yapmıştı, ama aynı zamanda asla fısıldamayan, asla şüphe duymayan tek kişiler oldukları için de yapmıştı. Bazıları Zarrah'ı etrafını kendisine meydan okumayan dalkavuklarla çevrelemekle suçlasa da, bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Etrafını adadakilerle çevirmişti çünkü nasıl bir adamla ittifak kurduklarını sadece onlar biliyor ve anlıyordu; bu da Keris'in geleceğine olan inançlarının en az onunki kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu.

O, babası ve Daria sessizce erzaklarını yemek için çadıra girdiler, odadaki fil her geçen saniye daha da büyüyordu, daha fazla gözcü gelmemişti, Maridrinian ordusunun ufukta olduğunu haber veren hiçbir haberci yoktu.

"Vermen gereken bir karar var," dedi babası sonunda. "Her ne kadar yürüyüş halinde olsalar da, Maridrinlilerin şu anda burada olmadıklarını kabul etmeliyiz. Gaspçı çok yakında harekete geçecek ve burada üstünlük bizde olsa da zafer mümkün değil. Nerastis'te neler olduğu hakkında daha fazla bilgi edinene kadar geri çekilmeyi düşünmeliyiz. Kendimize zaman kazandıralım."

Zarrah nefesini verdi, sonra bir nefes daha çekerek çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Eğer geri çekilirlerse, Gaspçı'nın ordusu onları kovalayacak ve güneye doğru daha da uzağa sürecekti. Eğer Maridrinian ordusu yürüyüşe geçerse, takip etmek zorunda kalacaklardı, her gün kaynakları ve moralleri tükeniyordu ve topuklarını kazmadan önce ne kadar dayanabileceklerini merak ediyordu.

"Bu her zaman bir inanç sıçramasıydı, Zarrah," dedi babası yumuşak bir sesle. "Ama artık gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Geri çekilelim ki başka bir gün savaşabilelim."

Bir inanç sıçraması.

Çadır kayboldu ve Zarrah kendini Nerastis'in dışındaki barajın üzerinde, dolusavaktaki boşluğa bakarken gördü, Keris de uzak taraftaydı. Ölüm akıyordu. O sıçramayı ve o zamandan beri sayısız sıçramayı yapmıştı ve şimdi geri dönmeyi reddediyordu.

Dışarıda bir kargaşa oldu ve Zarrah gerildi, gözleri girişe gitti. "Ne olduğuna bakacağım," dedi Daria ve dışarı çıktı.

Zarrah nefesini tuttu, arkadaşı içeri girip başını sallayınca aceleyle bıraktı. "Gaspçı'dan beyaz bayraklı bir haberci," dedi. "Teslim olma şartlarını sunmak için buradalar."

Babası nefesinin altından küfretti ve Zarrah ondan fışkıran hayal kırıklığını hissetti. Ömrünün yarısını Gaspçı'nın düşüşünü takip ederek geçirmişti. İsyanı önderlik etmiş, onu güçlendirmiş, sonra dizginleri ona devretmişti ama iş bu noktaya gelmişti. "Onları içeri getirin."

Daria başını salladı ve bir dakika sonra Saam'la birlikte bir kadın askerle geri döndü.

"Yüzbaşı Sephra," dedi Zarrah başını eğerek. "Uzun zaman oldu."

"Zarrah." Sephra'nın bakışları ağarmış saçlarının halesinin altında soğuktu. Zarrah kendini bildi bileli imparatorluk muhafızlarının üyesiydi ve Welran dışında hiç kimse Gaspçı'ya ondan daha sadık değildi. "Unutulup gitmene izin vermeliydin ama bunun yerine mirasın Valcotta'ya iki yüz yıl sonra ilk iç savaşı getirecek."

"Şartları nedir?" Zarrah yemi yutmayarak sordu.

"Majesteleri İmparatoriçe Petra Anaphora aşağıdaki şartları sunuyor," dedi Sephra. "Eğer yeğeni Zarrah Anaphora kendisini İmparatoriçe'nin teslim etmeyi kabul ederse, meşru yönetime karşı yasadışı bir şekilde ayaklananlara sürgün hakkı verilecek ve Teraford'un güneyine çekilmelerine izin verilecek."

"Yalan," diye tükürdü babası. "Eğer teslim olursanız, sizi zincire vuracak ve sonra da ordusunu üzerimize salacak. Adına bu kadar uzun süre iftira atanların yaşamasına izin vermez, bu onun doğasına aykırı."

Zarrah bunu güneşin doğudan doğduğunu bildiği kadar iyi biliyordu. Ama bunun almaları gereken bir risk olduğunu da biliyordu. Sayıca az oldukları için bu savaşı savaş alanında kazanamazlardı ve Keris ...

Gelmiyordu.

Aldığı her nefeste onu boğmakla tehdit eden ıstırapın yükselen dalgasına karşı mücadele ederek gözlerini sıkıca kapattı, sadece onun sesi düşüncelerinde yankılandı. *Savaş, Valcotta.*

Ama yarattığı plan darmadağın olmuşken nasıl savaşabilirdi ? Her şey Valcottalıları gerçeği anlatacak sayıya ve güce sahip olmasına bağlıydı. İmparatorluk Ordusu'yla savaşmak için askerlere ihtiyacı yoktu; sesini yükseltmek için onlara ihtiyacı vardı. Sözlerini güçlendirmeleri için onlara ihtiyacı vardı ki perdeyi aralayıp tacı giyen canavarı ortaya çıkarabilsin, imparatorluk üniforması giyen tüm erkek ve kadınların kim ve ne için savaştıklarını görmelerini sağlayabilsin.

Gaspçı'nın gerçeği söyleyen herkesi susturmak için bu kadar çaresiz olmasının bir nedeni vardı. Eğer yayılırsa, bunun kendi laneti olacağını .

Yine de kendisinin, Keris'in ve isyancıların yaptığı her şeye rağmen teyzesi bir kez daha onları susturmayı başarmıştı.

Zorbalık kazanmıştı.

Zarrah'ın gözleri odaklıların üzerinde gezindi, onları hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Babası. Daria. Saam. Göğsü sıkıştı, çünkü arkadaşı tüm yolculuğu hentbol yaşağını kaldırmasını imparatoriçe olarak ilk icraatı yapması için ona yalvararak geçirmişti. Odaklanmak için çok aptalca, önemsiz bir şeydi ama bunu bile başaramadığını bilmek gözlerini yaktı.

Hentbol ...

Zarrah kaskatı kesildi, Saam'a bakarken zihninde yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başlamıştı, ancak Saam onun bakışları karşısında kaşlarını çatıştığında an'a geri döndü.

Zarrah Sephra'ya doğru döndü. "Ona şartları kabul ettiğimi söyle."

Diğer kadın gözlerini kırıştırdı, açıkça şaşırılmıştı. "Şimdi benimle gelecek misin?"

Zehrâ başını salladı. "Teyzeme teslim olacağım, sadece teyzeme. Ona benimle Meritt'te buluşmasını söyle. Kasabanın kendisinde değil, stadyumda."

"Hentbol sahası mı?" Sephra'nın burnu kıvrıştı, açıkça Gaspçı'nın oyundan duyduğu tiksintiyi paylaşıyordu. "O zaman bunu bir gösteri haline getirirsin."

"Bunlar benim şartlarım," dedi Zarrah. "Kabul ediyor musun, yoksa aramızda savaş mı çıkacak?"

Sephra uzun bir süre sessiz kaldı; sonra omuz silkti. "İstediğin kadar gösteri yap, Zarrah. Adın yakında unutulacak."

Saam kadına dışarı kadar eşlik ederken Zarrah kendi kendine, *bundan şüpheliyim*, diye düşündü ve babasının yanına gitmeden önce kadının iyice bekledi. "Geri çekilmeye hazır olun. Hiç tereddüt göstermeyin."

"O sadece yalan söylüyor, Zarrah," diye hırladı. "Takip emri verirken bile seni zincire vuracak. Bizi güneye ve Teraford'a kadar kovalayacak. Yaşamamıza izin vermektense sınırı geçebilir."

"Planım işe yararsa, iş noktaya gelmez. Ama eğer , Ter kraliçesinin silahlanmaktan başka çaresi kalmayacak ve güneyde müttefikleri de yok değil. Gaspçı'ya karşı zaferinizi orada bulabilirsiniz."

"Ne pahasına?" diye bağırdı babası. "Ve eğer onun ellerinde ölürsen, bunun sonu ne olacak?" Kızın omuzlarından tutarak onu sarstı. "Bu Keris'in yapmanı isteyeceği son şey. Geri çekileceğiz ama başımızda sen olacaksın İmparatoriçe."

"Bu Keris'le ilgili değil," dedi, bunun doğru mu yalan mı olduğundan emin değildi, çünkü kalbi onun kalbiydi, bu kavganın her yönü ona olan hislerine dönüşmüştü. "Bu haliyle Gaspçı beni öldürmeyecek."

"Buna nasıl inanırsın?" diye sordu. "Ona zarar vermek için yaşayan herkesten daha fazlasını yaptın. Binlerce kişiyi ona karşı kıskırttın. En büyük düşmanının yanında yer alarak ona ihanet ettin. Senden nefret ediyor Zarrah ve umabileceğin en iyi şey hızlı bir ölüm."

"Benden nefret etmiyor." Zehrâ bir elini kalbine bastırdı ve teyzesinin kendisi hakkında ne düşündüğünü hâlâ önemsediyini fark edince şok oldu.

Annesinin ölümünden bu yana geçen yılları silebilse ve teyzesinin ona nasıl destek olduğunu unutabilse ne kadar kolay olurdu? Gözyaşları yanaklarını ıslatırken ve hıçkırıklar vücudunu sararken ona nasıl sarıldığını? Zarrah'ı savaşması, güçlü olması, kendini ve ülkesini savunması için nasıl eğittiğini? Ama her hatıra kaldı. "O beni seviyor."

"O deli orospu sevmeyi bilmiyor!" diye bağırdı babası. "O bir canavar!"

"Belki senin ve benim bildiğimiz anlamda aşk değil," diye yanıtladı Zarrah, "ama benim hakkımda hissettiklerini en iyi anlatan kelime bu. Ve güvenliğimi sağlayan şey benim hakkımda hissettikleri değil, onu bir zamanlar gibi sevmeme olan ihtiyacı. Bir zamanlar yaptığım gibi ona bir kurtarıcı, *bir anne* olarak tapmamı istiyor. Onun saplantısı *benim* ve beni ömrümün sonuna kadar kilit altında tutması gerekse bile bunu yapacaktır çünkü bir daha asla onun olamayacağımı kabul etmekten acizdir."

"Bu delilik." Babası parmaklarını şakaklarına bastırarak ondan uzaklaştı. "Bunu kabul edemem. I
olmaz."

"Bu senin seçimin değil."

Daria'nın bakışlarıyla karşılaştı, diğer kadın tüm konuşma boyunca çadırın köşesinde sessizce durmuştu. "Hazırlan." Daria dişlerini sıktı. "Lanet olsun, Zarrah." Başını sertçe salladı. "Keris bunu yapmaman için sana yalvarırdı ve keşke burada olsaydı, seni mantıklı düşünmeye ikna ederdi."

"Ben Valcotta İmparatoriçesiyim," diye cevap verdi Zarrah. "Benim iradem bana , Maridrina Kralı'nın değil."

Kalbimin aksine.

Sessizlik uzadı ve Zarrah'ın göğsünde buna dair bir korku yükseldi. Tüm planlarına rağmen, iş her zaman olduğu gibi yine savaşa ve ölüme varacaktı. Onlara kendisine güvenmelerini söylemek istedi ama bu onun inanç sıçramasıydı, onların değil ve tereddüt etmeden geri çekilmelerine ihtiyacı vardı.

Daria yavaşça başını eğdi. "Eğer isteğiniz buysa, öyle olsun Majesteleri." Gitmeye başladı ama Zarrah arkadaşının kolunu tutarak onu kendine çekti. "Benim için onlarla ilgilen. Sakin pes etme."

Daria gözlerini ovuşturarak başını salladı ve çadırdan çıktı.

"Lütfen bunu yapmayın."

Babasının sözleri üzerine Zarrah arkasını döndü. "Pes etmeyeceğim," dedi. "Bu son değil."

"O zaman neden seni kaybediyordum gibi hissediyorum?" Omuzları çöktü ve Zarrah yeniden bir araya geldiklerinden beri ilk kez babasının yaşını gördü. Yıpranmış cildini ve gri saçlarını, ellerindeki yaşlılık lekelerini gördü. Yorgunluğunu.

"Seni benden almasına bir kez izin verdim," dedi. "Şimdi seni tekrar almasına izin mi vereceğim?"

Zarrah da aynı kaybın ağırlığını hissediyordu. O onun babasıydı ama ona dair sahip olduğu tek şey çocukluğundan kalma soluk anılardı. Ona göre o bir hayalet ve komutandı, henüz babası değildi ve bunu değiştirmek için zamanı olmasını tüm kalbiyle diledi.

Hâlâ olması için dua ettim.

"Bu sefer beni götürmüyor," diye cevap verdi Zarrah sonunda. "Kendi irademle gitmeyi , çünkü bunun halkımız için doğru seçim olduğuna inanıyorum. Ben... Ben hâlâ bunu kazanabileceğime inanıyorum, baba."

"Nasıl?"

Yanlış umut vermek istemediği için tereddüt etti. "Valcotta'ya inanıyorum. İnsanlarına. Seçme şansı verilirse, gelecek için doğru olanı yapacaklarına inanıyorum."

Babası gözlerini kaçırdı ve Zarrah'ın göğsü çöktü. Bunca yıl savaştıktan sonra, uğruna savaştığı insanlara inancı kalmamıştı.

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, değilsin," diye karşılık verdi, her şeyden çok ürkmüştü. "Asileri buradan için sana ihtiyacım olmasının yanı sıra, benimle gelmen intihar olur. Seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

"İki kez senin yerine isyanı seçtim," dedi. "Bunu üçüncü kez yapmayacağım."

Zarrah'ın gözleri parladı. "Peki ya sana emredersem?"

"Beni bağlatıp bir ata bindirmeniz gerekecek," dedi. "O zaman bile senin peşine düşmem an meselesi olur kızım."

Onu durduramayacağı doğrudu. İsyanıcılar ona İmparatoriçe diyebilirdi ama bunca yıldır peşinden gittikleri kişi onun babasıydı ve onu serbest bırakmayacaklarını düşünecek kadar aptal değildi. "Sadece stadyuma ulaştığımızda saklanacağına söz verirsən. Ve bu işe karışmayacağına yemin edersen."

Çenesi ileri geri hareket etti ama başını salladı.

Zarrah derin bir nefes aldı. "O zaman bırak da . Fazla zamanımız yok."

Arabaları ve atları yüklemek için çabalayan bir kampı, Daria'nın dikkatli gözleri altında emirleri bağırarak yüzbaşları ve teğmenleri geride bıraktılar ve onları terk etmek Zarrah'ı öldürdü. Onları zafer vaadiyle buraya getirmişti ama daha savaş başlamadan kuyruklarını kıstırmışlardı.

Geleceğine .

Yanılmışım.

Göğsünden titreyen bir nefes çıktı ve Zarrah atını daha da hızlandırarak ikinci güneşinin altında stadyuma doğru yola koyuldu.

"Neden Meritt?" diye seslendi babası, dörtlüye koşan atını bineğinin yanında dizginleyerek.

"göstereceği takdir edecektir," diye karşılık verdi. "Teslimiyetimi herkesin görmesini sağlamak hoşuna gidecektir."

Ve onun bu anın tadını çıkarmasını istiyorum, diye düşündü sessizce kendi kendine.

Uzakta yüksek bir yapı belirdi ve Zarrah atını yan yoldan terk edilmiş hentbol stadyumuna doğru yönlendirdi. İki ucunda üçgen pavyonlar bulunan iki uzun paralel duvardan oluşuyordu. Annesinin yanında o tribünlerde oturup, oyun ustalarının her iki uçtaki pavyonlardan oyunculara komutlar vermesini izlemesinin üzerinden bir asır geçmişti, sesleri o kadar yüksekti ki sanki tanrılar tarafından oynanan bir oyun gibiydi. Bunun büyüsunü hatırlıyordu. Karşılaştığı tüm zorluklara rağmen neşe bulabilen annesinin tezahürat yaparken yüzünde beliren sevinci hatırladı.

Sonun buraya gelmesi doğrudu.

Atını doğru köşkünün yanında dizginleyen Zarrah attan indi. Babası aynısını yaptı ve birlikte basamakları tırmanarak devasa köşke girdiler. İçinde durduğu taş odanın köşelerinde kir ve döküntüler birikti, tek mobilya oyun ustalarının stratejilerinin sayfalarını dayadıkları taş masaydı, bir zamanlar burayı süsleyen diğer tüm ziynet eşyaları uzun zaman önce alınmıştı.

"Büyükbabamın annemi varisi ilan ettiği belgeye ihtiyacım var," dedi, babasının yolculuk boyunca bu belgeyi hep yanında biliyordu.

"Neden?"

"Çünkü bunu gördüğünde artık bana yalan söyleyemeyeceğini anlayacak."

Tereddüt etti, sonra iç cebinden balmumuyla sarılmış kâğıdı çıkarıp Zarrah'a uzattı. "Bunu iyi . Gerçeğe dair elimizdeki tek kanıt bu."

Onu kendi cebine soktu, sonra yanında getirdiği küçük lambayı masanın üzerine koydu ve hızla yaktı o.

"Geliyorlar," dedi babası, ama bu uyarı gereksizdi, çünkü Zarrah İmparatorluk askerlerini duyabiliyordu. Ordu yürüyor. Elleri buz gibiydi ama alnında boncuk boncuk ter vardı. "Gitmen gerek," dedi. "Onlar gelmeden ve çok geç olmadan." Tartışmaya hazır olduğunu görünce ekledi: "Benim imparatoriçe olduğuma ya inanırsınız ya da inanmazsınız baba. Şimdi söyleyeceğiniz şey, bir hükümdar olarak bana ne kadar inandığınızı gösterecek."

Babası kederli bir nefes çekti. "Sen de annen gibisin. Tıpkı onun gibisin." Zehrâ cevap vermedi, sadece bekledi.

"Sana güveniyorum," dedi sonunda, aralarındaki mesafeyi kapatıp onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Ve seni çok seviyorum kızım. Bunu bil."

Zehrâ duygularına hâkim olmak için dudağını ısırıldı. "Acele et."

Elini kalbine bastırdı. "İyi şanslar, Majesteleri."

Ordu yaklaştı ve Zarrah beyaz bir kumaş parçasını pavyonun önündeki apliklerden birine tutturmak için harekete geçerken, babası atları almak için merdivenlerden aşağı koştu. Birine bindi, diğerinin dizginlerini tuttu ve dörtlüye stadyumun dışına çıktı. Son belirsizliğin de ortadan kalkmasıyla göğsü rahatladı ve beklemek için omuzlarını dikleştirdi.

Çok uzun sürmedi.

Gözcüler stadyuma doğru temkinli bir şekilde ilerliyor, gözleriyle tehditleri arıyorlardı. Bir tanesi temkinli bir şekilde yaklaştı ve atını merdivenlerin dibinde durdurdu. "Silahlarınızı bırakın ve teslim olun," diye bağırıyordu.

Bıçağını çıkaran Zarrah, jiletin ucunu şahdamarına bastırdı. "Gaspçı'ya teslim olacağım, başka kimseye değil."

Adamın çenesi gerildi ama atını geri Zarrah'ın teyzesinin kendisine zarar verilmemesini emrettiğine dair inancını doğruladı.

Güneş batıya doğru alçalmaya başlarken ordunun daha büyük bir kısmı stadyuma doğru ilerledi, erkekler ve kadınlar uzun gölgeler oluşturdu. Zehrâ'nın eli bıçağı boğazında tutmaktan titriyordu ama askerlerin eline geçmesin diye kıpırdatmaya korkuyordu. Bu da tüm bunları boşa çıkaracaktı.

Ya gelmezse?

Ya onun hisleri hakkında yanılıyorsam?

Düşünceler Zarrah'ın kafasının içinde hızla akıp gidiyordu ve kıyafetlerinin terden ıslanması ve midesinin endişeden düğümlenmesi uzun sürmedi. Savaşlarını bu şekilde vermiyordu. Onun gücü savaşmak ve öldürmekti, hile ve manipülasyon değil, ama Keris ona bir şey öğrettiyse, o da bazen zafere giden şiddete başvurmaktan daha iyi yollar olduğuydu.

Keşke burada olsaydın, diye fısıldadı sessizce, bakışlarının kısa bir süreliğine gökyüzüne kaymasına izin vererek. *Sana ihtiyacım var. Hayır, yok,* diye cevap verir gibiydi gökyüzü ve gözleri yandı.

Davul sesleri aniden havayı doldurdu ve Zarrah gerildi. *Geliyor.*

Askerlerin safları davulcuların geçmesine izin vermek için ayrıldı ve ardından Gaspçı görüldü. Gümüş ve leylak renkleriyle bezenmiş büyük beyaz bir ata binen teyzesi yavaşça köşke yaklaştı, ifadesi okunamıyordu. Zırh giymişti, belinde bir kılıç ve eyerindeki kancaya asılı küçük bir kalkan vardı. Her zaman orduları zafere götüren bir savaşçıydı.

Gaspçı atını merdivenlerin dibinde durdurdu. "Mantıklı düşünmeye başlaman beni memnun etti, sevgilim. Silahlarınızı bırakın ve buraya gelin ki tüm bunları geride ."

"Hayır."

Gaspçı başını eğdi, gözleri kısıldı. "Bunu kazanamazsın Zarrah. İnancını bir adama, bir Maridrinian'a, bir *Veliant*'a bağladın ve şimdi bunun sonuçlarını görmelisin. Tek başınasın çünkü inancını hak etmeyen birine . Kendi tacını bile hak etmeyen birine, çünkü onu Nerastis'te Welran'a teslim eden kendi ordusu, kendi halkıydı. Keris Veliant seni hayal kırıklığına uğrattı, sevgilim."

Tanrım, hayır. Keder göğsünü doldurmuş, onu boğmakla tehdit ediyordu ama Zarrah omurgasını dik tutmaya zorladı. Ağlama zamanı, acı çekme zamanı daha sonraydı.

"İnancım boşa çıkmadı," diye seslendi Zarrah. "Birinin davası uğruna savaşırken ölmesi başarısızlık değildir."

"O ölmedi." Gaspçı'nın ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Welran'ın emri onu bana canlı getirmektir."

Zarrah'ın kalbi hızla çarptı, sonra da midesine indi. Keris yaşıyordu. Yaşıyordu ama bu yaratığın tutsağıydı. Ölüm daha büyük bir merhamet olabilirdi. "Ne amaçla?"

"Onun sonu, çektiğiniz tüm acıların onun yüzünden olduğunu anladığınız andır."

Dehşet Zarrah'ın damarlarında dolaşıyordu çünkü Gaspçı daha önce başına gelecekleri biliyordu: "Ordum isyancı güçleri kuşattı. Her biri kraliyete ihanet eden birer Veliant piyonu ama efendilerini mahkûm ettiğinizde suçlarını affedeceğim. kınadığınızda."

Keris ve isyancılar arasında bir seçim. Onların hayatına karşılık kendi hayatı. "Ya reddedersem?"

"O zaman isyancılar idam edilecek," diye Gaspçı. "Ve fare de, siz onun üzerinizdeki kontrolünden kurtulmaya razı güne kadar tutsak olarak tutulacak."

Zarrah boğazından yükselen yanmayı yuttu, dizleri aniden onu ayakta tutamayacak kadar güçsüz hissetti. Boynunda bir acı patladı ve derin bir nefes çekerek kendini yaraladığını fark etti. Küçük kan damlacıkları boğazından aşağı aktı ama bıçağını indirmek yerine, elini sabitlemek için derin bir nefes aldı. Planı hâlâ işliyordu. "Onun sende olduğunu nereden bileceğim? Boş bir elle pazarlık yapmadığını nereden bileceğim?"

"Bilmiyorsun, ama bunun ne önemi var ki? Halkının hayatı ile kukla efendinin hayatı arasında seçim yapmak kolay olmalı, sevgilim."

Öyle olmalıydı, ama değil.

"Şimdi seçimini yap," dedi Gaspçı. "Ya da seçim senin için yapılacak ve her ikisi de olacak. Valcotta'ya ülkenize ve halkınıza sevgilinizden daha çok değer verdiğinizi kanıtlayın."

Zehrâ kaskatı kesildi, çünkü Gaspçı sanki onun aklından geçenleri okumuştı. Bu kadar çok tanıgın önünde Keris'i seçerse tüm güvenilirliğini kaybedecekti. Çünkü kim sevgilisinin hayatını halkıninkinden üstün tutan bir imparatoriçeyi isterdi ki?

Herkesi kurtaramazdı. Seçim yapmak zorundaydı.

Boğazı kelimeleri boğmaya, dili olduğu yerde donup kalmaya çalıştı ama Zarrah'ın sesi netti: "Ben halkımı seçerim."

Gaspçı dizginlerini bıraktı ve bir elini kalbine bastırdı. "Doğru seçimi yapacağınızı biliyordum." Başını çevirerek Sephra'ya işaret etti. "Welran'la buluşmaları için kuzey yoluna atlılar gönder. Ona yolun kenarındaki farenin bağırsaklarını deşmesini, sonra da leş yiyicilerin ziyafet için onu leş olarak bırakmasını söyle."

Sephra selam verdi ve Gaspçı'nın dikkati tekrar Zarrah'a yöneldi. "Sana bunu izletecek kadar zalim olmayacağım. Sıçan varoluştan kaybolacak ve zamanla bunların hiçbiri olmamış gibi olacak."

Sephra'nın stadyumdan ayrılışını izlerken Zarrah'ın yanağından sıcak bir gözyaşı süzüldü. Onu öldürmüştü. Onu öldürmüş ve bunu yaparken kendi kalbini de söküp atmıştı. Onur ve görev onu ileriye taşıyabilirdi ama asla iyileşemeyecekti. Ve kesinlikle asla unutamayacaktı.

"Bıçağı bırak," dedi Gaspçı. "Bana gel ve bu çetin sınavdan birlikte çıkalım." "Henüz değil," diye cevap verdi Zarrah. "Önce seninle konuşmamız gereken meseleler var."

Sessizlik uzuyordu, tek ses askerlerin ayak sesleriydi. Atların toynaklarının tepinmesi. Gaspçı nefes verdi ve bunun yapmak istediği bir konuşma olmadığı yüzünden okunuyordu. Ama sonra başını eğdi. "Nasıl isterseniz. Bıçağı bırak, ben yukarı geliyorum."

"Güven kazanılmalı teyze," diye cevap verdi Zarrah. "Askerlerine geri çekilmelerini söyle, ben de bıçağımı atayım."

Gaspçı'nın dudaklarından kızgınlık dolu bir nefes çıktı ama o keskin bir hareket yaptı. "Bir düzine metre geri çekilin ama" -Zarrah'a uzun uzun baktı- "bir tuzağa karşı dikkatli olun."

"Daha uzağa," diye sordu Zarrah, kalbi küt küt atıyordu çünkü teyzesi onun bir şeylerin peşinde olduğunu hissetmişti, gözleri şüpheyle parlıyordu. "Bu konuşma seninle benim aramda."

Gaspçı tereddüt etti, sonra başını salladı ve çok geçmeden askerler sahanın aşağısına doğru çekilmeye başladı. Bir saldırı olursa teyzesinin yardımına koşabilecekleri kadar yakın ama teyzesinin duyulma korkusu olmadan rahatça konuşabileceği kadar da uzaktı.

Zarrah gülümsedi ve bıçağını asasıyla birlikte stadyumun çimlerine fırlattı. Ellerini kaldırarak, "Silahsızım" dedi.

"Silahsız olamayacak kadar iyi eğitilmişsin," diye cevap verdi Gaspçı. "Masanın öbür tarafına geç sevgili dostum."

Benden korkuyor.

Zarrah başını sallayarak pavyonun merdivenlerini tırmandı, oyun yöneticisinin pozisyonuna geçti ve ardından Gaspçı'nın taş levhanın karşı tarafında durmasını bekledi.

Tuzak bozulmuş, çelik pençeler aşağı inmişti ama Gaspçı henüz yakalanmamıştı.

"Eğer güven olacaksa, teyze, dürüstlük olmalı. Bu da gerçeği senin ağzından duymam gerektiği anlamına geliyor."

Gaspçı'nın gözleri kısıldı. "Hangi gerçeği sakladığımı düşünüyorsun?" "Annemin kaderi hakkındaki gerçeği."

Sessizlik.

Gaspçı'nın yüzünde hiçbir değişiklik yoktu ama Zarrah kafasının içinde dönen çarkları hissedebiliyordu. Hesaplama. Canavar olabilirdi ama gerçek doğasını çok uzun zamandır saklayan zeki bir canavardı. kalması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Bu da Zarrah'ın dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Sen de oradaydın, Zarrah. Silas Veliant'ın Aryana'yı katledişini kendi gözlerinle gördün. Onu leş kargalarının ziyafet çekmesi için çarmıha gerdiğini ve kanının çarmıhın dibinde senin üzerine yağdığını izledin. Beni dörttnala villaya girerken izledin. Seni çözmemi izledin. Sana intikam sözü verdiğimi duydun."

"Doğru," diye cevap verdi Zarrah, gözlerini Gaspçı'nın kilerden ayırmamaya ve ötesine bakmamaya zorlayarak. "Ama Silas orada olduğumuzu nereden biliyordu?"

"Magpie'in casusları. Her ne kadar iğrenç bir yaratık olsa da, Serin değerli bir casus şefiydi."

"Gerçekten de öyle. Gerçi Serin kendi Keris'e, annemle benim villada korumasız olduğumuzu ortaya çıkaranın sen olduğunu söylemiş. Silas'ı suikastçınız olarak kullandınız, o da bundan çok memnun oldu."

"Yalan!" Gaspçı avuçlarını taş levhaya vurdu ve Zarrah kendisine rağmen irkildi. "Yalanlar! Gözlerini onun manipülasyonlarına açmak yerine, her seferinde farenin söylediği her şeyi gerçek olarak kabul ediyorsun."

"Keris yalan söylemiyordu."

Gaspçı. "buna inanın ama eğer durum buysa, Serin tarafından kandırılmış demektir."

"sanmıyorum." Zarrah terden sıırıslam olmuş avuçlarını masanın üzerine bastırdı. "Keris'le benim sevgili olduğumuza dair haber gönderdiğinde ona inanmanın nedeni buydu. Onunla aranızda bir anlayış, suç ortaklığıyla pekiştirilmiş bir güven vardı." Gaspçı'nın sesi öfkeyle titreyerek, "Yanıltılmışsınız. Ben küçük kız kardeşimi sevdim. Bana karşı yaptığınız tüm kötülüklere rağmen sizi tüm kalbimle seviyorum. İkinizi birden görmek için ne sebebim olabilir ki? öldürdün? Ne kazanacaktım ki?"

Elini masadan kaldıran Zarrah pelerininin cebine uzandı ve büyükbabasının annesini varis olarak ilan ettiği fermanın kopyasını çıkarıp masanın üzerine koyarken sesini alçalttı. "Çünkü annem Valcottan İmparatorluğu'nun gerçek varisiydi."

Gaspçı'nın gözleri yıllanmış belgeyi taradı. İmza. İmparator'un yüzüğünün basılı olduğu mühür. "Size sahte bir belge verilmiş."

Sayfayı almak için uzanarak sözlerini yalanladı ve Zarrah onu çekti. "Hiç sanmıyorum teyze."

Gaspçı'nın yüzünde öfke alevlendi, ancak bir kalp atışında kayboldu. "Buraya teslim olmaya mı geldin Zarrah? Çünkü bu pek de teslim olmaya benzemiyor."

"Gerçek için geldim."

"Yine de yalanlara inanmaktan memnun görünüyorsunuz."

Zarrah bir zamanlar annesi gibi sevdiği bu kadına baktı. Onun kurtarıcısı ve kurtuluşu. İlk kez, Gaspçı'nın kendi yalanlarına inandığını, kendi gerçek yanılması içinde yaşadığını fark etti. "Büyükbabam, İmparator Ephraim Anaphora, saltanatının sonlarına doğru, Sonsuz Savaş'ın sona erdiğini görme arzusunu dile getirdi. Maridrina ile barış için çalışacaktı, çünkü katliamdan bıkmıştı. Binlerce çocuğun yetim büyümesinden bıkmıştı. Şiddetten bıkmıştı. Bu yüzden, savaşı kimliği haline getirecek kadar yaşayan ve nefes alan kızına, yani sana varis olarak isim vermek yerine, küçük kızına isim verdi. Annem Aryana da onun gibi düşünüyordu ve barışı her şeyden çok istiyordu. Yine de babanın isteklerine boyun eğmek yerine, onun niyetini öğrendiğinde, ordudaki sana sadık subayları bir araya getirdin ve tacı gasp ettin. Baban öldüğünde, deklarasyonun imzalanmasına tanıklık eden herkesi öldürttün, sonra da belgenin kendisini yok ettin, ikincisinin annemin elinde olduğunu fark etmedin."

Gaspçı tepki vermedi, sadece soğuk ve hesapçı gözlerle ona baktı. "Küçük hikâyeni bitirdin mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Zarrah. "Ben değilim. Annem tacı korumak için öldürmeye hazır olduğunuzu biliyordu, bu yüzden iktidara yükselişinizi kabullenmiş gibi yaptı ve sizi kamuoyu önünde destekledi. Ama özelde, o ve kocası, babam, destekçi kazanmanın ilk adımlarını attılar. Güneye gidip savaşın sona ermesini isteyenleri bir araya getirebilmek için babamın ölümünü birlikte uydurdular ve Valcotta'nın gerçek hükümdarı olmadığının ilk tohumlarını ektiler. Bir şekilde onun planlarını öğrendiniz ve ona suikast düzenlediniz. Ve benimkini de, çünkü ben onun varisiydim. Silas Veliant'ın kan fırsatını kaçırmayacağını çok iyi bildiğin için, annemle benim Nerastis yakınlarında ne zaman ve nerede dair ayrıntıları Maridrinian casusluk şefine verdin."

Gaspçı başını salladı. "Bunlar Keris Veliant'ın sizi bana karşı kıskırtmak için söylediği yalanlar."

"Beni sana karşı kıskırtan gerçek bu." Zarrah çenesini kaldırdı. "O villaya ikimizin de öleceğine inanarak gitmiştin ama benim hâlâ hayatta olduğumu görmek ne büyük bir şoktu. Askerlerin seni izlerken beni öldüremezdin ama doğrusu seni durduran şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Sanırım kapılardan geçerken sana bakışındı, sanki dünyada senden başka kimse yokmuş gibi. Ve beni kendinin yapabileceğini fark ettin. Beni kendi suretinde yetiştirebileceğini, senin savaşlarında savaşıp onurunu koruyabileceğimi, sana bir tanrıça gibi tapabileceğimi ve bu yüzden her kusuruna kör olabileceğimi. Beni mükemmel bir varis yapabiliyordun, çünkü bu sadece benim doğuştan hakkım değildi, aynı zamanda yükseleceğim gün geldiğinde, tahtta senin ikinci bir gelişin oturuyor gibi olacaktı. Ben senin *ölümsüzlüğündüm!*"

Gaspçı irkildi ve Zarrah dişlerini gösterdi. "Ama sonra Keris'le tanıştım. Bir şeyin beni senin düşünce tarzından uzaklaştırdığını biliyordun ve savaşmaya çalıştın. Onunla bir şey yapmamı yasakladın. Ama artık çok geçti. Zihnim senin kontrolünden çıkmıştı. Bunu biliyordunuz, bu yüzden beni kurtarmaya çalışmadınız, muhtemelen Silas'ın sarayının kapılarından içeri girdiğim anda beni öldüreceğini düşündünüz. Ama Silas Veliant da bir oyun ustasıydı *teyze* ve beni neden hayatta tuttuğunu anlıyorum. Senin öfkeni kıskırtmaktan korktuğu için değil, bana gerçeği söyleyeceği için *altına* bildiği için."

Ordu huzursuzca yer değiştiriyordu ama Zarrah gözlerini Gaspçı'nın yüzünden ayırmadı, çünkü halasının arkasını dönüp tuzağın pençelerinin inişini görmesini göze alamazdı.

Henüz değil.

"Silas bunu pek çok kez ima etti, babamın güneydeki isyanın komutanı olduğunu biliyordu ve şimdi geriye dönüp baktığımda beni öldürmeye hiç niyeti olmadığını düşünüyorum. Eninde sonunda seninle ilgili gerçeği öğrenmemi sağlamak ve sonra da beni babama katılmam için serbest bırakmak onun planıydı, çünkü Valcotta'nın iç savaşa dönmesinden daha iyi bir darbe vurma yolu olabilir miydi?"

"Ve sen onun hayalini gerçekleştirdin," diye tükürdü Gaspçı. "Valcottalılar Valcottalılara karşı, oysa birlik olup kuzeye, şeref ve zafere bakmalıyız. Eğer Maridrina'ya yenilsek, bu *senin* olacak, sevgilim."

"Ben senin sevgilin değilim!" Gözyaşları Zarrah'ın yanaklarından aşağı döküldü. "Ben senin değilim ve bir daha senin olabilmek için binlerce kez öleceğim. Barış için bir şansımız vardı. Savaş sona erdirmek için bir şans, çünkü Keris bunun için savaşıyordu ve sen onu öldürdün."

"Hayır, Zarrah," diye yanıtladı Gaspçı. "Onu *sen* öldürdün."

O öldürmüştü. Ve ruhu bundan asla kurtulamayacaktı.

Zarrah sonunda gözlerinin canavarinkilerden ayrılmasına izin verdi.

İmparatorluk askerlerinin denizine baktı ve kalbi asla bütün olmayacak olsa da doğru seçimi yaptığını biliyordu. Onu kaybetmek boşuna olmayacaktı.

"Yaratıcı bir hikâyeye uydurmuşsun," dedi Gaspçı. "Ama ne amaçla? Kaybettiniz. Keris Veliant yakında kargalar için et olacak. Zavallı ordun avucumun içinde. Bütün bunlardan ne kazanacaksın?"

"Bana bunun gerçek olduğunu itiraf etmeni istiyorum," dedi Zarrah. "Bana itiraf et, ben de bu kâğıt parçasını, suçlarına dair bu son somut gerçeği yakayım. Reddedersen ordunun içine dalar, hikâyemi haykırır ve

Siz beni indirmeden önce elimden geldiğince çoğuna kanıt sunacağım."

Gaspçı gözlerini gökyüzüne dikti. "Sana inanacaklarını mı sanıyorsun, kızım?"

"Bazıları olacak," diye yanıtladı Zarrah. "Ve onlar seni yok edecek cehenneme yavaş yavaş alevlenen kor olacaklar. O yüzden seç teyze."

Sessizlik uzadı ve Zarrah stadyumdaki hiç kimsenin kıpırdamadığına yemin etti. Kimse nefes almıyordu.

"İyi," diye cevap verdi Gaspçı. "Nasıl istersen öyle olsun. Gerçek bu. Söylediğin her şey gerçek." Bir bıçak çekerek ekledi: "Şimdi yak onu, yoksa iki adım bile gidemeden boğazını keserim."

Önündeki küçük lambayı çeken Zarrah, belgenin köşesini aleve doğru bastırdı. Geriye sadece kül ve erimiş balmumu ile birlikte Gaspçı'nın yüzündeki gülümseme kalana kadar ateşin onu tüketmesini izledi. Masaya doğru eğildi ve işlediği suçların son kanıtı da yok olunca canavarın sesi serbest kaldı. "Ben hükmetmek için yetiştirildim. En büyük ve en güçlüydüm ama babam hayatının son günlerinde bana sırt çevirdi ve anneni varisi ilan etti. Valcotta'nın ihtiyacı olan *imparatoriçenin* o olduğunu söyledi. Ama ben gerçeği gördüm. Bizi zayıflatacağını gördüm ve bunun olmasına izin vermeyi reddettim. Onu o zaman öldürmeliydim ama onu çok seviyordum ve o da memnun görünüyordu. Sonra bana karşı komplo kurduğunu öğrendim ve buna izin veremezdim. Valcotta'yı güçlü kılmak için o kadar çok mücadele etmiştim ki, onu parçalamasına izin veremezdim. Bana başka seçenek bırakmadı. Tıpkı şimdi senin bana başka seçenek bırakmadığın gibi. Her şey bitti Zarrah."

"Hayır," diye cevap verdi Zarrah, İmparatorluk Ordusu'nun şok olmuş ve öfkeli yüzlerinden oluşan denize bakarken, tıpkı stadyum inşaatçılarının amaçladığı gibi her biri konuşmanın her kelimesini duymuştu. "Daha yeni başladı."

Bağırışmalar havayı doldururken, adalet talep eden sesler yükselirken Gaspçı döndü, yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Nasıl.." "Sanırım bu şah mat Petra," diye mırıldandı kadife bir ses, sanki hiçbir yerden ve her yerden geliyormuş gibi hemen. "Barışın şampiyonu günü kazandı."

Stadyumun uzak tarafında, karşı pavyonun gölgeleri arasından zırlı bir asker belirdi. Miğferini çıkararak sarı saçlarını ortaya çıkardı, yüzünün görüntüsü neredeyse Zarrah'ı dizlerinin üzerine çökertecekti.

"Sen öldün!" Gaspçı çığlık attı. "Pis ordun seni teslim ettikten sonra Welran seni öldürdü!" Ve sonra kendini hatırlamış gibi görünerek ekledi, "Yakalayın onu!"

"Bağırmana gerek yok Petra," diye cevap verdi Keris. "Bunlar Meritt'in fısıldayan kortları, oyun ustalarının sesleri bir itiraftan daha yüksek olmasa bile her oyuncu ve her seyirci tarafından duyulabilecek şekilde mükemmel bir şekilde tasarlanmış. Dâhiyane bir yapı, gerçi anladığım kadarıyla birkaç yıl önce hentbolu *değersiz bir uğraş* olduğu için yasaklamışsınız. İyi bir arkadaşım bunun için sizi asla affetmedi."

Keris merdivenlerden inmeye başladı ve Gaspçı bağırdı, "Yakalayın onu! Bu Maridrina Kralı! O bizim düşmanımız, bizi yok etmeye geldi!"

Askerler onu görmezden gelerek Keris'e yol açmak için ayrıldılar.

"Nerastis'teki ordumun adamlarıyla anlaşma yapması için Welran'ı göndermekle akıllılık ettin. Vencia'da olanlardan dolayı suçluluk duyuyorlardı ve sadece birinin suçu üstlenmesini değil, aynı zamanda bunun tekrarlanmasını engellemeyi de istiyorlardı," dedi Keris, yanından geçtiği askerlere başını sallayarak. "Ama eşlerinin, kız kardeşlerinin, annelerinin ve kızlarının bu konuda ne söyleyeceklerini hesaba katmadınız. Maridrinli kadınların evlilik bıçaklarının zayıf oldukları ve kullanamadıkları için köreldiğine dair yanlış bir inanış var. Bu bir yanılgıdır. Maridrina'nın kadınları krallığın kalbini koruyan kalelerdir ve karşılaştığınız ilk silah onlar olmasa da son silah onlar olacaktır çünkü bıçakları en keskin kenara kadar keskinleşir. Siz kalbe saldırdınız ve korkarım ki bunun sonucunda Welran'dan geriye onu size geri vermeme yetecek kadar bir şey kalmadı."

Gaspçı sallanarak dengesini sağlamak için masanın kenarına tutundu. "Yakalayın onu! Ne yaptığını duymuyor musunuz? Welran'ı öldürdü!"

Zarrah nefesini tuttu ama Keris stadyumun ortasına doğru yavaşça yürürken askerlerden hiçbiri ona karşı kıpırdamadı. "Gelmiş geçmiş en zeki kadın olan teyzem Coralyn bana zaferin sırrının en keskin kılıca, en güçlü kola ya da en keskin zekâya sahip olmak değil, rakibini tanımak olduğunu öğretti. Zarrah Anaphora'yı tanıyan herkes onun Valcottan'ı Valcottan'la karşı karşıya getirmeden önce kendi silahının üzerine düşeceğini bilir, ama sen buraya tam da böyle bir dövüş için geldin. Muhtemelen bunun kazanabileceğin bir savaş olduğunu bildiğin için, oysa gerçeklerin savaş kaybetmeye mahkûm olduğun bir savaştı."

Artık stadyumun orta noktasına ulaşmıştı, batan güneşin ışıkları zırhındaki çeliğin üzerinde parlıyordu ve Zarrah hâlâ onun hayatta olduğuna inanmakta güçlü çekiyordu. Burada olduğuna.

Kazandıklarını.

"Kibir herkesin çöküşüdür Petra," diye devam etti Keris, "seninki gibi. Zaferden o kadar emindiniz ki ordunuzu ikiye böldünüz, yarısını Zarrah'ın *teslim* oluşunu izlemek için buraya getirdiniz, diğer yarısını da isyancı ele geçirmek için gönderdiniz. İkincisi, size bildirmekten memnuniyet duyuyorum ki, isyancılar ile Maridrina ve Ithicana'nın birleşik güçleri arasında kaldıklarını fark ettiklerinde hızla teslim oldular. Ordunuzun diğer yarısına gelince

..." Durakladı ve etrafına bakındı. "Soruyorum, Valcottan İmparatorluğu'nun gerçek varisi Zarrah Anaphora'ya bağlılık yemini edecek misiniz, yoksa Gaspçı için savaşmaya devam mı edeceksiniz?"

Zarrah'ın durduğu köşke geri döndü ve gözleri kilitlendiğinde Zarrah'ın nefesi kesildi. Ölümün bile onu durdurmaya gücü yetmeyeceğini bilmeliydi.

"Bu çılgınlık!" Gaspçı, masayı Keris'le arasında tutmak istercesine masanın arka tarafına doğru geldi. "Yakalayın onu! Bu bir emirdir. Dinlemeyenler haince öldürülecek. Köpeklerle yem olacaklar!"

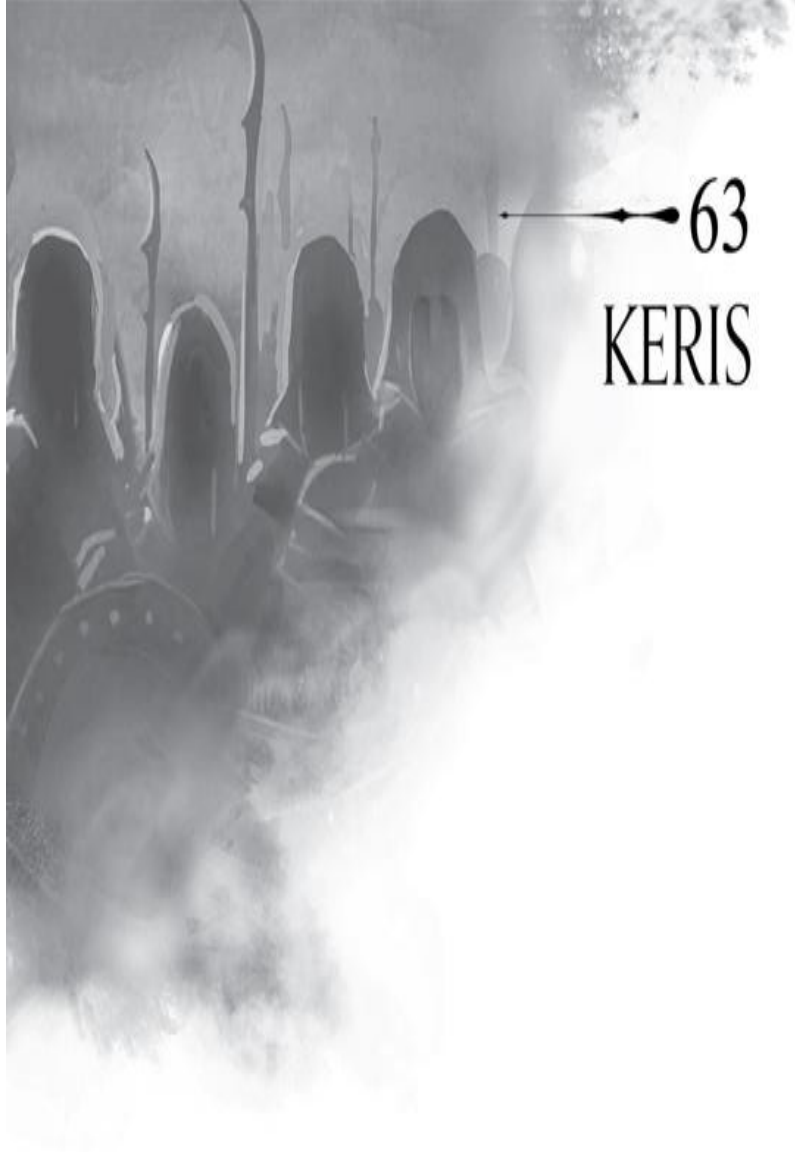
teker değil, İmparatorluk Ordusu'nun askerleri ellerini kalplerine bastırarak dizlerinin üzerine çöktüler. Sonra, Zarrah'ın şokuna rağmen Keris diz çöktü. "Ailemin kanı üzerine, Maridrina Kralı olarak, Zarrah Anaphora'ya hayatım ve kılıcım üzerine yemin ederim. Maridrina ve Valcotta arasında şimdi ve sonsuza dek barış olsun."

"Hayır," diye fısıldadı Gaspçı, sonra da "Hayır!" diye bağırdı.

"Senin gerçekte ne olduğunu görmem uzun zamanımı aldı," dedi Zarrah sessizce. "Ama artık gözlerim açık. Onları de öyle."

Gaspçı hareketsiz kaldı; sonra, "Eğer benim değilsen, o zaman kimsenin olmayacaksın," dedi.

Zarrah'ın anlaması bir kalp atışı kadar uzun sürdü, Keris'in çılgık çılgıca uyarısı kulaklarını doldururken Gaspçı'nın bıçağı boğazına dayandı.

63 KERIS

Üç tı metre öteden bile Keris değişimi gördü. Kalbinin teklemesine ve adrenalinin damarlarında dalgalanmasına neden olan bir basınç dalgası gibi göğsünde hissetti.

Petra'nın Zarrah'a sırtını döndüğü an.

Ayağa kalkmış, koşuyor ve bir uyarı çığlığı atıyordu. Zarrah'ın adını haykırırken etrafındaki askerlerin hepsi telaşla ayağa fırladı.

Hepsi çok geç kalmışlardı.

Petra bir ömür boyu aldığı eğitimin getirdiği hızla Zarrah'ın arkasındaydı ve bıçağı boynuna dayamıştı. "Biraz daha yaklaşırsan boğazını keserim."

"Onu öldürürsen feci şekilde ölürsün," diye cevap verdi Keris, yine de pavyonun merdivenlerinin dibinde durdu, kalbi küt küt atıyordu. Zarrah onu yakalamak için çırpındı, sonra kan derisinden aşağıya damlarken hareketsiz kaldı. Gözleri Keris'inkilerle buluştu. *Yapacak.*

"Bunun bir tehdit olduğunu mu sanıyorsun, seni kibirli aptal?" Petra tısladı. "Valcotta'nın Maridrina'nın kukla imparatoriçesi tarafından yönetilmesini izlemektense ölmeyi tercih ederim."

"Biliyorsunuz o benim kuklam değil ve hiçbir zaman da olmadı," diye cevap verdi ve Valcottan askerlerinin yaklaşmasını engellemek için bir elini kaldırdı, çünkü Zarrah'ı koruma arzularının onu öldürme ihtimali daha yüksekti. "Dayanamadığınız şey şu ki

O artık senin istediğin gibi oynayabileceğin bir kadın değil, kendi kadını."

"Ona her şeyi verdim!" Petra ayağını sertçe yere vurdu. "O bensiz bir hiç!" Ayağını tekrar yere vurdu.

Keris bunun bir öfke nöbeti olduğunu düşündü; sonra Zarrah'ın gözleri büyüdü ve iki kadın da gözden kayboldu.

"Zarrah!" Keris basamakları hızla çıktı, taş masanın etrafında koştururken neredeyse ayağını kaybediyordu, ambar kapısı yerine itilirken gözleri kare şeklindeki açıklığa takıldı. Kendini taş levhaya attı ve ona tutturulmuş metal kolu çekti.

Ama kapak yerinden oynamıyordu. Ya sıkışmıştı ya da uzak taraftan kilitlenmişti.

"Açın şunu!" diye bağırdı onu takip eden Valcottan askerlerine, birkaçı onun yerine geçerek kolu çekti. Hiçbir işe yaramadı.

Keris bir elini terli saçlarında gezdirerek paniğiyle mücadele etti. "Bu nereye çıkıyor?"

Askerler birbirlerine baktı, herkes başını salladı; sonra Saam ve Jor göründü, Arjun da yanlarındaydı. "Kaçış tüneli nereye çıkıyor?" Keris Saam'a bağırdı. "Zarrah'ın canını yakmadan önce onları bulmalıyız!"

"Bilmiyorum." Titreyen lambanın ışığı Saam'ın solgun yüzünü aydınlattı. "Oyunlar aktifken, bir isyan çıkma ihtimaline karşı sadece oyun ustalarının bildiği yakın bir sırda. Stadyumu kendim keşfetme şansım hiç olmadı. Sadece diğer pavyondan gelen tünel çöktüğü için nerede bulacağımızı biliyorduk."

"Onu yalnız bırakmamalıydım," dedi Arjun, ellerini panik içinde başının iki yanına bastırarak. "Bu riski almasına izin vermemeliydim."

"Eğer yapmasaydın, onun burada olduğunu bilemezdik," diye tersledi Keris. "Tünelin nereye çıktığını bilen var mı?"

Bir Valcottan yüzbaşı öne çıktı. "Stadyuma doğru yürüyüşe başladığımızda bir düzine imparatorluk muhafızı kuzeydoğuya doğru gidiyordu. Nereye gittiklerine dair bir bilgi verilmedi ama hepsi onun kişisel muhafızlarının üyeleri. Aralarından biri tünelin çıkışının nerede olduğunu biliyor ve aşağıda bekliyor olmalı."

"Siktir!" Keris elini ambar kapısına çarptı.

"Yetkili sen misin?" Jor kaptana sordu, o da başıyla onayladı. "Atlıları kasabaya gönderin. Orada yaşayanların cevapları olabilir. Askerlerinin geri kalanı da kuzeydoğuya doğru bir arama başlatsın."

Valcottan kaptan tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti ve emirlerini haykırmak için arkasını döndü.

Keris ayağa kalktı ama köşkten ayrılmadı. Bu onun suçuydu. Zarrah'ın elindeydi ve Petra'yı kışkırtmak zorundaydı. Bıçağı döndürmek zorundaydı. Son sözü söylemek zorundaydı.

Zarrah bu yüzden yaşam savaşı veriyordu.

"Kahretsin." İki büküm oldu, midesi bulanıyordu çünkü ne yapacağını bilmiyordu. Valcottan ordusu iyi eğitimliydi, stadyumdan dışarı akan binlerce askerin hepsi aramaya gidiyordu. "Onu bulmam gerek. I ..."

"O güzel kıcını yolumdan çekmen gerekiyor, yapman gereken bu."

Başını kaldırdığında Jor'un ona el salladığını gördü. "Merdivenlerden aşağı. Yola çıkmadan önce o grup temizlenene kadar bekleyeceğiz. Hepsinin Zarrah'a sadık olduğundan emin olamayız ve ben de arkadan saldırıya uğramaya hevesli değilim."

Şaşkınlık Keris'in paniğine sinmiş, Arjun ve Saam da aynı derecede şaşkın bakışlar fırlatmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onları tünellerden takip edeceğiz. Kulaklarınızı kapatın, tamam mı?"

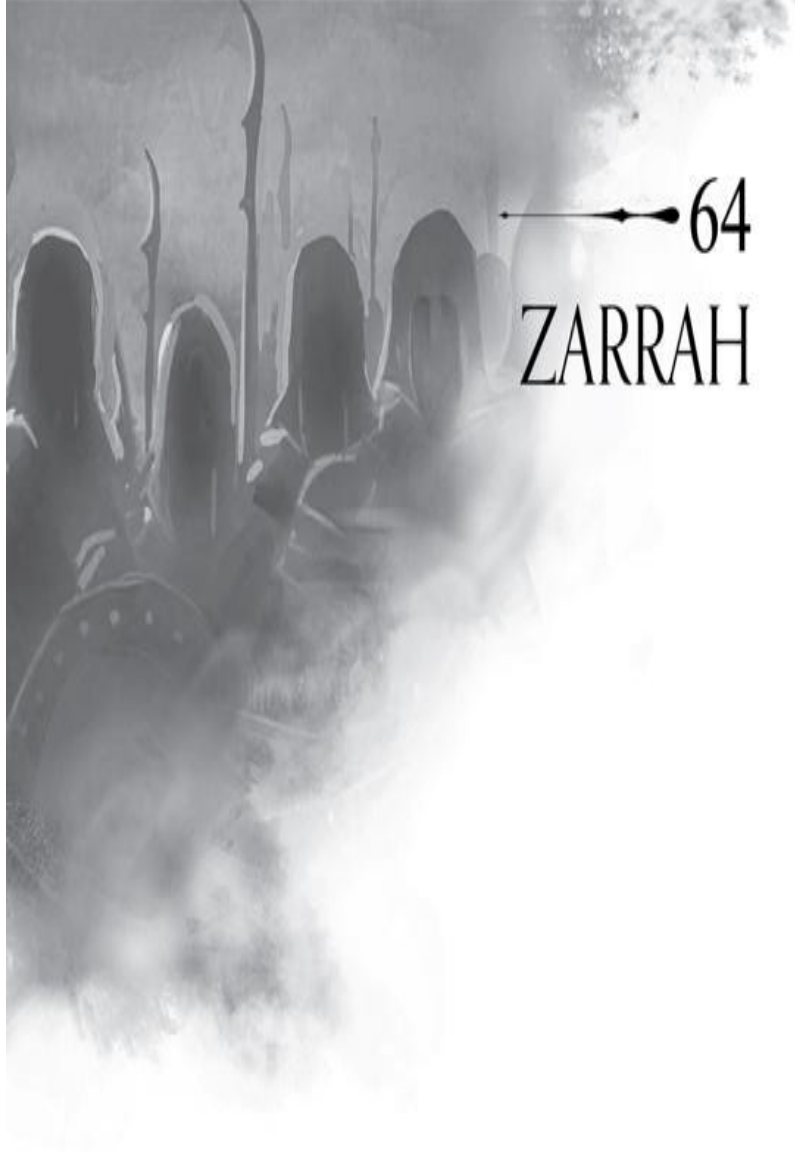
Yaşlı ithikanyalı ceketinin iç cebinden iki küçük şişe çıkardı, sonra taş masanın etrafında kayboldu. Birkaç saniye geçtikten sonra ellerini başının yanlarına bastırarak geri döndü ve merdivenlerden aşağı indi. "Kulaklarınızı tıkayın ve gözlerinizi kapatın!"

Keris ellerini kulaklarına götürdü ve gözlerini kapattı.

Göz kapaklarının arasından bir ışık parlaması gördü. Patlamanın yarattığı şok dalgası onu sendeletti. Keris gözlerini açtığında pavyondan duman ve toz bulutlarının yükseldiğini ve Jor'un çoktan merdivenleri yarılamış olduğunu gördü. Taş masaya geri döndü ve memnuniyetle başını salladı. "Hadi gidelim." Ve Keris'in cevap vermesini beklemeden gözden kayboldu.

Keris adımlarını ikişer atarak masanın etrafından dolaştı ve dumanı tüten deliğe baktı; kapı olan taş levha şimdi aşağıda paramparça bir harabe halindeydi. Jor'un yüzü belirdi, elinde bir meşale vardı. "Acele et!"

Keris deliğe atladı.

BOĞAZI SIKIŞTI, kafatasının arkası Gaspçı'nın ona vurduğu yerden sızlıyordu ve Zarrah her şey yeniden odaklanmaya başladığında gözlerini kırıştırdı.

İmparatorluk askeri üniforması giymiş iri bir adam tarafından sürükleniyordu ve Zarrah başını kaldırdığında onun Gaspçı'nın korumasının uzun süredir görev yapan bir üyesi olduğunu anladı. Bu adamlar da en az kendisi kadar telkin edilmişti. Acı sona kadar sadık kalacaklardı.

Gaspçı da muhtemelen bu yüzden ağzını tıkama zahmetine .

"Uyandı," diye gürledi asker, sesi dar tünelde yankılanıyordu.

"Güzel." Gaspçı omzunun üzerinden baktı, karanlık gözleri Zarrah'ınkilerle buluştu. "Ölümün merhametini hak etmiyor. Yaptığı şeyin dehşetine tanıklık edebilmesi için onu canlı istiyorum. Valcotta'nın gözden düşüşüne tanıklık etmesini, bir erkeğe duyduğu şehvet uğruna kendilerini mahveden kadına herkesin lanet okuduğunu duymasını istiyorum."

"Çok uzun bir süre bekleyeceksin," diye mırıldandı Zarrah, ama gerçekte Petra'nın gözden düşmesi ve Zarrah'ın hapse atılmasıyla Valcottan soyluları arasında bir taht yarışı başlayacaktı.

Tedirginliği yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Gaspçı ona zalimce bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, Zarrah. İç savaş. Sevgilinin olaya dahil olup olmamasının pek bir önemi yok. Valcottalılar Valcottalılara düşman olacak ve binlerce kişi ölecek. Onların tüm kanı senin ellerinde olacak."

Suçlama, Zarrah'ın kulaklarını parçalayan ve tünelin duvarlarını titreten bir gürültüyle daha yerine oturmamıştı.

"Kaçın!" diye bağırdı biri ve Zarrah ayağa sürüklendi. "Bu bir göçük!" "İthikanyalılar!" diye

bağırdı Gaspçı onlara. "Kapağı havaya uçurdular. Gidin!" Keris geliyordu.

Zarrah kendisini tutan askere karşı savaşıarak ağırlığını geriye doğru attı. "Keris!" diye bağırdı. "Keris, ben buradayım!"

Sonra Gaspçı onun peşine düştü.

Parmaklar saçlarından tutarak onu tünelin duvarına çarptı. Zarrah dizlerinin üzerine düştü ve böbreklerine tekme yedi.

Acı içinde çığlık attı, yuvarlanmaya, ayaklarını geri kazanmaya çalıştı ama bilekleri bağlıyken bunu yapamadı.

Bir ayak, kırılan bir kemik çatırtısıyla kaburgalarına çarptı ve onu ters çevirdi. Gaspçı göğsünün üzerine diz çöktü ve tırnaklarını Zarrah'ın yanağına geçirerek onu tokatladı. "Çirkin olursan seni hâlâ isteyeceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Yüzün paramparça olursa ordusunu senin için yürüteceğini mi sanıyorsun? O zaman bana ihtiyacın olacak çünkü başka kimse seni istemeyecek!"

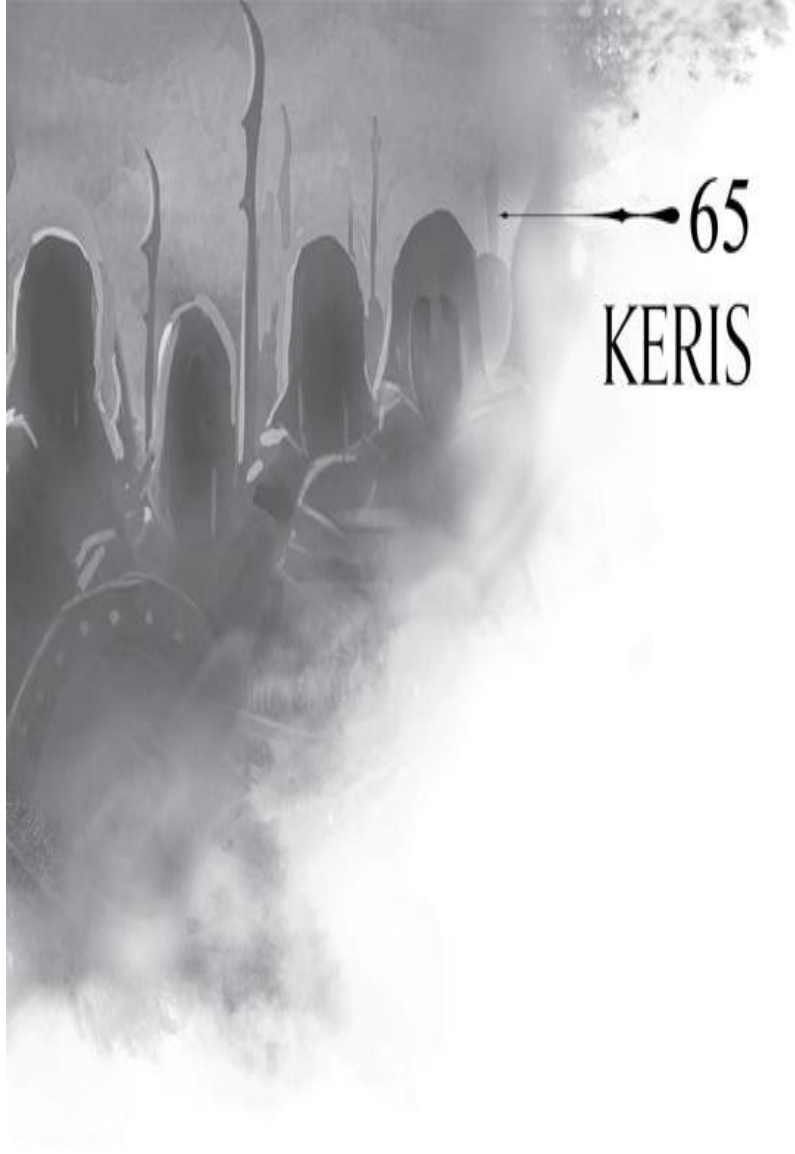
Canavar yüzünü tırmalarken Zarrah çığlık attı; sonra askerlerden biri onu çekip çıkardı. "İmparatoriçe, tüneldeler. Kaçmamız gerek!"

Zarrah bir an için Gaspçı'nın yüzünü parçalamanın gecikmeye degeceğini düşündüğünü sandı ama sonra hırladı, "Taşın onu! Tekneye ulaşmamız gerek!"

Her şey acı içindeydi, başı dönüyordu ama Keris'in tünellerde yankılanan sesini duydu. "Zarrah!"

Kan tükürerek Gaspçı'ya cılgınca sıırttı. "Seni avlayan bir Veliant, *teyze*. Yeterince hızlı koşabileceğinden şüpheliyim."

Zarrah hayatında ilk kez Petra Anaphora'nın gözlerinde korku gördü.

65 KERIS

"KERIS,"

Ayakları yere değdiğinde adı tünelden yukarı doğru süzüldü. Jor'u iterek birkaç adım attı, duman ve toz nefes almasını zorlaştırıyordu. Ama bu onun acı dolu çığlıklarını bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

İçinde bir şeyler koptu.

Meşaleyi Jor'un elinden alan Keris koşmaya başladı, arkadaşlarının uyarı çığlıkları kulaklarına zar zor geliyordu.

Tünel insan eliyle yapılmıştı, tavanı yüksek ama duvarları dardı. Kılıçla savaşmak için çok dardı, bu yüzden Keris bir bıçak çekti. Dikkat, adımlarını yavaşlatması için ona bağırıyor, her dönemeçte bir pusu olabileceği konusunda onu uyarıyordu. Ama Zarrah'ın acı dolu çığlıklarının yankısı onu bastırdı.

Petra'nın lanet olası kalbini sökecekti.

Tünel bir dizi taş merdivene ulaştı ve elindeki fener duvarlara insan biçimli gölgeler düşürerek sıçrayışlarla aşağı indi. Nefesi kesik kesik geliyor, küf ve nem kokusu burnunu doldururken bile böğründe bir sancı oluşuyordu.

Metal parladı.

Bir bıçak yanından geçerken Keris kendini tünelin duvarına yanlamasına çarptı. Hırlayarak dengesini sağladı ve kendi bıçağını gölgeye fırlattı. Gölgenin nefesi kesildi ve bıçağın kabzasına tutunarak yere düştü. Ölmek üzere olan askerin ellerini kenara iten Keris, silahını çekip kurtardı. "Veliant pislği," diye hırıldadı asker.

"Orospun-" Keris'in topuğu boğazını ezince sözleri kesildi.

İleriden gelen ritmik ayak seslerini belli belirsiz duydu ama suyun gürültüsünden boğuklaşmıştı. Meşaleyi önünde tutan Keris, bir mağaraya adım atarken adımlarını yavaşlattı.

Çok büyüktü ve tünelin aksine doğanın bir ürünüydü. Tepesinde sarkıtlar, insanın hayatını riske atmadan geçemeyeceği kadar geniş ve şiddetli bir yeraltı nehrinin üzerinde sallanıyordu. Mağaranın tabanından çıkıntı yapan dikitlerin arasından aşağıya doğru inen bir patika, azgın suyun üzerinde uzanan ahşap bir köprüye götürüyordu. Meşale taşıyan figürler köprünün üzerinde ilerliyordu ve Keris'in gözleri hemen birinin omzuna asılı duran Zarrah'ın şekline takıldı. Başını kaldırdı, meşale ışığı yüzünün yan tarafının kan maskesi olduğunu ortaya çıkardı.

Ve tek gördüğü kırmızıydı.

Kanlı bıçağını dişlerinin arasına sokan Keris, patikada hızla ilerlerken kılıcını çekti. Figürlerden ikisi diğerlerinden ayrılarak köprüyü kapatacak şekilde pozisyon aldı. Sonra, dehşet içinde, biri meşalesini tahta kalaslara dayadı.

Hayır.

Kelime mağarada yankılandı ve Keris, kılıcı askerlerden birinin çarpışmadan bir kalp atışı önce bu kelimeyi haykırdığını fark etti. Dönerek uzaklaştı, sonra elindeki meşaleyi adama fırlatarak köprüyü ateşe verdi. Yanan cisim askerin suratına çarptığında çığlıklar duvarlardan sekti ve asker nehre doğru yanlamasına yuvarlanarak akıntının altında kayboldu.

Ama artık çok geçti. Köprü çoktan alev almıştı ve diğer asker hâlâ yolunu kesiyordu.

"Keris, bekle!" Saam bağırıyordu ama askerin gözleri nehrin yukarısına, arkadaşlarının görüldüğü yere kayınca Keris saldırdı.

Hayatı boyunca bu yeteneğe direnmişti. Babasının silah ustalarından ders almayı reddetmiş ve Otis ona pratik yaptırdığında ayak diremişti ama iradesine rağmen ruhuna işlemişti. Şimdiye kadar sadece ellerini kana bulamak istemediği için kontrol altında tutulmuştu. Öldürmek istememişti.

Ama Keris bu adamın ölmesini istiyordu.

Kılıçlar şiddetli ve hızlı bir şekilde çarpışırken, birbirlerine vurduklarında silahlarından ateş ışığı titriyordu.

Keris içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verdi, her saldırıyı gerçekleşmeden önce seziyor ve artan bir vahşilikle karşılıyordu, çünkü bu adam onunla Zarrah arasında duruyordu. Bu adam Petra'nın ona vahşet uygulamasını izlemiş ve hiçbir şey yapmamıştı.

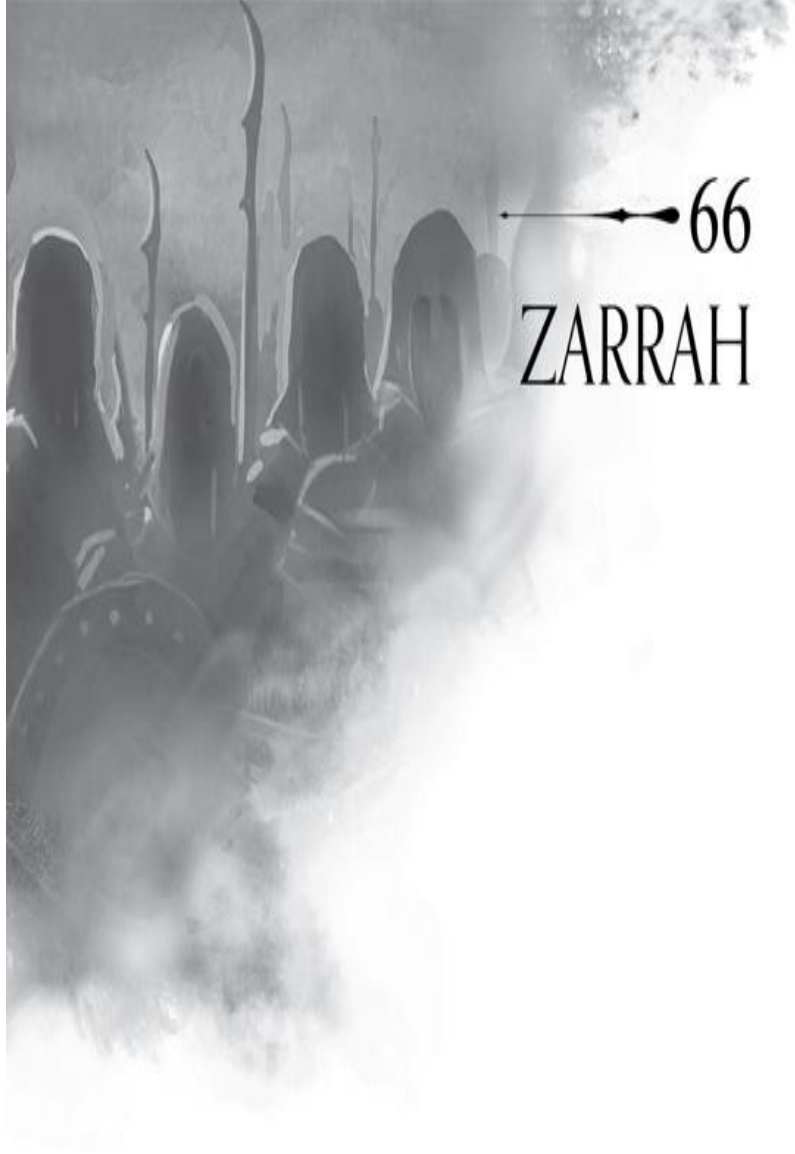
Bunun için ölebilirdi.

Keris çalım attı ve asker savuşturmak için hamle yaptığında Keris bıçağını tersine çevirerek adamın kılıçlı elini bileğinden kopardı. Adam sendeleyip bileğini tutarken kan fışkırdı ama acısı kısa sürdü, çünkü bir kalp atışı sonra Keris'in bıçağı boğazına saplanmıştı.

Çok geç, çünkü köprünün eski ahşapları yutulmuştu. "Keris!"

Kızın uzaktan gelen çığlığı Keris'in içini ürpertti ve kapüşonunu yukarı çekerek köprüye atladı.

Isı her adımda botlarını kavuruyor, korlar pantolonunun derisini yakıyordu ama Keris acıyı görmezden geldi ve koştu. Altındaki kalaslar inledi ve Keris gücünü toplayarak tam altında çökerken sıçradı.

ÇIRPINDI VE tekmeledi, botlarının parmaklarını askerin vücuduna geçirdi ve bağlı bileklerini askerin sırtına çarptı. Ağırlığını bir o yana bir bu yana savurdu, her acı tıslaması ya da tökezleme kırık kaburgalarına verdiği acıya rağmen çabalarını körükledi.

"Ona sadık kalarak Valcotta'ya ihanet ediyorsun," diye homurdandı asker tekmelemesini engellemek için bacaklarından birini tutarken. "O bir yalancı. Bir katil. Bir canavar."

"O İmparatoriçe."

"O bir gaspçı!" Zarrah boşa söylenmiş sözler olduğunu biliyordu, çünkü bu adamlar stadyumdaki itirafı duymamışlardı. Duymuş olsalar bile fanatik sadakatlerinin değişeceğinden şüpheliydi.

Ama en ufak bir şüphe bile ona zaman kazandırabilirdi, çünkü mağaranın ağzına Zarrah zamanının azaldığını biliyordu.

Nehir mağaradan büyük bir kavis çizerek akıyor, yüz metreden fazla dalarak aşağıdaki büyük nehirle birleşiyordu. Keris ve yoldaşları yetişmeden önce onları bekleyen tekneye ulaşırlarsa, Gaspçı kaçacaktı.

Ve Petra Anaphora gibi bir canavarın serbestçe dolaşmasına izin verilemezdi.

"Acele edin!" diye tısladı Gaspçı, uçuşunun kenarına açılmış dar patikadan aşağıya doğru ilerlerken. "Köprüyü sonsuza dek tutamayacaklar ve köprü yansa bile eninde sonunda nehri geçmenin bir yolunu bulacaktır. Ondan önce gitmemiz gerek."

Zarrah'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Ya Keris şelaleden habersiz yüzerek karşıya geçmeye çalışırsa? Çırpınmayı bırakıp başını kaldırdığında şelalenin gün batımında turuncu ve kırmızıya dönüştüğünü gördü.

Askerlerden biri "Tekne bekliyor," dedi ve Zarrah lanet okudu. Çünkü Gaspçı stadyumun akustiğini hatırlamasa da, oyun ustalarının ayaklanmalar sırasında izledikleri kaçış yolunu kesinlikle hatırlıyordu. O hazırlıklıydı.

Patika geri dönerek aşağı inmeye başladı ve Zarrah şelaleyi gözden kaybedince çılgık atma isteğiyle savaştı. "Keris!"

Ya adam düştüyse ve kadın görmediyse?

Ya çoktan ölmüş, bedeni parçalanmış ve şelalenin dibindeki sonsuz akıntıya kapılmışsa?

Göğsünde yükselen panik nefes almasını zorlaştırıyordu ama Zarrah acı dolu bir nefes çekti. *Eğer düştüyse, o zaman onu durdurmalısın. Ne pahasına olursa olsun, onu durdurmalısın.*

Zarrah ağırlığını yana doğru çarpıttı.

Asker ölümcül düşüşe doğru sallanırken nefesi kesildi ve bağlı bileklerini bırakarak denge sağlamak için kolunu dışarı savurdu.

O da bundan faydalandı.

Gövdesini kaldırarak yana doğru büküldü. Adamın kolu onu yerine sabitlemek için vücuduna kenetlenirken, Zarrah adamın kulağını ısırdı.

Adam çılgık atarak kadını kendisinden uzaklaştırdı, ancak ayağını kaybetti. Uçuşundan yana düştü, çılgınlıkları aniden kesilene kadar azaldı.

Zarrah patikaya sırtüstü düştü, çarpmanın etkisiyle göğsündeki rüzgâr savruldu, kırık kaburgalarının acısı dünyayı döndürdü. *Ayağa kalk,* diye emretti kendine. *Dövüş.*

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü kaldırdı.

Ancak gözlerinin arasında bir bıçağın ucunu buldu.

Gaspçı elinde bir kılıçla önünde duruyordu, kalan son koruması da dar patikada arkasında duruyordu. "O gelmiyor canım," dedi. "Bu yüzden senin yararlılığının sona erdiğini söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum."

Yukarıda bir gölge hareket etti, bir kedi kadar sessizdi.

Keris yukarıdaki makastan atlayıp askerin arkasına inerken Zarrah vahşi bir sırıtişla, "Gelmeyeceğini söyleyip duruyorsun teyze," dedi. "Her seferinde yanıyorsun."

Keris kılıcını çekti. "Bırak onu Petra."

Gaspçı, koruması saldırırken Keris'in yanından tökezleyerek uzaklaştı. Ayağı Zarrah'takıldı ve taş duvara düştü. Zarrah bağlı bilekleriyle ona doğru uzandı ve kaçmasını engellemek için bacağına yakaladı.

Gaspçı düştü, kılıcı patikada kayıyordu. Sürünerek ilerledi ama Zarrah onu . Eğer mağaraya kaçarsa, başka çıkış yolları da olabilirdi. Kaçabilirdi. Geri dönebilir ve Zarrah'ın kâbusu olmaya devam edebilirdi.

Zarrah onun gitmesine izin veremezdi.

Yaşlı kadının vücuduna tırmandı, bağlı bilekleri parmaklarının boğazına dolanmasını engellemedi. Zarrah sıkıttı.

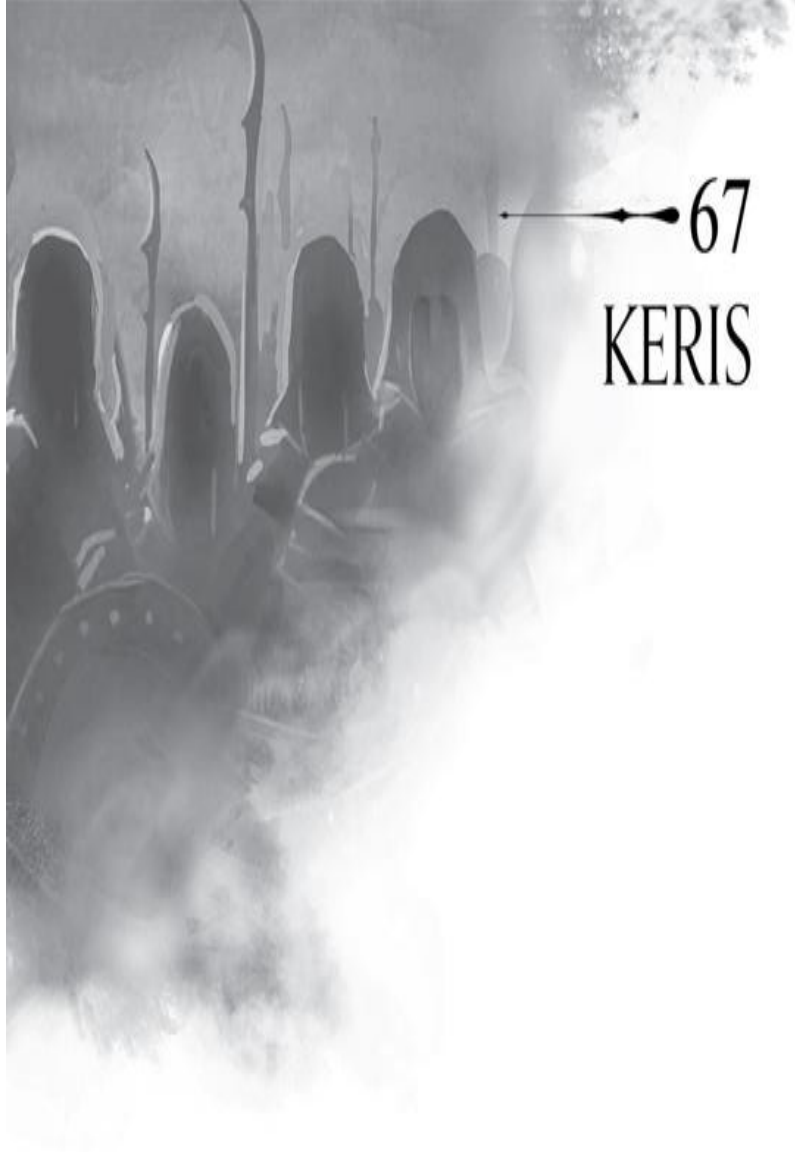
Gaspçı'nın gözleri büyüdü ve Zarrah'ın ellerini pençeledi, derisi morarmıştı. "Bu annem için," dedi Zarrah. "Yrina için. Valcotta için."

Arkasında Keris'in homurtularını duydu, ardından uçuşunun kenarından aşağı fırlatılan askerin çılgınlığını. "Ama hepsinden önemlisi," diye fısıldadı Zarrah, "bu benim için."

Gaspçı hareketsiz kaldı, Zarrah'ın gözlerinin içine bakıyordu. Kadın seğirdi ve sarsıldı; sonra Gaspçı son bir güç patlamasıyla ağırlığını yana doğru attı.

Zarrah nefesini tutarak harekete karşı koymaya çalıştı. Ama artık

çok geçti. Düşüyorlardı.

67 KERIS

"ZARRAH!" HE Petra'nın peşinden sürünerek onlara ulaşmak için yoluna çıkan askeri devirmeye çalışırken bağırdı. Petra'nın gidebileceği hiçbir yer yoktu, çünkü arkadaşları onu aşağı inerken yakalayacaktı. "Zarraah, bırak onu!"

Sanki onu duymamış gibiydi, Petra'nın boğazına uzanırken kanlı yüzü çaresiz bir kararlılık maskesine dönüşmüştü.

Asker ona doğru hamle yaptı ve Keris adamı savuşturarak dengesini bozdu. Çenesine yediği bir yumruk onu uçurumun kenarından aşağı yuvarladı ve Zarrah'ın Petra'nın tepesinde onu boğmakta olduğunu gördü.

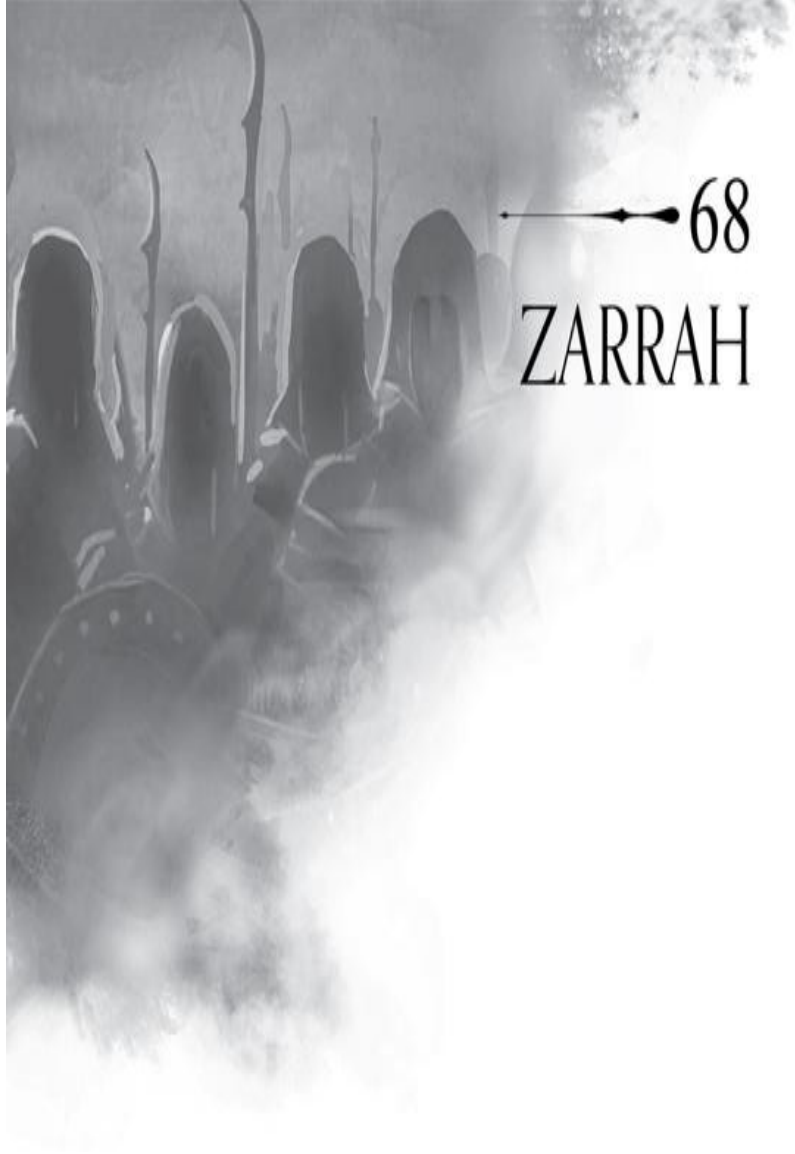
Sonra Petra yuvarlandı.

Hayır.

Anılar gözlerinin önünden geçti. Kendisinin dalışı ve uzanışı, Otis'in ölümüne düşerken giysilerinin parmaklarına sürtünmesi. Serin'in ulaşamayacağı kadar uzağa düşmesi bir kâbusu harekete geçirmişti.

O değil.

Keris ileri atıldı, kolunun çıplak teni adamın avuçlarının arasından kayarak gözden kayboldu.

PARMAKLARI koluna sürtünerek dalmasını durdurmaya çalıştı ama başaramadı ve Zarrah düşerken çığlık attı.

Ancak Keris bileklerinin arasındaki ipi yakalayınca durdu, omuzları neredeyse yuvalarından çıkacaktı çünkü Gaspçı onu da tutmuştu.

"onu!" diye bağırdı. "İkinizi birden tutamam!"

Zarrah panikle nefesini içine çekti çünkü her kalp atışında Keris uçurumun kenarından bir santim daha kayıyordu; kaldıraç olarak tutunabileceği hiçbir şey yoktu.

"Zarrah, lütfen!"

Gözleri aşağıya, Usurper'ın kemerinden sarktığı yere kaydı. Aşağıda, nehir kıyısındaki kayalar düşen muhafızlar yüzünden çoktan kırmızıya boyanmıştı.

"Sevgilim, lütfen! Lütfen düşmeme izin verme!"

Gözleri buluştu ve Zarrah'ın midesi altüst oldu.

"zr dilerim. Her şey için özür dilerim," diye yalvardı Gaspçı. "Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. Sürgüne gideceğim, size bir daha asla sorun çıkarmayacağım. Sadece düşmeme izin verme."

Aşağı doğru sarsıldılar, Keris küfretti. "Lanet , Zarrah! Onu dinleme!"

"Seni seviyorum Zarrah," diye yalvardı teyzesi. "Dünyadaki herkesten daha çok. Sana sahip olduğum her şeyi verdim. Güçlü olmana yardım ettim." Dudağı titredi. "Seni kaybetmekten korktum, hepsi bu. Yalnız kalmaktan korktum. Lütfen!"

"Keris!" diye seslendi yukarıdan. Tanıdık sesler. Saam. Jor. Babası. "Geliyoruz!"

"Sana kendimi sevdirmeye çalışmakla hata ettim," diye hıçkırdı teyzesi. "Sen her zaman benden daha iyiydin. Lütfen bunu değiştirme."

"Zarrah, hepimiz düşeceğiz!"

Başını kaldırıp Keris'in yüzüne baktı. Sol eli kenarda duruyordu, tendonları kana bulanmış teninde bembeyaz görünüyordu ama kayıyordu. "Onu dinleme," dedi dişlerinin arasından. "Seni alaşağı etmesine izin verme."

"Zarrah, lütfen!" diye feryat etti teyzesi. "Ölümümün mirasını lekelemesine izin verme."

Teyzesinin kendi kellesini kurtarmaya çalıştığı gözünden kaçmamıştı ama bu sözler onu derinden etkilemişti. Eğer Zarrah onun düşmesine izin verirse, bu onun vicdanını sızlatacaktı. Dünya onu sonsuza dek böyle hatırlayacaktı. Oysa teyzesine merhamet gösterirse... "Tırman," diye soluk soluğa bağırdı. "Bileklerim bağlı; yapamam. Ama sen çıkabilirsin."

"Zarrah, hayır!" Keris'in kolu titriyordu ama diğerleri geliyordu. Sadece birkaç saniye daha dayanması gerekiyordu.

Teyzesi ona başıyla onay verdi ve tırmanmaya başladı. Parmakları Zarrah'ın bedenine gömüldü, bacakları Zarrah'ın belini sararak yüz yüze gelmelerini sağladı. "Sen iyi bir kızsın canım," diye fısıldadı, nefesi Zarrah'ın yüzünde sıcak ve ekşiydi. "Acı sona kadar hizmet ediyorsun."

Gaspçı bir elini bıraktı ve Zarrah Keris'in yüzüne doğru savrulan çeliğin parıltısını gördü.

Hayır.

Zarrah alnını Gaspçı'nın burnuna çarptı ve yüzüne kan sıçrarken bile burnunun çatırdadığını duydu. Canavar nefesini tutup geri çekildi ve tutuşunu kaybetti.

Sonra da gitti.

Zarrah yere baktı ve hayatının iyi ya da kötü her parçasına dokunmuş olan yaratığın düşüşünü izledi. Petra Anaphora bir kez bile çılgık atmadı. Sadece vücudu aşağıdaki kayalara çarpana kadar Zarrah'a baktı.

Thud.

O ölmüştü. Zarrah bir zamanlar taptığı kadının parçalanmış bedenine baktı ve Petra Anaphora'nın öldüğünü güçlükle idrak edebildi.

"Seni yakaladım."

Keris onu kaldırmaya başladığında Zarrah başını kaldırdı ve Keris'in yaralı omzunun çıktığı anı gördü. Keris uçuşunun kenarına çarparken Zarrah yere düştü ve sonra da düşmeye başladılar. Zarrah çılgık attı, tırnaklarıyla kayalıkları tırmalıyordu ama vücudu bir sarsıntıyla durdu.

Bileklerini bağlayan ipler bir kayalığa takılmış, dizleri uçuşuma çarparak sallanmaya başlamıştı. "Keris!" diye haykırdı, dehşet ve korku kalbinin göğsünden sökülmesine neden olurken kendini aşağı bakmaya zorladı, onu aşağıdaki kayalıklarda paramparça halde göreceğini biliyordu.

Sadece mavi gözlerinin ona baktığını görmek için.

Bir eli altındaki kayalıkta sallanıyordu, eklemleri gerginlikten gerilmişti. Kadın onu izlerken, adam diğer eliyle uzanmaya çalıştı ama yaralı omzu kolunu kaldırmayı reddetti. "Dayan," diye nefes nefese kaldı. "Geliyorlar."

Yukarıda, Zarrah babasının ona duydu. Bir halatları olmadığını ve zamanında bir tane bulamayacaklarını biliyordu, çünkü Keris'in parmakları kayıyordu ve uçuşunun altından kıvrılma şekliyle, sahip olunacak hiçbir tutamak yoktu.

Düşecekti.

Dudaklarından bir meydan okuma çılgılığı koptu çünkü bu gece onun ölüm fermanını zaten bir kez imzalamıştı ve bunu tekrar yapmayı reddediyordu. Ya birlikte yaşayacaklar ya da birlikte öleceklerdi.

Ayak parmakları kayaya tutunmak için çabaladı ve gövdesindeki inanılmaz acıyı görmezden gelen Zarrah kendini yukarı doğru kaldırdı.

"Zarrah, hayır!" Keris bağırdı.

Babası bile bağırdı, "! Saam aşağıdaki tekneden ip almak için koşuyor!"

Yüzü bağlı bileklerine yaklaşırken onları görmezden geldi. Parmaklarını kayalığın üzerinde birbirine bağlarken kolları titredi, sonra dişleriyle düğümü yakaladı. İpi koparıırken ağzını kanın bakır tadı doldurdu, durmasını söyleyen bağırışlara kulakları sağırdı.

Düşmesine izin vermeyeceğim, dedi kendi kendine. Düşmesine izin vermeyi reddediyorum.

Sonra düğüm çözüldü. İp bacaklarının üzerinden düşerken ağırlığı bağlı ellerinin üzerine sertçe indi ve Zarrah derin bir nefes aldı. *Bunu yapabilirsin.*

"Zarrah, hayır!"

Bir ayağını indirdi ve başka bir tutunacak yer buldu. Sonra uçuşundan aşağı tırmanmaya başladı.

Her yanı titriyordu, korku bağırsaklarına zehir gibi işlemişti ama Zarrah aşağı inerken adrenalin güç veriyordu, ölümcül düşüş aşağıda nehir ve kayadan oluşan bir bulanıklıktı. "Dayan," diye bağırdı. "Lütfen, Keris. Sakın bırakma!"

İlerleyişi acı verecek kadar yavaştı, her tutamağı tuttuğunda kalbi onun kaydığını duyma korkusuyla çarpıyordu. Düşerken attığı çığlığı duyacaktı. Vücudunun kayalara çarpışını duyacaktı.

"Zarrah, dur!" diye yalvardı. "Yukarı tırman, lütfen!"

Cevap vermedi, tutamaklar bulmaya odaklandı, ağırlığı parmak uçları ve ayak parmakları üzerinde asılı kaldı. Hırpalanmış kaburgaları her hareketini protesto ediyor, içinden yıldızları görmesine neden olan acı dalgaları gönderiyordu.

Ve sonra onun üzerindeydi.

Uçurumun içe doğru kıvrılmasıyla daha aşağıya inmenin bir yolu yoktu ve Zarrah kayanın yüzeyini tarayarak daha yakın bir yol bulmaya çalıştı. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu, çünkü gücünün tükendiğini görebiliyordu, sadece iradesi onu parmak uçlarından sallanmaya devam ettiriyordu. "Dayan," diye yalvardı. "Bir iple geliyorlar. Sadece biraz daha dayan."

"Yapamam," diye nefes nefese kaldı. "Gitmeme izin vermelisin Zarrah. Benim için her şey bitti ama senin yaşaman gerek. Bana yaşayacağına söz ver."

"Seni bırakmayı denemediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı ona. "Defalarca denedim, ama kalbimi de bırakabilirim. Sensiz yaşayamam, Keris. Yaşamayacağım!"

Ama kayıyordu.

"Seni seviyorum," dedi, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Gözlerini kapat.

Seyretme." "Hayır," diye bağırdı kadın, adamın gücünün tükendiğini görünce.

Halat tam geçerken.

Zarrah uçuşunu bıraktı, serbest eliyle uzanırken bile ipi yakaladı, tırnakları kayaya sürtünürken dünya kararan gökyüzü, kaya ve sudan oluşan sarmal bir kıvrıma dönüştü, kavrama kayboldu.

Düşüyor.

Sonra eli onun bileğine kapandı.

İpin üzerinde yanlara doğru sallandılar, bacakları birbirine dolandı, avuç içi ipin üzerinde sürüklenirken yırtıldı, ancak ayak bilekleri kavrayınca sarsılarak durdu. ", " diye bağırdı ona, arkadaşları onları güvenli bir yere çekerken vücutları birbirine yapıştı.

Babası onu patikaya sürüklerken Zarrah'ın dudaklarından hıçkırıklar döküldü, Saam ve Jor da Keris'e aynısını yaptı. Vücudunun çektiği acıyı görmezden gelerek elleri ve dizleri üzerinde tırmandı ve onu kollarının arasına aldı.

Yaralı ve kanlıydı, saçları yüzüne dolanmıştı ama onu görmek kalbinin yeniden güçlü bir şekilde çarpmasına neden oldu. "Benim için geldin." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve çizikleri yaktı. "Geleceğini biliyordum. Öldüğünü söylediklerinde bile kalbim gitmene izin vermedi."

Keris bir elini kaldırarak yüzünün parçalanmamış tarafını kavradı, gözleri onunkilere kilitlendi. "Sahip olduğum her canı senin için seve seve harcayacağım."

Adam dudaklarını onunkilere indirdi ve kadın öpücükler arasında hıçkırarak kollarını adamın boynuna doladı. Diğerleri onun yanında diz çökerken gitmesine izin vermeyi reddetti.

"İyi misin?" diye sordu babası.

Jor parmağını Keris'e , "Tıpkı kız kardeşin gibisin, seni çılgın aptal!" diye bağırdı.

"Biz iyiyiz," diye cevap verdi Keris, onu göğsüne sımsıkı bastırarak. "Petra..." Çenesini kenara doğru salladı.

"Çok ölü," diye açıkladı Saam. "Yine de belki de tekrar kontrol etmeliyim." Patikadan aşağı inmeye başladı.

Hissetmesi gereken tek şey rahatlamaktı ama Zarrah kendini hasta hissediyordu, kalbi de bedeni kadar acı içindeydi. Keris dudaklarını onun alnına bastırdı. "Nefes al."

Zarrah bir yudum hava çekti, sonra yavaşça kederin kısa süreli acısının kaybolmasına izin verdi.

Babası boğazını temizledi. "Hâlâ Petra'ya sadakatini iddia edenleri yakalayacağız ama İmparatorluk Ordusu'nun duyduklarından sonra sayılarının az olacağını düşünüyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Her şey bitti."

Başını salladı, kelimeler onu aşıyordu ve küçük bir gülümsemeyle babası Jor'un kolunu çekiştirdi ve onu Saam'ın peşinden sürükledi. Onları yalnız bıraktı.

"Artık İmparatoriçe sensin Valcotta," dedi Keris yumuşak bir sesle. "İmparatorluğu yüceltmek senin

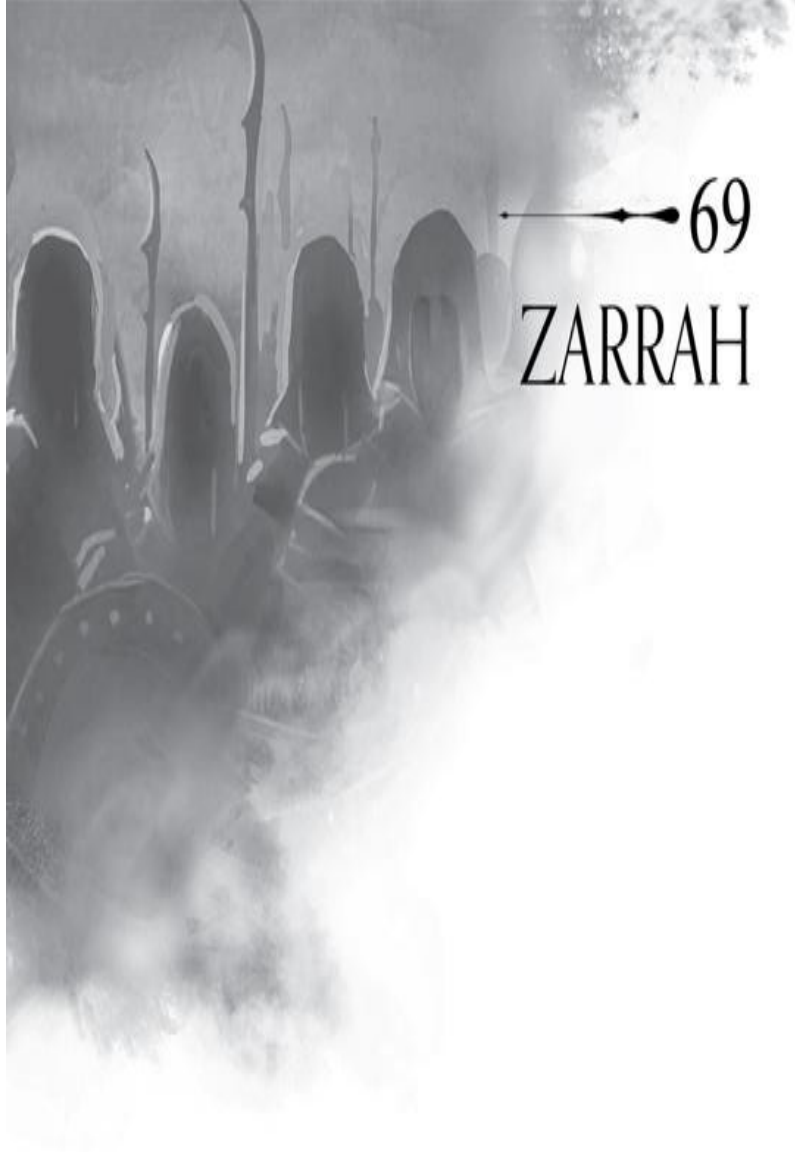
elinde." "Tıpkı Maridrina'nın senin olduğu gibi," diye cevap verdi Valcotta, bunun daha çok zafer

gibi hissettirmesini dileyerek.

Cevap vermedi ve Zarrah nedenini anladı. Bunun için savaşmışlardı. Bunun için kan dökmüşlerdi. Yine de en büyük bedel henüz gelmemişti, çünkü üstlendikleri roller sonsuza dek ayrı kalmalarını sağlayacaktı. Birkaç an için imparatoriçe olmak istemedi. Sadece onun olmak istiyordu.

Keris'in dudaklarını bulan Zarrah onu tekrar öptü ve ağzının sıcaklığında kendini kaybetti. Parmaklarını saçlarına gömdü ve ellerinin vücudundaki hissini tadını çıkardı. Birkaç kalp atışı için dünya yok oldu ve sadece vardı. Krallıklar ya da imparatorluklar, taşlar ya da ordular yoktu. Sadece dokunuş, nefes ve sonsuz bir aşk.

Ancak kader, her zaman olduğu gibi, onlara bunun bir yıldız çarpması aşkı olduğunu hatırlatmayı uygun gördü ve savaş boruları bir kez daha çalmaya başladı.

"Neler olduğunu BİLİYOR MUYUZ?" diye sordu patikanın dibine vardıklarında, nehir vadinin içinden derin ve hızlı akıyordu. Zarrah çevresinde, Gaspçı'nın cesedini kayaların üzerinde, parçalanmış ve harap bir halde görebiliyordu ama doğrudan ona bakmayı reddetti.

"Emin değiliz," diye yanıtladı babası. "Nereden rapor getireceğimizi kimse bilmiyor. Ana orduya katılmamız ve Pyrinat'a yürüyüp onu senin adına talep etmemiz gerekiyor."

Daha fazla savaş. İmparatorluk Ordusu'ndaki pek çok kişi Gaspçı hakkındaki gerçeği bilse de, Pyrinat hâlâ Petra'yı imparatoriçe ve Zarrah'ı düşman olarak görenler tarafından tutulacaktı.

Zarrah sakinleştirici bir nefes aldı, Keris'in kolunun beline dolandığını hissediyordu ama kaburgalarına dikkat ediyordu. Onu yarı yarıya taşımak zorunda kalmıştı, çünkü adrenalinini azaldıkça yaralarının tüm boyutu kendini göstermiş, acı gücünü çalmıştı.

"Aren ve Sarhina ordunun komutasına sahipler," dedi yumuşak bir sesle. "Senin onayın olmadan başkente hareket etmeyecekler."

"Geliyor," diye homurdandı Jor, belindeki palayı çekerek. "İmparatorluk Ordusu üniformaları."

Keris kılıcını çekti ama onunla nehir kıyısından onlara doğru koşan asker grubu arasında durmak için hareket ettiğinde Zarrah, "Bana bir silah ver," dedi.

Bir kavgada pek işe yaramazdı ama saklanamazdı da. Saam ona bir bıçak uzattı ve Zarrah Keris'in yanında durmak için harekete geçti.

Askerler onu tanıyacak kadar yaklaştıklarında yavaşladılar ve silahlarını kınına soktular. "Leydim," dedi yüzbaşıları başını eğerek. "Sizi arıyorduk. En kötüsünden korkuyorduk." Gözleri Gaspçı'nın cesedine kaydı. "Ama görüyorum ki zafer kazanmışsınız."

"Valcotta birleşene ve barışa kavuşana kadar zafer ilan etmeyeceğim," dedi. "Bana bir rapor verebilir misin?"

"Maridrinian ve Ithicanian orduları isyancılarla birleşti," diye cevap verdi. "İmparatorluk Ordusu teslim oldu, ancak birçoğu sizi aramanın bir parçası."

Zarrah başını sallayarak gruptan uzaklaştı ve suyun kenarında durup bakmaya başladı. Pyr'in kudretli akışını besleyen binlerce koldan biriydi.

"Ne yapmak istiyorsun?" Keris onun yanına gelerek sordu.

"Başkentime düşman olarak yürümek istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Halkımın beni bir tehdit olarak görmesini istemiyorum."

Adam topuklarının üzerinde sallanırken kadın ona baktı ve yorgunluğunu gördü. Pek çok yönden sınırlarına ve ötesine zorlanmış ama yine de güçlü duruyordu. "Elçiler gönderebiliriz," diye cevap verdi sonunda. "Gerçeği insanlarla paylaşabilir, onlardan barışçıl bir şekilde size teslim olmalarını isteyebilirler."

Zarrah nefes verdi ve onun elini tutarken bile gözlerinin tekrar suya dönmesine izin verdi. "Eğer bunu yaparsam, hikâyeyi anlatan düşmanın sesi olur ve buna inanmazlar. Güvendikleri kişilerin ağzından çıkmalı. Pyrinat'ı bana teslim etmeleri bir inanç eylemidir ve karşılığında benden de bir inanç eylemi beklerler."

"Aklınızda ne var?"

Zarrah onun elini tutmaya devam ederek bekleyen askerlere döndü. "Aren'e İmparatorluk Ordusunu serbest bırakması için haber götür," dedi Jor'a. Sonra Valcottan askerlerine döndü. "İmparatorluk Ordusu'nun toplanıp Pyrinat'a dönmesini istiyorum."

Babası dişlerinin arasından tısladı. "Bu çılgınlık. Büyük olasılıkla size karşı dönecekler ve kolay kolay yenilmeyecek bir orduyla karşı karşıya kalacağız."

"Eğer durum buysa, o zaman gideceğiz." Keris'i kavrayışı sıkılaştı ve tırnakları muhtemelen avucuna batıyor olsa da elini gevşetemedi. "Ben... beni istemeyen insanlara hükmetmeyeceğim. Ne de korkuyu kullanarak onları öyle davranmaya zorlayacağım."

"Zarrah, senin nasıl hükmettiğini görmeleri için sadece zamana ihtiyaçları var," diye karşı çıktı babası. "Seni bugün sevmelerini beklemek mantıksız, ama zamanla--"

"Yıllarca bunun için mücadele ettikten sonra sözlerimi duymanın zor olduğunu anlıyorum baba. Ama ben o olmayacağım."

"Zarrah, sen--"

"Arjun," diye araya girdi Keris. "Zarrah senin öğütlerini dinledi ve bunlara saygı duyduğunu biliyorum. Ama bunun sana ona ne yapması gerektiğini söyleme hakkı verdiğini düşünme."

"Tabii ki bu çılgınlığı destekleyeceksin," diye tersledi babası. "Eğer Valcotta'dan uzaklaşırsa, onu kendine alabilirsin. Herkesin bildiği gibi onu Maridrina'nın kraliçesi yaparsın."

Keris sessizce babasının bakışlarıyla buluştu ve bu uzun yolculuğun bir noktasında onun bir kral olacağını anladığında Zarrah'ın tenini bir ürperti kapladı. Kanunen değil ama ruhen ve hesaba katılması gereken bir güçtü.

"Zarrah bir imparatoriçe," diye cevap verdi. "Kraliçe değil."

Babası gözlerini kaçırmış, karar vermesini beklerken gerginlik artmıştı. Sonunda, "Eğer emirleriniz bunlarsa, Majesteleri, gereği yapılacaktır," dedi.

Dikkatini ona kaşlarını çatan Jor'a çevirdi.

"Bunun için çok yaşıyım." Sonra omuz silkti. "Ama olsun, Aren'e mesajı getireceğim."

"İkinizi yalnız bırakamayız," dedi babası. "Ve Zarrah seyahat için uygun değil."

Keris bir elini kaldırdı ve nehrin aşağısında, Gaspçı'nın kullanmayı planladığı teknenin kıyıya bağlı olduğu yeri işaret etti. "Böyle bir şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu bir omzunu kaldıran Saam'a.

"O kadar da zor olamaz."

Keris, "Size bir avans vereceğiz, sonra da Pyr'den aşağı doğru yola çıkacağız," dedi. "Şehre varmadan önce bir kuvvet bizi nehrin aşağısında karşılasın."

Zarrah babasının gözlerinde yükselen tartışmayı görünce, "Hepiniz emirlerinizi aldınız," dedi. Bacaklarındaki kaslar öylesine titriyordu ki, bacaklarının tutmaması an meselesiydi ve tutmadan önce herkesin gitmesini istiyordu. "Gidin."

Jor ve babası ordularını bulmak için geldikleri patikayı tırmanarak ayrıldılar, bir grup asker de arkadaşlarını toplamak için başka bir yoldan kayalıklara tırmandı. Zarrah'ın bacakları onlar gözden kaybolana kadar dayandı; sonra dizlerinin bağı çözüldü.

Keris onu sözsüzce yakalayıp kollarına alırken, Saam tekneye gitti ve Keris'in onu içine koyabileceği kadar kıyıya yaklaştırdı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Saam usulca sordu.

Keris başını salladı. "Onunla ben ilgilenirim. Sen ..."

"Şafağa kadar arkanızı kollayacağım."

"Teşekkür ."

Keris içeri tırmadığında tekne sallandı, sonra da ortadaki küçük kamaraya girmesine yardım etti. Acıyla yüzünü buruşturan Zarrah karyolaya yerleşirken Keris bir lamba yaktı, ışığı kullanarak malzemeleri karıştırdı ve temiz bir şişe ispiro ve temiz bezlerle ona döndü. "Yüzündeki kesikleri temizlemem gerekiyor," dedi sessizce, karyolanın üzerine oturarak. "Seni tırmalayan o muydu?"

Zarrah başını salladı. "O... o beni çirkinleştirmek istedi."

"Bunu da uzun başarısızlıklar listesine ekleyebiliriz," diye cevap verdi. "Hiçbir şey seni çirkinleştiremez."

Dudağını ısırdı, sonra adam yanağındaki uzun çizikleri temizlerken yüzünü buruşturdu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "O kadar derin değil," dedi. "Ama onlara tekrar katıldığımızda Lara'nın elinde yardımcı olacak bir iksir olacak."

Elleri deri korsesinin tokalarına gitti ve onları çözdü. Bluzunun koyu renkli ipeği terden sırlıslam olmuş, adam onu dikkatle çıkarırken teninden sıyrılıyor, her hareket gövdesinde acı mızrakları oluşturuyordu. Her santimi morluklarla kaplanmıştı ama adam parmaklarını kaburgalarında gezdirirken hiç itiraz etmedi, kalbinin onun dokunuşuna duyduğu ihtiyaç acıdan çok daha ağır basıyordu. "Sanırım sadece bir tanesi kırık."

Parmak eklemlerindeki kesikleri temizledi, ardından pantolonunu çıkarmasına yardım ederek uyluklarından birinde dikiş atılması gereken ama bir kesiği sardı. Bir battaniye getirerek onu etrafına sardı ve ardından içki şişesinin geri kalanını ona uzattı. Uzun bir yudum aldı ve boğazından aşağıya doğru yanarak inen tadıyla yüzünü buruşturdu. Sonra elini uzattı ve yumruğunu adamın zırhlı göğsüne vurdu. "Seni bunu giyerken görmek çok garip."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Buna alışma. Kimsenin beni göğsümden bıçaklamaya çalışmadığından emin olur olmaz, o kokuşmuş her şeyi nehre atacağım."

"Güzel." Gülümsemeye çalışırken dudakları titredi. "Sana yakışmıyor."

Bu gerçeğin sadece yarısıydı, çünkü bunu iyi takıyordu. Bir orduyu zafere götürmüş, kana bulanmış bir komutan gibi görünüyordu ama kız onu böyle görmek istemiyordu. Sevdği adam bir kitap taşıyordu, kılıç değil. Parmakları mürekkeple boyanmıştı, kanla değil. Amaçlarına ulaşmak için kelimeleri kullanıyordu, şiddeti değil. Bu onun bir parçasıydı, biliyordu ama zaferlerinin bunu bir kenara bırakmasını sağlayacağını umuyor, bunun için dua ediyordu.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi zırhını çözmeye başladı, parçalarını gürültüyle güverteye bıraktı, giysileri de onu takip etti. Lamba ışığı adamın vücudundaki kasları aydınlatıyordu ve kadın, adam onunla birlikte battaniyenin altına girmeden önce gözlerini her sert çizgide ve kıvrımda gezdirdi.

Başını onun göğsüne yasladığında, vücutları sanki daha yüksek bir güç onları bir çift olarak tasarlamış gibi birbirine uyarken, "Özgürlükler hakkında düşünme," diye mırıldandı. "Sanki bir at sürüsü üzerimden bir değil, iki kez dört nala geçmiş gibi hissediyorum. Bunu başaramadım."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yalancı."

Keris cevap vermedi, sadece lambayı kısmak için elini uzattı ve kulübenin arkasından karanlık nehre bakmalarını sağladı. Ve gökyüzündeki yıldızların parıltısına.

Söylenecek o kadar çok şey vardı ki. Önlerinde planlamaları gereken pek çok belirsizlik vardı ama Zarrah bunların hiçbirini dile getiremediğini fark etti. Gelecek hakkında konuşmak istemiyordu, çünkü bu gelecek onlarla birlikte bir gelecek değildi, çünkü krallıklarını terk edip barışın devam etmesini bekleyemezlerdi.

Ve onun kraliçesi olmayacaktı.

Keris'parmakları omurgasında bir aşağı bir yukarı gezinerek ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu; bedeni bu konuda hiçbir şey yapabilecek durumda olmamasına rağmen karnının alt kısmında bir ağrı oluştu. Kalbinde oluşan hayal kırıklığıyla çenesi titredi, gelecek onu korkutuyordu, şimdiki zaman onu tatmin etmiyordu ve geriye onu tatmin edecek sadece geçmiş kalmıştı. "Bana hikâyemizi anlat," diye fısıldadı. "En başından itibaren."

Parmakları kadının omurgasında durdu ve kadın bir kalp atışı boyunca konuştuğuna pişman oldu. Sonra adam hareketine devam , "Hepsini bilmiyorum. Bazıları kafanın içinde saklı."

"O kısımları anlatacağım."

"Pekâlâ," diye cevap verdi sessizce. "Sanırım her şey Southwatch'ta başlıyor. Harendell'deki üniversiteye gitmek için köprüden geçtiğimi sanama babamın Ithicana'yı işgal planlarının bir parçası olduğumu bilmiyordum."

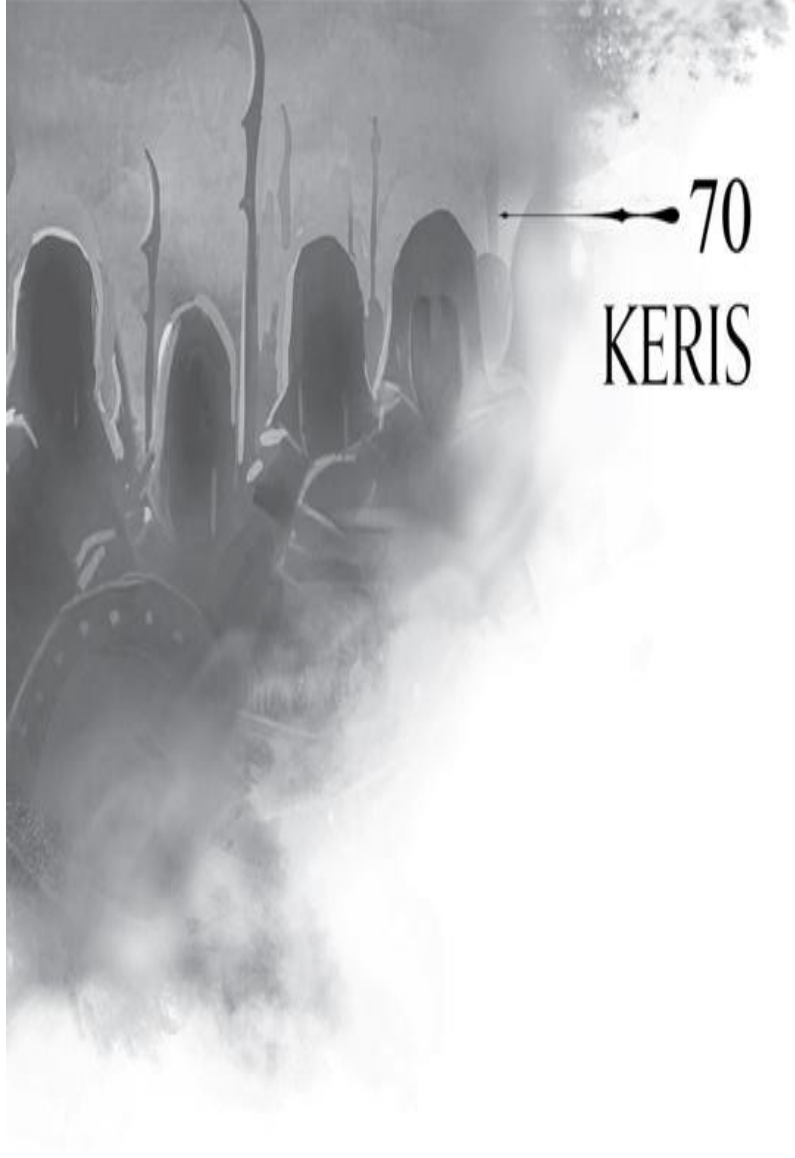
Zarrah konuşurken yıldızları izledi, ona aşklarının hikayesini anlattı, bilmediği binlerce küçük ayrıntı verdi, o da aynısını yaptı, anlattıkları o kadar canlı bir resim çizdi ki, sanki

Her şeyi tekrar yaşamak. Her kalp kırıklığını ve üzüntüyü. Her zafer ve zevk. Her şey ortaya çıktı, böylece artık onun ve onun anıları değil, paylaştıkları tek bir anı oldu. Gökyüzüne her , yıldızlarda yazılı olduğunu görecekları bir anı.

Ancak şafak gökyüzünü aydınlattığında, Saam tekneyi akıntıya bırakıp kıç tarafına geçtiğinde tekne sallanırken, "Olaaklardan korkuyorum," dedi.

"Ne olursa olsun, ne karar verilirse verilsin, seninle olacağım," diye cevap verdi ve Zehrâ'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzöldü, çünkü onu mu yoksa kendini mi kandırıyordu, bunun pek bir önemi yoktu.

Hikâyeleri sona yaklaşıyordu.

Keris'in yapmak istediği SON ŞEY terli kıyafetlerini ve kana bulanmış zırhını tekrar giymekti ama giyebileceği başka bir Şey olmadığı gibi, ilerleyen anlarda bu şiddet ziynetine ihtiyaç duyma ihtimali de vardı. Bir yanı onları bir günün gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Zarrah'ın giyinmesine yardım etti, yüzündeki acı ifadesi ona Petra'yı hayata döndürmenin bir yolu olmasını diledi, böylece bu kez *kendisi* tarafından tekrar ldrlebilecekti. Ama bu düşüncelerini kendine sakladı ve Zarrah'ın saındaki karışıklıkları taramasına ve gece boyunca yaralarından sızan kanı temizlemesine yardım etmeye odaklandı.

Saatlerce konuşmaktan sesi kısılmıştı ama Keris dn geceyi dünyadaki bütün altınlara değişmezdi, çünkü o gece belki de hayatının en değerli gecesiydi. Bir gün bunu kğda dökme fikrini kısa bir süre düşündükten sonra bu reddetti. Bunların çok büyük bir kısmı başkalarına aitti. Tümünün onlarla birlikte yaşaması ve onlarla birlikte ölmesi, yalnızca onların olması gerekiyordu.

Her Şeye rağmen dünya devam ediyordu, nehir mallarını satmak için Pyrinat'a giden teknelerle dolup taşıyordu ve Saam tekneye rehberlik ederken Zarrah ve kendisi kamarada kalarak tekneleri kalabalığın arasına karıştı.

"İşte oradalar," dedi Zarrah, işaret ederek ve gözleri nehir kıyısında kamp kurmuş uzaktaki orduya kaydı, bayrakları Maridrinian renklerini taşıyordu. Ithicanian renkleri. Asi renkleri. Kalbi hızlandı, çünkü yakında öyle ya da böyle cevapları alacaktı.

Keris ona yan gözle bakma riskini göze aldı. Yanağındaki çizikler kabuk bağlamıştı ama gözlerinin altında yorgunluğun koyu halkaları derinleşmişti. Güzel ve vahşiydi ve Pyrinat'taki herkese ona sahip oldukları için şanslı olduklarını haykırmak istiyordu. Yaşayan hiç kimsenin onları onun kadar iyi yönetemeyeceğini. Onu geri çevirirlerse aptallık etmiş olurlardı.

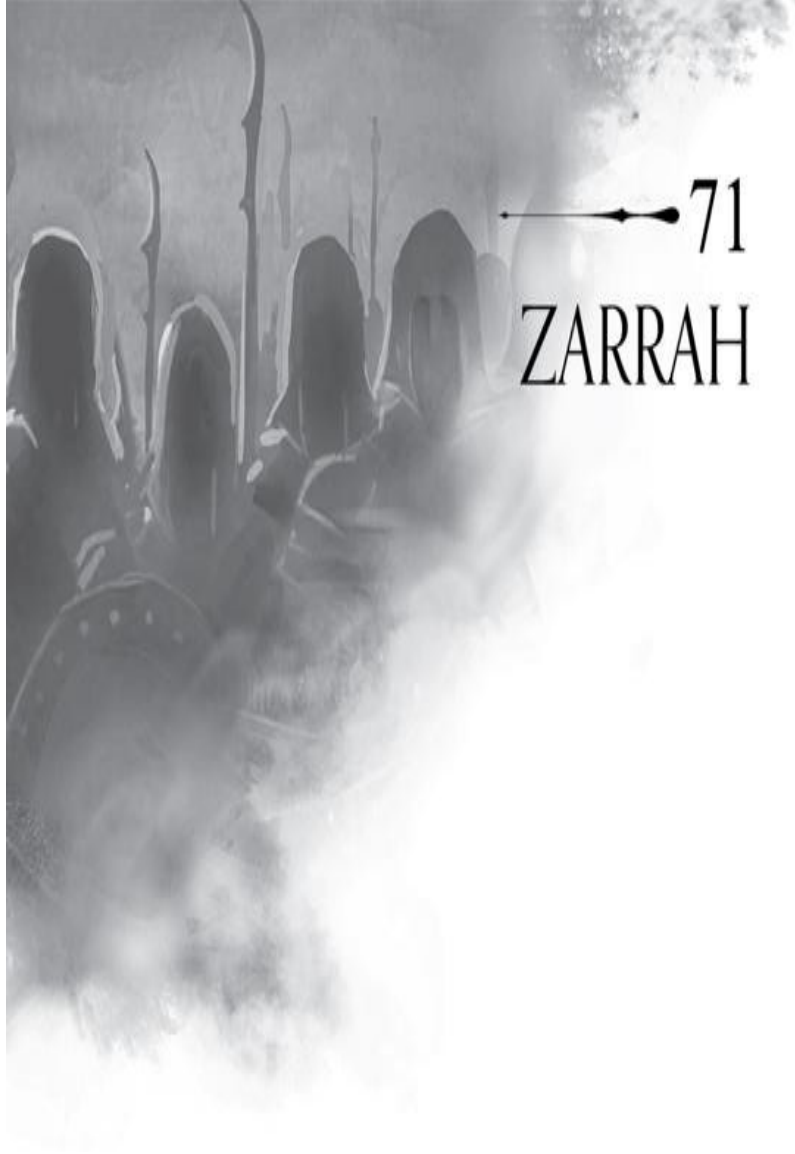
Ama yapamadı. Bu onun değil, Valcotta'nın anıydı ve sessiz kalmak onu öldürecek olsa da Keris bunu yapmaya yemin etti.

Tekne nehrin kıyısına yanaştı, birkaç asi asker onlar dışarı çıkarken tekneyi sabit tuttu. Daria'nın tanıdık yüzünü görünce Keris'in içi rahatladı, ama isyancı onlara yaklaşırken yüzünde asık bir ifade vardı. "İmparatorluk Ordusu yaklaşık bir saat önce şehre girdi," dedi. "Aren ve Lara beyaz bir ateşkes bayrağı altında onlarla birlikte gitti, ancak şehrin hakkında henüz bir haber göndermediler."

Keris ikisinin de böyle bir risk almasından hoşlanmayarak gerildi ama bir şey söyleyemeden ordu kıpırdandı, uzaktan bir kargaşa yükseldi. Birkaç dakika sonra, elinde katlanmış ve mühürlenmiş bir mektupla yorgun görünümlü bir Jor yaklaştı. Hiçbir şey söylemedi, sadece mektubu Zarrah'a uzattı.

Lütfen, diye sessizce dua etti Keris. Lütfen istediği cevap olsun.

Zarrah mührü kırarak mektubu açtı.

71 ZARRAH

Jor'dan mektubu alırken elleri titriyor, Aren'in mühür yüzüğünün izini taşıyan yeşil balmumunu çatlatıyordu. Mektubu açmaya başladı ama sonra okumaktan korkarak durakladı.

Herkes bu an için savaşmış ve kan dökmüştü. Birçoğu bu an için ölmüştü. Yine de Zarrah kendini birdenbire hangi sonucu gerçekten istediğinden emin olamazken buldu, çünkü her ikisi de fedakârlıkla geliyordu. İkisinde de acı vardı.

Cesur ol, diye fısıldadı sessizce, sonra Aren'in tanıdık karalamalarının olduğu sayfaya baktı, her zamanki gibi gayri resmi yazıyordu.

Zarrah,

Taht üzerindeki hakkınız tanındı ve şehre girip kendi adınıza sahip çıkmaya davetlisiniz.

Aren

Parmakları titredi ve kelimeler imkansız olduğu için sayfayı Keris'e uzattı. Keris hızlıca satırları okudu, sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "Tebrikler."

Nefesini tuttuğunu fark edince nefesini verdi ve sonra bir nefes daha çekti, havanın hiçbiri ciğerlerine ulaşmıyor gibiydi. Belli belirsiz, şehrin kararının orduda yayıldığıнын, kadın ve erkeklerin tezahürat yaptığıнын farkındaydı ama sanki ikisi tek başınaymış gibi hissediyordu.

İsteddiği bu muydu?

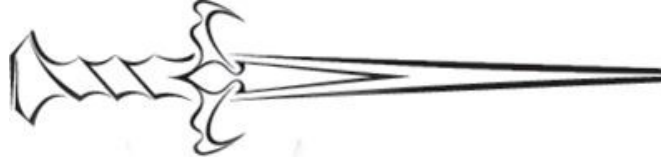
Valcotta için ondan vazgeçebilir miydi?

Duyguları göğsünde çalkalanıyor, zihninde farklı gelecekler canlanıyordu ve cevabı bilmiyordu. Sonra Keris, "Kendinle yaşamak için ne yapman gerekiyorsa onu yap Zarrah," dedi.

Ona ihtiyacı vardı ve bunun tersine inanmayı bırakmasının zamanı gelmişti. Güçlü olmak için tek başına ayakta durması gerektiğine inanmayı zamanı geçmişti. Ama Valcotta'nın ona umutsuzca ihtiyacı vardı. Zarrah'ın sesi "Özür dilerim" derken çatladı.

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve başını eğerek dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı. "Sen busun Valcotta ve ben seni bunun için seviyorum."

Zarrah gözyaşlarıyla savaşıarak ürperdi ama Keris doğruldu. "Atlara ihtiyacımız var."

Pyrinat'a yan yana girdiler, Valcottalılar sokaklarda sıralanmış ve tezahürat yapıyordu. Sanki bir rüyaya adım atmış gibi hissediyordu, sadece yaralarının acısı ona gerçeğe dayandıkları konusunda güven veriyordu. Sarayın kapılarına yaklaştıklarında Zarrah yüzünü gökyüzüne kaldırarak tepelerinde dalgalanan sancaklara baktı. Valcotta, Ithicana ve Maridrina tarihte ilk kez barış içinde birleşmişlerdi.

Tanıdık yüzler onları avluda karşıladı. Aren ve Lara birlikte duruyordu, Ithicana Kraliçesi'nin karnının kabarıklığı zırhla kaplıydı, Keris'in kız kardeşi açıkça bu işin içindeydi. Dirseğinin dibinde güzel, siyah saçlı bir kadın duruyordu, mavi gözlerinden Keris'in naibi ve üvey kız kardeşi Sarhina olduğu anlaşıyordu. Yanlarında Valcottan Yüksek Konseyi üyeleri vardı ve hepsi ellerini kalplerine bastırarak diz çökerken Zarrah'ın kalbi sıkıştı. toplanan tüm isyancı güçler gibi, halkından oluşan bir deniz de ona saygı gösteriyordu.

Atından inen Zarrah diz çökmüş yaklaştı, sonra kendi dizlerinin üzerine çöktü ve elini kalbine bastırdı. "Cesaretiniz ve onurunuz olmasaydı, burada muzaffer olamazdık!" diye bağırdı. "Hayatımın geri kalanını Valcotta'ya hizmet ederek geçireceğime dair size söz vermekle kalmıyorum, size saygı duyuyorum."

Zarrah dizlerinin üzerinde kaldı, o andan o kadar etkilenmişti ki babası yaklaşıp onu ayağa kaldırına kadar ayakta durmadı. Diğer herkes de ayağa kalktı.

"Son saatlerinde," diye bağırdı babası, "İmparator Ephraim Anaphora kızı Aryana Anaphora'yı Valcottan tahtının varisi olarak ilan etti. O da kızı Zarrah Anaphora'yı varisi ilan etti." Eli titredi, sonra sabitlendi. "Gaspçı, Aryana'yı tahtı yeniden ele geçirme ve Valcotta'ya barış getirme şansı bulamadan öldürdü, ancak Zarrah tahta meşruiyet getirerek ve savaşı sona erdirerek onun mirasını onurlandırdı. Şimdi hepinizden Valcotta'nın gerçek İmparatoriçesine diz çökmenizi rica ediyorum."

Bir an için kimse kıpırdamadı; sonra neredeyse hep birlikte Yüksek Konsey üyeleri diz çökerek ellerini bir kez daha kalplerine bastırdılar, kalabalık da aynısını yaptı ve bağlılık bildirilerini haykırdı.

"," dedi babası ve getirilen tacı alarak kızının başına koydu. Alnında soğuk ve ağır duruyordu ama yine de bir şekilde orada olduğu için kendini daha hafif hissediyordu.

"Majesteleri İmparatoriçe Zarrah'a selam olsun! Uzun süre hüküm sürsün!" diye kükredi babası ve etraflarındaki herkes bu sözleri yankıladı.

Ve sadece onlar değil.

Bir dalga gibi, adı sarayın dışından sokaklara yükseldi ve şehri boydan boya geçti.

Majestelerine selam olsun.

Sadece Keris, Lara ve Aren dizlerinin üzerinde değildi ama ses yavaşça kaybolurken ellerini kalplerine bastırarak durdular.

"İmparatoriçe olarak ilk icraatınızın, elde etmek için çok mücadele ettiğiniz barışı imzalamak olmasını ister misiniz?"

Aren sordu. "Evet." Kadın gülümsedi. "Evet, isterim."

Bir masa getirildi, yaşlı bir kâtip kalın bir parşömen parçası serdi ortaya. Kalem eline alan adam resmi bir barış anlaşması taslağı hazırlamaya koyuldu ama Keris öne doğru uzanıp kalemi aldı. "İzin verin."

Zarrah, üç ulus arasındaki barış taahhüdünün zarif bir yazıyla kâğıda dökülüşünü izlerken kalbinin sıkıştığını hissetti ve sonra ona dönerek kalemi uzattı. "Majesteleri, bu şerefe nail olur musunuz?"

Kalemi eline aldığında parmakları onunkilere değdi, imzasını atmak için eğildiğinde elleri titriyordu. Kâtip yanına bir topak lavanta mumu koyup Valcotta'nın mührüyle mühürledi. Kalemi Aren'e uzattı, o da hızlıca ismini karaladı ve mühür yüzüğünü Jor'un verdiği yeşil balmumuna bastırdı.

"Keris," dedi kalemi uzatarak, "bu ittifakı tamamlamak senin için bir onurdur."

Keris uzun bir süre kaleme baktı, sonra geri adım atarak başını salladı. "Korkarım yapamam." İzleyenler arasında bir soluk yuvarlandı ve Zarrah'ın midesi bulandı. "Neden?"

"Çünkü" dedi, "Maridrina'nın kraliçesi tarafından imzalanması gerekiyor." Boğazını temizleyerek yüksek sesle şöyle dedi: "Kral olarak yaptığım son iş, veraset kanunlarını değiştirerek, cinsiyetine bakılmaksızın en büyük Maridrina çocuğunun tahta oturmasını sağlamak oldu. Şimdi, Maridrina tahtından feragat ettiğimi resmen duyurmama izin verin. Krallığın yönetimi Silas Veliant'ın bir sonraki en büyük çocuğu Prenses Sarhina'ya geçecektir."

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim," diye mırıldandı söz konusu kadın ama Zarrah zar zor duydu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Bunu neden yaptınız?"

Yaklaşp ellerini tuttuğunda sanki tüm dünya yok olmuş gibiydi. "Bir hükümdar krallığına öncelik vermelidir," dedi sessizce. "Bu unvanın bedeli budur; ulusunu ve halkını her zaman ve her önce, hatta sevdiklerinden bile önce tutmak." Sesi takıldı ve yutkunarak ekledi: "Bunu imkânsız bir görev olarak görüyorum, çünkü ne bu dünyada ne de öbür dünyada hiçbir şey kalbimde senden önce gelmiyor."

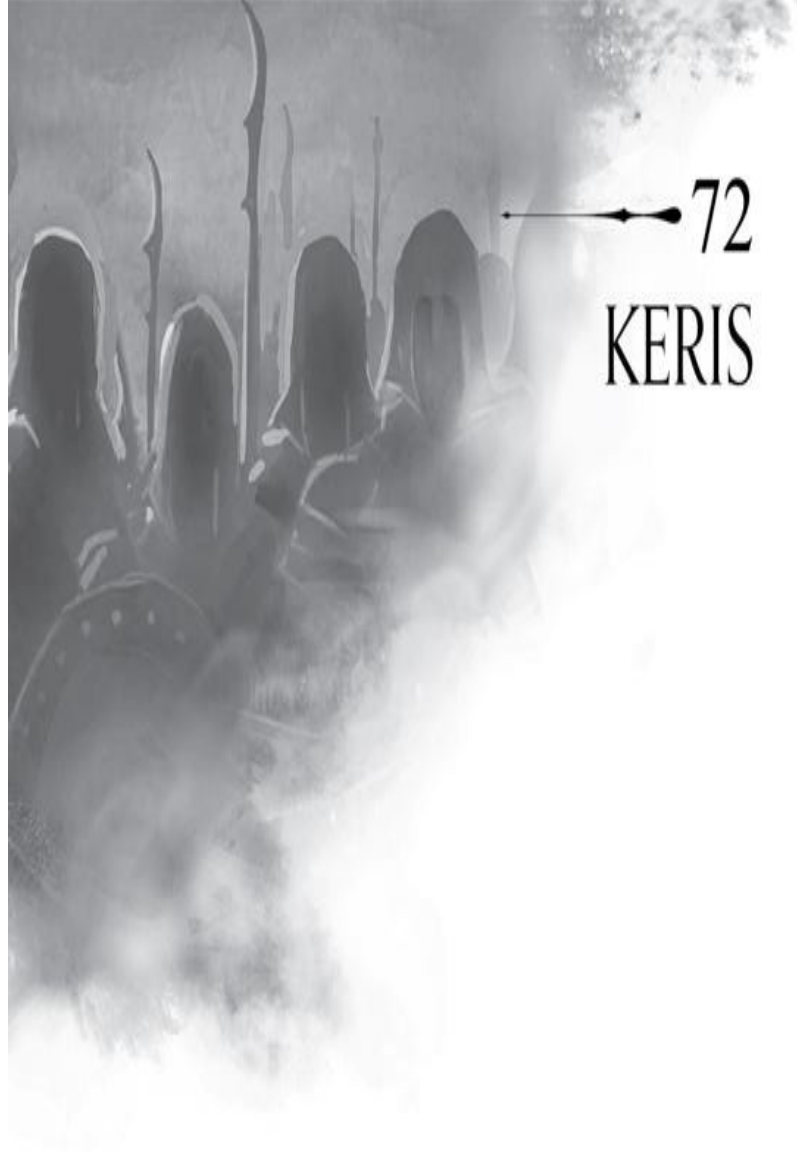
"Keris..." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, harap olmuş yanaklarında acı veren yollar açıyordu.

"Maridrina ve Ithicana evlilik bağıyla bağlılar," dedi önünde diz çökerek. "Ve yakında bir varisle ortak kan bağına sahip olacaklar. Ben... Maridrina ve Valcotta arasındaki aynı birlikteliği sana da teklif ediyorum. Tabii beni kabul edersen."

Bu bir rüya, diye düşündü. Öyle olmalı.

Yine de ruhunu ele geçiren masmavi gözlere bakarken Zarrah bunun gerçek olduğunu biliyordu. Tüm garipliklere rağmen, uluslarını ve kendilerini onurlandıracak bir şekilde birlikte olacaklardı.

"Sana sahip olacağım." Dizlerinin üzerine çöktü ve onun dudaklarını öptü. "Şu andan itibaren günlerin sonuna kadar sahip olacağım."

72 KERIS

"Peki, ne düşünüyorsun?" Keris arkasına yaslandı, beyaz taş yapıya hayranlıkla baktı, duvar ustaları son dekoratif dokunuşlar üzerinde çalışıyordu.

"Ithicana'nın köprüsünden daha küçük," diye cevap verdi Dax ve Keris ona ters ters bakmak için döndüğünde arkadaşının sırtıttığını fark etti. "Güzel bir köprü, Majesteleri. Üzerinde defalarca ileri geri yürümek için sabırsızlanıyorum."

Güzel bir köprüydü.

Sadece yapımında değil -Keris her ayrıntıyı onaylamıştı- ama anlamındaydı, çünkü Anriot'u geçerek Nerastis'in iki yakasını birbirine bağlıyordu. Artık Maridrinialılar ve Valcottalılar şiddetle yıkılan köprülerin molozları arasında sinsice dolaşmayacak, timsahlara ve daha kötülerine meydan okuyarak birbirleriyle yasadışı karşılaşmalar yaşamayacaklardı. Artık özgürce yürüyebilecekler, özgürce ticaret yapabilecekler ve zamanla Nerastis'in kıtadaki en büyük şehir olma potansiyeline sahip olduğunu biliyordu, çünkü en güçlü iki ulusu birleştiriyordu.

"Saraya geri dönmem gerekiyor," dedi Dax. "Majestelerinin bir programı var ve bir saat içinde Vencia'ya dönmek üzere bir gemide olmamız gerekiyor. Eğer Sarhina'yı geciktirsem, onun sözlü kırbaçlamasına maruz kalırım."

"Bu büyük bir kelime, Dax," diye mırıldandı Keris. "Politikacılarla çok fazla vakit geçiriyorsun." Yılanlardan hoşlanmamasına ve Sarhina'dan korkmasına rağmen, arkadaşı büyükelçi rolünü çok iyi benimsemişti.

Fırtına Denizleri'nin havası izin verdiği ölçüde Vencia ve Eranahl arasında gidip geliyordu. Lara'nın İthicana'daki yeri her geçen gün daha da sağlamlaşıırken ve Sarhina Maridrina'yı çok sevilen kraliçesi olarak yönetirken barış söz konusu değildi.

"Muhtemelen öyle," diye kabul etti Dax. "Ama maaşı iyi ve yılan etine karşı belli bir düşkünlüğüm var."

"Daha kötü şeyler de var." Keris tarihi düşündükten sonra, "Siz tekrar dönene kadar İthikana'nın bir varisi olabilir," dedi.

"Umarım öyledir," diye cevap verdi Dax. "Aren'in cadaloz büyükannesine geri rahatsız etmekten başka yapacak bir şey verecek, gerçi doğum sırasında Lara'yla yumruk yumruğa gelebileceklerini tahmin ediyorum." Sonra da onu kolundan alkışladı. "Gerçekten gitmeliyim. Kendine iyi bak Keris."

"Aynı şekilde," diye yanıtladı Keris, Dax'ın köprüyü geçip Maridrin tarafına geçmesini ve rıhtım boyunca uzanan inşaat yığınının içinde kaybolmasını izleyerek.

Saam bir sütuna yaslandığı yerden doğruldu, Keris'in Valcottan korumalarının geri kalanı da arkasında duruyordu. "Hazır mısınız, Majesteleri?"

Keris köprüye son bir kez baktı, bu görüntü kalbine beklenmedik bir duygu seli getirdi ve sonra başını salladı.

"Güzel," dedi Saam. "Çünkü görünüşe göre İmparatoriçe geldi." Bir elini kaldırarak Valcottan sarayını işaret etti; Zarrah'ın kişisel sancağı bayrak direğinde yavaşça yükseliyordu ve bu manzara Keris'in kalbinin hızlanmasına neden oldu.

O buradaydı.

Keris sokaklarda yürürken kendini ölçülü adımlar atmaya zorladı, her tarafta gürültülü ve bir inşaat vardı, nöbetçisi herhangi bir tehdiye karşı tetikteydi, çünkü hala eski şikayetlerin ölmesine izin vermeyecek birçok kişi vardı. Eski yöntemlere ve daha da eski nefretlere bağlı olan ve İmparatoriçe'nin eşi olsun ya da olmasın sırtına bıçak saplamaktan çekinmeyecek insanlar.

Taç giyme töreninden kısa bir süre sonra Zarrah'la evlenmişti, her ikisinin de Petra'yla olan savaşlarından kalma yaraları ve bereleri hâlâ duruyordu. Onları yıldızların çarpıştığı bir aşkı, ama bu yıldızların hizasını değiştirmek için uzun ve zorlu bir mücadele vermişlerdi ve yaraları bu zaferin işaretleriydi.

Zarrah Valcotta'nın imparatoriçesiydi. İmparatorluk Ordusu'nun generali. İsyanın kalbiydi. Ve şimdi de onun karısıydı.

Keris ona böyle hitap etmekten zevk alıyordu ve edepten bıkarak iki hızlı adım attı ve bir varilin üzerine atladı.

Yukarı uzanarak kendini binanın çatısına çekti.

"Ekselansları!" Saam bağırdı. Sonra, görmezden gelindiğinde, "Keris! Geri dön!"

Saam'ın sesini rüzgârın peşine takarak şehrin çatılarını aştı, daha önce defalarca araştırdığı yollardan geçti ve caddeleri kullansaydı saraya çok daha önce varacaktı. Bir çatı ile saray duvarı arasındaki boşluktan atlayarak kendisini izleyen iri gözlü muhafıza başıyla selam verdi, ardından basamakları ikişer ikişer inerek aşağıdaki avluya ulaştı.

Zarrah, Daria'nın komuta ettiği bir eskort tarafından çevrelenmiş, atının dizginlerini bir seyise teslim ediyordu. Adam görüntüsünü seyre daldı. Yüzünde hâlâ Petra'nın pençelerinin izleri vardı ve muhtemelen her zaman da olacaktı ama bu izler onun güzelliğini azaltmak ona vahşi bir güzellik katıyordu. Zırh giymiyordu, pantolonunun ve bluzunun ipeği her yapışıyordu, hapisanede çektiği açlığın zayıflığı yok olmuştu.

Onun adımlarının sesini fark ettiğinde ağzının kenarının yukarı doğru kıvrılmasını izledi ama dönmedi. Önünde durup alçak sesle eğildiği ana kadar onu izlemesine izin verdi. "İmparatorluk Majesteleri."

Karanlık gözleri onunkileri yakaladı ve mırıldanırken onu derinliklerine çekti, "Kocacığım. O omzunu kullanmaman gerektiği izlenimine kapılmıştım."

Kocası. Daria'nın bunu söylediğini duymak damarlarında bir arzu seli yarattı ve onu kollarının arasına aldı. "Ondan zaman isteyen herkese önümüzdeki birkaç saat boyunca meşgul olacağını söyle," diye omzunun üzerinden Daria'ya seslendi.

Daria sırtı ve bağırdı, "Birkaç saat mi? Siz benim gönlümdeki adamsınız, Majesteleri."

Ama Keris karısını, imparatoriçesini taşıyarak saraya doğru yürümeye başlamıştı bile. Şaşkın hizmetkârlar yanlarından geçerken eğildiler ve Zarrah, "Omzunuz, Keris," dedi.

"Sorun değil." Merdivenleri tirmanarak koridordan kraliyet odasına doğru ilerledi, kapının dışındaki muhafızlar yaklaştıklarında kapıyı açtılar. "Rahatsız etmek yok."

Kapı kapanır kapanmaz, bacakları ona dolandı, dudakları onunkilerin üzerindeydi.

"Seni özledim," dedi öpücükler arasında, parmakları onun saçlarında. "Bu kadar kaldığım için özür dilerim."

Pyrinat'ta kendi kontrolünü, egemenliğini kurarken ondan talepler olmuştu, tıpkı burada Sarhina'yla şartları müzakere ederken ondan talepler olduğu gibi. Ama Keris bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. "Artık buradasın."

Onu yatağa yatırarak bluzunun düğmelerini iliklemeye başladı ama ruhunda sabır kalmamıştı, bu yüzden Keris çekti. Küçük gümüş düğmeler yatağın üzerine yağdı, Zarrah ona yeni bir gardırop alacağını dair söz verirken bile gülüyordu.

Gerçi bu onların son sözleriydi.

Giysiler yere düştü, adam onu sahiplenirken aralarında hiçbir şey kalmadı. Kız da onu sahiplenirken. İki de tükenene kadar tekrar tekrar, birbirlerinin kollarına dolanmış yatarlarken yatak odalarının penceresinden güneş batarken karanlık çöküyordu.

"Sarhina ile işler yolunda gitti mi?" diye mırıldandı. "Çünkü ikinizin sokak kedileri gibi kavga ettiğimize dair bir söylenti duydum ve Valcottan'ı kayırarak Maridrinian mirasını terk ettiğini iddia ediyor."

"O haksız değıl. Ama karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaya vardık."

Zarrah ona tembel bir gülümseme verdi. "Bizim lehimize mi?"

"Elbette." Bir dirseğinin üzerine yuvarlanarak köşedeki sandıklara baktı; sandıklarda yıkıntılardan kurtarılan kitapları vardı. Bir hafta önce geldiğinde Sarhina'nın yanında hem Sara hem de kitaplar vardı. Küçük kız kardeşiyle saatler geçirmiş olsa da sandıkları henüz kontrol etmemişti. Ayağı kalkarak bir tanesini açtı ve Zarrah kendisine bırakılan yazışmaları incelerken içindekileri karıştırmaya başladı.

"Bu Harendell'den gelen bir casus raporu," dedi ve bir sayfa uzattı. "Sorundaki rolünüz göz önüne alındığında bunu okumalısınız."

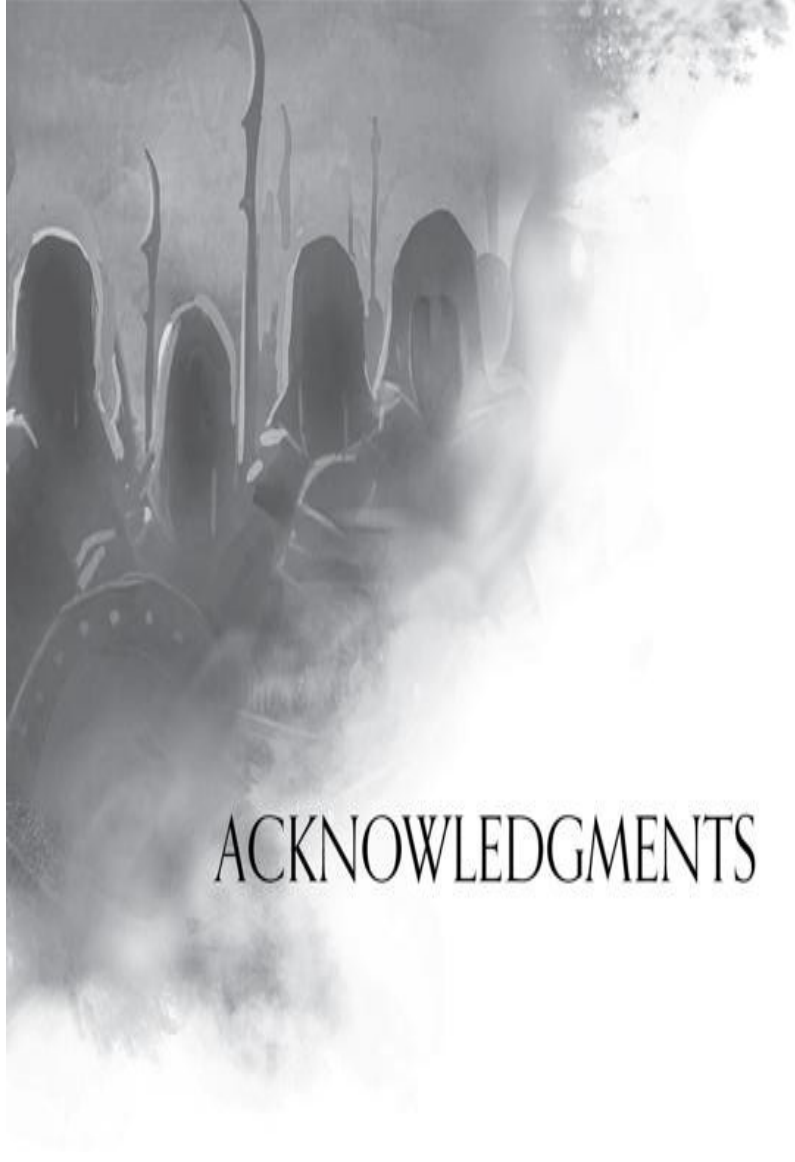
Elinde bir kitapla yatağı geri döndü ve sayfayı ondan aldı. İçindekilere göz gezdirdi, Lestara'nın sürgündeyken Harendeliler'in başına açtığı dertlerden bahsederken kaşları çatıldı ve sonunda casusun Kral'ın piçi James'le ilgili spekülasyonları karşısında şaşkınlığı arttı. "Senden çok şey beklerdim Ahnna Kertell," diye mırıldandı. "Ama kesinlikle *bunu* değıl."

Raporu bir kenara bırakan Keris yatağı geri döndü ve karısını kollarına çekti. "Yapacak çok şey var," diye mırıldandı. "İlgimizi bekleyen o kadar çok şey var ki."

"Onları yapmaya gitmek ister misin?" diye sordu, her zaman tekrar bir araya geleceklerini bilmesine rağmen onları ayıran bir şeylerin olması kalbine acı veriyordu.

"Hayır, istemiyorum." Zarrah onu derinden öptü, sonra dirseğinin üzerine yuvarlanarak yan masaya bıraktığı kitabı aldı. "Onun yerine bana kitap okumanı istiyorum."

ACKNOWLEDGMENTS

Bazı hikayeler tamamlanmaları için ruhunuzun bir parçasını feda etmenizi gerektirir; her bir kelime kan, ter ve gözyaşıyla yazılmıştır. Keris ve Zarah arasındaki aşk da böyle bir hikâye, ancak onlara yaşattığım yolculuğu göz önüne alırsak, yıldızları değiştirmek için savaşıırken onlarla birlikte acı çekmem belki de adil olur.

Sevgileri ve destekleri için aileme çok teşekkür ederim -herhangi biriniz için Şeytan Adası'na giderdim, ama umalım ki iş hiç gelmesin! gelirse, en azından birbirimizin belirli diyet seçimlerinde nerede durduğunu biliyoruz ...

Bu seri için yaptığınız tüm çalışmalar için inanılmaz menajerim Tamar Rydzinski'ye teşekkür ederim. Audible Originals'a, özellikle editörüm Jessica Almon Galland'a, sizinle çalışma fırsatı bulduğum için çok minnettarım ve birlikte daha fazla roman yaratmayı dört gözle bekliyorum! Penguin Michael Joseph'in İngiltere ekibine, çalışmalarına duydukları tutku ve heves için ve küresel bir kitleye ulaşmama yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim!

Amy, benim inanılmaz asistanım, bunu yazarken kafamın patlamaması senin sayende oldu, sen en iyisisin! Melissa, her zamanki gibi içgörülerin çok yardımcı oldu ve özellikle Aren, Keris'imın şımarıklığını kontrol altında tuttuğun için sana minnettar. Elise, sen benim hayattaki en iyi arkadaşısın. NOFFA, siz hanımlar akıl sağlığımı korumamda çok önemlisiniz-teşekkür ederim!

Son , okuyucularıma sevgilerimi sunuyorum. Bu fırtınalı romantizm ve macera dünyasında yaşamaya devam etmemi sağlayan sizin desteğinizdir ve size sahip olduğum için çok şanslıyım.

READ MORE

Aşk ve ihanet dolu, aksiyon dolu Köprü Krallığı serisinin tadını çıkarın...

BUNDAN SONRA HANGI KITABI OKUYACAKSIN

BU SADECE BAŐLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbeta katılın
Bizi Twitter'da takip edin twitter.com/penguinukbooks
Bizi Facebook'ta beğenin facebook.com/penguinbooks
Sevgiyi Instagram'da paylaşın instagram.com/penguinukbooks
Yazarlarımızı YouTube'da izleyin youtube.com/penguinbooks
Penguen kitaplarını Pinterest'inize sabitleyin pinterest.com/penguinukbooks
[adresten](#) Sesli kitap kliplerini şu dinleyin soundcloud.com/penguin-books

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir
sonraki kitabınızı penguin.co.uk
adresinden keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere| ABD| Kanada| İrlanda|

Avustralya Yeni Zelanda| Hindistan| Güney

Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Penguin
Random House
UK

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Context Literary Agency, LLC tarafından
yayımlanmıştır 2023 İlk olarak Büyük Britanya'da Penguin Books tarafından yayımlanmıştır
2023

Danielle L. Jensen'in *The Endless War* adlı eserinden uyarlanmıştır, bir

Audible Original Telif Hakkı © Danielle L. Jensen, 2023

Telif Hakkı© Audible Original, LLC, 2023

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür Kapak

illüstrasyonu Annabelle Moe'ya aittir

Damien Mammoliti tarafından tasarlanan harita

'Şeytan Adası' Damien Mammoliti tarafından

tasarlanmıştır ISBN: 978-1-405-95592-8

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından yazılı olarak özellikle izin verilmedikçe, satın alındığı şartlar ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasası tarafından kesinlikle izin verilmedikçe kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralananmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının telif haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir.

ve sorumlular buna göre yasalar karşısında sorumlu olabilirler.

İçindekiler

YAZAR HAKKINDA	
AYNI YAZAR TARAFINDAN	
BAŞLIK SAYFASI	
DEDİKASYON	
HARİTASI	
1: ZARRAH	
2: KERIS	
3: ZARRAH	
4: KERIS	
5: ZARRAH	
6: KERIS	
7: ZARRAH	
8: KERIS	
9: ZARRAH	
10: KERIS	
11: ZARRAH	
12: KERIS	
13: ZARRAH	
14: KERIS	
15: ZARRAH	
16: KERIS	
17: ZARRAH	
18: KERIS	
19: ZARRAH	
20: KERIS	
21: ZARRAH	
22: KERIS	
23: ZARRAH	
24: KERIS	
25: ZARRAH	
26: KERIS	
27: ZARRAH	
28: KERIS	
29: ZARRAH	
30: KERIS	
31: ZARRAH	
32: KERIS	
33: ZARRAH	
34: KERIS	
35: ZARRAH	
36: KERIS	
37: ZARRAH	
38: KERIS	
39: ZARRAH	
40: KERIS	
41: ZARRAH	
42: KERIS	
43: ZARRAH	
44: KERIS	
45: ZARRAH	
46: KERIS	
47: ZARRAH	
48: KERIS	

[49: ZARRAH](#)
[50: KERIS](#)
[51: ZARRAH](#)
[52: KERIS](#)
[53: ZARRAH](#)
[54: KERIS](#)
[55: ZARRAH](#)
[56: KERIS](#)
[57: ZARRAH](#)
[58: ZARRAH](#)
[59: KERIS](#)
[60: ZARRAH](#)
[61: KERIS](#)
[62: ZARRAH](#)
[63: KERIS](#)
[64: ZARRAH](#)
[65: KERIS](#)
[66: ZARRAH](#)
[67: KERIS](#)
[68: ZARRAH](#)
[69: ZARRAH](#)
[70: KERIS](#)
[71: ZARRAH](#)
[72: KERIS TEŞEKKÜRLERİ](#)
[TELİF HAKKI](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

